

MYSTICKÉ MESTO BOŽIE

Zväzok II.

V t e l e n i e

Zázrak Božej všemohúcnosti a nevyčerpateľný zdroj milostí.

Životopis Panny a Matky Božej Márie

**Našej Kráľovnej a Pani, najsvätejšej Uzmierovateľky
za previnenie Evy a Sprostredkovateľke milostí**

Ktorý podľa zjavenia a za vedenia samotnej Panny Márie
napísala Božia služobnica

sestra Maria od Ježiša, z Agredy

Predstavená kláštora Nepoškvrneného Počatia, rádu sv. Františka Serafínskeho v meste Agrede, v provincii Burgos
v Španielsku, pre nové poučenie sveta, pre posilnenie katolíckej Cirkvi a pre povzbudenie ľudstva.

Podľa pôvodného autorizovaného španielskeho vydania do anglického jazyka preložil

Fiscar Morison

(Rev. George J. Blatter)

Podľa tohoto cirkevne schváleného anglického vydania do českého jazyka preložil v Mariánskom roku 1954

Ján Cyril Reřucha

A podľa tohoto cirkevne chváleného českého vydania do slovenského jazyka bolo preložené v roku 1994

Mystické MESTO BOŽIE

Zväzok II

Imprimatur pre české vydanie Mesta Božieho

NIHIL OBSTAT: Rev. Martin Horák, O.S.B.

Censor deputatus

IMPRIMI POTES: + Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak, O.S.B.

St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois

IMPRIMATUR: + Albert Cardinal Meyer,

Archishop of Chicago

Chicago, Illinois, January 17. 1961

Podľa oznámenia benediktínov z Prahy.

Adresa benediktínov v Amerike je:

St. Procopius Abbey
5601 College Road
Lisle, IL 60532 USA

Schválenie:

Prvý pápež, ktorý venoval úradnú pozornosť dielu „Ciudad de Dios“, bol pápež Inocent XI, keď 3. júla 1686, ako odpoveď na celý rad búrlivých útokov a nástrah, od niektorých členov Sorbony, o ktorých bolo známe, že ju jansenisti, vydal zvláštny list, ktorým sa povoľovalo vydávanie a čítanie „Ciudad de Dios“. Podobné prehlásenia vydali niektorí pápeži aj v neskoršej dobe. Boli to: Alexander VIII, Klement IX a Benedikt XIII. Tieto prehlásenia neskoršie pripomenuli dva dekréty vydané kongregáciou posvätných obradov, schválenými pápežmi Benediktom XIV a Klementom XIV. Tým bola potvrdená pravosť a vierohodnosť spisu „Ciudad de Dios“, ako to povedala a napísala ctihodná služobnica Božia Mária od Ježiša, Vynikajúci pápež Benedikt XIII, keď bol arcibiskupom v Benevente, používal tieto zjavenia na predmet pre sériu kázni o blahoslavenej Panne Márii. Dňa 26. septembra 1713 biskup Sento v Taliansku podal námietku proti publikácii „Mesto Božie“, ale bolo mu pripomenuté, aby od toho upustil, pretože to odporuje rozhodnutiu pápeža Inocenta XI, ktoré bolo vydané pre celú Cirkev.

Proces blahorečenia Márie z Agredy bol značne posilnený španielskymi biskupmi a inými vynikajúcimi osobami v Cirkvi. Tak sa stalo krátko po jej smrti v roku 1666, keď bol tejto služobnici Božej titul „ctihodná“ s tým je otvorená cesta k jej blahorečeniu. Je nádej, že podľa vôle Božej čoskoro sa nájde prosebník medzi jej mnohými ctiteľmi, ktorý sa podujme na tento úkol, na základe úcty k jej svätému životu a znamenitému spisu, ako aj mnohým zázrakom pri jej hrobe. Redemptoristi vydali nový preklad v nemeckej reči v roku 1885, ktorý dostal schválenie a významné odporúčanie od biskupa v Ratisbone, nasledujúcimi slovami:

„S úprimnou radosťou dávame naše biskupské schválenie prekladu pôvodného španielskeho spisu „Ciudad de Dios“, Márie od Ježiša a doporučujeme túto knihu, ktorá zaiste povznesie čitateľov a bude pre nich prameňom duševného požehnania.“

V Ratisbone, 29. septembra 1885

+ I g n á c ,
biskup v Ratisbone

Významné je odporúčanie kniežaťa - arcibiskupa Solnohradského, legáta a prímasa nemeckého:

„Podľa dekrétov vydaných pápežmi Inocentom XI a Klementom XI, sa doporučuje na čítanie všetkým veriacim kniha s názvom „Ciudad de Dios“, napísaná ctihodnou služobnicou Božou Máriou od Ježiša.

Túto knihu schválil celý rad biskupov dekrétmi, vydanými za tým účelom, štyri vynikajúce univerzity, v Toulouze, Salamanke, Alkale a v Lovani, a vynikajúci členovia rôznych rádov. Učený a zbožný kardinál D´ Agui prehlásil, že všetky svoje štúdiá za dobu päťdesiatych rokov jeho života považuje iba za malú časť náuk obsiahnutých v tejto knihe, ktorá sa celým svojím obsahom zrovnáva s Písmom svätým, s učením pápežov a cirkevných snemov.

Ctihodný generálny predstavený u sv. Sulpícia, Abbé Emery dodal: „Len od tej doby, keď som čítal zjavenie Márie z Agredy, poznám náležito Ježiša a Jeho svätú Matku“.

Preto neváhame s vydaním nášho biskupského schválenia pre „Ciudad de Dios“ a doporučujeme túto knihu veriacim a najmä nášmu duchovenstvu.“

+František Albert, arcibiskup

Arcibiskupská kancelária v Solnohrade 12. september 1885

Iné odporúčenie knihy „Ciudad de Dios“ z novšej doby je od biskupa v Tarazone, ktorý je v predslove vydania z rokov 1911 - 1912:

„Ja, Dr. James Ozoidi v Udave, z milosti Božej a apoštolskej stolice biskup v Tarazone, apoštolský

administrátor diecézy v Tudela. Poverili sme kňaza Eon Eduardo Royo, kaplána a spovedníka v konvente Nepoškvrneného Počatia v Agrede, aby opatrne a presne porovnal rukopis, pripravený pre tlač nového vydania „City of God“, ktorý pripravujú k vydaniu členovia vyššie menovaného konventu. Osobne sme zistili, že zmienený kňaz ten úkon svedomito vykonal. Preto teraz dosvedčujeme, že nové vydanie „Ciudad de Dios“ s niekoľkými výnimkami, čo sú iba pravopisné zmeny, sa úplne zhoduje s pôvodným rukopisom ctihodnej matky Márie od Ježiša v Agrede.“

Tarazona, 7. apríl 1911
(Pečať diecézy)

+James, biskup v Tarazone.

Úsudky európskych univerzít, rehoľných rádov a učených mužov o „Meste Božom:

Za štyridsať rokov po prvom vydaní „Ciudad de Dios - Mesto Božie“, boli veľké európske univerzity požiadané, aby podali svoj úsudok o tomto veľkom diele. Všetky fakulty, okrem jansenistických členov parížskej Sorbony, uverejnili pochvalné doporučenie. Súčasne boli požiadaní, aby podali svoj úsudok tiež učené mužovia a učitelia všetkých rehoľných rádov, ktoré mali v Európe vysoké školy. Tejto žiadosti vyhovel nasledovné rády: Augustiáni, benediktíni, karmelitáni, dominikáni, jezuiti, cisterciáti, baziliáni, trinitári, mercederiáni, minimovia, hyeronimiti, premoštrantri, reformovaní augustiáni, theatíni, minoriti a rehoľný klérus. Všetci jednodhlasne súhlasili s priaznivým, skôr uverejneným úsudkom univerzity v Salamanke. Ku schváleniu skoro všetkých univerzít a rehoľných rádov boli pridané vysoké chvály iných učených mužov, veľkých bohoslovcov, biskupov a cirkevných kniežat i pápežov a rímskych kongregácií. ako ukážku týchto svedectiev o obdivuhodnom „Meste Božom“, uvádzame tu schválenie lovaňskej univerzity, ktorá je z najväčších v Európe. Po pripomenutí, že Božia moc udeľovať osobné zjavenia tým, koho si Boh vyvolí, nesmie byť obmedzovaná a po poukázaní na niektoré všeobecné pravidlá o privátnych zjaveniach, listina pokračuje:

„Teraz, keď máme pevné rozhodnutie Cirkvi o zjaveniach popísaných pod názvom „Mesto Božie“, my po prečítaní celého tohoto diela hovoríme, že sme toho názoru, že veriaci ho môžu čítať bez akéhokoľvek nebezpečenstva ich viery, čistoty a mravoch; lebo sa v ňom nenašlo nič, čo by viedlo k uvoľneniu kázne alebo k nemiernej prísnosti; ale naopak, došli sme k názoru, že toto dielo bude veľmi prospešné pre oživenie a zvýšenie zbožnosti veriacich, k úcte najsvätejšej Panny, aj k úcte svätých tajomstiev“.

„Silní i slabí, múdri i nevedomí, a vôbec celý svet, bude mať najbohatší úžitok z čítania týchto kníh, lebo obsahujú všetko, čo je v bohovede najvznešenejšie, a je to podané jednoduchým, ľahkým slohom, ľahko pochopiteľným, aby bolo možné vniknúť hlboko do pochopenia svätých tajomstiev, k čomu nie je nič iné zapotreby, než čítať so zdravým rozumom“.

„Spolu s touto jednoduchosťou je v tomto diele mnoho právd a pádných dôvodov, ktorým nie je možné odporovať, aké sa ťažko nájdu v iných spisoch. Tento životopis vysvetľuje viac než tisíc ťažkých miest v Písme svätom, spôsobom ako prirodzeným, tak obdivuhodným. Za každým krokom stretávame sa tu so znamenitými vysvetleniami, doteraz neznámymi, ukrytými pod púhym písmenkom, ktoré však v tomto spise sú odkryté a privedené na svetlo. Jednoducho, celé toto dielo je ako krásne tkanivo výňatkov z Písma svätého, hoci spradené z jeho rôznych kníh, a sú zreteľne a dômyselne zotkané v jeden celok, aby slúžili účelu, ktorý ctihodná Matka mala na mysli“.

„K tomu ešte poučenie dávané najsvätejšou Pannou na konci každej kapitoly, obsahujú najčistejšiu morálku, poučujú, zaujímajú a zároveň vstúpajú jemne lásku k cnosti a odpor k hriechu, ukazujúc ich v najživších a najprirodzenejších farbách. Nielenže presvedčujú rozum, ale obsahujú takú zvláštnu nežnosť a vrúcnosť, že rozniecujú v duši posvätnú horlivosť. Ak o nich rozjímame, cítime akúsi útechu, akú neprežívame pri obyčajných spisoch; a čím viac ich čítame, tým väčšiu útechu cítime. A konečne, celé toto dielo obsahuje čosi nezvyklé a príťažlivé, takže, kto ho raz začne čítať,

ťažko ho zanechá“.

„Novota a rozmanitosť, ktorá sa nachádza v tomto spise, oblažuje a osviežuje čitateľa nadovšetko, čo je príjemné na tomto svete a zároveň ho poučuje a povzbudzuje k novej horlivosti. Každý sa môže ľahko presvedčiť, že ak vnútorný život Krista, nášho Pána a najsvätejšej Panny nebol presne taký, ako je to popísané v týchto knihách, bol mu zaiste veľmi podobný, a že by im bol úplne primeraný, keby bol taký, ako je tu popísané. Všetko, čo je tu napísané, je príslušné pre majestáta a pokoru Krista a v súhlase so svätosťou Panny a dôstojnosťou Matky a v celom diele nie je nič, čo by nebolo hodné jedného alebo druhého z nich“.

„Napriek tomu by sme sa nedivili, keby sa našli ľudia, ktorí radi kritizujú; veď snáď niet žiadnej knihy, o ktorej by sme sa mohli nazdávať, že nenájde protivníka medzi ľuďmi našich čias. Boh neurobil žiadne opatrenie ani na ochranu Písma svätého, aby ho nenapádala väčšia časť učencov tohoto sveta. Celá pohanská filozofia na nich pôsobí, aby sa pridali k počtu tých, ktorí sa protivia krížu ukrižovaného Krista; a v tomto počte sú tiež slobodári našej doby“.

„Avšak sú i v tomto diele isté body, ktoré by mohli spôsobovať akési obtiaže, a niektoré sa prihodili a stávajú sa aj nám. Ale v súlade s tým, čo sme povedali o výbornosti a užitočnosti tohto diela, došli sme k záveru, že tých niekoľko výrokov nesmie nám prekážať, aby sme dali také doporučenie, aké sme vyššie uviedli; okrem toho musíme uznať, že sme sa sami mohli myliť, keď sme urobili túto námietku“.

„Toto sa nám zdá najsprávnejšia cesta, pretože v tomto diele je niečo viac než ľudské. Niečo tak vznešené a vysoké sa nemôže pripisovať precitlivelej obrazotvornosti, lebo celé toto dielo je súladné a dôsledné. Nie je možné veriť, že by toto bolo dielo prevráteného rozumu, lebo stále s rovnakým kľudom jedná o najsakratejších a neľahko zrozumiteľných veciach a nezaplieta sa do ničoho, sebe odporujúceho, hoci často zostupuje do nespočetných podrobností a zvláštnych okolností“.

„Toto dielo obsahuje také vznešené, zbožným pomerom také primerané a priliehavé rozhovory, aké nemôžu byť výsledkom iba dôsledného premýšľania. Ani ich nemožno pripisovať zlému duchovi, lebo od začiatku až do konca dýchajú iba pokorou, trpezlivosťou a znášaním útrap“.

„Ako musíme nad všetku pochybnosť pripisovať „Mesto Božie“ ctihodnej Matke z Agredy, ktorá hovorí, že je jeho autorkou, tak ona sama ho nemohla napísať bez zvláštnej pomoci zhora. Náš záverečný názor je, že „Mesto Božie“, pre dobro verejnosti a kvôli úžitku, ako z neho možno čerpať, malo by byť dané na svetlo. Toto je náš úsudok, ktorý však úplne podriadujeme najvyššiemu rozhodnutiu Svätého stolca, ktorému jedinému náleží právo konečného rozhodovania o takých spisoch“.

V Lovani 20. júl 1715

(Podpísaní)

Herman Damen

Doktor, riadny profesor a regent bohosloveckej fakulty, don sv. Petra, predseda koľaje Arras, cenzor kníh, atď.

Anton Parmentier,

Doktor, riadny profesor, regent teologickej fakulty, predseda veľkej koľaje teológov, atď.

VTELENIE

Tajomstvá zo života najsvätejšej Matky Božej od Vtelenia Božského slova v Jej panenskom živote, do návratu svätej rodiny z Egypta.

Úvod

1. Keď som sa chystala predložiť pred trón Najsvätejšieho nepatrný výsledok svojej práce, ktorú som vykonala napísaním prvej časti nanajvyš svätého života Márie, Matky Božej, priala som si

predložiť svoju prácu k preskúmaniu a oprave božského osvietenia, ktorým som sa v mojej nedostatočnosti riadila. Veľmi som túžila po úteche nového uistenia a priaznivého schválenia od Najvyššieho a dozvedieť sa, či si praje, aby som pokračovala, alebo prestala písať toto dielo, ktoré je tak vysoko nad mojou nízkosťou. Pán odpovedal slovami: „Dobre si písala a podľa nášho prania; prajeme si však, aby si vedela, že pre zjavenie tajomstva a najvyššej svätosti ďalšieho života našej jedinej vyvolenej Nevesty, Matky nášho Jednorodeného, potrebuješ novú a vyššiu prípravu. Naším práním je, aby si odumrela všetkému, čo je nedokonalé a viditeľné a žila iba podľa ducha; aby si sa zriekla všetkého zamestnania a všetkých zvykov pozemských tvorov všetkého zamestnania a všetkých zvykov pozemských tvorov a namiesto nich si osvojila anjelské, a snažila sa dosiahnuť v nich ešte väčšiu čistotu a úplnú zrovnalosť s tým, čo porozumieš a čo napíšeš.

2. Z tejto odpovede Najvyššieho som vyrozumela, že mi predkladá a žiada odo mňa tak vysokú dokonalosť života a konania, a tak nezvyklé cvičenia v čnostiach, že plná nedôvery bola som znepokojená a bála som sa podniknúť dielo tak namáhavé a ťažké pre pozemského tvora. Pocítila som, že vo mne vzniká veľký odpor tela proti duchu. Duch ma vnútornou silou volal a pobádal, aby som sa snažila dosiahnuť taký stav, aký sa odo mňa požaduje a ako dôvod uvádzal, že sa tým zaľúbim Pánovi a pre seba získam mnoho dobrého. Naproti tomu zákon hriechu (Rim 7, 23), ktorý som cítila vo svojich údoch, odporoval božským vnuknutiam a odnímal mi odvahu bážňou pred mojou nestálosťou. Cítila som veľkú nechúť, ktorá ma zdržovala a veľkú malomyseľnosť, ktorá ma naplňovala bážňou. V tomto vzrušení klonila som sa k názoru, že nie som schopná písať o takých vysokých veciach, najmä preto, že boli tak neprimerané stavu a pomerom ženy.

3. Prekonaná obavami a ťažkosťami, rozhodla som sa, že nebudem v tom diele pokračovať a že použijem všetky možné prostriedky, aby som v tom rozhodnutí vytrvala. Náš spoločný nepriateľ poznal moju bázeň a zbabelosť a pretože jeho bezmedzná krutosť je najviac podnietená proti slabým a skľúčeným, použil tento môj stav a napadol ma s neuveriteľnou zlosťou. Domnieval sa, že som bola ponechaná bez pomoci jeho rukám. Aby ukryl svoju zlomyseľnosť, snažil sa premeniť na anjela svetla, predstierajúc veľmi veľkú starostlivosť o moju dušu a o môj prospech. Pod týmito falošnými pretvárkami ma úskočne zaplavoval vnuknutiami a pochybnosťami; predstavil nebezpečenstvá zatratenia a strašil ma trestami podobnými tým, ktoré stihli náčelníka anjelov (Iz 14, 12), pretože vraj som vo svojej pýche chcela porozumieť tomu, čo je nad moje sily a proti samému Bohu.

4. Poukazoval ako mnohé duše, ktoré sa považovali za cnostné, boli zvedené akousi tajnou opovážlivosťou a podľahli zvodom diabla; a presviedčal ma, že kým sa budem snažiť preskúmať tajomstvá velebnosti Božej (Prísl 25, 27), nevyhnutne sa previním pýchou a namyslenosťou a tým sa sama odsúdím. Veľmi ma presviedčal, že prítomná doba je pre také veci nevhodná a snažil sa svoje tvrdenie podprieť poukázaním na to, čo sa stalo niektorým dobre známym osobám, o ktorých sa poznalo, že ich práca bola podvodná a bludná. Pripomínal mi hrozný duchovný život iných; aká by to bola hanba, ktorá by vznikla, keby som v niečom urobila chybu a ako zle by to účinkovalo na ľudí, ktorí majú málo zbožnosti; to všetko vraj na vlastný žiaľ poznám zo skúseností, ak budem chcieť pokračovať v písaní o týchto veciach. A ako je dokázanou pravdou, že všetok odpor k duchovnému životu, i malá vážnosť v akej sú mystické cnosti, sú dielom tohoto zaprisahaného nepriateľa, tak tiež, aby dosiahol odstránenie kresťanského náboženstva a zbožnosti, nachádza úspech najmä zvädzaním niektorých a zasieváním kúkoľ a medzi pšenicu Pána (Mt 13, 52). Tak spôsobuje zmätok a zatemňuje pravý zmysel toho a zaťažuje rozoznávať tmu od svetla. Nedivím sa, že sa mu to darí, lebo správne rozoznávanie je zvláštnym dielom Božím a tých, ktorí sa podieľajú na Jeho pravej múdrosti a neriadia sa iba svetskými názormi.

5. V tomto smrteľnom živote nie je také ľahké rozoznať pravú múdrosť od nepravdej, lebo ľudský úsudok, často i dobrý úmysel a horlivosť prekrúti, keď nedostáva radu a svetlo zhora. Mala som príležitosť poznať to, keď som robila to, čo teraz opäť mienim podniknúť; niektoré osoby dobre známe svojou zbožnosťou, nielen tie, ktoré ma milovali, pretože boli zbožné a priali mi dobro, ale i tie, ktoré boli menej láskavé a rozvážne, všetky rovnako v istom čase snažili sa odstrašiť ma od tejto práce i od cesty, po ktorej som kráčala, ako by som po nej išla z vlastnej vôle. Spôsobili mi utrpenie ich obavy, že uvediem do zlého chýru a zmätku rehoľnice a susedov, a najmä kláštor,

v ktorom žijem. Bola som veľmi očarená istotou, akú sa mi zdala ponúkať obyčajná cesta ostatných rehoľníč; uznávam, že táto bola vhodnejšia pre moje názory, náklonnosti a túžby a ešte viac mi ich vnukla moja nesmelosť a veľký strach.

6. Takto som bola zvrhnutá na búrlivé vlny a moje srdce sa snažilo dosiahnuť prístav poslušnosti, aby ma znovu ubezpečil v tomto horkom mori zmätku. Pre rozmnoženie mojich útrap, začala sa v našom ráde šíriť povest', že môj duchovný otec a predstavený, ktorý za mnohé roky viedol moju dušu a dobre chápal moje vnútorné skúšky, ktorý tiež mi rozkázal, aby napísala predošlú čiastku tohto životopisu a ktorý by ma zaiste bol povzbudil, upokojil a potešil, bol navrhnutý na preloženie na vyšší úrad. Tento návrh nebol uskutočnený, ale zavinil jeho neprítomnosť na niekoľko dní a pekelný drak to všetko použil, aby proti mne vychrlil prudkú riekou svojho hnevu (Zjav 13, 15). Tak, hoci márne, pri tejto príležitosti, ako aj pri iných, uviedol do činnosti všetku svoju zlobu, aby ma odvrátil od poslušnosti a pripravil ma o vedenie môjho predstaveného a majstra.

7. Popri všetkých týchto protivenstvách a pokušeniach, o ktorých som sa zmienila, aj mnohých iných, ktoré mi nie je možné popísať, diabol sa ešte snažil pripraviť na o zdravie, spôsobujúc mi mnohé bolesti, neschopnosti a neporiadok v celom tele. Mučil ma neprekonateľným smútkom a znepokojujúcimi myšlienkami; zdalo sa, že mi pomiatol rozum, prekážal správne mu zmýšľaniu, oslaboval silu vôle a trýznil mi telo i dušu. A stalo sa, že v tomto zmätku som sa dopustila nejakých chýb, ktoré sa mi zdali dosť vážne, hoci som sa ich nedopustila zo zlomyseľnosti, ale iba z ľudskej krehkosti. Napriek tomu had ich hľadel využiť pre moju záhubu viac než ktorýkoľvek iný prostriedok, lebo keď tak prerušil postup dobrej práce, jeho zloba dostala voľnosť a snažil sa priviesť ma v tomto zmätku k väčším poklesom, ukazovaním a zväčšovaním mojich vín. Za tým účelom ma prenasledoval bezbožnými a nanajvýš úskočnými našepkávaniami, snažiac sa ma presvedčiť, že všetko, čo som skúsila na tej ceste, po ktorej som išla, bolo falošné a chybné.

8. V dôsledku chýb, ktorých som sa dopustila, i v dôsledku ohromenia a bázne, začalo sa mi zdať pravdepodobné to, čo mi nahováral a preto som tomu odolávala menej a jedine zvláštne milosrdenstvo Pána ma zachránilo, že som nestratila úplne všetku vieru a nádej na záchranu. Zistila som však, že som bola tak zapletená do problémov a obkľúčená tmou, že môžem povedať, že steny smrteľné obkľúčili ma hrôzou krajného nebezpečenstva. Rozhodla som sa, že spálím rukopis prvého zväzku tohoto božského deja a zanechám ďalšie písanie. Anjel satanov, ktorý mi vnukol toto rozhodnutie, nútil ma tiež, aby som sa vzdala celého podniku, aby som sa prestala snažiť o duchovný život, aby som nedbala o svoj vnútorný život a nikomu o tom nič nepovedal. Tak mi vraj bude možné konať pokánie za svoje hriechy, uzmieriť Pána, nakloniť si ho a zachovať si Jeho priateľstvo. Aby si zaistil účinok svojej skrytej zlomyseľnosti, radil mi, aby som urobila sľub, že už nič nebudem písať, a to pre nebezpečenstvo, že by som mohla byť oklamaná alebo sama mohla klamať iných; ale namiesto toho polepším svoj život, vykorením svoje nedokonalosti a budem robiť pokánie.

9. S takou maskou zdanlivých cností zamýšľal drak upevniť svoje zavrhnutiahodné rady a skrýval sa v barančej koži, ale v skutočnosti si počínal ako krvilačný dravý vlk. Za nejaký čas pokračoval v týchto útokoch a ja som ostala pätnásť dní osamotená v tmavej noci, bez pomoci a bez útechy ľudskej i božej; bez ľudskej, pretože som bola bez pomoci a rady, ktoré mi poskytovala poslušnosť a bez božskej, pretože Pán zastavil prúd svojich milostí, osvietení a stáleho nadšenia. Najviac ma mučila beznádejnosť na moju spásu a s ňou presvedčenie, že smrť a nebezpečenstvo môjho večného zatratenia sa blížia. Toto všetko vo mne podnecoval a pestoval pekelný nepriateľ.

10. Avšak už prichuť týchto pokušení, ktorá je taká horká a končí v zúfalstve, a samé to rozrušenie, ktorým pobúril celú republiku mojich mocností a nadobudnutých zvykov, urobili ma opatrnejšou, aby som neurobila nič z toho, k čomu ma nútil a čo mi navrhoval. Satan využil tú stálu obavu, ktorá ma vždy naplňovala hrôzou, aby som neurazila Boha a nestratila Jeho priateľstvo, a keď som sa vo svojich pochybnostiach oddávala zbožnosti, od toho, o čom ma tento ľstivý drak chcel presvedčiť a v tej neistote som odložila svoj súhlas na neskoršie. Tiež moja veľká úcta k poslušnosti, pod ktorou mi bolo nadriadené písať a veľký odpor, aký som vnútri cítila, mi pomáhali odporovať a odrážať jeho zvody. Nadovšetko však pomoc Najvyššieho ma chránila a nedovila šelme, aby uchvátila moju dušu, ktorá i uprostred vzdychov a stonov ho vyznávala. Je nemožné slovami popísať tie pokušenia,

boje; ťažkosti, malomyseľnosť a trápenia, aké som zažila v tomto boji; lebo som sa nachádzala v takom postavení, že podľa môjho názoru medzi mojím postavením a zatratencami bol iba ten rozdiel, že z pekla nie je už vyslobodenie, lež u mňa to doteraz bolo možné.

11. Jedného dňa, aby som si trochu uľavila, zvolala som z hĺbky srdca: „Ó, beda mi, že som sa dostala do takého postavenia! A beda mojej duši, ktorá sa v ňom nachádza! Kam sa mám obrátiť, keď všetky brány môjho spasenia sú zatvorené?“ A ihneď silný a sladký hlas v mojom vnútri odpovedal: „Kam si praješ ísť okrem samého Boha?“ Z tejto odpovedi som poznala, že moje vyľúčenie je blízke Pánovi a v tomto úsvite začala som vystupovať z hlbín zmätkov, do ktorých som bola uvrhnutá a pocítila som mocný vzrast horlivosti v mojich túžbach a úkonoch viery, nádeje a lásky. Pokorila som sa pred prítomnosťou Najvyššieho a v pevnej dôvere v Jeho dobrotu, s trpkou ľútosťou nad svojimi pokleskami vyznávala som sa mnohokrát a vzdychajúc z hĺbky srdca, začala som opäť hľadať predošlé svetlo a pravdu. A pretože božská Múdrosť vychádza v ústrety tým, ktorí ju vyzývajú (Múd 6, 17), prišla ku mne radostne a rozptýlila noc môjho zmätku a trápenia.

12. V tom okamihu nastal jasný deň, po ktorom som toľko túžila; vrátil sa pokoj a mier; opäť som požívala sladkosť lásky a videnie Pána a Majstra a zároveň som opäť videla prečo mám veriť, prijímať a oceňovať preukazovanú mi láskavosť a dobrodenia, aké Jeho mocná ruka pre mňa urobila. Ďakovala som Mu ako som mohla a videla som, kto som ja a kto je Boh, že tvor sám od seba nemôže nič, že ničím nie je, pretože hriech je nič. Videla som tiež, čo môže človek vykonať, keď ho pozdvihne a pomáha mu božská pravica, že je oveľa viac, než si naša pozemská schopnosť môže predstaviť. Pokorená v poznávaní týchto právd a v prítomnosti neprístupného svetla (ktoré je veľké a silné, bez klamu alebo falošnosti), moje srdce pretekalo sladkými pocitmi lásky, chválami a vďakyvzdávaním. Lebo teraz som poznala, že On ma chránil a nedovolil, aby v tej zmätenej noci pokušení moje svetlo zhaslo (Prísl 31, 18); a s hlbokou vďačnosťou znížila som sa do prachu a pokorila sa ako červík pozemský.

13. Aby toto dobrodenie bolo istejšie, ihneď som počula vnútorné napomenutie, pričom som nevedela odkiaľ pochádza, ako ma prísne karhá za moju nevernosť a chybné jednanie a zároveň ma to osvecovalo, poučovalo a opravovalo. Udelilo mi to hlboké porozumenie o tom, čo je dobré a čo zlé, cnosť a hriech, čo je bezpečné, užitočné a prospešné a čo je pravý opak toho; otvorilo mi to cestu do večnosti, poskytlo vedomosť o prostriedkoch, o cieľi a cene života večného a tiež o biednom nešťastí večného zatratenia, braného na tak ľahkú váhu.

14. Vyznávam, že pri hlbokom poznaní týchto dvoch krajností bola som ohrozená a zmietaná medzi strachom z mojej hroznej slabosti a túžbou po dosiahnutí šťastia, ktorého som bola nehodná následkom mojich previnení. Bola som preniknutá myšlienkou na láskavosť a milosrdenstvo Najvyššieho a plná obáv, že Ho stratím. Videla som dva rozdielne konce, ktoré očakávali tvory: večnú slávu a večnú biedu; a zdalo sa mi maličkosťou trpieť všetky bolesti a trápenia tohoto sveta, očistca, ba i samého pekla, len aby som dosiahla jedno a unikla druhému. A hoci som poznávala, že božská pomoc je zaistená pre tých, ktorí sa snažia ju použiť, predsa, keď som zároveň videla v tomto svetle, že život i smrť sú v našich rukách (Sir 15, 18) a že naša slabosť a zloba môže zabrániť náležitému užívaniu milosti, a že strom kam raz padne, tam bude ležať po celú večnosť (Sir 11, 3), naplnilo ma to hlbokým žiaľom, ktorý mi prenikal srdce.

15. Tento žiaľ bol ešte zvýšený prísnou odpoveďou či otázkou Pána. Lebo keď som sa cítila taká zničená pri uvedomení si svojich slabostí a nebezpečenstiev a pri myšlienke, že som urážala Jeho spravodlivosť, takže som sa ani neodvážila zdvihnúť k Nemu zrak, On vyšiel v ústrety mojej nevýslovnej ľúlosti a ponúkol mi svoje milosrdenstvo, vraviac mi: „Čo si praješ, duša moja? Čo hľadáš? Ktorú cestu si zvolíš? Ako si sa rozhodla?“ Táto otázka bola ako šíp pre moje srdce; pretože som vedela, že Pán pozná moje srdce, pretože som vedela, že Pán pozná moje túžby lepšie než ja sama, chvíľu medzi tou otázkou a odpoveďou bola pre mňa neuveriteľne bolestná. Priala som si, keby to bolo možné, aby ma Pán predišiel s odpoveďou a nejednal tak, akoby nevedel, čo mu odpoviem, ale pod vplyvom mocného dojmu odpovedala som slovami: „Pane a všemohúci Bože! Vyvolila som si chodník cnosti a cestu večného života, po tej túžim, na tú ma zaveď. A pretože podľa spravodlivosti si to nezaslúžim, odvolávam sa k Tvojmu milosrdenstvu a obetujem Ti za seba nekonečné zásluhy Tvojho najsvätejšieho Syna a môjho Vykupiteľa Ježiša Krista.“

16. Všimla som si, že tento najvyšší Sudca pamätá na sľub, ktorý dal svojej Cirkvi, že udelí všetko o čo Ho prosia v mene Jeho Jednorodeného (Jn 16, 23), že skrze Neho a pre Neho moja prosba voľa prijatá a jej splnenie urýchlené podľa môjho nehoďného priania. Hlasom rozumu mi boli dané isté podmienky, ktoré mi vnútorne povedal: „Duša, stvorená rukou Všemohúceho, ak si praješ, ako jedna z vyvolených kráčať po ceste pravého svetla a dosiahnuť postavenie nanajvyš čistej nevesty Pána, ktorý Ťa volá, patrí sa, aby si zachovávala zákon a predpisy lásky. Prvá vec, ktorá sa od teba vyžaduje je, aby si úplne zapudila všetky pozemské náklonnosti, zrieknutím sa všetkých a každej príchylnosti k veciam pomínuteľným tak, aby si nemala žiadnu lásku alebo náklonnosť k stvoreným veciam, bez ohľadu na tok, ako sú užitočné, krásne, alebo akokoľvek príjemné obrazu, nemaj žiadnu pozemskú príchylnosť; tvoja vôľa nech sa nespolieha na žiaden stvorený predmet, iba natoľko, koľko ti Pán a Ženích tvoj prikáže pre dobré usporiadanie lásky, alebo nakoľko ti to môže napomáhať, aby si milovala iba Jeho.“

17. „A keď dosiahneš také dokonalé sebazaprenie a zriekneš sa seba, zbavíš sa všetkého a oslobodíš sa od všetkých pozemských vecí, hľadaj Pána, vznes sa na rýchlych krídlach holubice k vysokým sídlam, v ktorých Pán vo svojej dobrotivosti si praje ubytovať tvojho ducha, aby si tam mohla žiť v Jeho prítomnosti a mať bezpečný príbytok. Tento veľký Pán je nanajvyš žiarlivý Ženích a Jeho láska a nevraživosť je silná ako smrť (Veľp 8, 6). Praje si Ťa ozdobiť a postaviť na bezpečné miesto, aby si od Neho neodchádzala alebo neopúšťala Jeho prítomnosť a nechodila inam, kde by si Ho nenašla, alebo nepoživala Jeho nežnosti. Ten, s ktorým máš hovoriť bez nedôvery, praje si poznačiť Ťa vlastnou rukou a toto je nanajvyš spravodlivý zákon, ktorý nevesty veľkého Kráľa musia zachovávať; veď aj tí, ktorí sú vo svete, ho zachovávajú, aby tým dokázali svoju vernosť. Patrí to k urodzenosti tvojho Ženícha, aby si sa chovala tak, aby to odpovedalo dôstojnosti a postaveniu, ktoré ti udelil a neznižovala sa k ničomu, čo by nebolo hodné tohoto postavenia, alebo Ťa robilo nehodnou okrasou, ktorou Ťa obohatil pri vstupe do jeho svadobnej komnaty.“

18. „Ďalej žiadam od teba, aby si sa usilovne snažila zvliecť zo seba rúcho roztrhané tvojimi chybami a nedokonalosťami, poškrvnené následkom hriechu a ktoré sa stalo odporné pre náklonnosti tvojej prirodzenosti. Jeho Majestát si praje zmyť škvrny, očistiť a obnoviť Ťa svojou krásou, ale s podmienkou, že nikdy nespustiš zo zraku to chudobné a opovrhnutiahodné rúcho; máš pamätať na toto dobrodenie a šíriť ľubeznú vôňu pred týmto Kráľom, nardom tvojej pokory (Veľp 1, 11) a nikdy nezabúdaj čo si povinná splácať Pôvodcovi tvojho spasenia. On Ťa očistí tak drahocenným balzomom svojej Krvi, zahojí tvoje rany a hojne Ťa osvieti.“

19. „K tomu všetkému, pokračoval hlas, aby pri tomto zabúdaní na všetko pozemské mohol po tebe zatúžiť najvyšší Kráľ, snaž sa ozdobiť drahokamami, ktoré vo svojej добрôte pre teba pripravil. Rúcho, ktorým máš byť zaodiata, má byť belšie ako sneh, lesklejšie ako diamant, jasnejšie ako slnko, ale pritom predsa bude také jemné, že sa ľahkou akoukoľvek nedbalosťou roztrhne a skazí, a urobí Ťa v očiach tvojho Ženícha nečistou. Ale keď ho zachováš čisté, ako si On praje, tvoje kroky budú krásne ako dcéry kniežacej (Veľp 7, 1) a jeho Velebnosti bude sa páčiť tvoje zmýšľanie i slová. Ako opasok tvojho rúcha udelí ti poznanie Jeho božskej moci a jeho svätej bázne, aby si spýtala svoje náklonnosti a mohla sa riadiť Jeho prianím. Klenoty náhrdelníka, ktorý zdobí tvoju šíju, ktorý znamená pokornú poddanosť, budú drahé kamene viery, nádeje a lásky. Ako sponku do vlasov (ktorými sú vysoké a vznešené myšlienky a nebeská múdrosť), obdržíš od Neho vliatu vedomosť a múdrosť; a vyšívaním na tvojom šate bude všetka krása a bohatstvo tvojich cností. Tvoja usilovnosť v konaní toho, čo je najdokonalejšie, bude ti slúžiť ako sandále a ich remienkami bude vyháňanie a obmedzovanie, ktoré budeš používať, aby si sa vyvarovala pred zlom. Prstene, ktoré budú ozdobovať tvoje prsty, bude sedem darov Ducha Svätého; a krásou tvojho obličaja bude podieľanie sa na Božstve, ktoré účinkom Jeho svätej lásky bude z neho vyžarovať. K tomu ešte pridáš sfarbenie studom, pretože si Ho urážala, a aby si sa hanbila urážať Ho v budúcnosti a porovnávala pritom hrubé a ošklivé zvyky minulosti s tými, ktoré Ťa zdobia teraz.“

20. „A pretože tvoje zásluhy by boli úbohé a biedna náhrada pre také vznešené zasnúbenie, Najvyšší si praje uzavrieť zmluvu, ako pre teba jedinú, vynahradením nekonečných zásluh tvojho Ženícha Ježiša Krista a činí Ťa podielničkou na všetkom svojom majetku a pokladoch v nebi i na zemi. Lebo všetko náleží tomuto zvrchovanému Pánovi (Ester 13, 11) a ako Jeho nevesta budeš

majiteľkou toho všetkého, aby si to mohla používať pre svoju potrebu a pre väčšiu lásku k Nemu. Avšak pamätaj si, duša, že pre získanie takého daru musíš toto všetko skryť v sebe a nikdy nestratiť svoje tajomstvo a upozorňujem ťa na nebezpečenstvo, že ľahko môžeš svoju krásu poškvrniť i najmenšou nedokonalosťou; ale keby si sa niekedy zo slabosti dopustila takej nedokonalosti povstaň z nej ihneď ako silný človek a uznaj ju, oplakávaj túto malú chybu ako by bola veľmi vážna.“

21. „Aby tvoje bydlisko a miesto tvojho prebývania bolo primerané tak veľkému bohatstvu, tvoj Ženích si nepraje klásť ti medze, ale si raje, aby si prebývala v nekonečných končinách Jeho Božstva, potulovala sa v ňom a bavila sa na nekonečných poliach Jeho vlastností a dokonalostí, kde rozľad rozumu nie je obmedzený, kde vôľa je oblažovaná bez tieňa obavy, a kde sa náklonnosti nasycujú bez horkosti. To je vždy rozkošný raj, kde najmilšie nevesty Kristove nachádzajú odpočinok, kde trhajú vonné kvety a myrhu a kde tí, ktorí sa zriekli nedokonalejši ničoty nachádzajú to, čo je nekonečné. Tam budeš bezpečne prebývať a aby tvoje obcovanie a spoločenstvo boli tomu primerané, prajem si, aby si obcovala s anjeli, považovala ich za priateľov a spoločníkov a častými rozhovormi s nimi sa učila ich cnostiam tým, že ich budeš verne napodobňovať.“

22. „Všímaj si, duša, pokračoval hlas, veľkosť tohto dobrodenia; lebo Matka tvojho Ženicha a Kráľovná nebies znovu ťa prijíma za svoju dcéru, prijíma ťa ako svoju učeníčku a zastáva voči tebe miesto Matky a Učiteľky. Cez Jej príhovor dostávaš tieto zvláštne dobrodenia a dávajú sa ti preto, aby si mohla napísať Jej presvätý život. Preto ti bolo odpustené, bez toho, aby si si to zaslúžila a bolo ti udelené, čo by si ináč nedosiahla. Čo by z teba, ó duša, keby nebolo Matky milosrdenstva? Bola by si už zahynula, keby nebolo Jej príhovoru. Biedne a bezcenné by boli tvoje práce, keby ťa božská blahosklonnosť nebola vyvolila pre písanie tohoto životopisu. Ale Otec nebeský vyvolil ťa za svoju dcéru s ohľadom na toto dielo a za nevestu svojho Jednorodeného Syna; a Syn ťa prijal do svojho objatia a Duch Svätý ťa vybral pre svoje osvietenia. Dôkaz tejto zmluvy a zasnúbenia je napísaný a vytlačený na bielom pergamene čistoty najsvätejšej Márie, kam ho napísal prst a moc Najvyššieho atramentom Krvi Baránkovej; vykonávateľom je vecný Otec; páskou, ktorá ťa spája s Kristom, je Duch Svätý; ručiteľia sú zásluhy toho istého Ježiša Krista a Jeho Matky; lebo ty si iba biedny červík, ktorý nemá nič, čo by mohol obetovať, od ktorého sa očakáva, aby iba dobrovoľne súhlasil.“

23. Potiaľ napomínajúci hlas, ktorý som počula. Myslela som, že to bol anjel, ale nemohla som to jasne zistiť, pretože som ho nevidela tak ako inokedy. Také oznámenia a odhalenia sa prispôsobujú dispozícii, v akej sa vtedy duša nachádza, ako sa to napríklad stalo učeníkom idúcim do Emauz (Lk 24, 16). Mala som veľa iných skúseností, aby som vedela premôcť prekážky hada, ktoré kládol proti písaniu tohoto životopisu, ale keby som ich tu teraz chcela popísať, príliš by som pretiahla tento úvod. Pokračovala som niekoľko dní v modlitbách a prosila som Pána, nech ma vedie a riadi, aby v ničom nedopustila sa chyby a poukazovala som Mu na svoju nedostatočnosť a bážlivosť. Jeho Majestát trval na tom, aby viedla život nadovšetko čistý a v najväčšej dokonalosti a naliehal na tom, aby som v ňom zotrvala keď raz začnem. A najmä Kráľovná anjelov mi veľakrát prejavila svoju vôľu a s veľkou láskavosťou mi prikazovala, aby som ju poslúchala ako dcéra a písala Jej najsvätejší život, ktorý som začala.

24. Ku všetkému tomu som si priala pridať istotu poslušnosti. Nehovoriac nič o tom, čo som počula od Pána a Jeho najsvätejšej Matky, spýtala som sa svojho svedníka, čo by mi radil v tejto záležitosti. On mi odpovedal rozkazom pod poslušnosťou, aby som pokračovala v písaní druhého dielu tohoto životopisu. Tak som bola prinútená Pánom i poslušnosťou a vrátila som sa opäť do prítomnosti Najvyššieho, v ktorej som sa ocitla po jednodennej modlitbe a zrieknuc sa plne seba a poznávajúc svoju nepatnosť a podrobenosť chybám, vrhla som sa pred Jeho Velebnosťou na tvár a povedala: „Pane môj, Pane môj, čo si praješ, aby som urobila?“ Nato mi bolo dané vedomie toto:

25. Zdalo sa mi, že božské svetlo najsvätejšej Trojice mi ukázalo mňa samu, plnú biedy a nedostatkov, prísne ma pre ne pokarhala, ale zároveň ma poučila najvyššou vedou a spasiteľným návodom pre dokonalý život a pre ten účel ma Boh znovu očistil a osvietil. Poznala som, že Matka milosti, najsvätejšia Mária, stojac pred trónom Božím sa prihovárala a veľmi prosila za mňa. S takou pomocou moja dôvera znovu ožila a ťažiac z láskavosti takej Matky, oslovila som Ju a

povedala iba: „Pani moja a útočisko moje, pohliadni na chudobu svojej otrokyne.“ Zdalo sa mi, že vypočula moju modlitbu a obrátiac sa k Najvyššiemu, povedala: „Pane môj, prajem si toto neužitočné a biedne stvorenie znovu prijať za dcéru a adoptovať ju za vlastnú.“ (Jednanie vskutku nanajvýš veľkomyseľnej a mocnej kráľovnej!) Najvyšší však odpovedal: „Nevesta moja, čím sa ti tá duša odplatí za takú veľkú milosť? Nezaslúži si tom, lebo je neužitočný a biedny červík, nevďačný za naše dary.“

26. Ó, aká je obdivuhodná moc Božieho slova! Ako popíšem účinky, ktoré vo mne spôsobila táto odpoveď Všemohúceho? Pokorila som sa do hĺbky svojej ničoty a naplnilo ma poznanie o biede tvorov a o svojej vlastnej nevďačnosti voči Bohu. Srdce mi usadalo ľútosťou nad mojimi hriechmi a pre túžbu dosiahnuť to nezaslúžené šťastie byť dieťaťom Najvyššieho. Plná strachu zdvihla som oči k trónu Najvyššieho a môj pohľad sprevádzala bázeň i nádej; obrátila som sa k svojej Prímluvníčke a túžiac, aby ma prijala aspoň za otrokyňu, keď som si nezaslúžila meno dcéry, hovorila som v hĺbke svojho srdca bez slov; a počula som, že táto veľká Pani povedala Pánovi:

27. „Pane a Bože môj, je síce pravda, že tento úbohý tvor nemá nič, čo by mohol ponúknuť Tvojej Spravodlivosti, ale Ja za ňu obetujem zásluhy a krv, ktorú môj najsvätejší Syn prelial za ňu a s touto obetou podávam tiež dôstojnosť Matky Tvojho jednorodeného Syna, ktorú som obdržala od Tvojej nevýslovnej dobroty, všetky skutky, ktoré som vykonala v Tvojej službe, i to, že som Ho nosila vo svojom lone, kojila mliekom svojich prs a nadovšetko Ti obetujem Tvoju vlastnú štedrosť a Božstvo a vrúcne Ťa prosím, aby si tohoto tvora považoval za moju adoptovanú dcéru a učeníčku, za ktorú sa ja zaručujem. Pod mojím vedením napraví svoje chyby a bude vykonávať svoje práce podľa Tvojho priania.“

28. Najvyšší (nech je večne velebený za vypočutie prosby veľkej Kráľovnej, orodujúcej za najmenšieho zo svojich tvorov), vyhovel tejto prosbe a ihneď, na radosť svojej duše, som pocítila taký mocný účinok toho, že to nie je možné popísať. S celým srdcom som sa obrátila ku všetkým tvorom v nebi i na zemi a nemohla som zadržať svoju veľkú radosť, i vyzvala som ich, aby so mnou chválili a vlebili Pôvodcu milosti. Oslovila som ich asi týmito slovami: „Ó, vy obyvatelia a dvorania nebeskí a všetky žijúce tvory, utvorené rukami Najvyššieho, pozrite na veky, lebo pozdvihol z prachu najväčšiu bedárku vesmíru a obohatil najnúdznejšiu; pocítil najnehodnejšiu, hoci je najvyšší Boh a najmocnejší Kráľ. A pretože vy, synovia Adamovi vidíte tu najchudobnejšiu sirotu zaopatrenú, najväčšiu hriešnicu prijatú na milosť, vymaňte sa zo svojej nevedomosti, povzneste sa zo svojej nevšímavosti a obnovte svoju nádej, lebo keď Jeho mocná ruka pomohla mne, keď ma povolal a odpustil mi, aj vy všetci môžete dúfať, že dosiahnete spasenie; a ak si ho chcete zaistiť, hľadajte a získajte ochranu najsvätejšej Márie a proste Ju o prímluvu a zistíte, že je Matkou nevýslovného milosrdenstva a dobroty.“

29. Obrátila som sa tiež k tejto najvznešenejšej Kráľovnej a povedala som Jej: „Teraz už nikdy, ó Pani moja, sa nebudem nazývať sirotou, lebo mám Matku, ktorá je Kráľovnou všetkého stvorenia; nebudem už nevedomá, lebo mám Učiteľku a Majsterku božskej múdrosti, ani chudobná nebudem, lebo mojím Pánom je Ten, ktorý je Pánom všetkých pokladov neba i zeme, mám ju za Matku, ktorá ma chráni, Učiteľku, ktorá ma učí a opravuje, Pani, ktorá mi rozkazuje a riadi ma. Požehnaná si medzi ženami, predivná medzi tvormi, obdivuhodná v nebi i na zemi, a nech všetko s večnými chválami vyznáva Tvoju veľkosť. Pretože nie je ľahké, alebo možné, aby najmenší z tvorov, najnižší zemský červík Ti dal nejakú odmenu, prijmi ju teda z božskej pravice a v božskom nazeraní, kde stojíš v prítomnosti Božej a raduješ sa po celú večnosť. Ostanem Tvojou uznanou a vďačnou otrokyňou a budem chváliť Všemohúceho cez celý čas svojho života, lebo Jeho štedré milosrdenstvo ma tak vyznamenalo, že mi dalo moju Kráľovnú za Matku a Učiteľku. Nech moja milujúca nemota Ťa chváli, lebo môj jazyk nemá slová alebo výrazy, aby to mohol urobiť, pretože všetky slová sú nedostatočné a obmedzené.“

30. Nie je možné popísať, čo duša cíti pri takých mystických príležitostiach. Boli prameňom veľkého dobra pre moju dušu, lebo som okamžite poznala dokonalosť života a cieľa, pre ktoré nemám slová, ktorými by som to vysvetlila. Avšak všetko to, povedal mi Najvyšší, bolo mi udelené iba kvôli najsvätejšej Márii a tiež preto, aby som napísala Jej životopis. Bola som vyrozumená, že pri schválení tohoto požehnania večný Otec si vyvolil mňa, aby som vyjaviла posvätné tajomstvá

Jeho Dcéry; že Ducha Svätý vylial na mňa svoje svetlo a vnuknutia, aby som mohla oznámiť skryté dary Jeho Nevesty; a že najsvätejší Syn ma určil, aby som vyjaviла tajomstvá Jeho najčistejšej Matky Márie. Aby som sa stala schopnou tohto diela, najsvätejšia Trojica osvietila a zaplavila moju dušu zvláštnym svetlom Božstva a Božská moc dotkla sa mojich schopností ako lúče, čím im poskytla nové podmienky pre dokonalé vykonanie tohto diela.

31. Najvyšší mi tiež prikázal, aby som sa z celého srdca podľa mojich slabých schopností snažila napodobniť všetko, čo pochopím a napíšem o hrdinských cnostiach a skutkoch nebeskej Kráľovnej a riadila svoj život podľa Jej príkladu. Vediac, ako som nespôsobilá splniť túto povinnosť, znovu mi táto preláska Kráľovná ponúka svoju priazeň, pomoc a poučenie o všetkom, čo mi Pán prikázal a naznačil. Potom som požiadala najsvätejšiu Trojicu o požehnanie, aby som mohla začať druhú časť tohto nebeského deja. Pocítila som, že všetky tri Božské Osoby mi udelili svoje požehnanie. Keď som vyšla z tohoto vytrženia, snažila som sa očistiť svoju dušu vo svätých sviatostiach a plná ľútosti som sa na túto prácu pre česť a slávu Najvyššieho a Jeho najsvätejšej Matky, vždy nepoškvrnenej Panny Márie.

32. Táto druhá časť obsahuje život Kráľovnej anjelov od tajomstva Vtelenia do Nanebovstúpenia Krista nášho Pána, ktorá je hlavná a najdôležitejšia časť tohoto životopisu, pretože obsahuje celý život a tajomstvá samého Pána s Jeho umučením a najsvätejšou smrťou. Prajem si tu poznamenať iba, že milosti a požehnanie udelené najsvätejšej Márii v príprave na vtelenie začali hneď od okamihu Jej nepoškvrneného počatia; už vtedy v úmysle o ustanovení Božom bola Matkou Slova. Akou mierou sa však blížilo uskutočnenie vtelenia, takou mierou sa stále rozmnožovali dobrodenia a dary milostí. Hoci spočiatku sa zdalo, že všetky sú toho istého druhu a vlastností, predsa sa stále zväčšovali a rozmnožovali a niet dosť rozmanitých slov, ktorými by sa dalo s dostatočným významom vyjadriť toto rozmnožovanie a pokrok milostí Jej udeľovaných. Je teda potrebné pri tomto rozprávaní merať všetko nekonečnou mocou Pána, ktorému - hoci dáva mnoho - ostáva ešte dosť, aby mohol dať nekonečne viac, pretože veľkosť každej duše a najmä Kráľovnej nebeskej, je svojím spôsobom nekonečná a je schopná prijímať stále viac a viac. A toto sa dialo s dušou najsvätejšej Márie, kým nevystúpila na vrchol dokonalosti a podieľania sa na Božstve, aké žiaden iný tvor nedosiahol a nedosiahne ani po celú večnosť. Kiež ma sám Pán osvecuje, aby som mohla v tomto diele pokračovať - k Jeho Božského zaľúbeniu. Amen.

K n i h a p r v á

v druhom zväzku; ináč neprihliadajúc ku zväzkom je to Kniha 3.

Obsahuje neobyčajné prípravy Všemohúceho pre vtelenie Slova v presvätej Márii; okolnosti spojené s týmto tajomstvom; vznešený stav, do akého bola blahoslavená Matka postavená; Jej návšteva u svätej Alžbety a posvätenie svätého Jána Krstiteľa; Jej návrat do Nazareta a pamätný boj blahoslavenej Panny s Luciferom

K a p i t o l a 1

Najvyšší začína pripravovať v najsvätejšej Márii tajomstvo vtelenia; čo sa stalo počas deviatich dní, ktoré predchádzali tomuto tajomstvu, najmä v prvom dni

1. Aby Jej bezúhonný život mohol slúžiť všetkým ako príklad najvyššej svätosti, Všemohúci musel vložiť na našu Kráľovnú a Pani povinnosť manželky svätého Jozefa, čo bolo postavenie vyžadujúce viac styku so susedmi. Keď sa nebeská Pani ocitla v tomto novom stave, pri plnení povinností Ju naplňovali také vznešené myšlienky a pocity a všetku svoju životnú činnosť riadila s takou múdrosťou, že bola predmetom obdivu anjelských duchov a ich závodenia s Ňou a príkladom pre

ľudí. Málo ľudí Ju poznalo a ešte menej ich s ňou hovorilo, ale tí, ktorým sa dostalo to šľastie, boli naplnení Máriiným duchovným vzletom sa snažili vysvetliť a ukázať to svetlo, ktoré osvietilo ich srdce, o ktorom vedeli, že prišlo od Nej. Najsvätejšia Kráľovná vedela o tomto pôsobení Najvyššieho, ale nenastal ešte čas, ani Jej hlboká pokora by to nebola pripustila, aby sa p tom svet dozvedel. Stále prosila Pána, aby Ju pred ľuďmi skrýval a zariadil to tak, aby všetky tie milosti Jeho pravice prispievali jedine k Jeho chvále a Ju ponechal neznámu a opovrhovanú všetkými ľuďmi, keby tým nebola urážaná Jeho nekonečná dobrota.

2. Jej božský Ženích prijal tieto prosby s veľkou dobrotivosťou a Jeho prozreteľnosť riadila všetko tak, že to svetlo, ktoré povzbudzovalo ľudí na rozhlasovanie Jej veľkosti, zároveň účinkovalo, aby mlčali. Pohnutí božskou mocou chránili sa vysloviť svoje myšlienky a vnútri chválili Pána za svetlo, ktoré v sebe cítili. Plní obdivu, zdržovali sa od posudzovania a odpúšťajúc tvorov, hľadali Stvoriteľa. Mnohí sa odvrátili od hriechu pri jednom pohľade na ňu a v duši cítili nebeské účinky, lebo keby boli mohli zostať s ňou, ale podržať v pamäti Jej obraz, a keby Boh tomu tajomne nebránil, nič by nebolo v stave odvrátiť ich pozornosť od Nej a nepochybne by Ju všetci hľadali.

3. Takým plodným zamestnaním a rozmnožovaním darov a milostí, z ktorých všetko toto dobro pochádzalo, naša Kráľovná, manželka Jozefa, sa zamestnávala šesť mesiac a sedemnáš dní, ktoré uplynuli medzi Jej zasnúbením a vtelením Slova. Nemôžem ani pomýšľať, hoci len na krátky popis Jej veľkých hrdinských úkonov všetkých cností vnútorných i vonkajších, všetkých Jej skutkov lásky, pokory, zbožnosti a všetkých Jej skutkov milosrdenstva, almužien a dobrodení, lebo to presahuje ľudské schopnosti. Najlepšie čo môžem urobiť, je zhrnúť a povedať, že Najvyšší videl, že najsvätejšia Mária je verná v plnení všetkých Jeho prianí a všetkého, čo sa Mu ľúbi, nakoľko je to pre tvora v spolupôsobení so svojim Stvoriteľom možné. Pre Jej svätosť a zásluhy Boh sa cítil akoby povinný a (podľa nášho spôsobu vyjadrovania) nútený urýchliť svoje kroky, vziať ruky svojej všemohúcnosti a urobiť najväčší mysliteľný div, aký nerobil nikdy predtým a neurobí v budúcnosti, totiž vtelenie Jednorodého v panenskom lone tejto Panny.

4. Aby mohol Boh postupovať s dôstojnosťou Jemu príslušnou, zvláštnym spôsobom pripravoval najsvätejšiu Máriu po deväť dní predchádzajúcimi bezprostredne pred týmto tajomstvom a nechal rieky svojho Božstva tiecť prudko a neodolateľne (Ž 45, 5), aby zaplavili toto Mesto Božie svojim prívalom. Udeľoval Jej také veľké milosti, dary a výsady, že som úžasom onemela pri pohľade na to, čo mi bolo zjavené o tomto zázraku; moja nízkosť sa priam hrozí jedinej zmienky o tom, čo som poznala, lebo jazyk, pero a všetky schopnosti tvora klesajú hlboko pod každú možnosť oznámiť tak nepochopiteľné tajomstvá. Preto si prajem, aby sa mi rozumelo, že všetko, čo tu poviem, je iba nepatrný tieň najmenšej čiastky týchto divov a nevysloviteľným zázrakom, ktoré vôbec nie je možné obsiahnuť našimi obmedzenými slovami, ale iba mocou Božou, ktorú ja nemám.

5. Prvý deň tejto najpožehnannejšej novény, nebeská Kňažná po krátkom odpočinku, podľa príkladu Jej praotca Dávida a podľa denného poriadku a rozvrhu, ktorý Jej dal Pán, o polnoci vstala (Ž 118, 62) a v prítomnosti Najvyššieho padla na tvár a začala svoje obvyklé modlitby a cvičenia. Anjeli, ktorí Ju strážili, prehovorili k Nej a povedali: „Nevesta nášho Pána a Kráľa, vstaň, lebo Jeho Velebnosť Ťa volá.“ Ona s vrúcnyimi citmi vstala a povedala: „Pán prikazuje, aby sa prach pozdvihol z prachu.“ A obrátiac svoju tvár k Pánovi, ktorý Ju volal, dodala: „Najvyšší a najmocnejší Pane, čo si praješ so mnou urobiť?“ Pri týchto slovách sa jej najsvätejšia duša v duchu vzniesla k novému a vyššiemu príbytku, bližšie k Pánovi a ďalej od všetkého pozemského a pomíňajúceho.

6. Ihneď poznala, že Ju na niečo pripravujú tie osvietenia a očisťovania, aké zažila pri niektorých najvznešenejších videniach Božstva, ktoré som popísala v prvom zväzku (620 -629). Boh sa Jej ukázal nie v priamom, ale v abstraktnom videní, ktoré však bolo také jasné, že v ňom o tomto nepochopiteľnom Predmete poznala viac, než blahoslavenci vidia a požívajú v priamom videní. Lebo toto videnie bolo vznešenejšie a hlbšie než iné toho druhu, lebo táto nebeská Pani robila sa stále, zo dňa na deň schopnejšia, pretože dokonale používala milosti a tým sa zasa pripravila pre ďalšie a väčšie. Vyše toho ešte opakované osvietenia a videnia Božstva stále Ju uschopňovali k dokonalejšiemu ich nekonečnému účinku.

7. V tomto videní naša Kňažná Mária poznala najvyššie tajomstvo Božstva a Jeho dokonalosti a

najmä ako sa Boh prejavuje navonok dielom stvorenia. Videla, že všetko má počiatok v добрote a štedrosti Božej, že tvory neboli potrebné pre doplnenie Jeho Božskej existencie, ani pre Jeho nekonečnú slávu, pretože i bez nich bol slávny po všetky veky pred stvorením sveta. Našej Kráľovnej boli zjavené mnohé sväté tajomstvá a neznáme veci, ktoré sa nemôžu, ani nemajú oznámiť všetkým, lebo iba Ona bola tá Jediná (Veľp 6, 8) vyvolená, ktorú najvyšší Pán a Kráľ vybral zo všetkého tvorstva pre tieto radosti. Avšak keď vo videní pozorovala to pobádanie a náklonnosť Božiu ohlasovať sa navonok s mocou väčšou než je tá, ktorá pôsobí, že všetky živly smerujú k svojmu strediu, a keď bola tiahnutá do okruhu božskej lásky, s blížiacim srdcom prosila večného Otca, aby poslal svojho Jednorodeného Syna na svet a udelil spasenie ľudu, pretože týmto spôsobom bude môcť uspokojiť a (ľudsky povediac) uskutočniť to, k čomu Ho pobáda Jeho Božstvo a Jeho dokonalosť.

8. Tieto žiadosti Jeho Nevesty boli Pánovi veľmi príjemné, boli machovými páskami, ktorými sputnala a poistila Jeho lásku. On potom, aby mohol vykonať čo si prial, chcel najprv pripraviť stánok či chrám, do ktorého by zostúpil z lona večného Otca. Rozhodol sa dať svojej milovanej a vyvolenej Matke jasné poznanie všetkých svojich vonkajších skutkov tak, ako ich Jeho všemohúcnosť vykonala. Preto prvý deň Jej v tomto videní ukázal všetko, čo robil v prvom dni pri stvorení sveta, ako je to napísané v knihe Genezis a Ona videla všetko s väčšou jasnosťou a pochopením, než keby bola prítomná osobne, lebo ich poznala vopred aké sú v Bohu a potom aké sú samy v sebe.

9. Videla a pochopila, ako Pán na počiatku stvoril nebo a zem (Gen 1, 1-5) a nakoľko a v akom ohľade bola pustá a prázdna a ako tma panovala nad priepasťami; ako sa Duch Pána vznášal nad vodami a ako z rozkazu Božieho bolo učené svetlo a aká bola jeho podstata; ako po oddelení tmy boli tieto nazvané nocou a svetlo dňom a ako tým nastal prvý deň. Poznala rozmery zeme, jej dĺžku, šírku a hĺbku, jej jaskyne, peklo, predpeklie a očistec, s ich obyvateľmi; kraje, podnebie, poludník a rozdelenie sveta a všetkých jeho obyvateľov. S tou istou jasnosťou poznala tiež nižšie telesá nebeské a najvyššie nebo; ako boli v prvý deň stvorení anjeli; bola poučená o ich prirodzenosti, stave, rôznosti, rádoch, úradoch, triedach a cnostiach. Bol Jej zjavený zbor zlých anjelov, ich pád a okolnosti a príčina ich pádu, hoci Pán stále pred ňou skrýval to, čo sa Jej týkalo. Porozumela trestu a ako účinkuje hriech v diabloch, lebo ich videla, akí sú sami osebe a v závere tohoto prvého dňa ukázal Jej Pán, ako tiež Ona bola utvorená z tej istej nízkej pozemskej hmoty a obdarená tou istou prirodzenosťou ako všetci tí, ktorí sa obrátia na prach; predsa však Jej dal také hlboké vedomosti o zemskej existencii, že veľká Kráľovná sa pokorila do priepasti ničoty, hoci bola bez viny, ponížovala sa viac, než všetky dievky Adama so všetkou ich biedou.

10. Celé toto videnie i jeho účinky Najvyšší usporiadal tak, aby nimi v srdci Márie otvoril hlboké zákopy, ktoré boli potrebné pre polozenie základov budovy, ktorú si prial v Nej vystavať; a to budovy tak vysokej, ktorá by siahala až k podstatnému zlúčeniu božskej a ľudskej prirodzenosti. A pretože dôstojnosť Matky Božej bola bez medzí a do istej miery nekonečná, patrilo sa, aby mala základ v primeranej pokore, takej, ktorá by bola bez medzí, ale predsa ešte v medziach rozumu. Dosahujúc vrchol cností, pokorovala sa táto požehnaná medzi ženami do takej miery, že najsvätejšia Trojica, ako by tým bola úplne odmenená a uspokojená (podľa nášho spôsobu chápania) a prinútená povýšiť Ju na najvyššie miesto a dôstojnosť, aká bola medzi tvormi možná a samému Bohu najbližšia. V tejto najvyššej blahovôli Jeho Majestát prehovoril a povedal Jej:

11. „Nevesta a Holubička moja, veľká je moja túžba vykúpiť človeka z hriechu a moja nesmierna dobrotivosť je ako napnutá očakávaním toho času, v ktorom zostúpim, aby som napravil svet; žiadaj ma v týchto dňoch stále s veľkou vrúcnosťou o splnenie tejto túžby. Padaj na svoju tvár pred mojou kráľovskou Prítomnosťou a neprestajne pros a volaj, žiadajúc ma, aby Jednorodený Otec zostúpil a podstatne sa spojil s ľudskou prirodzenosťou.“ Na čo nebeská Kňažná odpovedala: „Pane a Bože večný, ktorého je všetka moc a múdrosť, ktorého pranie nikto nemôže prekaziť (Est 13, 9), kto bude prekážať Tvojej všemohúcnosti? Kto zadrží mocný prúd Tvojho Božstva, aby Tvoje pranie, udeliť dobrodenie celému ľudskému pokoleniu, ostalo nesplnené? Ak snáď, ó môj Milý, ja som prekážkou tohoto nesmierného dobrodenia, nechaj ma radšej zahynúť, než aby som prekážala Tvojim prániam. Toto požehnanie nemôže závisieť na zásluhách nejakého tvora; preto Pane a

Majstre môj, nečakaj, lebo neskoršie by sme to mohli si zaslúžiť ešte menej. Hriechy ľudstva sa množia a urážky proti Tebe pribúdajú, ako si môžeme zaslúžiť toto požehnanie, ktorého sa každý deň stávame nehodnejší? Len v Tebe samom, Pane môj, spočíva posledná príčina a pohnútky nášho spasenia. Tvoja nekonečná štedrosť, Tvoje nesčíselné milosrdenstvá Ťa podnecujú, túžby prorokov a otcov dajú k Tebe a všetci spoločne po Tebe volajú. I ja, bezvýznamný červíček, ak v dôsledku svojej nevďačnosti nie som nehodná Tvojej milosrdnej blahosklonnosti, osmeľujem sa prosiť Ťa z hĺbky svojho srdca, aby si urýchlil svoj príchod a pre svoju väčšiu slávu urýchlil vykúpenie.“

12. Keď nebeská Kňazná ukončila túto prosbu, vrátila sa do obyčajného a viac prirodzeného stavu, avšak túžiac splniť príkaz Pána, po celý ten deň pokračovala v prosbách za vtelenie Slova a s najhlbšou pokorou znovu a znovu padala na tvár a modlila sa, ležiac s rozpäťtými rukami v podobe kríža. Sám Duch Svätý, ktorý ju riadil, naučil Ju klaňať a modliť sa v takej polohe, čo sa najsvätejšej Trojici veľmi páčilo. Boh akoby v tele budúcej Matky Slova videl ukrižovanú postavu Krista a preto prijal túto rannú obeť najčistejšej Panny ako predbežnú obeť svojho najsvätejšieho Syna.

Naučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies

13. Dcéra moja, pozemšťania nie sú v stave pochopiť nevýslovne skutky Všemohúceho, ako ma pripravoval na vtelenie večného Slova. Najmä v tých deviatich dňoch, ktoré predchádzali pred týmto vznešeným tajomstvom, bol môj duch pozdvihnutý a spojený s nepremennitou bytosťou Božou. Bola som ponorená do oceána nekonečných dokonalostí a podieľala som sa na všetkých tých vznešených božských účinkoch, ktoré prevyšujú všetko očakávanie ľudského srdca. Poznanie tvorov, ktoré som mala udelené, prenikalo až k samej ich podstate, takže bolo hlbšie a prenikavejšie, než aké mali anjelskí duchovia, hoci pre svoje blažené nazeranie majú celkom obdivuhodné poznatky o stvorení. Nad to som mala ich obrazy všetky vtlačené do pamäti, aby som ich podľa ľubovôle používala.

14. Dnes od teba žiadam, aby si si všimla, ako som tie vedomosti používala a napodobni ma podľa svojej možnosti a s pomocou vliateho svetla, ktoré ti bolo pre ten účel udelené. Používaj poznanie tvorov ako rebrík, po ktorom máš vystupovať k Bohu, tvojmu Stvoriteľovi tak, aby si vo všetkých hľadala ich počiatok i koniec. Nech ti slúžia ako zrkadlo, v ktorom sa odráža Božstvo, nech ti pripomína Jeho všemohúcnosť a podnecuje Ťa k láske, ktorú od teba očakáva. Buď naplnená obdivom a chválou nad veľkosťou a vznešenosťou Stvoriteľa a v Jeho prítomnosti sa pokoruj do prachu. Nevyhýbaj sa žiadnej ťažkosti a žiadnemu utrpeniu, keď ide o to, aby si sa stala tichá a pokorná srdcom. Pamätaj, moja najdrahšia, že práve cnosť pokory bola pevným základom všetkých divov, ktoré Najvyšší vo mne urobil; aby si si túto cnosť viac vážila, pamätaj, že je zo všetkých ostatných cností najvzácnejšia, ale súčasne najkrehkejšia a ľahko sa stratí; ak ju strácaš v niektorom ohľade a nebudeš sa pokorovať vo všetkom bez výnimky, nebudeš pokorná v ničom, pamätaj na svoju pozemskú porušiteľnú prirodzenosť a vedz, že Najvyšší vo svojej prozreteľnosti tak stvoril človeka, aby jeho vlastná existencia a útvar mu pripomínali a opakovali mu dôležité poučenie o pokore a nikdy ho neoponechali bez tohoto spasiteľného poučovania. Pán neurobil človeka z najvzácnejšieho materiálu a najušľachtilejšie časti jeho bytosti ukryl vo svätyni jeho vnútra (Ex 30, 24); týmto ho učí položiť na jednu stranu váhy nekonečnú a večnú existenciu Pána a na druhú svoju nízku hmotnú existenciu. Tak bude dávať Bohu čo je Božie a sebe čo je jeho (Mt 22, 21).

15. Tomuto poriadku som venovala veľkú pozornosť a stala som sa vzorom a Vodkyňou všetkým smrteľníkom. Prajem si, aby si ma v tom napodobnila a horlivo sa učila získať pokoru, ktorá sa ľúbi mne i Najvyššiemu, ktorý si praje tvoj ozajstný postup. Prajem si, aby tvoja dokonalosť spočívala na hlbokých základoch sebaznania, lebo čím hlbšie budú položené základy, tým sa môže vystavať vyššia a dokonalejšia budova cnosti. Tak tvoja vôľa sa najužšie zjednotí s vôľou Pána, ktorý z výšin svojho trónu zhliada na pokorných na zemi.

Pán pokračuje druhý deň v príprave najsvätejšej Márie na vtelenie Slova

16. V prvej časti tohto životopisu (Zv. I 219) som sa zmienila, že najčistejšie telo Márie bolo počaté a dokonale utvorené za sedem dní. Najvyšší si prial urobiť tento zázrak, aby Jej najsvätejšia duša nemusela čakať tak dlho, ako duše obyčajných pozemšťanov. Prial si, aby bola stvorená a vdýchnutá do tela pred obvyklým časom (ako sa to skutočne stalo), aby tento počiatok nápravy sveta mal akúsi podobnosť s počiatkom jeho stvorenia. Táto zhoda sa znovu opakovala pri príchode Vykupiteľa, tak aby po utvorení nového Adama, Krista, mohol si Boh opäť odpočinúť, ako by bol napínal všetky sily svojej všemohúcnosti pri najväčšom svojom diele a mohol užívať najpríjemnejšie soboty všetkých svojich rozkoší. A pretože tieto divy vyžadovali účasť Matky božského Slova, ktorá Mu mala dať viditeľnú podobu a mala spojiť dve krajnosti, Boha človeka, bolo potrebné, aby bola spriaznená oboma. Jej dôstojnosť bola nižšia iba od dôstojnosti Božej, ale vyššia nad všetko, čo nie je Boh. K tejto dôstojnosti patrili tiež primerané vedomosti a znalosti, ako najvyššej podstaty Božej, tak tiež nižších tvorov.

17. Podľa tohto úmyslu najvyšší Pán pokračoval v udeľovaní milostí, ktorými chcel v deviatich dňoch pripraviť najsvätejšiu Máriu na vtelenie, ako som sa už zmienila. Na druhý deň v tej istej polnočnej hodine, bola Panna Mária navštívená rovnakým spôsobom, ako je to popísané v predošlej kapitole. Božská moc Ju opäť pozdvihla tými istými povzneseniami a osvecujúc Ju pripravovala na videnie Boha. Ukázal sa Jej opäť v abstraktnom, či nepriamom videní ako prvý deň a bolo Jej ukázané všetko, čo bolo urobené v druhom dni stvorenia. Poznala, ako Boh rozdelil vody (Gen 1, 6), niektoré do oblakov, iné dole, založil oblohu a nad ňou krištáľ, známy tiež ako vodné nebo. Jej nazeranie prenikalo do veľkosti, poriadku, pomerov, pohybov a do všetkých ostatných vlastností a podmienok nebies.

18. A u tejto najmúdrejšej Panny nezostali tieto vedomosti ležať nečinne, lebo najjasnejšie svetlo Božstva hneď v Nej pretekalo a roznieťilo i uchvátilo Ju k obdivu, chválam a milovaniu dobroty a moci Božej. Takto premenená Božskou velebnosťou, konala hrdinské úkony všetkých cností, ktoré všetky boli ľúbezné Jeho božskému Majestátu. A tak ako v predošlom prvom dni Boh Ju učinil podielnicou na svojej múdrosti, tiež v tomto druhom dni urobil Ju podobnou mierou podielnicou na svojej božskej všemohúcnosti a dal Jej moc nad vplyvmi nebies, planét a živlov a všetkým prikázal, aby Ju poslúchali. Tak bola táto veľká Kráľovná povýšená za vládkyňu nad morom, zemou živlami a nebeskými telesami, i nad všetkými tvormi na nich a v nich.

19. Táto zvrchovanosť a najvyššia moc patrila k dôstojnosti najsvätejšej Márie pre vyššie uvedenú príčinu a ešte pre dve ďalšie príčiny, prvá, pretože táto Pani bola výsadnou Kráľovnou, vyňatou spod obyčajného zákona hriechu a jeho následkov, preto nebola zaradená do tej istej všeobecnej triedy nezmyselných snov Adamových, proti ktorým Všemohúci vyzbrojil tvorstvo (Múd 5, 18), aby pomstili urážky voči nemu spáchané a potrestali ich bláznovstvá. Keby sa neboli vo svojej neposlušnosti obrátili proti svojmu Stvoriteľovi, neboli by ani živly, ani čo s nimi proti nim súvisí, neobťažovali by ich, ani neobracali proti nim krutosť a nepriazeň svojho pôsobenia. A keď tento odboj tvorstva je trestom za hriech, nemohol sa podľa spravodlivosti vzťahovať na najsvätejšiu Máriu, ktorá bola nepoškvrnená a bez viny. Nebolo by tiež spravodlivé, aby Jej výsady boli menšie než anjelov, ktorí neboli podrobení následkom hriechu alebo zbavení moci nad živelnými silami. Hoci najsvätejšia Mária mala telesné a duchovné tvory a stala sa Kráľovnou a Paňou všetkého tvorstva. Z tej príčiny si zasluhovala oveľa väčšie uznanie, pretože to bolo vzácnejšie a drahšie. Kráľovnej sa musí priznať viac než Jej poddaným, Panej viac než Jej služkam.

20. Druhá príčina je, že sám Jej najsvätejší Syn mal poslúchať túto nebeskú Kráľovnú a svoju Matku. Pretože On bol Stvoriteľom živlov a všetkých vecí z toho prirodzene nasleduje, aby ju všetko poslúchalo, keď sám Stvoriteľ Jej bol poddaným a Ona aby všetkému rozkazovala. Či Krista, ako človeka, podľa prirodzeného ustanovenia a zákona nemala ovládnuť Jeho Matka? Táto výsada zvrchovanosti tiež veľmi prispela k zvýšeniu cností a zásluh najsvätejšej Márie, lebo to, čo my obyčajne konáme z nútenia a proti našej vôli, Ona konala ochotne a záslužne. Táto najmúdrejšia Kráľovná nepoužívala svoju nadvládu nad živlami a tvormi rozmarne, alebo pre svoju úľavu a

pohodlie, ale naopak, vyzývala tvorov, aby neobmedzovali svoju činnosť a vplyv svojho prirodzeného pôsobenia bolestí a obtiaží voči Nej. Lebo v týchto veciach mala sa podobať svojmu najsvätejšiemu Synovi a trpieť spoločne s Ním. Jej láska a pokora Jej nedovoľovali zadržať a obmedzovať drsnosť tvorov voči Nej, pretože vedela, akú veľkú cenu má utrpenie a ako je cenné v očiach Pána.

21. Iba v niektorých prípadoch utlmila táto nežná Matka silu živlov a ich účinky, keď vedela, že to nebude pre Jej dobro, ale to bolo potrebné pre Jej Syna a Stvoriteľa, ako uvidíme ďalej pri popisovaní Jej úteku do Egypta i pri iných príležitostiach, kde to nanajvýš múdro uznala za vhodné, aby tvory poznali a uctili svojho Stvoriteľa, alebo Ho chránili a slúžili Mu v niektorých potrebách (viď. 543, 590, 633). Ktorý smrteľník by sa nedivil pri poznaní takého nového zázraku, keď vidí iba púheho pozemského tvora, ale obdareného zvrchovanosťou a nadvládou nad všetkým tvorstvom, ktorý však považuje seba za najnehodnejšieho a najnepatrnejšieho zo všetkých tvorov? A v tomto pokornom zmýšľaní vyzýva Mária zúrivosť vetrov a všetku drsnosť prírodných živlov, aby sa obrátili proti Nej a pod poslušnosťou splnili Jej rozkaz. Tieto živly Ju poslúchli, plné úcty a úslužnosti k takej Panej a vyhovelí síce Jej prianiam, ale nie preto, aby pomstili bezprávie učené ich Stvoriteľovi, ako to robia u iných dietok Adamových, ale z úcty k Jej rozkazom.

22. Pri tejto pokore našej neprekonateľnej Kráľovnej, nemôžeme my pozemšťania poprieť svoju namyslenú márnivosť a opovážlivosť, či lepšie povedané drzosť, keď - hoci vidíme, že pre naše nerozumné urážky zaslúžime si odboj zúrivých živlov, aby aj škodlivé sily vesmíru boli proti nám, predsa si sťažujeme na ich drsnosť, akoby nám svojím obťažovaním krivdili. Sťažujeme si na tuhú zimu a na vysilujúce horúčavy, všetko, čo je nám obtiažné alebo nám spôsobuje bolesti, je nám protivné a so všetkou rozhodnosťou zavrhuje tieto vykonávateľov božskej spravodlivosti a vyhľadávame pohodlie a radosti, ako by mali trvať večne a ako by nebolo známe, že tým zvolávame na seba iba väčšie tresty za svoje hriechy.

23. Vráťme sa však k úvahám o vedomostiach a moci a iných daroch, udelených našej nebeskej Kňaznej, ktorými bola pripravovaná k hodnému postaveniu Matky Božej a môžeme pochopiť ich výbornosť, lebo v nich vidíme istú nekonečnosť a neobmedzenosť v podieľaní sa na Božstve, ktoré je podobné tomu, aké neskoršie požívala najsvätejšia duša Kristova. Lebo Ona nielenže v Bohu poznala všetkých tvorov, ale im aj rozumela tak, že ich mohla ovládať a pritom bola schopná poznať ešte mnoho ďalších, keby boli existovali. Nazývam túto vedomosť nekonečnou, pretože sa zdalo, že sa podieľala na kvalite nekonečných vedomostí, a pretože jediným úkonom mysle, bez postupné pozorovania, videla celý počet kvality, látky a tvar, i živly so všetkými ich zmenami a pohromami; toto všetko poznávala súčasne. Len jediná vec táto najmúdrejšia Panna nevedela, a to bol bezprostredný účel tých vedomostí, až do okamihu Jej zvolenia a splnenia nevýslovného milosrdenstva Najvyššieho. Pokračovala v tých dňoch v najvrúcnejších prosbách o príchod Mesiáša, tak ako Jej Pán prikázal. A On Jej dal poznať, že nebude odkladať, že ustanovený čas Jeho príchodu je už blízko.

Naučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies

24. Dcéra moja, z toho poznáš, aké dary a milosti mi boli udelené v príprave k dôstojnosti Matky Božej a prajem si, aby si pozorovala ten obdivuhodný poriadok Božej múdrosti pri stvorení človeka. Všimni si, že ho stvoril z ničoho, nie aby bol otrokom, ale kráľom a pánom všetkých tvorov (Gen 1, 26), aby ich používal a vo svojej zvrchovanosti im rozkazoval a vládol nad nimi, ale zároveň seba uznával za obraz svojho Stvoriteľa a za dielo Jeho rúk a preto bol oddaný Bohu a poddaný jeho vôli viac, než sú tvory poddané vôli človeka; tak to vyžaduje spravodlivosť i rozum. Aby človek nebol bez poučenia a poznania svojho Stvoriteľa a prostriedkov pre poznanie a plnenie Jeho vôle, dal mu okrem jeho prirodzeného svetla tiež väčšie, prenikavejšie, jasnejšie, istejšie a obsiahlejšie svetlo, totiž svetlo božskej viery, ktorým človek môže poznať existenciu Boha, Jeho dokonalosti a zároveň Jeho diela. Vystrojený týmito vedomosťami a mocou a obohatený, nemal žiadnu výhovorku, že sa nemôže celkom venovať plneniu božskej vôle.

25. Ale ľudská pochabosť ruší tento poriadok a ničí ten súlad, lebo je stvorený ako pán a kráľ tvorov a predsa sa im podriaďuje, robí sa ich otrokom a znižuje svoju dôstojnosť tým, že používa viditeľné veci nie ako múdry pán, ale ako nehodný nevoľník. Znižuje sa až pod najnižšie tvory a

zabúda, že vlastne je ich pánom. Všetka táto prevrátenosť pochádza z toho, že človek nepoužíva tvory k službe svojho Stvoriteľa pomocou dobre sporiadanej viery, ale aby hovel svojim vášňam a rozkošiam zmyslov. Odtiaľ tiež pramení veľký odpor človeka k veciam, ktoré nelahodia zmyslom.

26. Ty, moja najdrahšia, hľad' verne na svojho Stvoriteľa a Pána a snaž sa vo svojej duši vytvoriť verný obraz Jeho božských dokonalostí; nestrácaj zvrchovanosť a nadvládu nad tvormi a nedopusti, aby niektorí z nich prekážal tvojej slobode, hľad' získať víťazstvo nad všetkými a nedopusti, aby sa niečo stavalo medzi teba a tvojho Stvoriteľa. Podriaďuj sa ochotne nie príjemnostiam, ktoré ti tvory poskytujú, lebo to by zatemňovalo tvoj rozum a oslabovalo vôľu, ale tomu, čo odporné a bolestné od nich pochádza. To znášaj s radosťou, ochotou, ako som to robila ja, napodobňujúc svojho Syna, hoci som mala moc zamedziť ich obťažovanie a nemala som žiadne hriechy, za ktoré by som mala pykať.

K a p i t o l a 3

Aké milosti udelil Najvyšší presvätej Márii tretieho dňa novény pred vtelením Slova

27. Pravica Najvyššieho, ktorá najsvätejšej Márii dokorán otvorila dvere svojho Božstva, pokračovala v obohacovaní a vyzdobovaní zo svojich nekonečných vlastností, najčistejšieho ducha a panenského tela, ktoré vyvolil za svoj stánok a chrám a za sväté miesto svojho prebývania. A nebeská Pani, obkľúčená nesmiernym Božstvom, vznášala sa deň čo deň ďalej a ďalej od pozemských vecí a premieňala sa stále viac na nebeskú bytosť, odkrývajúc stále nové tajomstvá v Najvyššom. Lebo On je nekonečným predmetom túžob a hoci uspokojuje žiadosti tým čoho sa im dostáva predsa vždy ostáva veľa, po čom možno túžiť a čo poznávať. Ani všetky zbory anjelské a všetci ľudia dohromady nedosiahli, také prednosti v požehnaniach, milostiach a tajomstvách, aké dosiahla táto Kňazná, najmä také, ktoré Jej patrili ako Matke Stvoriteľa.

28. Tretí deň príprav, ku ktorému som teraz došla, keď bola Mária pripravená ako v prvom dni, ukázal sa Jej Boh opäť v nepriamom videní. Naše schopnosti sú veľmi ťažkopádne a nedostatočné ak máme pochopiť rozmnožovanie darov a milostí, ktoré Najvyšší v prehojnej miere udeľoval nebeskej Márii; a pre tento čas nenachádzam slová, ktorými by som mohla vysvetliť aspoň najmenšiu časť toho, čo som videla. Môžem iba oznámiť, že božská múdrosť a moc postupovala spôsobom hodným Márie, ktorá mala byť Matkou podobnosť a pomer, ktorý prislúchal božskej Osobe. Kto má aspoň slabú predstavu o vzdialenosti, aká je medzi dvoma krajnosťami, o nekonečnom Bohu a o obmedzenom ľudskom tvore, pochopí tým lepšie, čoho je zapotreby, aby sa tie krajnosti priviedli k sebe a učinili sa pomerne.

29. V Kráľovnej nebies sa stále viac a viac zrkadlili nekonečné vlastnosti a cnosti Božie; viac a viac vyžarovala krása pod dotykmi štetca božskej Múdrosti a pod farbami a svetlami pridávanými Jej zhora. Tohto dňa bola poučená o dielach stvorenia, ktoré boli vykonané tretieho dňa. Poznala, kedy a ako vody, ktoré boli pod oblohou sa zhromaždili na jednom mieste (Gen 1, 9) a ukázala sa suchá zem a ako Pán nazval vody morom. Poznala, akým spôsobom zem splodila čerstvé byliny a všetky rastliny a ovocné stromy s ich semenami, každý podľa svojho druhu. Bola poučená a pochopila aká je veľkosť moja, jeho hĺbka a rozdelenie, jeho spolupráca s riekami a studňami, ktoré majú svoj pôvod od neho a tečú späť do neho; poznala rôzne rastliny a byliny, kvety, stromy, korene, ovocie a semená; videla, ako každé z nich slúži pre úžitok človeka. To všetko naša Kráľovná porozumela a všetko najprenikavejším zrakom prehliadla jasnejšie, zreteľnejšie a obsiahlejšie, než Adam alebo Šalamún. V porovnaní s Ňou, všetci znalci liekov na svete i so všetkými ich dôkladnými štúdiami a skúsenosťami, ukázali by sa ako iba nevedomci. Najsvätejšia Mária vedela o všetkom čo je ukryté pred zrakom ako hovorí Múdrosť (Múd 7, 21), a práve tak, ako to všetko poznala bez akéhokoľvek klamu, tak to bez závidy predkladá. Čokoľvek hovorí Šalamún v knihe Múdrosti, to všetko sa u Nej splnilo s neporovnateľnou dokonalosťou.

30. Naša Kráľovná použila tieto vedomosti pri niektorých príležitostiach, najmä na vykonanie skutkov lásky pre chudobných a núdznych, ako bude neskoršie povedané. Všetko to dokonale

ovládala a bola s tým tak oboznámená, ako dobre vycvičený hudobník so svojím hudobným nástrojom. To isté platí aj o iných vedách, ktoré použila, kedykoľvek to bolo prospešné alebo potrebné pre službu Najvyššiemu, lebo bola oveľa dokonalejšia Majsterka vo všetkých vedách než ktorýkoľvek zo smrteľníkov, ktorí v umení a vedách vynikali. Poznala pôsobivé kvality kameňov, bylín a rastlín a o Nej pravdivo platilo, čo Kristus, náš Pán sľúbil apoštolom a prvým kresťanom, že keby niečo jedovaté poli, neuškodí im to. Táto výsada náležala tiež najvyššej Kráľovnej, že ani jed, ani čokoľvek iné nemohlo Jej uškodiť alebo Ju poraniť, iba keď to sama dovolila.

31. Tieto prednosti a výsady najmúdrejšia Kňažná a Pani vždy utajovala a ako som povedala, nikdy ich vo svoj prospech nepoužila, lebo si nepriala byť ukrátená o svoj diel utrpenia, ktoré nej najsvätejší Syn zvolil. Prv než Ho počala a stala Jeho Matkou, bolo Jej božskou vedomosťou vnuknuté, aké citlivé telo bude mať Slovo. A keď sa stala Matkou, videla prežila túto pravdu o svojom Synovi a Pánovi a preto dávala väčšiu voľnosť, či lepšie a prísnejšie rozkazy tvorom, aby Ju trápili, lebo videla podobné jednanie u svojho Stvoriteľa. Pretože si však Najvyšší neprial aby Jeho vyvolenú Nevestu tvory stále obťažovali, i keď si to Ona sama priala, často ich obmedzoval a zbavoval účinnosti, takže nebeskej Kráľovnej neprekážali aby mohla príležitostne používať radosti najvyššieho Kráľa.

32. Tretieho dňa vo videní Božstva, obdržala najsvätejšia Mária ešte inú milosť v prospech pozemšťanov. V tomto videní Jej Boh zvláštnym spôsobom zjavil túžbu Jeho božskej lásky, aby pomáhal ľuďom a pozdvihol ich z ich biedy. Podľa miery poznania Jeho nekonečného milosrdenstva úmerne s predmetom, pre ktorý to bolo urobené, Najvyšší udelil Márii akési podieľanie sa na Jeho vlastnostiach, aby neskoršie ako Matka a zástankyňa hriešnikov mohla sa za nich prímluvať. Toto účastnenie sa najsvätejšej Márie na láske Božej a na Jeho náklonnosti pomáha pomoc svojou posilou, nebola by v stave zniesť prudkosť túžby pomáhať ľuďom a zachraňovať ich. Plná lásky a dobrotivosti bola by sa - keby to bolo potrebné alebo možné - nesčíselnekrát vrhla do plameňov alebo pod meč a vydala sa najhoršiemu umučeniu na smrť pre ich záchranu. Bola by prijala a strpela všetky muky, zármutok, prenasledovania, bolesti a nemoci a považovala by ich za veľkú rozkoš pre spásu hriešnikov. Všetko čo ľudia vytrpeli od počiatku sveta až do tej hodiny a čo ešte až do konca sveta vytrpia, bolo by maličkosťou pre lásku tejto najmilosrdnejšej Matky. Nech teda smrteľníci a hriešnici vedia, čo sú dlžní najsvätejšej Márii.

33. Môžeme povedať, že od tohto dňa nebeská Pani sa stala Matkou láskavosti a veľkého milosrdenstva a to z dvoch príčin: prvá, pretože od tohto okamihu snažila sa s neobyčajnou túžbou, bez závesti rozdávať z pokladov milostí, ktoré obdržala v prehojnej miere; a preto v Jej srdci vzrástla tak podivuhodná sladkosť, že bola ochotná rozdávať ju všetkým ľuďom a všetkým ukryť vo svojom srdci a urobiť účastnými na božskej láske, ktorá v ňom horela. Po druhé, pretože táto láska a túžba najsvätejšej Márie po spasení ľudí bola jednou z hlavných požiadaviek pre počatie večného Slova v Jej panenskom lone, preto bolo nanajvyš patričné, aby bola plná milosrdenstva, láskavosti, zbožnosti a dobrotivosti, pretože mala počať a porodiť Slovo učené človekom, ktorý vo svojom milosrdenstve, dobrotivosti a láske chcel sa pokoriť až k nízkosti našej prirodzenosti a prijal si narodiť sa z Nej, aby mohol trpieť za ľudstvo. Ako sa hovorí: aký kto je, takého splodí. Ako voda dostáva vlastnosti minerálov, ktorými preteká, tak - hoci narodenie Kristovo malo svoj pôvod od Boha, predsa prijala tiež vlastnosti Matky, nakoľko to bolo možné. Nebola by teda schopná spolupôsobiť s Duchom Svätým pri onom počatí, pri ktorom iba činnosť muža chýbala. Keby nebola obdarená dokonalosťou zodpovedajúcou dokonalostiam človečenstva Kristovho.

34. Najsvätejšia Mária vyšla z tohoto vedenia so stále vzrastajúcou vrúcnosťou a celú zbývajúcu časť dňa venovala modlitbám a prosbám, ako Jej Pán prikázal. Srdce Jej Ženícha bolo ranené láskou, takže (podľa nášho spôsobu myslenia) už túžil po tom dni a hodine, v ktorej spočinie v náručí a skloní sa na srdce svojej milovanej.

Naučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies

35. Moja najdrahšia dcéra, veľké boli tie milosti, ktorými ma ruka Najvyššieho zahrnula vo videní Jeho Božstva, ktoré mi ráčil udeliť v tých deviatich dňoch, než sa počal v mojom živote. Hoci sa mi nezjavil priamo a úplne nezastreto, učinil to predsa vznešených spôsobom a s takými účinkami, aké sú vynahradené iba Jeho múdrosti. Pamätala som na to, čo som zhliadla vo videní a tým som sa

povzniesla k pravému pojmu o postavení, aké pri porovnaní zaujímal Boh k človeku a človek k Bohu. Moje srdce vzplanulo láskou a bolo drásané ľútosťou, lebo som videla nesmiernosť Jeho lásky k pozemšťanom a ich najnevďačnejšie zabúdanie na Jeho nevystihnuteľnú dobrotivosť. Často by som bola zomrela pri pomyslení na tieto krajnosti, keby ma Boh nebol potešil a zachoval. Táto obeta Jeho služobnice bola Jeho Velebnosti nanajvyš milá a prijímal ju s väčším zaľúbením, než všetky zápalné obety Starého zákona, lebo pozeral na moju pokoru, ktorá sa Mu veľmi ľúbila. Kedykoľvek som robila toto cvičenie, vždy prejavoval väčšie milosrdenstvo voči mne i voči môjmu ľudu.

36. Tieto sväté tajomstvá ti zverujem, moja najdrahšia, aby som ťa povzbudila nasledovať môj príklad, nakoľko to len môžeš svojimi schopnosťami a s pomocou milosti Božej dokázať, pozeraj na skutky, ktoré si poznala, ako na vzor a príklad, ktorý máš čo najvernejšie napodobniť. Veľa rozjímaj a opäť a opäť uvažuj dobre vo svetle milosti a rozumu, ako presne majú smrteľníci spolupôsobiť s touto nesmiernou láskavosťou Božou a s Jeho túžbou pomáhať im. Zároveň porovnávaj tú bezcitnú zatvrdnutosť dietok Adamových. Prajem si, aby sa Tvoje srdce obmäkčilo a vzdávalo vrúcne vďaky Pánovi a rozplývalo sa ľútosťou nad nešťastným jednaním ľudí. Uistujem ťa, dcéra moja, že v deň posledného zúčtovania táto ľudská, nanajvyš nevďačná zabudlivosť na túto pravdu, bude príčina najväčšieho hnevu Spravodlivého Sudcu; a zahanbenie ľudí pre tento hnev bude také veľké, že by sa v ten deň radšej sami vrhli do priepasti pekelných múk, keby nebol vykonáateľom Božskej spravodlivosti, ktorí túto pokutu na nich vykonajú.

37. Aby si sa vyvarovala takej ohavnej chyby a predišla takému hroznému trestu, obnovuj v duši spomienku na tie milosti, ktoré si obdržala z Jeho láskavých dobrotivých rúk; a pamätaj, že ťa Boh vyznamenal pred dušami mnohých pokolení. Nedomnievaj sa mylne, že ti Boh tieto veľké milosti udelil len pre teba, boli ti udelené tiež kvôli tvojim bratom a sestrám, lebo milosrdenstvo Božie sa vzťahuje na všetkých ľudí. Preto si povinná Pánovi vzdávať vďaky a to najprv za seba a potom aj za svojich blízkych. Pretože si však chudobná, obetuj Bohu život a zásluhy môjho najsvätejšieho Syna a s nimi tiež všetko, čo som vytrpela Ja pod nátlakom svojej lásky. Tým sa staneš Bohu milou a podáš Mu akúsi náhradu za nevďačnosť smrteľníkov. Cvič sa vo všetkých týchto veciach znovu a znovu, mnohokrát, pamätaj pritom na to, čo som ja myslela a cítila pri podobných úkonoch a cvičeniach.

K a p i t o l a 4

Najvyšší štvrtého dňa pokračuje v udeľovaní milostí najsvätejšej Márii

38. Najvyšší ďalej pokračoval v udeľovaní milostí a nanajvyš vznešených tajomstiev našej Kráľovnej a Panej, aby Ju pripravil na približujúcu sa dôstojnosť Materstva. Štvrtý deň začali tieto prípravy v tú istú hodinu ako v predošlých dňoch, povznesením našej Kráľovnej do abstraktného či nepriameho videnia Božstva. Toto videnie bolo však spojené s novými účinkami vznešených osvietení v tejto najčistejšej duši. Božská moc a múdrosť nemá medze alebo hranice; iba naša vôľa alebo naša obmedzená stvorená prirodzenosť kladie Jeho pôsobeniu prekážky. Avšak vo vôli najsvätejšej Márie Božská moc nenachádzala žiadne prekážky, lebo všetky svoje skutky konala s úplnou svätosťou a celkom podľa prania Pána, čím tiahla k sebe, ako On sám povedal a zraňovala Jeho srdce láskou (Veľp 4, 9). Iba v tom ohľade, že Mária bola iba tvor, bola moc božskej ruky obmedzená; ale v týchto hraniciach mohla pôsobiť bez obmedzenia alebo bez prekážky a odmeriavania, ponúkajúc Jej vody múdrosti z najčistejších krištáľových zdrojov Božstva.

39. V tomto videní Jej Najvyšší ukázal celkom zvláštnym osvietením Nový zákon milosti, ktorý ma Vykupiteľ sveta založiť, sviatosti, ktoré bude obsahovať, účel, pre ktorý ich ustanoví pre svoju novú Cirkev svätého evanjelia, dary a požehnania pripravené pre ľudí a Jeho túžbu, aby všetci boli zachránení a čerpali z ovocia vykúpenia. A taká veľká bola múdrosť, ktorú najsvätejšia Mária získala z tohoto videnia, v ktorom Ju poučoval najvyšší Učiteľ a napravovateľ múdrych (Múd 7, 15), že keby to nejakým spôsobom človek alebo anjel vedel popísať, muselo by byť napísané viac

kníh o vedomostiach našej Panej, než obsahujú všetky knihy sveta, ktoré boli napísané o všetkom umení a vedách a o všetkých vynálezoch ľudí. A nie je div, že Jej vedomosti boli väčšie než všetkých ostatných ľudí, veď do srdca a mysle našej Kňaznej bolo vliate a včerpané celé more Božstva, ktoré hriech a hriešny stav tvorov uzavrel a obmedzil. Tieto vedomosti boli skryté vo svojom žriedle až do príslušného času, ktorým bola hodina, v ktorej bola vyvolená za Matku Otcovho Jednorodeného.

40. Spolu so sladkosťou tejto božskej vedy cítila naša Kráľovná tiež prenikavú bolesť, ktorú v Nej práve tieto vedomosti stále obnovovali. Videla v Najvyššom tie nevýslovné poklady milostí a požehnaní, ktoré pripravil pre smrteľníkov, i tú váhu náklonnosti Božej, s akou Pán túžil, aby Ho všetci ľudia mohli večne požívať. Zároveň však videla a poznávala zlé postavenie svetla a ako slepo smrteľníci prekážali prítoku týchto pokladov a oberali sa o podieľanie sa na Božstve. Z toho vznikol nový druh mučenia, plný žiaľu nad stratou ľudí a túžby po prostriedku pre zastavenie tejto žalostnej straty. Toto Ju prinútilo, aby vyslala najvrúcnejšie a najvznešenejšie modlitby, žiadosti, obety, pokorovania a hrdinské skutky úkonov lásky k Bohu i k ľuďom, aby v budúcnosti žiaden - keby to bolo možné - nebol zatratený, aby všetci poznali svojho Stvoriteľa a Vykupiteľa, vyznávali Ho, klaňali sa Mu a milovali Ho. To všetko sa odohralo v tomto videní, ale tieto žiadosti už tu neopakujem, pretože mali skoro rovnaký obsah, ako tie, ktoré som už popísala.

41. V spojení s tým Pán Ježiš tiež ukázal všetko, čo bolo učené pri stvorení štvrtého dňa (Gen 1, 14-17). Nebeská Kňazná Mária poznala, ako a kedy boli utvorené a umiestené na oblohe nebeské svetlá, rozdeľujúce deň a noc a na určovanie sezón, dní a rokov, ako za tým účelom bolo stvorené veľké svetlo nebeské, slnko, panujúce nad dňom spolu s mesiacom, menším svetlom, ktoré panovalo nad nočnou tmou. Podobným spôsobom boli utvorené hviezdy ôsmeho neba, aby svojím leskom obveseľovali noc a panovali nad rôznymi vplyvmi dňa a noci. Poznala, z akej látky sú tieto nebeské svetlá utvorené, ich tvár, veľkosť, zvláštnosti, rôzne pohyby, rovnakosť i nerovnakosť planét. Poznala počet hviezd aj aký vplyv majú na zemi na živých a neživých tvorov, účinky a zmeny spôsobené ich vplyvom.

42. Toto neodporuje tomu, čo povedal prorok (Ž 146, 4), že Boh pozná počet hviezd a nazýva ich svojimi menami, lebo Dávid tým nijako nepopieral, že Najvyšší má slobodu udeliť tvorovi, ako zvláštnu výsadu to, čo sám má od prirodzenosti. Je jasné, že táto vedomosť je zdediteľná a pretože prispievala k prednostiam Márie, nemala by jej byť odopieraná. Či Jej neudelil už väčšie dary a neurobil Ju Kráľovnou hviezd a všetkého tvorstva? Tieto vedomosti boli teda iba akýmsi následkom Jej nadvlády a zvrchovanosti nad silami, vplyvmi a pohybmi všetkých nebeských telies, ktorým bolo prikázané, aby Ju poslúchali ako svoju Kráľovnú a Paniu.

43. Následkom tohoto príkazu, ktorý Pán dal nebeským telesám a podľa vlády, aká najsvätejšia Mária nad nimi dostala, mala takú moc, že keby bola rozkázala hviezdám, aby opustili svoje miesta na nebesiach, boli by sa okamžite náhli na miesta, ktoré by im určila. To isté platí aj o slnku a planétach: všetky by sa zastavili vo svojom lete a prerušili svoju činnosť, aby vykonali Máriin rozkaz. Ako som už vyššie povedala (č. 21), že niekedy jej Výsosť použila túto moc; ako neskoršie uvidíme, stalo sa to niekoľkokrát v Egypte, kde sú slnečné lúče veľmi pálivé, že prikázala slnku, aby zmiernilo svoju horúčavu a neobťažovalo alebo nevysilovalo dieťa Božie, svojho Pána. A slnko Ju poslúchlo a spôsobilo obtiaže a utrpenie Jej, ako si to priala, ale šetrilo útlý vek Slnka spravodlivosti, ktoré držala na rukách. To isté sa stalo aj s inými hviezdami a pri niekoľkých príležitostiach zadržala slnko v jeho behu, ako poviem neskoršie.

44. Mnohé iné skryté tajomstvá ukázal Najvyšší našej veľkej Kráľovnej v tomto videní a všetko, čo som doteraz povedala alebo ešte poviem, necháva ma nespokojnú a so zarmúteným srdcom, lebo vidím, že málo môžem povedať o tom, čo poznávam a pomerne ešte menej rozumiem tomu, čo sa skutočne stalo s našou nebeskou Paňou. Mnohé tajomstvá, ktoré sa Jej týkajú, ostanú skryté až do súdneho dňa, kedy ich Jej najsvätejší Syn oznámi, pretože teraz nie sme schopní ich prijať.

Najsvätejšia Mária vyšla z tohoto videnia ešte viac rozrútená a naplnená Božstvom, úplne zmenená poznaním Božích vlastností a dokonalostí a Jej pokrok v cnostiach vzrastal úmerne s postupom božských dobrodení. Rozmnožovala svoje žiadosti a vrúcne vzdychy i záslužné skutky, aby urýchlila vtelenie Slova a naše spasenie.

Naučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies

45. Moja najdrahšia dcéra, prajem si, aby si sa usilovne venovala rozvíjaniu, rozjímaniu a uvažovaniu o tom, čo si poznala o mojich skutkoch a utrpeniach v dobe, keď mi nechal Najvyšší tak hlboko nahliadnuť do Jeho dobrotivosti, ktorá Ho ako nekonečnou mocou tiahla k obohateniu ľudí, a keď mi ukázal nedostatok spolupôsobenia a čierny nevďak pozemšťanov. Keď som obrátila svoju pozornosť od najštedrejšej blahosklonnosti Najvyššieho a pozorovala i chápala početilú tvrdosť srdca hriešnikov, bola moja duša preniknutá šípom smrteľnej úzkosti, ktorá potom trvala po celý život. prajem si oznámiť ti ešte iné tajomstvo: Najvyšší často, aby zahojil moju bolesť a úžas môjho srdca v tomto žiali, chcel ma potešiť slovami: „Prijmi ty, Nevesta moja, dary, ktoré zaslepený a nevedomý svet vo svojej nehodnosti odmieta a nie je v stave mať pre ne pochopenie.“ S tými slovami Najvyšší obyčajne otvoril prúdy svojej božskej štedrosti, ktoré obveseľovali dušu moju viac než ľudské schopnosti môžu pochopiť alebo jazyk vysloviť.

46. Túžim preto, priateľka moja, aby si mi teraz bola spoločníčkou v zármutku, ktorý som trpela a ktorý si pozemšťania tak málo všímajú. Aby si ma v tom mohla napodobniť ako i v účinkoch tohoto nanajvýš spravodlivého žiaľu, musíš sa zapierať, úplne na seba zabúdať a pre zlé chovanie smrteľníkov korunovať svoje srdce trými bolesťami. Plač, keď vidíš, že sa smejú svojmu zatrateniu, lebo taký plač je nanajvýš príslušným zamestnaním pravých neviest môjho najsvätejšieho Syna. Nech tieto nevesty hľadajú svoju útechu iba v slzách, nad svojimi hriechmi a nad nevedomým svetom. Priprav svoje srdce takto, aby ťa Pán mohol urobiť podielničkou na svojich pokladoch; nie preto aby si zbohatla, ale preto, aby Jeho Velebnosť mohla ukojiť svoju najštedrejšiu lásku k tebe a aby duše mohli nájsť ospravedlnenie. Napodobňuj ma vo všetkom, čomu ťa učím, lebo vieš, že chcem iba tvoje dobro.

K a p i t o l a 5

Najvyšší piaty deň zjavil najsvätejšej Márii nové tajomstvá a sväté diela spolu s tým, čo sa stalo piaty deň stvorenia a Ona pokračuje v prosbách o Vtelenie Slova

47. Nastal piaty deň novény, ktorú najsvätejšia Trojica slávila v chráme najsvätejšej Márie za tým účelom, aby večné Slovo mohlo v nej prijať na seba ľudskú podobu. Tak ako v predošlých dňoch, bola povznesená do abstraktného videnia Božstva a pretože závoj zakrývajúci tajomstvá a nekonečnú múdrosť Božiu stále viac padal, tiež v tento deň presvätá Mária odkryla nové tajomstvá. Pretože prípravy a osvecovania vydávali stále silnejšie lúče svetla a božských milostí, ktoré padali do Jej duše a vlievali do nej poklady nekonečnosti, prispôsobujúc a premieňajúc nebeskú Paniu viac a viac na podobu Jej Boha, aby bola hodna stať sa Jeho Matkou.

48. V tomto videní prejavoval Najvyšší nebeskej Kráľovnej nevýslovné dôkazy lásky, hovoril k Nej a ukázal Jej ďalšie tajomstvá slovami: „Nevesta moja a holubička moja, videla si v úkryte môjho lona nesmiernu štedrosť, ku ktorej ma nakláňa moja láska k ľudskému pokoleniu, i tie poklady, ktoré sú v skrytosti pripravené pre ich šťastie; táto láska je vo Mne taká mocná, že si prajem dať im svojho Jednorodného pre ich poučenie a spásu. Tiež si videla niečo z toho, aká malá je ich láska ku Mne, aká je ich ľahostajnosť a nevďačnosť a s akým pohrdaním pozerajú ľudia na moju dobrotu a lásku. Akokoľvek som ti ukázal časť ich zloby, prajem si, priateľka moja, aby si ešte raz vo mne poznala, aký malý je počet tých, ktorí ma majú poznať a milovať ako moji vyvolení a aký veľký a rozsiahly je počet nevďačných a zatratených. Nespočetné hriechy a ohavnosti týchto nečistých a poškvrnených ľudí, ktoré som vo svojej nekonečnej vedomosti predzvedel, zadržujú moje hojné milosrdenstvo a uzamkli pokladnicu môjho Božstva činia svet úplne nehodných mojich darov.“

49. Týmito slovami Najvyšší poučil Kňažnú Máriu o veľkom tajomstve týkajúcom sa predurčených a zatratených a tiež o prekážkach, ktorými hriešne ľudstvo zdržovalo príchod Božského Slova na svet. Keď Jej bola ukázaná nekonečná štedrosť a spravodlivosť Stvoriteľa a nesmierne nepravosti a zloba ľudí, najmúdrejšia Panna, roznietená žiarou božskej lásky oslovila Jeho Velebnosť hovoriac:

50. „Môj Pane a nekonečný Bože múdrosti a nepochopiteľnej svätosti, aké je to tajomstvo, ktoré si mi ukázal? Zločinov ľudských je bez miery, že iba Tvoja Múdrost' ich môže pochopiť. Avšak či môžu všetky tieto zločiny a snáď ešte mnoho iných uhasiť Tvoju veľkomyseľnú lásku alebo ju prekonať? Nie, Pane a Majstre môj, to sa nesmie stať; zloba ľudská nesmie prekážať Tvojmu milosrdenstvu, Ja som síce najneužitočnejšia z celého ľudského pokolenia, ale napriek tomu sa osmeľujem v jeho prospech pripomenúť Ti Tvoju vernosť. Zaiste je pravda, že skôr nebo a zem pominú, než by Tvoje slovo sklamalo (Iz 51, 6), ale tiež je pravda, že si veľakrát dal svoje slovo skrze prorokov; a výslovne si im sľúbil Vykupiteľa a našu spásu. Ako by teda, môj Bože, bolo možné, aby sa tieto sľuby nesplnili a pritom aby to neodporovalo Tvojej nekonečnej múdrosti; alebo ako môže byť človek oklamáný, aby to nebolo v rozpore s Tvojou dobrotou? Nemám nič, čo by som Ti mohla ponúknuť zo strany smrteľníkov, ani Ťa žiaden tvor nemôže prinútiť, aby si splnil svoje prisľúbenia a zaistil im večnú blaženosť skrz vtelené Slovo; a keby toto požehnanie mohlo byť zaslúžené, potom by Tvoja nekonečná veľkomyseľná dobrota tým nebola oslávená. Iba skrz Teba samého môžeme Ti tento záväzok uložiť, lebo iba v Bohu možno nájsť dostatočnú príčinu, aby sa stal človekom; iba v Tebe samom bola príčina a pohnútky pre naše stvorenie a preto tiež jedine v Tebe samom je príčina pre našu nápravu po našom páde. Nehľadaj, môj Bože a najvyšší Kráľu, zásluhy, ani nejaké väčšie pohnútky, než je Tvoje milosrdenstvo a oslávenie Tvojho svätého mena.“

51. „To je pravda, Nevesta moja,“ odpovedal Najvyšší, „že zo svojej dobroty som sa zaviazal sľubom, že na seba vezmem ľudskú prirodzenosť a budem prebývať medzi nimi, a že žiaden nemohol taký sľub si zaslúžiť; ale nevďačné chovanie ľudí v mojich očiach a mojej spravodlivosti také ohavné nezaslúži si, aby som spravil, čo som sľúbil. Lebo hoci Ja hľadám iba ich večné šťastie, za svoju lásku nachádzam u ľudí iba zatvrdnutosť, s ktorou iste pohrdnú mojimi pokladmi milosti a požehnaní a premrhávajú ich. Namiesto ovocia splodia trnie, za dobrodenie odplatia sa urážkami a za moje bezmedzné a veľkomyseľné milosrdenstvo oplatia mi nízkym nevďakom a koniec všetkého tohoto zla bude, že vo večných mukách budú zbavení pozerania na Mňa. Všimni si tieto pravdy zapísané v tajomstvách Mojej múdrosti, priateľka moja, a dobre uvažuj o týchto veľkých tajomstvách, lebo tebe som otvoril svoje srdce, takže môžeš vidieť spravodlivosť môjho jednanja.“

52. Nie je možné popísať tie skryté tajomstvá, ktoré najsvätejšia Mária videla v Pánovi, lebo v Ňom pozorovala všetky tvory z minulej doby, i z prítomnej a budúcej a postavenie každého z nich v tvorstve, dobré i zlé skutky a koniec každého. Keby nebola posilňovaná, nebola by v stave prežiť tie účinky a pocity, aké v Nej spôsobilo poznanie a nahliadnutie do tých skrytých záhad a tajomstiev. Najvyšší však mal v týchto nových zázrakoch a milostiach taký vysoký cieľ, že s ničím nešetril, ale bol veľmi štedrý ku svojej Milej, ktorú si vyvolil za Matku. A pretože naša Kráľovná pobudla tieto vedomosti od samého Boha, preto tiež bola účastná žiary Jeho večnej lásky, ktorá Ju roznieť láskou k Bohu i k blížnemu. Preto pokračujúc vo svojom orodovaní hovorila:

53. „Pane a večný Bože, neviditeľný a nesmrteľný, ja vyznávam Tvoju spravodlivosť a vlebím Tvoje diela, klaniam sa Tvojej nekonečnej podstate a mám v úcte Tvoje súdy. Moje srdce sa rozplýva najnežnejšou láskou, keď pozorujem Tvoju nekonečnú štedrosť k ľuďom a ich čierny nevďak a hrubosť voči Tebe. Ty, ó Bože môj, snažíš sa, aby všetci dosiahli život večný, ale málo je tých, ktorí sú Ti vďační za toto neoceniteľné dobrodenie a mnoho tých, ktorí následkom svojej hriechnosti zahynú. Ak pre túto príčinu, môj večný Bože, upustíš od prevedenia svojho úmyslu, my smrteľníci sme stratení; ale Ty, ako vo svojej božskej vševládúcnosti vidíš už vopred hriechy a zlobu ľudí, ktorí Ťa tak veľmi urážajú, tak tiež vidíš vopred svojho Jednorodného učineneho človekom i Jeho skutky, ktoré v Tvojich očiach majú nekonečnú cenu a hodnotu a tieto nadovšetko prevážia ďaleko všetku zlobu a hriechy. Daj, nech skrze tohoto Bohočloveka je premožená Tvoja spravodlivosť a pre Neho samého daj nám Ho teraz! Aby som vypočutie svojej prosby mohla od Teba vynútiť, ešte raz v mene ľudského pokolenia a spájam sa s duchom tohoto Slova, v Tvojej mysli učineneho a prosím o jeho skutočný príchod a o večný život pre ľudstvo skrze Jeho ruky.“

54. Pri tejto prosbe najčistejšej Márie večný Otec (podľa spôsobu našej reči) predstavil si svojho Jednorodného spočívajúceho v lone tejto veľkej Kráľovnej a bol Jej pokorou a láskyplnou prosbou pohnutý. Jeho zjavné váhanie bolo iba výmyslom Jeho nežnej lásky, aby sa tým ďalej kochal hlasom svojej Milovanej, ktorý bol sladký ako med na Jej perách (Veľp 4, 11) a jeho vychádzanie

bolo ako rajské ovocie (Veľp 4, 13). Aby získal ešte viac tejto láskyplnej túžby, Pán Jej odpovedal: „Moja najmilšia Nevesta a vyvolená Holubička, veľké veci žiadaš odo Mňa a málo je toho, čím som povinný ľuďom. Ako teda môže byť udelená taká zvláštna milosť tým nehodným? Nechaj ma, priateľka moja, aby som s nimi jednal podľa ich zásluh.“ Naša mocná a láskavá Prímluvníčka odvetila: „Nie, Pane môj, neodstúpim od svojej naliehavej žiadosti. Ak žiadam mnoho, žiadam to od Teba, ktorý si bohatý v milosrdenstve, mocný v skutkoch, verný v slovách. Môj praotec Dávid povedal o Tebe a o večnom Slove: „Prisahal Pán a želiť nebude. Ty si kňazom naveky podľa rádu Melchisedechovho.“ (Ž 109, 4). Nech teda príde ten Kňaz, ktorý má byť zároveň obetou za naše vykúpenie, nech príde, keď Ty nemôžeš oželiť svoje prisľúbenie, lebo nesľubuješ bez rozvahy. Priodej ma silou tohoto Muža Božieho, ktorý mi nedovolí, aby som odstúpila od svojej naliehavej Žiadosti, kým mi neudelíš svoje požehnanie, ako môjmu praotcovi Jakubovi.“ (Gen 32, 26).

55. V tomto zápase (ako sa to stalo kedysi Jakubovi), i naša Pani a Kráľovná dostala otázku, ako sa volá a Ona odvetila: „Som dcéra Adama, ktorú si svojimi rukami utvoril z nepatrného prachu.“ A Najvyšší odpovedal: „Odteraz sa budeš volať Vyvolená Matka Jednorodeného.“ Avšak poslednú časť tohoto mena počuli iba nebeskí dvorania, pred Ňou ostalo ešte skryté až do príslušného času. Ona počula iba slovo „Vyvolená“. Pri tomto predĺženom spore lásky, podľa ustanovenia božskej Múdrosti a nakoľko slúžil na roznetenie srdca tejto Vyvolenej, celá najsvätejšia Trojica urobila Márii, našej Kráľovnej výslovný sľub, že teraz bude poslané na svet večné Slovo, ktoré sa stane človekom. Naplnená nevýslovnou radosťou a plesaním nad týmto fiat (staň sa), požiadala Najvyššieho o požehnanie, ktoré tiež obdržala. Tak táto silná žena vyšla zo zápasu s Bohom víťaznejšie než Jakub, lebo vyšla silná a s veľkou korisťou, a Ten, ktorý bol ranený a zoslabený (hovoriac podľa nášho spôsobu), bol sám Boh; lebo Ho pritiahla láska tejto Panej, aby sa v posvätnej snubnej komôrke Jej lona priodial slabosťou našej citu schopnej prirodzenosti. Skryl a zastrel silu svojho Božstva, aby premohol tým, že sa nechal premôcť a aby nám svojou smrťou dal život. nech pozemšťania vedľa a uznajú, ako je najsvätejšia Mária príčinou nášho spasenia hneď po Jej najsvätejšom Synovi.

56. V tomto videní bolo tejto veľkej Kráľovnej zjavené tiež to, čo sa stalo na piaty deň stvorenia i spôsob, ako sa to stalo. Videla, ako mocou božského rozkazu boli počatí a splodení vo vodách a pod oblohou nedokonalé plazy, ktoré sa plazia po zemi, okrídlené zvieratá, ktoré lietajú vo vzduchu a ryby, ktoré plávajú vo vode. Poznala počiatok všetkých týchto tvorov, ich podstatu i tvar a podobu podľa ich druhov; poznala všetky druhy zvierat žijúcich na poliach a v lesoch, ich vlastnosti, zvláštnosti, účelnosti, účelnosť a súvislosť; poznala vtáctvo nebeské (tak nazývame atmosféru), v rôznych podobách každého druhu, ich okrasy, perie a ľahkosť; nespočetné ryby v moriach a riekach, rozdiel medzi veľrybami a ich podobu, sústavu a kvality, ich dutiny a potravu, ktorú im poskytlo more, účel pre aký slúžili, užitočnosť, pre ktorú boli stvorené. A Jeho Majestát dal zvláštny príkaz všetkému tomuto množstvu tvorov, aby poslúchali najsvätejšiu Máriu, ktorej dal moc rozkazovať im všetkým, ako sa to pri mnohých príležitostiach stalo, ako poviem neskoršie (č. 185, 431, 636). Tým skončilo Jej vytrženie v ten deň a zbytok dňa strávila prednášaním prosieb a konaním cvičení, ktoré Jej Najvyšší doporučil.

Naučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies

57. Dcéra moja, úplnejšie poznanie podivuhodných skutkov ruky Všemohúceho, ktoré mi ukázal vo videniach, keď ma povyšoval na dôstojnosť Matky, je vyhradené pre predurčených až pre dobu ich príchodu do nebeského Jeruzalema. Tam ich pochopia a uvidia ich v Pánovi samom, so zvláštnou rozkošou a úžasom, aký prežívali anjeli, keď im tieto veci zjavil Najvyšší pre svoju väčšiu chválu a slávu. Jeho Majestátu ti prejavil láskavú veľkomyselnosť, keď ti dal prednosť pred všetkými ľudskými pokoleniami v tom, že ti dal také veľké svetlo a poznanie týchto skrytých tajomstiev, a preto si prajem, priateľka moja, aby si vynikala nad všetky tvory vo chválach a velebení Jeho svätého Mena za všetky diela Jeho mocnej ruky, ktoré učinil pre mňa.

58. Zároveň sa musíš zo všetkých síl snažiť napodobniť ma vo všetkých skutkoch, ktoré som konala s pomocou týchto veľkých a podivuhodných požehnaní. Modli sa a pros za večnú spásu svojich blížnych, aby meno môjho Syna všetci velebili a poznali po celom svete. Musíš si navyknuť na takú modlitbu s pevným predsavzatím, založeným na živej viere a neochvejnej dôvere a stále

pamätaj na svoju biedu, s najhlbšou pokorou a sebaponižovaním. Takto pripravená musíš s pomocou božskej lásky bojovať pre dobro svojho ľudu s pevným presvedčením, že najslávnejšie víťazstvá božskej lásky získame najmä v jednaní s pokornými, ktorí Boha úprimne milujú. Povznes sa nad seba a vzdávaj Bohu vďaky za tie zvláštne milosti, ktoré ti udelil, i za tie, ktoré udelil ľudskému pokoleniu. Premenená touto božskou láskou zaslúžiš si iné dary pre seba i pre svojich bratov (ľudí); a kedykoľvek zistíš, že si v Jeho božskej prítomnosti, požiadaj Ho o požehnanie.

K a p i t o l a 6

Najvyšší ukázal Márii, našej Panej, ďalšie tajomstvá a diela šiesteho dňa stvorenia

59. Zatiaľ čo Najvyšší pokračoval v blízkych pripravách našej nebeskej Kňaznej pre príchod večného Slova do Jej panenského lona, Ona bez prestania vytrvale vysielala vrúcne vzdychy a modlitby za Jeho skorý príchod na svet. Keď nastala noc šiesteho z tých dní, ktoré som začala popisovať a keď najsvätejšia Mária bola najprv povznesená ešte hlbším osvetlením, bola opäť v duchu zavolaná a pozvaná k nazeraniu na Boha v abstraktnom videní. Hoci sa to stalo tým istým spôsobom ako inokedy, toto videnie sprevádzali väčšie nebeské účinky a hlbšie nahliadnutie do vlastností Najvyššieho. Po deväť hodín ostala v tomto vytržení a vyšla z neho o tretej hodine. Hoci toto vysoké videnie podstaty Božej prestalo v tej hodine, najsvätejšia Mária požívala ďalej iný druh videní a modlitieb. Toto bolo ovšem nižšie, než to prvé, ale samo o sebe bolo veľmi vysoké a vznešenejšie, než aké prežívali svätí a spravodliví. Dary a milosti dosiaľ popísané stávali sa viac a viac božské v posledných dňoch predchádzajúcich vteleniu, pričom však neprekážalo zamestnaniu spojenému s Jej manželským stavom, preto Marta nemalo právo sťažovať si, že jej Mária nepomáha v obsluhovaní (Lk 10, 40).

60. Akonáhle v tomto videní uvidela Boha, ihneď Jej boli ukázané diela šiesteho dňa stvorenia sveta, videla, akoby bola prítomná, ako na rozkaz Pána zem vydala živé bytosti podľa ich druhov, ako hovorí Mojžiš (1, 24). Písmo sväté tu poukazuje na pozemské zvieratá, ktoré sú životom i činnosťou dokonalejšie než ryby a vtáky a majú meno naznačujúce dôležitú časť ich prirodzenosti. Videla i poznávala všetky druhy a vlastnosti zvierat, ktoré boli stvorené na šiesty deň, aj ako sa volajú; niektoré zvieratá domáce, ktoré slúžia a pomáhajú človeku, iné divé a dravé, neskrotiteľné zvieratá; ďalej plazy, ktoré sa nedvíhajú vysoko od zeme, alebo iba veľmi málo. Poznala a pochopila vlastnosti všetkých zvierat, silu, na čo sú užitočné a všetky ich prednosti a zvláštnosti. Nad všetko toto obdržala vládu a všetkým bolo prikázané, aby Ju poslúchali. Mohla šliapať hadovi i baziliškovi bez toho, aby Jej odporovali, lebo všetci by pokorne znášali Jej pätu. Mnohokrát niektoré zvieratá ukázali poddajnosť Jej rozkazom, ako napríklad, keď sa narodil Jej najsvätejší Syn, na rozkaz najblahoslavennejšej Matky vôl i osol kľakli pri jasličkách a svojim dychom zohrievali Božie Dieťa.

61. V tejto náplni poznatkov a vedomostí naša nebeská Kráľovná dokonale porozumela skrytým cestám Božím, ako stvoril všetko per dobro človeka a ako veľa za to dlhuje človek svojmu Stvoriteľovi. A bolo to nanajvýš patričné, aby bola obdarená týmito vedomosťami a poznaním, aby tým lepšie mohla vzdávať náležité vďaky za tieto požehnania, lebo ľudia ani anjeli to nespravili, zabúdali a boli neschopní zadosťučiniť za tieto povinnosti. Všetku túto prázdnotu vyplnila Kráľovná a zaplatila dlh vďačnosti, ktorý sme my nemohli alebo nechceli platiť. Ona úplne uspokojila Božskú spravodlivosť, ktorá Ju považovala za Prostredníčku medzi sebou a tvormi. Pre svoju nevinnosť a vďačnosť, stala sa Jeho Velebnosti milšia, než všetky ostatné tvory. Tak bol pripravovaný tajomný príchod Boha na svet, lebo posvätením Tej, ktorá sa mala stať Jeho Matkou, sa odstránila posledná prekážka.

62. Keď videla, ako boli stvorení nerozumní tvorovia, bola upovedomená, ako najsvätejšia Trojica, aby doplnila a zdokonalila svet, povedala: „Učiňme človeka na obraz a podobenstvo svoje“ (Gen 1, 26) a ako mocou tohoto prehlásenia bol utvorený človek zo zeme, ako prvý z rodičov všetkých ostatných ľudí. Presvätá Panna obdržala hlboké poznanie o harmonickom zložení ľudského tela a

duše a ich schopnosti, o stvorení a vdýchnutí duše do tela a o jej úzkom spojení s telom. Obdržala hlboké vedomosti o stavbe ľudského tela a všetkých jeho častí; bola poučená o počte kostí, žíl, tepien, nervov a väzieb; o spoluúčinkovaní telesných štiav, vzraste a hybnej sile; poznala, ako sa dejú neporiadky a zmeny v tejto harmónii, ktoré zaviňujú, choroby a ako sa môžu vyliečiť. Toto všetko najmúdrejšia Panna poznala a pochopila bez najmenšieho omylu, lepšie než múdri muži sveta, ba lepšie než samí anjeli.

63. Pán Ježiš tiež ukázal šťastný stav pôvodnej spravodlivosti, do ktorého postavil prvých rodičov Adama a Evu; poznala ich postavenie, krásu, dokonalosť nevinnosti, aj akú krátku dobu zotrvali v tomto stave. Videla, ako ich pokúšal a premohol had svojou prefíkanosťou (Gen 2,51) a aké následky mal ich hriech; videla, aká veľká bola zúrivosť a nenávisť satana proti ľudskému pokoleniu. Pri pohľade na všetky tieto veci konala naša Kráľovná veľké hrdinské úkony cností, ktoré sú Bohu veľmi milé. Poznala, že i Ona je dcérou týchto prvých rodičov, a že pochádza z ľudstva, ktoré je také nevďačné k svojmu Stvoriteľovi. Pri spomienke na to sa pred Božskou Velebnosťou hlboko pokorovala, čím zranila srdce Božie a pohla Ho, že Ju povýšil nad všetko tvorstvo. Vzala si za povinnosť oplakávať prvý hriech i všetky, ktoré po ňom nasledovali, tak ako by sa ich Ona sama bola dopustila. Preto už aj vtedy mohol byť prvý hriech nazvaný šťastnou vidinou, ktorá bola príčinou slz tak vzácnych v očiach Pána a získala nám také uistenie a záruku nášho vykúpenia.

64. Vzdávajúc vrúcne vďaky Stvoriteľovi za Jeho vznešené dielo, ktoré urobil stvorením človeka, mala živo na zreteli jeho neposlušnosť, oklamanie a zvedenie Evy a uložila si ustavičnú poslušnosť, ktorú títo prví rodičia svojmu Stvoriteľovi odmietli. Táto Jej poddanosť bola očiam Božieho Majestátu taká príjemná, že v prítomnosti nebeského dvoranstva prehlásil okamžité splnenie a prevedenie toho, čo bolo predobrazom v dejinách kráľa Asuera, ktorý zapudil kráľovnú Vasti a zbavil ju kráľovskej hodnosti pre jej neposlušnosť a na jej miesto povýšil pokornú, zbožnú a spanilú Ester (Est 7, 10).

65. Medzi touto udalosťou a týmito tajomstvami je obdivuhodná podobnosť, lebo vznešený a pravý kráľ, aby ukázal veľkosť svojej moci a množstvo pokladov svojho Božstva, vystrojil pre svojich tvorov veľkú hostinu a keď pre všetkých pripravil hojnosť pokrmov, pozval hosťov, to jest ľudské pokolenie, stvorením jeho prvých rodičov. Vasti, naša matka Eva, neposlúchla tým, že sa nepodrobila božskému príkazu a teraz za nevidaného prevolávania a plesania anjelov, pravý Asuer rozkázal, aby najpokornejšia Ester toho dňa bola povýšená za najvyššiu Vládkyňu nad všetkým tvorstvom. Táto Ester nebol nik iný než najsvätejšia Mária, plná milostí a krásy, vyvolená zo všetkých dcér ľudských, ako ich Obnoviteľka a Matka ich Krista.

66. V hojnosti tohoto tajomstva Najvyšší vliat do srdca našej Kráľovnej nový odpor voči diablu, taký, aký mala Ester proti Amanovi (Est 7, 10) a tak sa stalo, že ho zvrhla z jeho miesta, z jeho nadvlády a panovania nad celým svetom. Ona pošliapala hlavu jeho pýchy, povesiť ho na šibenicu kríža, na ktorom chcel zničiť a premôcť Bohočloveka. Tento ho však sám potrestal a premohol. Najsvätejšia Mária bola nástrojom toho všetkého, ako budeme neskoršie na príslušnom mieste rozprávať (V 3. Zv. Č. 653). Táto drakova nenávisť k Žene, totiž k nebeskej Panej, začala v nebi, keď Ju videl odiatu slnkom (Zjav 12, 4) a toto nepriateľstvo trvalo pokým nebol zbavený svojej tyranskej nadvlády. Ako verný Mardocheus obdržal miesto pyšného Amana (Est 6, 10), tak tiež bol poctený prečistý a verný Jozef, ktorý Ju stále povzbudzoval, aby prosila za vyslobodenie svojho ľudu. Toto bolo stálym predmetom rozhovorov svätého Jozefa s jeho najčistejšou Snúbenicou a práve preto bol povýšený až na vrchol svätosti a k vznešenej hodnosti, k opatrovaniu pečatného prsteňa najvyššieho Kráľa (Est 8, 2), čím obdržal moc rozkazovať samému Bohočlovekovi, ako nám hovorí evanjelium. Keď prežila všetky tieto tajomstvá, vyšla naša Kráľovná z videnia.

Naučenie, ktoré mi udelila nebeská Kráľovná

67. Dcéra moja, obdivuhodný bol ten dar pokory, ktorý mi Najvyšší udelil pri udalosti, ktorú si už popísala. A pretože Jeho Majestát neodmieta modlitby toho, kto sa pripraví na prijatie tohto daru, preto chcem, aby si ma napodobnila a bola mojou spoločníčkou pri cvičení sa v tejto cnosti. Ja som nemala žiaden podiel na hriechu Adamovom, lebo som bola vyňatá z jeho neposlušnosti, ale preto, že som mala podiel na jeho prirodzenosti a tým bola jeho dcéra, ponížovala som sa v oceňovaní

seba až k ničote. Ako potom hlboko sa musí vo svetle tohoto príkladu pokorovať ten, kto nielenže má podiel na prvotnom hriechu, ale i sám spáchal nespočetné hriechy? Avšak cieľom a pohnútkou k tomuto pokoreniu nemá byť odvrátenie trestov za hriechy, ale navrátenie a nahradenie zľahčenej cti Stvoriteľovi a Pánovi, o ktorú Ho svojimi hriechmi pripravil.

68. Keby tvoj brat ťažko urazil tvojho pozemského otca, nebola by si milujúcou a vernou dcérou svojho otca, ani pravou sestrou svojho brata, keby si neľutovala túto urážku a neplakala nad jeho pádom ako nad vlastným, lebo otcovi patrí úcta a tvojmu bratovi láskou, ktorou ho máš milovať ako seba samú? Uváž teda, moja najdrahšia, a skúmaj v pravom svetle, aký veľký rozdiel je medzi tvojim otcom pozemským a tým, Ktorý je na nebesiach, a ako sú všetky Jeho deti spojené najprísnejšími záväzkami bratstva a služobníci jedného pravého Pána. Ako by si plakala nad pokorením a zahanbením pre nejaký hanebný skutok tvojho prirodzeného brata, tak si prajem, aby si činila pre hriechy, ktorých sa dopúšťajú smrteľníci proti Bohu a ľutovala ich so zahanbením, ako by si bola za ne sama zodpovedná. Práve to som činila ja pri myšlienke na neposlušnosť Adama a Evy a na všetko zlo, ktoré následkom toho postihlo celé ľudské pokolenie. A Najvyššiemu sa ľúbila moja šľachetná účasť, lebo sú Mu nanajvýš milé slzy prelievané nad hriechmi, na ktoré zabúdajú tí, ktorí ich spáchali.

69. Zároveň sa snaž vždy byť pamätlivá, že akékoľvek veľké a zvláštne sú tie milosti, ktoré si obdržala od Najvyššieho, predsa nikdy nesmieš prehliadnuť nebezpečenstvo hriechu, ani podceňovať stále a pokorné plnenie obyčajných povinností, predpisov a lásky, lebo tieto nevyžadujú, aby si zabudla na prítomnosť Božiu; viera ťa učí a vnuknutie ti vraví, aby si s Ním bola pri všetkých zamestnaniach a na všetkých miestach, opúšťajúc seba i svoje náklonnosti, ale plniac vo všetkom vôľu svojho Pána a Ženícha. Nedaj sa od takého zmýšľania zviesť s tým, k čomu ťa tiahnu tvoje náklonnosti, ani tým, čo súhlasí s tvojím vnútorným potešením a chuťou, lebo často práve pod týmto plášťom sa skrývajú najväčšie nebezpečenstvá. V takých pochybnostiach a rozpakoch nech je tvojím rozhodcom a pánom poslušnosť; s pomocou poslušnosti budeš rozhodovať bezpečne a nebudeš pre svoje konanie potrebovať žiadne meradlo. Veľké víťazstvá a pokrok v zásluhách sú spojené s ozajstnou poddanosťou a podriaďovaním svojich názorov iným. Nikdy si nesmieš žiadať podržať si moc chcieť alebo nechcieť; potom budeš spievať o víťazstvách a premôžeš nepriateľov.

K a p i t o l a 7

Najvyšší slávi nové zasnúbenie s Kňaznou nebeskou, aby Ju pripravil na vtelenie a ozdobil preň

70. Veľké sú diela Najvyššieho, lebo všetky sú konané s náplňou vedomostí a dobroty, ustanovené v miere a počte (Múd 11, 21). Žiadne z nich nie je chybné, nepotrebné alebo neužitočné, zbytočné alebo márne; všetky sú výborné a veľkolepé, vykonané i dokončené podľa miery svätej vôle. Také ich chcel mať, aby Ho v nich poznali a velebili. Avšak všetky vonkajšie diela Božie, hoci sú samé o sebe veľké, úžasné a podivuhodné a skôr môžu byť obdivované než pochopené, porovnávajú k tajomstvu vtelenia sú iba malou iskrou, ktorá vzišla z nesmiernej hĺbky Božstva. Toto tajomstvo, že sa priodíla cituschopnou a smrteľnou prirodzenosťou je nadmieru veľké dielo Jeho nekonečnej moci a múdrosti, ktoré nesmierne prevyšuje všetky diela a divy Jeho mocnej ruky. Lebo v tomto tajomstve nie iba iskra Božstva, ale celá nesmierna sopka nekonečného Božstva sa otvorila a darovala ľuďom, spojac sa nerozlúčným a večným zlúčením a našou pozemskou ľudskou prirodzenosťou.

71. Ak sa môže toto obdivuhodné tajomstvo Kráľa zmerať iba Jeho vlastnou nesmiernosťou, potom tá Žena, v ktorej lone sa mal stať človekom, si zaslúži, aby bola tak dokonale ozdobená hojnosťou Jeho pokladov, aby sa nevynechal ani jeden dar alebo milosť, ktoré sú v dosahu možností, a všetky tieto dary, aby boli také dokonalé, žeby im nič nechýbalo. Pretože to všetko bolo primerané a prislúchalo veľkosti Všemohúceho, splnil to u najsvätejšej Márie oveľa lepšie, než kráľ Asuer

urobil spanilej Ester (Est 2, 9), keď ju povýšil na svoj vznešený trón. Najvyšší zahrnul Kráľovnú Máriu tak veľkými milosťami, výsadami a darmi, že nič podobné nikdy tvorom ani na myseľ neprišlo, takže keď predstúpila pred dvoranstvo tohoto veľkého večného Kráľa (I Tim 1, 17), poznali, vyvyšovali v Nej moc Božiu a zároveň porozumeli, že Ten, ktorý mal právo vyvoliť si ženu za svoju Matku, vedel tiež ako Ju urobiť hodnou pre prijatie takého postavenia.

72. Nadišiel siedmy deň tajomných príprav na blížiacu sa tajomstvo a v tú istú hodinu, ako už bolo povedané, bola nebeská Pani zavolaná a v duchu pozdvihnutá, ale s tým rozdielom, že Ju anjeli i s telom vyniesli až do najvyššieho neba a zatiaľ jeden z nich Ju zastupoval na zemi v Jej telesnej podobe. Keď Ju priniesli do najvyššieho neba, uvidela Boha v abstraktnom videní ako v predošlých dňoch, ale zase novým a prenikavejším svetlom, osvetľujúcim nové a hlbšie tajomstvá, ktoré Boh podľa svojej slobodnej vôle môže skrývať alebo zjavovať. Pritom počula hlas, ktorý prichádzal od kráľovského trónu a hovoril: „Naša Nevesta a vyvolená Holubička, naša milá Priateľka, pri ktorej sme zistili, že je príjemná našim očiam a ktorá bola vyvolená z tisícov, prajeme si prijať ňu a znovu ako svoju Nevestu a preto si prajeme ozdobiť a vhodne ňu okrášliť pre náš zámer.“

73. Keď najpokornejšia medzi pokornými počula tieto slová, pokorila a ponížila sa až k ničote pred tvárou Najvyššieho viac, než človek môže pochopiť. Úplne poddaná božskému prianiu a s nevídanou skromnosťou odvetila: „Pri Tvojich nohách, ó Pane, leží prach a biedny červ, hotový ako otrok vyplniť všetky Tvoje priania. Použi, ó večné Dobro, tento nepatrný nástroj podľa svojej vôle a Tvoja pravica nech naloží s ním ako sa Ti páči.“ Najvyšší ihneď prikázal svojim serafom z tých, ktorí sú najbližšie k Jeho trónu a najvyššie postavení, aby tejto nebeskej Panej poslúžili. Spolu s inými serafmi predstavili sa vo viditeľnej podobe pred trónom a obštúpili najsvätejšiu Máriu, ktorá horela božskou láskou viac než oni.

74. Bol to pohľad hodný obdivu a plesania pre anjelských duchov, keď videli na tomto nebeskom mieste, ktorého sa žiadne iné nohy nedotkli, pokornú Devu, určenú za ich Kráľovnú a povýšenú zo všetkých tvorov najbližšie k Bohu; vidieť túto Ženu, ktorú si svet nevšimol a prehliadol, tak vysoko ctenú a váženú (Prísľ 31,10); vidieť našu ľudskú prirodzenosť s jej prvým ovocím, ako dostáva záruku zvrchovanosti nad nebeskými chórmami a zaujíma svoje miesto medzi nimi. Ó aké sväté a spravodlivé zápolenie musel tento zvláštny zjav vzbudiť u týchto najstarších dvoranov nebeského Jeruzalema! Aké myšlienky v nich vznikali, keď chválili ich Pôvodcu! Aké pocity pokory sa v nich prebúdzali, podrobujúc všetko ich vysoké poznanie ustanoveniam Božskej vôle! Videli, že On je svätý a spravodlivý, ktorý povyšuje pokorných, je naklonený ľudskej nízkosti a povýšil Ju nad chóry anjelské.

75. Medzitým, čo obyvatelia nebeskí zaujatí chválami a obdivom, najsvätejšia Trojica (podľa nášho spôsobu chápania a vyjadrovania) viedla rozhovor sama so sebou, aká príjemná je pred Jej zrakom Kňazná Mária, ako dokonale a úplne spolupôsobila s milosťami a darmi, ktoré Jej boli udelené, ako primerane rozmnožila slávu Pána a ako bola bez akéhokoľvek poklesku, nedostatku alebo prekážky, ktorá by nejako zľahčovala dôstojnosť Jej predurčeného materstva Slova. Tri Osoby najsvätejšej Trojice rozhodli teda, že povýšia tohoto tvora na najvyššie miesto milosti a priateľstva Božieho, na také, aké žiaden tvor nikdy nedosiahol a nedosiahne. A potom Jej tam udelili viac milostí, než všetkým ostatným tvorom dohromady. Najsvätejšia Trojica bola potešená a radovala sa, keď pozorovala, že najvyššia svätosť Márie bola taká, akú pre ňu vo svojom božskom rozume zamýšľala a ustanovila.

76. V súhlase s touto svätosťou a ako na jej doplnenie i ako na dôkaz blahovôle, s akou si Pán prial udeľovať Jej stále nové účinky svojho Božstva, prikázal a nariadil, aby najsvätejšia Mária bola viditeľne zaodiata a ozdobená tajomnými rúchami a klenotmi, ktoré by znázorňovali vnútorné milosti a výsady Kráľovnej a nebeskej Nevesty. Aj keď také snubné ozdoby Jej boli už predtým udelené, keď bola privedená do chrámu (časť I 436), teraz to bolo prevedené za nových a podivuhodných okolností, lebo to malo slúžiť ako bezprostredná príprava na zázrak Vtelenia.

77. Na rozkaz Pána dva serafi hneď zaodiali presvätú Máriu voľným rúchom, ktoré naznačovalo Jej čistotu a milosť a bolo neobyčajne biele a žiarivé; keby jediný lúč toho svetla, ktoré ono rúcho tak prehojne vyžiarovalo, prenikol na svet, ten sám by vydal viac lesku, než všetky hviezdy dohromady, i keby boli všetky ako slnko a všetko svetlo, ktoré poznáme v porovnaní s tým, by sa

nám javilo ako tma. Medzitým čo Ju seraf obliekal, Najvyšší dal Jej hlboké poznanie povinnosti, ktorá sa Jej tým ukladá, najmä, že musí náležito splácať Jeho Majestátu primerane veľkou láskou a vysokou dokonalosťou svojich úkonov, ktorým sa teraz naučila. Avšak naďalej ostal pred Ňou skrytý účel, pre ktorý Jej Pán udelil tieto milosti, totiž vtelenie skrz Ňu. Všetkým ostatným tajomstvám naša Pani rozumela a pre všetky sa s nevýslovnou múdrosťou pokorovala a prosila o božskú pomoc, aby s tými milosťami a darmi spolupôsobila.

78. Cez toto rúcho dal Jej ten istý seraf pás, ako symbol svätej bázne, ktorú obdržala. Bol veľmi bohatý s neobyčajne žiariacimi a krásnymi drahokamami. Súčasne prameň svetla vychádzajúci z Božstva osvietil nebeskú Kňaznú tak, že porozumela vznešené príčiny, prečo sa všetky tvory majú Boha báť. Týmto darom bázne bola Mária náležito opásaná, ako prislúchalo tvorovi, ktorý mal jednať a tak dôverne sa zhovárať so svojím Stvoriteľom, ako Jeho Matka.

79. Hneď nato zistila, že Ju seraf ozdobil nesmierne krásnymi a hojnými vlasmi, zopätými nádhernou sponkou, žiarivejšou než čisté hladené zlato. Porozumela, že v tejto okrase obdržala výsadu zaoberať sa po celý život vznešenými božskými myšlienkami, rozpracovávanými najjemnejšou láskou, čo bolo naznačené zlatom. V spojení s touto výsadou bola znovu utvrdená v stave nezatenenej múdrosti a vtedy, a nádherné zopätie vlasov naznačovalo vznešené myšlienky a nevýslovné podieľanie sa na múdrosti a vedomostiach samého Boha. Obdržala tiež sandále, či topánky, ktoré naznačovali, že všetky Jej kroky a pohyby budú nanajvýš krásne (Veľp 7, 1), smerujúce vždy k vysokému a svätému cieľu, k väčšej sláve Najvyššieho. A tieto topánky boli zviazané zvláštnou milosťou horlivej snahy v konaní dobra pred Bohom i pred ľuďmi (Lk 1, 39), ako sa stalo, keď sa náhlila navštíviť svätú Alžbetu a svätého Jána; a tak kráčala táto kniežacia Dcéra, nanajvýš krásna vo svojich krokoch (Veľp 7, 1).

80. Jej ruky zdobili náramky, ktoré Ju naplňovali veľkomyselnosťou v podnikaní veľkých skutkov a v podieľaní sa na vznešenosti Božskej a tak vždy svoje ruky vzťahovala k odvážnym skutkom (Prísl 31, 19). Jej prsty zdobili prstene, aby aj v menších a nižších záležitostiach mohla všetko robiť s najväčšou dokonalosťou, so vznešených cieľom i účelom, ktorý Jej skutky činil v každom ohľade veľkými a obdivuhodnými. K tomu ešte pridali náhrdelník posádzaný neoceniteľnými žiariacimi drahokamami obsahujúcimi symboly troch najvznešenejších cností - viery, nádeje a lásky, ktoré odpovedajú trom božským Osobám. V spojení s týmto darom obnovili v Nej návyk týchto najvznešenejších cností, ktoré bude potrebovať najmä pre tajomstvo vtelenie a vykúpenia.

81. Na uši Jej zavesili zlaté náušnice, vykladané striebrom (Veľp 1, 10), čím Jej uši pripravili pre posolstvo, ktoré mala čoskoro počuť, aby bola v stave vypočuť a dať prijateľnú odpoveď na božské ponuky. Tak bude čisté striebro Jej nevinnosti opäť zniesť v ušiach Pána a v lone Božstva sa budú odrážať ako ozvena tie okúzľujúce slová: „Fiat mihi secundum verbum Tuum. - Nech sa mi stane podľa slova tvojho“. (Lk 1, 38)

82. Potom pokryli Jej rúcho nápismi z najjemnejších farieb zmiešaných so zlatom, ktoré zároveň slúžili ako výšivky a lemovanie. Niektoré z nich niesli heslo: „Mária, Matka Božia“, iné „Mária, Panna a Matka“. Avšak tieto nápisy neboli jasné, ani Jej neboli vysvetlené, ale anjeli ich význam poznali. Rôzne farby naznačovali vlastnosti všetkých cností v najvyššom stupni, aj ich skutočné konanie, prevyšujúce všetko, čo kedy vykonali ostatní rozumní tvorovia. A ako na doplnenie všetkej tej krásy, obľiali Jej tvár ako vodičkami jasu, pochádzajúceho z blízkosti a účasti z nevyčerpacej Bytosti a dokonali Boha samého. Pretože bola určená skutočne a prirodzene skrývať vo svojom panenskom lone nekonečne dokonalého Boha, patrilo sa, aby Ho obdržala najprv milosťou v najvyššej miere, v akej je to pre obyčajného tvora možné.

83. V tejto ozdobе a kráse stála naša Kňazná Mária pred Pánom taká krásna a čarovná, že i sám najvyšší Kráľ mohol si Ju žiadať za Nevestu (Ž 44, 12). Nebudem sa zdržiavať opakovaním toho, čo som už povedala a čo ešte v tomto životopise poviem o Jej cnostiach; hovorím iba, že toto vyzdobenie bolo spojené s novými, úplne božskými rysmi a účinkami. Toto všetko prislúchalo Jeho nekonečnej moci a nesmiernej dokonalosti a svätosti, ktorá poskytuje nášmu rozumu vždy nové pole pre skúmanie. A keď sa jedná o tento oceán dokonalosti u nanajvýš svätej Márie, aj my iste môžeme dúfať, že sa dotkneme aspoň jeho brehov. Mám vždy veľké množstvo myšlienok o tom, čo poznávam a vidím, ale nemôžem o tom obsérne písať.

Poučenie, ktoré mi dala najsvätejšia Kráľovná Mária

84. Dcéra moja, v dielňach a pokladniach Najvyššieho, ktoré patria božskému Pánovi a všemohúcemu Kráľovi, sú bez počtu a obmedzenia bohatstvá a poklady pre Jeho vyvolené nevesty. On môže obohatiť nespočetných iných práve tak, ako obohatil moju dušu a ešte Mu nekonečne viac ostane. Ovšem žiadnemu tvorovi neudelí toľko, ako udelil mne, ale nie preto, že by snáď nemohol alebo nechcel, ale preto, že žiaden sa nestane taký spôsobilý pre Jeho milosti, ako som bola Ja. Všemohúci je však preštedrý k niektorým dušiam a veľkomyseľne ich obohacuje, pretože menej prekážajú Jeho darom a činia sa schopnejší k ich prijatiu, než iní.

85. Prajem si, moja najmilšia, aby si nekládla žiadne prekážky láske tvojho Pána, ale pripravila sa na prijatie drahokamov a darov pre teba určených, ktoré ťa urobia spôsobilou pre Jeho snubnú komnatu. Pamätaj si, že všetky spravodlivé duše dostávajú tieto ozdoby z Jeho rúk, hoci každá podľa stupňa priateľstva a milosti, ktoré ich činia schopnými pre ich prijatie. Ak si praješ dosiahnuť najvyššiu čistotu tej dokonalosti a urobiť sa hodnou stáť v prítomnosti tvojho Pána a Ženícha, snaž sa byť veľká a silná v láske; a vieš, že táto láska vzrastá v takej miere, v akej sa kto umŕtvuje a sebazapiera. Musíš sa umŕtvovať a zriekať všetkého pozemského; musíš odmietať všetko dobré mienenie o sebe i o viditeľných veciach a musíš vzrastať a pokračovať iba v božskej láske. Umy a očisti sa v Krvi svojmu Vykupiteľa, Krista a používaj toto očisťovanie mnohokrát obnovovaním láskyplnej ľútosti nad svojimi hriechmi. Tým nájdeš milosť v Jeho očiach a On zatúži po Tvojej kráse a všetky tvoje ozdoby budú plné najvyššej dokonalosti a čistoty.

86. A pretože si bola už nadmieru obdarená a vyznamená požehnaním Pána, je spravodlivé, aby si viac než mnoho ľudských pokolení vzdávala Mu vďaky s ustavičnými chválami a velebila Ho za to, čo pre teba ráčil urobiť. Ak je zlo nevďaku také ohavné, trestuhodné u tých, ktorí mu málo dlhujú a vo svojej pozemskosti a hrubosti zabúdajú na dobrodenia Pána, tým väčšia bude Tvoja vina, ak budeš zanedbávať túto povinnosť. A neklam sa domnienkou, že si pokorná, lebo je veľký rozdiel medzi vďačnosťou, vďačnou pokorou a pokorou nevďačnou. Pamätaj, že Pán veľmi často ukazuje veľkú priazeň nehodným, aby ukázal svoju dobrotu a štedrosť. Preto nech sa nikto nevyvyšuje, ale nech tým viac uznáva svoju nehodnosť a používa to ako liek a proti jed proti namyslenosti. Vďačnosť však bude v súlade s takým pokorným zmýšľaním o sebe, lebo musíme uznávať, že každý dobrý dar pochádza od Otca svetiel a tvory si ho nikdy nemôžu zaslúžiť (Jak 1, 17). Všetky dary majú svoj počiatok iba v Jeho добрote a zaväzujú nás k vďačnosti a uznaniu.

K a p i t o l a 8

Naša veľká Kráľovná v prítomnosti Pána sa veľmi prímluva, aby urýchlil vtelenie a vykúpenie ľudstva a Jeho Velebnosť vyhovuje Jej prosbám

87. Nebeská Kňazná, najsvätejšia Mária, dosiahla teraz takú plnosť krásy milosti, že srdce Božie bolo ranené Jej nežnou láskou a žiadosťami (Veľp 4, 9) a bol takmer neodolateľne nútený, aby už začal svoj beh z lona večného Otca do snubnej komôrky Jej panenského lona a ukončil ten dlhý odklad, trvajúci už vyše päť tisíc rokov. Pretože však tento nový div mal vykonať v plnosti svojej múdrosti a spravodlivosti, Pán zariadil veci tak, aby sama Kňazná nebeská ako dôstojná Matka vteleného Slova, bola tiež súčasne najmocnejšou Prostredníčkou Jeho príchodu a vykúpenia svojho ľudu, oveľa viac než bola Ester pre Izraelitov (Est 7 - 8). V srdci presvätej Márie horel oheň, ktorý sám Boh podpálil a Ona sa bezprestania modlila za spásu ľudského pokolenia. Pritom však najpokornejšia Pani zachovala skromnosť, pamätajúc na to, že pre hriech Adama bol vynesný ortieľ smrti a trest večnej straty hľadania na Boha (Gen 3, 9).

88. V najčistejšom srdci Márie nastal nebeský zápas medzi Jej láskou a pokorou a unesená týmito citmi mnohokrát opakovala: „Ó, kto bude môcť zaistiť spasenie mojich bratov! Ó, kto bude môcť vylákať z lona večného Otca Jeho Jednorodného a učiniť Ho účastníkom našej smrteľnosti! Ó, kto Ho prinúti, aby vtlačil našej ľudskej prirodzenosti bozk svojich úst, o ktorý Ho prosí Jeho Nevesta! (Veľp 1, 1). Ale ako môžeme my, dietky a potomkovia zločinca, ktorý sa dopustil zločinu, žiadať o

takú milosť? Ako Ho budeme môcť pritiahnuť k sebe, keď Ho naši otcovia odmietli? Ó, Láska moja, kiež by som ťa aspoň mohla vidieť pri prsiach matky Tvojej ľudskej prirodzenosti! (Veľp 8, 1). Ó, Svetlo svetiel, Bože z Boha pravého, zostúp nakloniac nebesia (Ž 143, 5) a osvieť tých, ktorí žijú sediac v tmách! (Iz 9, 2). Ráč uzmieriť svojho Otca a svojou pravicom, to jest svojim Jednorodným zvrhni pyšného Amana, svojho nepriateľa, diabla, z jeho výšin! Ktorá bude tá Prostredníčka, ktorá akoby zlatými kliešťami znesie z nebeského oltára ten žeravý uhlík Božstva na očistenie sveta, ako kedysi podľa slov proroka Izaiáša urobil seraf!“

89. Túto modlitbu najsvätejšia Mária opakovala po celý osmy deň svojej prípravy a o polnoci, keď prišla do vytrženia, počula ako jej Boží Majestát odpovedá: „Nevesta moja a Holubička moja, poď, moja Vyvolená, lebo obyčajný zákon sa teba netýka (Est 15, 13). Ty si vyňatá spod hriechu a si bez jeho následkov hneď od okamihu tvojho počatia. Keď som ti dal bytie, odvrátil som od teba žezlo svojej spravodlivosti a vložil na tvoju šiju žezlo svojej veľkej dobrotivosti, aby sa ťa všeobecný príkaz o hriechu netýkal. Poď ku Mne a nebuď malomyselná pre vedomie svojej ľudskej prirodzenosti, lebo Ja som Ten, ktorý povyšuje pokorných a naplňuje bohatstvom tých, ktorí sú chudobní. Považuj ma za svojho Priateľa a podľa ľúbosti budeš môcť používať moje štedré milosrdenstvo.“

90. Tieto slová naša Kráľovná počula duševne a ako predošlej noci, ihneď pocítila, že Ju anjeli i s telom nesú do neba, zatiaľ, čo na jej mieste na zemi ostal jeden z Jej anjelov strážnych. Opäť vystúpila do prítomnosti Najvyššieho tak obohatená pokladmi Jeho milostí a darov, taká šťastná a krásna, že vzbudila neobyčajný obdiv u nebeských duchov, ktorí prepukli v chvály Všemohúceho, hovoriac: „Kto je to, čo vstupuje z púšte, oplývajúc rozkošou? (Veľp 8, 5). Kto je tá, ktorá privábila a prinútila svojho Milého, aby Ho zniesla so sebou prebývať na zem? Kto je tá, ktorá vychádza ako zora, krajšia ako mesiac a výborná ako slnko? (Veľp 6, 9). Ako vzišla z temnôt pozemských taká žiariaca? Čím je to, že je taká statočná a silná, keď je odiata takou krehkou prirodzenosťou? Ako svojou silou premáha Všemohúceho? A ako je to možné, že nebesia, ktoré sú pred dieťkami Adama zatvorené, sú tak dokorán otvorené tejto neobyčajnej Žene, ktorá vzišla z toho istého pokolenia?“

91. Najvyšší prijal svoju svätú a vyvolenú Nevestu, presvätú Máriu, do svojej prítomnosti. Hoci sa to nestalo priamom, ale iba v abstraktnom videní Božstva, bolo to sprevádzané neporovnateľnými milosťami svetla očisťovania, ktoré prichádzali od samého Pána a boli pripravené zvlášť pre tento deň. Boli tak božské, že podľa nášho vyjadrovania Boh sám, ktorý ich pripravil, žasol a bol očarený dielom svojich rúk. A akoby láskou uchvátený, povedal Jej: „Revertere, revertere, Sulamitis, ut intueamur te“ (Vráť sa, vráť sa, Sulamitská, nech pozrieme na teba.). „Nevesta moja, moja najdokonalejšia Holubička, milá môjmu zraku, pristúp k nám, aby sme mohli na teba pohliadnuť a pokochať sa tvojou krásou. Neľutujem, že som stvoril človeka a teší ma jeho podoba od tej doby, čo ty si sa z neho zrodila. Nech vidia moji nebeskí duchovia, ako právom som túžil a túžim vyvolať si ťa za svoju Nevestu a Kráľovnú všetkého tvorstva. Nech vidia, akú dobrú príčinu mám tešiť sa z tejto mojej snubnej komnaty, odkiaľ môj Jednorodný, najbližší môjmu vlastnému lonu, získa najvyššiu slávu. Nech všetci poznajú, že ak som právom zapudil Evu, prvú kráľovnú zeme, pre jej neposlušnosť, ukazujem tým svoju veľkomyselnosť a moc, keď zastávam také stanovisko k tvojej najčistejšej pokore a k tvojmu sebaponižovaniu.“

92. Tento deň bol pre anjelov dňom plesania a radostí, väčších než dosiaľ od svojho stvorenia prežili. A keď Najsvätejšia Trojica tak vyvolila a ustanovila svoju Nevestu a Matku Slova za Kráľovnú a Paniu všetkého tvorstva, svätí anjeli a všetky zbory nebeských duchov uznali a prijali Ju za svoju Paniu a Predstavenú a spievali ľúbezne hymny a chvály na Jej počesť a na chválu Jej Stvoriteľa. Pri týchto skrytých obdivuhodných tajomstvách, bola nebeská Kráľovná Mária pohrúžená do hĺbín Božstva a do svetla Jeho nekonečných dokonalostí a tým Pán zabránil, že nespozorovala nič z toho, čo sa udialo. Tak tajomstvo Jej materstva Jednorodného ostalo Jej ešte skryté, až do ustanovenia času. Neurobil Pán podobne žiadnemu národu (Ž 147, 29), ani nikdy sa neukázal taký veľký a mocný v žiadnom tvore, ako tohoto dňa v najsvätejšej Márii.

93. Najvyšší pridal ešte iné milosti a s najväčšou blahosklonnosťou Jej povedal: „Moja vyvolená Nevesta, pretože si pred mojimi očami našla milosť, žiadaj odo mňa bez obmedzenia, čo si praješ a Ja ako najvernejší Boh a mocný Kráľ ťa uisťujem, že neodmietnem tvoju Žiadosť, ani ti

neodopriem o čo budeš žiadať. “ Naša veľká Kňazná sa hlboko pokorila a spoliehajúc sa na sľub a kráľovské slovo Pána, naplnená najväčšou dôverou, odvetila: „Môj Pane a najvyšší Bože, ak som našla milosť pred Tvojimi očami (Gen 18, 3, 27), hoci som iba prach a popol, budem hovoriť v Tvojej božskej prítomnosti a vylejem pred Tebou svoje srdce.“ (Ž 61, 9). Jeho Majestát Ju znovu uistil a vyzval Ju, aby pred celým nebeským dvorom žiadala čokoľvek čo si praje, i keby to bola časť Jeho kráľovstva (Est 5, 3). „Nežiadam, ó pane, o časť kráľovstva pre seba“, odpovedala presvätá Mária, „ale žiadam o celé kráľovstvo pre všetkých ľudí pokolenia ľudského, ktorí sú moji bratia. Prosím Ť, najvyšší a najmocnejší Kráľ, aby si podľa svojej nesmiernej láskavosti poslal svojho Jednorodného, nášho Vykupiteľa, aby mohol zadosť urobiť za hriechy celého sveta, aby tvoj ľud dosiahol tak túžobne očakávanú slobodu a aby skrz tak podané zadosť učinenie Tvojej spravodlivosti zavládol mier medzi ľuďmi na zemi (Ez 34, 25) a brány nebeské, hriechom zatvorené, mohli sa jeho obyvateľom otvoriť. Nech uzrie všetko telo Tvoje spasenie (Iz 52, 10), daj, nech sa navzájom objímu a pobožkajú mier a spravodlivosť, ako o to žiada Dávid (v žalme 84, 11); daj nám, smrteľníkom, Učiteľa, Vodcu a Spasiteľa (Iz 30, 20), Náčelníka, ktorý by žil a býval snami (Bar 3, 38). Daj, nech zasvitne deň Tvojich prisľúbení, ó Bože môj, nech splnia Tvoje slová a príde Mesiáš za toľké mnohé hriechy očakávaný. Toto sú moje vrúcne priania, po tom vzdychám od tej doby, čo si mi ukázal svoju blahosklonnosť a nekonečnú dobrotu.“

94. Najvyšší Pán, ktorý si prial byť nútený Jej prosbami, pohnutý a povzbudený žiadosťami svojej milovanej Nevesty, blahosklonne sa k Nej obrátil a odpovedal Jej s neobyčajnou dobrotivosťou: „Tvoje žiadosti sú milé mojej vôli a Tvoje prímluvy sú prijateľné, stane sa, o čo žiadaš. I ja si prajem, Dcéra moja, to, čo žiadaš a ako záruku dávam ti svoje slovo a sľubujem, že môj Jednorodný veľmi skoro zostúpi na zem a zaodeje sa a spojí s ľudskou prirodzenosťou. Tak tvoje prijateľné priania budú uskutočnené a splnené.“

95. S týmto uistením a božským prisľúbením naša veľká kráľovská Princezná pocítila nové osvietenie a istotu vo svojom duchu, ktoré Ju presvedčilo, že sa blíži koniec tej dlhej nudnej noci hriechu a Starého zákona, a že sa čoskoro ukáže žiara úsvitu prichádzajúceho vykúpenia ľudstva. A pretože lúče Slnka Spravodlivosti, ktorého východ mal čoskoro z Nej vzísť Ju tak úzko a mocne obklopovali, stala sa sama najkrajšou zorničkou, roznetenou a žiariacou, akoby ohnivými mrakmi Božstva, ktoré v ňej všetko zmenili. Celá horiac láskou a vďačnosťou pre blížiacu sa vykúpenie, bez prestania chválila Pána menom svojim i menom všetkých pozemšťanov. A tým sa potom po celý deň zamestnávala, keď Ju anjeli zase zniesli na zem. Veľmi ľutujem, že som taká nevedomá a nedostatočná pre vysvetľovanie tak vznešených tajomstiev a ak učení a vysokovzdelaní muži nevedia dať o týchto veciach náležité vysvetlenie, ako ho môžem dať ja, úbohá jednoduchá žena? Kiež by moju nedostatočnosť doplnilo svetlo kresťanskej lásky a moju smelosť vynahradí moja poslušnosť.

Poučenie, ktoré mi dala najsvätejšia Kráľovná Mária

96. Moja najdrahšia dcéra, ako ďaleko je svetská múdrosť od podivuhodného pôsobenia božskej moci pri týchto tajomstvách vtelenie božského Slova v mojom lone! Telo a krv to nepochopia, ani anjeli a serafi, i keď sú najvyšší; ani nemôžu poznať tajomstvá tak hlboko skryté a tak ďaleko vyvýšené nad obyčajné cesty milosti. Chváľ za to, moja najmilšia, Pána, ustavičnou láskou a vďačnosťou. Nebuď už taká ťažkopádna v chápaní veľkosti Jeho božskej lásky a Jeho ochoty pomáhať svojim priateľom a tým, ktorí sú Mu drahí, ktorých si praje povzniesť z prachu s rôznymi spôsobmi obohatiť. Akonáhle pochopíš túto pravdu, bude ťa to nútiť, aby si Mu ďakovala a podnecovať k podnikaniu veľkých vecí, aby si sa stala najvernejšou dcérou a nevestou.

97. Aby si sa však mohla prispôbiť a viac povzbudiť, pripomínam ti, že Pán často hovorí svojim vyvoleným tie isté slová: „Revertere, revertere, ut intueamur te“, lebo má práve také veľké záľubenie v ich skutkoch, aké má otec z dobrého chovania svojho milovaného syna, na ktorého často pozerá veľkou láskou, lebo ako umelec, keď s hrdosťou pozoruje dokonalé dielo svojich rúk; alebo ako kráľ, ktorý si prezerá bohaté mesto, ktoré pripojil ku svojmu kráľovstvu; alebo ako človek, ktorý sa teší zo svojho veľmi dobrého priateľa. Rozdiel je iba ten, že Najvyšší nachádza neporovnateľne väčšiu záľubu než všetci títo v dušiach, ktoré si svojim požehnaním vyvolil - a úmerne ako sa samé prispôbujú a pokračujú v cnostiach, Pán tiež rozmnožuje svoje milosti a

dary. Keby smrteľníci, ktorí dosahujú svetlo viery, vnikli do tejto pravdy, už len pre to zaľúbenie Všemohúceho, aké má na ich dobrých skutkoch, nielen by sa chránili hriechu, ale horlivo by konali veľké skutky až do smrti a s dychtivosťou a láskou by slúžili Jemu, ktorý tak štedro odmeňuje a tak veľkomyseľne rozdáva dary.

98. Keď na tento ôsmy deň, ktorý si popísala, Pán v nebesiach prehovoril ku tie slová: „Revertere, revertere“, žiadajúc ma, aby som sa k Nemu vrátila a dovolil nebeským duchom, aby na mňa pohliadli, poznala som, že tá rozkoš, ktorú Pánovi spôsobil pohľad na mňa, sám o sebe prevyšoval rozkoš a zaľúbenie, ktorú mal zo všetkých nanajvýš svätých duší s ich vysokou svätosťou. Vo svojej milostivej blahosklonnosti mal väčšie zaľúbenie vo mne, než vo všetkých svätých apoštoloch, mučeníkoch, vyznávačoch, pannách a všetkých ostatných svätých. A toto zaľúbenie a potešenie Najvyššieho pretekalo a obohacovalo moju dušu takými hojnými prúdmi milosti a účasti v Božstve, že to nemôžeš pochopiť ani vysvetliť, kým žiješ v smrteľnom tele. Ja však ti hovorím o týchto skrytých tajomstvách, aby si mohla velebiť ich Pôvodcu a aby si - pokým trvá tvoje vyhnanstvo z otčiny, sa ustanovila a vynasnažila namiesto mňa a v mojom mene vzťahnuť svoje ruky k veľkým veciam (Prísl 31, 19). Daj Pánovi to zadosťučinenie, ktoré od teba očakáva a snaž sa o to, aby si získala Jeho požehnanie s dokonalou láskou pre seba i pre svojich blízkych.

K a p i t o l a 9

Najvyšší obnovuje v najsvätejšej Márii všetky svoje milosti a svoje dobrodenia, ako poslednú prípravu pre vtelenie a ustanovuje Ju za zvrchovanú Kráľovnú celého vesmíru

99. V poslednom dni novény pre bezprostrednú prípravu stánku (Ž 45, 5), ktorý mal posvätiť svojím príchodom, Najvyšší ustanovil obnoviť všetky svoje divy a rozmnožiť dôkazy lásky, opakovaním milostí a dobrodení, ktoré až do tohoto dňa udelil Kňažnej Márii. Všemohúci však zvolil pôsobiť tak, že pri vyberaní z nekonečných pokladov svojich starých darov, vždy k nim pridal nové. Všetky tieto rozmanité divy boli vhodné pre účel, ktorý mal na zreteli: zníženie svojho Božstva k ľudskej prirodzenosti a povýšenie ženy na dôstojnosť Matky Božej. K zostúpeniu na nízkoť ľudského stavu Boh nemohol a ani nemusel meniť svoju podstatu, lebo ostávajúc sám v sebe nezmeniteľný, mohol spojiť svoju Osobu s našou prirodzenosťou; ale pozemská žena pri vystupovaní k takej dokonalosti a vznešenosti, že Boh sa s Ňou mal spojiť a stať sa človekom z Jej podstaty, samozrejme musí prejsť nesmiernym priestorom a byť natoľko povýšená nad ostatných tvorov, aby sa približovala samotnej Božej nekonečnosti.

100. Ten deň teraz nastal, v ktorom presvätá Mária mala dosiahnuť posledný stupeň a byť postavená tak blízko k Bohu, že sa mala stať Jeho Matkou. V tej noci, v dobe najväčšieho ticha, Ju opäť zavolať Pán, ako sa to stalo v minulých dňoch. Pokorná a múdra Kráľovná odpovedala: „Ochotné je srdce moje (Ž 107, 2), môj Pane a vznešený Panovník, nech sa Tvoje božské pranie na mne splní.“ Ako v predošlých dňoch, ihneď Ju s telom i dušou anjeli na svojich rukách priniesli do najvyššieho neba a postavili pred trón Najvyššieho a Jeho božský Majestát Ju pozdvihol a posadil vedľa seba, kde Jej určil trón i postavenie, ktoré má v Jeho prítomnosti zaujímať cez celú večnosť. Bolo to miesto hneď vedľa trónu vyhradeného pre vtelené Slovo, miesto najvyššie a najbližšie samému Bohu a neporovnateľne prevyšovalo miesto ktoréhokoľvek zo svätých, ba i všetkých svätých dohromady.

101. Z tejto pozície videla Boha abstraktným videním, ako v predošlých dňoch a Jeho Majestát, skrývajúc pred Ňou dôstojnosť Matky Božej, ukázal Jej tak neobyčajne vysoké sväté tajomstvá, že následkom tej vznešenosti a mojej nepatrnej schopnosti nie som v stave ich popísať. Opäť videla v Božstve všetky stvorené veci a mnoho iných, možných v budúcnosti. Hmotné veci Jej Boh dal poznať hmotnými a zmyslom prístupnými obrazmi, tak ako by boli prítomné pre Jej zrak. Zriadenie vesmíru, ktorý predtým poznala iba čiastočne, bolo Jej teraz ukázané v celom rozsahu zreteľne zobrazené ako na plátne i so všetkými tvormi, ktoré sú v ňom. Videla ten súlad, poriadok, spojitost a závislosť jedného na druhom a na božskej vôli, ktorá ich stvorila, riadi a zachováva každé z nich

na svojom mieste a podľa spôsobu jeho existencie. Opäť videla celé nebesia a hviezdy, živly a všetko, čo v nich žije. Očistec, predpekli, peklo i všetkých obyvateľov týchto miest. Tak ako postavenie kráľovnej všetkého tvorstva nad všetkými tvormi a nižšie iba ako Božie, taktiež vedomosti Jej udelené boli vyššie než všetkých tvorov, nižšie iba než vedomosti Pána.

102. Keď tak nebeská Pani bola unesená obdivom toho, čo Jej Všemohúci ukázal a chválením a velebením Pána, Jeho Majestát k Nej prehovoril vraviac: „Moja vyvolená Holubička, všetky viditeľné tvory, ktoré si videla, som stvoril a svojou Prozreteľnosťou zachovával iba z lásky k ľuďom. A zo všetkých duší, ktoré som stvoril, i ktoré ešte sú až do konca sveta na stvorenie predurčené, vyvolím a vyberiem si zhromaždenie verných, tí budú oddelení a umytí krvou Baránkovou pri vykúpení sveta. Tí budú zvláštnym ovocím Jeho vykúpenia a budú sa tešiť z Jeho požehnania skrz nový zákon milosti a sviatostí, ktoré Vykupiteľ ustanoví; a potom tí, ktorí vytrvajú, budú účastní mojej večnej slávy a môjho priateľstva. Hlavne pre týchto vyvolených som stvoril tieto obdivuhodné diela - a keby sa všetci snažili slúžiť mi, ctiť a vyznávať Moje sväté Meno, pre každého z nich by som stvoril tieto veľké poklady a ustanovil by som ich nad nimi, ako nad ich majetkom.

103. „A keby som bol stvoril iba jednu bytosť schopnú mojej milosti a slávy, učinil by som ju pánom a majstrom všetkého tvorstva; lebo to by bol oveľa menší dar, než urobiť ju účastníčkou môjho priateľstva a mojej večnej radosti. Ty, moja Nevesta, budeš moja vyvolená, lebo si našla milosť pred mojim zrakom a preto ťa ustanovujem za Paniu všetkých týchto vecí a dávam ti vládu a majiteľské právo nad tým všetkým, takže, keď si verná Nevesta podľa môjho priania, môžeš ich rozdeľovať a nakladať s nimi podľa tvojho priania a ako tvoje zakročenie bude vyžadovať, lebo za tým účelom sú ti dané.“ Po týchto slovách najsvätejšia Trojica položila korunu na hlavu našej Kňaznej Márie a tým Ju ustanovila za zvrchovanú Kráľovnú všetkého tvorstva. Na tejto korune bola ako ozdoba nápis: Matka Božia; ale význam nápisu ešte nepoznala. Nebeskí duchovia ho však poznali a boli naplnení obdivom nad veľkomyselnosťou Pána voči tejto Deve, najšťastnejšej a najpožehnanejšej medzi ženami. Ctili a chválili Ju ako svoju zákonitú Kráľovnú a ako Vládkyňu nad všetkými tvormi.

104. Všetky tieto znamenia lásky učinila pravica Najvyššieho podľa poriadku, aký prináleží Jeho nekonečnej múdrosti; lebo sa patrilo, aby prv, než zostúpi a prijme telo v panenskom lone tejto Panej, všetci Jeho dvorania uznali Jeho Matku za svoju Kráľovnú a Paniu a ako takej Jej vzdali príslušnú česť. Bolo by to zaiste patričné a spravodlivé, aby Ju Boh najprv ustanovil za Kráľovnú, prv než Ju učiní Matkou Princa večnosti; lebo keď mala nosiť Princa, bolo nutné, aby najprv bola Kráľovnou a Jej poddaní Ju za Kráľovnú uznali. Že Ju anjeli poznali ako Matku, to nebolo nemiestne, ani nebolo potrebné skrývať to pred nimi. Okrem toho, prináležalo to velebnosti Božej, aby stánok, ktorý si zvolil za svoje obydlie, ukázal najprv im, pripravený a ozdobený v plnom možnom rozsahu všetkým, čo bolo najvyššie v dôstojnosti a dokonalosti, v ušľachtilosti a vznešenosti. Tak teda bola predstavená svätým anjelom a títo Ju uznali za svoju Kráľovnú a Paniu.

105. Aby učinil posledný ťah na svojom obdivuhodnom diele prípravy najsvätejšej Márie, Pán vzťahol svoju mocnú ruku a výslovne obnovil ducha a mocnosti tejto veľkej Panej tým, že Jej dal nové náklonnosti, povahu a vlastnosti, ktorých veľkosť a vznešenosť pozemskými slovami nemožno vyjadriť. To bol konečný čin a posledný ťah na živom obraze Božom, aby v ňom a z neho bol vytvorený ten modle, podľa ktorého večné Slovo, podstatný obraz večného Otca (2 Kor 4, 4) a obraz Jeho podstaty (Žid 1, 3) mal byť vytvorený. Tak celý chrám najsvätejšej Márie bol viac než chrámom Šalamúna, zvnútra i zvonka pokrytý najčistejším zlatom Božstva (1 Kr 6, 30), takže nikde na Nej nebolo vidno hrubosť dcéry Adamovej. Celá Jej bytosť bola tak utvorená, aby z Nej vyžarovalo Božstvo, pretože božské Slovo malo výjsť z lona večného Otca a zostúpiť do lona Márie, preto sa Boh postaral o to, aby medzi Matku a Otcom bola čo možno najväčšia podobnosť.

106. Nemôžem nájsť slová, ktorými by som dostatočne popísala, ako by som si priala účinky týchto milostí v srdci našej veľkej Kráľovnej a Panej. Keď ich nemôžeme pochopiť ľudskou myslou, ako potom by ich mohli vyjadriť ľudské slová? Avšak najväčší údiv u mňa vzbudila, keď som tieto veci pozorovala vo svetle, ktoré mi bolo udelené, pokora tejto nebeskej Ženy a vzájomný zápas Jej pokory s božskou mocou. Vzácný a úžasný to zjav pokory, pozorovať túto Devu,

najsvätejšiu Máriu, hoci povýšenú k najvyššej dôstojnosti a svätosti, najbližšiu Bohu a napriek tomu sa tak pokorujúcu a ponížujúcu pod najbiednejších tvorov, takže sila tejto pokory nepripustila, aby sa do Jej mysle vlúdila nejaká myšlienka, že by Ona mohla byť určená za Matku Mesiáša! A nielen to, ale Ona nemala ani potuchy o tom, že by na sebe mala niečo veľké alebo obdivuhodné (Ž 130, 1). Jej oči a srdce neboli povýšené, ale naopak, čím vyššie vystúpila pôsobením pravice Božej, tým nižšie zmýšľala o sebe. Bolo teda spravodlivé, aby Všemohúci zhliadol na Jej pokoru (Lk 1, 48) a aby Ju všetky pokolenia nazývali šťastnou a blahoslavenou.

Poučenie, ktoré mi udelila Pani a Kráľovná nebeská

107. Dcéra moja, duša, ktorá ma iba sebeckú a otrockú lásku, nie je hodná byť ť nevestou Najvyššieho, lebo nevesta nesmie milovať alebo báť sa ako otrok, ani nemá slúžiť ako za dennú mzdu. Hoci jej srdce musí mať k svojmu Ženíchovi detinskú a veľkomyseľnú lásku pre Jeho vznešenosť a nekonečnú dobrotu, predsa musí tiež mať pocit vďačnej záväznosti k Nemu, keď uváži, aký je bohatý a štedrý, že z veľkej lásky k duším stvoril také rozmanité viditeľné veci, aby slúžili tým, ktorí slúžia Jemu; a najmä keď uvážia, ako mnoho skrytých pokladov má prichystané v množstve jeho sladkosti (Ž 30, 20) pre tých, ktorí sa Ho boja ako verné dietky. Prajem si, aby si mala hlboký pocit vďačnosti k Tvojmu Pánovi a Otcovi, k Ženíchovi a Priateľovi pri myšlienke na to bohatstvo udelené duším, ktoré sú Jeho najdrahšie dietky. Lebo ako mocný Otec, má pripravené tieto veľké a rozmanité dary pre svoje dietky a ak je potrebné, i všetky dary pre každé z nich. Pri takých úvahách a pohnútkach k láske, nespokojnosť ľudí je neospravedlniteľná a pri pohľade na tak mnoho darov, udelených bez miery, ich nevďak je neodpustiteľný.

108. Pamätaj si tiež, moja najdrahšia, že ani ty si nebola cudzozemkou alebo cudzinkou v tomto dome Pána, v Jeho svätej Cirkvi (Ef 2, 19), ale bola si domácou a nevestou Kristovou medzi svätými, obdarená Jeho darmi a venom nevesty. Pretože všetky poklady a všetko bohatstvo ženichovo náleží tiež jeho zákonitej neveste, uváž v akom veľkom majetku ť a Pán učinil spoluúčastníčkou a Paňou. Užívaj a teš sa zo všetkého ako jeho domáca a horli o Jeho česť ako milovaná dcéra a nevesta; ďakuj Mu za všetky diela a dobrodenia, ako by všetky Pán pripravil jedine pre teba. Miluj a cti Ho za seba i za svojich blížnych, ku ktorým bol Boh taký štedrý. Vo všetkom tom, i pri tvojich slabých schopnostiach, napodobňuj to, čo si poznala, že som činila ja. A ja ť a tiež uisťujem, dcéra, že mi bude veľmi milé, ak budeš s vrúcnou láskou chváliť a velebiť Všemohúceho za tie dobrodenia a bohatstvá, ktorými ma zahrnula Jeho božská pravica nad všetko ľudské pochopenie.

K a p i t o l a 10

Najsvätejšia Trojica posla archanjela Gabriela ako posla, aby zvestoval najsvätejšej Márii, že je vyvolená za Matku Božiu

109. Po nekonečné veky bola ustanovená tá blahodárna hodina a doba, v ktorej to veľké tajomstvo pocty Božej (1Tim 3, 16), ktoré bolo potvrdené Duchom Svätým, prorokované ľudom, predpovedané anjelom a očakávané svetom, malo byť teraz vynesené z tajných úkrytov božskej Múdrosti, aby sa primerane zjavilo v tele. Plnosť času, ktorý až doteraz, hoci naplnený proroctvami a sľubmi, bol predsa pusty a prázdny, pretože mu chýbala plnosť najsvätejšej Márie, skrze ktorej vôľu a súhlas, všetky veky mali obdržať náplň, to jest večné Slovo učinené telom, schopným trpieť a vykúpiť ľudstvo. Toto tajomstvo bolo od vekov predurčené tak, aby bolo splnené prostredníctvom tejto nebeskej Devy. Pretože teraz už bola na svete, vykúpenie ľudstva a príchod Jednorodeného Otcovho sa už nemal odkladať. Teraz už nemusel prísť iba ako trpený, iba v stane (2 Kr 7, 6), alebo v cudzom dome, ale sa mohol tešiť na úprimné uvítanie vo svojom chráme a ako vo svojom vlastnom dome, ktorý bol jeho vlastným predurčeným nákladom vybudovaný a obohatený viac než chrám Šalamúna, nákladom jeho otca Dávida. (1 Par 22, 5).

110. Teda v tomto predustanovenom čase rozhodol Najvyšší poslať svojho jednorodeného Syna na svet. A porovnávajúc (podľa nášho pojmu a reči) svoje večné ustanovenia s proroctvami a

prísahami, ktoré dal ľuďom od počiatku sveta a toto všetko dohromady s postavením a svätosťou, akú vybudoval v najsvätejšej Márii, usúdil, že všetky okolnosti pre povznesenie Jeho odvekej vôle a večného ustanovenia by malo byť zjavené anjelom a nimi začaté. Jeho Majestát prehovoril s archanjelom Gabrielom takými slovami či rečou, akú obyčajne používal, keď anjelom oznamoval svoju vôľu. Akokoľvek obyčajne Boh osvecuje svätých duchov počínajúc s najvyššími anjelmi, ktorí zase očisťujú a osvecujú iných podľa rádov, dolu až k najmenším, dávajú im tak poznať, čo zjavil Boh, v tomto prípade ten zvyk nebol zachovaný, lebo svätý archanjel obdržal svoje poslanstvo priamo z úst Božích.

111. Svätý Gabriel pozvaný božskou vôľou, predstúpil k podnožiu trónu a bedlivo pozoroval nezmeniteľnú podstatu Najvyššieho. Jeho Majestát mu potom výslovne zveril poslanstvo, ktoré mal priniesť najsvätejšej Márii a naučil ho tým slovám, ktorými Ju mal pozdraviť a osloviť. Teda prvým autorom tohoto posolstva bol sám Boh, ktorý vo svojej božskej mysli zostavil určité slová a zjavil ich svätému archanjelovi, aby ich tlmočil najčistejšej Márii. Zároveň zjavil Pán svätému Kniežaťu Gabrielovi mnohé skryté tajomstvá, týkajúce sa vtelenia. Najsvätejšia Trojica mu prikázala, aby sa odobral k nebeskej Deve a zvestoval Jej, že Pán si vyvolil Ju medzi ženami, aby bola Matkou večného Slova, a že Ho počne vo svojom panenskom lone pôsobením Ducha Svätého, bez úhony jej panenstva. Toto i všetky ostatné posolstvá, ktoré mal oznámiť a objasniť veľkej Kráľovnej a Panej, archanjela naučila sama najsvätejšia Trojica.

112. Na to jeho Majestát oznámil všetkým anjelom, že čas Vykúpenia už prišiel, a že už nariadil, aby bolo bezodkladne prinesené na svet; lebo najsvätejšia Mária bola už v ich prítomnosti pripravená a ozdobená, aby bola Jeho Matkou a bola povýšená k najvyššej hodnosti. Nebeskí duchovia vypočuli hlas svojho Stvoriteľa a s neporovnateľnou radosťou a vďakyčinením za splnenie večnej a dokonalejšej vôle, zaspievali pieseň chvály, v ktorej opakovali Sionskú hymnu: „Svätý, svätý, svätý si, Bože a Pane zástupcov (Iz 6, 3). Spravodlivý a mocný si, Pane, náš Bože, ktorý prebývaš na výsostiach a zhliadaš na ponížených na zemi (Ž 112, 5). Obdivuhodné sú všetky skutky Tvoje a nanajvýš chvályhodné sú Tvoje ustanovenia.“

113. Nebeské knieža Gabriel s neobyčajnou radosťou poslúchol božský rozkaz a sprevádzaný mnohými tisícami anjelov v prekrásnych viditeľných podobách, zostúpil z najvyššieho neba. Vzhľadom bol tento veľký knieža a vyslanec nesmierne krásny; Jeho tvár žiarila, chovanie mal vážne a majestátne, krok odmeraný, pohyby pokojné, slová vážne a mocné, jeho vznešená osobnosť sa vyznačovala príjemnou, láskavou vážnosťou a viacerými božskými vlastnosťami než všetci ostatní anjeli, ktorých do tej doby nebeská Pani videla vo viditeľnej podobe. Na hlave mal nádhernú čelenku a jeho rúcho sa skvelo rôznymi farbami žiarivej krásy. Na prsiach mal prekrásny kríž, vyjadrujúci tajomstvo Vtelenia, ktoré prišiel oznámiť. Všetky okolnosti boli zariadené tak, aby upútali pozornosť najmúdrejšej Kráľovnej.

114. Celá táto nebeská armáda so svojím kniežacím vodcom zamierila svoj let do Nazaretu, mesta galilejskej provincie, k obydliu najsvätejšej Márie. Bol to iba chudobný domček a jej izbička bola úzka, bez všetkého zariadenia, aké sa vo svete obyčajne používa na zakrytie biedy a nedostatku lepšieho nábytku. Nebeská Pani mala vtedy štrnásť rokov, šesť mesiacov a sedemnášť dní; jej narodeniny pripadli na ôsmeho septembra a od toho dátumu uplynulo šesť mesiacov a sedemnášť dní, keď v Nej bolo prevedené toto najväčšie zo všetkých tajomstiev, ktoré Boh na tomto svete vykonal.

115. Telesná postava nebeskej Kráľovnej bola súmerná a vyššia než sú obyčajné devy jej veku; ale neobyčajne elegantná a dokonalá v každom ohľade. Tvár bola skôr podlhovastá než okrúhla, pôvabná a krásna, ani chudá, ani tlstá; pleť mala čistú, trochu nahnedlú; čelo široké, ale súmerné; obočie dokonale klenuté; oči veľké a vážne, neuveriteľne a nevýslovne krásne a akoby holubičej nežnosti, farby tmavej s nádychom do zelena; nos rovný a úhľadný; ústa malé, pery červeno zafarbené, ani príliš tenké, ani príliš hrubé. Všetky Jej prirodzené dary boli súmerné a krásne, že nikdy žiadna iná bytosť také nemala. Pohľad na ňu vzbudzoval súčasne pocit radosti i vážnosti, lásku i citlivú bázeň. Pútala srdce, ale zároveň ho držala v príjemnej úctivosti; Jej krása nútila spievať o Nej chvály, ale Jej vznešenosť, veľká dokonalosť a milosti ho umlčali. Vo všetkých, ktorí sa k Blížili budila božské účinky, ktoré nemožno vysvetliť; srdce naplňovala nebeským vplyvom a

božským pôsobením, ktoré ho priť ahovalo k Bohu.

116. Jej odev bol jednoduchý a chudobný, ale čistý, tmavostriebornej farby, ani ako je farba popola, bol jednoduchý a nosila ho bez akejkolvek okázalosti, s veľkou skromnosťou a slušnosťou. V tej chvíli, keď k Nej prišiel nebeský vyslanec, nezbadala ho, lebo bola zahĺbená do najvyššieho rozjímania o tajomstvách, ktoré v Nej Pán v predošlých dňoch obnovil tak mnohými milosťami. Pretože Pán sám Ju uistil, že Jednorodný skoro zostúpi, aby prijal ľudskú podobu, bola táto veľká Kráľovná plný vrúcnych, radostných myšlienok v očakávaní uskutočnenia toho a roznietená pokornou láskou hovorila si v duchu: „Je to možné, že ten požehnaný čas už prišiel, v ktorom Slovo večného Otca sa má narodiť a obcovať s ľuďmi? (Bar 3, 38). Že bude náležať svetu? Že ho ľudia budú vidieť v tele? (Iz 40, 5). Že Jeho neprístupné svetlo bude osvetľovať tých, ktorí sedia v tme? (Iz 9, 2). Ó, komu bude dopriať pobožkať zem, ktorej sa dotknú Jeho nohy! Ó, kto bude hodný Ho vidieť a poznať!“

117. „Veľte sa nebesia a plesaj zem“ (Ž 95, 11); nech ho všetky veci chvália a velebia, lebo Jeho večná radosť je blízko! Ó, dietky Adamove, obťažené hriechom, ale predsa tvorovia môjho Milého, pozdvihnite si teraz hlavy a odvrhnite jarmo starého otroctva! (Iz 14, 25). Ó, vy dávní praotcovia a proroci a všetci spravodliví, ktorí ste držaní v predpekli a čakáte v lone Abrahámovom, teraz budete potešení a vaša túžobná žiadosť po Vykupiteľovi nebude už ďalej odkladaná! (Ag 2, 8). Chváľme Ho všetci a spievajme Mu hymny chvály! Ó, ktorá bude otrokyňou Tej, ktorú Izaiáš označil za Jeho Matku (Iz E 7, 14). Ó, Emanuel, pravý Bože a človeče! Ó, kľúč Dávidov, ktorý otvoríš nebesia! (Iz 7, 14). Ó, večná Múďrosť! Ó, Zákonodarca novej Cirkvi! Príď k nám, ó Pane a ukonči zajatie Tvojho ľudu; nech uzrie všetko telo spásu Tvoju (Iz 40, 5).“

118. Takými a mnohými inými prosbami a túžbami, príliš hlbokými, než aby som ich mohla vysvetliť svojim jazykom, zaoberala sa najsvätejšia Mária v tej hodine, keď k Nej prišiel svätý archanjel Gabriel. Jej duša bola nanajvýš čistá a telo dokonalé, jej zmýšľanie bolo nanajvýš ušľachtilé, vo svätosti vynikala najviac, bola plná milosti a tak Bohu podobná a milá pred Jeho očami, že bola spôsobilá byť Jeho Matkou a nástrojom vhodným, aby Ho vylákal z lona Otca do svojho panenského lona. Bola mocným prostriedkom pre naše vykúpenie a pre mnohé pokolenia a všetky národy Ju stále chválili (Lk 1, 48). Čo sa stalo pri príchode nebeského vyslanca, rozpoviem v nasledujúcej kapitole.

119. Prajem si iba ešte uviesť okolnosť, ktorá si zaslúži obdiv, že pre prijatie posolstva od archanjela a pre uskutočnenie onoho vznešeného tajomstva, ktoré sa v tejto nebeskej Panej s Jej súhlasom vykonalo, Jeho Majestát Ju ponechal bez akejkolvek pomoci, okrem prostriedkov Jej obvyčajnej ľudskej prirodzenosti a tých, ktoré Jej poskytl Jej schopnosti a cnosti Jej obvyčajného stavu, ktoré boli popísané v prvom zväzku (č. 674 - 714). Najvyšší to zariadil tak, pretože toto tajomstvo sa malo vykonať ako tajomstvo viery spolu s nádejou a láskou. A preto Jej Pán neposkytol žiadnu zvláštnu pomoc a ponechal Ju Jej viere a dôvere v Jeho božské prisľúbenia. Takto pripravená prežila, čo sa mojim nedostatočným a obmedzeným vyjadrovaním pokúsím popísať. Veľkosť týchto tajomstiev činí moju schopnosť tým nedostatočnejšiu na ich vysvetlenie.

Naučenie, ktoré mi udelila nebeská Kráľovná

120. Dcéra moja, so zvláštnou láskou ti teraz prejavujem svoju vôľu a svoje prianie, aby si sa stala hodná pre úzke a dôverné obcovanie s Bohom a to preto, aby si sa pripravila s veľkou horlivosťou a starostlivosťou, plačom nad svojimi hriechmi, zabúdajúc na všetky viditeľné veci a opovrhujúc nimi, aby si odteraz na nič nemyslela, než na Boha. Preto musíš začať konať všetko, čomu som ťa doteraz naučila a čomu ťa ešte v ďalšej časti tohoto životopisu naučím. Budem s tebou a povediem ťa cestou, ktorej sa musíš držať pri týchto dôverných rozhovoroch a i s ohľadom na milosti, ktoré od Božskej dobroty obdržíš, keď sa budeš s Ním zhovárať vo svojom srdci pomocou viery, svetla a milosti, ktoré dostávaš. Ak sa nebudeš riadiť podľa mojich napomenutí a ak sa podľa nich nepripraviš, nedosiahneš splnenie svojich túžob, ani ja nenájdem ovocie z mojich poučovaní, ktoré ti dávam ako tvoja učiteľka.

121. Pretože si bez akejkolvek svojej zásluhy našla skrytý poklad a drahú perlu môjho učenia mojich návodov (Mt 13, 44), pohrdaj teda všetkými inými vecami, aby si získala a zaistila si odmenu nevýslovnej ceny, lebo s ňou obdržíš všetky iné dobrá a staneš sa hodnou dôverného

priateľstva s Pánom a Jeho trvalého prebývania v tvojom srdci. Prajem si, aby si na výmenu za toto veľké požehnanie odumrela všetkému pozemskému a priniesla ako obeť vďačnú lásku úplne očistenej vôle. Napodobňuj ma s pokorou natoľko, že budeš presvedčená o svojej úplnej bezcennosti a neschopnosti, že sa nezaslúžiš ani byť otrokyňou sluhov Kristových.

122. Pamätaj, že ďaleko bola odo mňa myšlienka, že Najvyšší ma vyvolil pre dôstojnosť Matky Božej a tak som zmýšľala, i keď Najvyšší už sľúbil Jeho čoskorý príchod na svet; vyznal ma, aby som po Ňom túžila s takou veľkou láskou, že deň pred uskutočnením tohoto tajomstva som myslela, že zomriem a moje srdce by puklo láskyplnou túžbou, keby ma božská Prozreteľnosť nebola posilnila. Pán rozšíril môjho ducha v novej nádeji, že Jednorodený večného Otca zostúpi z neba bezodkladne, ale naopak, zase moja pokora ma prikláňala k obave, či moja prítomnosť na svete nezdrží jeho príchod. Uvažuj teda, moja milovaná o tomto tajomstve môjho vnútra a aký je to príklad pre teba i pre všetkých smrteľníkov. A pretože je to pre teba ťažké pochopiť a popísať takú vysokú múdrosť, pozeraj na mňa v Pánovi, aby si osvietená Jeho svetlom mohla rozjímať a chápať dokonalosť mojich skutkov; nasleduj ma tým, že ma budeš napodobňovať a choď v mojich šľapajách.

K a p i t o l a 11

Mária počúva posolstvo svätého anjela; tajomstvo vtelenia je uskutočnené počatím večného Slova v Jej lone

123. Prajem si vyznať pred nebom a zemou a ich obyvateľmi, že keď sa pripravujem písať o hlbokom tajomstve Vtelenia, moje chabé sily ma opúšťajú a môj jazyk onemel a reč umĺkla, moje schopnosti otupeli, chápatosť je zatemnená a premožená božským svetlom, ktoré ma vedie a poučuje. V ňom vidím všetko jasne a neomylné; vidím svoju nepatnosť a uvedomujem si prázdnotu slov a nedostatok ľudských slovných výrazov, aby som mohla správne napísať svoje pojmy o tomto tajomstve, ktoré obsahuje zároveň Boha samého a najväčšie a i najpodivuhodnejšie dielo Jeho všemohúcnosti. Vidím v tomto tajomstve božský a obdivuhodný súlad Jeho nekonečnej Prozreteľnosti a múdrosti, s ktorou od večnosti ich ustanovil a predurčil a ktorou riadil všetko stvorenie k jeho splneniu. Všetky Jeho diela a všetky tvory boli iba dobre prispôsobené prostriedky pre dosiahnutie tohoto vrcholu Jeho cieľa, pre zostúpenie Boha a pre prijatie ľudskej prirodzenosti na seba.

124. Videla som, ako večné Slovo čakalo a zvolilo najpríhodnejší čas a hodinu pre svoje zostúpenie z lona Otcovho, noc v rýchлом behu došla do polovice (Múd 18, 14), keď celé potomstvo Adamovo bolo pochované a pohružené do spánku zabudnutia a nepoznania svojho pravého Boha, a keby nebol nik, kto by otvoril ústa, aby Ho vyznával a chválil, okrem niektorých vyvolených duší z Jeho ľudu. Celý ostatný svet bol stratený v mlčaní a vo tme, tráviac v predĺžení noci päť tisíc a asi dvesto rokov. Vek za vekom plynul a pokolenie nasledovalo za pokolením, každé v dobe predurčenej a ustanovenej večnou Múdroťou a každé malo príležitosť poznať Ho, svojho Stvoriteľa, lebo všetkým bol tak blízko, že v Ňom žili, hýbali sa a boli (Sk 17, 28). Pretože však ešte nenadišiel jasný deň Jeho neprístupného svetla, hoci niektorí zo smrteľníkov ako slepci sa Mu priblížili a dotkli sa Ho v Jeho tvoroch, ale Jeho Božstvo nedosiahli (Rim 1, 23); a keď sa im nepodarilo poznať Ho, vrhli sa nezmyselné a nanajvýš ohavné veci tohoto sveta.

125. Konečne svitol deň, v ktorom Najvyšší nevšímajúc si dlhé veky tmy nevedomosti, rozhodol sa zjaviť sa ľuďom a začať dielo vykúpenia ľudského pokolenia tým, že prijme jeho prirodzenosť v živote najsvätejšej Márie, teraz pre túto udalosť pripravenú. Aby som mohla popísať čo mi bolo o tejto udalosti zjavené, musím sa zmieniť o niektorých skrytých tajomstvách spojených so zostúpením Jednorodeného z lona Otca. Prijímam ako pevné ustanovenia to, čo svätá viera učí o božských Osobách, že aj keď sú skutočné rozdiely medzi troma Osobami, predsa niet u nich žiadnej nerovnosti v múdrosti, všemohúcnosti, alebo v iných vlastnostiach a práve tak je to i božskou prirodzenosťou; a ako sú si rovné v dôstojnosti a nekonečnej dokonalosti, tak sú si rovné i vo

vonkajšej činnosti, ktorá pochádza od Boha samého pre utvorenie niektorého tvora, alebo veci. Toto pôsobenie tri božské Osoby prevádzajú nerozdielne, žiadna Osoba ojedinele nič nerobí, ale všetky tri Osoby, pretože sú jedným Bohom, majú jednu a tú istú múdrosť, jedinu myseľ a vôľu. Tak to, čo vie a praje si Syn, to isté vie a praje si Otec a taktiež Duch Svätý vie a praje si to, čo vedia prajú si Otec a Syn.

126. V tejto nerozdielnosti v konaní troch božských Osôb vykonal sa a uskutočnilo jediným aktom tajomstvo Vletenia, hoci iba jedna Osoba, Syn, prijala na seba ľudskú prirodzenosť, zlúčením božskej prirodzenosti s ľudskou. Preto hovoríme, že Syn bol poslaný Otcom, z ktorého duchovnej bytosti pochádza a že Otec Ho poslal prostredníctvom Ducha Svätého. Pretože to bola Osoba Syna, ktorá zostúpila, aby sa stala človekom, táto Osoba pred zostúpením z neba a z lona Otcovho menom človečenstva, ktoré mala na seba vziať, urobila podmienenú žiadosť, aby pre predvedené Jeho zásluhy, Jeho spasenie a zadosťučinenie božskej spravodlivosti za hriechy sa vzťahovalo na celé ľudské pokolenie. Syn Boží túžil po tom *f i a t*, čiže schválení najsvätejšou vôľou Otca, ktorý Ho poslal po prijatí tohoto vykúpenia prostredníctvom Jeho presvätých skutkov a umučenia a skrz tajomstvo, ktoré mal vykonať v novej Cirkvi a v novom zákone milosti.

127. Večný Otec prijal túto žiadosť i predvedené zásluhy Slova; pripustil všetko čo bolo navrhnuté a žiadané pre smrteľníkov a sám potvrdil vyvolené a predurčené duše ako dedičstvo majetok Krista naveky. Preto sám Kristus, náš Pán, skrz svätého Jána hovorí, že nestratil ani nenechal zahynúť nikoho z tých, ktorých Mu Otec dal (Jn 18, 9). A na inom mieste hovorí, že nik nevytrhne Jeho ovečky z Jeho rúk, ani z rúk Jeho Otca (Jn 17, 12). To isté by platilo o všetkých, ktorí sa zrodili, keby použili pre seba milosti vykúpenia, ktorá ak je dostatočná, bola by aj účinná pre všetkých a vo všetkom, lebo Jeho božské milosrdenstvo nechcelo vylúčiť nikoho, keby sa len všetci chceli urobiť schopní prijať jeho úžitky skrz Vykupiteľa.

128. Toto všetko, podľa spôsobu nášho chápania, stalo sa v nebi pri tróne najsvätejšej Trojice, ako predohra ku fiat najsvätejšej Márie, o ktorom budem teraz rozprávať. V okamihu, keď Jednorodný Otec zostúpil do Jej panenského lona, celé nebesia i všetko tvorstvo javilo veľké vzrušenie. Pre nerozdielne spojenie božských Osôb, všetky tri zostúpili so Slovom, hoci iba Slovo malo byť vtelené. A s Pánom a ich Bohom i všetky zástupy nebeského vojska vyšli z neba v plnej nepremožiteľnej sile a lesku. Hoci nebolo potrebné pripravovať cestu, lebo Boh naplňuje celý vesmír a ničím nemôže byť zadržaný, predsa všetkých jedenásť nebies ukázalo úctu svojmu Stvoriteľovi a spoločne s nižšími živlami sa otvorili a akoby sa roztrhli a urobili Mu voľný priechod; hviezdy žiarili jasnejšie, mesiac a slnko i s planétami zrýchlili svoj beh v službe Stvoriteľovi, dychtiac uvidieť veľkosť Jeho obdivuhodných skutkov.

129. Pozemšťania nezbadali toto hnutie a obnovenie všetkého tvorstva, pretože sa to stalo v noci a tiež preto, že Pán si prial, aby to bolo známe iba anjelom. Títo s novým obdivom Ho chválili, vediac, že tieto hlboké a úctyhodné tajomstvá majú byť pred ľuďmi skryté, pretože ľudia boli vzdialení od porozumenia týchto vzácnych dobrodení, ktoré boli obdivuhodné i v očiach anjelských duchov. Len títo anjelskí duchovia mali vtedy uložené ako povinnosť vzdávať česť, chválu a úctu za tieto dobrodenia ich Stvoriteľovi. Predsa však Najvyšší v tej hodine vliat do srdiec niektorých spravodlivých osôb nové pocity a účinky zvláštnej radosti, ktorá im bola nápadná. Prišli im na myseľ nové veľké predstavy o Bohu; niektorí z nich boli nadchnutí a začali v sebe uvažovať, či tieto nové pocity nespôsobil príchod Mesiáša, ktorý má vykúpiť svet, ale toto všetko ostalo utajené, pretože každý si myslel, že iba on pocítil toto obnovenie svojho vnútra.

130. I v iných tvoroch nastalo podobné obnovenie a zmena. Vtáci poletovali s novými piesňami a s novou radosťou; rastliny a stromy vydávali viac ovocia a vône; a v podobnej miere všetko ostatné tvorstvo obdržalo a pocítilo akúsi oživujúcu zmenu. Avšak najväčší podiel obdržali Otcovia a svätí v predpeklí, kam bol poslaný s tou radostnou správou archanjel Michael, aby ich potešil a nabádal náležito oslavovať a chváliť Boha. Iba pre peklo bola táto udalosť príčinou nového zdesenia a trápenia, lebo pri zostúpení večného Slova z výšin nebeských, pocítili zlí duchovia neodolateľnú silu božskej moci, ktorá ich uchvátila ako morské vlny a všetkých vrhla do najhlbších priepastí ich temnoty a zanechala ich tam bez všetkej sily k odporu a k opätovnému povstaniu. Keď z Božieho dopustenia opäť mohli vstať, vyhrnuli sa na svet a rýchlo hľadali, čo zvláštne sa stalo, že ich to tak

premohlo. Hoci konali niekoľko spoločných porád, nepodarilo sa im nájsť príčinu toho. Božská moc skryla pred nimi tajomstvo Vtelenia, aj akým spôsobom najsvätejšia Mária počala vtelené slovo (č. 326). Až po smrti Kristovej na kríži, nadobudli istotu, že bol Boh i pravý človek, ako povieme neskoršie.

131. Aby sa toto tajomstvo Najvyššieho mohlo splniť, svätý archanjel Gabriel v podobe popísanej v predošlej kapitole, sprevádzaný nespočtelnými anjelmi vo viditeľnej ľudskej podobe, skvejúci sa neporovnateľnou krásou, vošiel do izbičky, kde sa najsvätejšia Mária modlila. Veľká cudnosť a zdržanlivosť bránili nebeskej Kňaznej aby pohliadla naň viac, než bolo potrebné k tomu, aby ho poznala ako anjela Pána. Keď ho poznala, chcela sa mu vo svojej obvyklej pokore pokloniť, on to však nepripustil, ale naopak, sám sa hlboko uklonil pred svoju Kráľovnou a Paňou, v ktorej sa koril nebeským tajomstvám svojho Stvoriteľa. V tej chvíli tiež poznal, že od tohoto dňa starý čas a zvyk, podľa ktorého ľudia uctievali anjelov, ako urobil napríklad Abrahám (Gen 18, 2), je zmenený. Pretože ľudská prirodzenosť bola povýšená až k samej dôstojnosti Božej v osobe Slova, ľudia teraz zaujímajú miesto adoptovaných dietok Božích, spoločníkov a bratov anjelov, ako anjel povedal svätému Jánovi evanjelistovi, keď nedovolil, aby sa mu klaňal (Zjav 19, 10).

132. Svätý archanjel pozdravil našu i svoju Kráľovnú slovami: „Ave gratia plena, Dominus tecum, benedicta Tu in mulieribus“ - „Zdravas buď, milostiplná, Pán s Tebou, požehnaná si medzi ženami“ (Lk 1, 28). Počujúc od anjela toto nové pozdravenie, táto zo všetkých tvorov najpokornejšia bola vzrušená, nie však zmätená v mysli (Lk 1, 29). Tento ľak vznikol z dvoch príčin: za prvé z Jej pokory, lebo sa pokladala za najnižšieho tvora a teda vo svojej pokore bola prekvapená, keď počula pozdrav, v ktorom Ju anjel nazval „Požehnaná si medzi ženami“; za druhé, ju vnútorne upovedomil, že si Ju vyvolil za Matku a to v Nej spôsobilo ešte väčšie rozpaky, pretože vo svojej pokore mala o sebe pokornú mienku. Kvôli tomu vzrušeniu začal Jej anjel vysvetľovať ustanovenie Pána a povedal: „Neboj sa, Mária, lebo si našla milosť u Boha. Hľa, počneš vo svojom lone a porodíš Syna a dáš mu meno Ježiš. Ten bude veľký a bude Synom Najvyššieho“ (Lk 1, 30 - 32).

133. Naša zo všetkých tvorov najmúdrejšia a najpokornejšia Kráľovná bola dosť duchaplná a veľkomyselná, aby vedela odhadnúť pravú cenu takého nového a neslýchaného tajomstva; a v akej miere poznávala jeho veľkosť, v takej bola tiež naplnená údivom. Ona však pozdvihla svoje pokorné srdce k Pánovi, ktorý Jej nemohol odoprieť žiadnu prosbu a vnútri svojej duše Ho prosila o nové svetlo a pomoc, ktorými by sa mohla riadiť v takej ťažkej záležitosti, lebo - ako sme povedali v predchádzajúcej kapitole - Najvyšší, aby Ju pri tomto tajomstve nechal jednáť iba na základe viery, nádeje a lásky, ponechal Ju v obyčajnom stave a prerušil všetky pomôcky a vnútorné povznesenia, ktoré tak často, alebo stále požívala. V tomto postavení odpovedala svätému Gabrielovi to, čo napísal svätý Lukáš: „Ako sa to stane, aby som počala a porodila, keď muža nepoznám a ani poznať nemôžem?“ Súčasne vnútorne pripomenula Pánovi sľub čistoty, ktorý urobila, i Jeho zasnúbenie, ktoré s Ňou strávil.

134. Sväté knieža Gabriel odpovedal: „Pani, pre božskú Moc je to ľahké, aby Ťa urobila Matkou bez spolupôsobenia muža; Duch Svätý bude s Tebou novou prítomnosťou a Moc Najvyššieho Ťa zatieni, takže Svätý svätých sa z Teba môže zrodiť, ktorý sa bude volať Synom Božím. Hľa, Tvoja sesternica Alžbeta, tiež počala syna v jej rokoch neplodnosti a tento je už šiesty mesiac jej počatia, lebo u Boha nič nie je nemožné. Ten, ktorý mohol spôsobiť, aby počala neplodná, môže to urobiť aj u Teba, Pani, aby si bola Jeho Matkou a predsa zachovala panenstvo a vzrástla v čistote. Synovi, ktorého porodíš, dá trón Jeho otca Dávida a Jeho panovanie bude večné v dome Jakubovom. Nie je ti neznáme proroctvo Izaiáša (Iz 7, 14), že panna počne a porodí Syna, ktorého meno bude Emanuel, Boh s nami. Toto proroctvo je neklamné a splní sa v Tvojej osobe. Taktiež je Ti známe veľké tajomstvo o kríku, ktorý Mojžiš videl horieť bez toho, aby zhorel (Ex 3, 2). To znázorňovalo, že dve prirodzenosti, božská a ľudská, sa majú spojiť tak, že ľudská prirodzenosť nebude strávená božskou a že Matka Mesiáša počne a porodí bez porušenia svojej panenskej čistoty. Spomeň si tiež, Pani, na sľub večného Boha patriarchovi Abrahámovi, že po zajatí jeho potomstva po štyri pokolenia, navráti sa do svojej zeme; tajomný význam toho bol, že v tomto štvrtom pokolení vtelený Boh vyslobodí celé pokolenie Adama skrz Tvoje spolupôsobenie od utláčania diablových (Gen 15, 16). (Mária z Agredy v pôvodnom rukopise vysvetľuje tie štyri pokolenia takto:

„Tajomstvo tohoto štvrtého pokolenia je, že sú štyri prvosplodenia: prvé Adamovo, bez otca a matky; druhé Evino, bez matky; tretie naše z otca a matky; štvrté Pána nášho Ježiša Krista z Matky, bez otca“. A rebrík, ktorý videl Jakub vo sne (Gen 28, 12), bol jasným znázornením kráľovskej cesty, ktorú má večné Slovo otvoriť, po ktorej budú pozemšťania vystupovať k nebu a anjeli zostupovať k zemi. K tejto zemi sa Jednorodený Otca znížil, aby obcovoval s ľuďmi a udelil im poklady svojho Božstva, daroval im svoje cnosti a svoju nemeniteľnú večnú dokonalosť“.

135. Týmito slovami a mnohými inými, nebeský vyslanec poučil najsvätejšiu Máriu, aby spomienkou na staré prisľúbenia a prorockvá Písma Svätého, spoliehajúc na ne a dôverujúc im, aj nekonečnej moci Najvyššieho, mohla premôcť svoje nerozhodnosť pri nebeskom posolstve. Pretože však naša Pani vynikala nad anjelmi v múdrosti, opatrnosti i vo svätosti, nedala hneď odpoveď a to preto, aby ju mohla dať v súhlase s vôľou Božou, tak aby bola hodná najväčšieho zo všetkých tajomstiev a svätých skutkov moci Božej. Vedela, že na Jej odpovedi závisí záväzok najsvätejšej Trojice, splnenie ich sľubov a prorociet, najpríjemnejšia a najpriateľnejšia obeť, otvorenie brány do raja, víťazstvo nad peklom, vykúpenie celého ľudského pokolenia, zadosť učinenie božskej spravodlivosti, založenie nového zákona milosti, oslávenie ľudí, obveselenie anjelov a všetko čo je spojené s Vtelením Jednorodeného Otcovho a Jeho prijatím podoby sluhy v Jej panenskom lone (Fil 2, 7).

136. Naozaj veľký div, hodný nášho obdivu, že všetky tieto tajomstvá, aj všetko iné čo obsahujú, Všemohúci zveril pokornej Deve a urobil závislým od Jej fiat (staň sa). Avšak vhodne a bezpečne ho ponechal pre rozhodnutie tejto múdrej, silnej a statočnej Žene (Prísl 31, 11), ktorá naň pozerala s takou veľkomyselnosťou a šľachetnosťou, že nesklamala pevnú dôveru vkladajú do Nej. Pôsobenie, ktoré vzniká v božskej podstate, nie je závislé na spolupôsobení tvorov, pretože tvory na ňom nemajú žiaden podiel a Boh ani nemohol očakávať nejaké spolupôsobenie pre konanie vnútorných skutkov, ale pri skutkoch vonkajších a takých, ktoré sú možné iba za istých okolností, z ktorých vtelenie bolo dielo najvznešenejšie, nemohol pokračovať bez spolupôsobenia najsvätejšej Márie a Jej slobodného súhlasu. Tento vrchol všetkých svojich vonkajších skutkov si prial dosiahnuť skrz Máriu, aj aby sme my za toto dobrodenie boli zaviazaní vďakou tejto Matke múdrosti a našej Zmieriteľky.

137. Preto táto veľká Pani uvážila a dôkladne preskúmala toto rozsiahle pole dôstojnosti Matky Božej (Prísl 21, 16), aby ho kúpila svojim fiat; zaodiala sa statočnosťou viac než ľudskou a okúsila i videla, ako prospešný bol tento podnik a obchod s Bohom. Pochopila cesty Jeho skrytej blahosklonnosti a ozdobila sa statočnosťou a krásou. A keď všetko uvážila a poradila sa s nebeských poslom Gabrielom o veľkosti týchto vysokých božských tajomstiev a videla, že je vo výbornom stave pre prijatie prineseného posolstva, Jej najčistejšia duša bola uchvátená a povznesená obdivom, úctou a najvyššou vrúcnosťou božskej lásky. Veľkou silou týchto hnutí i nadprirodzenými účinkami Jej prečisté Srdce sa prirodzene zúžilo a zovrelo tak mocne, že z neho vytryskli tri kvapky Jej najčistejšej Krvi a tieto si našli cestu do prirodzeného miesta pre počatie a božskou mocou a Duchom Svätým bolo z nich utvorené telo Krista, Pána nášho. Látku, z ktorej bolo utvorené najsvätejšie človečenstvo Slova pre naše vykúpenie, poskytlo a darovalo najčistejšie srdce Márie účinkom sily Jej čistej lásky. V tom istom okamihu, s pokorou, ktorá sa nikdy nemôže dostatočne vychváliť, naklonila mierne hlavu, zopála ruky a vyslovila tieto slová, ktoré sa stali začiatkom nášho spasenia: „Ecce, ancilla Domini, Fiat mihi secundum verbum tuum“ - „Ajhľa, služobnica Pána, staň sa mi podľa slova tvojho“ (Lk 1, 38).

138. Pri vyslovení tohoto „fiat“, tak sladkého pre sluch Boží a šťastného pre nás, prihodili sa v jednom okamihu štyri veci: Prvá, najsvätejšie Telo Krista, nášho Pána, bolo utvorené z troch kvapiek krvi, ktoré vytryskli zo srdca najsvätejšej Márie. Druhá, najsvätejšia duša Pána bola stvorená tak, ako iné duše. Tretia, duša a telo sa spojili a tak bolo utvorené Jeho dokonalé človečenstvo. Štvrtá, božstvo v Osobe Slova sa spojilo s človečenstvom a obe tvorili jednu zloženú bytosť zlúčenú božskej a ľudskej prirodzenosti; tak bol utvorený Kristus, pravý Boh a človek, náš Pán a Vykupiteľ. Toto sa stalo v jarnej dobe, dvadsiateho piateho marca, za ranného úsvitu, v tej istej hodine, kedy náš prvý otec Adam bol stvorený, v roku 5199 od stvorenia sveta, čo sa zrovnáva tiež letopočtom Cirkvi Rímskej v jej martytológiu vedenom riadením Ducha Svätého. Tento počet

je pravý a istý, ako mi bolo oznámené, keď som sa na to pýtala na žiadosť svojich predstavených. V zhode s tým bol svet stvorený v marci, čo sa zrovnáva s počiatkom stvorenia. A pretože diela Najvyššieho sú dokonalé a úplné (Dt 32, 4), rastliny a stromy vyšli z rúk Božích majú už plody a boli by plodili ovocie stále bez prestávky, keby hriech nebol zmenil celú prírodu, o čom budem rozprávať v inom pojednaní, ak to bude vôľa Pána; teraz sa tým nebudem zaoberať, pretože sa to netýka nášho predmetu.

139. V tom istom okamihu, v ktorom Všemohúci slávil snubné zlúčenie božskej a ľudskej podstaty v lone najsvätejšej Márie, bola nebeská Pani povznesená k blaženému nazeraniu, v ktorom sa Jej zjavilo Božstvo jasne v priamom videní. Uvidela veľké tajomstvo, o ktorom budem hovoriť v nasledujúcej kapitole. Tajomstvo nápisov, ktorými bola ozdobená a ktoré mali tiež anjeli, ako je to popísané v siedmej kapitole (č. 82, tiež v I zv. Č. 207, 363, 364), boli Jej teraz všetky celkom jasné. Božské Dieťa v úkryte lona začalo prirodzeným spôsobom rásť, živé podstatou a krvnou najsvätejšej Matky, práve tak ako iní ľudia; bolo však oveľa volnejšie a vyňaté spod nedokonalostí, ktorým v tom čase a v tom mieste podliehajú iné dietky Adamove. Od niektorých z nich, najmä od náhodilých a ktoré nie sú nutné k podstate plodenia, ktoré sú iba následkom hriechu, nebeská Kráľovná bola zbavená. Tiež nemala výstrednosti a zbytočné starosti, zavinené hriechom, ktoré sú u iných žien obvyklé a vyskytujú sa prirodzene v dobe utvárania, vyživovania a vzrastu dieťaťa. Lebo potrebná látka, ktorá patrí pokazenej prirodzenosti potomkov Evy a ktorá Jej chýbala, bola v Nej nahradzovaná a poskytovaná konaním hrdinských úkonov cností, najmä lásky. Vrúcnosťou Jej duše a láskyplnými citmi, krv a šťavy Jej tela sa zmenili a tak božská Prozreteľnosť obstarávala výživu pre božské dieťa. Takto bolo človečenstvo nášho Vykupiteľa prirodzeným spôsobom živé a zároveň svojimi hrdinskými cnosťami osviežovala a potešovala Jeho Božstvo. Najsvätejšia Mária poskytla Duchu Svätému pre utvorenie tohoto tela najčistejšiu krv, bez hriechu i akejkolvek náklonnosti k nemu. A nečistá a nedokonalá látka, ktorú poskytujú iné matky pre vzrast svojich dietok, bola Kráľovnou nebeskou poskytovaná v nanajvyš čistej a jemnej podstate, lebo ju vytvárala a poskytovala mocou svojich láskyplných citov a iných cností. Podobným spôsobom bolo očistené všetko, čo slúžilo za pokrm nebeskej Kráľovnej. A pretože vedela, že Jej pokrm má nasycovať a živiť tiež Syna Božieho, požíval pokrm s tak hrdinskými úkonmi cností, že anjelskí duchovia sa divili, ako také obyčajné ľudské výkony môžu byť spojené s takou nadprirodzenou výškou zásluh a dokonalostí pred zrakom Božím.

140. nebeská Pani bola tak utvrdená v takých vysokých prednostiach ako Matka Božia, že tie, o ktorých som sa už zmienila a ešte zmienim, nepodávajú ani najmenšiu predstavu o Jej vznešenosti a moje slová nie sú v stave popísať ju. Lebo ani nie je možné pochopiť ju rozumom a ani najučenejší a najmúdrejší muži nemôžu nájsť dostatočné výrazy, aby ju vyslovili. Pokorní, ktorí sú zbehlí v umení božskej lásky, bývajú o nej uvedomení vliatym svetlom i vnútorným prežívaním a pocitmi, ktorými sa také tajomstvá poznávajú. Najsvätejšia Mária stala sa nielen nebom, chrámom a príbytkom najsvätejšej Trojice, takže bola naň zmenená, povýšená a učinená Bohu podobná zvláštnym a neslýchaným pôsobením Božím v Jej prečistom lone, ale i Jej domček, Jej malá, chudobná modlitebňa bola Bohom posvätená ako nová svätyňa Božia. Nebeskí duchovia, ktorí boli svedkami tejto obdivuhodnej premeny, boli prítomní, aby Ju pozorovali a chválili Všemohúceho nevýslovnou chválou a oslavami; a spolu s touto prešastnou Matkou Ho velebili v Jeho mene i v mene ľudského pokolenia, ktoré nič nevedelo o týchto Jeho preveľkých dobrodeniach a milosrdenstve.

Naučenia presvätej Kráľovnej Márie

141. Dcéra moja, si plná úžasu, keď pomocou nového svetla vidíš tajomstvo preveľkého poníženia Božieho v jeho spojení s ľudskou prirodzenosťou v lone chudobnej devy, ako som bola ja. Prajem si však, moja najdrahšia, aby si obrátila pozornosť na seba a uvažovala, ako sa Boh znížil a vošiel do môjho lona nielen kvôli mne samotnej, ale tiež kvôli tebe. Pán je nekonečný vo svojom milosrdenstve a Jeho láska nemá medze a tak venuje pozornosť každej duši, vysoko ju cení a pomáha každej duši, ktorá Ho prijíma a raduje sa z nej, ako by bol iba ju samotnú stvoril a jedine kvôli nej sa bol stal človekom. Preto musíš so všetkou láskou svojej duše pokladať sa za povinnú osobne vzdávať za celý svet plnú mieru ďakovania za Jeho príchod a za to, že prišiel, aby všetkých

vykúpil. A ak si so živou vierou presvedčená a vyznávaš, že ten istý Boh, hoci nekonečný vo svojich vlastnostiach a večný vo svojom majestáte, ponížil sa, aby prijal ľudské telo v mojom lone, hľadá tiež teba, volá ťa, teší ťa, lichotí ti a myslí iba na teba, ako by bola Jeho jediným tvorom (Gal 2, 20), pomysli si a dobre uváž, k čomu ťa tá Jeho obdivuhodná blahosklonnosť zaväzuje. Zmeň tento obdiv na úkony živej viery a lásky, lebo za to, že sa znižuje a prichádza k tebe, si povinná ďakovať jedine добрôte nášho Kráľa a Spasiteľa, lebo sama by si Ho nikdy nenašla a nedosiahla.

142. Ak uvážiš iba to, čo ti tento Pán môže dať okrem seba samého, už to samo sa ti bude zdať veľké, i keď na to pozeráš iba ľudským rozumom a pochopením. Je zaiste pravda, že akýkoľvek dar od takého vznešeného, najvyššieho Kráľa, si zaslúži veľkú vážnosť. Keď však budeš pozorovať a božským svetlom poznávať, že týmto darom je Boh sám, a že ťa činí podielničkou na Jeho Božstve a keď poznáš, že bez tvojho Boha a Jeho príchodu všetko tvorstvo by bolo ako nič a v Jeho očiach opovrhnutiahodné, zatúžiš tešiť sa a hľadať odpočinok a pokoj jedine vo vedomí, že máš takého Boha, tak milujúceho, láskyplného, mocného, sladkého a bohatého, ktorý - pretože je tak veľký a nekonečný Boh - znižuje sa k tvojej nízkosti, aby ťa pozdvihol z prachu a obohatil tvoju chudobu, konajúc voči tebe povinnosti pastiera, otca, ženícha a najvernejšieho priateľa.

143. Preto, dcéra moja, venuj pozornosť v skrytosti svojho srdca všetkým dôležitostiam týchto pravd. Premýšľaj a uvažuj v sebe o tejto najsladšej láske veľkého Kráľa k tebe. Aký verný je vo svojich daroch a vo svojej nežnosti, vo svojich dobrodeniach, v prácach tebe zverených, v osvecovaní tvojho vnútra, ako ťa poučuje božskou vedou o nekonečnej veľkosti Jeho Bytosti, o Jeho podivuhodných skutkoch a najskrytejších tajomstvách, o hlavných pravdách a o ničotnosti viditeľných vecí. Táto veda je počiatok, podstata, osnova a základ vedomostí, ktoré som ti dala, aby si dosiahla vážnosť a veľkomyselnosť, s akou máš používať priazeň a dobrodenie svojho Pána a Boha, tvoju prvú blaženosť, tvoj poklad, tvoje svetlo a vodcu. Pozerať naň ako na nekonečného Boha, milujúceho ale hrozného. Počúvaj, najdrahšia, na moje slová, naučenia a návody, lebo obsahujú pokoj a osvietenie pre tvoju dušu.

K a p i t o l a 12

O prvých úkonoch najsvätejšej duše Krista Pána v prvom okamihu Jeho počatia a o primeraných úkonoch Jeho najčistejšej Matky

144. Aby sme porozumeli, aké boli prvé úkony najsvätejšej duše Krista, nášho Pána, musíme poukázať na to, čo bolo povedané v predošlej kapitole (pod č. 138), menovite, že všetko, čo podstatne náležalo k tomuto tajomstvu: utvorenie tela, stvorenie a vdýchnutie duše a spojenie človeka s osobou Slova, bolo vykonané jediným aktom, v jedinom okamihu, takže nemôžeme povedať, že Kristus, naše najvyššie Dobro, bol človekom iba nejaký okamih. Hneď od prvého okamihu bol človekom i pravým Bohom, akonáhle Jeho človečenstvo dosiahlo bytosť človeka, bol tiež Bohom; preto v žiadnej dobe nemohol byť nazývaný iba človekom, ani na okamih, lebo od samého počiatku bol Bohočlovekom. A pretože činné výkony mocností súvisia s pôsobivou podstatou, preto najsvätejšia duša Krista, nášho Pána, v tom istom okamihu, v ktorom sa uskutočnilo vtelenie, bola oblažená priamym nazeraním a láskou. Podľa nášho spôsobu reči, mocnosti Jeho rozumu a vôle boli ihneď spojené so samým Božstvom. Lebo Jeho ľudská podstata spojila sa s Božstvom v jednom okamihu podstatným zlúčením a tak Jeho telesné schopnosti, aj ich najdokonalejšia činnosť boli spojené s podstatou Božou, takže ako v podstate, tak i v činnosti boli úplne božské.

145. Pri tomto tajomstve je divné najmä to, že toľko slávy, ba sama nekonečnosť Božstva, boli uzavreté v takom malom objeme, nie väčšom než telo včielky alebo malá mandľa. O nič väčšie než, nebolo najsvätejšie Telo Krista v okamihu počatia a podstatného zlúčenia Božstva s človečenstvom. A v takom malom objeme bola uzavretá najvyššia sláva, ale i schopnosť trpieť, lebo človečenstvo bolo súčasne oslávené i schopné trpieť, bolo Všeobsahujúce i pútnikom, vlastniace nebo a putujúce k nebu. Boh však vo svojej nekonečnej moci a múdrosti mohol sa tak

zúžiť a uzavrieť svoje nekonečné Božstvo do priestoru takého maličkého tela novým obdivuhodným spôsobom existencie, bez najmenej ujmy na Jeho Božstve. Tou istou všemohúcnosťou zariadil, aby najsvätejšia duša Kristova svojimi vyššími mocnosťami a najvznešenejším pôsobením bola v stave slávy a požívala blaženosť, ale zároveň táto nezmerateľná sláva akoby tlačila na vyššiu časť Jeho duše, zadržujúc tak účinky a dary slávy, ktoré by sa inak, prirodzene, oznamovali i jeho telu. Preto mohol byť súčasne pútnikom podliehajúcim utrpeniu, ktoré Ho uschopňovalo pre získanie našej spásy prostredníctvom Jeho kríža, utrpenia a smrti.

146. Aby bol na to úplne pripravený i na všetko, čo najsvätejšie človečenstvo malo konať, v okamihu počatia Mu boli vliate všetky vlastnosti, prirodzené Jeho schopnostiam a potrebné pre Jeho činnosť ako Všeobsahujúceho i Cestujúceho. Tak vlastnil pred vliatou vedou svätých posväcujúcu milosť a dary Ducha Svätého, ktoré - ako hovorí Izaiáš - spočívali na Kristovi (Iz 11, 2)). Mal všetky cnosti, okrem viery a nádeje, pretože tieto sú nezlučiteľné s blaženým nazeraním a vlastnením a preto Mu chýbali. Tomuto Najsvätejšiemu zo svätých chýbali tiež iné cnosti, ktoré predpokladajú nejakú nedokonalosť, pretože On nemohol hrešiť, ani klamstvo nebolo v Jeho ústach (1 Pt 2, 22). O dôstojnosti a vznešenosti vedomostí a milostí Krista, nášho Pána, nie je potrebné sa tu zmieňovať, pretože cirkevní učitelia a majstri bohovedy dostatočne o nej učia. Stačí mi povedať len to, že toto všetko bolo dokonalé, ako to bolo možné iba božskej moci a ľudský rozum to nemôže pochopiť, lebo najsvätejšia duša Kristova sa napájala zo samotného žriedla Božstva (Ž 35, 10) a mohla tak robiť bez obmedzenia. Preto musel mať plnosť všetkých cností a dokonalostí.

147. Najsvätejšia duša Ježiša Krista takto ozdobená a učinená božskou, Božstvom i Jeho darmi, začala svoju činnosť takto: Ihneď začala priamo vidieť a poznávať Boha, ako je sám o sebe a ako je spojený s Jeho najsvätejším človečenstvom, milovať Ho najvyššou blaženou láskou a poznávať nízkosť ľudskej prirodzenosti pri porovnávaní s podstatou Božou. Duša Kristova sa hlboko pokorovala a v tejto pokore vzdávala vďaky nemeniteľnej Bytosti Božej za to, že ju stvorila a za dar podstatného spojenia, ktorým je povýšená na podstatu Božiu, hoci ostáva ľudská. Poznávala tiež, že jeho najsvätejšie človečenstvo je učinené tak, že je schopné trpieť a je prispôbované pre dosiahnutie svojho účelu, vykúpenia. S týmto vedomím ponúkala sa ako duša Vykupiteľa na obeť za ľudské pokolenie (Ž 39, 8), prijímajúc stav utrpenia a vzdávajúc vďaky večnému Otcovi za seba i v mene človečenstva. Spasiteľ poznával zloženie svojho najsvätejšieho človečenstva i podstatu, z ktorej bolo utvorené a ako najsvätejšia Mária silou svojej lásky a hrdinských cností poskytla túto podstatu. Zaujal tento svätý stánok a obydlie, radujúc sa z jeho neobyčajného a čistého tvora za svoj majetok na veky. Chválil večného Otca za to, že Ju stvoril a obdaril tak veľkými milosťami a darmi, za to, že Ju vyňal a oslobodil od obyčajného zákona hriechu ako svoju Dcéru, kdežto všetci ostatní potomkovia Adamovi niesli jeho vinu (Rim 5, 18). Modlil sa za túto najčistejšiu Pannu i za svätého Jozefa, vyprosoval im večné spasenie. Všetky tieto úkony a mnohé iné boli nanajvýš vznešené a pochádzali od Neho, ako od pravého Boha a Človeka. Nehľadiac na jeho úkony, ktoré prináležali Jeho blaženému nazeraniu a láske, boli tieto úkony a každý z nich zvlášť také záslužné, že i samé by stačili vykúpiť nekonečné množstvo svetov, keby existovali.

148. I ten jediný výkon poslušnosti, ktorým sa najsvätejšie človečenstvo Slova podrobilo utrpeniu a zabránilo, aby blaženosť Jeho duše neprechádzala tiež do Jeho tela, sám nadbytočne stačil pre naše spasenie. Hoci by to bolo stačilo pre naše spasenie, nemohlo nič stačiť pre ukojenie Jeho nesmiernej lásky k ľuďom, než iba plná miera účinnej lásky (Jn 13, 1), lebo účel Jeho života bol, aby ho strávil v prejavoch dôkazoch takej vrúcnej lásky, že ani ľudský ani anjelský rozum to nemôže pochopiť. A keď hneď v prvom okamihu svojho príchodu na svet tak nesmierne ho obohatil, aké poklady, aké bohatstvo zásluh musel preň nahromadiť, než ho po tridsiatich troch rokoch božskej práce a činnosti, umučenia a smrti na kríži odpustil! Ó, nekonečná láska! Ó, láska bez medzí! Ó, milosrdenstvo bez miery! Ó, preštedrá dobrotá! A naproti tomu, ó nevďačnosť a nízka zábudlivosť smrteľníkov na také neslýchané a také ohromné dobrodenia! Čo by z nás bolo bez Neho? Ako oveľa menej by sme sa snažili vykonať niečo pre tohoto nášho Vykupiteľa a Pána, keby nám bol preukázal iba malé dobrodenie, keď teraz sotva nás dojme a pohne k vďačnosti to, že pre nás vykonal všetko, čo mohol? Ak sa k Nemu nechceme chovať ako k Vykupiteľovi, ktorý nám dal večný život a slobodu, tak Ho aspoň poslúchajme ako nášho Učiteľa a nasledujme Ho ako nášho Vodcu a naše

vedúce svetlo, ktoré nám ukazuje cestu k pravému šťastiu.

149. Tento Pán a Majster nepracoval pre seba, ani pre vykúpenie najprv svojej duše, alebo pre získanie a rozmnoženie milosti pre seba, ale výhradne pre nás. On sám z toho nič nepotreboval, ani nemohol prijať rozmnoženie milosti a slávy, pretože, ako hovorí sv. Ján, bol jej plný (Jn 1, 14), lebo bol Jednorodeným Otca, ale zároveň bol človekom. V tom sa Mu nik nevyrovná, ani Ho nemôže napodobniť. Všetci svätci a obyčajní tvorovia získali zásluhy pre seba pracovali za odmenu; iba láska Kristova nemala vlastný záujem, ale všetka patrila iba nám. Ak si prial vojsť a prejsť školou tohto života a prežiť ju v tele, urobil tak preto, aby nás poučil a obohatil svojou poslušnosťou (Hebr 5, 8), zanechajúc nám svoje nekonečné zásluhy a svoj príklad, aby sme boli správne poučení o umení lásky. Nepúšťam sa do širokého výkladu tajomstva najsvätejšieho života Krista, nášho Pána, pretože na to nemám schopnosti a poukazujem na evanjeliá; vyberám iba to, čo sa mi zdá potrebné pre nebeský životopis Jeho Matky, našej Panej, lebo životy Syna a Jeho najsvätejšej Matky sú tak úzko spojené a jeden s druhým pretkané, že sa nemôžem vyhnúť poukazovaniu na evanjeliá a pridávať k tomu iné pravdy, týkajúce sa Pána, o ktorých sa evanjeliá nezmieňujú a v prvých dobách katolíckej Cirkvi neboli pre ich výklad potrebné.

150. Po týchto úkonoch Krista Pána v prvom okamihu Jeho počatia, nasledovala ďalšia dôležitá vec, blažené nazeranie na Božstvo, o ktorom sme sa zmienili v predošlej kapitole (v č. 139), lebo v jednom okamihu času môže sa stať veľa dôležitých vecí. V tomto videní nebeská Pani jasne a zreteľne videla tajomstvo podstatného spojenia božskej a ľudskej prirodzenosti v osobe večného Slova a najsvätejšia Trojica potvrdila Jej názov i práva Matky Božej. Bola ňou v pravom zmysle slova, pretože bola prirodzená Matka Syna, ktorý bol večným Bohom práce tak isto, ako bol človekom. Hoci táto Pani priamo neprispela k spojeniu Božstva s človečenstvom, nestratila preto právo na názov Matky pravého Boha, lebo prispela k tomu obstaraním látky a napätím svojich schopností, nakoľko to prislúchalo pravej Matke a to vo väčšom merítku, než to býva u obyčajných matiek, lebo Ona počala bez prispenia muža. Ako pri inom plodení tí, ktorí ho prirodzenou cestou spôsobia tým, že každý poskytne čo je k tomu potrebné; hoci neprispeli priamo k stvoreniu duše alebo jej vdýchnutie do dieťaťa, nazývajú sa otcom a matkou, tak tiež - a to väčším právom - najsvätejšia Mária musí byť nazývaná a nazývala sa Matkou Božou, lebo Ona sama prispela ku splodeniu Krista, pravého Boha a Človeka, ako Matka, s vylúčením každej inej prirodzenej príčiny, a iba skrz toto Máriino prispenie pri splodení sa Kristus, Bohočlovek narodil.

151. Panenská Matka Kristova vo videní pochopila tiež tajomstvo života smrti svojho najmilšieho Syna a Vykupiteľa pokolenia ľudského, i tajomstvo Nového Zákona evanjelia, ktorý v spojení s tým mal byť založený. Boli Jej ukázané tiež iné hlboké tajomstvá, ktoré neboli zjavené žiadnemu inému zo svätých. Keď najmúdrejšia Kráľovná videla, že je tak blízko k Bohu a že je naplnená plnosťou božských darov a vedomostí tým, že sa stala Matkou Slova, ponorená v pokore a unesená láskou, klaňala sa Pánovi v Jeho nekonečnej podstate a tiež hneď v Jeho spojení v najsvätejšom človečenstve. Ďakovala Mu za to, že Ju vyznamenal dôstojnosťou Matky Božej a za dobrodenie preukázané celému ľudskému pokoleniu. Vzdávala mu vďaky tiež menom všetkých smrteľníkov. Ponúkala sa svojmu najsladšiemu Synovi ako príjemná obeť službám pri Jeho vychovávaní a kojení, ochotná pomáhať a spolupracovať (ako ďaleko z jej strany to bude možné) na diele vykúpenia. A najsvätejšia Trojica Ju prijala a ustanovila za Pomocnicu v tomto svätom diele. Mária prosila o nové milosti pre tento účel, i aby si vždy dôstojne počínala vo svojom úrade Matky vteleného Slova a chovala sa k Nemu s úctou a veľkodušnosťou, aká prislúcha Bohu samému. Obetovala svojmu najsvätejšiemu Synovi všetky dietky Adamove, ktoré sa ešte narodila, i svätých v predpeklí a menom všetkých i svojim činila mnohé úkony hrdinských cností a prosila o veľké milosti, ktoré tu nebudem menovať, lebo som to popísala na inom mieste, ako sa primlúva za iných. Z toho si môžeme spraviť úsudok, aké prosby vysielala nebeská Kráľovná pri tejto príležitosti, ktorá ďaleko prevyšovala všetky iné šťastné a radostné dni Jej uplynulého života.

152. Bola však obzvlášť vytrvalá a horlivá v modlitbe, aby dosiahla vedenie Všemohúceho v náležitom plnení svojho úradu Matky Jednorodeného Otcovho. Jej pokorné srdce Ju nútilo, aby predovšetkým po tom túžila a to bol hlavný predmet Jej starostlivosti, aby pri všetkom počínaní bola vedená a jednala ako sa sluší na Matku Božiu. Všemohúci jej odpovedal: „Holubička moja,

neboja sa, lebo Ti budem pomáhať a povediem Ťa a budem riadiť vo všetkom, čo bude potrebné pre môjho Jednorodného Syna.“ S týmto prisľúbením prišla k sebe a prebrala sa z videnia, v ktorom sa prihodilo všetko, čo som povedala a ktoré bolo jedno z najkrajších, ktoré doteraz mala. Keď opäť nadobudla zmysly, prvý jej úkon bol, že sa pokorne položila tvárou na zem a klaňala sa najsvätejšiemu Synovi, Bohu a Človeku, počátého v Jej panenskom lone. Táto múdra Matka nezanedbala nič, čo mohla vykonať v službe svojho Stvoriteľa. Od toho času cítila zvláštne nové účinky vo svojej najsvätejšej duši i vo vonkajších mocnostiach. A hoci celý spôsob Jej života, ako v ohľade tela, tak i duše, bol nanajvýš ušľachtilý, predsa v deň vtelenia Slova bol povznesený ešte k vyššej ušľachtilosti ducha a učinенý viac podobný božskému tým, že dosiahla vyššie milosti a neopísateľné dary.

153. Nech sa však nikto nedomnieva, že najčistejšia Matka bola tak vyznamenaná a úzko spojená s človečenstvom a Božstvom svojho najsvätejšieho Syna, iba preto, aby stále požívala duchovné útechy a rozkoše, bez utrpenia a bolestí. To nie, lebo táto Pani čo možno najužšie napodobňovala svojho najsladšieho Syna a podieľala sa nielen na Jeho radostiach, ale i bolestiach. Myšlienka na to, o čom bola tak dobre poučená, o prácach a smrti svojho najsvätejšieho Syna, prenikala ako meč Jej srdce. Táto bolesť bola úmerná k vedomostiam a k láske, ktorú táto Matka mala k svojmu Synovi a ktorú Jej stále pripomínala Jeho prítomnosť a spojenie s Ním. Aj keď celý Kristov život i Jeho najsvätejšej Matky bol nepretržitým mučeníctvom a utrpením podobným tomu, ktoré vytrpel na kríži a bol plný ustavičných bolestí a námah, bol v milujúcom srdci nebeskej Kráľovnej ešte zvláštny rys utrpenia, že pred Jej vnútorným zrakom, ako najvrúcnejšie milujúcej Matky, bolo stále prítomné mučenie, týranie, potupa a smrť Jej Syna. A s týmto stálym utrpením po celých tridsať tri rokov prežívala dlhú vigíliu nášho vykúpenia a cez celý ten čas bolo toto tajomstvo skryté v Jej vnútri, bez toho, aby ho s Ňou niektorý tvor zdieľal, alebo Jej uľavil.

154. S touto láskyplnou bolesťou, plná sladkej úzkosti, často pozerala na svojho najsvätejšieho Syna pred narodením i po ňom a opakovala Mu z hĺbky svojho srdca slová: „Pane a Bože mojej duše, najsladší Syn môjho života, prečo si mi dal postavenie Matky, ale spojil ho s bolestným vedomím, že Ťa stratím a ostanem opustená, olúpená o Tvoju žiadúcu spoločnosť? Sotva si obdržal telo pre svoj pozemský život, u je Ti oznámený ortieľ bolestnej smrti pre záchranu ľudstva. Prvý z tvojich skutkov nadbytočne stačí na zadosťučinenie za jeho hriechy. Kiež by tým spravodlivosť večného Otca bola uspokojená a Tvoje utrpenie a smrť postihli radšej mňa! Z môjho tela a krvi si si učinil telo, bez ktorého by ti nebolo možné trpieť, pretože si nezmeniteľný a nesmrteľný Boh. Keď teda ja dom ti poskytla nástroj, či látku pre Tvoje utrpenie, daj mi tiež vytrpieť tú istú smrť. Ó, neľudský hriech, keď si taký krutý a príčina mnohého zla, ako môžeš byť taký šťastný, že tvojim Napraviteľom má byť Ten, ktorý vo svojej nekonečnej доброте Ťa môže učiniť „šťastnou vinou“! Ó, môj najsladší Syn a moja láska, kto bude Tvojim strážcom, kto Ťa bude chrániť pred nepriateľmi? Ó, kiež by to bola vôľa Otca, aby som Ťa strážila a zachránila pred smrťou, alebo spoločne s Tebou zomrela a Ty aby si ma nikdy neopustil! Avšak to, čo sa stalo patriarchovi Abrahámovi, sa nestane teraz (Gen 22, 11), ale predurčené, ustanovenie bude vykonané.“ Také láskyplné vzdychy naša Kráľovná veľmi často opakovala, ako ešte neskoršie poviem a nebeský Otec ich prijímal ako príjemnú obeť a pre Jej najsvätejšieho Syna boli najsladšou útechou.

Naučenie, ktoré mi dala naša Pani a Kráľovná

155. Dcéra moja, keď si vierou a božským svetlom dosiahla poznanie veľkosti Božej a Jeho nevýslovného poníženia keď zostúpil z neba pre teba a pre všetkých smrteľníkov, nenechaj toto dobrodenie ležať nečinne a bez úžitku. Klaňaj sa s hlbokou úctou Bohu a chváľ Ho za všetko, čo si poznala o Jeho доброте. Neprijímaj svetlo milosti nadarmo (2 Kor 6, 1) a premýšľaj o povzbudzujúcom príklade, aký dal môj Syn i ja napodobňujúc Ho, ako si o tom bola poučená, lebo On bol pravý Boh a ja Jeho Matka (pretože Jeho človečenstvo ako človeka bolo stvorené). Pokoruj sa pamätajúc na svoju nízku ľudskú prirodzenosť a vyznávaj veľkosť Božiu, ktorá je oveľa väčšia, než ktorýkoľvek tvor si môže predstaviť. Čiň tak najmä keď tohoto Pána prijmeš v najsvätejšej Sviatosti. V tejto obdivuhodnej Sviatosti môj najsvätejší Syn s Božstvom i človečenstvom prichádza k tebe a zostáva s tebou novým, nepochopiteľným spôsobom. Jeho veľké zníženie je zrejmé, hoci smrteľníci si Ho málo všímajú a venujú Mu malú úctu, ani nenachádza u nich toľko vzájomnej

lásky, koľko zasluhuje.

156. Nech sa tvoje uznanie spája s takou veľkou pokorou a klaňaním, aké iba je možné tvojim mocnostiam a schopnostiam, lebo i keď ho napneš až do najvyššej miery, bude vždy oveľa menšie, než si Bohu povinná a aké si zasluhuje. Aby si mohla čo najviac vynahradiť svoje nedostatky, obetuj Mu to, čo môj Syn a ja sme vykonali; spoj svoju dušu a svoju lásku s Cirkvou víťaznou i bojujúcou a zároveň ponúkni svoj život ako obeť a modli sa, aby všetky národy poznali, vyznávali a klaňali sa pravému Bohu, ktorý sa stal človekom za všetkých. Ďakuj Mu za všetky dobrodenia, ktoré udeľuje všetkým a nehľadí na to, či Ho poznajú, alebo nepoznajú, či Ho uznávajú či neuznávajú. Nadovšetko ťa však žiadam, moja najdrahšia, aby si robila, čo je Pánu najpríjemnejšie a mne najmilšie; žiaľ a s nežným súcitom plač nad hrubou nevedomosťou a nebezpečnou liknavosťou synov ľudských; tiež nad nevďakom dietok Cirkvi, ktoré prijali svetlo božskej viery a predsa žijú v takom vnútornom zabúdaní na dielo a dobrodenie vtelenia, ba i na Boha samého a to natoľko, že to vyzerá ako by sa líšili od nevercov iba niektorými obradmi a vonkajšou poctou; a aj to vykonávajú bez ducha a úprimnosti a častou božskú spravodlivosť skôr urážajú a popudzujú, namiesto aby Ju zmierovali.

157. Následkom tejto nevedomosti a ľahostajnosti často sa stáva, že nie sú pripravení prijať a získať pravé vedomosti o Najvyššom. Zapríčia si stratu božského svetla a zaslúžia si, aby boli opustení v tmách a stali sa nehodnejší, než neveriaci a zvolali na seba neporovnateľne väčší trest. Oplakávajú tak veľké škody svojich blížnych a z hĺbky srdca pros o pomoc. Aby si sa sama vyvarovala takého hrozného nebezpečenstva, nepodceňuj priazeň a dobrodenie, ktoré dostávaš, ani ich pod predstieraním pokory nezmenšuj alebo na nezabúdaj. Pripomínaj si a uvažuj, akú dlhú cestu musela vykonať milosť Najvyššieho, aby ťa povolala (Ž 18, 7). Premýšľaj, ako na teba musela čakať, tešiť ťa, v pochybnostiach ťa uisťovať, v obavách utišovať, prehliadať a odpúšťať ti chyby, rozmnožovať dary, akými útechami ťa oblažoval a ako ti žehnal. Uisťujem ťa, dcéra moja, že musíš vo svojom srdci uznávať, že Najvyšší neučinil také veci so žiadnym iným pokolením; ty sama od seba nemôžeš robiť nič; si chudobná a menej užitočná než iní. Teda nech tvoje vďaky sú väčšie než všetkých ostatných tvorov.

K a p i t o l a 13

Vysvetlenie o stave, v akom sa nachádzala presväta Mária po počatí božského Slova v Jej panenskom lone

158. Čím hlbšie začínam poznávať božské účinky a postavenie, do akého počatie večného Syna priviedlo Kráľovnú nebies, tým viac sa zaplietam do obtiaží v popisovaní tejto udalosti, lebo zisťujem, že som zahrnutá vznešenými a spleťtými tajomstvami a môj rozum a vyjadrovacia schopnosť sú úplne nedostatočné na obsiahnutie toho, čo mi bolo zjavené. Napriek tomu však moja duša cíti takú veľkú sladkosť a rozkoš, hoci som nedostatočná, že nemám príčinu ľutovať, že som sa podujala na túto prácu; zároveň poslušnosť ma posilňuje a pobáda, aby som premohla obtiaže, ktoré by pre slabú ženskú myseľ boli neprekonateľné, keby mi nepomáhalo uistenie a povzbudenie pochádzajúce z tohoto prameňa. To platí najmä o tejto kapitole, v ktorej mám pojednávať o daroch a sláve, akú požívali blažení nebesťania. Vezmem si za vzor ich prednosti a pokúsim sa popísať stav nebeskej Cisárovnej Márie po tom, keď sa stala Matkou Božou.

159. Preto budem hovoriť o svätých z dvojakého hľadiska, o ich vlastnej dokonalosti a o ich pomere k Bohu. Čo sa týka druhého, svätí vidia a poznávajú Boha jasne so všetkými Jeho dokonalosťami a vlastnosťami. To sa nazýva predmetom ich blaženosti, ich slávy, podstatou radosti, konečným cieľom, v ktorom všetko tvorstvo nachádza náležité ukojenie a pokoj. Svätí požívajú oblažujúce účinky nazerania a lásky a všetko iné, čo je spojené s týmto blaženým stavom, čo oko nevidelo a ucho nepočulo, ani do srdca ľudského nevstúpilo (Iz 64, 4; 1 Kor 2, 9). Niektoré z týchto darov a predností slávy svätých nazývajú sa venom udeleným dobrovoľne ako neveste vstupujúcej do duchovného manželstva, ktoré je dovŕšené v radosti večnej blaženosti. Ako pozemská nevesta

dostáva vlastnícke právo a moc nad svojim venom a užíva ho spoločne so svojim manželom pre ich potreby, tak tiež v sláve nebeskej tie dary sa dávajú svätým ako ich vlastníctvo, ale užívajú ich spoločne, radujú sa z nich sami a tiež Boh sa z nich raduje, pretože je nimi vo svätých oslavovaný. A tieto nevýslovne dary sú viac alebo menej výborné podľa zásluh a hodnosti každého. Nie sú však dávané tým, ktorí nie sú tej istej prirodzenosti ako Ženích, to jest Kristus, náš Pán; teda iba ľuďom, nie anjelom. Vtelené Slovo nevošlo do žiadneho zasnúbenia s anjelmi (Hebr 2, 16), ako učinil s ľuďmi, spojac sa s nimi vo veľkom tajomstve, o ktorom sa zmieňuje apoštol (Ef 5, 32), v Kristovi a v Cirkvi. Pretože však Ženích Kristus ako človek pozostáva z tela a z duše, práve tak ako iní ľudia, preto telo i duša majú byť oslávené a v jeho prítomnosti obdarované darmi k osláveniu tela i duše. Tri z týchto darov týkajú sa duše a to: nazeranie, poznávanie a požívanie; a štyri sa týkajú ducha: jasnosť, neschopnosť trpieť, prenikavosť a čulosť, ktoré sú vlastne účinky priameho nazerania, ktoré pretekajú do tela zo slávy duše.

160. Na všetkých týchto daroch sa Kráľovná Mária do istej miery podieľala už v tomto živote; najmä po vtenení Slova v Jej panenskom lone. Je pravda, že tieto dary sú udelené iba svätým ako vlastníkom a sú im zárukou a venom večného, nepominuteľného blaha a zároveň nezmeniteľnosti ich stavu. Preto nie sú udelené tým, ktorí sú dosiaľ na ceste k nebu. Ale najsvätejšia Mária obdržala tieto dary ako pútnička, teda nie ako už oslávená, nie trvalo, ale postupne z času na čas a s istým rozdielom, ako budeme vysvetľovať, aby sme lepšie porozumeli príslušnosť tohto čo som povedala v siedmej kapitole a v nasledujúcich kapitolách pred vtelením, kde sú vysvetlené prípravy a zasnúbenia, ktorými Najvyšší vyznamenal svoju najsvätejšiu Matku podľa Jej dôstojnosti. V ten deň, keď Syn Boží prijal ľudskú prirodzenosť v Jej panenskom lone, tento duchovný sňatok, pokiaľ sa týka nebeskej Panej, bol dokončený tým vysokým, vznešeným, blaženým videním, ktoré dostala ako sme povedali. Ale pre iných veriacich vtelenie bolo zasnúbením, ktoré má byť dokončené až v Jej nebeskej otčine (Oz 2, 19).

161. Naša veľká Kráľovná mala ešte iné predbežné požiadavky pre tieto výsady: Bola vyňatá z akejkolvek škvrny dedičného a osobného hriechu a upevnená v milosti skutočnej nemožnosti hrešiť. Tým sa stala schopná sláviť tento sobáš menom celej bojujúcej Cirkvi a urobiť sľuby v mene všetkých jej údov (Ef 5, 32), lebo v tom ohľade, pretože bola Matka Spasiteľa. Jeho (predpoznané) zásluhy boli použité skrze ňu. V Jej prechodnom videní slávy Božej stala sa prijateľnou zárukou za všetky dielky Adama, takže tá istá odmena sa neodoprie žiadnemu z tých, ktorí si ju zaslúžia používaním milostí svojho Vykupiteľa. Božské vtelenie Slova bolo iste veľmi potešené, keď uvidelo, že Jeho veľká láska a nekonečné zásluhy ihneď prinášali ovocie v Tej, ktorá bola zároveň Jeho Matkou, Jeho prvou Nevestou i snubnou komnatou Jeho Božstva a že Jeho odmena pripadla Tej, v ktorej nebolo žiadnej prekážky. Udelením týchto výsad a predností svojej najsvätejšej Matky, Kristus, naša Spása, čiastočne si uľavil a uspokojil svoju lásku k Nej a v Nej za všetkých smrteľníkov. Božskej láske sa to zdalo príliš dlho, aby čakala tridsať tri rokov, kým by mohol zjaviť svoje Božstvo svojej vlastnej Matke. Aj keď Jej toto dobrodenie preukázal aj inokedy, ako sa povedalo v prvom zväzku (č. 382, 329), predsa však pri príležitosti Jeho vtelenia urobil to spôsobom oveľa vznešenejším, aký sa zrovnával so slávou Jeho najsvätejšej duše. Ovšem toto všetko nebolo u nej trvalé, ale bolo obnovované od okamihu s postupom času, pokiaľ sa to zhodovalo s obyčajným stavom pútničky.

162. Zhodne s tým, v ten deň, kedy najsvätejšia Mária obdržala postavenie Matky Večného Slova tým, že Ho počala vo svojom živote, daroval nám Boh právo na vykúpenie, založené na zasnúbení ľudskej prirodzenosti s Ním. Dokonaním tohoto duchovného sňatku, oblažením najsvätejšej Márie a udelením Jej darov slávy, tá istá odmena bola sľúbená tiež nám, ak sa jej staneme hodní skrz zásluhy Jeho najsvätejšieho Syna, nášho Vykupiteľa. Avšak Pán v tom požehnanom dni povýšil svoju Matku tak vysoko nad všetku slávu svätých, že všetci anjeli i svätí, ani svojim najvyšším blaženým nazeraním nemôžu dosiahnuť to, čo vtedy dosiahla nebeská Kráľovná. To isté musíme povedať o daroch slávy, ktoré pretekali z duše do Jej tela, lebo sa to všetko zhodovalo s Jej nevinnosťou, svätosťou a zásluhami a tieto sa zasa zhodovali s tou najvyššou dôstojnosťou, akú mohol tvor obdržať, totiž byť Matkou svojho Stvoriteľa.

163. Teraz prichádzame k tým darom jednotlivo. Prvým darom Jej duše bolo čisté oblažujúce

nazeranie, aké sa zhoduje s nejasnými vedomosťami pútnikov. Toto videnie bolo dané najsvätejšej Márii v dobách a spôsobom už vysvetleným a ako bude ešte neskoršie vysvetlené. Okrem týchto priamych videní mala mnoho odľahitých, či nepriamych videní Božstva, ako bolo vyššie povedané. Aj keď všetky tieto videnia boli prechodné, predsa zanechávali v Jej mysli rôzne vznešené obrazy, poskytujúce Jej tak jasné a vysoké poznanie Boha, že to žiadne slová nemôžu vyjadriť. V tomto bola naša Pani jedinečne vyznamenaná pred všetkými ostatnými tvormi a tak stále pociťovala účinky darov slávy, nakoľko sa zhodovali s jej stavom pútničky. Keď sa Jej Pán pre isté vyššie príčiny občas skryl zastavením používania týchto obrazov, používala vliatu vieru, ktorá u nej bola nadmieru dokonalá a nanajvýš účinná. Týmto spôsobom Jej duša nikdy nestratila z dohľadu ten božský Predmet a nevzdialila sa od Neho ani na okamih. Ale v dobe deviatich mesiacov, kedy vo svojom živote nosila vtelené Slovo, dostávala väčšie videnia i dary Božie.

164. Druhým z týchto darov je pochopenie a privlastnenie, čiže držanie. Toto pozostáva z dosiahnutia cieľa odpovedajúceho cnosti nádeje, ktorou sa snažíme dosiahnuť konečný Predmet, aby sme si ho privlastnili a držali Ho bez nebezpečenstva, že Ho stratíme. Toto držanie a pochopenie u najsvätejšej Márie odpovedalo zmieneným videniam, pretože nazeraním na Boha Ho vlastnila. Kedykoľvek však závisela iba na viere, mala pevnejšiu a istejšiu nádej než ktorýkoľvek iný tvor; ba ešte viac, lebo u tvorov istota vlastnenia sa vo veľkej miere zakladá na svätosti a bez hriešnosti, pre tú príčinu bola naša nebeská Pani obdarená takou prednosťou, že pevnosť a istota Jej vlastnenia a či držania Boha, hoci ešte bola pútnička, bola v istom ohľade rovnaká ako pevnosť a istota blahoslavených v nebi. Pre svoju nepoškvrnenú a bezúhonnú svätosť bola uistená, že Boha nikdy nestratí, hoci príčina tejto bezpečnosti u Nej, ako pútničky nebola tá istá, ako u oslávených svätých. V mesiacoch svojho tehotenstva požívala toto vlastnenie Boha rôznym spôsobom pomocou zvláštnych obdivuhodných milostí, skrze ktoré sa Jej Najvyšší ukazoval a spájal sa s Jej prečistou dušou.

165. Tretí dar je požívanie, ktoré odpovedá láske, pretože láska neprestáva, ale zdokonaľuje sa v sláve (1 Kor 13, 8), lebo požívanie spočíva v milovaní najvyššieho Dobra, ktoré vlastníme. To je láska nebeská: že práve tak, ako je Boh poznávaný a vlastnený aký je sám v sebe, tak je tiež milovaný iba pre Neho samého. Je ovšem pravda, že i teraz, pokým sme ešte pútnici, milujeme Ho pre Neho samotného, ale je v tom veľký rozdiel. Teraz Ho milujeme s túžbou a nepoznáme Ho tak, aký je sám v sebe, ale predstavuje sa nám v neprimeraných obrazoch, alebo v záhadách (1 Kor 15, 12; Jn 3, 2); preto naša láska nie je dokonalá, ani v nej neodpočívame, lebo nenachádzame v nej plnosť rozkoše, aj keď je v nej mnoho, čo nás podnecuje. Ale v jasnom nazeraní a požívaní budeme Ho vidieť tak, ako je a budeme Ho vidieť skrze Neho samého, nie skrze záhady; tak Ho budeme milovať, ako má byť milovaný a nakoľko Ho každý bude môcť milovať; naša láska bude zdokonalená a Jeho požívanie nás uspokojí, že po ničom inom nebudeme túžiť.

166. Najsvätejšia Mária sa týmto požívaním podieľala oveľa hojnejšie než iní, lebo i keď snád' jej vrúcna láska v niektorom ohľade bola nižšia než blahoslavencov, že bola bez jasného nazerania na Boha, predsa ich prevýšila v mnohých iných bodoch dokonalosti, hoci žila ešte v nižšom stave. Nikto nikdy nepoznal Boha v takej miere, ako táto Pani, a tým poznávala ako má byť Boh milovaný pre Neho samého. Táto znalosť bola zdokonaľovaná pamätaním na to, že videla a požívala vo vyššej miere než anjeli. A pretože Jej lásku živila táto znalosť Boha, musela prevyšovať lásku blahoslavencov vo všetkom, čo neprináležalo k bezprostrednému požívaniu a nezmeniteľnosti, ako pri vzraste alebo vystupovaní. Pre Jej hlbokú pokoru Pán to ráčil tak zriadiť, že konať ako pútnička trvajúca mohla vo svätej bázni, aby sa nezneľúbila svojmu Milému. Táto horiaca láska bola najdokonalejšieho druhu a smerovala výhradne iba k Bohu samému a spôsobovala Jej nevýslovnú radosť a útechu, primeranú výbornosti Jej lásky.

167. O daroch tela prospievajúcich z darov slávy a iných darov duše, ktoré u blahoslavencov tvoria mimoriadnu časť slávy, poviem iba, že tieto slúžia iba pre zdokonalenie oslávených tiel, k výkonnosti ich zmyslov a hybných síl. Nimi sú telá prispôsobené duši a odkladajú prekážky svojej pozemskej ťažkopádnosti, činí ich schopnými počúvať priania duše, ktorá v tomto šťastnom stave nemôže byť nedokonalá, alebo sa protiviť vôli Božej. Zmysly potrebujú dva dary: jeden pre zošľachtenie prijímania zmyslových obrazov, čo zdokonaľuje dar čistoty; druhý pre odmietanie

každej činnosti alebo nečinnosti škodlivej a zhubnej pre telo a to činí dar bezcitnosti a bezvášnivosti. Dva iné dary sú potrebné pre zdokonalenie hybnej sily: jeden, aby prekonal prekážky príťažlivosti, je poskytnutý darom rýchlosti, druhý na prekonanie odporu iných telies, poskytuje dar prenikavosti. S týmito darmi sa stáva telo oslávené, jasné, nepominuteľné, rýchle a prenikajúce.

168. Naša veľká Kráľovná a Pani mala účasť na všetkých týchto výsadách ešte za svojho smrteľného života. Dar čistoty uspôsobuje pozemskú nepriehľadnosť a nejasnosť a činí ho priehľadnejším, než najčistejší krištáľ. Kedykoľvek najsvätejšia Panna požívala jasné oblažujúce videnie, Jej najčistejšie telo sa na tejto výsade podieľalo nad všetko ľudské pochopenie. Účinky, ktoré zanechala táto čistota a jasnosť boli by nanajvýš obdivuhodné a úžasné, keby ich mohli zmysly vidieť. Niekedy ich bolo možné pozorovať na Jej krásnej tvári, ako budem neskoršie rozprávať, najmä v treťom zväzku, ale nespozorovali alebo nespoznali ich všetci, ktorí s Ňou jednali, lebo Pán postavil pred Ňu závoj, aby tie účinky nebolo vidieť vždy, alebo bez obmedzenia. Ale v mnohých prípadoch sama požívala výhody tohoto daru, aj keď to bolo zahalené a skryté pred zrakom iných ľudí. Jej napríklad neprekážala nepriehľadnosť zeme, ako ostatných ľudí.

169. Svätá Alžbeta pozorovala niečo z tej čistoty, keď pri pohľade na Pannu Máriu zvolala: „Čím som si zaslúžila, že Matka môjho Pána prichádza ku mne?“ (Lk 1, 43). Svet však nebol schopný spozorovať toto tajomstvo Kráľa (Tob 12, 7), ani nebola vhodná príležitosť a doba, zjaviť ich. Ale do istej miery bola Jej tvár vždy jasnejšia než iných ľudí. Tiež v iných ohľadoch prezradzovala vlastnosti úplne presahujúce obyčajný poriadok iných tiel, čo u Nej vytvorilo nanajvýš jemnú a oduševnenú tvár, ako živý krištáľ. Pri dotyku nebolo cítiť drsnosť prirodzeného tela, ale hebkosť, ako najčistejšieho a najjemnejšieho hodvábu; to je najlepšie prirovnanie, aké môžem spraviť, aby ma pochopili. Avšak toto všetko by sa nám nemalo zdať neobyčajné pri Matke Božej, lebo Honosila vo svojom lone a často Ho videla z tváre do tváre. Veď Izraeliti nemohli hľadiť na Mojžišovu tvár a nemohli zniesť lesk, ktorý žiaril po rozhovore s Pánom na hore (Ex 34, 29), aj keď táto bola oveľa nižšia, než tá, ktorú mala najsvätejšia Mária. Je isté, že keby Boh vo svojej prozreteľnosti nemohol udržovať v úkryte žiaru, ktorú podľa pravdy prislúchala tvári a telu najčistejšej Matky, bola by ožiarila svet viac, než tisíc slnčiek spojených v jedno. Žiaden zo smrteľníkov by svojimi prirodzenými silami nemohol zniesť tú jasnosť, keď i tak obmedzená a skrytá stačila spôsobiť v nich tie isté pocity, aké cítil svätý Dionýz Areopagita pri pohľade na Ňu, ako to popísal v liste sv. Pavlovi.

170. Bezcitovosť privádza oslávené telo do takého stavu, že nič okrem Boha samého žiadnym pôsobením alebo vplyvom ho nemôže zmeniť alebo zrušiť, i keby také pôsobenie bolo čo aké mocné. Naša Kráľovná mala účasť na tomto dare vo dvoch smeroch: prvý ohľadne povahy a telesných štiav. Tieto mala tak presne odmerané a primerané, že nemohla prežívať alebo získať nejakú nemoc a nebola podrobená ani iným ťažkostiam, ktoré vznikajú z nevyváženosti štiav a v tomto ohľade bola akoby neschopná utrpenia. Druhý sa týka vládnucej a rozkazujúcej moci, ktorú mala nad všetkými tvormi, ako sa predtým povedalo (č. 13, 18, 43, 56, 60); žiaden z nich nemal moc konať proti Jej vôli alebo dovolenia. Môžeme pridať ešte iné podieľanie sa na bezcitovosti: pomoc Božskej moci úmerná k Jej nevinnosti. Lebo ak sa hovorí, že prví rodičia v raji nemohli zomrieť násilníckou smrťou pokiaľ boli v pôvodnej spravodlivosti, tým nesmieme rozumieť, že túto výsadu požívali z vnútornej, čiže dedičnej moci (lebo keby ich niekto bol poranil kopijou, mohli zomrieť), ale požívali ju s pomocou Pána, ktorý by ich bol vždy pred zranením chránil. Keď teda prví rodičia mali takú výsadu a mohli ju preniesť i Najvyšší a svojich potomkov, tým väčším právom prislúchala nevinnosti a zvrchovanosti Márie a Ona bola ňou skutočne obdarená.

171. Avšak naša najpokornejšia Kráľovná nepoužívala tieto výsady, lebo sa ich zriekla, aby sa podobala svojmu najsvätejšiemu Synovi a tiež preto, aby mohla pracovať a získať zásluhy pre náš prospech; namiesto tých výsad priala si radšej trpieť a skutočne trpela viac, než mučeníci. Ľudský rozum nemôže náležito vyvážiť veľkosť Jej prác. Budeme o nich pojednávať v tomto nebeskom životopise, hoci oveľa viac toho ostane nevyslovené, lebo obyčajný jazyk a obvyklé slová ich nemôžu obsiahnuť. Musím však poukázať na dve veci: prvá, že utrpenie našej Kráľovnej nemalo žiaden vzťah k Jej hriechom, pretože hriech nemala, aby zaň musela zadosť učiniť; preto nemala

žiadnu horkosť zmiešanú s bolesťou, akú cítime pri spomienke a uvedomení si nášho previnenia spáchaním hriechu. Po druhé, že v utrpeniach Ju Božská moc posilňovala súhlasne s vrúcnosťou Jej lásky, lebo Ona by prirodzene nemohla zniesť toľko utrpenia, koľko by si ho žiadala Jej láska, alebo toľko, koľko pre Jej veľkú lásku Jej Pán nechal trpieť.

172. Prenikavosť je dar, ktorý odníma oslávenému telu hustotu či rozmer prirodzený veciam, ktoré majú mieru a váhu a umožňuje mu prenikať iné tela alebo veci a zaoberať s nimi to isté miesto. Preto zjemnelé telá blahoslavencov sú obdarené vlastnosťami prislúchajúcimi duchu a môžu bez ťažkostí prenikať hmotné veci alebo iné bytosti. Bez rozdelenia alebo rozlúčenia môžu zaujímať to isté miesto. Tak telo nášho Pána, keď vyšlo z hrobu (Mt 26, 2) a vošlo zavretými dverami (Jn 20, 19), prenikalo hmotu, ktorá uzavierala tie miestnosti. Najsvätejšia Mária mala tento dar nielen v dobe blaženého vtelenia, ale i inokedy podľa svojej vôle a priania, ako sa stalo mnohokrát počas Jej života, keď sa zjavila niektorým osobám, o čom ešte budeme rozprávať; vo všetkých takých prípadoch použila dar prenikavosti a prenikala iné bytosti.

173. Posledný dar pre telo umožňuje oslávenému telu pohybovať sa z miesta na miesto a okamžite a bez prekážky priťahuje telies, podľa spôsobu púhych duchov, ktorí sa pohybujú na púhe prianie. Najsvätejšia Mária mala stále tento dar bytosti, najmä ako priamy výsledok božských videní. Ona necítila vo svojom tele ťarchu váhy a silu príťažlivosti, preto mohla chodiť bez toho, aby cítila obvyklé obtiaže chôdze, mohla sa aj pohybovať rýchlosťou okamihu a pri tom necítila náraz alebo únavu, aké by sme cítili my. Toto všetko patrilo prirodzene vlastnostiam a podmienkam Jej tela, tak oduševneného a dokonale utvoreného. V dobe svojho tehotenstva ešte menej pociťovala váhu svojho tela. Ona však, aby znášala svoj diel práce, dovolila, aby obtiaže cítila. Bola taká obdivuhodná a dokonalá vo vlastnení a používaní týchto výsad, že nenachádzam slová, ktorými by som mohla vyjadriť všetko, čo mi bolo ukázané vzhľadom k nim, lebo to presahuje všetko, čo som povedala alebo by som mohla povedať.

174. Kráľovná nebeská a moja Pani, keď si ma ráčila adoptovať za svoju dcéru, Tvoje slovo mi bude zárukou, že budeš moja vodkyňa a učiteľka. Spolieham na toto prisľúbenie a osmeľujem sa preniesť Ti ťažkosť, pred ktorou som sa ocitla: Ako je to, moja Matka a Pani, že Tvoja najpožehnanjšia duša, keď obdržala jasné nazeranie na Boha, podľa ľubovôle Jeho Velebnosti, nezostala potom v stave blaženosti? A prečo nemôžeme povedať, že si zostala v stave blaženosti, keď žiaden hriech ani nič iné v Tebe neprekážalo tomuto stavu, podľa dôstojnosti a svätosti, ktorá mi bola zjavená nadprirodzeným svetlom?

Odpoveď a vysvetlenie našej Kráľovnej a Panej

175. Moja najdrahšia Dcéra, z lásky ku Mne pochybuješ a spytuješ sa, ako nevediac. Uváž, že ustavičnosť a trvanlivosť blaženosti a šťastia je určená pre svätých, lebo ich blaženosť má byť úplná a dokonalá; keby trvala iba krátky čas, nebola by úplná a nepostačovala by pre najvyššie a najdokonalejšie šťastie. A tiež sa to nezhoduje so všeobecným zákonom a pravidelným poriadkom, aby tvor bol oslávený a zároveň podrobený utrpeniu, aj keby bol bez hriechu. Keď neplatí tento zákon, že On bol Bohom a človekom zároveň a neslušalo sa, aby Jeho najsvätejšia duša, ktorá bola podstatne spojená s Božstvom, bola bez blaženého nazerania a pretože bol zároveň Vykupiteľom ľudského pokolenia, nebol by mohol trpieť, ani zaplatiť dlh za hriech svojou bolesťou, keby nemal telo schopné utrpenia. Ja som však bola iba tvor a preto som nemohla mať žiadne nároky na nazeranie, ktoré Jemu prislúchalo ako Bohu. O mne nemožno povedať, že som trvalo požívala blažený stav, lebo mi bol udelený iba občas. Za týchto okolností som bola schopná jednu dobu trpieť a inokedy zase požívať blaženosť, k tomu pre mňa bolo prospešné trpieť a získať zásluhu, než byť blažená, keď som patrila ešte k pútnikom a nie k tým, ktorí už dosiahli cieľ.

176. Dobré to Najvyšší ustanovil, aby blaženosť večného života sa nepožívala v tomto smrteľnom živote (Ex 33, 20) a nesmrteľnosť, aby dosiahla cestou existencie v smrteľnom tele a získaním zásluh v stave utrpenia tak, ako je to v terajšom ľudskom živote (Rim 6, 23). Aj keď smrť bola pomstou a trestom za hriech všetkých synov Adamových (Rim 6, 23) a preto smrť a všetky jej následky a tresty nemali na mňa právo, predsa Najvyšší ustanovil, aby aj ja napodobňovaním svojho najsvätejšieho Syna vošla do radosti večného života smrťou tela (Lk 24, 26). Nebolo v tom pre mňa nič neprimerané a okrem toho mi to poskytovalo mnohé výhody tým, že ma nechávalo

kráčať kráľovskou cestou všetkých ľudí a získať mnoho zásluh a veľkú slávu utrpením a smrťou. Tiež ľudia mali z toho výhodu, lebo videli, že môj najsvätejší Syn a ja, Jeho Matka, sme boli skutočne ľudia, tak ako oni, čo sme im dokázali tým, že sme tiež zomreli. Tým príklad, ktorý sme im zanechali, sa stal oveľa účinnejší a sú povzbudzovaní napodobňovať náš život, aký sme viedli my a ktorý tak veľmi prispel k väčšej sláve a povýšeniu môjho Syna a Pána i mňa. Toto všetko by bolo stratené, keby som mala trvalé nazeranie na Boha. Avšak po počatí večného Slova dobrodenia a priazeň boli častejšie a väčšie, pretože som vtedy bola v úzkom spojení s Ním. Toto je moja odpoveď na tvoju otázku. Keby si neviem ako veľa rozjímal a namáhala sa, aby si ukázala výsady a ich účinky, aké som prežívala v mojom smrteľnom živote, nikdy nebudeš môcť pochopiť všetko, čo mocná ruka Všemohúceho vo mne spôsobila. A tým menej budeš môcť ľudskými slovami popísať to, čo si poznala.

177. Teraz daj pozor na poučenie, ktoré ti dám o predchádzajúcej kapitole. Keď som bola nasledovaniachodným vzorom v tom, ako som odpovedala na príchod Boží do duše a na svet prejavovaním úcty, klaňania, pokory a vďaky, z toho nasleduje, že ak ty (a podobne i všetky iné duše) sa vynasnažia Ma v tom nasledovať, Najvyšší príde a spôsobí v tebe tie isté účinky ako vo mne, i keď snáď nebudú také veľké a silné. Keď rozumný tvor, akonáhle začne užívať rozum, začne kráčať k Bohu tak, ako má a riadi svoje kroky po ceste života a spasenia. Jeho Božská Velebnosť mu vyjde v ústrety (Múd 6, 15) a bude ho predchádzať svojimi darmi a stykmi, lebo Mu pripadá príliš dlho čakať až do ukončenia púte, aby sa mohol ukázať svojim priateľom.

178. Tak sa stáva, že prostredníctvom viery, nádeje a lásky a hodným prijímaním sviatostí Jeho Blahoslkonnosť udeľuje duši mnoho božských účinkov. Niektoré sú udelené obyčajnou cestou milosti, iné podľa viac obdivuhodného a nadprirodzeného poriadku a každý sa bude viac alebo menej zhodovať s dispozíciou duše a budú klásť prekážky, bude k nim práve tak štedrý, ako k tým, ktoré sa pripravila a udelí im viac svetla a poznania svojej nezmeniteľnej bytosti a božským, nanajvýš sladkým vliatím milostí urobí ich podobné sebe a udelí im mnoho predností blahoslavencov. Lebo keď Ho duša nájde, dovoľuje jej, aby sa Ho zmocnila a raduje sa v tom skrytom objatí, aké pocítila nevesta, keď povedala: „Uchopila som Ho a nepustím viac“ (Veľp 3, 4). O tomto držaní a prítomnosti Pán sám dáva mnoho dôkazov a záruk, aby Ho duša vlastnila v pokoji ako blahoslavenci, hoci vždy iba v obmedzenom čase. Podobne štedrý bude Boh, náš Majster a Pán pri odmeňovaní predmetu Jeho lásky za práce, na ktoré sa podujali pre Neho a neohrozene sa odhodlali na to, aby Ho dosiahli.

179. V tomto sladkom násilí lásky začne sa tvor vzdávať od pozemských vecí a odumierať im, preto sa hovorí o láske, že je silná ako smrť. Z tejto smrti povstáva nový duchovný život, a ich darmi, lebo častejšie požíva zatienenie Najvyššieho a ovocie Najvyššieho Dobra, ktoré miluje. Tento tajomný vplyv spôsobí akési pretekánie do vnútra telesnej časti človeka a plodí istú priehľadnosť a očisťuje ju od účinkov duchovnej temnoty, činí ju zmužilou, akoby ľahostajnou voči utrpeniu, ochotnou prijať a znášať všetko, čo sa protiví náklonnostiam tela. A akýmsi vynachádzavým smädом začne túžiť po všetkých obtiažnych a násilie vyžadujúcich príležitostiach pre dosiahnutie nebeského kráľovstva (Mt 11, 12); stáva sa bdelá a hybká a pozemská príťažlivosť jej neprekáža, takže i telo samé, pokiaľ sa ho týka, často cíti tú ľahkosť. Práce, ktoré sa mu predtým zdali obtiažne, stali sa ľahkými. O všetkých týchto účinkoch vieš a máš v nich skúsenosť, dcéra moja a ja som ti ich popísala a zopakovala, aby si sa mohla prispôbiť a pracovať tým horlivejšie tak, aby Božské pôsobenie a Moc Najvyššieho, keď bude v tebe uskutočňovať svoje prania, mohla ťa nájsť dobre pripravenú a zbavenú odporu i prekážok.

K a p i t o l a 14

Akú pozornosť a starostlivosť venovala najsvätejšia Mária plodu svojho života a o niektorých udalostiach s tým spojených

180. akonáhle naša Pani a Kráľovná vyšla z vytrženia, v ktorom počala večné vtelené Slovo, padla

na Tvár (t. j. položila sa tvárou k zemi) a klaňala sa Mu vo svojom lone, ako som povedala v dvanástej kapitole (č. 152). Také klaňanie a pokľaknutie činila po celý život, počnúc každý deň od polnoci opakovala tieto klaňania tristokrát za deň, alebo viackrát, keď mala príležitosť; a v deviatich mesiacoch svojej tehotnosti bola v tom ešte pilnejšia. Aby úplne vyhovelá novým povinnostiam, ktoré vznikli opatrovaním tohoto Pokladu večného Otca v panenskej snubnej komnate, všetku svoju pozornosť obracala na častú, vrúcnu modlitbu. Snažila sa vysielat' mnohé a často opakované prosby, aby bola schopná náležito uchovať ten nebeský poklad, ktorý jej bol zverený. Znovu zasvätila svoju dušu i všetky svoje schopnosti Pánovi, konajúc všetky cnosti v hrdinskom, najvyššom stupni, čo u anjelov vzbudzovalo nový obdiv. Taktiež zasvätila a obetovala všetky pohyby svojho tela úcte a službe dieťa Bohočloveka vo svojom tele. Keď jedla, spala, pracovala, alebo odpočívala, všetko to konala pre obživu a zachovanie svojho najmilšieho Syna a pri všetkých týchto úkonoch ju viac a viac roznecovala božská láska.

181. Nasledujúci deň po vtelení, tých tisíc anjelov, ktorí chránili najsvätejšiu Máriu, ukázalo sa v telesných podobách a s hlbokou pokorou sa klaňali svojmu vtelenému Kráľovi v lone Jeho Matky. Taktiež Ju znova uznali za svoju Kráľovnú a Paniu a prejavovali Jej povinnú oddanosť a úctu slovami: „Teraz, ó Pani, si pravá archa úmluvy (Dt 10, 5), lebo obsahuješ samého Zákonodarcu a uchovávaš nebeskú Mannu (žid 9, 4), ktorá je našim pravým chlebom. Prijmi, ó Kráľovná, naše blahoprianie k Tvojej dôstojnosti a radosti, za čo tiež my ďakujeme Najvyššiemu, lebo vhodne si vyvolil Teba za svoju Matku a svoj stánok. Znovu Ti ponúkame svoju oddanosť a služby a prajeme si poslúchať Ťa ako poddaní služobníci najvyššieho a všemohúceho Kráľa, ktorého si Ty Matka.“ Tieto ubezpečenia a pocta svätých anjelov podnietili v matke Múdrosti neporovnateľné city pokory vďačnosti a lásky k Bohu. Lebo v tomto najmúdrejšom Srdci, kde všetky veci boli vážené na váhach svätyne podľa ich pravej hodnoty a váhy, táto pocta a uznanie anjelských duchov, ktorí Ju prehlasovali za Kráľovnú, bola vo veľkej vážnosti. Ačkoľvek väčšia vec vidieť Ju ako Matku Kráľa a Pána všetkého tvorstva, predsa jej prednosti a dôstojnosti stali sa tým zrejmejšie týmito prejavmi a oddanosťou svätých anjelov.

182. Svätí anjeli vzdali tento hold ako vykonávatelia a služobníci vôle Najvyššieho. Keď ich Kráľovná a Pani bola sama, všetci Jej slúžili v telesnej podobe a pomáhali Jej pri vonkajších skutkoch a zamestnaniach a keď bola zamestnaná ručnou prácou, vykonávali, čo bolo potrebné. Kedykoľvek sa stalo, že za Jozefovej neprítomnosti jedla sama, obsluhovali Ju pri jej chudobnom stole Jej skromnými pokrmami. Všade Ju sprevádzali a držali strážu a pomáhali Jej pri obsluhovaní svätého Jozefa. Pri všetkých týchto prejavoch priazne a preochotných službách, nezabúdala táto nebeská Pani žiadať o dovoľenie Pána všetkých pánov ku všetkému, čo konala a podnikala a prosiť o Jeho vedenie a pomoc. Tak presne a tak dobre riadila všetky svoje úkony podľa dokonalosti, že iba Pán sám ich vedel pochopiť a náležito oceniť.

183. Okrem pravidelného božského vedenia v tom čase, keď vo svojom živote nosila vtelené Slovo, cítila Jeho božskú prítomnosť ešte rôznymi inými spôsobmi, ktoré všetky boli obdivuhodné a nanajvýš sladké. Niekedy sa Jej ukázal v abstraktnom videní, ako sa vyššie povedalo, inokedy ho videla a pozorovala ako bol prítomný v panenskom chráme, podstatne spojený s ľudskou prirodzenosťou. V iných chvíľach sa jej najsvätejšie človečenstvo ukázalo ako v krištáľovej monštrancii, utvorené z jej vlastného materského lona a najčistejšieho tela; videnie tohoto druhu poskytovala veľkej Kráľovnej zvláštnu útechu a rozkoš. Inokedy zas pozorovala, ako sláva Jeho najsvätejšej duše pretekala do tela blaženosti a slávy a ako jasnosť a svetlo prirodzeného tela Jej Syna prechádzala podivuhodne sladkým, nevýslovným a božským spôsobom od nej ako Matky. Táto milosť Ju premenila na celkom inú bytosť, rozpálila v Nej srdce a spôsobila v Nej také účinky, že ich žiadna stvorená schopnosť nemôže popísať. I keby sa rozum najvyšších serafínov predĺžil a rozšíril hocako, predsa zistí, že je prekonaný tou slávou (Prís 25, 27), lebo celá bytosť nebeskej Kráľovnej bola ako duchovné a oduševnené nebo a v Nej bola zahrnutá božská sláva a veľkosť v takej miere, že ani samotné nebeské končiny Ju nemohli obsiahnuť.

184. Tieto a iné veľké prednosti sa striedali a nasledovali jedna za druhou úmerne k cvičeniam a výkonom božskej Matky a s takou rôznosťou, ako bola vhodná pre rôzne práce, ktoré konala. Všetky Jej skutky, či duchovné alebo fyzické, alebo telesné, slúžili jej Bohu alebo prispievali Jej

blížnym, lebo táto múdra deva ich začala i končila tak, aby ich súlad bol čo najmilší Pánovi a obdivuhodný pred anjelskými duchmi. A keď riadením Najvyššieho sa Pani sveta vrátila do viac prirodzeného stavu, trpela smrteľné úzkosti, ktoré spôsobovali sila a žiar lásky, lebo na Ňu sa mohlo vzťahovať, čo Šalamún hovorí menom nevesty: „Posilňuje ma hrozienkovým koláčom, občerstvite ma jablkami, lebo som chorá od lásky.“ (Veľp 2, 5). A tak sa stávalo, že rady prenikajúcich sladkých šíпов lásky Ju privádzali až na pokraj smrti. Avšak v tejto tiesni Ju mocná ruka Najvyššieho nadprirodzeným spôsobom posilňovala.

185. Niekedy, aby Jej poskytol telesnú úľavu, z rozkazu Pána priletovali k Nej v nesčíselnom počte vtáky a akoby boli obdarené rozumom, pozdravovali Ju živými pohybmi, rozdelili sa na harmonické chóry a poskytovali Jej rozkošnú hudbu a potom, skôr než sa rozpáchli, čakali na Jej požehnanie. Toto sa tiež zvláštnym spôsobom stalo krátko po tom, keď počala Božské Slovo, akoby Jej chceli blahopriať, napodobňujúc anjelov. Pani všetkého tvorstva v ten deň prehovorila k rôznym druhom vtákov a nariadila im, aby ostali a chválili s Ňou Stvoriteľa za to, že ich stvoril, za svoju existenciu a za krásu, ktorou ich obdaril, aby Mu prespevovali chvály za to, že ich zachováva. Ihneď Ju poslúchli ako svoju Paniu, znovu sa zoskupili do chórov a v krásnom súlade spievali a ukláňali sa hlboko po zem; tak sa klaňali svojmu Stvoriteľovi a uctievali Matku, ktorá Ho nosila vo svojom lone. Obyčajne prinášali vo svojich zobáčikoch kvietky, kládli Jej ich do rúk a čakali na Jej rozkaz, aby spievali alebo boli ticho, podľa toho, ako si priala. Stávalo sa tiež, že za zlého počasia niektoré vtáčky priletovali a hľadali ochranu u nebeskej Panny. Ona ich vzala do svojho obydľia a nakŕmila ich, chváliac vo svojej nevinnosti stvoriteľa všetkých vecí.

186. A naša slabá nevedomosť nesmie sa odvracať pri týchto divoch, aj keď sa tieto udalosti môžu zdať malé, účely Najvyššieho sú veľké, bez ohľadu na to, akého druhu boli. A kto by sa opovážil nevšímať si dôležitosť poznania, ako mnoho Božej podstaty a dokonalosti hlása existencia všetkých tvorov? Aké je dôležité hľadať Ho a nachádzať, chváliť a velebiť Ho vo všetkých Jeho tvoroch ako obdivuhodného, mocného, vznešeného a svätého? Prečo by nemalo byť i našou povinnosťou nasledovať Máriu, ktorá zanedbala žiaden čas, miesto alebo príležitosť, aby dosiahla tento cieľ? Akože by nemala byť zahanbená naša nevďačná zábudlivosť a obmäkčená tvrdosť nášho srdca? Ako môže naše srdce ostať bez pohnutia, keď vidíme, ako nás napomína, núti a zahanbuje vďačnosť nerozumných tvorov? Pre nepatrnú účasť na Božstve, ktorá pozostáva v púhe existencii, tieto tvory bez prestania hlásajú Jeho chvály, kdežto my ľudia, stvorení na obraz Boží, obdarení schopnosťami poznať Ho a večne sa s Ním radovať, zabúdame Naň natoľko, že Ho ani nepoznáme a namiesto toho, aby sme Mu slúžili, Ho urážame! Tým sa stáva, že ľudia si nezaslúžia žiadnu prednosť pred nerozumnými zvieratami, lebo sa stali horší než zver (Ž 48, 13).

Poučenie, ktoré nám udelila naša najsvätejšia Kráľovná a Pani

187. Dcéra moja, až doteraz som ťa poučovala, ako máš túžiť a snažiť sa po nebeskej vede a vrúčne si prajem, aby si ju dosiahla, lebo tá ťa naučí hlbokému poznaniu, ako treba Boha dôstojne ctiť. Opäť ti pripomínam, že tejto vede sa ťažko naučí a ľudia málo po nej túžia, lebo ju nepoznajú; preto na ich veľkú škodu sa stáva, že v jednaní s Najvyšším, alebo keď mu slúžia a klaňajú sa, nemôžu si utvoriť správny pojem o Jeho nekonečnej veľkosti a zbaviť sa temných obrazov o svojom pozemskom zamestnaní, čím sa stávajú otupení a zmyselní, nehodní a nespôsobilí pre vznešený rozhovor s Bohom. A táto nespôsobná hrubosť má v zápätí iný neporiadok, totiž, že kedykoľvek jednú so svojimi blíždym, konajú tak bez akéhokoľvek poriadku, miery a rozvahy, pletú sa do ich vonkajšieho konania, strácajú v mysli spomienku na svojho Stvoriteľa a na Jeho prítomnosť a v rozrušení vášní úplne sa topia v pozemských veciach.

188. Preto si prajem, moja najdrahšia, aby si utekala pred takým nebezpečenstvom a učila sa vedomostiam o nezmeniteľnej bytosti a nekonečných vlastnostiach Božích. Musíš sa snažiť poznávať Ho a spájať sa s Ním týmto spôsobom, aby žiadna stvorená bytosť neprišla medzi tvoju dušu a pravé najvyššie Dobro. Vždy, všade, pri každom zamestnaní a konaní Ho musíš mať na mysli a nepúšťať Ho z dôverného objatia svojho srdca (Veľp 3, 4). Preto ti prikazujem, aby si s Ním jednala so srdcom veľkomyselným, dôstojne a úctivo, s hlbokou bážňou v duši. A prajem si, aby si so všetkým, čo sa vzťahuje k Božej úcte, zachádzala veľmi pozorne a opatrne. Nadovšetko, aby si sa mohla postaviť do Božej prítomnosti pri modlitbe a pri prosbách, odlúč sa od všetkých

zmyselných a pozemských predstáv. A pretože z ľudskej krehkosti nemôžeš stále zotrvať v sile lásky, ani pre svoju pozemskú prirodzenosť nemôžeš stále požívať ich sladké hnutia, musíš hľadať inú pomoc, ktorá ti bude pomáhať k dosiahnutiu toho istého cieľa, nájsť Boha. Takú pomoc napríklad získame, keď Ho chvále v kráse nebies a hviezd, v rôznosti rastlín, v krásnom pohľade na polia, v sile živlov a najmä vo vznešenej prirodzenosti anjelov a v sláve Jeho svätých.

189. Najmä však stále maj na mysli toto dôležité upozornenie, aby nevyhľadávala pozemskú úľavu v žiadnom prípade, alebo v akejkoľvek práci, ktorú konáš a nepovoľuj žiadnemu povyrazeniu, ktoré pochádza od ľudí a najmä nie takým, ktoré pochádzajú od ľudí, lebo máš prirodzene slabú a povojnú povahu, bojíš sa, aby si nikoho neurazila a vydávala by si sa nebezpečenstvu, že prestúpiš medze v tom, čo je dovolené alebo spravodlivé a viac by si nasledovala to, čo sa páči tvojim zmyslom, než, čo sa sluší pre rehoľnicu a nevestu môjho najsvätejšieho Syna. Všetci ľudia sa vystavujú nebezpečenstvu tejto nedbalosti, lebo keď sa úplne povolí uzda krehkej ľudskej prirodzenosti, nebude dbať na rozum ani na pravé svetlo Ducha, ale úplne na ne zabudne a slepo bude poslúchať prúdenie svojich vášní a rozkoší. Proti tomuto všeobecnému nebezpečenstvu je ustanovená klauzúra a odlúčenosť duší zasvätených môjmu Synovi a Pánovi, aby sa tým odťal koreň takých nešťastných a zahanbujúcich príležitostí pre také rehoľnice, ktoré by ich snáď ochotne vyhľadávali a zapletali sa do nich. Tvoje zotavenie, moja najdrahšia, i tvojich rehoľných spolusestier musí byť bez takého nebezpečenstva a smrtiaceho jedu. Hľadaj vždy radosti, ktoré nájdeš ukryté vo svojom vnútri, v komôrke svojho Milého, ktorý je verný v potešovaní zarmútených a v pomáhaní sklúčeným.

K a p i t o l a 15

Najsvätejšia Mária bola upovedomá o vôli Pána, aby navštívila svätú Alžbetu; žiada svätého Jozefa o dovolenie k tejto ceste zachovávajúc mlčanie o tom, čo sa jej stalo

190. Nebeský posol archanjel Gabriel oznámil najsvätejšej Márii, že jej sesternica Alžbeta (ktorú považovali za neplodnú) počala syna a že je už šiesty mesiac tehotná. Neskôršie v jednom duševnom videní Najvyšší zjavil Márii, že Alžbeta zázračne porodí syna, ktorý bude veľký pred Bohom (Lk 1, 15), prorok a predchodca vteleného Slova; zjavil jej tiež iné tajomstvá o svätosti a osobe svätého Jána. Pri tejto príležitosti, aj pri iných, bolo Kráľovnej nebies oznámené, že by to bolo Pánovi milé a príjemné, keby navštívila svoju sesternicu, aby tak Alžbeta i dieťa v jej živote získali posvätenie prítomnosťou svojho Vykupiteľa, lebo Jeho Velebnosť dychtila udeliť dobrodenie svojho príchodu na svet svojmu predchodcovi, aby ho urobila dobre pripraveným prvým ovocím svojho vykúpenia.

191. Pri správa o tomto posvätnom tajomstve najmúdrejšia Panna s veľkou radosťou v duchu ďakovala Pánovi za takú veľkú blahosklonnosť a priazeň preukázanú duši predchodcu a proroka i jeho matke Alžbete. Prejavila ochotu konať podľa božského priania a odvetila Jeho Velebnosti: „Najvyšší Pane, Ty počiatok a príčina všetkého dobra, nech Tvoje Meno večne velebia, uznávajú a chvália všetky národy. Ja, najposlednejšia z Tvojich tvorov, vzdávam Ti pokorné vďaky za veľkú láskavosť, ktorú chceš preukázať svojej služobnici Alžbete a Synovi jej lona. Ak si Tvoja blahosklonnosť praje, aby som pri tomto diele poslúžila, som pripravená, môj Pane, ochotne poslúchnuť Tvoj božský rozkaz.“ Najvyšší jej odpovedal: „Holubička moja a milá moja, vyvolená z pomedzi tvorov, v pravde ti hovorím, že na tvoju prímluvu a pre tvoju lásku budem sa starať o tvoju sesternicu Alžbeta i syna, ktorý sa z nej narodí, ako Otec a nanajvýš štedrý Boh. Urobím z neho svojho proroka a predchodcu Slova, ktoré sa v tebe stalo človekom; budem na nich pozeráť ako na patriaciach tebe a úzko s tebou spojených. Preto si prajem, aby Môj a tvoj Jednorodený išiel navštíviť matku preto, aby zbavil syna okov dedičného hriechu a tiež preto, aby jeho hlas chvály zaznel v mojich ušiach pred obvyklým časom, ktorý je ustanovený pre ostatných ľudí (Veľk 2, 14) a aby tajomstvo vtelenia a vykúpenia bolo zjavené jeho posvätnéj duši. Preto si prajem, aby si navštívila Alžbetu, lebo mi tri Osoby najsvätejšej Trojice sme určila jej syna pre veľké veci,

primerané nášmu prianiu.“

192. Na tento rozkaz Pána najposlušnejšia Mária odpovedala: „Ty vieš, Pane a Bože môj, že všetky túžby môjho srdca smerujú len k Tvojmu zaľúbeniu a že si prejem čo najlepšie splniť čokoľvek prikážeš svojej nepatrnej služobnici. Dovoľ mi, Bože môj, aby som požiadala svojho manžela Jozefa o dovoľenie, aby som vykonala túto cestu podľa jeho vôle a pokynov. Aby som sa snád' neodchýlila od toho, čo sa Ti páči, spravuj ma na tejto ceste vo všetkých činoch a riad' moje kroky na väčšiu slávu Tvojho Mena (Ž 118, 113). Prijmi teda obeť, ktorú prinášam tým, že vyjdem na verejnosť a opustím svoju milú samotu. Prajem si, obetovať Ti viac než iba svoje túžby, Ty Bože a Kráľ mojej duše a dúfam, že budem schopná vytrpieť všetko, čo viac prispeje k Tvojej službe a zaľúbeniu jedine pre Tvoju lásku, tak aby túžby mojej duše neostali úplne nesplnené.“

193. Keď naša veľká Kráľovná vyšla z tohoto videnia, zavolala svojich tisíc anjelov, ktorí sa Jej ukázali v telesnej podobe a povedala im, čo Jej rozkázal Najvyšší. Požiadala ich, aby svojou starostlivou ochranou jej pomáhali na tejto ceste a učili ju, ako by mala plniť prikázania Pána na Jeho väčšie zaľúbenie, aby Ju hájili a chránili pred akýmkoľvek nebezpečenstvom, aby sa na tejto ceste mohla chovať vo všetkom čo najdokonalejšie. S obdivuhodnou oddanosťou Jej sväté kniežatá ponúkli svoje služby a poslušnosť. Majsterka všetkej múdrosti obyčajne jednala takým spôsobom i pri iných príležitostiach. Aj keď sama bola múdrejšia a vo svojich skutkoch dokonalejšia než anjeli, predsa však z dôvodu, že bola v stave pútničky a obdarená nižšou prirodzenosťou, než je anjelská, vždy dbala o to, aby dosiahla plnú dokonalosť tým, že žiadala o radu a pomoc svojich strážnych anjelov, hoci vo svätosti boli nižšie, než Ona. Pod ich vedením a tiež s prispením Ducha Svätého, všetky Jej ľudské činy boli dobre stanovené a usporiadané. Nebeskí anjeli Ju poslúchali radostne a presne, ako to patrilo ich prirodzenosti a slušalo sa pred ich Kráľovnou a Paňou. Mávali s Ňou roztomilé rozhovory a striedavo s Ňou spievali najkrajšie piesne ku chvále a sláve Najvyššieho. Inokedy zasa rozprávali o nebeských tajomstvách vteleného Slova, o podstatnom spojení Božstva s človekom, o tajomstve vykúpenia, o víťazstvách aké bude sláviť, o ovocí a požehnaní, ktoré z oho vyplynú pre smrteľníkov. Vyžadovalo by to prílišné predĺženie tohoto diela, keby som mala popisovať všetko, čo mi bolo zjavené o tých rozhovoroch.

194. Pokorná nevesta ihneď išla požiadať svätého Jozefa o dovoľenie pre vykonanie rozkazu Najvyššieho a vo svojej dokonalej opatrnosti nič nepovedala o tých udalostiach, ale jednoducho mu povedala: „Môj pán a snúbenec, božským osvietením som sa dozvedela, že z dobroty Najvyššieho boli vypočuté prosby mojej sesternice Alžbety, manželky Zachariáša, aj keď bola neplodná, počala syna. Keď bola účastná na takom zvláštnom požehnaní, dúfam, že pre nekonečnú dobrotu božiu, jej syn bude Pánovi veľmi milý a veľmi ho oslávi. Myslím, že za týchto okolností som povinná navštíviť ju a pohovoriť si s ňou o istých veciach pre jej útechu a duchovné povzbudenie. Keby sa ti to páčilo, môj pane, vykonám to s tvojim dovoľením, lebo sa úplne podriadujem tvojej vôli a zaľúbeniu. Uváž teda, čo by bolo pre mňa najlepšie a rozkáž, čo mám urobiť.“

195. Toto opatrné mlčanie najsvätejšej Márie, tak plnej pokornej poddanosti, bolo Pánovi veľmi milé, lebo tým ukázala, že je hodná a schopná, aby sa Jej zverili veľké tajomstvá Kráľa (Tob 12, 7). Preto teda, i pre dôveru v jeho vernosť, s akou postupovala, Božia velebnosť naklonila prečisté srdce svätého Jozefa svojim osvietením, aby jednal v súlade s vôľou Božou. Je to odmena pokorných, ktorí žiadajú o radu, že ju iste a bezpečne nájdu (Ekl 32, 29). Je to tiež zvláštna prednosť svätej a rozvážnej horlivosti, že je schopná dať múdru radu tým, ktorí ju žiadajú. Svätý Jozef naplnený touto svätou radou odvetil našej Kráľovnej: „Ty už vieš, Pani a Snúbenica moja, že moja najväčšia túžba je, aby som ti slúžil so všetkou starostlivosťou a pozornosťou, lebo som povinný dôverovať Tvojim veľkým cnostiam, že sa neprikloníš k ničomu, čo neslúži väčšiemu zaľúbeniu a sláve Najvyššieho, a to myslím aj o tejto ceste. Aby to snád' nevzbudilo podivenie keby si cestovala sama bez spoločnosti svojho manžela, veľmi rád pôjdem s tebou a postarám sa o tvoje potreby na ceste. Ustanov deň kedy vyjdeme.“

196. Najsvätejšia Mária podľačkova svojmu múdremu snúbencovi Jozefovi za jeho láskyplnú starostlivosť a za to, že bedlivo spolupôsobí s vôľou Božou vo všetkom o čom sa dozvedel, že je to pre Jeho službu a česť. Obidvaja sa dohodli, že sa ihneď vydajú na návštevu do domu svätej Alžbety (Lk 1, 39) a bezodkladne si pripravili potravu, ktorá pozostávala iba z ovocia, chleba a

niekoľkých rýb, ktoré obstaral svätý Jozef. Na to si vypožičal osla, aby niesol ich potreby a jeho snúbenicu, Kráľovnú všetkého tvorstva. Ihneď sa vydali na cestu z Nazaretu do Júdska; túto cestu popíšem v nasledujúcej kapitole. Keď opúšťali svoje skromné obydlie, veľká Pani sveta pokľakla pred svojim snúbencom Jozefom a žiadala ho o požehnanie, aby nastúpili na cestu v mene Pánovom. Svätý Jozef bol zahanbený takou neobyčajnou pokorou svojej snúbenice, ktorá ho dojímala už pri mnohých iných príležitostiach. Zdráhal sa dať Jej požehnanie, ale najsvätejšia Mária svojou pokornou a nežnou vytrvalosťou premohla jeho námietky a požehnal Ju v mene Najvyššieho. Nebeská Pani pozdvihla svoje oči i srdce k Bohu, aby riadil Jej kroky k vyplneniu Božského priania a ochotne, nesúc vo svojom živote Jednorodeného Otcovho, vydala sa na cestu pre posvätenie Jána v živote jeho matky Alžbety.

Poučenie, ktoré mi dala Nebeská Pani a Kráľovná

197. Moja najdrahšia dcéra, mnohokrát som ti zverila a ukázala horiacu lásku môjho srdca, lebo si prajem, aby sa horúco znovu rozpálilo v tvojom srdci, aby si mala prospech z poučenia, ktoré ti dávam. Šťastná je duša, ktorej Najvyšší zjaví svoju svätú, dokonalú vôľu, ale ešte šťastnejší a požehnannejší je ten, kto hneď uskutoční, čo poznal. Boh ukazuje cesty a chodníky k večnému životu mnohými spôsobmi: evanjeliom a Písmom svätým, sviatosťami a zákonmi Cirkvi svätej, spismi a príkladmi svätých a najmä poslušnosťou k vedeniu jej sluhov, o ktorých Pán píše: „Kto vás počúva, mňa počúva.“ Lebo keď ich počúvame je to rovnaké, ako počúvať samého Pána. Kedykoľvek pomocou niektorého z týchto prostriedkov poznáš, poznáš vôľu Pána, chcem, aby si krídlami pokory a poslušnosti a letom éteru, alebo najrýchlejšieho slnečného lúča náhlila sa vykonať to a splniť tým božské prianie.

198. Okrem tohoto poučenia má Najvyšší ešte iné prostriedky pre vedenie duší, oznamuje im svoju dokonalú vôľu nadprirodzeným spôsobom a zjavuje im mnohé tajomstvá. Tento druh poučenia má veľa rôznych stupňov a tieto nie sú všetky spoločné, alebo obyčajné pre všetky duše, lebo Pán udeľuje svoje svetlo podľa miery a váhy (Múd 11, 21). Niekedy hovorí k srdcu a k vnútorným citom prikázaniami, inokedy napomínaním, radami alebo poučovaním, v inom čase zasa jasne navrhuje, čo si praje, aby sa duša naklonila vyplniť to a opäť inokedy zjavuje veľké tajomstvá ako v čistom zrkadle, aby ich videli, rozumom poznali a vôľou milovali. Ale toto veľké nekonečné dobro je vždy sladké, keď prikazuje, mocné, keď udeľuje potrebnú pomoc pre poslušnosť, spravodlivé v panovaní, rýchle v prispôbovaní okolností tak, aby Ho bolo možné poslúchnuť i cez všetky prekážky, ktoré zdržujú splnenie Jeho najsvätejšej vôle.

199. Dcéra moja, rada by som videla, že si veľmi pozorná v prijímaní božského svetla a veľmi rýchla a usilovná, keď ho prevádzaš do skutkov. Aby si mohla počuť tento nanajvýš jemný duchovný hlas Pána, je nutné očistiť mocnosti duše od pozemskej hrubosti a aby tvor žil úplne podľa ducha, lebo zmyselný človek nechápe vznešené veci Božie (1 Kor 2, 14). Buď teda pozorná na Jeho tajomstvá (Iz 24, 16) a zabudni na všetko vonkajšie, počúvaj dcéra moja a nakloň svoje ucho, odlúč sa od všetkých viditeľných vecí (Ž 44, 11). Aby si dosiahla vytrvalosť, cvič sa v láske, lebo láska je oheň, ktorý nemá účinok kým nie je pripravený materiál. Preto maj srdce stále prispôbené a pripravené. Kedykoľvek ťa Najvyšší vyzve, alebo oznámi ti niečo pre dobro duší, najmä pre ich večnú spásu, venuj sa tomu úplne, lebo sú kúpené za nesmiernu cenu Krvi Baránka a Božskej Lásky. Nech ti v tomto ohľade neprekáža tvoja nízkosť a plachosť, premôž bázeň, ktorá ťa brzdí, lebo ak máš celú cenu a platnosť, Najvyšší je bohatý (1 Pt 1, 18)), mocný, veľký a sám koná všetky veci (Rim 10, 12). Tvoja ochota a láska nezostanú bez odmeny, hoci si prajem, aby ťa radšej povzbudzovala celkom vôľa Božia.

K a p i t o l a 16

Najsvätejšia Mária ide navštíviť svätú Alžbetu; Jej príchod do domu Zachariáša

200. „V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji“ (Lk 1, 39), hovorí Písmo sväté. Že sa nebeská naša Kráľovná vystrojila, to neznamená iba Jej

vonkajšie prípravy a vydanie sa na cestu z Nazareta, ale poukazuje na hnutie Jej duše a na Božské vyzvanie a nariadenie, ktoré Ju viedli k tomu, aby vnútorne povstala zo svojho pokorného úkrytu, ktorý si zvolila vo svojej pokore. Povstala akoby od nôh Pána, ktorého vôľu a priania sa dychtivo snažila plniť, ako najnižšia služobnica, ktorá podľa slov Dávida (Ž 122, 2) obracia oči svoje na ruky svojej panej a očakáva jej rozkazy. Povstanúc na pokyn Pána, náhlila sa splniť Jeho najsvätejšiu vôľu a bezodkladne poskytnúť posvätenie Predchodcovi vteleného Slova, ktorý bol doteraz ako väzeň spútaný v živote Alžbety okovami dedičného hriechu. Toto bol účel a predmet tejto cesty. Preto nebeská Kňazná povstala a náhlila sa, ako hovorí evanjelista sv. Lukáš.

201. Opustila som dom svojho otca a zabudla na svoj ľud (Ž 44, 11ñ. Najčistejší snúbenci Mária a Jozef pokračovali v ceste k domu Zachariáša v judských horách. Bolo to od Nazaretu dvadsať šesť lig (liga je 3, 46 anglického kilometra, teda asi deväťdesiat kilometrov), cesta bola vo väčšej časti hrboľatá a neschodná pre tak jemnú a nežnú devu. Jediné pohodlie, ktoré mali k dispozícii na tejto namáhavej ceste bol osol, na ktorom konali svoju cestu. Hoci ho svätý Jozef zaobstaral s úmyslom, aby iba Jej slúžil k pohodliu, predsa Mária, najpokornejšia a najskromnejšia zo všetkých tvorov, mnohokrát zostúpila a požiadal svojho snúbenca, svätého Jozefa, aby sa s Ňou podelil a uľahčil si obtiaže cesty použitím zvieraťa. Avšak Jej rozvážny snúbenec nikdy túto ponuku neprial; aby však trochu vyhovel prianiu nebeskej Panej, dovolil Jej občas ísť kúsok cesty peši, kedykoľvek sa mu zdalo, že by Jej sila mohla bez veľkej únavy vydržať tú námahu. Čoskoro Ju však opäť žiadal s veľkou skromnosťou a úctivosťou, aby si popriala túto malú úľavu a nebeská Kráľovná vždy poslúchla a pokračovala v ceste sediac v sedle.

202. Tak si najsvätejšia Mária i svätý Jozef pokorným a láskavým závođením uľavovali únavu a pokračovali na ceste, využívajúc dobre každý okamih. Išli sami, bez akýchkoľvek ľudských spoločníkov, ale ich prevádzalo tisíc anjelov, ktorí boli ustanovení na ochranu vozu Šalamúnovho, najsvätejšej Márie (Veľp 3, 7). Aj keď ich anjeli sprevádzali vo viditeľných podobách, slúžiac Kráľovnej a Jej najsvätejšiemu Synovi v Jej lone, videla ich iba Mária. Matka milosti cestovala v spoločnosti anjelov a svätého Jozefa, naplňajúc polia a hory ťúbeznu vôňou svojej prítomnosti a božskými chválami, ktorými sa stále zamestnávala. Občas sa zhovárala s anjelmi a striedavo s nimi spievala Božské chválospevy, týkajúce sa rôznych tajomstiev Božích a diela stvorenia vtelenia. Tým sa vždy opätovne rozpaľovalo srdce nepoškvrnenej Panny vrúcnosťou božskej lásky. Jej snúbenec svätý Jozef prispieval k tomu všetkému svojim dielom, totiž, že zachoval šetrné mlčanie a nechal svoju Snúbenicu zaoberať sa vzletmi svojej duše: bol hlboko zabratý do uvažovania, pri ktorom dostal akési poznanie o tom, čo sa odohrávalo v Jej duši.

203. Niekedy chvíľami hovorili o spáse duší a o milosrdenstvách Pána, o príchode Vykupiteľa a o prorockých, ktoré o Ňom oznámili Praotcovia a o iných tajomstvách a svätých skutkoch Najvyššieho. Niečo sa však cestou stalo, čo pôsobilo na Jozefa veľkým dojmom. Jozef veľmi vrúčne miloval svoju snúbenicu, čistou a svätou láskou, ktorá v ňom bola usporiadaná zvláštnym riadením samotnej božskej lásky a milosťou (Veľp 2, 4); okrem tejto prednosti (zaiste nie malej), mal svätec prirodzene veľmi ušľachtilú a úslužnú povahu a mal veľmi príjemné a pôvabné chovanie. Z toho všetkého vyplýva jeho šetrná, láskyplná starostlivosť a túto ešte zvyšovala veľká svätosť, ktorú od začiatku pozoroval u svojej Snúbenice. Tak to ustanovilo nebo a bolo to tiež bezprostrednou príčinou všetkých jeho privilégií. Preto sa úzkostlivo staral o najsvätejšiu Máriu a často sa Jej počas cesty opytoval, či nie je unavená, alebo zmorená a v čom by Jej mohol poslúžiť. Pretože však Kráľovná nebies už niesla v panenskej komore božský oheň vtelené Slova, svätý Jozef, bez toho, aby vedel pochopiť pravú príčinu, cítil v duši nové účinky, ktoré pochádzali zo slov a rozhovorov jeho milovanej Snúbenice. Cítil sa tak roznietený božskou láskou a preniknutý takým vznešeným poznávaním tajomstiev, ktorých sa pri rozhovore dotýkali, že to vnútorné svetlo, ktoré v ňom horelo, ho úplne obnovilo a oduševnilo. Čím ďalej pokračovali v ceste a čím viac hovorili o tých nebeských veciach, tým silnejšie boli tie pocity, až poznal, že sú to slová jeho Snúbenice, ktoré naplňujú jeho srdce láskou a roznecujú vôľu božskou vrúcnosťou.

204. Jeho vzrušenie bolo také veľké, že nútilo svätého Jozefa, aby tomu venoval najväčšiu pozornosť. Hoci vedel, že to prichádza cez presvätú Máriu a mal z toho nemalú útechu, že Ona bola príčinou toho, premýšľal o tom bez zvedavosti, ale pretože bol veľmi skromný, neodvážil sa Jej na

niečo spýtať. Pán to tak zariadil, pretože ešte neprišiel čas, aby poznal tajomstvo Kráľa, ktoré sa už uskutočnilo v Jej panenskom lone. Nebeská Kňažná pozorovala vnútro svojho snúbenca, lebo vedela o všetkom, čo sa odohrávalo v jeho duši a vo svojej múdrosti uvažovala, ako je to prirodzene nevyhnutné, že príde k poznaniu Jej tehotnosti, lebo to nebude môcť ukryť pred svojim milým, čistým snúbencom. Veľká Pani vtedy ešte nevedela, ako boh zariadi túto záležitosť, ale hoci nedostala žiaden pokyn alebo zákaz, aby to tajomstvo skrývala, jej nebeská múdrosť a opatrnosť ju poučili, že bude lepšie utajiť to ako veľké tajomstvo, väčšie než všetky iné tajomstvá. Preto ho utajila a nepovedala o ňom ani slova svojmu manželovi, ani po anjelovom posolstve, ani na tejto ceste, ba ani v čase úzkosti a nepokoja, ktoré sa ho zmocnili, keď poznal Jej tehotnosť.

205. Ó, obdivuhodná opatrnosť a múdrosť viac než ľudská! Veľká Kráľovná sa úplne odovzdala božskej Prozreteľnosti a dúfala, že Boh všetko dobre zariadi. Predsa však cítila úzkosť a bolesť pri myšlienke na to, čo si bude manžel myslieť a že nemá možnosť niečo urobiť, aby rozptýlila jeho starosti. Táto úzkosť ešte viac vzrastala pri pozoruhodnej starostlivosti a službách, ktorými Ju zahrňoval s veľkou láskou a bedlivosťou, lebo za svoje verné služby si zaiste zaslúžil, aby mu ich podľa múdrej možnosti splácala. Preto v láskavej starostlivosti a sledujúc svoju túžbu po riešení v blížiacich sa ťažkostiach, modlila sa k Pánovi a prosila Ho, aby prispel svojou božskou pomocou a viedol svätého Jozefa, keď sa tie chvíle dostavia. V tomto stave napätia, v ktorom sa nachádzala, konala veľké hrdinské úkony viery, nádeje a lásky, múdrosti, pokory, trpezlivosti a statočnosti, všetko naplňovala dokonalou svätosťou a vo všetkom dosahovala vrchol dokonalosti.

206. Toto bola prvá púť, prvá cesta, ktorú nastúpilo božské Slovo o štyri dni po svojom príchode na svet, pretože Jeho prevrúčna láska nemohla vydržať dlhší odklad a otáľanie v zapálení ohňa, ktorý prišiel vrhnúť na svet (Lk 12, 49) a so začatím ospravedlňovania smrteľníkov u svojho predchodcu. Toto náhlenie vnuklo tiež svojej svätej Matke, aby bezodkladne vstala a náhlila sa navštíviť Alžbetu (Lk 1, 39). Nebeská Pani pri tom bola ako voz pravého Šalamúna, ale oveľa bohatšie ozdobený a elegantnejší, akoto sám Šalamún dosvedčuje vo Veľpiesni (Veľp 3, 9). Preto bola táto cesta slávna a spôsobila Otcovmu Jednorodnému veľkú radosť. Cestoval pohodlne v panenskej komore svojej Matky a obšťastňovali ho sladké dôkazy Jej lásky. Zároveň bola archívom tohoto pokladu a veľkou tajomníčkou tak veľkého tajomstva. Kľaňala sa Mu, velebila a obdivovala Ho, hovorila Mu za seba i za celé ľudské pokolenie oveľa viac, než všetci ľudia i anjeli dohromady.

207. Po ceste, ktorá trvala štyri dni, títo svätí pútnici, Mária a Jozef, cvičili sa nielen vo vnútorných cnostiach a mali boha za svoj bezprostredný cieľ, ale konali tiež veľa vonkajších skutkov lásky k blížnym, lebo Mária nemohla ostať nečinná, keď videla núdzu. Nedostala sa im však vo všetkých nočahárňach vľúdne prijatie a pohostinstvo. Niektorí hostinskí, ktorí boli hrubší, podľa svojej prirodzenej povahy a náture boli k nim bezohľadní, iní ich prijali s pravou láskou, vyplývajúcou z milosti Pána. Ale Matka milosrdenstva neodoprela pomoc žiadnemu, akú len mohla poskytnúť a preto, kde to bolo mravne možné, náhlila sa navštíviť a vyhľadať chudobných, chorých a zarmútených, pomáhala im, utešovala ich a hojila ich nemoce. Nebudem sa zdržovať popisovaním všetkého, čo sa na tejto ceste prihodilo, ale zmienim sa aspoň o šťastí jedného chudobného, chorého dievčaťa, ktoré našla naša veľká Kráľovná v prvom dni cesty, keď prechádzala istým mestom. Pri pohľade na jej žalostný stav Ju zaplavil hlboký súcit a preto použila svoju moc ako Pani tvorstva a prikázala horúčke, aby devu opustila a šľavy tela, aby sa znížili a uviedli do prirodzeného stavu. Na tento rozkaz a za milej prítomnosti najčistejšej Matky, bola deva zbavená telesných bolestí a obohatená na duši. Od toho času deva žila dokonalejšie a dosiahla svätosť, lebo obraz Pôvodkyne jej šťastia jej ostal vtlačený do pamäti a jej srdce bolo roznietené veľkou láskou k nebeskej Panej, hoci Ju už nikdy viac neuviedla. Ani o tomto zázraku sa verejnosť nedozvedela.

208. Po štyroch dňoch prišla najsvätejšia Mária do mestečka Júdovho, v ktorom žili Zachariáš a Alžbeta. Toto bolo pravé meno toho miesta, kde krátky čas žili rodičia svätého Jána, preto evanjelista svätý Lukáš uvádza, že prišli do mesta Júdovho, hoci vykladači všeobecne hovoria, že sa tak nevolalo to mestečko, kde Alžbeta a Zachariáš spolu bývali, ale predpokladajú, že je to meno provincie, ktorá sa nazývala Júda alebo Júdea, práve tak, ako pre tú istú príčinu pohorie južné od Jeruzalema sa nazýva hory Judské. Mne však bolo výslovne zjavené, že sa to mesto volalo Júda a že evanjelista ho právom menuje pravým menom, hoci učenci a bádatelia pod menom Júda rozumeli

provinciu, v ktorej to mestečko ležalo. Tento omyl nastal v dôsledku toho, že o niekoľko rokov po Kristovej smrti mestečko Júda bolo zničené a pretože vykladači nenašli ani stopu po takom mestečku. Z toho usúdili, že svätý Lukáš rozumel provinciu a nie mestečko. Týmto sa ľahlo vysvetlí veľký rozdiel v názoroch o mieste, kde najsvätejšia Mária navštívila Alžbetu.

209. pretože mi pod poslušnosťou prikázali objasniť tieto pochybnosti, ktoré vznikli zvláštnou nezrovnalosťou medzi výpoveďami učených mužov, dodávam k tomu ešte, čo som už povedala, že dom, kde sa navštívenie vykonalo, stál práve na tom istom mieste, kde teraz veriaci pútnici, ktorí prichádzajú alebo žijú vo Svätej zemi, uctievať to božské tajomstvo, ktoré sa odohralo počas tejto návštevy. Hoci samotné mestečko Júda, v ktorom stál Zachariášov dom, bolo zborené, Pán nedopustil, aby sa z pamäti ľudí vymazala pamiatka na to ctihodné miesto, na ktorom sa dohrali veľké tajomstvá a ktoré bolo postavené krokmi najsvätejšej Márie, Krista Pána, svätého Jána Krstiteľa a jeho svätých rodičov. Bolo to teda božským riadením, že starí kresťania tam vystavali chrámy a obnovili tie sväté miesta, aby s pomocou božského svetla zachovali tradičnú pravdu a obnovili pamiatku na tie podivuhodné tajomstvá. Tak veriaci dnešných časov môžu požívať požehnanie tým, že uctievať posvätné miesta a vyznávajú i prejavujú svoju katolícku vieru v diele nášho vykúpenia.

210. Aby sme lepšie pochopili tieto veci, spomeňme si, že keď diabol na vrchu Kalvárie poznal, že Kristus, náš Pán je Boh a Vykupiteľ ľudí, s neuveriteľnou zúrivosťou sa snažil vyhladiť pamiatku naň zo zeme živých, ako hovorí Jeremiáš (11, 19) a to isté platí aj o pamiatke Jeho najsvätejšej Matky. Tak sa mu podaril ukryť a pochovať do zeme svätý Kríž, aj aby sa ako korisť dostal do rúk Peržanov; a podobne sa mu podarilo zničiť a zahladiť mnohé sväté miesta. Pre ten dôvod prenášali anjeli z miesta na miesto úctyhodný svätý domček Loretský, lebo ten istý drak, ktorý prenasledoval nebeskú Paniu (Zjav 12, 13), podráždil myseľ obyvateľov tej zeme, že chceli zboriť a zrovnať so zemou túto posvätnú modlitebňu, ktorá bola dielňou Najvyššieho pri tajomstve Vtelenia. Tá istá ľstivá nenávisť nepriateľa bola príčinou vyhladenia mestečka Júda, podporovaná čiastočne nedbalosťou obyvateľstva, ktoré čiastočne vymieralo a čiastočne vonkajšími udalosťami. Pán predsa však nepripustil, aby zničili a zahladili všetky stopy po dome Zachariáša, kvôli tajomstvám, ktoré sa tam odohrali.

211. Toto mestečko, ako som povedala, bolo od Nazaretu 26 lig (90 km) a asi 2 ligy (7 km) od Jeruzalema. Ležalo v tej časti Júdskych hôr, kde pramení potok Sorec. Po narodení svätého Jána a po návrate najsvätejšej Márie a Jej snúbenca Jozefa do Nazaretu, bolo svätej Alžbete božským zjavením oznámené, že veľké nešťastie a vraždenie hrozí nemluvniatkam v Betleheme a na okolí. Aj keď bolo toto zjavenie neurčité a nejasné, predsa pohlo matku svätého Jána, aby sa aj s manželom odobrala do Hebronu, ktorý bol asi na 8 lig od Jeruzalema, lebo boli bohatí a urodzení a mali domy nielen v Júde a Hebrone, ale aj na iných miestach. Keď najsvätejšia Panna a Jozef po narodení Vteleného Slova a niekoľko mesiacov po narodení sv. Jána boli na úteku pred Herodesom do Egypta (Mt 2, 14), svätá Alžbeta a Zachariáš boli v Hebrone. Zachariáš zomrel o štyri mesiace po narodení Pána, čo bolo desať mesiacov po narodení jeho syna Jána. Myslím, že som teraz dostatočne objasnila túto pochybnosť a že je teraz dostatočne odôvodnené, že som Navštívenia nebol ani v Jeruzaleme, ani v Betleheme alebo v Hebrone, ale v mestečku, ktoré sa nazývalo Júda. Videla som, že toto je správne vysvetlenie, ktoré mi bolo oznámené božským svetlom, spolu s inými tajomstvami tohoto nebeského životopisu; neskôr, keď ma pod poslušnosťou prinútili spýtať sa ohľadne tejto veci, svätý anjel mi opäť dal to isté prehlásenie.

212. Do tohoto mesta a do domu Zachariáša prišli presvätá Panna a Jozef. Svätý Jozef predišiel Máriu, aby oznámil ich návštevu a vyvolajúc obyvateľov domu von, pozdravil ich slovami: „Pán nech je s vami a nech naplní vaše duše božskou milosťou.“ Alžbeta bola však už vopred upozornená, lebo Pán sám jej oznámil vo videní, že Mária z Nazaretu sa vydala k nej na návštevu. V tom videní jej bolo tiež oznámené, že táto nebeská Pani je nanajvýš príjemná pred zrakom Najvyššieho, ale tajomstvo, že je Matkou Božou jej nebolo zjavené, až v okamihu, keď sa obidve navzájom v súkromí pozdravili. Svätá Alžbeta však s niekoľkými domácimi ihneď vyšla privítať najsvätejšiu Máriu, ktorá ako pokornejšia a veľkom mladšia, ponáhľala sa pozdraviť svoju sesternicu, hovoriac: „Nech je Pán s tebou, moja najdrahšia sesternica.“ A Alžbeta odpovedala:

„Ten istý Pán nech ti odplatí za to, že si prišla a poskytla mi toto potešenie.“ S týmito slovami vošli do domu Zachariáša a to, čo sa stalo, budem rozprávať v nasledujúcej kapitole.

V T E L E N I E

Poučenie, ktoré mi dala naša Pani a Kráľovná

213. Dcéra moja, kedykoľvek má tvor v náležitej úcte tie dobré diela a služby, ktoré Pán prikazuje pre svoju slávu, pocíti v sebe veľkú náklonnosť, aby ich konal, veľkú sladkosť keď ich podnikne a ochotu a radosť, keď v nich pokračuje. Tieto rôzne pocity potom dokazujú, že to dielo je skutočne užitočné a že ho prikázal Boh. Duša však nemôže prežívať tieto pocity, ak nie je úplne oddaná Pánovi a ak sa nesnaží ľúbiť Bohu, počúvať Ho s radosťou, vykonávať dielo s ochotou a zabúdať na svoje náklonnosti a pohodlie. Duša musí byť ako verný sluha, ktorý sa snaží konať iba vôľu Pána a nie svoju. Taký spôsob poslušnosti je užitočný a všetky tvory majú tak poslúchať svojho Boha a tým viac to platí o osobách rehoľných, ktoré takú poslušnosť výslovne sľubujú. Aby si ty, moja najdrahšia, dosiahla v nej takú dokonalosť, pamätaj, s akou vážnosťou Dávid na mnohých miestach hovorí o prikázaniach (Ž 118), o výrokoch a ospravedlneniach Pána a spomeň si na účinky, aké mali na tohoto proroka a dosiaľ majú na duše. Hovorí, že zákon Stvoriteľa dáva múdrosť maličkým a obveseľuje srdce (Ž 18, 8 - 9), že osvetľuje oči duše a je žiariacim svetlom na jeho chodníkoch (Ž 118, 105), že je sladší ako med (Ž 18, 11) a žiadúcejší ako drahokamy. Táto ochota a poddanosť Božskej vôli a Jeho zákonom spôsobila, že Dávid bol tak prispôsobiteľný srdcu Božiemu. Také duše volí Jeho Velebnosť za svojich služobníkov a priateľov (1 Kr 13, 14; Sk 13, 22).

214. Konaj teda, dcéra moja, veľmi starostlivo cnostné a dokonalé skutky, o ktorých vieš, že po nich túžia oči Pána. Nepohrdaj žiadnym z nich, ani sa od žiadneho nevzdávej a neprestávajú ich konať, i keby sa akokoľvek mocne proti tomu vzpierali tvoje náklonnosti a slabosť. Dôveruj v Pána a pokračuj v ich konaní a Jeho moc čoskoro premôže všetky obtiaže. Taktiež zo skúseností čoskoro poznáš, aké ľahké je bremeno a sladké jarmo Pána (Mt 11, 30). Neklamal nás, keď hovoril tieto slová, ako by snáď mohli namietať vlažní a nedbalí, ktorí vo svojej strnulosti a nedôvere nepriamo zavrhnú pravdu tohoto výroku. Tiež si prajem, aby si v snahe stať sa mi podobná v dokonalosti, všímala si milosť, ktorou ma Božská dobrota ráčila obdať tým, že mi udelila nežnú lásku a príchynnosť k tvorom ako účastníkom božských dobrodení a existencie. V tejto láske som sa snažila tešiť ich, uľahčovať všetkým duším a oživovať ich a z prirodzeného súcitu poskytovala som im všetky duchovné a telesné dobrá; žiadne z nich, bez ohľadu na to, akí boli veľkí hriešnici, nepriala som nič zlé, naopak, veľký súcit môjho srdca ma nútil zjednávať im večnú spásu. Z toho tiež vznikla moja úzkosť ohľadne zármutku, ktorý spôsobí moja tehotnosť môjmu snúbencovi Jozefovi, lebo jemu som bola dlžná viac, než všetkým ostatným tvorom. Moje srdce naplňoval nežný súcit najmä pre trpiacich a nemocných a snažila som sa pre všetkých získať nejakú úľavu. Prajem si teda, a by si ma v týchto cnostiach napodobňovala tým, že budeš používať vedomosti, ktoré si o nich dostala.

K a p i t o l a 17

O pozdrave, ktorým nebeská Kráľovná pozdravila svätú Alžbetu a o posvätení Jána

215. Keď najsvätejšia Matka Mária prišla do domu Zachariáša, Kristov predchodca práve dosiahol šesť mesiacov od počatia v živote svätej Alžbety. Telo dieťaťa Jána dosiahlo už stav veľkej prirodzenej dokonalosti, oveľa väčšej než iné deti a to pre jeho zázračné počatie neplodnou matkou a z úmyslu Najvyššieho, ktorý ho chcel spraviť schránkou väčšej svätosti než iných ľudí (Mt 11, 11). Ale jeho duša bola vtedy ešte plná tmy hriechu, ktorý zdedil tak, ako ostatné dietky Adama, prvého spoločného otca ľudského pokolenia. Pretože podľa všeobecného zákona smrteľníci nemôžu obdržať svetlo milosti, kým neprídu na svetlo slnečné (Rim 5, 7) a keďže po prvom dedičnom

hriechu, ktorý prináša so sebou naša prirodzenosť, lono matky musí slúžiť ako žalár, alebo väzenie pre nás všetkých, ktorí nesieme vinu nášho praotca a hlavy, Adama. Kristus Pán ustanovil predísť toto veľké požehnanie u svojho proroka a udelil mu svetlo svojej milosti a ospravedlnenia už v šiestom mesiaci po jeho počatí svätou Alžbetou, aby vynikal svätosťou tak, ako svojim úradom Predchodcu a Krstiteľa.

216. Keď svätá Alžbeta prvý raz pozdravila najsvätejšiu Máriu, obe sesternice, ako som povedala na konci predošlej kapitoly, vošli do súkromia. Tam ihneď Matka Milosti opäť pozdravila svoju sesternicu slovami: „Nech Ťa zachová Boh, moja najdrahšia sesternica a Jeho božského svetlo nech Ťi udelí milosť a život.“ (Lk 1, 40ñ. Akonáhle Alžbeta počula hlas Márie, naplnil ju Duch Svätý a vnútorne tak osvietil, že v okamihu videla najvznešenejšie tajomstvá a sväté diela. Tieto dojmy, i tie, ktoré súčasne cítilo dieťaťko Ján v živote svojej matky, spôsobila prítomnosť Slova telom učeného v snubnej komore Máriinho lona a on použijúc Máriin hlas ako nástroj, začal z toho miesta používať svoju moc, ktorú mu udelil večný Otec pre spasenie a posvätenie duší. A pretože teraz pôsobil ako človek, hoci mal ešte nepatrnú veľkosť, ako človek počatý pred ôsmimi dňami, zaujal vo svojej obdivuhodnej pokore pozíciu ako modliaci sa a prosiaci Otca. S vrúcnuou modlitbou žiadal o ospravedlnenie svojho budúceho Predchodcu a obdržal ho z rúk Najsvätejšej Trojice.

217. Svätý Ján bol tretí človek, za ktorého náš Vykupiteľ urobil zvláštnu žiadosť od tej doby, čo bol prítomný v lone svojej Matky. Jeho Matka bola prvá, za ktorú vzdával vďaky a prosil Otca; druhá bol Jej snúbenec, svätý Jozef, za ktorého vtelené Slovo obetovalo svoje modlitby, ako som povedala v dvanástej kapitole; a tretí bol predchodca, svätý Ján, ktorého meno Pán výslovne uviedol vo svojich modlitbách k Otcovi. Svätý Ján obdržal také veľké šťastie a vyznamenania, že Kristus, náš Pán, predložil večnému Otcovi zásluhy svojho umučenia a smrti, ktoré mal vytrpieť za ľudstvo a na ich základe žiadal o posvätenie tejto duše. On určil a vybral pre seba toto dieťa, aby sa narodilo ako Jeho svätý Predchodca a ako svedok Jeho príchodu na svet (Jn 1, 7); ako človek, ktorý mal pripravovať srdce Jeho ľudu, aby Ho poznali a prijali ako Mesiáša. Sám Pán ustanovil, že pre také vznešené poslanie, ako je predchodca, má obdržať všetky milosti, dary a prednosti, aké sú výhodné a prináležia pre taký úrad. Toto všetko nebeský Otec udelil tak, ako to jeho Jednorodný od Neho žiadal.

218. Toto sa stalo prv, než presvätá Mária vyslovila svoj pozdrav. Pri vyslovení tých vyššie uvedených slov, boh zhliadol na dieťaťko v živote svätej Alžbety a dal mu dokonalé užívanie rozumu, osvietil ho božským svetlom, aby sa mohol predbežným poznávaním pripraviť na to požehnanie, ktoré mal obdržať. Spolu s touto prípravou bol zbavený dedičného hriechu a posvätený, učený adoptovaným synom Božím a naplnený hojnými milosťami Ducha Svätého a plnosťou všetkých jeho darov. Schopnosti Jána boli posvätené, poddané a podriadené rozumu a tak potvrdzovali, čo archanjel Gabriel povedal Zachariášovi: že jeho syn bude naplnený Duchom Svätým v lone svojej matky (Lk 1, 15). Zároveň toto sväté dieťaťko, hľadiac cez steny materského lona ako cez čisté sklo na vtelené Slovo, pokľaklo a klaňalo sa svojmu Vykupiteľovi a Stvoriteľovi, ktorého videlo v najsvätejšej Márii ako uzavreté v komore utvorenej z najčistejšieho křišťálu. Toto bol ten pohyb dieťaťka v jej živote (Lk 1, 44). Mnoho iných úkonov cností vykonalo dieťaťko Ján pri tomto stretnutí, vzbudzujúc vieru, nádej a lásku, klaňanie sa, vďačnosť, pokoru, zbožnosť a všetky iné cnosti, ktoré mu tam bolo možné konať. Od tohoto okamihu začal získavať zásluhy a vzrastať vo svätosti a nikdy ju nestratil, ani sa v nej nikdy neprestal cvičiť so všetkou živosťou a milosťou.

219. Svätá Alžbeta bola v tej chvíli poučená o tajomstve vtelenia posvätením svojho syna a o sviatostnom účele tohoto nového divu. Tiež bola uvedomená o panenskej čistote a od dôstojnosti najsvätejšej Márie. Nebeská Kráľovná bola pri tejto príležitosti pohrúžená vo videní Božstva a tajomstvo, ktoré vykonalo skrz Jej najsvätejšieho Syna. Bola úplne podobná Bohu, plná jasného svetla z božských darov, na ktorých bola účastná a takú plnú vznešenosti ju videla svätá Alžbeta. Videla tiež vtelené Slovo ako cez najčistejšie sklo v panenskej komore, ležiace ako na lôžku, ktoré pozostávalo z horiacich oživených křišťáľov. Nástroj, ktorý všetky tieto divy a podivuhodné účinky spôsobil, bol hlas najsvätejšej Márie, ktorý bol ako mocný, tak i sladký pred sluchom Pána. Všetka táto sila bola iba výronom toho, čo obsahovali tie mocné slová: „Nech sa mi stane podľa Tvojho

slova“, ktorými stiahla večné Slovo z Otcovho lona do svojej duše a do svojho lona.

220. Svätá Alžbeta, plná úžasu nad tým, čo videla a počula o týchto božských tajomstvách a uchvátená radosťou Ducha Svätého a hľadiac na Kráľovnú sveta a na To, čo bolo v Nej, prepukla v hlasné chvály a vyslovila slová, ktoré nám zaznamenal svätý Lukáš: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je Plod života Tvojho. A akože prichádzam k tomu, že Matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo len čo zaznel Tvoj pozdrav v mojich ušiach, zaplesalo radosťou dieťaťko v mojom živote. A blahoslavená si, že si uverila, že sa splní, čo Ti povedal Pán.“ Týmito prorockými slovami svätá Alžbeta opakovala tie vznešené prednosti najsvätejšej Márie, poznávajúc pomocou božského svetla, čo v Nej vykonala moc Pána, čo teraz vykonal a to cez ňu vykoná v budúcnosti. Toto všetko videlo i chápalo dieťaťko Ján, keď počúval slová svojej matky, lebo ona bola osvietená v dôsledku jeho posvätenia a pretože zo svojho miesta v živote nemohol Jej poďakovať slovami svojich úst, za seba i za svojho syna velebila najsvätejšiu Máriu ako nástroj ich veľkého šťastia.

221. Tieto slová chvály, ktoré vyslovila svätá Alžbeta, Matka múdrosti a pokory vzťahovala na Stvoriteľa a presladkým a ľúbezným hlasom zaplesala slovami Magnifikatu, ako ich zaznačil svätý Lukáš (Lk 1, 46 - 55): „Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu mojom a môj duch jasá v Bohu, mojom Spastiteľovi, lebo zhliadol na poníženosť svojej služobnice. Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia, lebo veľké veci mi urobil Ten, ktorý je mocný, a sväté je Jeho Meno a Jeho milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie s tými, čo sa ho boja. Ukázal silu svojho ramena, rozptýlil tých, čo v srdci pyšne zmýšľajú. Mocnárov zosadil z trónov a povýšil ponížených. Hladných naplnil dobrotami a bohatých prepustil naprázdno. Ujal sa Izraela, svojho služobníka, lebo pamätá na svoje milosrdenstvo, ako sľúbil našim otcom, Abrahámovi a jeho potomstvu naveky.“

222. Ako bola svätá Alžbeta prvá, ktorá počula tento ľúbezný chválospev z úst najsvätejšej Panny, tak bola tiež prvá, ktorá Mu pomocou vliatej vedomosti porozumela a posúdila ho. Pochopila tiež niektoré veľké tajomstvá, ktoré v nich autorka niekoľkými vetami vyslovila. Duša presvätej Márie velebila Pána pre vznešenosť jeho nekonečnej milosti; na Nehu vzťahovala a Jemu vzdávala všetku česť a slávu (1 Tim 1, 17), ako počiatku a dokonávateľa všetkých svojich skutkov. Ona vedela a vyznala, že jedine v Bohu sa má každý tvor chváliť a radovať, pretože iba On sám je úplnou ich blaženosťou a spásou (2 Kor 10, 17). Vyznala tiež spravodlivosť a veľkomyselnosť Najvyššieho v starostlivosti o pokorných a v udeľovaní im zo svojej hojnosti ducha Božskej lásky (Ž 137, 6). Najsvätejšia Mária videla, aké prospešné je pre smrteľníkov, keď pozorujú, poznávajú a uvažujú o daroch, ktoré Ona pre svoju pokoru obdržala, že Ju všetky pokolenia budú nazývať blahoslavenou a ako všetci pokorní, každý podľa svojho stupňa, môžu mať podiel na tej istej blaženosti. Jedným slovom vyjadrila tiež všetky milosrdenstvá, dary a požehnania, ktorými Ju Všemohúci vo svojom svätom a obdivuhodnom mene zahrnul, ktoré Ona všetky spoločne nazýva „veľkými vecami“, lebo nič nebolo malé pri tom, čo sa týka tejto veľkej Kráľovnej a Panej.

223. Z plnosti Márie pretekalo milosrdenstvo Najvyššieho na celé ľudské pokolenie a pretože bola Bránou nebeskou, cez ktorú všetky milosrdenstvá vychádzali a budú vychádzať, a ktorou máme vojsť, aby sme sa zúčastnili na Božstve, preto vyznávala, že milosrdenstvá Pána, týkajúce sa Jej, sa udeľujú všetkým pokoleniam a dostávajú ich tí, ktorí sa Ho boja. Ako nekonečné milosrdenstvo povyšuje pokorných a vyhľadáva tých, ktorí sa boja Boha, tak tiež mocné rameno Božskej spravodlivosti rozptyľuje a zahladzuje tých, ktorí sú vo svojej mysli a vo svojom srdci pyšní a zvrhuje ich z trónov, aby namiesto nich posadil na ne chudobných a nízkych. Táto spravodlivosť Pána bola s obdivuhodným leskom a slávou vykonaná na náčelníkovi všetkých pyšných, na Luciferovi a jeho následníkoch, keď všemohúca ruka Božia ich rozptýlila a zvrhla (Keď sa sami zvrhli) zo svojich vysokých trónov, ktoré patrili ich anjelskej prirodzenosti a milosti, ktoré zaberali podľa pôvodného ustanovenia božskej lásky (Iz 14, Zjav 13). Boh chcel, aby všetci boli blažení (1 Tim 2, 4ñ, kdežto oni, ktorí vo svojej márnej pýche chceli vystúpiť na miesta, ktoré nemohli dosiahnuť, ani po nich nemali túžiť, sami sa zvrhli z tých miest, ktoré zaujímali (Iz 14, 13). Vo svojej namyslenosti protivili sa spravodlivosti a nevyspytateľným príkazom Pána, ktorý pyšného anjela a jeho nasledovníkov rozptýlil a zvrhol dole (Zjav 12, 8). Na ich miesto boli dosadení tí, ktorí sú pokorní srdcom a to prostredníctvom Márie, Matky a schránky Jeho dávnych milosrdenstiev.

224. Pre tú istú príčinu táto nebeská pani hovorí a prehlasuje, že Pán obohacuje chudobných, naplňuje ich hojnosťou pokladov svojich milostí a slávy a tí, ktorí sú bohatí vo svojej mienke o seba a v opovážlivej pýche aj tí, ktorí nasycujú svoje srdce falošnými dobrami, ktoré svet pokladá za bohatstvo a šťastie. Najvyšší ich odháňa zo svojej prítomnosti, pretože v nich nie je pravda, ktorá nemôže vojsť do srdca naplneného falšou a podvodom. Prijal svojich služobníkov a svoje deti, ľud izraelský, pamätajúc na svoje milosrdenstvá, aby ich naučil, v čom je múdrosť, pravda a porozumenie (Bar 3, 14), v čom je pokojný a hojný život a spokojnosť, v čom spočíva svetlo Jeho očí a pokoj. Učil ich ceste múdrosti a skrytým chodníčkom rozumu a kázne, ktoré skryl pred kniežatami národov a nepoznajú ich mocní, ktorí vládnu nad zvieratami zeme a bavia sa a hrajú s vtáctvom nebeským a zhromažďujú poklady zlata a striebra. Ani synovia Agary a obyvatelia Temanu, ktorí sú múdri a domýšľavo opatrní tohoto sveta, nemôžu získať túto múdrosť (Gal 3, 7). A synovia Abraháma vierou, nádejou a poslušnosťou ju od Najvyššieho dostávajú, lebo tak bola prisľúbená jeho potomstvu a jeho duchovným deťom, ktoré sú zabezpečená jeho potomstvu a jeho duchovným deťom, ktoré sú zabezpečené a požehnané Plodom panenského života najsvätejšej Márie.

225. Svätá Alžbeta hľadela na Máriu, Kráľovnú tvorstva a poznávala tieto skryté tajomstvá a nielen tie, ktoré som tu mohla popísať, ale tiež aj mnohé iné a väčšie tajomstvá poznala, ktoré moje chápanie nemôže obsiahnuť; ani sa už nechcem o tom viac rozpisovať, čo mi bolo ukázané, aby som prílišne nepredlžovala tento životopis. Ale tie nežné hovory a debaty, ktoré tieto dve sväté rozvážne panie spolu viedli, pripomínajú mi dvoch serafov, ktorých Izaiáš videl nad trónom Najvyššieho, opakujúc božský, vždy nový chválospev: Svätý, svätý, svätý, atď., zakrývajúc jedným párom krídel svoje hlavy, druhým párom nohy a tretím párom krídel lietali (Iz 6, 2). Je isté, že vrúcna láska týchto dvoch svätých žien prevyšovala lásku všetkých serafov, lebo Mária sama milovala viac, než všetci anjeli dohromady. Plamene božskej lásky ich rozpaľovali, rozpínali dve krídla svojich srdiec, aby jedna druhej preukazovala lásku a aby sa povznášali k poznávaniu najvznešenejších tajomstiev Najvyššieho. Dvoma ďalšími krídlami neobyčajných vedomostí zakrývali svoje tváre, pretože obe v hovoroch rozoberali a pozorovali tajomstvo Kráľa (Tob 12, 7) a opatrovali jeho tajomstvo v sebe po celý život; tiež preto, že obmedzovali svoje rozhovory a podriaďovali ich svojej vernej viere a vylúčili akúkoľvek domýšľajú zvedavosť, zakrývali tiež nohy Pána a svoje vlastné tretím párom Serafínskych krídel, lebo vo svojej pokore seba veľmi nízko cenili, ba za nič sa považovali pred tvárou Božskej Velebnosti. Okrem toho, pretože najsvätejšia Mária vo svojom panenskom lone uzatvárala samého Boha nekonečnej velebnosti, môžeme v pravom zmysle slova povedať, že chránila trón, na ktorom trónil Pán.

226. Keď nastal čas, aby vyšli zo svojho ústrania, svätá Alžbeta ponúkla seba a celú svoju rodinu i celý dom k službám Kráľovnej nebies. Prosila Ju, aby prijala ako tichý útulok izbu, v ktorej sa obyčajne sama modlievala, pretože bola viac odľahlá a vhodná na modlitebňu. Nebeská Kňažná s pokorou a vďakou prijala túto izbu a používala ju pri rozjímaní a na spanie a nik iný do nej nikdy nevchádzal, než tieto dve sesternice. Všetok ostatný čas ponúkla k službám a na pomoc Alžbete ako slúžka, hovoriac, že práve preto prišla a tiež preto, aby ju potešila. Ó, ktoré priateľstvo je také verné, také nerozlučné a milé, ako to, ktoré spája veľké puto božskej lásky! Aký obdivuhodný je Pán, ktorý toto veľké tajomstvo vtelenia zjavil trom ženám, než ho oznámil komukoľvek z ľudského pokolenia! Prvá bola svätá Anna, ako som povedala na príslušnom mieste; druhá bola svätá Alžbeta a spolu s ňou i jej syn, ktorý ešte v jej živote a preto nemohol byť považovaný za odlúčeného od nej. Tak je „pošetilosť Božia múdrejšia než ľudia“, ako hovorí svätý Pavol.

227. Najsvätejšia Mária a Alžbeta sa dlho spolu zdržali a vyšli zo svojho súkromia až keď sa už stmievalo a Kráľovná nemies uzrela Zachariáša stáť nemého per sebou a ihneď ho ako kňaza prosila o požehnanie Pána, ktoré od neho obdržala. Aj keď ho súcitne ľutovala pre jeho utrpenie, nepoužila svoju moc, aby ho uzdravila, pretože poznala tajomný prípad jeho nemoty; ale prisľúbila mu svoje modlitby. Svätá Alžbeta, ktorá už vedela o veľkom šťastí prečistého svätého Jozefa, hoci on sám o ňom ešte nič nevedel, zhovárala sa s ním a obsluhovala ho s veľkou úctou a vážnosťou. Ale po trojdennom pobyte v dome Zachariáša požiadal svoju nebeskú snúbenicu Máriu o dovoľenie navrátiť sa do Nazaretu. Ju chcel ponechať v spoločnosti svätej Alžbety, aby jej v tehotenstve

vypomáhala. Svätý manžel Ju opustil a dohodli sa, že opäť príde a odprevadí Kráľovnú domov, akonáhle ho upovedomia. Svätá Alžbeta mu ponúkla nejaké dary, aby si vzal so sebou domov, ale on na jej naliehavé prosby prijal z nich iba malú časť, lebo tento muž Boží bol nielen milovník chudoby, ale mal tiež veľkomyselné a šľachetné srdce. Tak sa vydal na spiatočnú cestu do Nazareta a vzal so sebou tiež malého oslíka, ktorého priviedli so sebou. Doma za neprítomnosti jeho Snúbenice mu posluhovala susedka, ktorá k nim prichádzala aj keď najsvätejšia Mária bola doma a vykonával pre nich potrebné pochôdzky mimo domu.

Poučenie, ktoré mi dala Pani a Kráľovná nebies

228. Dcéra moja, aby sa tvoje srdce mohlo roztecovať stále väčšou túžbou po dosiahnutí milostí a priateľstva Božieho, veľmi ti odporúčam, aby si rástla v poznávaní dôstojnosti, vznešenosti a blaženosti duše, ktorá je obdarená týmito prednosťami, ale pamätaj, že tieto prednosti sú tak obdivuhodné, veľké a cenné, že to nemôžeš pochopiť ani keby som ti ich vysvetlila a tým pomocou božského svetla, ktoré dostávaš a potom pochopíš, že Pán koná väčšie dielo ospravedlňovaním duší, než stvorením všetkých telies nebeských a celého sveta, so všetkými jeho krásami a dokonalosťami, ktoré obsahujú. A ak pre tieto divy, ktoré tvorovia môžu čiastočne poznávať svojimi zmyslami, cítia veľkosť a moc Božiu, čo by teda ešte povedali a mysleli, keby očami svojej duše mohli zazrieť vzájomnosť a krásu milosti v tak mnohých tvoroch, ktorí sú schopní ju prijať?

229. Ľudský jazyk nemá dostatok slov, ktoré by vyjadrili, aké účasťstvo a dokonalosť obsahuje posväcujúca milosť. Je to príliš málo, ak povieme, že je čistejšia a viac bez škvrny než sneh; jasnejšia než slnko; vzácnejšia než zlato a drahé kamene; viac okúzľujúca, ľúbeznejšia a príjemnejšia než najrozkošnejšie hostiny a zábavy a krajšia, než si všetky tvory môžu predstaviť alebo priať. Všimni si tiež ošklivosť hriechu, aby si týmto protikladom lepšie poznala krásu milosti, lebo ani tma, ani hniloba, ani najhroznejšie, najdesivejšie alebo najošklivejšie tvory nemôžu sa porovnať s hriechom a jeho ošklivosťou. Mučeníci a svätci mnoho rozumeli z tých tajomstiev (Žid 11, 36). Aby si zaistili krásu milosti, chránili sa pred skazou hriechu, nebáli sa ohňa ani divokých zvierat, ani meča, mučenia, žalárov, potupy, bolesti, protivenstiev, ani samotnej smrti, ani dlhého, ustavičného mučenia, lebo uniknúť týmto veciam sa musí považovať za málo, alebo nič a nemožné je ani pomyslieť, aby sa to porovnálo s jediným stupňom milosti, ktorý môžu duše získať, i keby boli najopovrhutejšie na svete. Všetci ľudia, ktorí si oceňujú a ženú sa za prchavou a vonkajšou krásou tvorov, sú nevedomci a čo im neposkytuje túto klamnú krásu, to pokladajú za bezcenné a nízke.

230. Ty však poznáš niečo z veľkosti požehnania, ktoré vtelené Slovo udelilo svojmu predchodcovi v živote jeho matky. A pretože svätý Ján to tiež poznal, preto poskakoval od radosti a plesal v živote svojej matky. Chápeš tiež, čo ty sama musíš konať a trpieť, aby si dosiahla blaženosť a nestratila, alebo ani čo najmenej nejakou chybou nezmenšila túto prevásnu krásu, ani nejakou hoci i najmenšou nedokonalosťou nezdržala jej dokončenie. Prajem si, aby si nasledovala moju sesternicu Alžbetu a nenavádzala žiadne priateľstvo s ľudskými tvormi, s výnimkou takých, s ktorými môžeš a máš hovoriť o skutkoch a tajomstvách Najvyššieho a s ktorými sa môžeš naučiť kráčať po správnej ceste Jeho Božských prianí. Aj keď ťa zamestnávajú dôležité podujatia práce, nezabúdaj, alebo nevynechávaj duchovné úkony a prísnu životnú dokonalosť, lebo toto je nutné zachovávať a dbať na to nielen keď všetko ide hladko, ale tiež v najväčších protivenstvách, ťažkostiach a práci, pretože nedokonalá ľudská prirodzenosť chytá sa aj najmenej okolnosti, ktorou by si mohla uľaviť v bdelosti.

K a p i t o l a 18

Najsvätejšia Mária si zostavuje denný poriadok svojich duchovných úkonov v dome Zachariáša; niektoré z jej rozhovorov so svätou Alžbetou

231. Keď predchodca Ján bol posvätený a svätá Alžbeta, jeho matka, bola obdarená veľkými darmi a milosťami a tým sa splnil hlavný účel Máriinej návštevy, Kráľovná nebies pristúpila

k usporiadaniu svojho každodenného života v dome Zachariáša, pretože Jej zamestnanie nemohlo byť vo všetkom rovnaké, ako bola zvyklá vo svojom domove. Aby svoje priania riadila pod vedením Ducha Svätého, utiahla sa do samoty, postavila sa do prítomnosti Najvyššieho a prosila Ho, ako obyčajne, aby ju viedol a riadil v tom, čo má konať za dobu svojho pobytu v dome Jeho služobníkov Alžbety a Zachariáša, tak aby sa Mu vo všetkom páčila a plnila výhradne Jeho priania. Pán vypočul Jej žiadosť a odpovedal jej, hovoriac: „Nevesta a Holubička moja, Ja budem riadiť všetky tvoje skutky a budem viesť tvoje kroky, aby si plnila všetko v Mojej službe a mojich prianiach a tiež ti oznámim deň, kedy si budem priať, aby si sa vrátila do svojho domova. Zatiaľ ostaň v dome mojej služobnice Alžbety a zhovárať sa s ňou. Čo sa týka ostatného, pokračuj v úkonoch a modlitbách, najmä za spásu ľudí a modli sa tiež, aby som zadržal svoje spravodlivé konanie, keď nepretržite urážajú Moju dobrotu. V spojení so svojimi modlitbami budeš Mi obetovať Baránka bez poškvry (1 Pt 1, 19), ktorého nosíš vo svojom lone, Ktorý sníma hriechy sveta (Jn 1, 29). Toto nech je teraz tvoje zamestnanie.

232. V súlade s týmto poučením a s novým rozkazom Najvyššieho, zariadila nebeská kňažná všetko svoje zamestnanie v dome svojej sesternice Alžbety. A podľa svojho predošlého zvyku vstávala o polnoci a trávila celé hodiny v rozjímانيach o božských tajomstvách a bdeniu i spánku venovala toľko času, koľko ho najdokonalejšie a najpresnejšie vyžadoval Jej prirodzený stav a potreby Jej tela. V práci i v odpočinku dával Jej Pán nové milosti, osvietenie povznesenia a sladkosti. Počas týchto troch mesiacov mala mnoho videní Božstva, väčšinou abstraktných. Oveľa častejšie boli videnia najsvätejšieho človečenstva Slova v jeho podstatnom spojení božstva s človečenstvom. Jej panenský život, v ktorom Ho nosila, slúžil Jej ako oltár i svätýňa. Denne pozorovala vzrast najsvätejšieho Tela. Tieto skúsenosti a tajomstvá každý deň boli tak prispôsobené, aby sa Jej ukázali nezmerateľné polia Božskej moci a podstaty; duch tejto vznešenej Panej sa nesmierne rozširoval. V dôsledku mocných účinkov by bola mnohokrát strávená a zomrela by, keby Ju nebola posilňovala moc Pána. K týmto zamestnaniam, ktoré boli pred všetkými skryté, pridávala tie, ktoré vyžadovala služba a potešenie Jej sesternice Alžbety, hoci týmto nevenovala ani o okamih viac, než to vyžadovala láska. Akonáhle ich vykonala, ihneď sa vrátila do svojej samoty a ku svojej uzobranosti, v ktorej mohla oveľa voľnejšie vylievať si city svojej duše pred Pánom.

233. Nie menej dbala o to, aby bola vnútorne zamestnaná pri ručných prácach, ktorým venovala mnoho hodín. Pri tomto všetkom mal predchodca Pána to šťastie, že veľká Kráľovná vlastnými rukami učila a pripravila plienky a prikrývky, v ktorých mal byť zabalený a chovaný. Matka Alžbeta vo svojej materskej starostlivosti a pozornosti, aby toto šťastie pre svätého Jána pripravila, pokorne prosila o túto láskavosť Kráľovnú nebies, a Mária s veľkou láskou a poníženosťou súhlasila s jej žiadosťou, aby dokázala poslušnosť svojej sesternici, ktorej chcela slúžiť ako najnižšia služka, lebo v pokore a v poslušnosti najsvätejšia Mária vždy predstihla všetkých ľudí. Aj keď sa Alžbeta snažila predísť ju v mnohom, čo patrilo k Jej službe, predsa Mária vo svojej neobyčajnej prezieravosti a múdrosti vedela predísť svoju sesternicu a v pokore vždy zvíťazila.

234. V tomto ohľade medzi týmito dvoma sesternicami nastali rozkošné závody, ktoré sa Najvyššiemu veľmi páčili a pre anjelov boli predmetom obdivu. Svätá Alžbeta veľmi starostlivo a pozorne obsluhovala našu Paniu a veľkú Kráľovnú a nariadila to aj všetkým svojim domácim. Avšak Tá, ktorá bola učiteľkou cností, najsvätejšia Mária, bola ešte pozornejšia a túžila tým viac jej slúžiť, vychádzať v ústrety a rozptyľovať starosti svojej sesternice a povedala jej: „Moja drahá sesternica, je mi veľkou útechou, keď mi niekto dáva rozkazy a keď môžem po celý život poslúchať; nie je to teda dobré, že tvoja láska ma pripravuje o to potešenie, ktoré z toho cítim; a pretože som mladšia, patrí sa, aby som slúžila nielen tebe ako svojej matke, ale všetkým, ktorí sú v tvojom dome; zachádzaj so mnou ako so svojou služkou, pokým budem u teba.“ Svätá Alžbeta odvetila: „Moja milovaná Pani, oveľa viac sa patrí, aby som ja poslúchala teba a Ty aby si rozkazovala a vo všetkom ma riadila a ja to od Teba žiadam oveľa spravodlivejšie, lebo keď Ty, Pani, si praješ cvičiť v pokore, ja zasa som povinná klaňať sa a ctiť môjho Boha a Pána, ktorého nosíš vo svojom lone a viem, že Tvoja dôstojnosť je hodná všetkej cti a vážnosti.“ Ale najmúdrejšia Panna odvetila: „Môj Syn a Pán si ma nevyvolil za svoju Matku, aby som prijímala poctu ako Pani, lebo Jeho kráľovstvo nie je z tohoto sveta (Jn 18, 36), ani neprišiel, aby sa Mu slúžilo, ale aby slúžil

(Mt 20, 28), a trpel a učil smrteľníkov poslušnosti a pokore (Mt 11, 29) a ako majú zavrhnovať spánštelosť a pýchu. Keď ma teda Jeho Velebnosť toto učí a Najvyšší nazýva seba pohanením a opovrhnutím ľudí (Ž 21, 7), ako môžem ja, Jeho otrokyňa, ktorá nie je hodná byť v spoločnosti tvorov, dovoliť, aby si mi slúžila ty, ktorá si stvorená na Jeho obraz a podobu (Gen 1, 27).“

235. Svätá Alžbeta však naliehala ďalej a povedala: „Pani a Ochrankyňa moja, to ovšem platí pre tých, ktorí nevedia o tajomstve, ktoré ukrývaš v sebe. Avšak ja, ktorú Pán bez vlastnej zásluhy o tom upovedomil, budem v Jeho očiach veľmi trestuhodná, keby som Mu v Tebe nevzdávala úctu, aká Mu ako Bohu a Tebe ako Jeho Matke, patrí. Preto je spravodlivé, aby som vám obom slúžila, ako otrok slúži svojim pánom.“ Na to jej najsvätejšia Mária odpovedala: „Moja drahá sesternica, táto úcta, ktorou si povinná a praješ si vzdávať ju prináleží Pánovi, ktorého nosím vo svojom lone, lebo On je pravé najvyššie Dobro a náš Vykupiteľ. Ale čo sa týka mňa, ktorá som iba tvor a medzi ostatnými tvormi iba biedny červiačik, hľaď na mňa tak, aká som sama o sebe, lebo sa máš klaňať iba Stvoriteľovi, ktorý si mňa, biednu, vyvolil za svoj príbytok. Podľa Jeho Božského sviatenia budeš dávať Bohu, čo je Jeho a mne dovoľ konať čo mi patrí, totiž aby som slúžila a bola zo všetkých najnižšia. O to ťa prosím pre svoju útechu a v mene Pána, ktorého nosím vo svojom živote.“

236. Taký svätý spor medzi najsvätejšou Máriou a svätou Alžbetou trval nejaký čas. Ale Božská múdrosť našej Kráľovnej poskytovala jej takú obratnosť a vynaliezavosť v záležitostiach týkajúcich sa pokory a poslušnosti, že nikdy nemala neúspech, keď vynachádzala prostriedky a cesty k poslušnosti a aby sa Jej rozkazovalo. Avšak po celý čas Jej pobytu u svätej Alžbety všetky sa to dialo takým spôsobom, že obidve, každá podľa svojej schopnosti, zachovávali v najväčšej úcte tajomstvo Kráľa, ktoré im bolo zverené a ktoré bolo uložené v najsvätejšej Márii. V Márii bola táto úcta taká vysoká, aká prislúcha pre Matku a Majsterku všetkých cností a milostí a u Alžbety taká, aká slušala múdrej matróny, Duchom Svätým tak vysoko osvietenej. Týmto svetlom múdro riadila svoje chovanie voči Matke Božej, plnila Jej priania a poslúchala Ju, kedy a ako mohla a zároveň ctíla Jej dôstojnosť a v nej svojho Stvoriteľa. V srdci si zaumienila, že keď bude musieť Matke Božej niečo rozkázať, urobí to iba preto, aby Ju poslúchla a splnila Jej prianie a kedykoľvek to urobila, vždy prosila Pána o dovoľenie a odpustenie a nikdy nič neprikazovala priamo, ale vždy len akoby vyslovila prianie; viac naliehala v takých veciach, ktoré prispievali k pohodliu Márie, ako napríklad, aby si trochu pospala, alebo vzala nejaké jedlo. Tiež prosila Máriu, aby jej svojimi rukami zhotovila nejaké predmety. Mária vyhovelá, ale svätá Alžbeta ich nikdy nepoužívala, iba ich opatrovala v najväčšej úcte.

237. Takým spôsobom najsvätejšia Mária uskutočňovala učenie večného Slova, ktoré sa natoľko ponížilo, že hoci sa rovnalo nebeskému Otcovi a bolo výrazom Jeho podstaty, pravý Boh z Boha pravého, prijal na seba spôsob a postavenie sluhu (Hebr 3; Flp 2, 6 - 7). Táto Pani bola Matka Božia a všetkého tvorstva. Svojou vznešenosťou a dôstojnosťou prevyšovala všetky tvory a predsa ostala pokornou služobníčkou najmenšieho z nich a nikdy neprijímala pocty a služby, ako by Jej patrili, ani sa nikdy nepovyšovala a neprestala o sebe zmýšľať čo najpokornejšie. Čo teda môžeme povedať o našej ohavnej namyslenosti a pýche? Keď plní najohavnejších hriechov, ešte sme takí pochabí, že s takou šialenosťou domáhame sa pre seba úcty a vážnosti od sveta? A keď nám ju odoprú, hneď strácame ten zbytok rozumu, ktorý nám vášne nechali. Celý tento nebeský životopis nesie známky pokory a odsudzuje našu pýchu. Keďže však nie je môj úkol, aby som učila alebo napomínala, ale aby som bola poučovaná a napomínaná, preto prosím všetky verné dietky svetla, aby pre svoje pokorenie postavil pred svoje zrak tento vzor pokory.

238. Pre Pána by nebolo ťažké, aby chránil svoju najsvätejšiu Matku pred takým krajným ponížením a vziať Jej príležitosti, pri ktorých sa ich učila chápať, mohol Ju povýšiť nad všetkých tvorov a nariadiť, aby Ju všade a všetky tvory ctíli a vážili, tak ako vedel ako zahnúť číou a vážnosťou iných, ako Asuer urobil pre Mardochea. Keby to snáď bolo ponechané na úsudok ľudí, tí by zariadili, aby Žena, ktorá je svätejšia než všetky zbory nebeské, Ktorá nosila vo svojom lone Stvoriteľa anjelov a nebies, bola stále obklopená čestnou strážou, chránená pred zrakom ľudí a ctená od celého sveta. Zdalo by sa im to nedôstojné, aby sa zamestnávala nízkymi prácami, alebo aby sa nekonalo všetko podľa Jej rozkazov, alebo aby odmietala poctu a nejednala sponou

autoritou. Taký úzky je ľudský rozum, ak vôbec možno nazvať rozumom to, čo je obmedzené. Ale taký klam sa nemôže zamiešať do pravej vedy svätých, ktorú im udeľuje nekonečná múdrosť Stvoriteľa, ktorá také počty hodnotí podľa ich spravodlivej ceny a váhy a nezamieňa ich s hodnotou tvorov. Najvyšší by bol veľa odoprel svojej milovanej Matke a málo by jej prospel, keby Jej bol odňal a vzdialil príležitosti k dokazovaniu najhlbšej pokory a namiesto toho Ju vystavil vonkajšej chvále ľudu. Tiež pre svet by to bola veľká strata, keby nemal túto školu pokory a príklad pre pokorovanie a zahanbovanie jeho pýchy.

239. Svätá Alžbeta od tej chvíle, čo prijala svojho Pána ako hosťa do svojho domu, aj keď ešte iba v živote jeho panenskej Matky, obdržala od Pána veľa dobrodení. Častými rozhovormi a dôverným jednaním s nebeskou Kráľovnou podľa toho, ako vzrastala vo vedomostiach a v poznávaní tajomstva Vtelenia, pokračovala táto veľká matróna vo všetkých spôsoboch svätosti ako človek, ktorý ich čerpá priamo zo zdroja. Niekoľkokrát sa je podarilo pozorovať najsvätejšiu Máriu pri modlitbe, ako bola vo vytržení a vznášala sa nad zemou; bola plná božského lesku a krásy, takže, by ani nemohla pohliadnuť na Jej tvár, ani ostať na žive v Jej prítomnosti, keby ju Božie moc nebola posilňovala. Pri takých a podobných príležitostiach, kedykoľvek mohla byť ich svedkyňou bez toho, aby vzbudila pozornosť najsvätejšej Márie, padala na kolená a kľaciac vedľa nej, klaňala sa vtelenému Slovu v panenskom chráme Jeho najsvätejšia Matky. Všetky tajomstvá, ktoré Božským svetlom obdržala a obcovanie s veľkou Kráľovnou, svätá Alžbeta uzatvorila a zapečatila vo svojom srdci a bola spoľahlivá schránka a opatrná sekretárka toho, čo sa jej zverilo. Iba so svojím synom Jánom a so Zachariášom za ten krátky čas, ktorý žil po narodení svojho syna, svätá Alžbeta do istej miery hovorila o takých tajomstvách, o ktorých sa všetci dozvedeli. Ale pri tom všetkom jednala ako statočná, múdra a veľmi svätá žena.

Poučenie, ktoré mi dala presvätá Kráľovná Mária

240. Milá dcéra, dobrodenia Najsvätejšieho a vedomosti o Jeho božských tajomstvách, prebúdzajú v pokorných dušiach istú lásku a oceňovanie pokory, čo ich povznáša sladkou a silnou mocou, podobnou tej, ktorá spôsobuje, že plameň šľahá hore, alebo príťažlivosť, ktorá spôsobuje zasa, že kameň padá dole; obe sa snažia dosiahnuť svoj prirodzený cieľ. Taký je účinok pravého svetla, v ktorom sa tvor jasne poznáva v pripisuje milosti pravému zdroju, od ktorého pochádza všetka dokonalosť (Jak 1, 17) a tak sú všetky veci privedené do pravej rovnováhy. A to je najsprávnejší poriadok pravého rozumu, ktorý poráža falošnú namyslenosť smrteľníkov a používa proti nej akési násilie. Pre túto namyslenú pýchu srdca, v ktorom sa zahniezdila, nemôže túžiť po opovrhovaní, ani ho nemôže strpieť, ani vystáť nad sebou vyššieho, ba urážajú ho aj seberovní; vášnivo všetkým odporuje, len aby on sám bol nad všetkými. Ale ponížené srdce je pokorné úmerne k dobrodeniam, ktoré dostáva a v jeho vnútri ticho vzrastá túžba a veľký hlad po sebaponižovaní a po poslednom mieste; je veľmi nepokojné ak pozoruje, že ho nepovažujú za najnižšie zo všetkých a keď nie je pokorované.

241. Vo mne, moja najdrahšia, nájdeš ukážku, ako máš v praxi jednať podľa tejto náuky, lebo nebolo malé žiadne z tých dobrodení a požehnaní, ktoré mi hojne udelila Pravica Najvyššieho. Napriek tomu sa však moje srdce nikdy nepovyšovalo pýchou nad sebou, ani nepoznalo nikdy iné, než túžbu po ponížení a aby zastávalo posledné miesto medzi všetkými tvormi. Prajem si, aby si najmä ty mňa v tomto napodobňovala; snaž sa, aby si zaujala posledné miesto, bola poddaná všetkým, ponížená, považovaná za neužitočnú pre Pánom i pred ľuďmi a považuj sa za menej ako zemský prach. Nemôžeš poprieť, že medzi všetkými pokoleniami nebol nikto viac vyznamenaný, ako ty a nik si tieto dobrodenia nezaslúžil menej, ako ty. Ako teda splatíš tento veľký dlh a ako sa odvdáčiš, ak sa nebudeš pokorovať pred všetkými ostatnými a viac než všetci synovia Adamovi a ak nevzbudíš v sebe vznešené a láskyplné zmýšľanie ohľadom pokory? Dobré je poslúchať prelátov a učiteľov, preto to stále konaj. Ja by som však rada videla, aby si išla omnoho ďalej, aby poslúchala aj najnepatrnejšieho zo svojich blížnych vo všetkom, čo nie je hriešne a to tak, ako keby si poslúchala svojich najvyšších predstavených; prajem si, aby si v tomto bola veľmi horlivá, ako som bola Ja za môjho pozemského života.

242. Musíš však byť opatrná v poslúchaní svojich podriadených, aby ťa snád' nenútili k poslušnosti vo veciach nepatričných a neslušných, keď budú vedieť o tvojej túžbe, že chceš poslúchať vo

všetkých veciach. Môžeš vykonať mnoho dobrého, ak im budeš dávať dobrý a slušný príklad v poslušnosti bez toho, aby si tým zavinila nejakú stratu ich poddanosti a poškodila svoju autoritu ako predstavená. Keby sa vyskytlo niečo nepríjemné, ale nejaká urážka, ktorá by sa týkala len teba, prijmi to s radosťou tak, aby si ani perami nepohla na svoju obranu, alebo aby si si sťažovala. Keď sa však jedná o urážku Boha, pokarhaj bez toho, aby si pridala svoj zármutok k zármutku Jeho Velebnosti. Nikdy nehľadaj príčinu pre sebaobranu, ale buď vždy ochotná hájiť česť Božiu. V žiadnom prípade sa však nenechaj uniesť nezriadeným hnevom a vášňou. Prajem si, aby si veľmi opatrne skrývala a utajovala Pánovu priazeň, lebo tajomstvo Kráľa sa nemá ľahko odkrývať (Tob 12, 7), bez ohľadu na to, či sú telesní ľudia schopní alebo hodní tajomstiev Ducha Svätého (1 Kor 2, 14). Ak si praješ byť moja milovaná dcéra, vo všetkom ma napodobňuj. Dosiahneš to, keď ma budeš poslúchať a tým nakloníš Všemohúceho, že ťa bude posilňovať a riadiť tvoje kroky k tomu čo chcem ja u teba docieľať. Neodporuj Mu, ale prispôsob sa a priprav svoje srdce a ochotne i rýchlo poslúchaj Jeho osvietenia a milosti. Nech milosť v tebe nie je márne (2 Kor 6, 1), ale pracuj horlivo a svoje skutky konaj s úplnou dokonalosťou.

K a p i t o l a 19

O niektorých rozhovoroch, ktoré najsvätejšia Mária viedla v dome svätej Alžbety so svojimi anjelmi a tiež so svojou sesternicou

243. Nesmierna plnosť múdrosti a milosti najsvätejšej Márie nemohla ostať nečinná ani na okamih a nikde, ani pri žiadnej príležitosti. Vždy konala všetko s plnou dokonalosťou, bola stále a za všetkých okolností činná do najvyššej miery a možnosti, neochabujúc nikdy v najsvätejších a najvznešenejších cnostiach. A pretože všade hrala úlohu pútničky na zemi a obyvateľky nebies a sama bola duchovným a nanajvýš slávnym nebom, živým chrámom, v ktorom sám Boh si urobil príbytok, teda zároveň nosila v sebe svoju modlitebňu a svätyňu; v tomto ohľade nebol u nej žiaden rozdiel medzi Jej domovom a domovom Jej sesternice Alžbety, ani Jej nemohlo v tomto ohľade prekážať iné miesto, čas a zamestnanie. Blahoslavená Mária stála nad všetkými vecami a bez akýchkoľvek vonkajších požiadaviek nepretržite sa venovala vplyvu lásky, ktorú stále mala na mysli. Pritom však vo vhodnom čase zhovárala sa s tvormi a jednala s nimi podľa toho, ako to okolnosti vyžadovali a venovala im toľko pozornosti, koľko im ako najmúdrejšia Majsterka každému mohla vhodne venovať. Pretože za tri mesiace svojho pobytu v dome Zachariáša najčastejšie sa zhovárala so svätou Alžbetou a so svojimi anjelmi strážnymi, budem v tejto kapitole hovoriť niečo o predmete Jej hovorov s nimi a zmienim sa tiež o iných veciach, ktoré sa prihodili svätej Alžbete, keď jednala s najsvätejšou Máriou.

244. Keď ostala naša nebeská Kňazná sama a mohla jednať slobodne, trávila veľa hodín vo vytržení a povznesená v božských rozjímaniach a videniach. Niekedy v týchto vytrženiach, alebo i okrem nich, zhovárala sa so svojimi anjelmi o posvätných tajomstvách Jej vnútornej lásky. Jedného dňa, čoskoro po svojom príchode do domu Zachariáša, hovorila s anjelmi takto: „Nebeskí duchovia, moji strážcovia a spoločníci, vyslanci Najvyššieho a svetla Jeho Božstva, poďte a posilnite moje srdce, ktoré je zajaté a zranené Jeho božskou láskou, lebo sa trápi pre svoju vlastnú obmedzenosť, pre ktorú nemôže dostatočne splniť povinnosti, ktoré pozná a ktoré mu vnukajú túto túžbu. Poďte, nadzemské kniežatá a chváľte so mnou obdivuhodné meno Pána a zvelebujme Jeho sväté súdy a skutky. Pomôžte tomuto biednemu červíčkovi chváliť Stvoriteľa, Ktorý ráci láskavo zhliadnuť na jeho nepatnosť. Pohovorme si o divoch môjho Ženícha, povedzte mi niečo o kráse môjho Pána, môjho milovaného Syna! Nech sa môjmu srdcu uľaví a spojí svoje najtajnejšie túžby s vašimi, moji priatelia a spoločníci, lebo vy poznávate tajomstvo môjho Pokladu, ktorý Pán ukryl vo mne. Obmedzenej a tak krehkej nádobe. Veľké sú tieto sväté diela a obdivuhodné tajomstvá a uvažujem o nich so sladkými pocitmi, avšak ich nadmerná veľkosť ma prekonáva a hĺbka i veľkosť mojej lásky ma premáha, keď od nich moje srdce vzplanie. Žiar mojej duše mi nedá pokoj a nenachádzam odpočinutie, pretože moje túžby sú väčšie než všetko, čo môžem vykonať a moje povinnosti sú

väčšie, než moje túžby; som nespokojná sama so sebou, že sa nesnažím natoľko, nakoľko si prajem, že netúžim vykonať toľko, koľko by som mala a pretože zisťujem, že som nedostatočná a prekonáva ma veľkosť toho, čo som povinná. Vy, nebeskí serafovia, vypočujte moje láskyplné horúce túžby, lebo omdlievam láskou (Veľp 2, 5). Otvorte mi svoje prsia, odkiaľ vybleskuje krása môjho Boha, aby som v žiare Jeho svetla a pohľadom na Jeho láskavosť mohla nadobudnúť nový život, ktorý sa stravuje v Jeho láske.

245. „Matka nášho Stvoriteľa a naša Pani,“ odpovedali svätí anjeli, „Ty naozaj vlastniš Všemohúceho, naše najvyššie Dobro. Pretože je s tebou tak úzko spojený a si Jeho prvá Nevesta a Matka, raduj sa z Neho a zachovaj Ho v sebe po celú večnosť. Ty si Nevesta a Matka Boha lásky a pretože v sebe nosíš jedinú Príčinu a Zdroj života, nikto s Nim nebude žiť ako Ty, naša Kráľovná a Pani. Avšak nesnaž sa hľadať odpočinok v takej horiacej láske, lebo Tvoj stav a podmienky ako pútničky nedovoľujú Tvojej láske, aby dosiahla odpočinok, aký sa dosiahne až po úplnom dokonaní, ani neprestane túžiť po novom a väčšom rozmnožení zásluh a po väčších víťazstvách. Tvoje povinnosti neporovnateľne presahujú povinnosti všetkých národov a ešte stále sa budú množiť a porastú, hoci tvoja láska je tak nesmierne horúca, nikdy sa nevyrovná Jej Predmetu, pretože Ten je večný, nekonečný a v jeho dokonalosti nezmerateľný. Ty budeš vždy blažene prekonávaná jeho veľkosťou, lebo Jeho nik nemôže pochopiť, iba On sám sa náležito poznáva a miluje sa takou mierou, ako si zaslúži byť milovaný. Večne, ó Pani, budeš v Ňom nachádzať čo je hodné väčšej túžby a väčšej lásky, lebo to vyžaduje podstata Jeho veľkosti a našej blaženosti.“

246. Tieto rozhovory a porady stále viac roznechovali oheň božskej lásky v srdci najsvätejšej Márie. U nej sa presne splnilo prikázanie Pána (Lv 6, 12), že v Jeho stánku a na Jeho oltári má stále horieť obetný oheň a kňaz starého zákona sa má starať o jeho potrebu a udržovanie. Tento predpis bol do písmeňka splnený v najsvätejšej Márii, lebo v Nej bol spoločne oltár i nový Veľkňaz, Kristus, náš Pán, ktorý živil a zo dňa na deň stupňoval plamene lásky tým, že pridával nový materiál v daroch, požehnaniach, milostiach a v udeľovaní svojho Božstva; kdežto vznešená pani zo svojej strany prispievala svojimi neustávajúcimi snahami, ktoré nevýslovne stúpali v cene nepretržitým tokom milostí a svätosti od Pána. Tento žiar božskej lásky bol zapálený v okamihu, keď táto Pani prišla na svet, aby nikdy nezhasol na tomto oltári, po celú Božiu večnosť. Lebo ako táto večnosť, taký trvalý bol a bude oheň tohoto svätostánku.

247. Inokedy zase hovorila s anjelmi, keď sa Jej ukázali v ľudských podobách, ako som už niekoľkokrát uviedla. Najčastejšie sa tieto hovory točili okolo tajomstva vteleného Slova a v tom ukazovala hlboké poznanie v citovaní Písma svätého a prorokov, že sa tomu i anjeli divili. Pri jednej príležitosti pri hovore o týchto posvätných tajomstvách povedala: „Moji páni, služobníci a priatelia Najvyššieho, moje srdce preniká a zraňuje šíp žiaľu, keď rozjímam o tom, čo hovorí Písmo sväté o mojom najsvätejšom Synovi, alebo čo napísal prorok Izaiáš (Gen 22, 2; Iz 33, 2; Jer 11, 18) ohľadne prehorkých bolestí a múk, ktorého Ho očakávajú. Šalamún hovorí (Múd 2, 20), že bude odsúdený k najpotupnejšej smrti a proroci stále hovoria vážnymi a najvyššími výrazmi o Jeho umučení a o všetkom čo sa má na Ňom splniť. Ó, kiež by dal Boh, aby som ešte v tej dobe žila, aby som sa mohla ponúknuť zomrieť namiesto Pôvodcu môjho života! Bolesť zviera Moju dušu, keď uvažujem o týchto neklamných pravdách a že môj Boh a Pán sa má iba preto narodiť, aby trpel. Ó, kto Ho bude chrániť a brániť proti nepriateľom! Ó, povedzte mi, vy nebeské kniežatá, akým spôsobom alebo akými prostriedkami môžem pohnúť večného otca, aby svoju prísnu spravodlivosť obrátil na mňa, aby bol od tohto trestu oslobodený Nevinný, na Ktorom nemôže byť žiadna vina? Dobré viem, že na uzmiernenie nekonečného Boha za urážky spôsobené Mu ľuďmi, vyžaduje sa zadosťučinenie od vteleného Boha; ale prvým svojim činom môj najsvätejší Syn zaslúžil viac, než celé ľudské pokolenie môže stratiť alebo zaslúžiť svojimi urážkami. Keď teda toto postačí, povedzte mi, či by bolo možné, aby som zomrela ja a tak Ho zachránila pred mukami a pred smrťou? Moje pokorné túžby nebudú na ľarchu môjmu Bohu a moje úzkosti nebudú Mu nemilé. Ale čo vravím? A ako ďaleko ma moja bolesť dohnala, keď musím byť vo všetkom podriadená božskej vôli a jej vernému plneniu!“

248. Takéto a podobné rozhovory mávala najsvätejšia Mária so svojimi anjelmi, najmä počas svojej tehotnosti. Svätí duchovia upokojovali všetky jej úzkosti a s veľkou úctou ukľudňovali Jej myseľ,

utešovali ju obnovovaním spomienok na tajomstvá, ktoré už poznala a pripomínali Jej dôvody a potrebu Kristovej smrti za spásu ľudského pokolenia, pre premoženie diablov a zničenie ich moci, pre slávu večného Otca a pre povýšenie najsvätejšieho a najvyššieho Pána a Jeho Syna (Tim 2, 14). Také veľké a vznešené boli tajomstvá, ktorých sa v hovoroch dotýkala Kráľovná so svätými anjelmi, že našim ľudským jazykom nie je možné ich popísať, ani naše schopnosti ich v tomto živote nemôžu pochopiť. Až budeme v nebi požívať Pána, uvidíme, čo teraz nemôžeme pochopiť. Z tohoto mála, čo som povedala, môže naša zbožnosť pomôcť utvoriť si úsudok o ďalších, oveľa väčších tajomstvách.

249. Podobne i svätá Alžbeta bola veľmi osvietená a zbehlá v Písme svätom, najmä po Navštívení a preto naša Kráľovná s ňou hovorila o týchto nebeských tajomstvách, o ktorých táto matróna vedela a rozumela im, s čím ju ešte viac poučovala a osvecovala, lebo na prímluvu presvätej Panny bola Alžbeta obdarená mnohými nebeskými požehnaniami a darmi. Často sa divila hlbokej múdrosti Matky Božej a opäť Ju velebila slovami: „Požehnaná si, moja Pani a Matka môjho Pána, medzi ženami (Lk 1, 42), nech národy poznajú a velebia tvoju dôstojnosť. Si nanajvýš šťastná, že vo svojom panenskom lone nosíš taký bohatý poklad. Vyslovujem ti pokorné a vreľé blahoprianie k tej radosti, ktorá naplní tvoju dušu, keď budeš vo svojom náručí držať Syna spravodlivosti a kojiť Ho svojimi panenskými prsiami. Spomeň si na mňa, svoju služobníčku, ó Pani, v tej hodine a podaj moje srdce ako obeť svojmu najsvätejšiemu Synovi a pravému vtelenému Bohu. Och, kto bude od tejto chvíle hodný slúžiť Tebe a starať sa o Teba! Ak som však ja nehodná takého šťastia, dopraj mi aspoň miestečko vo svojom srdci, lebo sa obávam (nie bez príčiny), že mi pukne srdce, keď sa budeme musieť rozlúčiť.“ Tiež mnohé iné prejavy najsladšej a najnežnejšej lásky vyslovila svätá Alžbeta pri svojom jednaní s najsvätejšou Máriou. A najmúdrejšia Pani ju tešila, posilňovala a oživovala ju svojimi božskými pôsobiacimi dôvodmi. Toto vznešené, nebeské jednanie Panny Márie sa striedalo s mnohými inými skutkami pokory a sebaponižovania tým, že obsluhovala nielen svoju sesternicu Alžbetu, ale tiež slúžky v jej dome. Kedykoľvek mohla nájsť príležitosť, zamietla dom svojej príbuznej a svoju izbičku zametala pravidelne; so slúžkami umývala nádoby a konala iné skutky hlbokej pokory. Nech vás neprekvapuje, že podrobne popisujem tieto maličkosti, lebo veľkosť Kráľovny ich robí dôležité pre naše poučenie, aby zmizla naša pýcha a bola zahanbená naša ničomnosť, keď si ich uvedomíme. Keď Matka svätosti, bola tým hlboko dojatá a snažila sa tomu zabrániť, preto ich nebeská Pani skrývala pred svojou sesternicou, kedykoľvek mohla.

250. Ó, Kráľovná a Pani neba a zeme, moja ochrankyňa a prímluvkyňa, hoci si učiteľkou všetkej svätosti a dokonalosti, plná údivu nad Tvojou pokorou, odvažujem sa Ťa Matka moja, spýtať, ako to bolo možné, že hoci si vedela o Jednorodenom od Otca vo svojom lone a priala si si vo všetkom konať ako Jeho Matka, Tvoja veľkosť sa predsa znižovala k takej nízkosti ako je zametanie dlážky a k podobným zamestnaniam, keď podľa nášho pojmu mohla si sa v úcte k svojmu najsvätejšiemu Synovi ľahko ospravedlniť bez toho, aby si s tým urobila nejakú chybu oproti povinnosti svojho najdokonalejšieho materstva. Chcela by som, ó Pani, poznať, čím sa tvoja Vznešenosť riadila v týchto prípadoch.

Odpoveď a poučenie Kráľovnej nebies

251. Dcéra moja, aby som zreteľne vysvetlila to, čo si v predošlej kapitole neporozumela, musíš pamätať, že žiadne vonkajšie zamestnanie a žiaden skutok vzťahujúci sa ku cnosti, hocijaký nízky, ak je dobre usporiadaný, nemôže prekážať klaňaniu, cti a sláve Stvoriteľa vo všetkom, lebo tieto skutky cnosti sa nevylučujú, ale naopak, všetky sa zrovnávajú u tvora a tým viac u mňa, keď som žila stále v prítomnosti Božej bez toho, aby som Ho niekedy stratila z očí pri vonkajšej činnosti. Chválila som Boha a pamätala som Naň pri všetkých svojich skutkoch a konala som ich všetky k Jeho väčšej sláve a Pán sám, Ktorý usporaduje a tvorí všetky veci, žiaden z nich neodmieta, ani Ho alebo neznepokojuje ich maličkosť. Dušu, ktorá Ho miluje, neprivádza do rozpakov žiadna z tých maličkostí v Jeho Božskej prítomnosti, lebo hľadá a nachádza iba Jeho, počiatok i koniec, vo všetkých tvoroch. A pretože pozemský tvorovia nemôžu žiť bez takých nepatrných činov, i bez iných, ktoré sú nerozlučne spojené s našim nízkym postavením a pre zachovanie našej prirodzenosti, je potrebné dobre rozumieť tejto náuke, aby sme sa mohli podľa nej riadiť. Lebo keď sa zaoberáme týmito myšlienkami a zamestnaniami bez vzťahu na Stvoriteľa, spôsobia mnohé

veľké medzery v konaní cností i v zásluhách, ako aj v správnom využívaní vnútorných výhod. Celý náš život bude plný trestuhodných chýb a málo vzdialený od pozemských tvorov.

252. Podľa tejto náuky musíš riadiť svoje pozemské zamestnania, nech sú už akékoľvek, aby si nestrácala čas, ktorý sa nikdy nemôže nahradiť. Ak ješ, pracuješ, odpočívaš, spíš, alebo bdieš, vždy všade a pri všetkých zamestnaniach, klaňaj sa, uctievaj a hľad' na svojho veľkého a mocného Pána, ktorý naplňuje a zachováva všetky veci (1 Kor 10, 3; Matt 11, 29). Taktiež si prajem, aby si venovala zvláštnu pozornosť tomu, čo mňa najviac povzbudzovalo a podnecovalo pre konanie skutkov pokory; bola to najmä myšlienka, že môj Božský Syn prišiel v pokornej podobe, aby učil svet tejto cnosti slovom i príkladom, aby vstúpil odpor proti márnosti a pýche a vykorenil semeno zasiat Luciferom medzi smrteľníkov v prvom hriechu. Jeho Majestát mi dal tak hlboké poznanie, ako veľmi sa Mu páči táto cnosť, že by som bola ochotná trpieť najväčšie muky sveta za to, aby mi bolo dovolené vykonať hoci iba jediný z tých skutkov, o ktorých si sa zmienila, ako je zametanie podlahy, alebo pobožkanie nôh chudákovi. Nikdy nenájdeš slová, aby si nimi vyjadрила, akú lásku som mala k pokore, ani aby si popísala vznešenosť tejto cnosti. Jedine v Pánovi poznáš a pochopíš, čo slovami nemôžeš popísať.

253. Ale zapíš si túto náuku do svojho srdca a zachovávaj ju ako pravidlo svojho života; pokračuj v cvičení pohrdať všetkými vecami, ktoré patria k ľudskej márnivosti a pokladaj ich za odporné a ohavné v očiach Najvyššieho. Ale v spojení s touto pokorou tvojho života nech sú tvoje myšlienky vždy nanajvyš' šľachetné a tvoje obcovanie nech je v nebesiach s anjelskými duchmi (Flp 3, 20); obcuj a zhováraj sa s nimi, aby si dostala nové svetlo o Božstve a tajomstve Krista, môjho Syna. Nech je tvoje obcovanie s tvormi také, aby stále zvyšovalo tvoju horlivosť a aby ti slúžilo ako prostriedok k pokroku a prispievalo ti pomocou pokory a lásky. V duchu zaoberaj najnižšie miesto, pod všetkými tvormi, takže, keď príde čas a príležitosť na vykonanie skutku pokory, aby si bola pripravená a ochotná ho vykonať. Iba tak sa staneš paňou nad svojimi náruživosťami, keď sa vopred vo svojom srdci uznáš za najmenšiu, najslabšiu a najneužitočnejšiu zo všetkých tvorov.

K a p i t o l a 20

O niektorých dobrodeniach, ktoré najsvätejšia Mária preukázala niekoľkým osobám v dome Zachariáša

254. Dobre známou vlastnosťou lásky je, že je aktívna ako oheň v skutkoch lásky, kedykoľvek sa jej naskytne príležitosť; toto platí najmä o ohni duchovnej lásky, ktorá sa snaží nájsť pole pre svoju činnosť, keď sa jej ho nedostáva. Božský Majster naučil milovníkov Boha mnohým cestám a metódam, ako by sa mali usilovať o cnosti, teda nie je príčina ostávať nečinný. A pretože láska nie je slepá ani nerozumná, pozná dobre vlastnosti šľachetného cieľa, ku ktorému smeruje. Znepokojuje ju jedine to, že všetci ľudia nemilujú správe a preto sa nesnažia rozdávať túto lásku bez nepriateľstva a závidi. Vieme, že láska všetkých svätých, hoci je horlivá a svätá, zdá sa byť obmedzená pri porovnaní s láskou najsvätejšej Márie. Ak je však predsa ich láska obdivuhodná, mocná a povzbudzuje ich k veľkým skutkom horlivosti pre duše, aké veľké museli byť teda skutky lásky tejto veľkej Kráľovnej, ktoré vykonala pre dobro svojich spolublížnych, keď bola Matkou Božskej lásky (Sir 24, 24) a nosila so sebou pravý, živý oheň, ktorý mal zapáliť celý svet? (Lk 12, 49). Kiež by všetci smrteľníci z tohoto nebeského životopisu poznali, ako veľa sú dlžní láske tejto Panej. Hoci nebude možné zapísať všetky jednotlivé prípady dobrodení, predsa len, aby sme aspoň z niekoľkých mohli usudzovať na mnohé iné, spomeniem niektoré, ktoré naša Kráľovná vykonala počas svojho pobytu v dome svojej sesternice Alžbety.

255. Jedna zo slúžok v dome mala zlé náklonnosti, bola nepokojná, hnevlivá a zvykla klať a zlorečiť. Pri všetkých týchto neprávostiach vedela sa pred svojimi pánmi robiť znesiteľná, ale pritom bola tak v moci diabla, že tento tyran ju ľahko vedel donútiť, aby upadala do všetkých možných nešťastí a chýb. Cez štrnásť rokov ju zlí duchovia obklopovali a bez prestania sprevádzali, len aby si zaistili uchvátenie jej duše. Jedine keď sa táto žena priblížila k nebeskej Panej,

najsvätejšej Márii, títo nepriatelia sa vzdľaovali, lebo - ako som inde povedala - z našej Kráľovnej vychádzala moc, ktorá im spôsobovala veľké muky, najmä v tej dobe, keď vo svojej panenskej schránke nosila mocného Boha a Pána všetkých cností. Pretože nielen bola oslobodená od krutých tyranov a bola uvoľnená od ich vplyvu, ale aj prežívala vo svojom vnútri blahodárne účinky z milého pohľadu a z rozhovorov našej Kráľovnej; začala byť k Márii veľmi priťahovaná a pudená, snažila sa byť v Jej prítomnosti a s veľkým pohnutím jej ponúkala svoje služby, snažila sa čo možno najviac času stráviť s Ňou a úctivo Ju pozorovala, lebo táto slúžka pomedzi zlými náklonnosťami mala tiež jednu dobrú - bola to prirodzená láskavosť a súcit s chudobnými a nízkymi, takže bola k nim prirodzene priťahovaná a ochotná preukazovať im dobro.

256. Nebeská Kráľovná, ktorá videla poznala všetky náklonnosti tejto ženy, stav jej svedomia, nebezpečenstvo jej duše a zlé úmysly diablov, ktoré mali voči nej, obrátila k nej svoje milosrdné oči a bdela nad ňou s materinskou láskou. Avšak Jej Vznešenosť vedela, že tá spoločnosť a obťažovanie diablov boli spravodlivým trestom za hriechy tejto ženy, predsa sa za ňu prímluovala a dosiahla pre ňu odpustenie, pomoc a spásu. Rozkázala diablom mocou a autoritou Jej udelenou, aby opustili túto ženu a nikdy viac sa neopovážili obťažovať ju, alebo trápiť. Pretože nemohli odporovať moci našej veľkej Kráľovnej, vzdali sa a s najväčším zdesením utiekli a nemohli vysvetliť toľkú moc vznešenej Márie. S úžasom a rozčúlením sa radili, hovoriac: „Kto je tá Žena, že má nad nami toľkú moc? Odkiaľ pochádza taká neobyčajná moc, ktorá Jej dáva schopnosť, aby robila, čo chce?“ Preto diabli zahoreli novou nenávisťou a hnevom proti Nej, ktorá šliapala po ich hlavách (Gen 3, 15). Šťastná žena bola však vytrhnutá z ich pazúrov. Mária ju pokarhala, napomenula a naučila ceste spasenia a urobila z nej ženu tichú a láskavú. Ostala taká po celý ďalší život a dobre vedela, že toto všetko obdržala prostredníctvom našej Kráľovnej. Hoci nepoznala, ani neprenikla tajomstvo Jej dôstojnosti, ostala pokorná a vďačná a viedla svätý život.

257. V susedstve Zachariášovho domu žila žena a jej stav nebol o nič lepší. Ako susedka prichádzala a počúvala, čo sa hovorilo v Alžbetinej rodine. Táto žena viedla roztopašný život. Keď počula o príchode našej veľkej Kráľovnej do mesta, ako skromne a v ústraní žije, hovorila o Nej pohŕdavo a s akousi zvedavosťou: čo je to za cudzinku, ktorá prišla k našim susedom a tvári sa taká svätá a uzavretá? Ako to u podobných ľudí býva zvykom, vypytovala sa so zvedavou túžbou, čo je nové. Dosiahla, že uvidela nebeskú Paniu a skúmaným pohľadom si prezerala Jej odev a tvár. Mala pritom nehanebný a drzý úmysel, ale účinok bol celkom iný, lebo po dôkladnom preskúmaní najsvätejšej Márie odišla so zraneným srdcom; prítomnosť a pohľad našej Kráľovnej ju zmenili na novú ženu. Jej náklonnosti sa úplne zmenili, bez toho, aby poznala akým pôsobivým vplyvom nastala u nej tá zmena; cítila jeho silu a s hlbokými pocitmi ľútosti nad svojimi hriechmi začala prelievať slzy. Iba preto, že uprela svoj zvedavý pohľad na Matku panenskej čistoty, obdržala táto šťastná žena lásku k čistote a bola oslobodená od zmyselných návykov a od náklonností jej predošlého života. A ešte v tej istej hodine vyhľadala samotu a horko plakala nad svojim hriešnym životom. Kedykoľvek neskôr si priala hovoriť s Matkou milosti, Mária to dovolila, aby ju utvrdila v dobre. Pretože Mária vedela, čo sa stalo a pretože vo svojom živote nosila Pôvodcu milosti, Posvätiťa a Ospravedlniteľa, z moci ktorého spĺňala úrad Prímluvkyne hriešnikov, prijala túto ženu s materinskou láskavosťou, napomenula ju a poučila o cnosti a nakoniec prepustila posilnenú a upevnenú pre zotrvanie v novom živote.

258. Takýmto spôsobom konala naša veľká Pani mnoho skutkov a spôsobila podivuhodné obrátenie veľkého počtu duší, hoci sa to vykonalo v tichosti a pred všetkými skryté. Celá rodina svätej Alžbety a Zachariáša bola posvätená stykom s Ňou a s Jej rečami. Tí, ktorí boli spravodliví, poznali na sebe nové rozmnoženie darov a milostí; tí, ktorí neboli spravodliví, Ona ospravedlnila a osvietila svojou prímluvou; všetkých k Nej úplne pripútavala úctivá láska a každý sa snažil poslúchať Ju a považovať Ju za svoju Matku, Ochrankyňu a Tešiteľku vo všetkých potrebách. Samotná možnosť vidieť Ju, bez jediného slova spôsobovala tie účinky; Ona ovšem dávala pozor, aby neopomenula nič, čo sa Jej zdalo potrebné pre dosiahnutie tohoto cieľa. Pretože poznala tajomstvá všetkých srdiec a stav svedomia každého, vedela, ako má použiť vhodné lieky. Niekedy, nie vždy, zjavil jej Pán posledný koniec tých, s ktorými sa stretla a oznámil Jej, ktorí sú vyvolení a ktorí zatratení pre blaženosť a predvedení pre záhubu. Pri pohľade na jedných i druhých bolo Jej

srdce pohnuté k úkonom najdokonalejších cností, lebo keď vedela o niektorých, že sú spravodliví a predurčení, udelila im hojnosť požehnania, čo robí aj teraz v nebi a Pán pohliadol so záľubou na Jej dobročinnosť. Prejavovala neuveriteľnú prosebnú snahu a prosila Ho, aby ich zachoval vo Svojej milosti a priateľstve, kedykoľvek videla niekoho v hriechu, z hĺbky svojho srdca prosila za jeho ospravedlnenie a obyčajne to aj dosiahla. Keď sa však zdalo, že uvidela niektorého zatvrdilého hriešnika, ktorý si pripravoval večné zatratenie, horko plakala a pokorovala sa pred Najvyšším pre stratu tohoto obrazu a diela Božieho; zdvojnásobila svoje vrúcne modlitby, obety a pokorovania, aby sa ďalší nevrhali do zatratenia a celá Jej bytosť horela božskou láskou, ktorá nikdy nemala pokoj a neprestávala konať veľké veci.

Naučenie, ktoré mi dala nebeská Pani a Kráľovná

259. Moja najdrahšia dcéra, všetok súlad tvojich mocností sa musí pohybovať medzi dvoma medzami, ako medzi dvoma krajnosťami. Tieto medze sú: udržiavať sa v milosti a v priateľstve Božom a vyhľadávať toto isté dobro i pre iných. Tomu máš venovať celý svoj život a všetku svoju činnosť. Prajem si, aby si pre taký vysoký účel nešetrila žiadnu námahu a prosila Pána a bola ochotná obetovať aj život a vôbec prijímať všetko, čo je vhodné a možné. Pri starostlivosti o dobro duší nemusíš robiť žiaden veľký hluk pred tvormi, pretože to tebe ako žene nesluší, ale musíš vynachádzať a múdro používať všetky tajné prostriedky, o ktorých vieš, že sú najúčinnnejšie. Ak chceš byť Moja dcéra a nevesta Môjho Syna, pamätaj, že majetok nášho domu sú rozumné tvory, ktoré On získal ako veľkú odmenu za cenu svojho života a krvi (1 Kor 20.); lebo pre svoju neposlušnosť boli stratení (Gen 3, 6), hoci ich stvoril a vyvolil pre Seba.

260. Preto kedykoľvek ti Pán pošle do cesty dušu, ktorá potrebuje pomoc a upozorní ťa na jej stav, usilovne pracuje, aby si jej pomohla. Modli sa a plač so srdečnou a vrúcnou láskou, aby Boh poskytol lieky proti tak veľkému a nebezpečnému zlu a nenechávaj bez všímania žiadne prostriedky božské alebo ľudské, nakoľko sa teba týka, aby si docielila spásu a večný život pre dušu tebe zverenú. Nikdy ťa nesmie omrzieť, aby si s múdrosťou a miernosťou, ktorým som ťa naučila, napomínala a modlila sa za to, čo je pre tú dušu prospešné a vo všetkej tajnosti pokračuj v práci pre jej prospech. Podobne si prajem, aby si - kedykoľvek bude potrebné - rozkázala diablom v mocnom mene Všemohúceho a mňa, aby odišli a nechali na pokoji duše, ktoré trápia; a pretože toto všetko sa má konať v tajnosti, môžeš sa plným právom odhodlať k takému cieľu. Pamätaj, že Pán ťa ustanovil a ešte ustanoví na miesto, kde musíš jednať podľa tohoto poučenia. Nezabudni na to, ani neochabuj v poznávaní, ako veľmi si Bohu zaviazaná starať sa a dbať o rozmnoženie majetku Otcovského domu. Neustávaj, pokiaľ si nenavykneš konať to so všetkou pilnosťou (Flp 4, 13). Neboj sa, lebo všetko môžeš v ňom, Ktorý ťa posilňuje; Jeho moc posilní tvoje rameno pre vykonanie veľkých vecí (Prís 31, 27).

K a p i t o l a 21

Svätá Alžbeta prosí Kráľovnú o pomoc v čase pôrodu a je osvietená o narodení svätého Jána

261. Už uplynuli dva mesiace od príchodu Kňaznej nebies do domu svätej Alžbety; a táto rozvážna matróna bola už teraz plná zármutku pri myšlienke na odchod a neprítomnosť Panej sveta. Hrozila sa pred stratou tak veľkého požehnania, ako bola Jej prítomnosť a to právom, lebo vedela, že takú milosť nie je možné získať ľudskými zásluhami. Vo svojej pokore skúmala svoje srdce, lebo sa obávala, aby snáď jej chyba nebola na príčine, že zapadne krásny mesiac a slnko spravodlivosti v materskom lone. Niekedy v skrytosti plakala a vzdychala, pretože nemohla nájsť žiadnu zámienu na predĺženie jej pobytu, ktorý vrhal do jej duše mnoho svetla milosti. S hojnými slzami prosila Pána, nech vnukne najsvätejšej Márii, aby ju neopúšťala, alebo aspoň nie tak skoro. Obsluhovala Ju s veľkou úctou a starostlivosťou a snažila sa Jej zavďačiť. Niet divu, že taká svätá, starostlivá a múdra žena si žiadala to, po čom i anjeli túžili. Lebo okrem božského osvietenia o najvyššej hodnosti a svätosti panenskej Matky, ktoré dostala od Ducha Svätého, mala tiež osobnú skúsenosť

z nanajvyšš sladkého styku a rozhovorov s Ňou, čo všetko natoľko uchvacovalo jej srdce, že bez Božej pomoci by nebola prežila rozlúčenie, keď poznala blahoslavenú Paniu a zhovárala sa s Ňou.

262. Aby našla nejakú útechu, rozhodla sa svätá Alžbeta otvoriť svoje srdce nebeskej Panej, ktorá však dobre poznala jej zármutok. Alžbeta povedala s veľkou poníženosťou a pokorou: „Drahá sesternica a Pani, z úcty a vzhľadom na to, ako som Ti povinná slúžiť, doteraz som sa neodvážila Ti hovoriť o svojej túžbe a o zármutku môjho srdca; dovoľ mi teraz, aby som si uľavila tým, že Ti to poviem. Pán vo svojom milosrdenstve ráčil mi Ťa sem poslať, aby sa mi dostalo nezaslúžené požehnanie, že môžem byť a hovoriť s Tebou a poznať tajomstvo, ktoré Ti Jeho božská Prozreteľnosť zverila, Pani moja. Naveky budem v stave Ho dostatočne chváliť za túto milosť (Dan 3, 53). Ty si živý chrám Jeho slávy, archa úmluvy, obsahujúca Mannu, ktorá je pokrmom anjelským (Žid 9, 4). Ty si doska pravého zákona, napísaného v Jeho vlastnej Bytosti (Ž 77, 25). Poznávam vo svojej nízkosti, akou bohatou ma spravila Jeho Velebnosť, že bez svojich zásluh smiem vo svojom dome mať poklad nebies a Tú, ktorú si spomedzi všetkých žien vyvolil za svoju Matku. Plným právom sa obávam, že sa svojimi hriechmi znepáčim Tebe i Plodu Tvojho života a že preto opustíš svoju otrokyňu a odnesieš požehnanie, ktorému sa teraz teším. Snáď by bolo možné, keby sa Ti to páčilo, aby som mala to šťastie a slúžila Ti po celý môj zbývajúci život. ak Ti je to na obtiaž, aby si sa vrátila do svojho príbytku, mohla by si pohodlne ostať v mojom dome. Mohla by si zavolať svojho svätého snúbenca Jozefa a žiť s ním tu, ako moji páni a ja Vám budem slúžiť s veľkou láskou a ochotným srdcom. Hoci si nezaslúžim to, o čo žiadam, predsa ťa prosím, neodmietaj moju pokornú žiadosť, lebo Pán vo svojom milosrdenstve môže prekonať všetky moje zásluhy a túžby.“

263. Najsvätejšia Mária vypočula so sladkým zaľúbením prosbu sesternice Alžbety a odvetila jej: „Najdrahšia priateľka mojej duše, tvoje sväté priania sú príjemné pred očami Najsvätejšieho. Ja ti tiež zo srdca ďakujem, ale je nutné, aby sme sa vo všetkých svojich podnikaniach a rozhodovaniach riadili vôľou Božou a úplne sa jej podrobovali. Hoci je to povinnosťou všetkých tvorov, ty vieš, že je to predovšetkým moja povinnosť, keď mocou svojho ramena ma pozdvihol z prachu a s nekonečnou láskou zhliadol na mňa (Lk 1, 54). Všetky moje slová a všetky pohyby musím riadiť podľa vôle môjho Pána a Syna a nesmiem si žiadať iné, iba čo sa Jemu páči. Prednesme Jeho Velebnosti tvoje priania a spravíme všetko, čokoľvek On vo svojej добрôte ustanoví. Ja musím tiež poslúchať svojho manžela Jozefa, lebo bez jeho vôle a súhlasu nemôžem rozhodovať o svojom zamestnaní, ani o svojom bydlisku; je slušné a spravodlivé, moja najdrahšia, aby sme poslúchali svojich predstavených.“

264. Svätá Alžbeta uznala presvedčivé slová Kňaznej nebies a odvetila s pokornou poddanosťou: „Pani moja, som ochotná poslúchnuť tvoju vôľu a ctím si tvoje poučenie. Prajem si iba ešte raz zveriť ti moju úprimnú lásku a srdečnú oddanosť tvojim službám. Keď sa nemôžu splniť moje priania a ak to odporuje vôli Najvyššieho, bola by som rada, moja Kráľovná, aby si ma neopúšťala, kým môj syn nepríde na svet, aby - ako v mojom živote poznal svojho Vykupiteľa a klaňal sa Mu v Tvojom živote, aby sa mohol tešiť z Jeho prítomnosti božskej a osvieteniu pred všetkým inými tvormi a aby mohol obdržať požehnanie pre prvé kroky svojho života (Prís 16, 9) prítomnosťou Toho, Ktorý má riadiť všetky jeho kroky. A Ty, Matka milosti, predstav ho Stvoriteľovi a dosiahni od Jeho dobrotivosti zotrvanie v milosti, ktorú obdržal pri zvuku Tvojho sladkého hlasu, keď prišiel k môjmu nehodnému sluchu. Dopraj mi, aby som videla svoje dieťa na Tvojich rukách, kde bude odpočívať tiež Boh, Ktorý stvoril a zachováva nebo i zem (Iz 42, 5). Nedopusť, aby Tvoju materskú láskavosť zadržovali alebo zmenšovali moje hriechy; neodopri mi túto útechu, ani môjmu synovi to veľké šťastie, ktoré ja, jeho matka, pre neho vyprosujem a nehodne žiadam.“

265. Najsvätejšia Mária nechcela ju odmietať a sľúbila, že bude prosiť Pána o splnenie tejto žiadosti svojej sesternice a povzbudila ju, aby spojila svoje modlitby s jej modlitbami, aby poznali najsvätejšiu vôľu Božiu. Hneď potom sa tieto dve matky dvoch najsvätejších synov narodených na tomto svete, dobrali do modlitebne nebeskej Kňaznej a predniesli svoje žiadosti Najvyššiemu. Najčistejšia Mária prišla do vytrženia, v ktorom bola znovu poučená o tajomstvách života, o vysokom úrade Predchodcu a o jeho prácach pri príprave ľudských srdiec na prijatie ich Vykupiteľa a Učiteľa a čo bolo vhodné z tých tajomstiev prezradiť, to oznámila svätej Alžbete. Presvätej Panne bolo oznámené, aká veľká svätica je Jej sesternica, že bude žiť iba krátko a že Zachariáš zomrie

skôr než ona. Lásková Matka prosila nežne Pána, aby jej pri smrti pomáhal a aby jej splnil prianie, ktoré sa týkalo jej syna. O jej nežných žiadostiach sa najsvätejšia Panna vo svojich nezmienila, lebo vo svojej múdrosti ihneď videla, že by nebolo vhodné, keby stále bývala v dome svojej sesternice, ani to nebolo podľa vôle Najvyššieho.

266. Na tieto žiadosti Pán odpovedal: „Moja Nevesta a Holubička, je Moje prianie, aby si poslúžila Mojej služobnici Alžbete a potešila ju pri pôrode, ktorý nastane už skoro, lebo iba osem dní ostáva do tej udalosti. Keď jej syn bude obrezaný, vrátiš sa do svojho domu so svojim snúbencom Jozefom. Po narodení Môjho služobníka Jána obetuj Mi ho ako obeť ľúbeznu a pokračuj, Moja Milá, v modlitbách ku za spásu duší.“ Svätá Alžbeta spojila svoje modlitby s modlitbami Kráľovnej nebies a zeme a prosila Pána, aby svojej Matke a Neveste nariadil, aby ich neopúšťala v čase, keď bude pripútaná na lôžko. Pri tejto modlitbe jej Pán zjavil, že jej pôrod je už blízko a oznámil jej viac vecí pre úľavu a útechu v starostiach.

267. Najsvätejšia Mária vyšla z vytrženia, obe matky končili svoje modlitby a rokovali o blížiacom sa pôrode svätej Alžbety, o ktorom ich Pán upovedomil a svätá Matróna v túžbe dozvedieť sa istotu, spýtala sa našej Kráľovnej: „Pani moja, prosím, povedz mi, či sa budem môcť tešiť tvojej pomoci pri svojom blížiacom sa pôrode?“ Nebeská Kráľovná odpovedala: „Moja milovaná sesternica, Najvyšší vypočul naše modlitby a ráčil mi nariadiť, aby som ti pri tej príležitosti bola k službám. A to spravím nielen do tej doby, ale až do obrezania tvojho dieťaťa, čo sa stane v pätnástich dňoch.“ Po tomto rozhodnutí najsvätejšej Márie, vrátila sa jej sesternici radosť; prijala túto láskavosť s pokornou vďakou Pánovi a svätej Kráľovnej. Takto potešená a oživená spoločnými poradami začala sa svätá matróna pripravovať na pôrod svojho syna i na odchod svojej vznešenej sesternice.

Poučenie, ktoré mi udelila nebeská Pani a Kráľovná Mária

268. Dcéra Moja, kedykoľvek v nás vzniknú priania z láskavej príchylnosti a sprevádza ich dobrý úmysel, Najvyšší nie je urazený keď Mu ich oznámime, keď tak robíme s podriadenosťou a odovzdaním do Jeho božskej Prozreteľnosti, aby vec zariadil podľa svojho priania. Keď sa duša približuje k Pánovi s takým úmyslom, Pán na ňu pohliadne ako Otec, dá jej čo je vhodné a zadrží, čo nie je vhodné a prospešné pre jej pravé blaho. Túžba mojej sesternice, aby som u nej zostala po celý jej život, vznikla zo zbožnej chvályhodnej horlivosti, ale nezhodovala sa s plánmi Najvyššieho, podľa ktorých už ustanovil jednanie, cesty a udalosti môjho života. Hoci Pán nesplnil túto jej žiadosť, nebol ňou urazený a udelil jej, čo neprekážalo ustanoveniam Jeho nekonečnej múdrosti a čokoľvek by prospelo jej synovi Jánovi. Pre lásku, ktorú mi preukázala Matka i syn a na moju prímluvu, Všemohúci ju obdaril mnohými požehnaniaми a milosťami, lebo najúčinnnejší prostriedok, aby sme pohli Jeho Velebnosť k vyslyšaniu vždy je prosiť Ho s úprimným úmyslom a mojím prostredníctvom.

269. Prajem si, aby si všetky svoje žiadosti a modlitby prednášala v mene môjho najsvätejšieho Syna a v mojom a buď uistená a nepochybuješ, že budú vypočuté, ak sa spoja s úprimným úmyslom zapáčiť sa Bohu. Pozeraj na Mňa s láskyplnou príchylnosťou ako na svoju Matku, útočisko a pomocnicu, zver sa mojej oddanej láske a pamätaj si, moja najdrahšia, že iba moja túžba po tvojom väčšom blahu ma núti, aby som ťa učila prostriedkom, ktorými možno dosiahnuť väčšie požehnania a dobrodenia božskej milosti z najštedrejších rúk Božích. Nečiň sa ich nehodná, ani im neprekážaj svojou bázlivosťou. A ak ma chceš pohnúť, aby som ťa milovala ak svoju veľmi milú dcéru, rozprávaj sa a plň to, čo ti hovorím a ukazujem. K tomu riaď svoje opatrné snahy a odpočívaj pokojne, len keď si usilovne pracovala a moje poučovania uskutočnila.

K a p i t o l a 22

Narodenie predchodcu Krista a čo pri tej príležitosti robila Panna Mária

270. Nastala hodina, aby už vyšla zornica, ktorá mala predchádzať jasné Slnko spravodlivosti a

zvestovať, že túžený deň zákona milosti už prišiel (Jn 5, 35). Pre Najvyššieho bola už vhodná doba, aby bol poslaný jeho prorok na svet a viac ako prorok bol Ján, ktorý svojim prstom ukázal na Baránka (Jn 1, 29) a pripravil ľudstvo na spásu a posvätenie sveta. Prv než vyšiel z materského lona, Pán zjavil tomuto požehnanému dieťaťu u hodinu, v ktorej mal začať svoju pozemskú činnosť medzi ľuďmi. Dieťaťko bolo obdarené dokonalým užívaním rozumu a božskými vedomosťami, ktoré mu boli vďaka prítomnosťou Vteleného Slova. Ján vtedy vedel, že má pristáť v prístave kliatbou postihnutej a nebezpečnej zeme a chodiť po svete plnom zloby a úkladov, kde mnohí upadali do skazy a do večného zatratenia.

271. Preto bolo veľké dieťaťko akoby v rozpakoch a v neistote, lebo na jednej strane prirodzenosť vyživila jeho telo už do takej dokonalosti, aká je potrebná pre narodenie a pritom poznávalo výslovnú vôľu božiu, ktorá ho nútila prirodzenými silami, aby opustilo úkryt materského lona. Naproti tomu videl zas nebezpečenstvo smrteľného života. Tak kolísal medzi bázňou z nebezpečenstva a túžbou byť poslušný. A uvažoval sám v sebe: „Ak sa vydám nebezpečenstvu straty Boha, kam ma to privedie? Ako môžem bezpečne jednať s ľuďmi, z ktorých tak mnohí sú obklopení tmou a zablúdili z cesty života? Teraz som v temnosti matkinho lona, ale musím vyjsť do nebezpečnej tmy. Tu som bol uväznený od okamihu, kedy som obdržal svetlo rozumu, ale viac sa musím obávať pred neobmedzenou slobodou smrteľníkov. Avšak dovoľ Pane, aby som plnil Tvoju vôľu a vyšiel do sveta, lebo plniť tvoju vôľu je vždy najlepšie. Vedomie, že môj život i moje schopnosti strávim v Tvojej službe, Ty môj najvyšší Kráľ, obľahčia mi príchod na svetlo a aby som začal žiť. Udeľ mi, ó Pane, svoje požehnanie, pre môj vstup do sveta.“

272. Touto modlitbou získal predchodca Krista novej milosti a požehnanie pri vojom narodení. Šťastné dieťa vedel s pomocou boha, ktorý prebýval v jeho mysli, že bolo poslané, aby vykonalo veľké veci a bolo uistené, že bude mať potrebnú pomoc. Prv, než budem popisovať jeho prešťastné narodenie, pokúsím sa vysvetliť údaje z Písma svätého, ktoré sa týkajú tohoto narodenia. Je potrebné si pamätať, že záračná tehotnosť svätej Alžbety trvala o deväť dní menej než deväť mesiacov. V dôsledku plodnosti, ktorá bola poskytnutá neplodnej žene, počatý plod dospel k pôrodu v kratšej dobe. Keď anjel Gabriel oznámil najsvätejšej Márii, že Jej sesternica je už šiesty mesiac tehotná, musíme pod tým rozumieť, že osem alebo deväť dní ešte chýbalo k dokončeniu šiesteho mesiaca. Tiež som spomenula v šestnástej kapitole, že nebeská Pani odišla štvrtý deň po počatí Slova na návštevu k svätej Alžbete. Svätý Lukáš nehovorí, že odišla hneď ale „v tých dňoch“ a hoci išla, „ponáhľala sa“, predsa strávila štyri dni na ceste, ako som to povedala v kapitole č. 207.

273. Taktiež som pripomenula čitateľom, že keď evanjelista napísal, že svätá Mária ostala v dome Alžbety asi tri mesiace, že iba dva alebo tri dni chýbali; preto evanjelista to povedal správne. Podľa toho naša Pani, najsvätejšia Mária bola nielen pri pôrode svätej Alžbety a pri narodení Jána, ale tiež pri pomenovaní a obrezaní svätého Jána, ako teraz opíšem. Ak počítame osem dní po vtelení Slova, prišla naša Pani do domu Alžbety večer druhého apríla, podľa počtu našich slnečných mesiacov; ak k tomu pripočítame tri mesiace bez dvoch dní, máme prvý júl - ôsmy deň po narodení svätého Jána, a skoro ráno nasledujúceho dňa najsvätejšia Mária nastúpila cestu späť do Nazareta. Svätý Lukáš sa zmieňuje o návrate našej Kráľovnej skôr, než hovorí o narodení svätého Jána, hoci toto sa stalo pred Jej návratom. Písmo sväté sa zmieňuje o onej ceste skôr preto, aby potom nebol nutné prerušovať rozprávanie o narodení predchodcu. Bolo mi povedané, aby som to napísala pre vysvetlenie textu Písma svätého.

274. Nastala hodina, v ktorej svätá Alžbeta pocítila pohyby dieťaťa, ako by sa chcelo postaviť na nožičky, ale ono iba išlo obyčajnou, prirodzenou cestou a podľa toho, ako mu poslušnosť kázala. Jeho matka pocítila nejaké menšie bolesti a oznámila to presvätej Márii. Ale nežiadala ju, aby bola prítomná pri pôrode, pretože úctu k dôstojnosti Márie i k Plodu jej života Ju od toho opatrne zdržali, lebo sa jej to nezdalo slušné. Ani veľká Pani nebola v tej istej miestnosti, ale postala Alžbete pokrývky a plienky, ktoré zhotovila pre šťastné dieťaťko. Hneď na to sa narodil, veľmi dokonalý a pravidelne vyvinutý a to, že bol bez nečistých látok, bolo znamením čistoty jeho duše. Zabalili ho do plienok a pokrývky, ktoré poslala Mária a ktoré boli veľké a úctyhodné zostatky. Krátko na to, keď sa Alžbeta uspokojila a pripravil na vyznanie Pána, vyšla Mária zo svojej izbičky, aby navštívila matku a dieťaťko a dala im svoje požehnanie.

275. Na žiadosť Jánovej matky vzala Kráľovná novorodené dieťaťko do svojho náručia a obetovala ho ako novú obeť večnému Otcovi a Jeho Velebnosť to so zaľúbením prijala ako prvé ovocie Vtelenia a božských ustanovení. Nanajvýš požehnané dieťa, plné Ducha Svätého, uznalo Ju za svoju najvyššiu Kráľovnú a preukazovalo Jej nielen vnútornú, ale i vonkajšiu úctu tajným naklonením hlavy a tiež sa klaňal Božskému Slovu, ktoré mu bolo zvláštnym svetlom ukázané v jej živote. A pretože tiež vedel, že bol nad všetkými ľuďmi vyznamenaný, vďačné dieťaťko konalo úkony horlivých vďakyvzdávaní, pokory, lásky a úcty k Bohu a Jeho panenskej Matke. Nebeská Kráľovná ho obetovala večnému Otcovi a vyslovila za neho túto modlitbu: „Najvyšší Pane a otče, nanajvýš svätý a mocný, prijmi ku svojej cti túto obeť a prvé ovocie Tvojho najsvätejšieho Syna a môjho Pána. Jednorodený ho posvätil a zbavil následkov hriechu, zachránil pred mocou Tvojich starých nepriateľov. Prijmi túto rannú obeť a vylej na toto dieťaťko požehnanie Tvojho svätého Ducha, aby bol verným sluhom Tvojim a Tvojho Jednorodeného.“ Táto modlitba našej Kráľovnej bola v každom ohľade účinná a poznala, ako Pán obohatil dieťaťko, ktoré si vybral za svojho predchodcu a tiež pocítila v sebe účinky tohoto obdivuhodného požehnanja.

276. Keď Kráľovná vesmíru držala dieťaťko vo svojom náručí, upadala na krátko, nepozorovaná do sladkej extázy, pri ktorej vyslovila vyššie uvedenú modlitbu za toto dieťaťko, držiak ho pri prsiach, na ktorých mal čoskoro odpočívať Jednorodený večného Otca a jej. Toto bola predchodcova neobyčajná prednosť, akú nedostal žiaden zo svätých. Preto nie je div, že ho anjel nazval veľkým pred tvárou Božou, lebo prv, než sa narodil, navštívil ho Pán a posvätil a keď sa narodil, posadený bol na trón milosti, objali ho ruky, ktoré mali objímať vtelené Slovo Božie a tým sa v najnežnejšej Matke Božej roznieťala veľmi veľká túžba, aby už držala na rukách Syna Najvyššieho. Táto ju naplňovala sladkou láskou k jeho predchodcovi, ktorým bolo novonarodené dieťaťko. Svätú Alžbetu upovedomilo o tých týchto veciach božské osvetlenie a videla svoje obdivuhodné dieťaťko v náručí Tej, ktorá bola viac a vo väčšom zmysle jeho Matka, než ona sama, lebo ona bola matkou iba jeho prirodzenej bytosti, kým však najsvätejšia Mária zastávala miesto, na ktorom závisela existencia v poriadku milostí. To všetko naviazalo nanajvýš sladké zväzky lásky medzi týmito najpožehnanejšími ženami a dieťaťkom, ktoré tiež bolo osvetené ohľadne týchto tajomstiev. Pohybmi svojho útleho tela prejavoval radosť ducha, vinul sa k nebeskej panej, snažil sa vylákať Jej pohladenie a ostať u Nej. Nežná Pani sa s ním poláskala, ale s takou dôstojnosťou, že ho ani nepobozkala, hoci jeho vek by to pripúšťal. Ona však zachovala svoje prečisté pery nedotknuté pre svojho najsvätejšieho Syna. Ani uprene nepozrela na jeho tvár a obracala všetku svoju pozornosť iba k svätosti jeho duše. Taká bola veľká opatrnosť a skromnosť veľkej Kráľovnej nebeskej, čo sa týka používania svojich očí, že ťažko by to dieťa poznala podľa pohľadu.

277. Keď sa rozniesla správa o narodení Jána, všetci známi a príbuzní, ako hovorí svätý Lukáš, sa zhromaždili, aby blahopriali svätému Zachariášovi a Alžbete, lebo boli bohatí, urodzení a vážení v celej provincii a ich zbožnosť priťahovala srdcia všetkých, ktorí ich poznali. Už tak veľa rokov ich poznali ako bezdetných a vedeli o neplodnosti i o pokročilom veku Alžbety, preto sa všetci veľmi radostne divili a považovali narodenie dieťaťka viac za zázračné, než prirodzené. Svätý kňaz Zachariáš bol ešte nemý a nemohol svoju radosť prejaviť slovami, lebo hodina jeho uzdravenia ešte neprišla. Ale teraz sa zbavil všetkej nedôvery a prejavoval svoju radosť iným spôsobom a bol naplnený vrúcnu vďačnosťou a chválou za také zvláštne požehnanie, ktoré teraz videl svojimi očami. Jeho chovanie popíšem v nasledujúcej kapitole.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies

278. Moja najdrahšia dcéra, nediv sa, že môj služobník Ján sa obával a váhal prísť na tento svet. Nevedomý zbožňovateľ sveta nikdy nemôže milovať život natoľko, nakoľko ním opovrhne človek zbehlý v božskej vede a bojí sa jeho nebezpečenstva. Túto vedu mal vo vysokom stupni predchodca môjho Syna; pretože vedel, aká strata mu hrozí, bál sa toho nebezpečenstva. Avšak ten, kto vie, aké zradné je more sveta a hrozí sa pred ním, plaví sa oveľa opatrnejšie cez jeho nezmerateľné hĺbky, preto mu to prospelo pre bezpečný príchod na svet. Toto šťastné dieťaťko začalo svoju životnú dráhu s takou nechufou a odporom ku všetkým pozemským veciam, že jeho odpor k nim nikdy neochabol. S telom nikdy neuzavrel mier, ani nikdy neokúsil jeho jed a nedopustil, aby sa do jeho zmyslov vlúdila márnivosť a oslepila mu oči; pre svoj odpor k svetským veciam položil i svoj život

pre spravodlivosť. Občan pravého Jeruzalema nemôže žiť v pokoji alebo v spojení s Babylonom, ani nie je možné požívať súčasne milosti Najvyššieho, aj priateľstvo jeho výslovných nepriateľov, lebo nikdy nemôže slúžiť dvom nepriateľským pánom, ani sa nemôže porovnať svetlo s tmou, Kristus s Belialom (Mt 4, 4).

279. Chráň sa, moja najdrahšia, pred tými, ktorí žijú v tme a pred milovníkmi sveta, viac než pred ohňom, lebo múdrosť synov tohoto sveta je telesná a diabolská a ich cesty vedú k smrti. Aby si mohla kráčať po ceste pravdy, je nutné, hoci aj za cenu prirodzeného života, aby si zachovala pokoj duše. Ukážem ti tri bydliská, v ktorých musíš prebývať a z ktorých nesmieš nikdy úmyselne výjsť. Keby ťa Pán niekedy vyzval, aby si uľavila svojim blížnym v ich potrebách, prajem si, aby si nikdy nestratila tieto útočiská. Konaj ako človek, ktorý žije v hrade obkľúčenom nepriateľmi a musí ísť k bráne vybaviť nejaké záležitosti s inými a stále dáva pozor a cháni sa pred nebezpečenstvom. Tak musíš žiť aj ty, aby si žila bezpečne. Nepochybuj, že nepriatelia, ktorí ťa obklopujú sú krutejší a jedovatejší, než zmija a bazališok.

280. Tvoje bydliská majú byť: Božstvo Najvyššieho, človečenstvo môjho najsvätejšieho Syna a tvoje vlastné vnútro. V Božstve musíš žiť ako perla v škrupinke, alebo ako ryby vo vode a nechávaj svoje žiadosti a city plynúť v jeho nekonečných priestoroch. Najsvätejšie človečenstvo bude stenou, ktorá ťa bude chrániť a Jeho Srdce bude miestom tvojho odpočinku a pod jeho krídlami nájdeš odpočinutie (Ž 16, 8). Tvoje vnútro ti poskytne miesto pokoja a útechy svedectvom dobrého svedomia (1 Kor 2, 12) a ak ho zachováš čisté, oboznámi ťa so sladkými slovami tvojho Ženicha. Aby ťa pri tom podporovala i telesná samota, prajem si, aby si ostávala v odlúčenosti v chóre alebo vo svojej cele a nevychádzala, len keď ťa k tomu bude nútiť poslušnosť alebo láska. Poviem ti tajomstvo: Sú zlí duchovia, ktorým Lucifer výslovne nariadil, aby dávali pozor na rehoľné osoby, ktoré vychádzajú zo samoty, aby ich napadli, bojovali s nimi a priviedli ich k pádu. Diabli nevchádzajú tak ľahko do ciel, lebo tam nenachádzajú príležitosti, aké poskytujú rozhovory a používanie zmyslov, na ktoré obyčajne chytajú a trhajú svoju obeť, ako hladní vlci. Samota a uzobranosť rehoľných osôb ich trápi, lebo vedia, že ich útoky sú márne, pokým ich nemôžu zvieŕť ku svetským rečiam.

281. Je tiež isté, že diabli nemajú žiadnu moc nad dušou, pokým si nezistia do nej vstup nejakým všedným alebo smrteľným hriechom. Smrteľný hriech im dáva akosi priame právo na tých, ktorí sa ho dopustili, kdežto všedný hriech oslabuje dušu a vyzýva diablov k útoku. Nedokonalosti znižujú zásluhy, brzdia pokrok v cnosti a povzbudzujú nepriateľa. Kedykoľvek ľstivý had spozoruje, že duša nebojuje proti svojej roztržitosti a zabúda na to, ako je táto roztržitosť nebezpečná, zoslabuje ju a snaží sa nakvapkať do nej svoj smrtiaci jed. Nepriateľ potom láka tú dušu ako malé, neopatrné vtáča, kým sa nechytí do niektorého z týchto mnohých osídliel, z ktorých ovšem nie je ľahké sa vyslobodiť.

282. Obdivuj teda, dcéra moja, to, čo si s pomocou božského osvietenia naučila a s najväčším zármutkom plač nad záhubou tak mnohých duší, ktoré sú oddané tak nebezpečnej vlačnosti. Žijú v zatemnenosti svojich vášní a skazených náklonností, zabúdajú na nebezpečenstvo, nevšímajú si svoje straty a nedávajú pozor na svoje konanie. Namiesto toho, aby sa báli a vyhýbali príležitostiam ku zlu, ešte sa im vo svojej slepej nevedomosti vystavujú a vyhľadávajú ich. V nerozumnej vášni ženú sa za svojimi rozkošami a za radosťami tohoto sveta, nekladú žiadne medze svojim vášnivým túžbam a nedbajú, kam kráčajú, aj keď idú do najnebezpečnejšej priepasti. Obkľučujú ich nespočetní nepriatelia, ktorí ich sledujú s diabolskou prešibanosťou a úskočnosťou, s neprestajnou bdelosťou, neuhasiteľnou nenávisťou a s neochvejnou vytrvalosťou. Nie je teda div, že z takých krajných nebezpečenstiev, alebo lepšie z takého nerovného boja vychádzajú smrteľníci s nenahraditeľnými stratami a nenapraviteľnými porážkami. A pretože počet bláznov je nekonečný, podľa toho počet zatratených tiež musí byť nesčíselný a preto nie je div, že sa diabol naparuje pre svoje víťazstvá nad takým množstvom ľudí, ktorých priviedol do záhuby. Kiež by ťa večný Boh chránil pred takým nebezpečenstvom a plač a nariekaj nad stratou svojich bratov a stále podľa možnosti pros za ich záchranu.

**Prospešná rada a poučenie, ktoré najsvätejšia Mária dala svätej Alžbete na jej žiadosť ;
svätý Ján bol obrezaný a obdržal meno; Zachariáš prorokoval**

283. Po narodení Kristovho predchodcu bol návrat najsvätejšej Márie neodvratný, hoci svätá Alžbeta nachádzala útechu v odovzdanosti do vôle božej, nemohla potlačiť túžbu, aby dostala nejakú dobrú radu a poučenie od Matky múdrosti. Preto Jej povedala: „Moja Pani a Matka Stvoriteľa, viem, že sa chystáš odísť odo mňa a že stratím Tvoju milú spoločnosť, pomoc a ochranu. Prosím Ťa, sesternička moja, daj mi aspoň nejakú dobrú radu, ktorá by mi pomohla, aby všetky svoje skutky riadila tak, aby boli k najväčšej záľube Najvyššieho. Vo svojom panenskom lone nosíš Toho, ktorý naprawuje múdrych a je zdrojom svetla (Múd 7, 15); skrze Neho môžeš to udeľovať všetkým. Daj, nech niektoré paprsky, ktoré osvecujú Tvoju najčistejšiu dušu padnú na Tvoju služobnicu, aby som bola osvetľovaná na ceste spravodlivosti, kým nebudem vidieť Boha bohov na Sione.“ (Ž 22,3).

284. Tieto slová svätej Alžbety vyvolali v najsvätejšej Márii nežný súcit a povedala svojej sesternici slová, ktoré jej slúžili ako nebeské pravidlo po celý ďalší život, o ktorom jej povedala, že bude trvať krátko, ale že Najvyšší sa postará o jej dieťa a že Ona sama prosila zaň Všemohúceho. Nie je ovšem možné napísať všetky tie sladké slová a rady, ktoré nebeská Pani povedala svätej Alžbete pred svojim odchodom, ale napíšem aspoň niektoré z nich, nakoľko som ich pochopila a je ich možné povedať našim nedostatočným jazykom. Najsvätejšia Mária povedala: „Moja milovaná sesternica, Pán si ťa vyvolil k uskutočneniu nanajvyš vznešených tajomstiev. Ráčil ťa o nich osvietiť a praje si, aby som ti otvorila svoje srdce. Tvoje meno je v ňom zapísané k pripomenutiu pred Jeho Velebnosťou. Nikdy nezabudnem na tú oddanú láskavosť, s akou si sa chovala ku mne, najneužitočnejšiemu tvorovi a dúfam, že od môjho najsvätejšieho Syna a Pána obdržíš hojnú odmenu.“

285. „Upevni svoju myseľ a svoju dušu na výšinách a svetlom božskej milosti si zachovaj pohľad na nemeniteľnú a nekonečnú bytosť Božiu; pamätaj na Jeho nesmiernu dobrotu, ktorá ho primäla, aby stvoril všetky rozumné tvory z ničoho, iba preto, aby ich obdaril svojou slávou a darom milosti. Preveľké milosrdenstvo Najvyššieho, ktoré nás obdaril viac než všetky ostatné tvory svojimi vedomosťami a svetlom, malo vy nás pohnúť, aby sme svojou vďačnosťou vynahradili slepý nevďak tvorov, ktorí sú tak vzdialení od toho, aby uznávali a chválili svojho stvoriteľa. To bude naša úloha, že si zachováme srdce voľné a zbavené všetkého, čo by prekážalo nášmu pokroku k dosiahnutiu posledného cieľa. Preto, moja milovaná, kladiem ti za povinnosť, aby si svoje srdce udržala zbavené prekážok a premien pozemských vecí, ktoré sa týkajú tvojho majetku, aby oslobodené od pozemských prekážok mohlo dávať pozor na božské volania. Dúfaj v príchod Pána (Lk 12, 36), aby si - keď príde - mohla odpovedať radostne a nie s krčovitým násilím pri myšlienke, že máš opustiť telo a všetky pozemské veci. Teraz, kým je čas k utrpeniu a k dosiahnutiu koruny, získavajme zásluhy a usilujme sa dosiahnuť úzke spojenie s našim pravým a najvyšším Bohom.“

286. „Kým žije tvoj manžel Zachariáš, snaž sa ho milovať, slúžiť mu a poslúchať ho so zvláštnou horlivosťou. Na svoje zázračné dieťa hľadaj ako na ustavičnú obeť, ktorá patrí svojmu Stvoriteľovi; v Bohu a pre Boha ho môžeš milovať ako matka; bude veľkým prorokom a v duchu Eliášovom bude hájiť česť Najvyššieho a vyvyšovať jeho meno. Môj najsvätejší Syn, ktorý si ho vyvolil za svojho predchodcu a zvestovateľa Jeho príchodu, obdarí ho zvláštnymi darmi svojej pravice (Mt 11, 9) a urobí ho veľkým a obdivuhodným medzi národmi a zjaví svetu jeho veľkú svätosť.“

287. „Hľadaj, aby sväté meno tvojho Boha a Pána Abrahámovho, Izákove a Jakubove, ctili všetci v tvojom dome a v tvojej rodine (Tob 4, 1). Nadovšetko horlivo sa snaž uľavovať chudobným a núdznym, nakoľko ti to bude možné; obohacuj ich pozemskými statkami, ktorými ťa Boh tak hojne obdaril; ukazuj podobnú štedrosť núdznym a pamätaj, že všetky tieto pozemské majetky patria viac im, než tebe, lebo sú dietkami nebeského Otca, ktorému patria všetky veci. Nie je správne, aby dieťa bohatého otca žilo v nadbytku, keď jeho bratia žijú v chudobe a nedostatku. V tom sa zvlášť môžeš zapáčiť Bohu nehynúceho milosrdenstva. Pokračuj vo svojich doterajších cvičeniach a konaj podľa svojich plánov ešte s väčšou dobročinnosťou, keď Zachariáš zveril túto prácu tvojim

rukám. S jeho dovolením môžeš byť štedrá. Pri všetkých povinnostiach, ktoré máš uložené, skladaj svoju dôveru v Pána a ku svojim blížnym prejavuj láskavosť, trpezlivosť, pokoru a radosť vo svojej duši, aj keď niektorí ti dajú príležitosť pre rozmnoženie zásluh. Neprestajne chváľ Boha za to, že ti zjavil svoje vznešené tajomstvá a neochvejne s láskou a horlivosťou sa modli za spásu duší. Modli sa tiež za mňa, aby ma Božia Velebnosť riadila a viedla k náležitému zachovávaniu tajomstiev, ktoré svojou dobrotou zveril mne, tak nehodnej a biednej služobnici. Pošli pre môjho manžela, aby som sa v jeho spoločnosti mohla vrátiť do Nazaretu. Zatiaľ sa priprav na obrezanie svojho dieťaťa a daj mu meno Ján, lebo toto meno mu bolo dané podľa nezmeniteľných ustanovení Najvyššieho.“

288. Tieto rady najsvätejšej Márie, spolu s mnohými inými slovami života večného tak božsky pôsobili na srdce svätej Alžbety, že sa po nejaký čas cítila ako stratená vo vznešenom učení a v myšlienkach o týchto nebeských náukách i pod dojmom mocných účinkov duchovného svetla, ktoré obdržala, nemohla ani prehovoriť. Lebo Pán prostredníctvom živého slova svojej najčistejšej Matky oživil a obnovil srdce svojej služobnice. Keď trochu prestal prúd jej slz, odvetila: „Moja Pani a Kráľovná vesmíru, nenachádzam slová v tom striedaní zármutku a útechy. Počúvaj hovor môjho srdca, ktorý jazyk nemôže vyjadriť. Moje city dosvedčia, čo moje pery nevyslovili. Nech Pán, ktorý obohacuje našu chudobu, odplatí ti za láskavosť, ktorú mi preukazuješ. Prosím ťa, ty žriedlo všetkej mojej pomoci a prameň všetkého môjho požehnania, aby si mi vyprosila milosť k zachovávaniu tých tvojich rád a pre znášanie toho veľkého zármutku, ktorý mám pre stratu tvojej prítomnosti.“

289. Potom hovorili o poriadku pri obrezaní, lebo zákonom stanovená doba sa blížila. Podľa zvyku zachovávaného medzi židmi, najmä medzi významnejšími, mnohí príbuzní a známi domu Zachariášovho začali sa zhromažďovať, aby sa poradili, aké meno by sa malo dieťaťu dať. Okrem obvyklých príprav a porád o mene pre syna, vysoké postavenie Zachariáša a Alžbety a správa o zázračnej plodnosti matky, prirodzene dali všetkým podnet k myšlienke, že sa tu jedná o nejaké veľké tajomstvo. Zachariáš bol doteraz nemý, preto musela Alžbeta predsedáť schôdzi. Ponad všetku úctu, ktorú vzbudzovala u iných, prejavovala teraz také zjavné znaky vysokého obnovenia a posvätenia svojej duše, ktoré vyplývalo z poznání tajomstiev i z rozhovorov s Kráľovnou nebies, že si túto zmenu všimli všetci príbuzní a priatelia. I na jej tvári sa javil akýsi lesk, ktorý ju robil tajuplne príťažlivou. Bol to odlesk Božstva, v ktorého prítomnosti žila.

290. Na tejto schôdzi sa zúčastnila tiež nebeská Pani, Mária, lebo Alžbeta ju o to snažne prosila, ba akýmsi úctivým rozkazom ju k tomu prinútila. Veľká Pani poslúchla, ale prosila Najvyššieho, aby nedal najavo žiadnu z jej veľkých predností, aby snáď neobrátila na seba pozornosť, alebo aby ju iní nechválili a neuctili. Tomuto prianiu najpokornejšej medzi pokornými sa vyhovel. A pretože svet si nevšíma tých, ktorí nehľadajú okázalosť, nik si Ju nejako zvlášť nevšímal, okrem svätej Alžbety, ktorá na ňu pozerala s veľkou vonkajšou i vnútornou úctou, lebo vedela, že od nej závisí úspech tejto porady. Ako je napísané v evanjeliu svätého Lukáša, niektorí z prítomných navrhovali, aby dieťa bolo pomenované po otcovi, ale múdra matka, podporovaná najsvätejšou Máriou, povedala: „Môj syn sa musí volať Ján.“ Jej príbuzní namietali, že nikto z ich príbuzenstva sa nevolá týmto menom; lebo nemá slávnych predkov boli u nich vždy vo veľkej vážnosti a dávala sa im prednosť, aby povzbudzovali svojho nositeľa k nasledovaniu svojich predkov. Avšak Alžbeta sa opäť vyjadrila, že dieťa sa má volať Ján.

291. príbuzní sa teda obrátili na Zachariáša a žiadali ho znameniami, on však nemohol hovoriť; požiadal o písadlo a prejavil svoju vôľu napísaním na tabuľku. „Johannes est nomen ejus.“ - „Ján je jeho meno.“ Súčasne najsvätejšia Mária použila svoju moc nad prírodou a prikázala nemote, aby ho opustila a jeho jazyk aby sa rozviazal, lebo sa priblížil okamih, aby sa ním chválil Pán. Na tento nebeský rozkaz pocítil, že je zbavený svojej nemoty a na úžas a bázeň všetkých prítomných začal hovoriť, ako píše evanjelista. To čo tu hovorím, neodporuje slovám evanjelia, hoci tam sa hovorí, že anjel predpovedal Zachariášovi, že bude nemý, kým sa tie veci nestanú; veď Boh, keď zjavuje niektoré z ustanovení svojej vôle, že sa tak stane iste, nezjavuje vždy prostriedky a spôsob, ako sa to stane, čo Jeho nekonečná Vševedúcnosť vopred vidí. Tak archanjel oznámil Zachariášovi trest za jeho neveru, ale nepovedal mu, že bude od neho oslobodený na prímluvu najsvätejšej Márie, hoci aj toto bolo predvídané a ustanovené.

292. Tak ako hlas našej Panny Márie bol nástrojom na posvätenie dieťaťa a Jána a jeho matky, tak tiež Jej tajný rozkaz a Jej prímluva mali účinok na rozviazanie Zachariášovho jazyka, na naplnenie Zachariáša Duchom Svätým a prorockým darom. Preto povedal: „Nech je zvelebený Pán, Boh Izraela, lebo navštívil a vykúpil svoj ľud a vzbudil nám, mocného Spasiteľa z rodu Dávida, svojho služobníka ako odpradáva hovoril ústami svojich svätých prorokov, že nás oslobodí od našich nepriateľov a z rúk všetkých čo nás nenávidia. Preukázal milosrdenstvo našim otcom a pamätá na svoju svätú zmluvu, na prísahu, ktorou sa zaviazal nášmu otcovi Abrahámovi, že nás vyslobodí z rúk nepriateľov, aby sme Mu bez strachu slúžili vo svätosti a spravodlivosti pred Jeho tvárou po všetky dni nášho života. A ty, chlapec, budeš s volať prorokom Najvyššieho, pôjdeš pred tvárou Pána, pripravíš Mu cestu a poučíš Jeho ľud o spásе, že mu náš Boh z hĺbky svojho milosrdenstva odpustí hriechy. Tak nás vychádzajúci z výsosti navštívi a zažiarí tým, čo sedia v tme a v tóni smrti a naše kroky upriami na cestu pokoja.“ (Lk 1, 68 - 79).

293. V posvätnom chválospeve Benedictus zhrnul Zachariáš všetky najvyššie tajomstvá, ktoré proroci obšírnejšie predpovedali o Božstve, človečenstve a vykúpení Kristom a v týchto niekoľkých slovách obsiahol mnoho veľkých tajomstiev. Tiež ich pochopil pomocou milosti a svetla, ktoré naplňovalo jeho dušu a povznieslo ho v očiach všetkých, ktorí sa prišli účastniť na obrezaní jeho syna, lebo všetci boli svedkami rozviazania jeho jazyka i jeho posvätného proroctva. Sotva budem schopná vyložiť hlboký význam týchto proroctiev, aký mal na mysli tento svätý kňaz. 294. „Nech je zvelebený Pán, boh Izraela,“ povedal, vediac, že Najvyšší mohol zachrániť svoj ľud a dať mu večnú spásu púhym prianím alebo jediným slovom, On však prejavil nielen svoju moc, ale ukázal tiež svoju nesmiernu dobrotu a svoje milosrdenstvo príchodom samého Syna večného Otca, aby navštívil svoj ľud a stal sa jeho Bratom v ľudskej prirodzenosti, jeho Učiteľom svojím príkladom i učením, jeho Vykupiteľom svojim životom, utrpením a smrťou na kríži. Týmito slovami Zachariáš myslel zlúčenie dvoch prirodzeností v osobe slova a s nebeskou jasnosťou videl toto tajomstvo uskutočnené v panenskej snubnej komore najsvätejšej Márie. poznal tiež povýšenie človečenstva skrz Bohočloveka získaním spasenia ľudského pokolenia podľa prísľubu, ktorý dostal Dávid a jeho predkovia (2 Kr 7, 12; Ž 131, 11). Poznal, že ten istý prísľub bol daný celému svetu od počiatku cez proroctvo svätých a patriarchov, lebo hneď od stvorenia začal Boh riadiť smer prirodzenosti a milosti k Jeho príchodu na tento svet a určoval všetky svoje diela od doby Adamovej až k tomu požehnanému cieľu.

295. Zachariáš poznal, že Najvyšší týmto spôsobom nám dal prostriedky pre dosiahnutie milosti a života večného, ktorý naši nepriatelia stratili pre svoju pýchu a zatvrdilú neposlušnosť, ktorá ich zvrhla do pekla; a miesta, ktoré by boli zaujali, keby boli poslušní, boli určené pre poslušných z radov smrteľníkov. Videl, ako potom tú nenávisť, ktorou had vzbĺkol proti Bohu, obracal vždy proti ľuďom, pretože sme boli ukrytí a chovaní vo večnej pamäti, podľa Jeho božskej vôle (Zjav 12, 17); ako Adam a Eva, naši rodičia, keď stratili jeho priateľstvo a milosť, neboli tak potrestaní ako odbojní anjeli, ale boli povýšení do stavu nádeje (Múd 10, 2); a že Boh, aby ubezpečil svojich potomkov o svojom milosrdenstve, dal predobrazy a pripravil proroctvá v starom Zákone, ktoré sa mali splniť príchodom Vykupiteľa a Spasiteľa. Aby tento prísľub urobil istejším, dal ho Abrahámovi pod prísahou, s uistením, že On bude Otcom všetkého ľudu a všetkých veriacich dietok (Gen 22, 16). Keď sme takto uistení o tomto úžasnom a nesmiernom požehnaní, najmä, že prijatím Jeho Syna, Ktorý sa stal človekom, môžeme Bohu slúžiť bez bázne pred našimi nepriateľmi; lebo tým, že nás prijal za vlastných a znovuzrodených, sú už naši nepriatelia premožení a podmanení skrz nášho Vykupiteľa (Gal 4, 5).

296. Aby sme pochopili, čo pre nás získalo Slovo tým, že nám vrátilo slobodu v službe Božej, vraví, že obnovil svet vo svätosti a spravodlivosti a založil nový zákon milosti pre všetky dni tohoto sveta a pre dobu života každého z dietok Cirkvi. V nej nielen môžeme, ale majú žiť vo svätosti a spravodlivosti. V nej nielen môžeme, ale majú žiť vo svätosti a spravodlivosti. A pretože Zachariáš videl vo svojom synovi počiatok týchto tajomstiev, obrátil sa k nemu a blahoprial mu k tej hodnosti a svätosti jeho úradu, hovoriac: „A ty, dieťaťko, budeš sa volať prorokom Najvyššieho, lebo predídeš pre Jeho Tvárou, totiž pred Jeho Božstvom a pripravíš Mu cestu tým, že vrhneš svetlo na Jeho príchod a upozoríš ľud židovský na život večný, ktorý je Kristus, náš Pán, sľúbený Mesiáš

(Mk 1, 2). Tak sa môžu pripraviť krstom pokánia na odpustenie svojich hriechov a byť presvedčení, že Mesiáš prišiel, aby sňal nielen ich hriechy, ale celého sveta (Jn 1, 29), lebo iba skrz Jeho milosrdenstvo a pre Jeho zásluhy (Tít 3, 5) prišiel k nám, keď zostúpil z neba večného Otca a že sa narodil ako človek. Priniesol svetlo tým, ktorí tak mnoho rokov žili bez svetla a sedeli v tme a v tieni smrti. On nás svojim vlastným príkladom naučil riadiť sa krokmi k pravému pokoji, ktorý očakávame.

297. Zachariáš videl a vyslovil vo svojom proroctve tieto tajomstvá v ich plnosti a hĺbke oveľa lepšie, než ich ja viem vysvetliť. Aj niektorí z prítomných boli podobne osvietení a poznali, že čas Mesiáša a splnenie dávnych proroctiev je už blízko. Plný úžasu nad týmito divmi a zvláštnosťami zvolali: „Čím asi toto dieťa bude? Lebo mocná ruka Pána bola s ním.“ Podľa predpisu zákona so súhlasom otca a matky bolo potom dieťa obrezané a nazvané Ján; a rozniesla sa povest' o tých divoch po všetkých judských horách.

298. Kráľovná vesmíru, obdivujem tie podivuhodné diela, ktoré Tvojim prostredníctvom vykonal Pán na svojich služobníkoch Alžbete, Jánovi a Zachariášovi. Zároveň premýšľam o tých rôznych cestách, ktoré božská Prozreteľnosť používala a o Tvojej vzácnej opatrnosti. Tvoj presladký hlas slúžil ako nástroj pre posvätenie syna aj matky, naplnil ich Duchom Svätým a to ostalo skryté; potom zase Tvoja tajná modlitba a príkaz rozviazali jazyk Zachariáša a to bolo zjavené všetkým prítomným a poznali účinky milosti Božej na svätom kňazovi. Nemôžem poznať príčiny pre toto rozlišovanie a preto sa Ti zverujem so svojou nevedomosťou, aby si ma naučila ako moja Učiteľka.

Odpoveď a poučenie Kráľovnej sveta

299. Božské účinky, ktoré môj Syn vykonal na svätom Jánovi a Alžbete, boli skryté, kdežto tie, ktoré sa stali na Zachariášovi, boli zjavené. Po prvé, pretože Alžbeta hovorila jasne chválu o vtelenom slove aj u mňa, ale v tom čase nebolo ešte vhodné, aby to tajomstvo alebo moja dôstojnosť sa dostali na verejnosť; príchod Mesiáša sa mal oznámiť iným, vhodnejším spôsobom. Po druhé, pretože všetky srdcia neboli tak dobre pripravené ako Alžbetine pre prijatie tak vzácneho a nevídaného semienka božského poznania, ani by tak posvätné zjavenie neprijali s náležitou úctou. Naproti tomu pri Zachariášovi bolo vhodnejšie, aby so svojej kňazskej dôstojnosti prehlásil, čo vtedy malo prísť na známosť, pretože počiatky nebeského svetla ochotnejšie prijali od neho, než by to bolo od svätej Alžbety, najmä keď on bol prítomný. To, čo ona povedala, bolo zachované, aby prinieslo úžitok v príhodnom čase. Aj keď Slovo Božie má svoju prirodzenú moc, predsa je príjemnejší a prijateľnejší spôsob oznamovať božské tajomstvá nevedomým a neskúseným prostredníctvom kňaza.

300. Taktiež sa patrilo, aby sa kňazskej dôstojnosti vzdala príslušná česť, lebo Najvyšší má kňazov v takej úcte, že keď nájde kňaza pravého ducha, pozdvihuje ho a naplňuje svojim duchom, aby ich svet mal v úcte, ako Jeho vyvolených a pomazaných. Okrem toho obdivuhodné skutky Pána sú menej vystavené nebezpečenstvu u kňazov, i keď sú im zjavené otvorenejšie. Ak kňazi žijú podľa svojej dôstojnosti, ich skutky v porovnaní s inými tvormi sú ako skutky serafov v porovnaní so skutkami anjelov. Ich tvár by mala žiariť, ako žiarila tvár Mojžišova, keď sa vrátil od rozhovoru s Pánom (Ex 34, 29). Majú aspoň tak jednať s ostatnými ľuďmi, aby užívali takú úctu a vážnosť, ako prví po Bohu. Prajem si, moja najdrahšia, aby si poznala, že Najvyšší je v tomto ohľade na svet veľmi roztrpčený, a to ako proti kňazom, tak i proti laikom. Proti kňazom, pretože zabúdajú na svoju vznešenú dôstojnosť a znižujú sa opovrhnutia hodným, ponížujúcim a pohoršlivým životom, dávajú svetu zlý príklad tým, že sa s ním miešajú a zanedbávajú svoje posvätenie. A proti laikom, že sa chovajú nerozumne, drzo a opovážlivo k pomazaným Pána, ktorých - i keď sú nedokonalí a robia chyby - majú cítiť ako náместníkov Krista, môjho najsvätejšieho Syna, na zemi.

301. Pre tú úctu, aká náleží kňazstvu, chovala som sa k Zachariášovi inak než k Alžbete. Hoci si Pán prial spraviť ma nástrojom pre udelenie darov Ducha Svätého obom, predsa som pozdravila Alžbetu tak, že som pritom ukázala istú autoritu, keď som prejavila svoju moc nad dedičným hriechom jej syna, lebo na moje slovo mu bol ten hriech odpustený a matka i syn boli naplnení Duchom Svätým. Pretože ja som nebola postihnutá dedičným hriechom a bola som z neho vyňatá, mala som nad ním pri tejto príležitosti nadvládu: rozhodla som ako pani, ktorá nad ním s pomocou Pána zvíťazila (Gen 3, 5) a nebola jeho otrokyňou ako všetky ostatné dietky Adama, ktoré zhrešili

v ňom (Rim 5, 12). Preto si Pán prijal, aby som pri oslobodení Jána z otroctva a z okov hriechu rozkázala mu ako taká, ktorá mu nikdy nebola poddaná. Zachariáša som nepozdravila takým veliteľským spôsobom, ale modlila som sa zaň, zachovávať úctu a vážnosť, aká patrila jeho dôstojnosti a mojej skromnosti. Nechcela by som rozkázať, aby jazyk kňaza bol rozviazaný, ani nie v duchu a tajne, keby mi to Najvyšší nebol prikázal a zároveň mi oznámil, že nedostatok reči nie je vhodný pre jeho úrad, lebo kňaz má byť vždy ochotný Všemohúcemu slúžiť a chváliť ho zo všetkých síl. O úcte, ktorá patrí kňazom, poviem ti viac pri inej príležitosti; predbežne ti toto stačí pre objasnenie tvojho dopytu.

302. Ale z môjho dnešného poučenia nauč sa najmä hľadať smer na ceste cnosti a večného života vo všetkom obcovaní s ľuďmi, či už v dôstojnosti majú vyššie alebo nižšie postavenie než ty. Napodobňuj v tom mňa a moju sesternicu Alžbetu, žiadaj s náležitou rozvahou všetkých, aby ťa riadili a viedli, lebo za takú pokoru ti Pán udelí bezpečnú radu a božské svetlo pri osvedčovaní tvojej opatrnej a úprimnej lásky ku cnosti. Zažeň od seba, alebo nenechaj sa ani najmenším dychom pochlebovania ovplyvniť a vyhýbaj sa rozhovorom, ktoré by ťa tomuto nebezpečenstvu vystavovali, lebo taká klamná záľuba zatemňuje svetlo a prevracia dôverčivú myseľ. Pán žiarli na duše, najmä na tie, ktoré miluje a hneď sa od nich odvracia, keď vidí, že majú zaľúbenie vo chvále ľudskej a vyhľadávajú odmenu v pochlebovaní, pretože takou ľahkovážnosťou stávajú sa nehodní jeho priazne. Nie je možné slúžiť v duši pochlebovaniu sveta a úteche od Boha. Tieto posledné sú úprimné, sväté, čisté a trvalé: pokorujú, očisťujú, upokojujú a osvecujú srdce; kdežto naopak, pochlebovanie od tvorov je márne, pomíňajúce, klamné, nečisté a falošné, vychádza z úst lživých (Ž 115, 11) a čokoľvek je klamné, je dielom nepriateľa.

303. Tvoj Ženích, moja najdrahšia dcéra, si praje, aby tvoj sluch bol otrokom klamných svetských rečí, alebo poškvrnený svetským pochlebovaním. Preto si prajem, aby si svoj sluch uzavierala a bedlivo strážila pred týmito otravnými vplyvmi. Ak sa páči Pánovi, aby svoj sluch uzavierala a bedlivo strážila pred týmito otravnými vplyvmi. Ak sa páči Pánovi, aby hovoril k tvojmu srdcu, zaiste je slušné, aby si bola hluchá a mŕtva pre všetko pozemské. Všetko ostatné má pre teba byť smrteľnou mukou pri porovnaní s útechami Jeho lásky. Pamätaj, že si povinná dokonale ho milovať a že celé peklo sa spojí proti tebe, aby ťa zviedlo tvojou prirodzenou jemnocitosťou, aby si bola nežná a láskavá k tvorom a menej vďačná večnému Bohu. Bdi nad sebou a snaž sa odporovať tejto nevernosti, dôverujúc svojmu milovanému Majstrovi a Ženíchovi.

K a p i t o l a 24

Najsvätejšia Mária odchádza z domu Zachariáša a vracia sa do svojho domova v Nazarete

304. Na zavolanie Alžbety, prišiel prešľastný Jozef, aby doprevádzal najsvätejšiu Máriu na spiatocnej ceste do jej domova v Nazarete. Pri príchode do Zachariášovho domu ho Zachariáš i Alžbeta uvítali s neobyčajnou úctou a oddanosťou, lebo teraz i tento svätý kňaz vedel, že svätý Jozef je strážcom svätých pokladov nebeských, hoci tento veľký patriarcha sám to ešte nevedel. Jeho nebeská snúbenka ho prijala so skromnou, rozumnou radosťou a pokľaknúc pred ním ako obvyčajne, prosila ho o požehnanie aj za odpustenie, že ho neobsluhovala skoro po celé tri mesiace v tom čase, keď obsluhovala svoju sesternicu Alžbetu. Hoci sa ničím neprevinila, ani žiadnou nedokonalosťou, lebo kým iba oddane plnila vôľu Božiu so súhlasom svojho manžela, predsa týmto vľúdny a lichotivým prejavom pokory chcela vynahradiť svojmu manželovi nedostatok svoje potešujúcej spoločnosti. Svätý Jozef odpovedal, že keď Ju opäť uvidel a potešil sa Jej milou prítomnosťou, prestala jeho bolesť spôsobená jej neprítomnosťou. Hneď nato oznámili deň svojho odchodu.

305. Potom sa kňazná Mária rozlúčila s kňazom Zachariášom. Pretože Zachariáša už Pán osvietil o Jej dôstojnosti, oslovil Ju s veľkou úctou, ako živý stánok Božstva a človečenstva večného Slova. „Pani moja“, povedal, „chváľ a oslavuj večne svojho Stvoriteľa, ktorý si vo svojom nekonečnom

milosrdenstve vyvolil Teba zo všetkých tvorov za svoju Matku, ako jedínú opatrovníčku všetkých Jeho požehnaní a tajomstiev. Pamätaj pred Pánom na mňa, svojho služobníka, aby ma v pokoji viedol bezpečne týmto vyhnanstvom k istote večného pokoja, ktorý očakávame a skrz Teba, aby som dosiahol videnie jeho Božstva, ktoré je slávou svätých. Pamätaj, ó Pani, na môj dom a na moju rodinu, najmä na môjho syna Jána a pros Najvyššieho za svoj ľud.“

306. Naša vznešená Pani pokľakla pred ním a s najhlbšou pokorou ho prosila o požehnanie. Zachariáš sa zdráhal to urobiť a namiesto toho žiadal, aby ona jeho požehnala. Avšak nič nemohlo prekonať pokoru Učiteľky tejto cnosti a všetkej svätosti; a preto naliehavo žiadala kňaza o požehnanie, kým povzbudený božským osvietením, Jej vyhovel. Slovmi Písma svätého Jej povedal: „Pravica všemohúceho a pravého Boha nech Ti vždy pomáha a nech Ťa chráni od všetkého zlého. (Ž 120, 7). Nech je s Tebou milosť Jeho bezpečnej ochrany, nech Ťa naplní nebeskou rosou a plodmi zeme a nech Ti dá hojnosť chleba a vína (Ex 27, 28); nech Ti národy slúžia a pokolenia vedia Teba, lebo Ty si stánkom Božím (Sir 24, 12); buď Paňou svojich bratov a nech synovia Tvojej matky kľakajú v Tvojej prítomnosti. Tí, ktorí Ťa chvália a vedia budú ctení a požehnaní a tí, ktorí Ti nežehnajú a nevidia Ťa, budú zlorečení. Nech skrz Teba všetky národy poznajú svojho Boha (Jud 13, 31) a nech skrz Teba je oslavované meno najvyššieho Boha Jakubovho.“

307. Za toto prorocké požehnanie najsvätejšia Mária pobožkala kňazovi ruku a prosila ho, aby jej odpustil chyby, ktorých sa dopustila v jeho dome. Svätého starého muža veľmi dojali tieto slová lúčenia s najčistejším a najmilosrdnejším tvorom a od tej doby vždy zachovával v živej pamäti tajomstvá, ktoré mu boli zverené o najsvätejšej Márii. Iba raz, keď bol v zhromaždení kňazov v chráme, ktorí mu blahorečili k narodeniu syna a k navráteniu daru reči, bol nadmieru dojatý radosťou a povedal im: „Pevne verím, že Najvyšší nás navštívil a zoslal nám už prisľúbeného Mesiáša, ktorý vykúpi svoj ľud.“ Ďalej však nič viac nehovoril o tom, čo skutočne vedel o tomto tajomstve. Ale starý kňaz Simeon, ktorý bol tiež prítomný a počul tie slová, bol v duchu preniknutý veľkou radosťou a z vnuknutia Božieho zvolal: „Nedaj, ó Pane, Bože Izraela, aby Tvoj služobník opustil toto slzavé údolie, kým neuvidí Tvoje spasenie a Vykúpenie Jeho ľudu.“ Pozdnejšie narážal na túto modlitbu, keď pri obetovaní dieťaťa Božieho v chráme vzal Ho na svoje ruky, ako uvidíme neskôr. Až do toho dňa, kedy sa to stalo, stále vrúcnejšie a vrúcnejšie túžil uvidieť Vtelené Slovo.

308. Mária zanechala Zachariáša v slzách a odobrala sa ku svojej sesternici Alžbete. Pretože bola Máriina sesternica a mala veľmi citlivé srdce a pretože sa toľko dní tešila z jej milej spoločnosti a obdržala od Matky milosti mnoho dobrodení, takmer ju premáhal žiaľ už len pri myšlienke, že má teraz stratiť ten zdroj, z ktorého jej tieklo toľko požehnaní a tieklo by aj naďalej, keby ho len mohla zadržať. Preto teraz, keď nastala chvíľa lúčenia s Paňou nebies i zeme, pukalo jej srdce horkosťou a s hojnými slzami, ktoré prezradzovali bolesti jej duše, bola v stave vydať zo seba iba niekoľko slov. Pokojná Kráľovná, povýšená nad všetky nezriadené hnutia prirodzených citov, s prívetivou skromnosťou povedala Alžbete: „Moja milá sesternica, nezarmucuj sa natoľko nad mojím odchodom, lebo láska Najvyššieho, v ktorom ťa v pravde milujem, nepozná vzdialenosť, čas, alebo miesto. V ňom ťa vidím a nosím v mysli a ty ma tiež vždy nájdeš v tej istej Bytosti. Naše telesné rozčúlenie potrvá iba krátky čas, lebo všetky dni ľudského života tak rýchle pominú (Job 14, 5) a ak dobyjeme víťazstvo nad našimi nepriateľmi, čoskoro sa stretneme a budeme sa spolu radowať v nebeskom Jeruzaleme, kde nebude žiadna bolesť, plač, žiadne odlúčenie (Zjav 21, 4). Dovtedy nájdeš všetko požehnanie v Pánovi a tiež mňa nájdeš a budeš mať v ňom. On bude prebývať v tvojom srdci a poteší ťa.“ Naša nanajvyššia múdra Kráľovná už nič viac nepovedala na zmiernenie zármutku svätej Alžbety, ale pokľakla pred Alžbetou a poprosila ju o požehnanie a za odpustenie všetkého, čo jej snáď bolo nepríjemné v jej chovaní a jednaní s ňou a nedovolila Alžbete, aby sa tomu bránila, kým nevyhovela jej žiadosti. Alžbeta potom naliehala, aby nebeská Pani požehnala zase ju, a najsvätejšia Mária, aby jej neodoprela tú útechu, vyhovelá žiadosti Alžbety.

309. Naša Kráľovná navštívila tiež dieťaťko Jána, vzala ho do náručia a udelila mu veľa tajomných požehnaní. Obdivuhodné dieťa s Božím dovolením prehovorilo k najsvätejšej Panne, hoci iba slabým hlasom nemluvňaa: „Ty si Matka Boha samého, kráľovná všetkého tvorstva, Opatrovníčka

nevýslovného pokladu nebies, moja pomocníčka a ochrankyňa. Udeľ mi, svojmu služobníkovi Tvoje požehnanie a nikdy mi neodmietaj svoju priazeň a prímluvu.“ Trikrát pobožkal ruku Kráľovnej nebies a tiež sa klaňal vtelenému Slovu v Jej panenskom lone a prosil Ho o požehnanie a milosti. Božské dieť atko prejavilo svoje zaľúbenie a blahosklonnosť svojmu predchodcovi, pričom najšťastnejšia Matka pozorovala, čo sa deje. Pri všetkom jednala s plnosťou božských vedomostí, uctievala všetky tieto tajomstvá podľa ich dôležitosti, lebo Ona s veľkomyseľným srdcom dávala odpoveď na každé dielo Jeho božskej múdrosti (2 Mach 2, 9).

310. Celá domácnosť Zachariáša bola posvätená prítomnosťou najsvätejšej Márie a vteleného Slova v Jej živote; všetkých jej obyvateľov poučil Jej príklad, Jej slová a milo sa ich dotklo jej jednanie a skromné chovanie. Zatiaľ čo priťahovala všetky srdca tejto šťastnej rodiny, zasluhovala a získala pre nich od svojho najsvätejšieho Syna plnosť Jeho nebeských darov. Svätý Jozef bol vo veľkej úcte u Zachariáša, Alžbety a Jána, lebo poznali skôr než on sám, jeho vysokú dôstojnosť. Požehnaný patriarcha, šťastný pre svoj Poklad, ktorého plnú cenu ešte nepoznal, sa so všetkými rozlúčil a vydal sa na cestu do Nazareta. Čo sa na tejto ceste prihodilo, budem opisovať v nasledujúcej kapitole. Avšak skôr než nastúpili cestu, najsvätejšia Mária poprosila na kolenách svätého Jozefa o požehnanie, ako to obyčajne robila pri takých príležitostiach a keď obdržala jeho požehnanie, vydali sa na cestu.

Poučenie, ktoré mi dala najsvätejšia Kráľovná

311. Dcéra moja, tie šťastné duše, ktoré si Boh vyvolil k dôvernému priateľstvu a k dokonalosti, musia byť stále pripravené a pokojné, aby vždy bez meškania a bez odkladu mohli konať všetko, čo Boh nariaduje. Tak som i ja konala, keď mi Najvyšší nariadil, aby som opustila svoju milú samotu vo svojom domove a odobrala sa k Alžbete, a podobne som konala, keď mi povedal, aby som sa vrátila. Pri všetkých týchto veciach som poslúchala s radosťou a ochotou a hoci som obdržala tak veľa dobrodení od Alžbety a jej rodiny a toľko dôkazov lásky a priateľstva, ako si videla, predsa, keď som poznala vôľu Pána, odložila som všetky záväzky i náklonnosti a povolila som im iba natoľko, koľko láska a súcit nutne vyžadovali a koľko dovolili rýchla poslušnosť a božský príkaz.

312. Moja najdrahšia dcéra, ako by si sa nenáhlila, aby si dosiahla túto pravú a dokonalú poddanosť, akonáhle poznáš jej nesmiernu cenu! Aká milá je v očiach Pána a aká prospešná duši! Snaž sa teda dosiahnuť to tým, že ma budeš napodobňovať, ako som ťa už často vyzývala a povzbudzovala. Najväčšie prekážky pre jej dosiahnutie sú náklonnosti a zvláštna záľuba v pozemských veciach; to činí dušu nehodnú útech Pána a úplného poznania Jeho vôle. A duša aj keď poznáva Jeho vôľu, tá nízka láska k bezcenným veciam bude dušu zdržovať od toho, aby ju plnila, pretože kvôli tej jej náklonnosti bude jej chýbať táto ochotná a radostná poslušnosť, akú Pán vyžaduje. Všimni si dobre toto nebezpečenstvo, dcéra moja, a nedovoľ, aby žiadna zvláštna náklonnosť vstúpila do tvojho srdca, lebo moje prianie je, aby si bola náležito vycvičená a dokonalá v tomto umení božskej lásky, aby tvoja poslušnosť bola podobná anjelskej a tvoja láska láske serafov. Tak si počínaj vo všetkých skutkoch, lebo k tomu ťa povzbudzuje moja láska a tomu ťa učí poznanie a osvietenie, ktoré si dostala.

313. Nehovorím, že sa musíš zbaviť všetkých zmyslových pocitov, lebo to je prirodzene nemožné, ale kedykoľvek ťa stretne niečo protivné, alebo keď sa ti odníme niečo užitočné, potrebné a príjemné, musíš to zniesť s radostnou podrobenosťou a chváliť Pána, že sa na tebe plní Jeho vôľa. Ak budeš hľadať iba Jeho zaľúbenie a všetko ostatné pokladať za pomíňajúci okamih, čoskoro a ľahko dosiahaš víťazstvo nad sebou a budeš vyhľadávať príležitosti, aby si sa podrobila mocnej ruke Pána (1 Pt 5, 6). Radím ti tiež, aby si ma napodobnila v úcte ku kňazom a aby si ich vždy najprv požiadala o požehnanie pred rozhovorom s nimi a pri odchode. Rod podobne tiež voči Najvyššiemu pred začatím každej práce. Voči svojim predstaveným vždy ukazuj oddanosť a podriadenosť. Keď prídu k tebe o radu vydaté ženy, povzbudzuj ich, aby poslúchali svojich manželov (Tít 2, 5ñ, aby sa im pokojne podriaďovali, aby žili v ústraní vo svojich domácnostiach a bedlivo plnili povinnosti voči svojim rodinám. Povedz im, aby sa neoddávali úplne iba svojim zamestnaniam, ani sa úplne nestrácali vo svojich denných starostiach pod zámienkou, že je to nutné, lebo oveľa viac treba dôverovať dobrotivosti a štedrosti Božej, než svojmu nemiernemu zhonu a činnosti. Vo všetkom, čokoľvek sa mi prihodilo v mojom postavení, nájdeš správne poučenie a

príklad a vôbec celý môj život ti bude vzorom dokonalosti pre vedenie duší a preto nie je potrebné, aby som ti dávala ďalšie smery.

K a p i t o l a 25

Cesta najsvätejšej Márie z domu Zachariáša do Jej domova v Nazarete

314. Vracajúc sa z mestečka Júdovho do Nazareta, uberala sa najsvätejšia Mária, živý stánok Boží, cestou cez hory Júdey, sprevádzaná svojim nanajvyšším verným snúbencom svätým Jozefom. Aj keď sa evanjelista nezmieňuje, že by sa nejako náhlila na tejto ceste k domovu, ako poznamenal svätý Lukáš pri ceste k Alžbete z dôvodu zvláštneho tajomstva, ktoré s tým bolo spojené, predsa veľká Kráľovná vykonala i túto spiatočnú cestu s náhlením, pre udalosti, ktoré ju doma očakávali. Všetky cesty tejto nebeskej Panej boli mystickým obrazom jej duchovného, vnútorného pokroku. Pretože bola pravým stánkom Pána, ktorý nemal určité a trvalé miesto v tomto pozemskom živote (1 Pt 17, 5), ale naopak, denne postupovala od jedného stupňa k druhému ak vyššiemu stavu múdrosti a milosti, stále kráčala vpred na svojej púti do zasľúbenej zeme (Nm 7, 89) a stále na svojej ceste niesla so sebou pravú stolicu milosti, z ktorej čerpala ustavičný vzrast svojich darov a pre nás získavala večnú spásu.

315. Veľká Kráľovná a svätý Jozef strávili opäť štyri dni na spiatočnej ceste, ako keď išli tam. Cestou opäť viedli tie isté nábožné rozhovory a mali pritom podobné pocity, o ktorých som sa zmienila už v šestnástej kapitole. V obvyklých prejavoch pokory, v ktorých spolu závodili, naša kráľovná vždy víťazila, okrem prípadov, kedy sa svätý Jozef na pomoc dovoľával poslušnosti, lebo Mária pokladala poslušnosť za väčšiu než pokoru. Pretože bola už v treťom mesiaci tehotenstva, bola teda na tejto ceste pozornejšia a opatrnejšia; ovšem nie preto, že by jej tehotnosť spôsobovala nejaké obtiaže, veď tieto naopak boli najsladšou úľavou vo všetkých obtiažich, ale táto opatrná a múdra Matka vedela, aký poklad nosí, lebo denne pozorovala prirodzený vzrast tela Jej najsvätejšieho Syna, vo svojom panenskom lone. Predsa však i napriek ľahkosti svojej tehotnosti podliehala námahe a únave cestovania; lebo táto najvyššia Pani nepoužívala svoje výsady na zmenšenie svojich utrpení, ale ponechávala úplnú voľnosť únave a nepohodliu spojenému s cestovaním, aby vo všetkom bola učiteľka a verný obraz svojho najsvätejšieho Syna.

316. Pretože božský Plod jej života mal prirodzene nanajvyšším dokonalým vzrast a Ona mala nanajvyššiu ladnú a súmernú postavu bez akejkoľvek vady, prirodzene Jej stav mal byť čoskoro spozorovaný a Ona vedela, že ho nebude môcť už dlho skrývať pred svojím manželom. Preto už na neho pozerala s väčšou nežnosťou a súcitom, predvídajúc, aká rana to bude pre jeho lásku, keď spozoruje Jej stav. Rada by to bola odvrátila, keby vedela, že je to vôľa Božia. Ale Pán jej v týchto úzkostlivých obavách nezjavil svoju vôľu, lebo ustanovil, aby táto záležitosť bola objasnená takým spôsobom, aby sa tým rozmnožili zásluhy i sláva svätého Jozefa i Panny Márie. predsa však naša veľká Pani prosila Boha, aby naplnil srdce Jej manžela trepezlivosťou a múdrosťou a pomáhal mu svojou milosťou, aby pri svojich predpokladoch jednal podľa vôle Božej, lebo bola presvedčená, že mu to spôsobí veľkú horkosť, keď spozoruje, že je tehotná.

317. Pani sveta vykonala cestou niektoré obdivuhodné skutky, aj keď všetky iba tajne. Stalo sa, že keď prišli na iné miesto neďaleko Jeruzalema, tu nejaký ľudia z iného mestečka prišli do toho istého hostinca. Priviedli so sebou mladú ženu, ktorá sa chcela vyliečiť zo svojej choroby vo väčšom meste, kde by bolo viac obyvateľov. Vedelo sa, že je veľmi chorá, ale nik nevedel, čo je príčinou. Táto žena žila veľmi cnostne. Preto nepriateľ, ktorý poznal jej charakter i pokrok v cnostiach, obrátil svoje útoky najmä proti nej, ako to vždy robieva priateľom Božím, pretože ich pokladá za svojich nepriateľov. Prinútil ju, že sa dopustila niektorých hriechov a aby ju donútil padať z jednej priepasti do druhej, pokúšal ju zúfalými myšlienkami a nadmerným zármutkom nad jej pádom. Keď potom tento drak prevrátil jej zmýšľanie, našiel vchod do jej tela a teraz s mnohými inými diablami ju mal vo svojej moci. Povedala som už prvom zväzku, že keď pekelný had uvidel v nebi ženu odetú slnkom (Zjav 12, 1), naplnila ho veľká nenávisť proti všetkým cnostným ženám.

Z jej rodu sú všetky, ktoré nasledujú Máriu, ako možno usudzovať podľa tej istej kapitoly Zjavenia. Pre tú príčinu prejavil všetku svoju pýchu a ukrutnosť v ovládaní tela i duše tejto úbohej ženy.

318. Nebeská Kňazná, hneď ako ju uvidela, poznala jej utrpenie, ktoré ostatní nevideli. Pohnutá materským súcitom prosila svojho najsvätejšieho Syna, aby tejto nešťastnej žene udelil zdravie tela i duše. Pozorovala, že božská vôľa bola naklonená k milosrdenstvu, tu použila svoju moc ako Kráľovná a prikázala zlým duchom, aby okamžite opustili tohto tvora a nikdy sa do neho nevracali. Ba vykázala ich do pekelných priepasti, ich pravého obydľia. Naša veľká Kráľovná nespravila tento rozkaz ústne, ale iba v duchu, takým spôsobom, aby nečistým duchom bol zjavný. A tento rozkaz bol taký mocný, že Lucifer i jeho spoločníci rýchlo opustili telo onej ženy a vrhli sa do pekelných temností. Šťastná žena bola oslobodená a veľmi sa divila tomuto neočakávanému oslobodeniu a v hĺbke svojho srdca sa cítila priťahovaná k najčistejšej a najsvätejšej Panej. Pozerala na ňu so zvláštnou úctou a láskou, čím získala dve ďalšie milosti. Prvá bola, že ju prenikla najúprimnejšia ľútosť nad svojimi hriechmi a druhá, že boli vyhladené zlé následky, či stopy po diablovej posadlosti, ktorá ju trápila. Táto žena vedela, že účasť na tomto nebeskom požehnaní mala tá záhadná Cudzinka, s ktorou sa na ceste šťastne stretla. Preto ju oslovila a naša Kráľovná jej odvetila slovami, ktoré sa dotkli jej srdca; povzbudila ju k zotrvaní a tiež ho pre ňu získala pre celý ďalší život. spoločníci onej ženy tiež poznali, že to bol zázrak, ale pripisovali to sľubu, ktorý urobili, že ju privedú do jeruzalemského chrámu a budú za ňu obetovať dary. Tento sľub splnili chváliac Boha, ale o pravom pôvode svojho šťastia sa nedozvedeli.

319. Lucifer sa veľmi zlostil a zúrilo, keď zistili, že boli i so svojími diabľami vypudení a vyhnaní zo svojho obydľia jediným slovom tej ženy Márie. plný zlosti a úžasu zvolal: „Kto je táto slabá Žena, ktorá nám rozkazuje a utláča nás s takou veľkou mocou? Aké je to nové prekvapenie a ako to môže moja pýcha zniesť? Musíme zvolať radu a pokúsiť sa, či by sme ju spoločne mohli zničiť.“ Pretože však budem o ich vyčíňaní viac písať v nasledujúcej kapitole, predbežne ich ponechávam pri ich zlostných zámeroch. Naši pútnici zatiaľ došli k inej krčme, ktorej majiteľom bol muž zlej povahy a zlého chovania, ale ako pre začiatok jeho šťastia Boh ustanovil, aby prijal najsvätejšiu Máriu a svätého Jozefa s dobrou vôľou a s prejavmi láskavosti. Preukazoval im viac úslužnosti a zdvorilosti, než obyčajne robieval iným. Za odmenu jeho pohostinstva, nebeská kráľovná, ktorá vedela o smutnom stave jeho vnútra, ešte s väčšou láskavosťou sa za neho modlila a vyprosila mu ospravedlnenie jeho duše a úplnú zmenu života. Jej modlitby mali priaznivý účinok tiež na jeho pozemské majetky, lebo za to malé dobrodenie, ktoré preukázal svojim nebeským hosťom, o d tých čias ich Boh rozmnožoval. Mnoho ďalších zázrakov vykonala Matka milosti na tejto ceste, lebo všetky Jej skutky boli výborné (Veľp 4, 13) a všetci, ktorí boli v primeranom stave, boli stretnutím s ňou posvätení. Keď prišli do Nazareta, nebeská Kňazná dala svoj domov do poriadku a vyčistila ho s pomocou anjelov, ktorí s ňou závodili v pokore a snažili sa slúžiť Jej tým, že sa účastníci na všetkých týchto prácach. Svätý Jozef sa zasa venoval svojmu obyčajnému dennému zamestnaniu, ktorým získaval živobytie pre Kráľovnú a Ona nesklamala dôveru jeho srdca (Prís 31, 11). Opásala sa novou silou pre tajomstvo, ktoré očakávala a priložila svoje ruky k hrdinským skutkom, požívajúc vo svojej duši neskalené nazeranie na Poklad svojho života a s tým spojených neporovnateľných útech a požehnaní. Tak pokračovala v získavaní nesmiernych zásluh a stala sa Bohu nevýslovne milá.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies

320. Dcéra moja, verné dietky a duše Cirkvi svätej, ktoré poznajú Boha, nesmú robiť rozdiel v čase, mieste, alebo príležitosti pre osvedčenie viery a iných cností s ňou spojených. Boh je prítomný vo všetkých veciach a všetko naplňuje svojou nekonečnou bytosťou (Jer 23, 24) a viera im umožní h vo všetkých miestach a za všetkých okolností vidieť a klaňať sa Mu v duchu a v pravde (Jn 4, 22). Ako nasleduje zachovanie po stvorení a ako sa dýchanie dostavuje, keď sa človek rodí k životu a ako nie je žiadna prestávka v dýchaní, vo výžive a vo vzraste človeka, pokým nedosiahne koniec, taj rozumný tvor po obnovení vo viere a milosti, nesmie nikdy prerušiť postup v duchovnom živote, má stále konať skutky viery, nádeje a lásky na všetkých miestach a v každom čase (Jak 2, 24). V dôsledku zábudlivosti a nedbalosti život viery ľudských dietok, najmä členov Cirkvi je taký, ako by stratili vieru, nechávajú ju umrieť následkom nedostatku lásky. To sú tí, ktorí

prijali nadarmo novú dušu, ako hovorí Dávid, pretože ju zanedbávajú, ako by ju nikdy neboli obdržali (Ž 23, 4).

321. Prajem si, moja najdrahšia, aby tvoj duchovný život bol práve taký nepretržitý, ako je tvoj prirodzený život. musíš stále žiť tak, ako to vyžaduje milosť a dary Najvyššieho; musíš veriť a dúfať v Pána, milovať, chváliť a velebiť Ho v duchu a v pravde, pri všetkých zmenách času, zamestnania, alebo miesta, lebo On je vo všetkom a praje si, aby Ho všetky rozumné tvory milovali a slúžili Mu. Preto ti doporučujem, kedykoľvek prídu k tebe duše plné tohto zabúdania na svoje hriechy a znepokojené diablom, aby si sa za ne so živou vierou a dôverou modlila. I keď Pán vždy neurobí to, čo si praješ a čo oni žiadajú, predsa vždy zariadi veci podľa svojich tajných ustanovení a ty sa mu zaľúbiš tým, že si jednala ako pravá nevesta a dcéra. Ak sa budeš verne riadiť podľa mojich naučení, uistím ťa, že ti Boh udelí mnoho zvláštnych výsad a prospechu pre dušu. Uvažuj, čo som ja robila pri pohľade na duše, ktoré Pána urážali, ako horlivo som pracovala pre všetky a pre niektoré zvlášť. Aby si ma napodobnila a zavďačila sa mi, pracuj podobne a modli sa za tých, ktorých poznáš pomocou Pána a inými prostriedkami; opatrne, s pokorou a oddanosťou ich napomínaj, lebo Všemohúci si nepraje, aby si jednala hlučne, ani preto, aby tvoje práce vždy videli, ale radšej, aby ostali skryté. V tomto sa Pán prispôsobuje tvojej náklonnosti k samote a k tvojim prianiam a hľadá to, čo je pre teba najbezpečnejšie. Aj keď sa máš modliť za všetky duše, predsa sa musíš modliť oveľa horlivejšie za tie, ktoré ti vôľa Božia určí.

K a p i t o l a 26

Zlí duchovia konajú v pekle schôdzu, aby sa poradili proti najsvätejšej Márii

322. V okamihu, kedy sa Slovo vtelilo, ako som povedala v jedenástej kapitole (č. 140), Lucifer a celé peklo pocítilo moc pravice Všemohúceho, ktorá ich vrhla do najhlbších pekelných priepastí. Tam ostali niekoľko dní, zdrvení, kým im Pán vo svojej obdivuhodnej Prozreteľnosti zasa dovolil vyjsť z tohoto zajatia, ktorého príčinu nepoznali. Veľký drak potom povstal a prehľadal celú zem a všade skúmal, kde sa čo nové vyvinulo a čomu by mohol pričítať tú porážku, ktorú utrpel on i jeho spojenci. Toto skúmanie pyšné knieža temnôt nechcelo všetko zveriť iba svojim spoločníkom, ale aj sám vyšiel spolu s nimi, aby prešiel do pekla práve tak nevedomý ohľadne pravej príčiny, ako z neho vyšiel, pretože veľké nebeské tajomstvá vtedy nechápal, lebo temnota jeho zloby nepripúšťala, aby sa radoval z Jej obdivuhodných výsledkov, alebo chválil ich Pôvodcu. To bolo vyhradené nám ľuďom, pre ktorých začalo vykúpenie.

323. Nepriateľ Boha bol veľmi zahanbený a rozhorčený a nemohol si to vysvetliť. Aby sa o tej veci mohol poradiť, zvolal všetky pekelné zástupy, nik sa nesmel vyhovárať, ani jeden diabol nedostal dovolenie k neúčasti. V tejto konvencii z výhodného miesta prehovoril k zhromaždeniu takto: „Dobre viete, moji poddaní, s akou túžbou som sa snažil pomstiť a zničiť moc Všemohúceho od tej doby, keď nás Boh vyhodil z nášho obydľia a zbavil nás našej moci. Hoci nemôžem spraviť nič, aby som Ho zrazil, predsa som nešetril žiaden čas ani námahu v snahe rozšíriť našu vládu nad ľuďmi, ktorých miluje. Svojou vlastnou mocou zaľudnil som svoje kráľovstvo (Job 41, 25) a mnoho pokolení ma poslúcha a nasleduje, i mnohé národy (Lk 4, 6). Dennodenne strhujem k sebe nespočetné duše tým, že ich zbavujem poznania Boha a nárokov Naň, aby nemohli užívať tú blaženosť, ktorú sme my stratili. Lákam ich do týchto večných bolestí, ktoré my trpíme, keď chcú nasledovať moje učenie a vedenie; na nich vykonávam svoju pomstu a schladím svoju zlosť, ktorú mám proti ich Stvoriteľovi. Avšak toto všetko je v mojich očiach málo dôležité v porovnaní s tým, ako sme boli náhle zvrhnutí a čo sme prežili, lebo taký mocný a zdrvivý útok sme nezažili od toho času, kedy sme boli zvrhnutí z neba. Musím priznať, že ako vaša, tak i moja moc vážne utrpela. Táto nová, neobyčajná porážka musí pochádzať z nejakej novej príčiny a naša slabosť, ako sa obávam, je počiatkom našej skazy.

324. Táto záležitosť bude vyžadovať zvýšenú horlivosť a pilnosť, lebo môj hnev je neskrotiteľný a moja pomstyhtivosť ostáva neuhasená. Prehľadal som celý svet, s veľkou bedlivosťou som

pozoroval všetkých jeho obyvateľov a predsa som nenašiel nič pozoruhodné. Sledoval som a prenasledoval všetky cnostné a dokonalé ženy z pokolenia Tej, ktorú sme videli na nebi a dúfal som, že Ju medzi nimi nájdem, ale nespozoroval som žiadnu stopu, že by sa už bola narodila, lebo nenachádzam žiadnu, ktorá by mala znaky Tej, ktorá by mala byť Matkou Mesiáša. Deva, od ktorej som sa pre Jej veľké cnosti obával a ktorú som v chráme prenasledoval, je už vydatá a preto to nemôže byť Ona, ktorú hľadáme, lebo Izaiáš hovorí, že to má byť panna (Iz 7, 14). Napriek tomu sa však bojím tejto Devy a je mi odporná, lebo taká cnostná žena sa môže porodiť Matku Mesiáša, alebo nejakého veľkého proroka. Po túto hodinu sa mi nepodarilo v niečom Ju premôcť a Jej život chápem menej než iné. Vždy mi statočne odporovala a uniká pred mojou pamäťou, lebo keď si na ňu spomeniem, nemôžem sa k Nej priblížiť. Doteraz som nemohol zistiť, či tieto ťažkosti s Ňou sú zázračné, alebo či nevznikajú pre moju zábudlivosť, prípadne či sú iba výsledkom môjho pohrdania, ktoré mám voči takej bezvýznamnej deve. Budem však o tejto veci uvažovať, lebo posledne sme nemohli odporovať sile Jej rozkazu, ktorý nás zbavil práva bývať v tých osobách, z ktorých nás vyhnala. Toto rozhodne vyžaduje zadosťučinenie a zaslúži si môj hnev už len preto, akou sa ukázala byť pri týchto príležitostiach. Som rozhodnutý, že ju budem prenasledovať a premôžem Ju a vy mi pritom pomáhajte so všetkou silou a zlomyseľnosťou; a tí, ktorí v tomto boji budú vynikať, obdržia z mojej ruky odmenu.“

325. Celá pekelná rota, ktorá Lucifera pozorne vypočula, chválila a potvrdila jeho úmysly a povedala mu, aby bol bez starosti ohľadne tej Ženy, lebo ju ľahko premôžem a on neostane bez víťazstva nad Ňou, keď jeho moc bola taká veľká, že panoval nad celým svetom (Jn 13, 30). Tak rokovali o prostriedkoch, ktorými by najsvätejšiu Máriu polapili, lebo Ju považovali za vynikajúcu Ženu, pozoruhodnej cnosti a svätosti, ale za Matku vteleného Slova, lebo vtedy ešte, ako som predtým povedala, zlí duchovia nevedeli o skrytom tajomstve, s ktorým bola spojená. Lucifer a jeho spoločníci v zle ihneď zahájili mocný boj s nebeskou Kňaznou, čím Jej poskytli príležitosť, aby mnohokrát rozšliapala hlavu pekelného draka (Gen 3, 15). Aj keď to bol veľký boj, jeden z najpozoruhodnejších v Jej živote, mala ešte jeden neskoršie, po nanebovstúpení Jej najsvätejšieho Syna. O tom budem hovoriť vo štvrtom zväzku tohoto životopisu. To bol veľmi dôležitý boj, pretože Lucifer vtedy už vedel, že je Matkou Božou. Svätý Ján o ňom hovorí v dvanástej kapitole Zjavenia, ako to vysvetlím na patričnom mieste.

326. Pri vykonávaní tajomstva vtelenia prozreteľnosť Najvyššieho bola veľmi obdivuhodná a doteraz je taká pri riadení katolíckej Cirkvi. Niet pochybností, že je to nanajvýš príhodná, silná a sladká Prozreteľnosť Božia, ktorá pred diablami skrýva mnohé veci, ktoré sú istejšie, keď sú pre nich neznáme; a tiež preto, že nie sú hodní poznať posvätné tajomstvá (z príčiny uvedenej vyššie v čísle 318), ako aj preto, že božská moc sa viac ukazuje, keď drží diablov v poddanstve. Zvlášť je však potrebné, aby ostali nevedomí preto, aby skutky Božie v Cirkvi i Jeho tajomstvá mohli ľudnejšie pokračovať a tiež preto, aby účinnejšie bol držaný na uzde nesmierny hnev zlých duchov, keď sa im nedovoľuje jednať podľa ich zlomyseľnosti. Aj keď Všemohúci mohol diablov vždy potlačovať a obmedzovať svojou mocou, predsa i v tomto ohľade postupuje tak, ako je to najprimeranejšie Jeho nekonečnej Dobrote. Preto Pán pred týmito nepriateľmi skryl dôstojnosť najsvätejšej Márie i podivuhodný pôvod Jej tehotenstva, ako aj Jej panenskú neporušenosť pred pôrodom a po pôrode; a skryl to ešte tým dokonalejšie, keď Jej dal manžela. Podobne neistí boli diabli tiež o Kristovom Božstve, nášho Pána, až do okamihu Jeho smrti. Až vtedy poznali, že boli oklamaní a že sa mýlili v mnohých tajomstvách týkajúcich sa vykúpenia. Namiesto toho, aby podnecovali židov, aby Mu pripravili najkrutejšiu smrť, boli by sa snažili jej zabrániť a zdržovať naše vykúpenie oznamovaním svetu, že Kristus je pravý Boh. Preto, keď svätý Peter vyznal o Ňom, že je Synom Božím, Kristus mu zakázal, ako aj ostatným apoštolom, aby to nikomu nehovorili (Mt 16, 20). Aj keď pre zázraky, ktoré konal, i pre vyhánanie zlých duchov (Lk 8, 28), skoro už začínali tušiť v Ňom Mesiáša a nazývali Ho Synom Božím, predsa jeho Velebnosť nedovolila im to rozhlasovať. Hoci Ho tak nazývali, nekonali to s plnou istotou. Ich domnienka potom značne poklesla, keď videli Pána takého opovrhovaného a vysileného; nemohli pochopiť tajomstvo Spasiteľovej pokory, lebo ich nadutá pýcha ich zaslepovala.

327. Pretože Lucifer v čase tohoto krutého prenasledovania nepoznal ešte dôstojnosť Márie, Matky

Božej, preto nebolo toto prenasledovanie natoľko kruté, ako neskoršie, keď už vedel, kto Ona je. Keby bol pri tejto prvej príležitosti vedel, že Mária je tá Žena, ktorú videl na nebi odetú slnkom (Zjav 12, 1) a že Ona bude šliapať po jeho hlave (Gen 3, 15), bol by zahorel zúrivým hnevom a bol by zožieraný horiacou zlosťou. Keď boli tak hrozne rozzúrení už len pri myšlienke na jej svätosť a dokonalosť, je isté, že keby vedeli o Jej veľkosti, boli by iste, nakoľko by im to bolo dovolené, rozrušili celý vesmír iba preto, aby Ju zničili. Ale i keď nevedeli o tajomstvách nebeskej Panej, cítili účinky Jej mimoriadnych cností a neobyčajnej svätosti a preto pri tejto príležitosti ocitli sa v zmätku a pochybnostiach a spytovali sa jeden druhého: Kto táto Žena môže byť? Lebo videli, že proti Nej ich sila úplne mizne. A či snáď to nie je Tá, ktorá má zastávať prvé miesto medzi tvormi?

328. Oni zase usudzovali, že nemôže byť Matkou Mesiáša, akú svet očakáva, lebo nielen, že má manžela, ale spolu i so svojím manželom patrí k najchudobnejším, najnižším a najbezvýznamnejším ľuďom tohoto sveta, ktorí neurobili žiaden verejný zázrak alebo div, ani nezískali vážnosť a úctu žiadneho zo svojich spolublížnych. Pretože Lucifer i jeho spoločníci sú takí pyšní, nevedeli sa presvedčiť, že taká krajná pokora a seba ponižovanie sa môže spájať s dôstojnosťou Matky Božej. Lucifer sa domnieval, že mocný Boh by si nevyvolil to, čo diabol pokladal za nehodné svojej dôstojnosti, o ktorej vedel, že je nižšia, než dôstojnosť Všemohúceho. Skrátka, oklamala ho jeho vlastná namyslenosť a závrtná pýcha, lebo práve tieto nepravosti najviac zatemňujú rozum a strhujú vôľu do záhuby. Preto hovorí Šalamún, že ich vlastná zlosť ich zaslepila (Múd 2, 21), aby nepoznali, že večné Slovo chcelo použiť takúto prostriedku, aby zničilo drakovu pýchu a namyslenosť, lebo jeho myšlienky boli ďaleko od myšlienok Všemohúceho, ďalej, než je zem vzdialená od neba (Iz 55, 9). Lucifer sa domnieval, že Boh príde z neba s veľkou okázalosťou svojej moci a nevôle a bude pokorovať svojou mocou pyšné kniežatá a vladárov, ktorý satan naplnil svojou namyslenosťou a tak sa mu to darilo, že mnohí, ktorí panovali pred Kristom, boli nadutí takou pýchou a namyslenosťou, že stratili zdravý rozum a zabudli, že sú iba pozemské, smrteľné tvory. Lucifer usudzoval o skutkoch Pána a o všetkých tých veciach podľa svojej márnivosti a podľa spôsobu svojho jednania.

329. Avšak nekonečná Múdrosť použila mieru presahujúcu všetku Luciferovu vypočítavosť, lebo Pán ho prišiel premôcť nielen svojou všemohúcnosťou, ale tiež pokorou, tichosťou, poslušnosťou a chudobou, ktoré sú zbraňami Jeho boja (2 Kor 10, 4); prázdna okázalosť a márnivosť, akú ukazujú boháči, sú ďaleko od Neho. Prišiel v prestrojení a skrýval vonkajšiu podobu nízkosťou; zvolil si chudobnú Matku. Všetko, čo svet cení, prišiel zavrhnúť tým, že učil pravému životnému umeniu slovom a príkladom, tak aj diabol poznal, že bol oklamáný a premožený práve tými vecami, ktoré mu boli veľmi odporne a neznesiteľné.

330. Lucifer nepoznal tieto tajomstvá a strávil niekoľko dní tým, že špehoval a skúmal prirodzený stav najsvätejšej Márie, Jej charakter, povahu, náklonnosti, pokoj, vyrovnanosť a dokonalosť a čistotu vo všetkom, čo sa Jej týkalo, a že bola ako nedobytná stena, vrátil saku svojim diablom a oznámil im, ako veľmi ťažké je pokúšať Ju. Všetci navrhovali plány pre mocný útok a navzájom sa povzbudzovali, snažiac sa vyriešiť svoje ťažkosti. V nasledujúcej kapitole budem hovoriť, ako previedli svoje plány a ako nebeská Kňažná slávne zvíťazila nad všetkými svojimi nepriateľmi a ako boli zmarené všetky ich prekliatie a zlomyseľné zámery.

Poučenie, ktoré mi udelila Kráľovná nebies, najsvätejšia Mária

331. Dcéra moja, prajem si, aby si vola veľmi opatrná a bdela ohľadne nevedomosti a temnosti, ktorými satan obyčajne chytá smrteľníkov a pôsobí na nich, aby zabúdali na svoju večnú spásu a ustavičné nebezpečenstvo, že ju stratia následkom jeho prenasledovania. Ľudia prepadali záhube tým, že sa oddávali bezstarostnému odpočinku a spánku, ako by neboli žiadni bdeli a mocní nepriatelia. Táto hrozná bezstarostnosť vzniká z dvoch príčin: prvá je, že sa ľudia natoľko zaoberajú svojimi pozemskými a zmyselnými vecami (1 Kor 2, 14), že ani necítia iné zlo než to, ktoré sa týka ich zvieracej prirodzenosti; všetko, čo je vnútorné, podľa ich mienenia je neškodné. Druhá príčina je to, že kniežatá temnosti sú neviditeľné a zmyslami ich nemôžu zbadáť (Ef 6, 12) a telesní ľudia, pretože sa ich nedotýkajú a necítia ich ani nevidia, zabúdajú na strach pred nimi. Ale práve preto by mali byť pozornejší a opatrnejší, pretože neviditeľní nepriatelia sú mocnejší a ľahšie nás zrania svojou zradnosťou. Toto nebezpečenstvo je tým istejšie, čím je skrytejšie a rany sú tým

smrteľnejšie, čím menej ich cítia a poznajú.

332. Počúvaj, dcéra moja, nanajvýš dôležitú pravdu o večnom živote. Dávaj pozor na moje rady, konaj podľa mojich naučení a prijímaj moje varovania; ak si ich nebudeš všímať, prestanem k tebe hovoriť. Počúvaj, čo si doteraz nevedela o povahe a zmýšľaní týchto nepriateľov. Musím ti povedať, že žiaden rozum, ani žiaden ľudský jazyk alebo anjelský nemôže popísať zúrivosť a nenávisť Lucifera a jeho diablov, akú majú voči ľuďom iba preto, že sú obrazom Božím a že sú schopní požívať Boha vo večnej blaženosti. Iba sám Pán môže pochopiť zlomyseľnú nenávisť týchto pyšných, odbojných duchov, akú majú proti Jeho svätému Menu i proti úcte k Nemu. Keby týchto nepriateľov nedržala Jeho všemohúca Ruka, okamžite by zničili celý svet; ako hladný lev alebo divá zver a šialení draci zničili by všetko ľudstvo a roztrhali ho na kusy. Teraz však najľáskavejší Otec všetkého milosrdenstva im bráni a drží na uzde ich hnev a nesie na svojich rukách svoje malé deti, aby nepadli za obeť týmto pekelným vlkom.

333. premýšľaj teda vážne, ako len môžeš, či jestvuje niečo, čo by si zaslúžilo väčšie poľutovanie, než vidieť tak mnoho ľudí zvedených do nebezpečenstva, na ktoré úplne zabúdajú; ako sa niektorí z nich sami do neho vrhajú v dôsledku svojej ľahkomyseľnosti, iní pre nepatrné príčiny alebo pre krátku, okamžitú rozkoš, iní z nedbalosti a ešte iné pre svoje nezriadené žiadosti odtrhujú sa od útočistných miest, na ktoré ich Všemohúci postavil a vrhajú sa do rúk takých krutých a zúrivých nepriateľov a to nie, aby pocítili ich besnotu za jednu hodinu, deň, mesiac alebo rok, ale aby trpeli neopísateľné a nesmierne trápenie po celú večnosť. Mala by si byť, dcéra moja, naplnená strachom a hrôzou pri pohľade na také desivé bláznovstvo nekajúcich smrteľníkov, ba aj veriacich, ktorí to všetko poznajú a svojou vierou vyznávajú, že až do takej miery stratili rozum, že sa nechávajú bláznivo zaslepiť diablom a nedbajú, ani sa nevarujú pred týmto nebezpečenstvom.

334. Aby si sa toho bála a mohla si sa zachovať lepšie, pamätaj, že tento drak ťa pozná a číha na teba od hodiny tvojho stvorenia a príchodu na tento svet. Vo dne v noci obchádza, hľadájac nejakú príležitosť, aby ťa ako korisť uchvátil. Pozoruje tvoje prirodzené náklonnosti a tiež dary Pána, aby proti tebe bojoval tvojimi vlastnými zbraňami. Prikazuje aj iným diablom, aby ťa priviedli do záhuby a tým, ktorí sa o to viac snažia, sľubuje odmenu. Oni opatrne vážia tvoje skutky a sledujú tvoje kroky a horlivo ti kladú osídla pri všetkom tvojom konaní. Prajem si, aby si uvažovala o týchto pravdách s pomocou Pána, Ktorý ti ukáže, kam vedú; porovnávaj ich potom so svojimi vlastnými skúsenosťami a poznáš, či máš nejakú príležitosť spať, uprostred takých nebezpečenstiev. Aj keď je táto bdelosť dôležitá pre všetky ženy, je oveľa potrebnjšia pre teba a to pre zvláštne príčiny. Ak sa ti teraz nezmieňujem o všetkých, napochybuj, že musíš byť veľmi bdelá a opatrná. Stačí, keď ti pripomeniem tvoju mäkkú, povolnú povahu, ktorú nepriatelia vynasnažia sa využiť na tvoju škazu.

K a p i t o l a 27

Pán pripravuje najsvätejšiu Máriu na boj s Luciferom a drak ju začína prenasledovať

335. Večné Slovo, ktoré sa už stalo človekom v lone Márie Panny a ktoré Ju malo za svoju Matku, vedelo o Luciferových plánoch nielen pre nestvorenú vedomosť svojho Božstva, ale tiež stvorenými vedomosťami svojho človečenstva. Preto pripravil obranu svojho stánku, ktorý v Jeho očiach bol drahocennejší, než všetko ostatné tvorstvo. Aby túto nepremožiteľnú Paniu priodel novou silou pri hlúpej a drzej smelosti úskočného draka a jeho spoločníkov, najsvätejšie Kristove človečenstvo povstalo z panenskej schránky Márie a akoby zaujalo postavenie k obrane, aby sa stretlo v naskytujúcom sa boji s kniežatami temnosti. V tomto postavení sa modlil k Otcovi a prosil Ho, aby v Márii obnovil svoju priazeň a milosti, aby mohla s dostatočnou silou pošliapať hlavu starého hada, aby ho táto Žena mohla pokoriť a premôcť, zmať jeho zámary a všetku jeho moc a vyšla z tohoto boja slávna a víťazná nad peklom, na slávi a chválu Božiu i svojej panenskej Matky.

336. Najsvätejšia Trojica vypočula prosbu Krista Pána a ju splnila až do najmenšieho. Potom nevysvetliteľným spôsobom bol Márii ukázaný Jej najsvätejší Syn v Jej panenskom živote. V tomto

videní Jej boli delené nevýslovné dary a plnosť milostí. Opäť osvietená ďalším svetlom múdrosti spoznávala najvyššie a najskrytejšie tajomstvá, ktoré nemožno popísať. Najmä poznala, že Lucifer pripravil veľké, pyšné plány proti sláve Pána a že jeho namyslená pýcha povstala, aby vypila čisté vody Jordána (Job 40, 18). Keď Ju Najvyšší upovedomil o týchto veciach, povedal Jej: „Nevesta a Holubička Moja, pekelný drak s takou zlosťou a natoľko túži po pomste proti Môjmu svätému Menu a proti všetkým, ktorí sa Mu klaňajú, že by rád bez výnimky všetko strhol so sebou a s drzou opovážlivosťou sa snaží vyhladiť Moje meno zo zeme živých. Prajem si, aby si Ty, moja milovaná, vystúpila na obranu Mojej záležitosti a Môjho svätého Mena a bojovala s týmto krutým nepriateľom; a Ja v tom boji budem s Tebou, lebo som v Tvojom panenskom živote. Prajem si, aby zahanbila a zničila tohoto nepriateľa skôr, než prídem na svet, lebo oni sú presvedčení, že vykúpenie sveta je blízko a preto sa snažia ovládnuť a zničiť všetky duše bez výnimky skôr, než bude svet vykúpený. Ja zverujem toto víťazstvo Tvojej vernosti a láske. Bojuj v Mojom mene tak, ako Ja v tebe, proti tomuto drakovi a starému hadovi.“ (Zjav 12, 9).

337. Tieto slová Pána a vedomosť o týchto tajomstvách tak pohli srdce nebeskej Matky, že nemôžem nájsť slová, aby som vysvetlila, čo potom nasledovalo. Keď Mária poznala, že Jej najsvätejší Syn si praje, aby hájila česť Najvyššieho, tak zahorela božskou láskou a naplnila ju tak nepremožiteľná statočnosť, že keby hoci každý diabol bol celým peklom a naplnený zúrivosťou všetkých jeho obyvateľov, všetci dohromady boli by iba ako slabí mravci proti neporovnateľnej sile tejto statočnej Vodkyne. Všetkých by ich premohla a zničila najmenšou časťou svojich cností a svojej horlivosti pre česť a slávu Pána. A Jej božský ochranca a Pomocník pripravil toto slávne víťazstvo svojej najsvätejšej Matky nad peklom pre tú príčinu, aby pýcha Jeho nepriateľov nad nami ďalej nepanovala a aby si nepriateľ nebol taký istý, že je schopný zničiť celý svet. Ale prial si urýchliť vykúpenie sveta a nás smrteľníkov zaviazať vďačnosťou nielen za nevýslovnú lásku Jeho najsvätejšieho Syna, ale tiež Márie, našej nebeskej Ochrankyne a Zmieriteľky. Ona mala vyjsť do boja, zastaviť postup nepriateľa, premôcť ho a pokoriť a postaviť človečenstvo na patričný základ pre prijatie svojho Vykupiteľa.

338. Ó synovia ľudskí, tupí a váhaví srdcom! Čím to je, že nedbáte na také obdivuhodné milosti!? Čo je človek, že ho tak uctíš a preukazuješ mu dobrodenie (Ž 8, 5), ó najvyšší Kráľ! Svoju vlastnú Matku a našu Paniu posielaš, aby pracovala a bojovala pre našu obranu! Kto kedy počul, niečo podobné? Kto nám kedy ukázal takú silnú a vynachádzavú lásku? Kde je náš rozum? Kto nás zbavil užívania rozumu? Aká je to tvrdosť srdca? Čo nás priviedlo k takej biednej nevďačnosti? Akéže je to hanebné jednanie ľudí, ktorí - hoci toľko hlásajú, že Ju ctia a milujú, prevíňujú sa takým hanebným nevďakom, že až zabúdajú na túto povinnosť? Pravá šľachetnosť a úcta Adamových synov mala by v skutočnosti pozostávať z ustavičného Ďakovania Jej a z vďačného obetovania ich života!

339. Poslušná Matka ponúkla sa k boju s Luciferom pre česť svojho najsvätejšieho Syna, najsvätejšej Trojice i našej a Tomu, kto Jej to prikázal povedala: „Môj Pane a najvyššie Dobro, od koho som obdržala svoje bytie, všetky milosti a svetlo, ktoré mám? Tebe náležim úplne a Ty, Pane, si sa ráčil znížiť a stať sa mojím Synom. Rob so svojou služobníčkou čo bude ku Tvojej väčšej sláve a zaľúbeniu. Lebo keď ty si vo mne a ja v Tebe, kto bude taký silný, aby odporoval Tvojej vôli? Ja budem nástrojom Tvojej všemohúcej ruky, daj mi svoju silu a poď so mnou a poďme do boja proti drakovi a jeho nasledovníkom.“ Medzitým Lucifer vyšiel zo schôdze, naplnený teraz tak nenávisťným vzдорom proti Nej, že záhubu všetkých ostatných duší považoval za málo významnú. Keby sme mohli poznať satanovú zlosť, aká je v skutočnosti, lepšie by sme porozumeli to, čo povedal Boh svätému Jóbovi, že považuje oceľ za slamu a meč za zhnité drevo (Jób 41, 18). Taký bol hnev draka proti presvätej Márii; a taký je i teraz proti dušiam, lebo ak považoval najsvätejšiu, nepremožiteľnú a najčistejšiu Ženu nie viac ako za suchý list, čo urobí s hriešnikmi, ktorí ako duté a hnijúce trstiny mu neodporujú? (Ef 4, 16). Iba živá viera a pokora srdca sú dvojitém pancierom, ktorý im umožňuje dosiahnuť slávne víťazstvo.

340. Pre zahájenie boja Lucifer priviedol so sebou sedem légii s ich siedmimi hlavnými vodcami, ktorých po svojom páde z neba ustanovil na pokúšanie ľudí k siedmim hlavným hriechom (Zjav 12). Každému z týchto siedmich oddielov uložil za povinnosť, aby s najvyšším napätím síl bojovali proti nepoškvrnenej Kňaznej. Nepremožiteľná Pani sa práve modlila, keď Pán dopustil, aby prvá

légia diablov začala boj a pokúšala Ju k hriechu pýchy, pre ktorý boli zvlášť určení. Pokúšali sa priblížiť k nebeskej Kráľovnej tým, že sa snažili spôsobiť zmenu v Jej prirodzených vášniach a náklonnostiach, lebo to býva obyčajná cesta, ktorou diabli nachádzajú prístup k iným smrteľníkom; domnievali sa, že podlieha vášniam, ktoré sú hriechom pokazené, tak ako ostatní ľudia. Ale nemohli sa k Nej priblížiť, ako si priali, lebo boli odrazení vôňou cností a svätosti, ktoré ich mučili viac než oheň, ktorý ich zožiera. Avšak napriek týmto prekážkam i napriek tomu, že už púhy pohľad presvätej Márie im spôsobil prudké bolesti, nedbali na svoje bolesti, ale rozpalení zúrivým a neovládaným hnevom snažili sa zaťato dostať sa k Nej bližšie a zosilniť na Nej svoj prekliaty, zavrhnutiahodný vplyv.

341. Presvätá Mária, ktorá bola samotná a ponechaná iba svojim prirodzeným silám, stála pripravená na útok tých nespočetných diablov, ale Ona sama o sebe bola ako hrozný, usporiadaný vojenský šík (Veľp 6, 3), pre nich však bola ako mnoho armád zoradených do boja. Predstúpili pred ňu (Ž 118, 85) s najhroznejšími maskami a bohuprázdnyimi klamstvami. Ale najvyššia Kráľovná, ktorá náš učí ako máme nepriateľa premáhať, nezmenila svoje postavenie, ani nebola navonok alebo vnútorne dotknutá, ani na tvári neprejavila žiadne ustrašené vzrušenie. Nevenovala im žiadnu pozornosť, nevšímala si ich viac, než ako keby boli najslabší mravci. S nepremožiteľným a veľkomyselným srdcom jednala tak, ako keby ich nevidela, lebo je to boj o cnosť a taký boj nesprevádza veľký lomoz a rozčúlenie, ale sa vedie s veľkou tichosťou, s vonkajším a vnútorným pokojom a miernosťou. Práve tak málo bolo možné pohnúť Jej vášňami a žiadosťami, lebo tieto pri našej Kráľovnej nemohli na pomoci diablovi; tieto vždy ovládala rozumom a tento zase bol podriadený Bohu, lebo žiadnu z Jej mocností nenarušil prvotný hriech, ako pri ostatných Adamových dieťkach; preto šípy týchto nepriateľov, ako hovorí Dávid, boli ako strely malých detí (Ž 63, 8) a ich výzbroj bola ako zbrane bez streliva. Iba im samotným škodili, lebo ich slabosť im zapríčinila iba zahanbenie. Aj keď nevedeli o nevinnosti a pôvodnej spravodlivosti presvätej Márie a preto nepoznali, že obyčajné pokušenie Jej nemôže uškodiť, predsa z Jej majestátneho chovania a stálosti mohli si domyslieť, prečo nemajú úspech a prečo nimi pohŕda. Všetko ich úsilie im nič neprosperovalo, lebo ako hovorí Apoštol v zjavení (Zjav 12, 16) a ako som sa ja zmienila v prvom zväzku (v č. 129), zem pomohla Žene, ktorá bola zaodetá slnkom, keď drak otvoril ústa a vychrlil na ňu mohutný prúd svojich prudkých pokušení, čím sa myslí, že pozemské telo tejto Panej nebolo skazené vo svojich mocnostiach a vášniach, ako je u iných, ktorí boli nakazení hriechom.

342. Zlí duchovia potom vzali na seba najhroznejšie a najdesivejšie telesné podoby a začali desivými hlasmi hrozne vyť a revať a chystali sa, že sa na ňu vrhnú a rozdrtia Ju; triasli domom i zemou, snažiac sa aj inými hrozivými pokusmi vydesiť a znepokojiť Kňaznú svetu, aby aspoň v tom, alebo keby odstúpila od modlitby, mohli sa zdať víťazmi. Avšak nepremožiteľné a veľkomyselné srdce najsvätejšej Márie nebolo znepokojené, ba ani trochu popudené. Musíme si pamätať, že pre zahájenie tohoto boja Pán Ju ponechal úplne iba prostriedkom Jej viery a iných cností. Úplne zastavil účinky iných milostí a predností, ktoré inokedy dostávala. Najvyšší to tak chcel, aby víťazstvo Jeho Matky bolo tým slávnejšie a čestnejšie. Okrem toho boli ešte iné príčiny, pre ktoré Boh dovolil, aby duše boli tak pokúšané. Jeho súdy sú nevyspytateľné a nepochopiteľné (Rim 11, 33). Občas naša veľká Pani hovorila: „Kto je ako Boh, Ktorý prebýva na výsostiach a hľadá na ponížených na nebi i na zemi.“ (Ž 112, 5). Týmito slovami odráža hordy útočníkov.

343. Potom títo hladní vlci odložili svoje hrozné masky a vzali na seba ovčie rúcho, totiž zmenili sa na anjelov svetla, žiariacich krásou; priblížili sa k nebeskej Panej a povedali: „Zvíťazila si, zvíťazila si, prichádzame, aby sme Ťi slúžili a odmenili Tvoju udatnosť a nepremožiteľnú statočnosť.“ Obstúpili Ju a vyznávali svoje priateľstvo pochlebnými a falošnými slovami. Ale najmúdrejšia Pani uzavrela sa do seba, prerušila činnosť svojich zmyslov a pozdvihnúc sa nad seba pomocou vliatych cností, klaňala sa Pánovi v duchu a v pravde (Jn 4, 23). Pohŕdajúc všetkými nástrahami ich zlých jazykov a zvodným klamom, povedala svojmu najsvätejšiemu Synovi: „Môj Pán a Majster, Svetlo zo svetla a moja Sila, jedine do Tvojej pomoci skladám všetku svoju dôveru a jedine Tvoje sväté Meno nech je velebené. Všetci, ktorí hovoria inak, sú mi oškliví a navždy sa ich zriekam.“ Pôvodcovia neprávosti, zotrvali však v bláznivých pokusoch proti Matke Vedomostí a pokračovali, vyzdvihujúc Ju nad nebesia, ale Ona sa ponížovala aj pod najnižšie tvory. Uisťovali Ju,

že Ju povýšia nad všetky ženy a obdaria Ju vynikajúcimi darmi; že Jej svätosť bude väčšia, než patriarchov a prorokov.

344. Lucifer sám bol pôvodcom tohoto nového úkladu a jeho zlomyseľnosť je tu ukázaná pre výstrahu iným dušiam. Ale bolo to smiešne, že ponúkali Márii, Kráľovnej nebies, dôstojnosť, ktorú už mala. Sami sa chytili a oklamali nielen tým, že ponúkali to, čo nepoznali a ani nemohli dať, ale tiež tým, že nepoznali tajomstvo Kráľa, tak úzko spojeného s tou najblahoslavenejšou Ženou, ktorú prenasledovali. Predsa však zlomyseľnosť draka bola veľká, pretože vedel, že nemôže splniť, čo sľuboval. Pokúšal sa dozvedieť, či mu nedá nejaký znak, podľa ktorého by to mohol poznať.

Najsvätejšia Mária však poznala obojaké jednanie Lucifera a obdivuhodne sa mu postavila na odpor s tichou silou. Na ich zvodné pochlebovania odpovedal tým, že pokojne pokračovala v modlitbe a klaňala sa Pánovi. Ležala tvárou na podlahe, pokorovala sa a prehlasovala za opovrhnutia hodnejšiu, než prach pod Jej nohami. Touto pokornou modlitbou a pokorným ležaním na podlahe, kým toto pokušenie trvalo, prerušila drzé, pyšné jednanie Lucifera. O tom, čo sa ďalej prihodilo, o úskočnosti, krutosti a lživých klamoch diablov proti tejto príležitosti, zdá sa mi, že bude lepšie, keď nebudem hovoriť a keď sa nebudem rozširovať o všetkom, čo mi bolo ukázané; to čo som napísala, stačí pre naše poučenie, lebo sa nemôže všetko zveriť nevedomosti slabých pozemských tvorov.

345. Poľakaný a na hlavu porazený prvý zástup nepriateľov ustúpil a uvoľnil miesto druhému. Títo mali pokúšať najsvätejšiu Máriu, ktorá bola najchudobnejšia z celého ľudského pokolenia, k hriechu hrabivosti a lakomstva. Ponúkali Jej veľké bohatstvo, zlato, striebro a najvzácnejšie drahokamy, aby sa to však nezdalo, iba prázdny sľubom, predložili Jej veľké množstvo týchto pokladov, aj keď boli iba zdanlivé, domnievali sa, že to bude mať väčší vplyv na Jej vôľu, keď ich pred Ňou nahromadia, túto ponuku sprevádzali mnohými klamnými rečami, povedali Jej, že Boh Jej to všetko posiela, aby to rozdala chudobným. Keď videli, že to na Ňu nemalo žiaden účinok, zmenili taktiku a dôrazne poukazovali, že keď je taká svätá, je veľká chyba, že ostáva taká chudobná. Že by bolo oveľa rozumnejšie, keby si tie poklady vzala, než aby ostali v rukách zlých hriešnikov, čo by bolo nespravodlivé a podľa božskej Prozreteľnosti nesprávne, aby spravodlivý znášali chudobu, pričom zlí nepriatelia Boží by oplývali bohatstvom a vplyvom.

346. Márne je rozostierať sieť pred očami vtáčika v lete, hovorí múdry muž. Toto platilo o všetkých pokušeniach našej najvyššej Kráľovnej. Avšak zloba hada v pokušení k hrabivosti bola oveľa pošetilejšia, lebo tento Fénix chudoby bol veľmi ďaleko od zeme a lietal vysoko sa vznášal nad ňou, že vzlietol až nad serafov, preto taká biedna a nízka nástraha bola celkom márna. Najmúdrejšia Pani, hoci bola obdarená božskou múdrosťou, nikdy sa nepúšťala s týmito nepriateľmi do vyjednávania, čo by v pravde nikto nemal robiť, pretože oni bojujú proti zjavnej pravde a nikdy sa nepoddajú, i keď musia uznať jej účinky. Najsvätejšia Mária používala niektoré výroky z Písma svätého a opakovala ich s pokojnou pokorou. Pre túto príležitosť vyvolila slová zo žalmu 118: „Dedičstvom dosiahol som Tvoje svedectvá na veky... Naklonil som svoje srdce pre vykonanie Tvojich spravodlivostí...“ (Ž 118, 111 - 112). Používala i mnohé iné výroky, vďačne chválila a velebila Najvyššieho za to, že Ju stvoril a zachováva Ju bez akýchkoľvek Jej zásluh. Týmto nanajvýš múdрым spôsobom premohla a odmietla druhé pokušenie, na zahanbenie a trápenie týchto vykonávateľov nepravosti.

347. Potom pristúpila tretia légia, vedená kniežat om nečistoty, ktorý napáda slabosti tela. Títo nastúpili s veľkým úsilím, pretože jasnejšie predvídali, že asi budú mať úspech; a skutočne, títo dosiahli menej než prechádzajúci, ak vôbec môžeme hovoriť o nejakom úspechu pri týchto pokušeniach Panny Márie. pokúšali sa vnuknúť Jej hanebné obrazy a prevádzali pred Ňou nepreslýchané ohavnosti. Ale všetka snaha mizla vo vzduchu, lebo najčistejšia Mária, akonáhle spozorovala prvé znaky tento nepravosti, úplne sa uzavrela do seba a prerušila činnosť svojich zmyslov. Tak ani žiaden tieň vnuknutia, alebo náhodilého obrazu nemohol vojsť do Jej myšlienok, lebo žiadna z Jej mocností nebola v činnosti. S najvrúcnejšou žiadosťou mnohokrát pred Pánom obnovovala sľub čistoty a získala pri tejto príležitosti viac zásluh, než všetky panny, ktoré kedy žili, alebo budú žiť na svete. Všemohúci Ju obdaril takou silou cnosti, že náhly odraz týchto nepriateľov bol taký mocný, že rýchlosť vystrelenej delovej gule je iba slabým obrazom pri porovnaní s rýchlosťou s akou utekali od najsvätejšej Márie po svojich pokusoch dotknúť sa Jej čistoty

svojimi pokušeniami.

348. Štvrtá légia začala skúšať Jej tichosť a trpezlivosť, snažila sa pohnúť túto najmiernejšiu Holubičku k hnevu. Toto pokušenie bolo najťažšie, pretože zlí duchovia prevrátili celý dom: rozbili a roztrhali všetko, čo v ňom bolo a to tak, aby spôsobili čo možno najväčšie obtiaže najtichšej Panej, ale svätí anjeli rýchlo napravili všetku škodu. Keď sa im tento pokus nevydaril, diabli vzali na seba podobu niektorých žien, ktoré najjasnejšia Kňažná poznala. Hnali sa proti Nej s väčším hnevom a zúrivosťou, než by to mohli urobiť skutočné ženy; zahrnuli Ju nadávkami a urážkami, vyhrážali sa Jej zmocniť sa najpotrebnejších vecí. Ale v očiach našej Panej to boli iba opovrhnutiahodné ľsti, ktoré Ona už poznala, lebo žiaden z ich rozpustilých výčinov neušiel pozornosti najsvätejšej Márie. vôbec si ich nevšímala a úplne ich prehliadala a neprejavovala ničím, že by bola znepokojená alebo popudená. Zloduchovia si potom vybrali skutočnú ženu, ktorá mala povahu vhodnú per ich účel, ktorú svojou diabolskou šikovnosťou popudil proti Kňažnej nebies. Za tým účelom jeden diabol vzal na seba podobu jednej jej známej ženy a začal jej nahovárať, že tá Mária, Jozefova manželka, ju pred ňou ohovárala a obvinila z mnohých hrubých chýb, ktoré si diabol pre túto príležitosť vymyslel.

349. Zvedená žena, ktorá bola prirodzene veľmi náchylná k hnevu, bežala zúriivo k našej najtichšej Ovečke a vychrlila na ňu najškaredšie obvinenia a urážky. Ona však nechala, aby si žena vyliala hnev a pomaly k nej začala hovoriť slovami, tak pokojnými a milými, že tú ženu celkom zmenila, upokojila a jej srdce obmäkčila. Keď ju priviedla do takého stavu, potešila ju a napomenula, aby sa varovala diablovej zloby. A pretože bola táto žena chudobná, Mária jej pridala akúsi almužnu a v pokoji ju prepustila. Tak ani tento pokus sa nevydaril práve tak, ako mnohé iné, ktorými sa Lucifer pokúsil pokúšať, popudiť a zľahčiť našu najtichšiu Holubičku. Najvyšší vždy hájil česť svojej najsvätejšej Matky a používal Jej dokonalosť v cnostiach, Jej múdrosť a pokoru, takže diablovej sa nikdy ani v najmenšom nepodarilo poškodiť Jej dobré meno. Ona vždy jednala tak opatrne, s takou veľkou pokorou a múdrosťou, že množstvo pekelných pokušení bolo úplne bezvýznamné. Pokoj a tichosť najvyššej Kňažnej počas týchto drakových pokušení priviedli anjelov do údivu. I diabli boli plní údivu (ovšem iného druhu), keď videli také chovanie u púheho tvora a k tomu ešte u ženy, lebo ešte nikdy niečo také nevideli.

350. Nasledovala piata légia s pokušením k nestriedmosti. Hoci starý had nevyzval našu Kráľovnú, aby obrátila kamene na chleby (Mt 4, 3), ako sa neskôr odvážil urobiť Jej najsvätejšiemu Synovi (pretože Ju nevidel konať také veľké divy, pretože boli pred ním skryté), predsa Ju pokúšal rozkošou chute (Gen 1). Predložili Jej veľkú hostinu,. Aby podnietili a zvedli Jej chuť zovňajšími lákadlami, pokúšali sa účinkovať na Jej telesné ústrojenstvo, aby v Nej vyvolali falošný hlad, aj iné prostriedky používali, aby prilákali Jej pozornosť k tomu, čo Jej ponúkli. Ale všetka ich námaha bola márna a bezvýsledná, pretože šľachetné srdce našej Kráľovnej bolo od všetkých hmotných a pozemských vecí tak vzdialené, ako sú nebesia od zeme. A práve tak málo používala svoje zmysly, aby nimi hľadala rozkoš v jedle, lebo Ona si ani nevšimla akú má chuť, pretože si predsavzala konať vo všetkom pravý opak toho, čo robila naša prvá matka Eva. Eva neopatrne pozerala na krásu stromu poznania a na jeho sladké ovocie a potom za ním natiahla i ruku, aby okúsila a tým začali naše biedy. Najsvätejšia Mária nejednala tak, ona odvrátila zrak a uzamkla svoje zmysly, hoci Jej nehrozilo také nebezpečenstvo, ako Eve. Naša prvá matka bola zvedená k našej záhube, kdežto naša Kráľovná zvíťazila pre naše vyslobodenie a spasenie.

351. Veľmi ustrašení neúspechom predošlých zástupov priblížili sa duchovia závidisti. Hoci nemohli odhadnúť úplnú dokonalosť skutkov Matky svätosti, predsa cítili Jej nepremožiteľnú silu. Videli Ju vo svojich zlých zámeroch. Ale neskrotiteľná nenávisť draka a jeho nesmierna pýcha mu nedovoľovali vzdať sa. Nastrojili nové osídla, aby Pani, nanajvýš milá Pánovi a ľudom, bola skúpa na to, čo mala a závidela iným to, čím pohrdala ako zbytočným a nebezpečným. Napísali dlhý zoznam prirodzeným požehnaní, ktorými boli iní obdarení, ale Ona nie. Mysleli však, že nadprirodzené dary Ju pohnú viac, preto napísali tiež veľké duchovné dary a požehnania, ktoré Všemohúci udelil iným a Jej nie. Ako Ju však mohli pohnúť také lživé pretvárk, keď bola Matkou všetkých milostí a darov nebeských? Lebo požehnania a dary milostí všetkých tvorov dohromady boli menšie, než tá jediná výsada, že bola Matkou Darcu všetkých milostí. Práve preto, že Ju Boh

natofko obohatil a pretože v Nej horel oheň lásky, vrúcne si priať, aby ruka Najvyššieho obohatila a obdarila oveľa viac i Jej spolublížnych. Ako by mohla závišť nájsť miesto v jej srdci, ktoré oplývalo láskou? (1 Kor 13, 4). Ale zúrivý nepriateľ nechceli prestať. Maľovali Kráľovnej zdanlivé šťastie tých, ktorí vo svojom bohatstve a úspechu považovali sa za šťastných a povýšených na tomto svete. Prinútili niekoľko osôb, aby prišli k najsvätejšej Márii a povedali jej, aké je to šťastie byť bohatý a žiť v dobrom postavení. Ako by toto klamné šťastie nebolo dosť často zavrňované v Písme svätom (Ž 48) a ako by práve pohŕdanie bohatstvom nebolo náukou, ktorú Kráľovná nebies a jej najsvätejší Syn neboli prišli ukázať príkladom svojho života pre prospech celého sveta.

352. Tie osoby, ktoré prišli k našej nebeskej Matke, poučila, ako majú správne užívať pozemské statky a bohatstvá a ďakovať Pôvodcovi všetkého dobra. Ona sama verne plnila túto povinnosť a tým vynahrádzovala obvyklý ľudský nevďak. Hoci naša najpokornejšia Pani sa pokladala za nehodnú i najmenšieho požehnania Najvyššieho, predsa Jej vlastná svätosť a vznešená dôstojnosť doopravdy svedčili o slovách Písma svätého, ktoré hovorí v Jej mene: „So mnou je bohatstvo a sláva, trvalá zámožnosť a blahobyť, lebo Moje ovocie je lepšie, než zlato a drahý kameň.“ (Prís 8, 18 - 19). „U mňa je všetka milosť spravodlivej cesty životnej, u mňa je všetka nádej silného života.“ (Ekl 24, 25). V tejto vysokej dokonalosti cností premohla všetkých nepriateľov, ohromujúc a uvádzajúc ich do zmätku touto novou skúsenosťou. Poznali, že kde najviac napli sily a používali najdomyselnejšie lsti, tam najmenej získali a pocítili najväčší odpor.

353. Napriek tomu však zloduchovia neústupne zotrvali a pokračovali v siedmom pokušení, v lenivosti. Snažili sa u presvätej Márii spôsobiť telesnú neschopnosť alebo pocit slabosti a únavy, sprevádzaný skleslosťou ducha. Toto je satanov málo známy úskok a pod jeho pláštikom hriech lenivosti spôsobuje veľkú skazu v dušiach a veľmi prekáža postupu v cnosti. Vnukli Jej tiež, aby odložila niektoré cvičenia, pretože je umodlená a unavená, aby ich potom mohla tým lepšie konať, keď si odpočinie. Toto je tiež jeden z mnohých satanových úskokov a my ho často neodhalíme, lebo nevieme, čo proti nemu robiť. Tiež sa často snažili zlomyseľne prekážať najsvätejšej Panej v niektorých úkonoch prostredníctvom ľudských tvorov, ktorých k Nej poslali na návštevu v nevhodnom čase, aby Jej znemožnili vykonanie niektorých Jej svätých cvičení a zamestnaní v hodinách pre ne určených. Ale nanajvýš múdra a bystrá Kňažná všetky tieto úskoky odhalila. Vyhla sa im svojou múdrou opatrnosťou bez toho, aby dopustila, aby nepriateľ mal úspech v niektorom z nich a konala vo všetkom podľa pravidelnej, neobyčajnej dokonalosti. Jej nepriatelia, beznádejne porazení a zahnaní museli ustúpiť. Lucifer bol plný zúrivosti proti svojim spoločníkom a proti sebe. Ale vo svojej zúrivosti a hlúpej pýche rozhodli sa urobiť ešte jeden veľký útok na Máriu, ako budem hovoriť v nasledujúcej kapitole.

Poučenie, ktoré mi dala nanajvýš svätá Kráľovná Mária

354. Dcéra moja, hoci si iba krátko zhrnula môj dlhý boj proti pokušeniam, predsa očakávam, že z toho, čo si napísala a čo inak vieš o týchto veciach, naučíš sa, ako máš odporovať a bojovať proti mocnostiam pekelným. Najistejší spôsob boja proti diablu je pohŕdať ním a nevšimáť si ho; pozeraj naň ako na nepriateľa Najvyššieho, ktorý stratil všetku bázeň i všetku nádej na dobro, ktorý svojou svojhlavosťou sa pripravil o všetky prostriedky k náprave a nemá ľútosť nad svojou hriešnosťou. Opierajúc sa o túto nespornú pravdu, mala by si ukazovať veľkú prevahu nad ním, buď povýšená a pevná vo svojom zmýšľaní a jednaj s ním ako s tupiteľom cti a chvály jeho Boha. Vedz, že hájiš spravodlivú vec a nedopusť, aby tvoja odvaha poklesla, ale odporuj mu a odrážaj ho s veľkou silou a statočnosťou pri všetkých útokoch, ako by si bojovala pri boku samého Pána; vôbec nepochybuj, že Jeho Velebnosť pomáha všetkým, ktorí verne bojujú Jeho boj. Máš v pravde dobrú nádej a si na ceste k živote večnej slávy, kým verne pracuješ pre svojho Pána a Boha.

355. Pamätaj teda, že diablom sa hnusí a protiví to, čo ty miluješ a po čom túžiš, najmä česť božia a tvoja večná blaženosť a že sa snaží pripraviť ťa o to, čo sami už nemôžu dosiahnuť. Boh zavrhol diabla, tebe však ponúka svoju milosť, svoje cnosti i svoju silu, aby si mohla premôcť Jeho i tvojho nepriateľa a pripravil ti šťastný koniec a večný mier; ty musíš iba verne pracovať a zachovávať prikázanie Božie. Drakova pýcha, hrdosť a hnevливость je veľká (Iz 16, 6), ale jeho slabosť je väčšia; a pred tvárou moci Božej neznamená viac, než slabý atóm. Pretože však jeho prefíkanosť,

skúsenosť a zloba ďaleko prevyšuje prefíkanosť a skúsenosť smrteľníkov, nie je radno, aby sa sním duša hádala, či je už prítomný neviditeľne alebo viditeľne, lebo z jeho zatemnenej mysle ako zo čmudiacej pece vychádzajú tieň zmätku, zatemňujúce úsudok smrteľníkov; ak ho počúvajú, naplní ich myseľ klamom a tmou, takže potom nepoznajú pravú a krásu cností ani ohavnosť jeho jedovatej falošnosti. Tak sa stanú duše neschopné rozoznávať drahocenné od bezcenného, život od smrti, pravdu od bludu (Jer 15, 19) a ľahko upadnú do pazúrov hrozného zlého draka.

356. V pokušeniach je tvoje neochvejné stanovisko, aby si ničomu nevenovala pozornosť, čo ti vnuká, nepočúvala ho, nevyjadrovala s ním o ničom. Ak sa môžeš vzdialiť tak ďaleko, aby si nevidela a necítila jeho zlomyseľné útoky, budeš tým bezpečnejšia, ak ho budeš vidieť iba zďaleka. Diabol sa vždy snaží pripraviť si cestu ku zvädzaniu a najmä u duší, u ktorých sa obáva, že mu budú brániť aby vošiel, snaží sa tak si uľahčiť prístup. Obyčajne začína tým, že spôsobí nejaký zmätok, skleslosť srdca, alebo používa iné klamy a osídla, ktorými odvracia alebo odvádza duše od lásky k Pánovi; potom príde so svojím jedom, ukrytým v zlatom pohári, aby zmenšil hrôzu duše. Akonáhle v sebe pocítiš niektorý z týchto príznakov (veď máš ako vodičko svoju skúsenosť, poslušnosť a poučenie), prajem si, aby si na krídlach holubice vzlietla priamo pod ochranu Všemohúceho (Ž 54, 7), volajúc k Nemu o pomoc a ponúkajúc Mu zásluhy môjho najsvätejšieho Syna. Tiež sa máš ku mne utiekať a odporúčať sa do mojej ochrany, lebo som tvoja Matka a Učiteľka; aj k svojmu anjelovi strážnemu a ku všetkým, ostatným prímluvcom u Pána. Rýchlo zavri svoje zmysly a konaj ako by si im odumrela, alebo ako duša, ktorá patrí už inému životu, kam právo a dotieravé tyranstvo hada nedosahuje. Tým horlivejšie sa cvič v cnosti smerujúcej proti hriechu, ku ktorému ťa zvädza a najmä vzbudzuj cnosti viery, nádeje a lásky, ktoré zaháňajú zbabelosť a pochybnosti a oslabujú v ľudskom srdci účinky beznádejnosti a bázne.

357. Dôvody na premoženie Lucifera musíš hľadať jedine u Boha a neprehrádzaj ich svojmu nepriateľovi, aby snáď proti tebe nepoužil klamný a zmätený pretvárk. Okrem toho, že vieš, aké je to nebezpečné, považuj to za nedôstojné pre seba, aby si sa s ním otvorene hádala alebo mu venovala zvláštnu pozornosť, lebo je nepriateľom nielen tvojho Milého, ale i tvojim. Ukáž, že máš nad ním prevahu a vysokomysle sa venuj vykonávaniu všetkých cností. Buď spokojná s týmto pokladom a utekaj, lebo najlepší boj synov Božích spočíva v úteku od zla čo najďalej. Diabol je pyšný a je veľmi urazený, keď sa ním pohŕda; vo svojej pyšnej namyslenosti a márnomyseľnosti túži najviac po tom, aby mu ľudia venovali pozornosť. Preto nás vytrvalo krok za krokom sleduje, lebo vo svojej úskočnosti a ľstivosti nemôže spoliehať na silu pravdy, ale iba na svoje falšovanie dobra a pravdy. Kým sa týmto otrokom bezbožnosti nepohŕda, nikdy neuverí, že je odhalený a pokračuje ako dotieravá mucha a bzučí okolo miesta, ktoré páchne najväčšou hnilobou.

358. S tou istou opatrnosťou musíš jednať, keď nepriateľ používa iné tvory pre tvoju skazu. Toto robí dvoma spôsobmi: buď ich privádza k prílišnej láske, alebo k nechute a k nenávisti. Akonáhle spozoruješ veľkú náklonnosť k tým, s ktorými sa stýkaš, zachovaj sa podľa tej istej rady, akú som ti dala o úteku od diabla; iba s tým rozdielom, že diabla musíš nenávidieť ako svojho nepriateľa, kdežto ľudí máš pokladať za Božie tvory, ktorým nesmieš odmietať potrebnú úctu kvôli Bohu. Ale čo sa týka odlúčenia od nich, konaj tak, akoby boli tvoji nepriatelia, lebo čo sa týka poslúženia a pomoci, ktorú Pán požaduje, v tomto ťa odlúčil od Boha a tvojich povinností. Keď však opačne niekto ťa nenávidí a prenasleduje, odplácaj im miernosťou a láskou a modli sa za nich s úprimnou láskou svojho srdca (Mt 5, 44). Keby bolo potrebné zmierni hnev svojich prenasledovateľov láskavými slovami a vyved' z klamu tých, ktorí boli doň zavedení falošnými rečami. Toto však nerob preto, aby si sa ospravedlnila, ale aby si upokojila svojich bratov a pre ich vnútorný a vonkajší pokoj; tak súčasne premôžeš seba i tých, ktorí boli doň zavedení falošnými rečami. Toto však nerob preto, aby si sa ospravedlnila, ale aby upokojila svojich bratov a pre ich vnútorný a vonkajší pokoj; tak súčasne premôžeš seba i tých, ktorí ťa nenávidia. Aby si pre taký spôsob jednania bola dobre vycvičená, je nutné odrezať samotné korene hlavných hriechov, vytrhať ich a odumrieť hnutiam svojich žiadostí, lebo v týchto žiadostiach je zakorenených sedem hlavných hriechov, ku ktorým diabol zvädza ľudí a do týchto nezriadených a neovládaných vášní zasieva zárodok siedmich hlavných hriechov.

**Lucifer so všetkými siedmimi légiami vytrvalo pokračuje v pokúšaní najsvätejšej Márie;
Ona však draka premôže a rozšliape jeho hlavu**

359. Ak keby bolo knieža temnosti a zloby teraz ustúpilo, jeho bezhraničná pýcha bola by už dostatočne porazená a pokorená víťazstvami, ktoré dobyla Kráľovná nebies. Pretože však, i keď je porazený, stále s neskrotiteľnou nenávisťou povstáva proti Bohu, neuznal porážky (Ž 73, 23). Keď zistili, že je porazený a to porazený tak úplne Ženou na pohľad nepatrnou a slabou, aj keď on i jeho vojsko premohli už tak veľa udatných mužov a veľkomyseľných žien, zúrili i ďalej zlosťou, hoci utajovaným plameňom hnevu. Boh dopustil, aby nepriatelia poznali, že najsvätejšia Mária je tehotná, ale nechal ich v domnienke, že je to celkom podľa prirodzeného vývoja, lebo Božstvo dieťaťa, aj iné tajomstvá s tým spojené ostali stále pred týmito nepriateľmi skryté. Preto zloduchovia boli presvedčení, že to nie sľúbený Mesiáš, pretože považovali toto dieťa za obyčajné, ako sú iné ľudské dietky. Tento omyl ich tiež utvrdil v nesprávnej domnienke, že najsvätejšia Mária nie je Matka vteleného Slova (Gen 2, 15) a zatiaľ tieto dve najsvätejšie bytosti mali rozšliapnúť drakovu hlavu. Napriek tomu však boli presvedčení, že z tejto, tak statočnej Ženy zrodí sa nejaký muž vynikajúcej svätosti. Veľký drak, presvedčený o tom, bol proti plodu najsvätejšej Márie naplnený nesmiernou nenávisťou, o ktorej je zmienka v dvanástej kapitole Apokalypsy a poukázané na to i v tomto životopise a čakal, až porodí Syna, aby ho zožral.

360. Kedykoľvek Lucifer obrátil svoj zrak k tomuto dieťaťu, uzatvoreného v lone najsvätejšej Márie, vždy pocítil tajomnú silu, ktorá ho skľučovala. Hoci jeho prítomnosť mu spôsobovala len akési oslabenie a ochromenie síl, predsa toto stačilo, aby ho to rozzúrilo a popudilo, aby všemožne vynasnažil zničiť toto podozrivé Dieťa i Jeho víťaznú Matku. Bral na seba najstrašnejšie podoby, ako hrozne zúrivých býkov a drakov, alebo iných netvorov a snažil sa k Nej priblížiť, ale nikdy sa mu to nepodarilo. Hnal sa na ňu, ale bol odrazený bez toho, aby vedel kým a ako. Zmietal sebou ako divoká beštia v reľazách a tak hrozne reval a vyl, že keby Boh nebol zabránil, aby to nebolo počuť, celý svet by tým revom bol vydesený a mnohí by boli hrôzou zomreli. Chrľil zo svojej papule oheň a sírové výpary zmiešané s jedovatými slinami. Kňažná Mária to všetko videla i počula a nepohlo Ju to viac než ako keby bola videla komára. Spôsobil poruchy vo vzduchu, na zemi a na Jej dome, rozhádzal a poprevracal ho vo všetkých častiach, ale najsvätejšia Mária ostala nepohnutá, zachovávala svoj vnútorný a vonkajší pokoj a mier a javila sa neprekonateľne povznesená nad všetky jeho útoky.

361. Keď Lucifer videl, že je porazený, otvoril svoje najnečistejšie ústa a začal používať svoj lživý, nečistý jazyk. Uvoľnil stavidlá svojej zloby a vychrlil pred nebeskou Cisárovnou všetky bludy a pekelnú falošnosť siekt, ktoré on a jeho spoločníci rozšírili po svete. Keď boli zvrhnutí z neba a bolo im oznámené, že božské Slovo príjme na seba ľudské telo, aby sa tak stalo náčelníkom ľudského pokolenia, pekelný drak sa rozhodol, že bude snovať bludy a kacírstva proti všetkým pravdám, týkajúcich sa poznania lásky a úcty k Najvyššiemu. V takom zamestnaní strávili zloduchovia mnoho rokov pred príchodom Krista a Pána sveta; a všetok tento otravný materiál Lucifer, starý had, mal nahromadený v sebe. Teraz ho vychrlil pred Matkou pravdy a čistoty v nádeji, že Ju nakazí všetkou tou lžou, ktorú do toho dňa vymyslel proti pravde Božej.

362. Nehodí sa tu vypisovať tie lži ani natoľko, ako niektoré pokúšenia, naznačené v predchádzajúcej kapitole, lebo by to bolo nebezpečné nielen pre slabé duše, ale i tie najsilnejšie sa musia báť pred otravným dychom Lucifera, ktorý pri tejto príležitosti vychrlil zo seba všetku svoju prehnanú zlobu. Podľa toho čo som videla, som si istá, že nebol žiaden blud, modlárstvo alebo kacírstvo, ktoré až do toho dňa existovali, ktoré by nebol tento drak vyvrhol zo seba k sluchu nanajvyš svätej Márie. preto právom môže Cirkev svätá blahorečiť a blahopriať Panne Márii k Jej víťazstvu, že sama sebou udusila a zhasila všetky kacírstva sveta (ako sa hovorí v hodinkách k Panne Márii). Tak v pravde naša víťazná Sulamitská, vyzbrojená svojimi cnosťami, postupovala v boji ako armáda dobre usporiadaná (Veľp 7, 1), aby zahanbila, premohla a zničila pekelné vojsko.

Všetky ich lži a každú z nich jednotlivo vyvrátila, odporujúc, zavrhuje a vyslovujúc nad všetkými s nepremožiteľnou vierou a vznešenou vytrvalosťou kliatbu. Prehlasovala rôzne pravdy, ktoré odporovali jeho nepravdám, velebiac nimi Pána ako pravdivého, spravodlivého a svätého. Začala spievať piesne chvály, v ktorých ospevovala Jeho cnosti a vychvaľovala Jeho učenie ako pravé, sväté, nepoškvrnené a vo všetkom chvályhodné. V horlivej modlitbe prosila Pána, aby pokoril pýchu zlých duchov a prekazil im tak voľne rozširovať ich otravné bludy po celom svete, aj aby zmenšil vplyv falošného učenia, ktoré už rozosiali a ktoré im bolo dovolené ešte zasievať medzi ľuďmi.

363. Pozorovala som, že pre toto víťazstvo našej veľkej Kráľovnej a pre Jej modlitby, Najvyšší vo svojej spravodlivosti zúžil medze diabolskej činnosti, takže neboli v stave rozširovať semeno bludov toľko, koľko chceli a koľko by toho ľudia pre svoje hriechy zasluhovali. Aj keď hriechy ľudí sú príčinou tak mnohých kacírstiev a siekt, ktoré vznikli do tohto dňa, predsa by ich zlí duchovia boli oveľa viac spôsobili, keby najsvätejšia Mária nebola takým veľkým víťazstvom premohla hlavu draka a keby neboli Jej modlitby a prosby. Bolo mi oznámené veľké tajomstvo, ktoré nám poskytuje veľkú útechu v tomto boji Cirkvi svätej proti jej zlomyseľným nepriateľom. Najmä pre toto víťazstvo a ešte ďalšie, ktoré dobyla nad diablami po nanebovstúpení nášho Pána. Všemohúci ako odmenu za Jej boje ustanovil, že pre Jej prímluvu a cnosti všetky kacírstva a všetky sekty sveta, ktoré vznikli proti Cirkvi svätej, majú byť zrušené a zaniknú. Čas ustanovený pre toto požehnanie mi nebol oznámený; bezpochyby splnenie tohoto ustanovenia závisí od nejakých neznámych podmienok. Som však istá, že keby katolícke kniežatá a ich poddaní snažili sa zapáčiť tejto veľkej Kráľovnej nebeskej a utiekali sa k Nej o prímluvu ako ku svojej zvláštnej patrónke a ochrankyni a keby používali všetok svoj vplyv a bohatstvo, všetku svoju moc a zvrchovanosť na povznesenie viery a cti Božej a najčistejšej Márie (lebo toto by mohla byť stanovená podmienka), stali by sa nástrojmi, ktoré by neveriacich umlčali a premohli, sekty a bludy, ktoré obťažujú celý svet, aby boli potlačené a katolícke pravda by dosiahla skvelé víťazstvo.

364. Pred narodením Krista, nášho Vykupiteľa, Lucifer sa domnieval (ako bolo povedané v predchádzajúcej kapitole), že Jeho príchod sa oneskoril pre hriechy sveta. Aby Jeho príchod zamedzil úplne, snažil sa zosilniť túto prekážku množením bludov a zločinov smrteľníkov. Túto diablovu zlovoľnú pýchu Pán zahanbil skvelým triumfom svojej najsvätejšej Matky. Po narodení a smrti Vykupiteľa, zlomyseľný drak sa snažil prekaziť a odvrátiť účinky zásluh získavaných Jeho krvou a vykúpením. Za tým účelom začal rozširovať a rozširovať bludy, ktoré od dôb apoštolských stále zarmucujú Cirkev. Víťazstvo nad týmto pekelným zlom Kristus taktiež vložil do rúk svojej najsvätejšej Matky, lebo iba Ona mohla zaslúžiť a zaslúžila také víťazstvo. Skrze ňu bolo vyhladené modlárstvo hlásaním evanjelia; skrze ňu zmizli staré sekty ariánov, nestoriánov, pelagiánov a iné; Ona podnecovala horlivosť a pečlivosť kráľov, kniežat, otcov, cirkevných doktorov. Ako by sa teda mohlo pochybovať, že keby katolícke kniežatá, cirkevné a štátne, mali pravú horlivosť a akosi napomáhali nebeskej Panej, že Ona zase by pomáhala im, udeľujúc im šťastie v tomto živote i v budúcom a porázaním bludov na svete? Veď práve pre túto príčinu Pán natoľko obohatil ako Cirkev, tak aj katolícke kráľovstvá a mocnárstva. Keby to nebolo pre tento účel, bolo by teda lepšie, keby ostala chudobná. Nebolo by vhodné, aby všetky výsledky evanjelia sa dosiahli iba pomocou zázrakov a nie tiež pomocou prirodzených prostriedkov, dosiahnuteľných správnym používaním bohatstva. Nepatrí sa však, aby som ja rozhodovala, či túto povinnosť konajú alebo nie. Ja som iba povinná oznámiť, čo mi sám Pán povedal: že tí, ktorí majú čestné tituly a najvyššie úrady a moc, ktorú im udelila Cirkev, ale neposkytujú Cirkvi svoju ochranu a pomoc a nepoužívajú svoje bohatstvo, aby zamedzili zbytočné mrhanie Kristovej krvi, nášho Spasiteľa, sú uchvatelia a neoprávnení držitelia tých titulov, lebo práve v týchto veciach má byť rozdiel medzi kresťanskými a neveriacimi kniežatami.

365. Vraciam sa späť ku svojmu predmetu a hovorím, že Najvyšší vo svojej nekonečnej prezieravosti dobre poznal nepravosti draka, a že vo svojom nenávisťnom prenasledovaní Cirkvi privedie do zmätku mnohých veriacich, že bude strhávať hviezdy z neba bojujúcej Cirkvi, totiž veriacich a tým ešte viac popudí božskú spravodlivosť a zmenší ovocie vykúpenia. Najvyšší Pán vo svojej preveľkej láskavosti a sa rozhodol čeliť tomuto nebezpečenstvu, ktoré ohrozuje svet. Aby

Najvyšší mohol k tomu byť pohnutý s tým väčšou oprávnenosťou pre väčšiu slávu svojho mena, zariadil to tak, aby najsvätejšia Mária Ho povzbudila k tejto pomoci. Ona jediná bola hodná tých výsad, darov a predností, ktorými mala zvíťaziť nad svetom; a táto vznešená Pani jediná bola schopná získať si srdce Božie svojou svätosťou, čistotou, zásluhami a modlitbami. Pre väčšie zvelebenie božskej moci Boh si prijal, aby vo všetkých vekoch bolo známe, že premohol Lucifera i všetkých jeho nasledovníkov prostredníctvom púheho tvora a to skrz Ženu, práve tak ako diabol porazil celé ľudstvo skrz inú ženu, a že niet žiadneho iného, komu by táto záchrana Cirkvi a celého sveta mohla byť právom pripisovaná. Pre tieto a iné príčiny, zjavné nám, ktorí žijeme v pravej viere, Všemohúci dal do rúk tejto našej víťaznej Náčelníčke meč, aby ním odťala hlavu pekelného draka - moc, ktorá u Nej nebude nikdy zmenšená, s ktorou Ona chráni Cirkev bojujúcu a pomáha jej podľa prác a potrieb a bude hájiť a pomáhať aj v budúcich storočiach.

366. Keď Lucifer so svojími pekelnými légiami vo viditeľných podobách vytrvalo pokračoval vo svojich bezvýsledných útokoch, Mária celkom pokojná, nikdy na nich nepozrela a nevenovala im žiadnu pozornosť aj keď z dopustenia Božieho počula ten rev. Pretože sluch nie je možné tak ľahko uzavrieť ako zrak, urobila opatrenie, aby snádť to, čo počula, nevošlo do Jej obrazotvornosti alebo do duševných mocností. Ani sa neznížila hovoriť s nimi inak, než iba toľko, že im zakázala rúhanie. A tento zákaz bol taký mocný, že prinútil diabla, aby pritlačili svoje ústa k zemi, zatiaľ čo Ona spievala veľkolepé chválospevy ku cti a chvále a sláve Najvyššieho. Jej rozhovor s Bohom a vyznávanie božských právd, tiež im spôsobovali kruté muky, takže začali útočiť jeden na druhého, ako krvilační vlci, alebo ako besní psi. Každý výkon nebeskej Cisárovnej Márie bol pre nich ako ohnivá pec a každé Jej slovo ako ohnivý plameň, ktorého sa hrozili viac než samotného pekla. Toto nie je nadsadzovanie alebo preháňanie, lebo drak a jeho stúpenci skutočne sa snažili odletieť a utiecť od najsvätejšej Márie, ale Pán, aby zvýšil triumf svojej Matky a Nevesty a úplne zahanbil Luciferovu pýchu, držal ich svojou skrytou mocou. Pán Velebnosti dopustil a ustanovil, že diabli sami sa museli natoľko pokoriť, že prosili nebeskú Paniu, aby im rozkázala odísť a zahнала ich od seba. Vtedy najsvätejšia Mária im prikázala, aby sa vrátili do pekelných končín. Tam ležali istú dobu, a zatiaľ sa veľká víťazka Mária oddávala božským chválam a vzdávaniu vďaky.

367. Keď Pán dopustil, aby Lucifer povstal zo svojej porážky, vrátil sa zasa na bojisko; vybral si za nástroj niektorých susedov svätých snúbencov a zasial medzi nich a ich manželky pekelné semeno sporu o pozemské záležitosti. Pre ten účel vzal na seba podobu ženy, ktorú všetci dobre poznali a povedal im, že by sa nemali hádať medzi sebou, keď príčina všetkých tých sporov nie je nik iný než Mária, manželka Jozefa. Žena, ktorej podobu vzal diabol na seba, bola ctená a vážená všetkými tými osobami, preto jej slová mali tým väčšiu váhu. Hoci Najvyšší nedovolil, aby dobré meno Jeho najsvätejšej Matky utrpelo v niektorom dôležitom bode, predsa dopustil, aby pre Jej väčšie oslávenie a zásluhy, všetky tieto zvedené osoby Jej poskytl príležitosť cvičiť sa v trpezlivosti. Všetci sa spolu odobrali do domu svätého Jozefa a v jeho prítomnosti si predvolali najsvätejšiu Máriu a pustili sa do Nej veľmi ostro a obviňovali Ju, že narušuje pokoj v ich domácnostiach. Tento prípad bol pre najnevinnejšiu Paniu bolestný preto, že to trápilo Jozefa, ktorý už taktiež spozoroval pribúdanie Jej panenského života a ako poznala, bol už znepokojený myšlienkami, ktoré povstávali v jeho srdci. Napriek tomu však vo svojej opatrnosti a múdrosti snažila sa prijať túto výtržnosť s pokorou a premôcť ju trpezlivosťou a so živou vierou. Nehájila sa, ani sa neopierala o bezúhonnosť svojho chovania; naopak, pokorila sa a prosila svojich zle informovaných susedov za odpustenie, ak ich v niečom urazila. Sladkými a múdrymi slovami ich osvietila a upokojila a dala im poznať, že žiaden z nich nikoho neurazil. Uspokojení Jej vysvetlením a poučením Jej pokornou odpoveďou, pokojne odišli z Jej domu, pričom diabol utiekol, lebo nemohol zniesť takú veľkú svätosť a nebeskú múdrosť.

368. Svätý Jozef ostal trochu zamyslený a smutný a začínal si pripúšťať domnienku, o ktorej budem hovoriť v nasledujúcej kapitole (č. 375 - 394). Diabol, hoci nevedel, aká je hlavná príčina nepokojných myšlienok svätého Jozefa, snažil sa z tej príležitosti ťažiť a znepokojiť ho ešte viac (lebo on si žiadnu príležitosť nenechá uniknúť). Nebol si však istý, či jeho nespokojnosť nepochádza z toho, že by sa mu znepáčila jeho chudoba a chudobné bývanie, preto diabol kolísal medzi dvoma rôznymi smermi. Najprv vnukol svätému Jozefovi pocity nepokoja, popudzoval ho

k odporu proti Jeho chudobe a naproti tomu sa pokúšal presvedčiť ho, že Mária, jeho manželka, venuje príliš veľa času rozjímaniu a modlitbám a žije príliš nedbalo a pohodlne, namiesto toho, aby sa snažila zlepšiť ich chudobné postavenie. Avšak svätý Jozef, muž úprimného a veľkomyselného srdca, rýchlo týmito myšlienkami pohrdol a odmietol ich. Starosť, ktorá tajne naplňovala jeho srdce ohľadne tehotnosti jeho Snúbenice, ľahko udusila všetky iné starosti. Pán, ponechávajúc ho v začiatkoch týchto znepokojujúcich myšlienok, zbavil ho na prímluvu najsvätejšej Márie pokušenia diabolského. Ona si pozorne všímala všetko, čo sa odohrávalo v srdci Jej verného snúbenca. Preto prosila svojho najsvätejšieho Syna, aby ho zbavil diabolských útokov a uspokojil sa s tou poctou, ktorú vzdáva Bohu znášaním zármutku, ktorý mu spôsobuje vedomie, že je tehotná. 369. Najvyšší ustanovil, aby Kňazná nebies ešte ďalej bojovala s Luciferom. Dopustil mu i všetkým jeho légii, aby v jednom všeobecnom útoku napli svoje sily a uviedli do činnosti všetku zlobu, tak aby diabli mohli poznať, že sú úplne pošliapaní a premožení. Nebeská Pani mala dobyť najväčší triumf, aký bol alebo mohol byť dosiahnutý nad peklom obyčajným tvorom. Tieto légie zloby sa dostavili s celou svojou pekelnou výzbrojou, aby sa s neopísateľnou zlosťou predstavili nebeskej Kráľovnej. Zjednotili všetky zosnované pikle, ktorými až doteraz dobývali víťazstvo a pridali k tomu všetko, čo len ešte mohli a postupovali, aby podnikli všeobecný hlavný útok. Ale nebudem sa zdržovať jeho podrobným popisovaním, pretože všetko sa môže poznať z toho, čo bolo napísané vo dvoch predchádzajúcich kapitolách. Stretla sa s nimi všetkými a očakávala ich hrozivý útok s tým istým pokojom, vysokomyselnosťou a mierou, akoby bola mala okolo seba najvyššie chóry anjelov, sediac na svojich bezpečných a nedobytných trónoch. Žiadne neobyčajné alebo nepatričné vzrušenie nemohlo vyrušiť z pokoja jej nebeské vnútro, hoci drak hrozivo v celých prúdoch chrlil hrôzy, preludy a klamy celého pekla na túto silnú, nepremožiteľnú Ženu, najsvätejšiu Máriu.

370. Pri tomto zápase, pri ktorom sa cvičila v úkonoch hrdinských cností proti nepriateľom, mala na mysli úctyhodné ustanovenie Najvyššieho, že má pokoriť a premôcť pýchu draka svojou veľkou dôstojnosťou ako Matka Božia. Povstala teda s horlivou a neprekonateľnou statočnosťou, obrátila sa k diablom a povedala im. „Kto je ako Boh, ktorý sídli na výsostiach?“ A opakujúc tieto slová dodala: „Knieža temnosti, pôvodca hriechu a smrti, v mene Najvyššieho ti prikazujem, aby si umlkol a so svojími légiami sa vrhol do pekelných priepastí, kde je pre teba určené miesto a odkiaľ nevyjdeš, kým ťa Mesiáš nepremôže a nezdrťí, alebo nejako inak nepripustí, aby si vyšiel.“ Nebeská Panovníčka žiarila svetlom a leskom nebeským; a keď pyšný drak mal v úmysle protiviť sa Jej rozkazom, obrátila na neho plnú silu svojej moci. Jeho odpor mu spôsobil len tým väčšiu bolesť, pokorenie a trápenie, ktoré si svojím vzdorom zaslúžil viac než ostatní diabli. Všetci spoločne padli do priepasti a ostali nehybne v najhlbších pekelných priepastiach, tak ako sa im stalo v čase vtelenia a pozdejšie, ako budem hovoriť, pri pokušení a smrti Krista, Pána nášho. A keď tento drak neskôr bojoval naposledy s touto Kráľovnou, ako je popísané vo štvrtom zväzku tohoto životopisu, táto nebeská Pani ho premohla tak dokonale, že Ona a Jej najsvätejší Syn jeho hlavu úplne rozdrtili. V tom poslednom boji bola jeho sila tak oslabená a zničená, že keby sa ľudskí tvorovia sami nevydávali do rúk jeho zloby, veľmi ľahko by mu mohli odporovať a s pomocou Božou ho premáhať.

371. Pán sa potom sám ukázal svojej najsvätejšej Matke a za odmenu pre Jej slávne víťazstvá udelil Jej nové dary a výsady; Jej tisíc anjelov strážnych a s nesčíselnými zástupmi iných sa Jej viditeľne prestavovali a prespevovali Jej nové piesne chvály na česť a chválu Najvyššieho a Jej. A s nebeskou harmóniou sladkých počuteľných hlasov spievali o Nej to, čo Cirkev obrazne spieva o víťaznej Judite: „Celá krásna si, Mária, Pani Naša a škvrny hriechu niet v Tebe; Ty si sláva nebeského Jeruzalema; Ty si čťou ľudu Božieho; Ty si tá, ktorá velebí Jeho Meno a primlúva sa za hriešnikov a chráni ich pred pyšnými nepriateľmi! Ó, Mária! Ty si plná milosti a všetkej dokonalosti.“ Nebeská Pani bola naplnená veľkou radosťou, chválila Pôvodcu všetkého dobra, vyznávajúc, že on je prameňom všetkého, čím ona vládne. Potom začala venovať viac pozornosti potrebám svojho snúbenca, ako budem hovoriť v ďalšej kapitole.

Poučenie, ktoré mi dala naša Pani a Kráľovná

372. Dcéra moja, mlčanie, ktoré má duša zachovávať, keď neviditeľní nepriatelia pokračujú so

svojím rozsiahlym rozumovaním nemá byť prekážkou, ktorá by bránila uložiť im mlčanie v mene Najvyššieho a prikázať im, aby s hanbou odišli. Preto si prajem, aby si sa tak múdro zachovala, keď ťa napadnú; lebo proti drakovi nie je žiadna mocnejšia obrana, než keď sme si vedomí moci, ktorú máme ako dieťa Božie, a aby sme používali tú výhodu, akú nám táto dôvera poskytuje, tým že budeme vykonávať našu moc a nadvládu nad pekelnými duchmi (Mt 6, 9). Všetka snaha Lucifera po jeho páde pozostáva v láskaní a zvädzaní od ich Stvoriteľa a v rozsievaní semena nesvornosti, ktorým dúfa, že sa mu podarí odlúčiť od nebeského Otca Jeho adoptované dieťa a Kristove nevesty od ich Ženícha. Kedykoľvek vidí, že duša je spojená so svojou hlavou Kristom, snaží sa prekonať sám seba tým, že na ňu zúrivo útočí a prenasleduje ju; jeho závišť ho doháňa k najvyššiemu vypätiu všetkej úskočnosti a zloby pre jej zničenie. Ale akonáhle vidí, že svojimi útokmi nemôže zvíťaziť, pretože duša nachádza útočisko v istej a nedobytnnej ochrane Najvyššieho, ochabne vo svojich útokoch a začne sa zvíjať v nevýslovných mukách. Keď duša tak posilnená autoritou božskej pravdy ho zavrhne a zaženie, nie tak slabého plaziaceho sa červíčka, ako je tento obor zlomyseľnej pýchy.

373. Touto nanajvýš pravdivou vedou sa musíš povzbudzovať a posilňovať, keď podľa vôle Všemohúceho ťa stretne protivenstvo a obkľúčia ťa smrteľné úzkosti v pokušeniach, aké som ja trpela. Oni však poskytujú tvojmu Ženíchovi najlepšiu príležitosť zistiť tvoju vernosť skutkom. Preto sa láska nesmie uspokojiť s púhym vyznávaním lásky bez toho, aby sa snažila podávať cennejšie dôkazy, lebo túžba, ktorá nič nestojí, nie je dostačujúcim dôkazom lásky duše, ani primeraným ocenením dobra, o ktorom tvrdí, že jej je drahé a že ho miluje. Ak si praješ dať uspokojivý dôkaz lásky svojmu Ženíchovi, ukáž sa neochvejná v dôvere v Neho aj vtedy, keď zistíš, že si najviac postihnutá a zbavená ľudskej pomoci. Dôveruj vo svojho Pána Boha a dúfaj v Neho, ak je potrebné aj proti nádeji (Rim 4, 18), lebo On nedrieme ani nespí a nazýva sa ochrancom Izraela (Ž 120, 4). V pravom čase prikáže vetrom a vlnám a nastane utíšenie (Mt 8, 26).

374. Najviac musíš byť ostražitá, dcéra moja, na začiatku pokušení, lebo vtedy býva najväčšie nebezpečenstvo, že by duša mohla povoliť nejakej nečistej alebo popudlivej vášni, čím sa svetlo rozumu zakalí a zatemní a duša je vrhnutá do zmätku. Akonáhle diabol spozoruje taký stav duše, rozvíri búrku prachu v mocnostiach. Jeho divokosť je taká nesmierna a neukojiteľná, že vyrastie do zúrivosti. Bude pridávať plameň ku plameňu v domnení, že duša nemá nikoho, kto by ju bránil a vytrhol z jeho rúk (Ž 120, 11). So silou pokušenia vzrastá aj nebezpečenstvo nedostatku potrebného odporu, pretože duša začala povoľovať hneď v samom začiatku. Oznamujem ti toto všetko, aby si sa obávala nebezpečenstva ľahostajnosti v bdelosti hneď vtedy, keď vo veciach tak veľmi dôležitých. V každom pokušení pokračuj kľudne v konaní svojich povinností, udržiuj stále sladké a zbožné spojenie s Bohom a pokračuj v opatrnom a láskavom rozhovore s ostatnými, máš modlitbou a zadržovaním svojich citov zastaviť rozrušenie a nepokoj, ktorý sa nepriateľ snaží vniesť do tvojej duše.

OBSAH

Schválenie

Úsudky európskych univerzít, rehoľných rádov a učených mužov o „Meste božom“

Úvod

Kapitola 1.

Najvyšší začína pripravovať v najsvätejšej Márii tajomstvo vtelenia, čo sa stalo počas deviatich dní, ktoré predchádzali tomuto tajomstvu, najmä v prvom dni.

- Pán deväť dní pripravuje Pannu Máriu na tajomstvo vtelenia. Novéna. Dostáva poznanie o diele stvorenia podľa biblických siedmych dní. Poznáva dokonale zem, peklo, ľudí, hriech. Dostáva hlboké základy pokory. Dokonalosť je v sebapoznaní a v zjednotení s vôľou Božou.

Kapitola 2.

Pán pokračuje druhý deň v príprave najsvätejšej Márie na vtelenie Slova

- Poznáva tvory, nie účel. Pochabosť ľudí ruší poriadok Božieho obrazu.

Kapitola 3.

Aké milosti udelil Najvyšší presvätej Márii tretieho dňa novény pred vtelením Slova

- Ako Kráľovná tvorstva poznáva vesmír, ktorý je jej podriadený. Poznáva skryté tajomstvá. Venovať sa máme uvažovaniu o poznanom.

Kapitola 4.

Najvyšší štvrtého dňa pokračuje v udeľovaní milostí najsvätejšej Márii

- Je poučená o predurčených a zatratených, o prekážkach. Poznanie zaväzuje k chvále velebe Boha.

Kapitola 5.

Najvyšší piaty deň zjavil najsvätejšej Márii nové tajomstvá a sväté diela spolu s tým, čo sa stalo piaty deň stvorenia a Ona pokračuje v prosbách o Vtelenie Slova

Kapitola 6.

Najvyšší ukázal Márii, našej Panej, ďalšie tajomstvá a diela šiesteho dňa stvorenia

- Dostáva hlboké poznanie ľudského organizmu, o tele, o duši, o telesných šťavách, o ochoreniach. Spoznala nenávisť satana k ľuďom. Má vliaty odpor proti satanovi.

Kapitola 7.

Najvyšší slávi nové zasnúbenie s Kňaznou nebeskou, aby Ju pripravil na vtelenie a ozdobil preň

- Dostala milosti a výsady. Vzátá je do neba. Jej pokora. Bezprostredná príprava na vtelenie. Zaodetá je žiarivým rúchom s ozdobami - symbolmi.

Kapitola 8.

Naša veľká Kráľovná v prítomnosti Pána sa snažne primlúva, aby urýchlil vtelenie a vykúpenie ľudstva a Jeho Velebnosť povoľuje Jej prosbám

- Neustále sa modlí za spásu ľudstva. Je ponorená do hlbín Božstva a anjeli a Svätá Trojica sa kochá v jej kráse. Tajomstvo materstva je pred ňou skryté.

Kapitola 9.

Najvyšší obnovuje v najsvätejšej Márii všetky svoje milosti a svoje dobrodenia., ako poslednú prípravu pre vtelenie a ustanovuje Ju zvrchovanú Kráľovnú celého vesmíru

- Mária v nebi. Posledný deň novény.

Kapitola 10.

Najsvätejšia Trojica posiela archanjela Gabriela ako posla, aby zvestoval najsvätejšej Márii, že je vyvolená za Matku Božiu

- Nádherný chrám Jednorodého je hotový. Panna Mária neustále s veľkou láskou túžila po Vykupiteľovi. Jej vnútro. Vyzýva pisateľku, aby ju napodobňovala i keď nechápe dokonalosť jej skutkov.

Kapitola 11.

Mária počúva posolstvo svätého anjela, tajomstvo vtelenia je uskutočnené počatím večného Slova v Jej lone

- Akt Vtelenia. Príroda. Odpoveď Panny Márie predchádza dokonalé skúmanie vôle Božej.

Boh sa znížil k nám. Treba za to ďakovať. Bez Vtelenia by bola naša duša hodná zavrhnutia.

Kapitola 12.

O prvých útokoch najsvätejšej duše Krista Pána v prvom okamihu Jeho počatia a o primeraných úkonoch Jeho najčistejšej Matky

- Charakteristika vtelenia. Duša Kristova sa pokoruje a hneď ďakuje za svoje stvorenie. Panna Mária vidí tajomstvo spojenia Božej a ľudskej prirodzenosti, klania sa Bohočlovekovi v jej lone. Nemáme prijímať svetlo milosti nadarmo. Ďakovať a prosiť za odpustenie nevďačnosti ľudí. Lahostajnosť nám bráni prijať vedomosti o Najvyššom.

Kapitola 13.

Vysvetlenie o stave, v akom sa nachádzala presvätá Mária po počatí Božského Slova v Jej panenskom lone

- Vtelením dostávame právo na vykúpenie. Nazeranie Panny Márie. Oslávené telo je jasné, nepominuteľné, rýchle a prenikajúce. Čistota, jasnosť, Ona nepodlieha chorobám. Je vzorom, ako odpoveď na príchod Boha do duše. Ako správne používať sviatosti.

Kapitola 14.

Akú pozornosť a starostlivosť venovala najsvätejšia Mária plodu svojho života a o niektorých udalostiach s tým spojených

- Pisateľke hovorí: Máš prirodzene slabú a povojnú povahu, bojíš sa, aby si neurazila a tak môžeš prestúpiť medze, čo je dovolené a spravodlivé. Ľudia málo túžia po poznaní, ako uctievať Boha.

Kapitola 15.

Najsvätejšia Mária bola upovedomená o vôli Pána, aby navštívila svätú Alžbetu, žiada svätého Jozefa o dovoľenie k tejto ceste, zachováva mlčanie o tom, čo sa Jej stalo

- Je ochotná ísť hneď k Alžbete, chce plniť Božiu vôľu. Požehnaný, kto plní Božiu vôľu. Treba byť v tom pozorný.

Kapitola 16.

Najsvätejšia Mária ide navštíviť svätú Alžbetu. Jej príchod do domu Zachariáša

- Jozef a Mária idú za doprovodu anjelov k Alžbete štyri dni. Oddaná duša Bohu pociťuje radosť z konania dobrých skutkov. Zákon Stvoriteľa dáva múdrosť.

Kapitola 17.

O pozdrave, ktorým nebeská Kráľovná pozdravila svätú Alžbetu a o posvätení Jána

- Magnifikat. Dialógy Panny Márie s Alžbetou. Pisateľka sa má chrániť stykov s nežiadúcich, neprospešných duší.

Kapitola 18.

Najsvätejšia Mária si zostavuje denný poriadok svojich duchovných úkonov v dome Zachariáša, niektoré z Jej rozhovorov so svätou Alžbetou

- Pokora Panny Márie a naša pochabá pýcha.

Kapitola 19.

O niektorých rozhovoroch, ktoré najsvätejšia Mária viedla v dome svätej Alžbety so svojími anjeli a tiež so svojou sesternicou

- Panna Mária zametá svoju izbu. Každý skutok dobre usporiadaný je ku cti Stvoriteľa. Všetko, čo robíme, tým sa môžeme klaňať Bohu. Syn prišiel, aby učil svet pokore.

Kapitola 20.

O niektorých dobrodeniach, ktoré najsvätejšia Mária preukázala niekoľkým osobám v dome Zachariáša

- Zlostná slúžka u Alžbety sa stáva tichou po napomenutí Panny Márie. Treba žiť v milosti a vyprosovať ju aj pre iných. Usilovne pracujme a keď nám Pán pošle dušu, vyzvime diabla, aby ju opustili.

Kapitola 21.

Svätá Alžbeta prosí Kráľovnú o pomoc v čase pôrodu a je osvietená o narodení svätého Jána

- Chvíľa rozlúčky. Alžbeta sa zdôverí Panne Márii, aby ostali bývať u nej. Ona ju vypočula a vyzvala, aby sa modlili a zistili vôľu Božiu. Plány a prania prednášajme v mene Pána a Panny Márie.

Kapitola 22.

Narodenie predchodcu Krista a čo pri tej príležitosti robila Panna Mária

- Ján a svet. Boh tróni v duši. Diabol vniká do duše hriechom, roztržitosťou.

Kapitola 23.

Prospešná rada a poučenie, ktoré najsvätejšia Mária dala svätej Alžbete na jej žiadosť, svätý Ján bol obrezaný a obdržal meno, Zachariáš prorokoval

- Dobré rady Panny Márie dané Alžbete do ďalšieho života, aby si srdce zachovala voľné a zbavené všetkého vzhľadom na posledný cieľ. Jej komentár k majetku, poslušnosť k manželovi. Komentár k Benediktus. Kňaz má žiť dôstojne. Nevyhľadávať svoju chválu.

Kapitola 24.

Najsvätejšia Mária odchádza z domu Zachariáša a vracia sa do svojho domova v Nazarete

- Rozlúčka Zachariáša a Alžbety s Máriou. Simeon v chráme túži po Mesiášovi. Panna Mária sa riadi vôľou Božou a nie náklonnosťami. Pred Božou láskou nemá vojsť do srdca náklonnosť. Božia vôľa je mať úctu ku kňazom a ženy k manželom.

Kapitola 25.

Cesta najsvätejšej Márie z domu Zachariáša do Jej domova v Nazarete

- Mladá žena v moci diabla. Obrátenie. Lucifer nechápe, čo je to za žena, ktorá ho prinúti na odchod do pekla. Obrátenie hostinského. Človek má napredovať v duchovnom raste. Treba sa modliť najmä za duše nám zverené.

Kapitola 26.

Zlí duchovia konajú v pekle schôdzu, aby sa poradili proti najsvätejšej Márii

- Lucifer sa rozhodne premôcť tú ženu. Diabli nepoznajú ženu odetú slnkom. Pýcha Lucifera. Boh používa pokoru a tichosť ako svoje zbrane. Zo zaujatosti ľudí pre hmotu, ľudia nevidia diabla. Bez Božieho milosrdenstva by Lucifer zničil svet. Ľahkomyselnosť a rozkoš vrhajú ľudí do skazy. Satan veľmi číha na pisateľku.

Kapitola 27.

Pán pripravuje najsvätejšiu Máriu na boj s Luciferom a drak ju začína prenasledovať

- Panna Mária vidí, že je nástrojom Božím. Živá viera a pokora sú dvojité panciere k víťazstvu. Sedem Luciferových légii vyrazí proti Panne Márii. Útočia na vášne a náklonnosti. Diabli sa menia na anjelov svetla. Lucifer sľubuje, ponúka jej bohatstvo pre chudobných. Útočia na jej čistotu. Ona zatvorí svoje zmysly. Navádzajú ju k hnevu a poštvú proti nej istú ženu. Vyvolávajú pokušenie hladom. Ona zamkne svoje zmysly. Eva urobila opak. Duchovia závidia a lenivosti. S diablom sa nepúšťame do hádky ani vyjednávania. Treba zachovať pokoj a prosiť o pomoc zhora.

Kapitola 28.

Lucifer so všetkými siedmimi légiami vytrvalo pokračuje v pokúšaní najsvätejšej Márie. Ona však draka premôže a rozšliape jeho hlavu

- Satan zúri a šíri bludy, čo je zvlášť nebezpečné pre slabé duše. Sekty. Víťazstvo nad zlom je v jej rukách. Satan chce pokúšať Jozefa a zasial spor u susedov. Panna Mária ich udobrí. Ostražitosť je potrebná hneď na začiatku pokúšania, aby duša nepovolila vášni a nazakalila si svetlo rozumu.

V obsahu znamienko - u jednotlivých kapitol z ľavej strany značí, že ide o rozšírený obsah slovenského prekladu.

Sestra Mária od Ježiša z Agredy:

M Y S T I C K É M E S T O B O Ž I E

O starostiach svätého Jozefa, ktoré mu spôsobilo tehotenstvo najsvätejšej Márie; narodenie Krista, Pána nášho, Jeho obrezanie, príchod kráľov, obetovanie dieťaťa Ježiša v chráme; útek do Egypta, smrť svätých neviniatok; návrat do Nazareta.

Zväzok II

Kniha: d r u h á

K a p i t o l a 1

Svätý Jozef spozoroval tehotenstvo svojej Snúbenice Panny Márie a je naplnený veľkou úzkosťou a starosťou, lebo vedel, že on na tom nemal účasť

375. Tehotnosť nebeskej Kňaznej dosiahla už piaty mesiac, keď Jej manžel svätý Jozef začal poznávať stav Panny Márie, pretože na Jej panenskom tele, ktoré bolo prirodzene súladné a dokonalé, ako som už predtým povedala (v č. 115), žiadna zmena nemohla dlho ostať nespozorovaná. Jedného dňa, keď svätý Jozef bol plný úzkostnej neistoty, videl Ju vychádzať z Jej modlitebne, pričom zvlášť poznal očividnú zmenu a nemohol si to nijako vysvetliť, čo svojimi očami tak zreteľne videl. Muž Boží bol ranený šípmi bolesti až do hĺbky srdca, nebol v stave zahnať silu zrejmého dôkazu, ktorý zranil tiež jeho dušu. Hlavou príčinou jeho žiaľu bola najčistejšia a preto veľmi silná láska, akú mal ku svojej najvernejšej Snúbenici, s ktorou Jej hneď od začiatku venoval celé svoje srdce. Navyše Jej pôvabné milosti a neporovnateľná svätosť uchvátili a spúťali jeho dušu. Pretože bola taká dokonalá a vynikajúca v skromnosti a v pokornej mlčanlivosti, svätý Jozef okrem horlivej starostlivosti, aby jej slúžil, prirodzene mal tiež láskyplnú túžbu, aby Jeho snúbenica jeho lásku opätovała. Tak to Boh riadil, aby tá túžba po vzájomnej náklonnosti ho pobádala, aby ju viac miloval a tým oddanejšie Jej slúžil.

376. Svätý Jozef splnil tento požiadavok ako najvernejší manžel aj ako ochranca tajomstva, ktoré pred ním doteraz boli skryté. V akom pomere sa snažil slúžiť svojej Snúbenici a ctiť a milovať Ju najčistejšou, rýdzou, svätou a spravodlivou láskou, v takom tiež vzrastala jeho túžba, aby našiel vzájomnú lásku a oddanosť. Svoju túžbu však nikdy nedal najavo, ani o nej nehovoril, jednak z úcty, ktorú v ňom budila pokorná dôstojnosť jeho Snúbenice a jednak pre viac než anjelskú

čistotu, reči a jednania Panny s ním, čo mu v tom ohľade neposkytovalo ani najmenšie podozrenie. Keď sa však teraz našiel pred takým neočakávaným objavom, kedy zrejmé svedectvo, ktoré svojimi zmyslami videl, nepripúšťalo žiadne zapieranie, jeho duša bola bolestným prekvapením ako roztrhnutá. Avšak napriek tomu, že ho zdrvila tá zrejma zmena, ktorú videl u svojej Snúbenice, nedovolil svojim myšlienkam viac slobody, len toľko, že pripustil, čo svojimi očami musel vidieť. Lebo bol muž spravodlivý (Mt 1, 19), hoci videl zrejmý dôkaz, zadržal svoj úsudok o tomto prípade. Isté je, že keby bol svätý Jozef veril, že jeho Snúbenica má na tom nejakú vinu, bol by zármutkom zomrel.

377. Nadovšetko to bola istota, že nemá podiel na Jej tehotenstve, čo mal stále na mysli a preto bola tu aj neodvratná nečestnosť, ktorá by sa zaiste dostavila, keby sa to dostalo na verejnosť. Táto myšlienka mu spôsobila zvlášť veľkú starosť, pretože mal čestnú a šľachetnú povahu a vo svojej veľkej predtuche poznával, čo by taká potupa a hanba znamenala za každej okolnosti pre neho a jeho Snúbenicu. Tretia a najbolestnejšia príčina jeho zármutku, ktorá mu spôsobovala najväčšiu bolesť, bola tá hrozná myšlienka, že bude musieť svoju Snúbenicu vydať úradom, aby bola ukameňovaná (Lv 2, 10), lebo taký trest bol určený per cudzoložné osoby, ktoré usvedčili z tohoto zločinu. Srdce svätého Jozefa, preplnené takými myšlienkami, ako by teraz bolo vystavené bodavým ranám ostrých mečov, bez akejkoľvek inej ochrany, než úplnej dôvery, ktorú mal ku svojej Snúbenici. Pretože však všetky vonkajšie znaky potvrdzovali pravdivosť jeho pozorovaní, nebolo žiadne východisko z týchto mučivých myšlienok. A pretože sa neodvážil zveriť niekomu so svojim žiaľom, bol obkľúčený smrteľnými bolesťami (Ž 17, 5) a pocítil na sebe výrok Písma svätého: „Žiarlivosť je tvrdá ako peklo.“ (Veľp 8, 6).

378. Keď sa pokúsil uvažovať o týchto myšlienkach osamote, žalosť zastavila všetky jeho schopnosti. Kedykoľvek sa jeho myšlienky dotkli niečoho zlého, čo mu jeho zmysly našepkávali, ihneď sa rozplynuli ako ľad na slnku, alebo zmizli ako prach vo vetre, akonáhle si pripomenul dobre vyskúšanú svätosť svojej skromnej a opatrnej Manželky. Keď sa pokúsil zastaviť účinkovanie svojej čistej lásky, nemohol, lebo Mária sa mu stále v myšlienkach javila ako predmet jeho lásky najhodnejší a skrytá pravda o Jej vernosti mocnejšie priťahovala jeho lásku než klamlivé zdanie o Jej nevernosti, ktoré ho ničilo. Silné a isté puto, ktoré pravda, rozum a spravodlivosť utkali o Jej vernosti, nemohlo byť roztrhané. Nemohol nájsť žiadnu vhodnú príležitosť, aby svojej nebeskej Snúbenici prejavil svoje myšlienky a Jej pokojná nebeská vyrovnanosť sa preň tiež nezdať byť lákavá na také vysvetľovanie. Pretože nemohol ináč, než priznať si zmenu na Jej postave, predsa nemohol pochopiť, ako by sa mohla Jej čistota a svätosť vyrovnáť s nejakým priestupkom, akému by táto zmena mohla nasvedčovať. Zdalo sa mu nemožné, aby spojil taký hriech s niekým, kto prejavoval takú čistotu, pokoj a sväté zmýšľanie, spolu s takým súladom všetkých milostí a cností v Jej dennom živote.

379. V týchto mučivých úzkostiach svätý Snúbenec Jozef obrátil sa na sudcovský tribunál Pána v modlitbách a postavil sa na pred Neho povedal; „Najvyšší Pane a Bože, pred Tebou nie sú tajné moje túžby a vzdychy. Nachádzam sa v búrlivých vlnách zármutku (Ž 31, 10) ktoré cez moje zmysly prišli zmietať mojim srdcom. S celou dôverou som dôveroval Snúbenici, ktorú si mi dal. Úplne som veril v Jej svätosť, a teraz znaky tejto neočakávanej zmeny na Nej vzbudzujú vo mne trápne a hrozné pochybnosti, že snáď moja dôvera nebola namieste. Doteraz som na Nej nevidel nič, čo by mi mohlo dať príčinu, aby som pochyboval o Jej skromnosti a Jej mimoriadnych cnostiach, ale zároveň nemôžem zaprieť, že nie je tehotná. Myšlienka na to, že by mi bola neverná a urazila Teba, bola by zaslepenosťou pri pohľade na takú vzácnu čistotu a svätosť: a zaprieť, čo na svoje oči vidím, tiež nie je možné. Nie je však nemožné, že môžem zomrieť od žiaľu, ak len nie je za tým skryté tajomstvo, ktoré doteraz nemôžem vyskúmať. Rozum Ju prehlasuje za nevinnú, ale zmysly Ju obviňujú. Ona predom mnou skrýva príčinu svojej tehotnosti, avšak ja ju mám pred zrakom. Čo mám robiť? Obidvaja sme uzavreli dohodu ohľadne nášho sľubu čistoty a obidvaja sme sľúbili zachovať tento sľub na Tvoju slávu; keby však predsa bolo možné, že porušila vernosť Tebe i mne, ja by som pre lásku k Tebe zabudol na svoju česť a hájil by som Tvoju. Ale ako by mohla zachovávať takú čistotu a svätosť vo všetkých ostatných veciach, ak sa dopustila tak vážneho zločinu v tomto? A naproti tomu zase prečo túto záležitosť predom mnou tají, keď je taká svätá a

múdra? Ja sa zdržujem a odkladám svoj rozsudok. Nie som v stave dopátrať sa príčiny toho, čo vidím, a preto predkladám Ti súženie mojej duše (Ž 141, 4), bože Abraháma, Izáka a Jakuba. Príjmi moje slzy ako príjemnú obeť a ak moje hriechy zasluhujú Tvoj hnev, nech Tvoja dobrota a láskavosť Ťa pohnú, aby si prijal môj mučivý zármutok. Neverím, že Ťa Mária urazila, a predsa ešte oveľa menej s odvažujem myslieť, že je v tom nejaké tajomstvo, o ktorom ja, jej manžel, neviem. Usmerňuj Ty moju myseľ i moje srdce svojím božským svetlom, aby som poznal a mohol učiniť to, čo sa Ti najlepšie ľúbi.“

380. Svätý Jozef sa neprestával takto modliť a pridával k modlitbám ešte mnohé iné prosby, lebo i keď sa domnieval, že s tehotnosťou najsvätejšej Márie musí byť spojené nejaké jemu neznáme tajomstvo, nemohol o tom nájsť istotu. Táto myšlienka nemal väčšiu silu pre omluvu najsvätejšej Márie než dôvody založené na Jej svätosti a preto mu napadla myšlienka, že najsvätejšia Kráľovná by mohla byť Matkou Mesiáša. Ak niekedy zahnal svoje domnienky, vracali sa mu s väčším počtom pádnejších dôvodov. Tak ho zmietali rozbúrené vlny pochybností. V dôsledku úplného vyčerpania upadol niekedy do takého stavu mysle, v ktorom nebol v stave nájsť ani kotvu, ani istotu pre svoje pochybnosti, ani pokoj pre svoje srdce, ani žiadne pravidlo, podľa ktorého by sa mohol riadiť. Napriek tomu jeho trpezlivosť pri týchto mukách bola taká veľká, že je zrejším dôkazom jeho veľkej rozvahy a svätosti, a to ho urobilo hodným toho jedinečného požehnania, ktoré ho očakávalo.

381. Všetko, čo sa odohrávalo v srdci svätého Jozefa, dobre vedela nebeská Kňazná, ktorá s pomocou svojho božského svetla vedomostí prenikala jeho vnútro. Pretože jej duša bola plná nežnej starostlivosti a súcitu pre jej trpiaceho manžela, predsa nepovedala o tejto záležitosti ani slovo; ale ďalej mu slúžila s celou oddanosťou a starostlivosťou. Muž Boží ju pozoroval a neprejavil to navonok, ale s tým väčšou úzkosťou než ktorýkoľvek iný muž, ktorý kedy žil. Tehotnosť nebola najsvätejšej Márii na ťarchu alebo bolestivá, ale keď ho obsluhovala pri stole alebo pri konaní iných domácich prác, stále viac a zrejmejšie prezradzovala svoj stav. Svätý Jozef pozoroval všetky Jej úkony a pokyny s hlbokým žiaľom v duši potvrdzoval pravdivosť toho, čo videl. Hoci bol muž svätý a spravodlivý, po zasnúbení s najsvätejšou Pannou dovolil, aby mu slúžila a ctila ho, a vo všetkom zastával postavenie hlavy rodiny, hoci s neobyčajnou pokorou a múdrosťou, kým sa nedozvedel o tajomstve svojej snúbenice, považoval za správne v patričných medziach ukazovať svoju autoritu, ako to robili starí otcovia a patriarchovia. Vedel, že oni od svojich manželiek požadovali poddanosť a rýchlu poslušnosť a on sa nechcel odchyliť od ich príkladu. Bol by v tom ohľade v práve, keby naša Pani, najsvätejšia Mária, nebola ničím viac, než iné ženy. Ale pretože medzi Ňou a inými ženami bol taký veľký rozdiel, nebolo a nikdy nebude žiadna žena, ktorá by bola taká poslušná, pokorná a oddaná svojmu manželovi, ako bola najsvätejšia Kráľovná svätému Jozefovi. Slúžila mu s neporovnateľnou úctou a ochotou; hoci vedela o znepokojujúcich myšlienkach i porovnaní Jej tehotnosti, nezanedbala žiadnu službu, ktorou mu bola povinná, ani sa nepokúsila skryť alebo zastierať svoj stav, lebo také vyhýbanie alebo obojakosť by sa nezhodovali s anjelskou pravdivosťou a otvorenosťou, ani so šľachetnosťou, veľkodušnosťou a veľkomyselnosťou Jej srdca.

382. Veľká Pani mohla ľahko dokázať svoju absolútnu nevinnosť poukázaním na svedectvo svätej Alžbety a svätého Zachariáša, lebo keby mal svätý Jozef nejaké podozrenie o Jej vine, mohol prirodzene predpokladať, že sa to stalo počas Jej pobytu u nich. Preto skrz nich a skrz iné dôkazy mohla by sa ospravedlniť a upokojiť nepokoj svätého Jozefa i bez prezradenia tajomstva. Avšak Majsterka opatrnosti a pokory neurobila nič také, lebo tieto cnosti jej nedovoľovali, aby myslela na seba ani sa spoliehať na svoje vysvetlenie pre ospravedlnenie svojho záhadného stavu. S veľkou múdrosťou odovzdala celú túto záležitosť do rúk božskej Prozreteľnosti. Ačkoľvek Jej súciti s manželom a Jej láska k nemu vzbudili v Nej túžbu potešiť ho a uľaviť mu, predsa to nechcela urobiť tak, že sa bude očisťovať alebo zakrývať svoju tehotnosť, ale radšej oddanejšou službou a preukazovaním lásky a snahou potešiť ho tým, že sa láskavo dopytovala, čo by pre neho mohla urobiť a ukazovala mu láskyplnú oddanosť a pokornú lásku. Často mu posluhovala na kolenách, čo ho trochu potešilo, ale tiež mu to vždy spôsobilo nový žiaľ, lebo v tom videl iba rozmnožovanie pohnútok lásky a úcty k Nej, ale pritom zostával v neistote, či je úprimná alebo nie. Nebeská Pani

sa zaň stále modlila a prosila Najvyššieho, aby na neho vzhliadol a potešil ho; a všetko ostatné ponechala na vôľu Božiu.

383. Svätý Jozef nemohol úplne ukryť svoj krutý žal, preto často bolo na ňom vidieť, že je v pochybnostiach a v smutnej neistote. Niekedy, keď ho premohol žal, hovoril ku svojej nebeskej Snúbenici s akousi prísnosťou, akú nikdy predtým neprejavoval. To bol iba prirodzený účinok zármutku jeho srdca, a nie hnev alebo pomstychtivé pocity, lebo tieto mu nikdy neprišli na myseľ, ako neskôr uvidíme. Avšak tvár nanajvyššieho múdrej Panej nikdy nestratila svoju vľúdnosť, ani neprejavila žiadne pocity; aby zdvojnásobila svoju snahu, aby svojmu manželovi uľavila. Obsluhovala ho pri stole, ponúkala stoličku, podávala pokrmy a nápoje a keď po všetkých týchto službách, ktoré konala s neporovnateľnou láskavosťou, svätý Jozef ju prinútil, aby si sadla, mohol sa čoraz viac presvedčovať o Jej tehotnosti. Niet pochyby, že všetko to bolo jednou z najväčších skúšok nielen pre svätého Jozefa, ale tiež pre Kňaznú nebies, a že tým veľmi vynikala hlboká pokora a múdrosť Jej najsvätejšej duše. Pán Jej tým dal príležitosť, aby sa cvičila a osvedčovala vo všetkých cnostiach, nakoľko Jej nielen nenariadil, aby skrývala tajomstvo svojej tehotnosti, ale proti svojmu obvyklému spôsobu jednania a ani Jej ináč neprejavil svoje zapálenie. Zdalo sa akoby Boh celú tú záležitosť ponechal v Jej rukách a zveril to všetko múdrosti cnosti svojej vyvolenej Nevesty bez toho, aby Jej poskytol nejaké zvláštne pomocné osvetlenie. Božská Prozreteľnosť poskytla najsvätejšej Márii i Jej nanajvyššiemu vernému snúbencovi príležitosť pre hrdinské používanie tých darov a milostí, ktoré im Boh udelil a kochal sa (podľa spôsobu našej reči), vo viere, nádeji a láske, v pokore, trpezlivosti, mierumilovnosti a tichosti týchto dvoch srdiec v ich žalostnom súžení. Aby mohol rozmnožiť ich slávu a poskytnúť svetu príklad svätosti a opatrnosti, aj aby ďalej počul sladké volanie svojej najsvätejšej Matky a Jej prečistého snúbenca, robil sa hluchým na Jej predlžované prosby a odkladal odpoveď až na vhodný a patričný čas.

Poučenie našej najsvätejšej Kráľovnej a Panej

384. Moja najdrahšia dcéra, zmýšľanie a úmysly Pána sú nanajvyššie vznešené; Jeho prozreteľnosť voči dušiam je sladká a mocná a je obdivuhodné, ako ich všetkých riadi, najmä svojich priateľov a vyvolených. Keby sa smrteľníci snažili poznať tú láskyplnú starostlivosť o ich vedenie a pokrok, akú im ukázal tento Otec milosrdenstva (Mt 6, 8), našli by úľavu a nezaplietali by sa do unavujúcich, zbytočných a nebezpečných starostí, žijúc v ustavičnej lopote a v márnom očakávaní pomoci od tvorov. Bezodkladne by sa odovzdali nekonečnej múdrosti a láske, ktorá s otcovskou sladkosťou a nežnosťou by bdela nad všetkými ich myšlienkami, slovami a skutkami, i nad všetkými vecami, ktoré potrebujú. Nechcem, aby si nevedela o tejto pravde, ale aby si poznala, ako Pán od večnosti chová vo svojej mysli všetkých predurčených rôznych dôb a vekov; a že nepremožiteľnou silou svojej nekonečnej múdrosti a dobroty stále riadi a pripravuje všetky milosti a všetky požehnania, ktoré sú im užitočné, aby dosiahli cieľ, po ktorom túžia.

385. Preto je pre rozumného tvora veľmi dôležité, aby sa nechal viesť rukou Pána a ponechal všetko božskému riadeniu, pretože smrteľní ľudia nepoznajú svoje cesty cieľu, ku ktorému vedú. Vo svojej nevedomosti nemajú sa odvažovať k výberu, aby sa snáď nedopustili veľkej nerozvážnosti a nevydali sa nebezpečenstvu večného zatratenia. Keď sa však celým srdcom odovzdajú Prozreteľnosti Božej, uznávajú Ho za svojho Otca a seba za Jeho dietky a tvory, Boh sám sa bude pokladať za ich ochrancu, pomocníka a vodcu a vezme na seba tieto úlohy s takou láskou, že si povolá nebo i zem za svedkov, aby svedčili, ako veľmi to pokladá za svoju vec, spravovať svojich a riadiť tých, ktorí mu dôverujú a odovzdávajú sa do Jeho rúk. Keby Boh bol schopný zármutku alebo žiarlivosti ako ľudia, povstávali by v ňom, vidiac, že si tvory činia právo na účasť v pripravovaní blaha pre dušu a že sa duša snaží získať svoje potreby na iných miestach, mimo Neho (Múd 12, 13). Smrteľníci by dobre poznali túto pravdu, keby premýšľali o tom, čo sa deje medzi otcom a jeho deťmi, medzi manželom a jeho manželkou, medzi dvoma priateľmi, medzi kniežaťom a jeho milovanými a váženými poddanými. Všetko, čo si títo navzájom preukazujú je ničím v porovnaní s láskou, aká má Boh pre svoje dietky a s tým, čo pre ne môže a chce urobiť.

386. Napriek tomu, že ľudia všeobecne veria tejto pravde, nik nemôže odhadnúť lásku Božiu a jej účinky na tie duše, ktoré sa úplne odovzdávajú do Jeho vôle. Ani ty, dcéra moja, nemôžeš, ani by si nemala prezrádzať všetko, čo vieš, ale nesmieš to spustiť zo zreteľa v Pánovi. Jeho Velebnosť

hovorí, že ani vlas z hlavy Jeho vyvolených nespadne, lebo ich má všetky porátané a stráži ich (Lk 21, 18). Boh riadi ich kroky na ceste k životu večnému a chráni ich pred smrťou; dáva pozor na ich práce, láskyplne opravuje ich nedostatky, splňa ich priania, vzdávať sa od nich obavy a starosti, v hneve ich obsahuje, v mieri obveseľuje, v boji ich posilňuje, v utrpeniach im pomáha. Jeho múdrosť im slúži proti zvodom, Jeho dobrota napomáha ich posvätenie. Pretože je nekonečný, nik Mu nemôže brániť alebo odporovať, vykonáva to, čo si praje, a praje si byť úplne k službám spravodlivých, ktorí sú v Jeho milosti a úplne sa Mu odovzdávajú. Kto by mohol zmerať množstvo a veľkosť požehnaní, ktorými zahrňuje srdce pripravené Ho prijať!

387. Ak si praješ, moja najdrahšia, dosiahnuť toto veľké šťastie, napodobňuj ma s úprimnou snahou a odteraz sa venuj úprimnej snahe na dosiahnutie pravej odovzdanosti do vôle a prozreteľnosti Božej. Ak na teba dopustí súženie, zármutok a námahy, prijmi a objím ich s pokojnou dušou, s trpezlivosťou, so živou vierou a nádejou v dobrotu Najvyššieho, ktorý Ťa vždy zaopatruje tým, čo je najbezpečnejšie a najprospernejšie pre tvoju spásu. Nevyhľadávaj nič pre seba, lebo Boh pozná tvoje cesty; odovzdaj sa úplne svojmu nebeskému Otcovi a Ženíchovi, ktorý Ti bude pomáhať a chrániť Ťa s tou najväčšou láskou. Premýšľaj tiež o mojich prácach, ktoré dobre poznáš a pamätaj si, že mimo prác môjho najsvätejšieho Syna, najväčšiu bolesť, ktorú som v živote mala, bolo, keď som videla súženie môjho snúbenca svätého Jozefa a jeho žal nad tým, čo si v tejto kapitole popísala.

K a p i t o l a 2

Nepokoj svätého Jozefa vzrastá; rozhodol sa opustiť svoju Snúbenicu; z toho dôvodu sa uchýlil k modlitbe

388. Nanajvýš úprimné srdce svätého Jozefa niekedy sa pokúsilo nájsť úľavu zo svojich trápnych pochybností a zármutku rôznymi dôvodmi a nahovárať si, že tehotenstvo jeho Snúbenice je ešte pochybné. Ale tento sebaklam každým dňom viac a viac mizol v dôsledku očividného vzrastania stavu najsvätejšej Panny. Keď ho táto márna a prchavá útecha čoraz viac opúšťala, konečne úplne zmenil svoje presvedčenie o Jej tehotenstve a slávny svätec nenachádzal nič iné, kam by sa mohol utiekať pre utíšenie svojho zármutku. Nebeská Kňazná zatiaľ stupňovala svoju láskavosť a bola úplne bez akýchkoľvek vonkajších nedostatkov. Jej očarujúca krása, zdravie a milota očividne vzrastali pred Jozefovým zrakom. To všetko iba podporovalo jeho nepokoj a viac mučilo jeho najčistejšiu lásku, takže jeho vnútro zmietali búrlivé vlny láskyplnej bolesti a nevýslovného zmätku, až konečne uviazol na brehu mora veľkého žiaľu, kam ho vrhli neodolateľné dôkazy jeho zmyslov ohľadne tehotenstva prečistej Márie. hoci sa jeho duch vždy stotožňoval s vôľou Božou, predsa jeho telo vo svojej slabosti cítilo dosť hodne nepokoja a zármutku, a nakoniec došiel až tam, že nevedel, kam sa obrátiť. Sila jeho tela bola zlomená a opúšťala ho, nie natoľko v dôsledku skutočnej choroby, ale pre slabosť a únavu. Tieto účinky jeho hlbokkej bolesti a ťažkomyselnosti zrejme sa javili i na jeho výzore. A k tomu ešte, pretože všetko trpel sám a nevyhľadával úľavu alebo utíšenie svojej bolesti tým, že sa zverí iným, ako to obyčajne trpiaci robievajú, jeho stav sa tým stával povážlivejší a tým nevyliciteľnejší.

389. Zármutok, ktorý v tom čase trpela najsvätejšia Mária, preplňoval Jej srdce a bol rovnako veľký ako Jozefov. Avšak napriek tomu, hoci Jej zármutok presahoval všetky medze, schopnosť Jej ušľachtilej a veľkomyselnej duše bola oveľa väčšia a preto bola schopná oveľa dokonalejšie skrývať svoj žal a používať svoje schopnosti na láskyplnú starostlivosť o svojho snúbenca, svätého Jozefa. Preto zármutok Ju len povzbudzoval, aby sa tým oddanejšie starala o jeho zdravie a pohodlie. Ale napriek tomu, pretože nedotknuteľné pravidlo všetkých skutkov najmúdrejšej Kráľovnej bolo konať všetko s dokonalou opatrnosťou a dokonalosťou, zachovávala i naďalej mlčanie o tajomstve, o prezradenie, ktorého nedostala žiaden pokyn. Hoci sama mohla obľahčiť svojmu snúbencovi vysvetlením, neurobila tak z úcty a vernosti prislúchajúcej tajomstvu Kráľa nebeského (Tob 13, 7). Čo sa týkalo Jej samej, napínala všetky sily; hovorila s Jozefom o jeho

zdraví, pýtala sa ho, čo by mohla urobiť, aby mu to poskytlo pomoc v jeho slabosti, ktorá sa ho tak zmocnila. Nútila ho, aby si trochu odpočinul a zotavil sa, že je povinnosťou podrobiť sa nutnej potrebe, aby opäť nadobudol sily a mohol pracovať pre Pána. Svätý Jozef pozoroval všetko jednanie svojej nebeskej Snúbenice a premýšľajúc o takých cnostiach, rozvahe a cítiac účinky jej jednania a prítomnosti povedal si: „Či je možné, aby žena takého chovania, v ktorej sa javia také milosti Pána, mohla mi spôsobiť také utrpenie? Ako sa môže zhodovať taká múdrosť a svätosť s týmito zjavnými znakmi jej nevernosti k Bohu a ku mne, hoci Ju tak veľmi milujem? Ak sa rozhodnem prepustiť ju alebo ju opustiť, stratím láskavú spoločníčku, svoje pohodlie, domov i pokoj. Kde nájdem také požehnanie, ktoré by sa Jej vyrovnalo, keď ju opustím? Kde nájdem útechu, keď toto sklame? Ale toto všetko menej závaží, než pohana spojená s týmto smutným nešťastím, v ktorom by som bol ako spoluvinník zločinu. Nie je možné, aby táto udalosť ostala utajená, lebo čas všetko ukáže, i keby som sa teraz ja snažil zakryť to. Keby som sa vydával za pôvodcu tejto tehotnosti, to by bol plný podvod a škvrna na mojom dobrom mene a svedomí. Nemôžem uznať, že som to spôsobil ja, ani to nemôžem pripisovať žiadnemu inému pôvodcovi, ktorého by som poznal. Čo mám teda spraviť v tejto hroznej tiesni? Najmenšie zlo bude, keď opustím svoj dom a vzdialim sa, prv než nastane čas Jej pôrodu, lebo potom by som bol ešte viac zmätený a trápený. Potom by som bol nútený žiť vo vlastnom dome s dieťaťom, ktoré nie je moje a nemal by som potom možnosť nájsť z toho nejaké východisko alebo výhovorku.“

390. Keď Kňazná nebies vytušila rozhodnutie svojho snúbenca svätého Jozefa, že ju mieni opustiť a vzdialiť sa, vo svojom veľkom zármutku sa obrátila ku svojim svätým anjelom a povedala im: „Požehnaní duchovia a sluhovia najvyššieho Kráľa, ktorý vás povzniesol k blaženosti, ktorú požívate a z Ktorého láskavej Prozreteľnosti ma sprevádzate ako Jeho verní sluhovia a moji strážcovia, úpenlivo vás prosím, priatelia moji, aby ste predložili Jeho božskej Dobrote súženie môjho snúbenca Jozefa. Proste Pána, aby naň vzhliadol a potešil ho ako pravý Otec. A tiež vy, ktorí tak oddane poslúchate Jeho slová, vyslyšte tiež moje prosby; v mene Toho, ktorý je nekonečný, a ktorému mám vo svojom lone dať ľudskú podobu, prosím, zaprisahám a pokorne vás žiadam, aby ste bezodkladne pomohli a uľavili môjmu nanajvyš vernému manželovi v súžení jeho srdca a vypudili z jeho mysle a srdca rozhodnutie, že ma opustí.“ Anjeli, ktorých Kráľovná vyvolila pre tento účel, ihneď poslúchli a vstúpili do srdca svätého Jozefa mnoho svätých myšlienok, ktoré ho opäť presvedčovali, že jeho Snúbenica Mária je svätá a nanajvyš dokonalejšia a aby o nej nemyslel nič zlé; že Boh je nevystihnuteľný vo svojich skutkoch a nanajvyš skrytý vo svojich súdoch; že vždy je nanajvyš verný k tým, ktorí v Neho dúfajú a že ich nikdy neodmietne a neopustí v ich súženiach.

391. Takými a podobnými myšlienkami sa duch svätého Jozefa trochu upokojil, hoci nevedel, odkiaľ prišli; keď však príčina jeho zármutku nebola odstránená, čoskoro do neho zas upadol, nenachádzal nič, čo by uistilo a utíšilo jeho dušu, a vrátil sa k rozhodnutiu, že opustí dom a svoju Snúbenicu a vzdiali sa. Nebeská Kráľovná vedela o jeho rozhodnutí a usúdila, že je potrebné odvrátiť toto nebezpečenstvo a naliehať vrúcnyimi modlitbami o pomoc. Obrátila sa s horlivosťou k svojmu najsvätejšiemu Synovi vo svojom lone a s najvrúcnejšími citmi svojej duše prosila: „Pane a Bože moje duše, s Tvojím súhlasom, hoci som iba prach a popol (Gen 18, 27), budem hovoriť v Tvojej kráľovskej prítomnosti a vyjavím Ti svoje túžby, ktoré pred Tebou nemožno ukrývať. (Ž 34, 10n. Moja povinnosť je, aby som neodkladala s pomocou svojmu manželovi, ktorého si mi dal. Vidím, že je zdrvený súžením, ktoré si naň zoslal a nebolo by dobré, keby som ho v ňom opustila, ak som našla milosť pred Tvojimi očami, snažne Ťa prosím, Pane a večný Bože, pre lásku, ktorá Ťa prinútila vojsť do lona svojej služobnice pre spasenie ľudstva, aby si ráčil potešiť svojho služobníka Jozefa a urob ho schopným, aby mi napomáhal pri uskutočnení Tvojho veľkého diela. Nebolo by dobré, aby som ja, Tvoja služobnica, ostala bez manžela, ktorý by ma ochránil a opatroval. Nedopusť, môj Pane a Bože, aby urobil, čo si predsavzal, a odišiel odo mňa.“

392. Najvyšší jej odpovedal: „Moja najdrahšia Holubička, Ja teraz navštívim svojho služobníka Jozefa s útechou; a potom, keď mu zjavím skrz svojho anjela tajomstvo, ktoré doteraz nepozná môžeš s ním otvorene hovoriť o všetkom, čo som ti urobil a nebude už potrebné o tejto veci zachovávať mlčanie. Naplním ho svojím duchom a urobím ho schopným vykonávať svoj podiel pri týchto tajomstvách. On ti pri nich bude slúžiť a vypomáhať pri všetkom, čo sa stane.“ Tento sľub

Pána potešil najsvätejšiu Máriu a upokojil Ju; vzdávala vrúcne vďaky Pánovi, Ktorý všetky veci riadi v obdivuhodnom poriadku, miere a váhe. Lebo okrem útechy, ktorú jej poskytla úľava od starostí, poznala tiež dobre, aké bolo prospešné, že Jozefova skúška bola predĺžená týmto súžením prv, než mu bolo zverené na opatrovanie veľké tajomstvo.

393. Svätý Jozef zatiaľ úzkostlivo uvažoval ako má správne jednať, lebo tieto útrapy znášal už dva mesiace; a teraz premožený ich ťarchou uvažoval sám v sebe: „Nenachádzam lepšie východisko z týchto ťažkostí, než odísť. Uznávam, že moja snúbenica je nanajvýš dokonalá a všetko u Nej ukazuje, že je svätá; ale napriek tomu všetkému je tehotná a toto tajomstvo neviem preniknúť. Nechcem poškodiť Jej povest' svätosti tým, že sa na ňu uvalí zákonitý trest; ale tiež nemôžem zostať a byť svedkom následkov Jej tehotnosti. Opustím Ju teraz a odovzdám sa do Prozreteľnosti Pána, ktorý ma spravuje (riadi).“ Na to sa rozhodol, že v tú noc odíde, a aby bol pripravený na cestu, zabalil si nejaké šaty a niektoré iné maličkosti do malého balíčka. Požiadal tiež niektorých dlžníkov o zaplatenie mzdy za vykonanú prácu a uložil sa k spánku s úmyslom, že o polnoci odíde. Ale pre zvláštnosť tohto kroku a pretože mal zvyk všetky svoje úmysly odovzdávať v modlitbe Bohu, keď sa už rozhodol, povedal Pánovi: „Najvyšší, večný Bože našich otcov Abraháma, Izáka a Jakuba, Ty jediné prvé útočisko núdzou trpiacich a strápených. Tvoja dobrota dobre vie o žalosti a trýzni môjho srdca. Ty tiež vieš, ó Pane (hoci som nehodný), že nemám vinu na tom, čo mi spôsobuje zármutok a taktiež vieš, akú hanbu a nebezpečenstvo bude mať vzápätí stav mojej Snúbenice. Ja Ju nepovažujem za cudzoložnicu, lebo na nej vidím veľké cnosti a dokonalosti; napriek tomu však vidím, že je tehotná. Neviem, kým alebo akým spôsobom sa to stalo; a preto nemôžem nájsť žiaden prostriedok, ktorý by mi vrátil pokoj. Aby som teda zvolil najmenšie zlo, odídem od Nej a vyhľadám si miesto, kde ma nik nepozná a odovzdaný do Tvojej Prozreteľnosti strávim svoj život na púšti. Neopúšťaj ma, môj Pane a večný Bože, lebo si žiadam jedine Teba ctiť a Tebe slúžiť.“

394. Svätý Jozef ležiac na tvári urobil sľub, že pôjde do jeruzalemského chrámu a obetuje čiastku z toho malého obnosu peňazí, ktoré si obstaral na cestu, aby Boh Márii, jeho Snúbenici, pomáhal, chránil a oslobodil ju od všetkých ľudských nešťastí a nehôd, lebo úprimnosť a úcta tohoto Božieho muža, akú mal k nebeskej Panej, bola naozaj veľká. Po tejto modlitbe sa uložil ku krátkemu spánku s úmyslom, že o polnoci tajne odíde od svojej Snúbenice. V tomto spánku sa však stalo, o čom budem hovoriť v nasledujúcej kapitole. Veľká Kňazná nebies (uistená Božským prisľúbením) pozorovala zo svojej izbičky všetko, čo sa svätý Jozef chystal urobiť, lebo Všemohúci Jej to zjavil. A keď počula sľub, ktorý urobil v jej prospech a videla ten malý balík a chudobné malé zaopatrenie, ktoré si pripravil na cestu, naplnil Ju nežný súcit a opäť sa naň modlila, vzdávala chvály a vďaky Pánovi za Jeho Prozreteľnosť, s ktorou nad všetku ľudskú moc a pochopenie riadi všetky skutky ľudí. Jeho Velebnosť riadila udalosti tak, aby sa obidvaja - najsvätejšia Mária i svätý Jozef - boli privedení až k dosiahnutiu najvyššieho bodu vnútorného zármutku a okrem zásluh za toto predĺžené mučenie získali tiež obdivuhodné a vzácne požehnanie božskej útechy, aké si tým zaslúžili. Ačkoľvek vznešená Pani zotrvala vo viere a dôvere, že Pán zavčas zakročí a preto zotrvala v zachovávaní mlčania, aby neprezradila tajomstvo, o prezradenie ktorého jej Pán nič neprikázal, predsa veľmi trpela pre Jozefove rozhodnutie, že ju opustí. Uvažovala o veľkých obtiažkach, aké bude mať, keď bude sama, bez spoločníka a ochrancu, na ktorého sa mohla spoliehať, že Jej poskytne útechu i pomoc prirodzeného poriadku, lebo vedela, že nemôže očakávať, aby Jej všetko prichádzalo podľa poriadku nadprirodzeného a zázračne. Ale všetky Jej vzdychy Jej nijako nebránili, aby konala najvznešenejšie cnosti s veľkodušnou myslou, ako napríklad trpezlivo znášať útrapy a podozrievanie svätého Jozefa i následky toho; opatrnosť, s akou sa zdržovala od vyzradenia tajomstva pre jeho veľkosť, s akou sa zdržovala od vyzradenia tajomstva pre jeho veľkosť; mlčanlivosť, ktorou sa vyznačovala ako žena, ktorá sa vedela zdržať, aby hovorila o tom, k čomu Ju nútili toľké ľudské dôvody, aby to povedala, zhovievavosť a pokora, keď ticho znášala podozrievanie svätého Jozefa. Aj v mnohých iných cnostiach sa obdivuhodnej cvičila v tomto ťažkom čase, čím nás poučila, ako máme skladať svoju dôveru vo Všemohúceho, že nás vyslobodí z najväčších utrpení.

Poučenie, ktoré mi dala Mária, Kráľovná nebies.

395. Dcéra moja, príklad mojej mlčanlivosti, o ktorej si písala, mal by ťa naučiť, aby si ju používala ak vodítko na zachovanie prejavov priazne a tajomstiev Pána, to je, aby si ich uchovávala skryté vo svojom srdci. Hoci by sa niekedy mohlo zdať prospešné vyjaviť ich pre útechu niektorej duše, nesmieš jednať podľa takého hľadiska bez toho, aby si sa predtým neporadila pri modlitbe s Bohom a s tvojimi predstavenými. Tieto duchovné veci nesmú závisieť od ľudských citov, ktoré tak veľmi podliehajú vášňam a prirodzeným náklonnostiam. Vždy je tu veľké nebezpečenstvo, že by sa mohlo pokladať za prospešné to, čo je vlastne škodlivé, alebo za službu Božiu to, čo je vlastne urážkou. Telesné oči a náklonnosti (1 Kor 2, 14) nemôžu rozoznávať vnútorné hnutia, aby sa mohlo s istotou povedať, ktoré z nich je božské, spôsobené milosťou, alebo ktoré je ľudské, pochádzajúce z nezriadenej záľuby. Ačkoľvek je veľký rozdiel medzi týmito dvoma druhmi náklonností a ich príčinami, predsa však ak tvore nie je vysoko osvietený a ak neodumrel svojim vášňam, nemôže ten rozdiel rozoznať, ani oddeliť vzácne od chatrného (jer 15, 19). Ešte väčšie je toto nebezpečenstvo, keď sa k tomu primieša nejaká ľudská pohnútko, alebo je podkladom nášho jednania, ale potom sa obyčajne do toho vlúdi naša sebaláska a odníme nám súdnosť a prehliadnutie k nebeským a duchovným veciam a vedie k mnohým náhlým, nebezpečným pádom.

396. Nech je teda vždy tvojim pravidlom, podľa ktorého sa máš riadiť, že neprezradíš nikomu nič, okrem tvojho duchovného vodcu, kým ti neprikážem ináč. Keď som sa stala tvojou učiteľkou, budem dbať o to, aby som ti dávala rady a pokyny v tomto i vo všetkých iných veciach, aby si nezblúdila z cesty, ktorú ti vyznačila vôľa môjho najsvätejšieho Syna. Preto ti pripomínam, aby si vysoko cenila všetky dobrodenia a zjavenia, ktoré Ti dáva Najvyšší. Uchovávaj si ich s veľkomyselným srdcom, váž si ich, ďakuj za ne a predovšetkým ich používaj a dávaj im prednosť najmä pred tým, čo pochádza z tvojej náklonnosti. Úctivá bázeň Božia ma zaväzovala k mlčaniu, keď som mala (ako bolo správne) veľkú úctu k pokladu vo mne uloženému. Ale napriek prirodzeným citom lásky a povinnosti k môjmu pánovi a snúbencovi Jozefovi, a nedbajúc na bolesť a súcit s jeho utrpením, od ktorého som veľmi túžila ho oslobodiť, predsa som tajila tajomstvo svojho stavu mlčaním, dávala som predovšetkým prednosť tomu, aby som sa páčila Pánovi a Jemu som ponechávala obhájenie môjho prípadu. Podľa toho sa uč, aby si sa nikdy nehájila proti obvineniam, i keby si bola úplne nevinná. Prenehaj obhájenie Pánovi a dôveruj v Jeho lásku. Zver svoju povest Jeho starostlivosti a zatiaľ premáhaj trpezlivosťou a pokorou, miernosťou a láskavými slovami tých, ktorí ťa urážajú. Nadovšetko si na vlastné oči videla vonkajšie isté znaky tvojho úsudku, lebo dokonalá, úprimná láska ti pomôže nájsť opatrnú zámienku a omluvu pre všetky pochybenia tvojich blízkych. Boh pre také jednanie postavil ako žiariaci príklad môjho snúbenca svätého Jozefa, lebo nik nemal zrejmejší dôkaz o zle ako on a tiež nik nebol taký opatrný v odročovaní svojho súdu. V zákone opatrnej a svätej lásky sa musí považovať za múdrosť a nie za smelosť a opovážlivosť, ak sa niekto domnieva, že vec má vyššiu príčinu, hoci snáď ešte neznámu, než posudzovať našich blízkych pre chyby, pri ktorých ich vina nie je úplne zrejmá. Toto zvláštne poučenie nedávam pre tých, ktorí sú v stave manželskom, lebo tí si môžu vziať poučenie z celého môjho života. Ale z vyššie uvedeného poučenia všetci môžu mať úžitok, hoci teraz mám na zreteli len tvoj pokrok, po ktorom túžim so zvláštnou láskou. Počúvaj ma, dcéra, konaj podľa mojich rád a nasleduj tieto moje slová života večného.

K a p i t o l a 3 .

Anjel Pána hovorí k Jozefovi v snoch a poučuje o tajomstve vtelenia; ako sa choval potom.

397. Bolesť žiarlivosti núti tých, ktorých postihla k takej bdelosti, že ich často prebúdza zo sna, ale vôbec úplne odháňa spánok a nedopraje im odpočinok. Nik ešte netrpel touto úzkosťou v takom stupni ako svätý Jozef, hoci - keby bol poznal pravdu - bol by k tomu mal zo všetkých najmenšiu príčinu. Bol obdarený vysokým osvietením a vedomosťami, takže mohol preniknúť hĺbkou

nesmiernej svätosti a dokonalosti svojej nebeskej Snúbenice. Pretože však príčiny, ktoré ho nútili, aby sa vzdal práva na tak veľké požehnanie, boli neúprosne, prirodzene z toho vyplývalo, že vedomie toho, čo má stratiť, ešte k tomu pridalo bolesť, že sa má od toho dobra odlúčiť. Preto, čo trpel v tomto ohľade svätý Jozef, prevyšuje všetko, čo kedy ktorý muž trpel, lebo strata žiadneho z mužov sa nevyrovnala jeho strate a žiaden by ju nemohol tak cítiť, ako on. Okrem toho bol tiež veľký rozdiel v horlivosti a žiarlivosti tohto verného služobníka Božieho a žiarlivosti iných v podobnom postavení. Keď človek vrúcne miluje, žiarlivosť mu spôsobuje veľkú úzkosť a snahu, aby zabránil strate milovaného predmetu; a k tejto úzkosti prirodzene sa pojí bolesť spôsobená obavami, aby milovanú bytosť neodlúčili iní. Tento druh citov sa obyčajne nazýva žiarlivosť. Tí, ktorých ovládajú nezriadené vášne a pre nedostatok opatrnosti alebo iných cností im povoľujú, obyčajne im to spôsobuje rôzne pocity hnevu, zúrivosti, nenávidia milovanú osobu alebo súpera, ktorý prekáža návratu lásky, nech je to už láska riadna alebo. Potom vznikajú búrky podozrievavosti, domnienok a predstáv pochádzajúcich z tých vášní, búrka striedajúca túžby a ošklivosť, láskyplnú náchylnosť na márnú ľútosť. Tak popudlivé a chtivé mocnosti sú v ustavičnom boji, bez ohľadu na požiadavky rozumu a opatrnosti, lebo tento druh bolesti mátie rozum, prekrucuje pohnútky a odmieta opatrnosť.

398. Ale u svätého Jozefa tento poriadok nebol skazený všetkými týmito obavami, ani v ňom nemohli nájsť miesto pre jeho veľkú svätosť jeho Snúbenice; lebo u Nej nemohol nájsť nejakej chyby, ktoré by ho dráždili k hnevu, ani nemal žiadne podozrenie, že Jej lásku získal niekto iný, proti ktorému by jeho závisť mohla povstať na obranu. Žiarlivosť svätého Jozefa bola založená úplne iba na jeho veľkej láske k presvätej Márii, v istej podmiennečnej neistote a i podozrení, či jeho Snúbenica úplne opätovala jeho lásku, lebo nenašiel žiadne také silné dôvody proti, aké našiel pre svoju nedôveru, žiadne také silné dôvody proti, aké našiel pre svoju nedôveru. V jeho prípade nebolo potrebné väčšej neistoty, aby mu spôsobila taký veľký zármutok, lebo v práve na manželku nemôže byť trpený žiaden sok. Preto čistá manželská láska nášho svätca, ktorá naplňovala celé jeho srdce, sama stačila spôsobiť tu najväčšiu žalosť pri najmenšom objavení nevernosti, alebo pre nebezpečenstvo, že by mohol stratiť tento nanajvýš dokonalý, krásny a milý predmet všetkých svojich túžob a myšlienok. Ak má láska také spravodlivé pohnútky, potom putá a reťaze, ktoré pútajú srdce, sú silné a nezničiteľné a jej nadvláda je mocná najmä tam, kde nie sú žiadne nedokonalosti, ktoré by ju oslabovali. Na našej Kráľovnej nebolo v duchovnom ani prirodzenom poriadku nič, čo by u Jej svätého snúbenca prispievalo na zmenšenie alebo zmierenie tejto lásky, ale iba to, čo pri mnohých príležitostiach a pre mnohé dôvody rozplamení jeho lásku na mocnejší plameň.

399. Keď svätý Jozef vykonal vyššie uvedenú modlitbu, preplnený žiaľom, ktorý sa teraz už stal neznesiteľnou bolesťou, uložil sa ku krátkemu spánku, istý, že v pravom čase vstane, aby - ako myslel - bez vedomia svojej manželky o polnoci opustil svoj domov. Nebeská Pani očakávala zákrok Boží, lebo Ho o to pokorne prosila. Vedela, že utrpenie jej znepokojeného manžela dosiahlo už tak vysoký bod, že milosrdná pomoc Božia je už nutná. Najvyšší poslal svojho archanjela Gabriela, aby sa Jozefovi zjavil vo sne a zdelil mu tajomstvo vtelenia a vykúpenia slovami, ktoré sú napísané v evanjeliu. U niekoho by to mohlo vzbudiť údiv (aký to vzbudilo aj u mňa), prečo hovoril archanjel s Jozefom v spánku a nie, keď toto tajomstvo bolo tak vysoké a tak ťažké na pochopenie, najmä v terajšom znepokojenom a rozrušenom stave jeho mysle kdežto iným to isté tajomstvo nebolo oznámené v spánku, ale pri jasnom vedomí.

400. Príčinou takeého jednanja je vždy iba spravodlivá, svätá a dokonalá vôľa Božia. Ale nakoľko som to poznala, zmienim sa trochu na vysvetlenie aj o iných príčinách. Prvá príčina je, že svätý Jozef bol taký múdry, taký plný nebeského svetla a mal takú vysokú mienku o našej najsvätejšej Panej, blahoslavennej Márii, že neboli potrebné silné dôvody, aby bol presvedčený a uistený o Jej dôstojnosti a o tajomstvách vtelenia, lebo k dobre zmýšľajúcemu srdcu božské vnuknutia ľahko nájdú prístup. Druhá príčina je, že jeho nepokoj mal svoj počiatok vo zmysloch, najmä, že tehotnosť svojej Snúbenice pozoroval vlastnými očami. Preto bola to spravodlivá pokuta, aby za to, že oči mu dali príčinu k podozreniu, boli akosi umŕtvené tým, že boli zbavené pohľadu na anjelský zjav. Tretia príčina je akýsi následok druhej príčiny: Hoci sa svätý Jozef nedopustil žiadnej viny, bol

pod vplyvom svojho utrpenia a jeho zmysly boli takmer otupené a neschopné prijať zmyslové poňatie anjelovej reči. Preto bolo vhodnejšie, aby mu anjel priniesol to posolstvo v dobe, keď jeho zmysly, ktoré ho pohoršovali, boli nečinné a akoby mŕtve. Tak mohol potom svätý muž, keď opäť nadobudol ich plné užívanie, očistiť sa a stať sa schopný mnohými úkonmi cností pre pôsobenie Ducha svätého, ktoré bolo Jozefovým rozčúlením a nepokojom úplne prerušené.

401. Z toho tiež vyrozumieme, prečo Boh častejšie hovoril k dávnym Otcom v spánku, než sa to stáva Jeho verným v dobe zákona svätého evanjelia; v Novom zákone je oveľa menej zjavení v snoch, než priamych rozhovoroch s anjelmi, ktoré sú účinnejším prostriedkom pre oznámenie. Vysvetlenie tejto pravdy je toto: pretože podľa Božského ustanovenia najväčšia prekážka k dôvernejšiemu obcovaniu a rozhovoru duší s Bohom a Jeho anjelmi sú spáchané hriechy, hoci iba všedné, alebo iba nedokonalosti, z toho je zrejmé, že od toho času, keď sa božské Slovo stalo človekom a obcovalo so smrteľnými ľuďmi sú alebo môžu byť, všetky naše zmysly a mocnosti zo dňa na deň očisťované a posväcované používaním viditeľných čiže zmyslom prístupných sviatostí, ktoré človeka do istej miery oduševňujú a povyšujú, jeho malátne mocnosti oživujú a uschopňujú pre prijímanie božského vplyvu a pôsobenia, za toto požehnanie vďačíme v najväčšej miere predrahej krvi Krista Pána, viac, než naši predkovia; lebo jej účinkami podieľame sa na Jeho svätosti skrze sviatosti, ktoré nám dávajú účinky zvláštnych milostí v niektorých z nich aj duchovného rázu, ktoré nás určujú a pripravujú pre najvyššie ciele. Kedykoľvek však Pán v našich časoch hovoril alebo hovorí s niekým v spánku, vylučuje činnosť zmyslov, akoby boli nehodné a nepripravené vojsť do duchovného zasnúbenia Jeho obcovania s nimi a božského vplyvu.

402. Z tejto náuky je tiež zrejmé, že ľudia, aby mohli prijať skryté dobrodenia Pána, musia byť zbavení nielen všetkých vín a byť v posväcujúcej milosti, ale aby aj ich duch bol v mieri a pokoji; lebo ak sú mocnosti v zmätku (ako bolo u svätého Jozefa), duša nie je v primeranom stave, aby prijala také vznešené a jemné vplyvy, aké plynú z návštev a útech Pána. Nie je nič neobyčajné, že i keď protivenstvá a utrpenia hoci sebaviac rozmnožujú zásluhy duše (ako to bolo u svätého Jozefa, snúbenca našej Kráľovnej), predsa prekazujú božskému pôsobeniu. V utrpení duša bojuje s mocnosťami temnoty, kdežto pre útechy a obcovanie s Bohom musíme mať svetlo; a preto ak sa dívame na tmu, aj keď iba preto, aby sme ju odohnali, nezrovnáva sa to s pohľadom na Boha a anjelov. Avšak aj pri takom zápase a boji s pokušeniami, ktoré môžeme prirovnáť k nočnému snu, je predsa možné počuť hlas Pána a za pomoci anjelov ho rozoznať, ako sa to stalo svätému Jozefovi. On všetko počul a všetko rozumel, čo povedal svätý Gabriel: že sa nemusí obávať ostať so svojou Snúbenicou Máriou (Mt 20, 21), lebo to, čo nosí vo svojom živote, je dielo Ducha Svätého; že porodí Syna, ktorý sa bude nazývať Ježiš a ktorý bude Spasiteľom svojho ľudu; že vo všetkom tom sa splní proroctvo Izaiáša, ktorý hovorí: Hľa, Panna počne a porodí Syna a bude sa volať Emanuel, čo znamená Boh s nami (Iz 7, 14). Svätý Jozef nevidel anjela obrazne, iba počul vnútorný hlas a porozumel hneď celé tajomstvo. Slová anjela už naznačovali, že svätý Jozef bol rozhodnutý prerušiť styky s najsvätejšou Máriou, lebo mu anjel povedal, aby Ju bez obavy prijal.

403. Svätý Jozef sa prebudil s plným vedomím, že jeho Snúbenica je naozaj Matka Božia. Plný radosti zo svojho šťastného osudu a nechopiteľného šťastia, ale súčasne tiež náhle preniknutý hlbokou ľútosťou nad tým, čo urobil, padol pokorne tvárou na zem a s mnohými inými radostnými prejavmi citov robil hrdinské úkony sebakorovania a vďaky. Ďakoval Pánovi za to, že mu zjavil toto tajomstvo, i za to, že ho ustanovil za manžela Tej, ktorú si Boh vyvolil za Matku, hoci nebol hodný byť ani Jej otrokom. Pri týchto vyznaniach a úkonoch cností ostal duch svätého Jozefa pokojný a priaznivý pre prijatie nových účinkov Ducha Svätého. Jeho pochybnosti a starosti za niekoľké posledné mesiace položili v ňom hlboké základy pokory, ktorú potreboval človek, ktorému malo byť zverené najvyššie tajomstvo Pána; a spomienka na jeho skúsenosti ostala mu poučením na celý život. Svätý muž sa začal obviňovať zo všetkého, čo sa stalo a plný ľúlosti sa modlil: „Ó moja nebeská Nevesta a najtichšia Holubička, ktorú si Najvyšší vyvolil za svoj príbytok a za svoju Matku, ako som sa mohol ja, Tvoj nehodný otrok, odvážiť pochybovať o Tvojej vernosti? Ako si mohol prach a popol dovoliť, aby mu slúžila Tá, ktorá je Kráľovná neba i zeme a Pani vesmíru? Ako to, že som nebozkával zem, ktorej sa dotýkali Tvoje nohy? Prečo som nemal najväčšiu starosť, aby som Ti slúžil na kolenách? Ako sa budem môcť odvážiť v Tvojej prítomnosti

pozdvihnúť oči a ostať v Tvojej spoločnosti alebo otvoriť svoje pery, aby som k Tebe prehovoril? Ó, Pane a Bože môj, daj mi milosť a silu, aby som Ju požiadal o odpustenie a nakloň Jej srdce k milosrdenstvu, aby neopovrhovala svojim zarmúteným služobníkom podľa jeho previnenia. Ó, beda mi! Keď Ona je plná svetla a milostí a nosí pod srdcom Pôvodcu svetla, všetky moje myšlienky videla svojim zrakom a tiež to, že som mal v úmysle opustiť Ju; aká to bude odo mňa smelosť, aby som sa ukázal v Jej prítomnosti. Teraz poznávam svoje hrubé chovanie a veľkú chybu, pretože aj pri takej veľkej svätosti, akú som mal pred očami, povoľoval som svojim neoprávneným myšlienkam a pochybnostiam o Jej vernosti, ktorej som nebol hodný. A keby ma Tvoja spravodlivosť z trestu nechala uskutočniť svoje opovážlivé rozhodnutie, aký by som teraz bol nešťastný! Večné vďaka Tebe, najvyšší Pane, že takú veľkú milosť! Pomôž mi, najmocnejší Kráľ, aby som vykonal nejaké zadosťučinenie. Pôjdem ku svojej snúbenici a Panej, dúfajúc v Jej láskavosť a dobrotu; padnem Jej k nohám a budem prosiť o odpustenie, aby si kvôli Nej, Ty môj večný Pane a Bože, zhladal na mňa pohľadom Otca a odpustil mi môj hrubý úmysel.“

404. Svätý snúbenec potom opustil svoju malú izbičku a pozoroval na sebe veľkú zmenu v pocitoch od toho času, čo sa uložil k spánku. Pretože Kráľovná nebies sa vždy zdržovala v ústraní, nechcel Ju vyrušovať z Jej sladkého rozjímania, dakedy by si to Ona sama nepriala. Zatiaľ muž Boží rozbalil svoj malý balík, ktorý si pripravil a prelieval pritom hojné slzy celkom s iným pocitom, než ho balil. S plačom začal prejavovať svojej nebeskej Snúbenici úctu tak, že upratoval miestnosti, umýval podlahu, ktorej sa mali dotýkať posvätné nohy najsvätejšej Márie. Konal tiež iné domáce práce, ktoré obyčajne prenechával nebeskej Panej, kým sa nedozvedel o Jej dôstojnosti. Rozhodol sa, že úplne zmení svoj vzťah k Nej, že vezme na seba úlohu sluhy a Jej prenechá hodnosť Panej. Od toho dňa nastal medzi Máriou a Jozefom nevídaný spor, kto z nich by mal mať dovolené, aby preukazoval väčšiu horlivosť, aby slúžil druhému a v pokore. Kráľovná nebies videla všetko, čo sa dialo s Jozefom a žiadna jeho myšlienka alebo pohyb neunikol Jej pozornosti. Keď prišla vhodná chvíľa, svätý Jozef prišiel k modlitebni najsvätejšej Márie, a Ona ho prijala s najnežnejšou láskavosťou, ako to budem rozprávať v nasledujúcej kapitole.

Poučenie, ktoré mi udelila nebeská Pani, najsvätejšia Mária

405. Dcéra moja, v tom, čo si poznala v tejto kapitole, máš krásny dôvod, aby si chválila obdivuhodné cesty Božskej múdrosti, keď krížom navštevuje a opätovne potešuje svojich vyvolených služobníkov; z oboch, ako z jedného tak i z druhého vyvodí pre nich rozmnoženie zásluh a slávy. Okrem tohoto poučenia chcem ti dať ešte ďalšie, nanajvýš dôležité pre tvoj smer a pre úzky chodník, ktorí ti Najvyšší určil. To jest, aby si sa zo všetkých síl snažila zachovať kľud a vnútorný pokoj nenechaj sa ňou olúpiť žiadnou znepokojujúcou príhodou tohto života a maj stále na mysli príklad a poučenie, ktoré obsahuje táto časť života môjho snúbenca svätého Jozefa. Najvyšší nechce svoje tvory utrpením znepokojiť, ale dáva im príležitosť, aby získali zásluhy; nie aby stratili odvahu, ale aby vyskúšali svoju silu, čo dokážu s podporou milosti. I keď prudké pokušenia obyčajne uzatvárajú nebo vznešeného pokoja a poznania Boha a dávajú tvorovi pevnejší základ pre poznanie svojej nízkosti, predsa, keď duša stratí vnútorný pokoj a rovnováhu, stane sa nespôsobilá pre návštevu Pána, pre počatie Jeho hlasu a pre povznesenie sa k Jeho objatiu. Velebnosť božia neprichádza v búrlivom mraku (3 Kr 19, 12), ani nebudú žiariť paprsky tohoto najvyššieho Slnka spravodlivosti, keď nepanuje v duši pokoj.

406. Keď teda nedostatok kľudu tak prekáža čistému obcovaniu s Najvyšším, je zrejmé, že hriechy sú oveľa väčšia prekážka pre toto veľké požehnanie. Prajem si, aby si bedlivo dbala na túto náuku a neopovážila si dovoliť nejakú nedbalosť pri akomkoľvek používaní tvojich schopností. Pretože si tak často urážala Pána, pros o Jeho milosrdenstvo, plač a umývaj sa zo svojich hriechov hojnými slzami; pamätaj, že pod trestom večného zatratenia ako neverná, si povinná bdieť nad svojou dušou a zachovať ju pre večné miesto odpočinku u Všemohúceho čistú, bez škvrny a neznepokojenú tak, aby Boh mohol prijať a nájsť v nej príjemný príbytok (1 Kor 2, 16). Súlad tvojich schopností a pocitov má byť ako hudba jemných, sluchu lahodiacich hudobných nástrojov, pri ktorej čím jemnejší je súlad, tým väčšie je nebezpečenstvo nesúladu a tým viac sa musí dávať pozor, aby sme nástroj chránili pred hrubými dotykmi. Veď aj samotná atmosféra, nakazená pozemskými sklonmi, stačí rozrušiť a nakaziť mocnosti duše zasvätené Bohu. Snaž sa teda viesť opatrný život a udržiavať

úplnú kontrolu nad svojimi mocnosťami a ich činnosťou. Ak si niekedy vyrušená a rozladená v zachovávaní tohoto poriadku, snaž sa dávať pozor na božské svetlo, používaj ho bez obavy, snaž sa dávať pozor na božské svetlo, používaj ho bez obavy a bez odkladu a konaj s jeho pomocou to, čo je nanajvýš dokonalé a čisté. V tom ti poukazujem na príklad môjho snúbenca svätého Jozefa, ktorý uveril anjelovi bez okamihu váhania s rýchlou poslušnosťou vykonal, čo mu bolo rozkázané; tým zaslúžil veľkú odmenu a bol povýšený na vysokú dôstojnosť. Keď sa potom tak hlboko pokoroval, pretože mal také veľké, i keď iba zdanlivé príčiny k nepokoju, a vôbec nezhrešil tým, čo urobil; ako musíš ty obyčajný zemský červík, uznávať svoju malosť a pokorovať sa do prachu, oplakávajúc svoje nedbalosti a hriechy, aby Najvyšší mohol na teba pozeráť ako Otec a aj ako Ženich.

K a p i t o l a 4

Svätý Jozef prosí svoju snúbenicu, najsvätejšiu Máriu za odpustenie a nebeská Pani ho s veľkou múdrosťou teší

407. Manžel presvätej Panny Márie, svätý Jozef, teraz lepšie informovaný, čakal kým jeho najsvätejšia Snúbenica ukončila svoje rozjímanie a potom v hodine, ktorú poznal, otvoril dvere skromného bytu, ktorý obývala Matka nebeského Kráľa. A len čo vkročil, padol svätý muž na kolená a s najhlbšou úctou a pokorou povedal: „Moja Pani a Snúbenica, pravá Matka večného slova, tu, hľa ja Tvoj služobník kľáčim pri nohách Tvojej dobroty. Pre Tvojho Boha a Pána, ktorého nosíš vo svojom panenskom živote, snažne Ťa prosím za odpustenie mojej drzosti. Som si istý, ó Pani, že žiadna z mojich myšlienok nie je skrytá pred Tvojou múdrosťou a pred Tvojím nebeským nazeraním. Bol som veľmi opovážlivý, keď som sa rozhodol opustiť Ťa a nie menšia bola moja hrubosť v tom, že som sa až doteraz choval k Tebe ako ku svojej podriadenej, namiesto toho, aby som Ti slúžil ako Matke svojho Pána a Boha. Ale Ty tiež vieš, že som to všetko robil z nevedomosti, pretože som nepoznal tajomstvo nebeského Kráľa a veľkosť Tvojej dôstojnosti, hoci som v Tebe ctil iné veľké dary Najvyššieho. Nehľaď, Pani moja na nevedomosť tak nízkeho tvora, ktorý teraz, lepšie poučený, zasväcuje svoje srdce a celý svoj život, Tvojej službe a starostlivosti. Nevstanem, kým ma neuistíš o Tvojej priazni a kým nedosiahnem odpustenie, Tvoju dobrú vôľu a požehnanie.

408. Presvätá Mária, počúvajúc pokorné slová svätého Jozefa, mala rôzne pocity. S nežnou radosťou v Pánovi pozorovala, ako bol spôsobilý, aby mu boli zverené tajomstvá Pána, keď ich uznával a ctil s takou hlbokou vierou a pokorou. Bola však trochu znepokojená jeho predsavzatím, na ktoré narážal slovami, že v budúcnosti sa k Nej bude chovať úctivo a pokorne, lebo pokorná Pani sa bála, že touto novotou stratí príležitosť k poslušnosti a k sebakorovaniu, ako služobnica svojho manžela. Ako človek, ktorý sa náhle ocitne v nebezpečenstve, že bude okradnutý o nejaký drahokam alebo poklad vysokej ceny, tak najsvätejšia Mária sa zarmútila pri myšlienke, že svätý Jozef už s Ňou nebude jednať ako s nižšou a vo všetkom jemu podriadenou, keď v Nej teraz poznal Matku Pána. Pozdvihla svojho svätého snúbenca a sama sa vrhla k jeho nohám (ačkoľvek on sa tomu snažil zabrániť) a povedala: „Pán a snúbenec môj, ja sama ťa mám žiadať o odpustenie; nie ja tebe, ale ty mi musíš odpustiť ten zármutok a horkosť, ktoré som ti spôsobil; a preto na kolenách ťa prosím o toto odpustenie, aj aby si zabudol na tie svoje starosti, lebo Najvyšší v božskom zaľúbení zhladal na moje túžby a utrpenie.“

409. Nebeskej Panej sa zdalo byť dobré, aby potešila svojho snúbenca a preto nie, aby ospravedlňovala, dodala: „Hoci veľmi som si priala, nemohla som ti k svojej ujme dať žiadnu správu ohľadne tajomstva, ktoré mocou Najvyššieho je vo mne skryté, lebo moja povinnosť, ako Jeho otrokyne bolo čakať na prejav Jeho svätej a dokonalej vôle. Zachovávala som mlčanie nie preto, že by som nemala úctu k tebe ako k svojmu pánovi a snúbencovi, lebo som vždy bola a vždy budem tvoja verná služobnica, ochotná vyhovieť všetkým tvojim prianiam a náklonnostiam. Z hĺbky svojho srdca a v mene Pána, ktorého v sebe nosím ťa prosím, aby nemenil spôsob jednanja

a chovania voči mne. Pán ma nevyvolil za svoju Matku preto, aby sa mi slúžilo a aby som rozkazovala v tomto živote, ale aby som bola služobnica a otrokyňa všetkých a vo všetkom poslúchala tvoju vôľu. Toto je moja povinnosť, môj pane, a bez nej by som žila neradostne a v samom zármutku. Je spravodlivé, aby si mi poskytol príležitosť plniť to, keď Najvyšší tak ustanoví. On mi obstaral tvoju ochranu a oddanú pomoc, aby som mohla žiť bezpečne v tieni tvojej starostlivej ochrany a s tvojou pomocou vychovala Plod môjho života, môjho Boha a Pána.“ Týmto a inými nanajvýš nežnými a presvedčivými slovami najsvätejšia Mária upokojila svätého Jozefa a on Ju pozdvihol zo zeme, na ktorej kľáčala, aby sa spolu poradili ohľadne všetkého, čo k tomu bude potrebné. Pretože nebeská Pani bola pri tejto príležitosti plná Ducha Svätého, a k tomu ešte nosila so sebou božské Slovo, pochádzajúce z Otca a Ducha Svätého, obdržal svätý Jozef zvláštne osvietenie a plnosť milosti Božej. Úplne obnovený v horlivosti ducha, povedal:

410. „Požehnaná si, Pani medzi všetkými ženami, šťastná a vyvolená pred všetkými národmi a pokoleniami. Nech je Stvoriteľ neba i zeme oslávený večnou chválou, lebo zo svojho vznešeného kráľovského trónu zhladal na teba a vyvolil si Ťa za svoj príbytok a v Tebe jedine splnil dávne prisľúbenie udelené patriarchom a prorokom. Nech Ho velebia všetky pokolenia, lebo v žiadnom inom nezvelebil svoje Meno tak, ako urobil v Tvojej pokore; a mňa najnepatrnejšieho zo všetkých živých, vo svojej blahosklonnosti vyvolil za svojho služobníka.“ Pri týchto slovách chvály a dobrorečenia Duch Svätý osvietil svätého Jozefa tým istým spôsobom, ako svätú Alžbetu, keď odpovedala na pozdrav našej Kráľovnej a Panej. Svetlo a vnuknutie, ktoré obdržal presvätý snúbenec, bolo obdivuhodne primerané jeho dôstojnosti a úradu. Nebeská Pani, keď počula slová svätého muža, odpovedala chválospevom Magnificat, tak ako urobil pri návšteve u svätej Alžbety a pridala ešte iné chválospevy. Bola celá rozrútená vo vytržení a vznášala sa nad zemou vo svetle, ktoré Ju obklopovalo a dary slávy zmenili Jej podobu.

411. Pri tomto nebeskom zjave bol svätý Jozef naplnený úžasom a nevýslovnou rozkošou, lebo ešte nikdy nevidel svoju najblahoslavenejšiu Snúbenicu v takej veľkej sláve a dokonalosti. Teraz Ju videl s úplným porozumením, lebo mu bola jasne ukázaná úplná neporušenosť a čistota Kňaznej nebies i tajomstvo Jej dôstojnosti. Videl a poznal v Jej panenskom lone človečenstvo Božieho dieťaťa, i zlúčenie dvoch prirodzeností vo večnom Slove. S hlbokou pokorou sa Mu klaňal, uznával Ho za svojho Vykupiteľa a obetoval sa Jeho Velebnosti. Pán naň pozeral tak dobrotivo a láskavo, ako na žiadneho iného človeka, lebo ho prijal za svojho nevlastného otca a dal mu ten titul. V súhlase s touto dôstojnosťou obdaril ho plnosťou vedomostí a nebeskými darmi, ktoré kresťanská zbožnosť môže a má uznávať. Nebudem sa rozširovať o tejto veľkej vznešenosti svätého Jozefa, ktorá mi bola zjavená, pretože by som tým predĺžila tento životopis nad stanovené medze.

412. Ale ak bolo dôkazom šľachetnosti svätého Jozefa a neklamným dôkazom jeho svätosti, že nepodľahol a nezomrel žiaľom, aký cítil pri myšlienke, že má stratiť milovanú Snúbenicu, je oveľa podivnejšie, že ho premohla neočakávaná radosť nad týmto zjavením pravdivého tajomstva spojeného s jeho Snúbenicou. V prvom prípade preukázal vysokú svätosť, v druhom však sa ukázal byť hodný takých darov, ktoré keby Pán nebol rozšíril jeho srdce, nebol by schopný prijať, ani prežiť a zniesť tú radosť svojej duše. Vo všetkom bol obnovený a povýšený, aby sa stal schopný správne sa chovať k Tej, ktorá bola Matka samého Boha a jeho Snúbenica, a spolupôsobiť s Ňou v tajomstve Vtelenia a v starostlivosti o Slovo, ktoré sa stalo telom, ako budem hovoriť neskoršie. Aby sa stal priaznivejší a tým viac si to považoval za povinnosť, aby slúžil svojej nebeskej Snúbenici, bol uvedený, že všetky dary a milosti obdržal iba kvôli Nej: tie, ktoré dostal pred zasnúbením obdržal preto, že bol vyvolený za Jej manžela, a po zasnúbení, pretože získal a zaslúžil si toto vyznamenanie. Taktiež videl, s akou múdrosťou naša veľká Pani s ním jednala, nielen, keď mu slúžila s takou dokonalou poslušnosťou a hlbokou pokorou, ale aj vtedy, keď ho utešovala v jeho utrpení a vyprosovala mu milosť a pomoc Ducha Svätého, skrývajúci veľmi opatrne svoje city, keď upokojovala a miernila jeho zármutok, čím ho vhodne prispôbovala pre účinky božského ducha. Ako bola Kňazná nebies nástrojom pre posvätenie svätého Jána Krstiteľa a jeho matky, tak tiež bola nápomocná v dosiahnutí ešte hojnejšej plnosti milostí pre svätého Jozefa. Nanajvýš verný a šťastný muž to všetko poznal a bol za to primerane vďačný ako najvernejší služobník.

413. Tieto veľké tajomstvá a mnohé iné, ktoré sa týkajú našej kráľovnej a jej snúbenca svätého Jozefa, svätí evanjelisti nespomenuli, a to nielen preto, že ich chceli zachovať vo svojich srdciach, ale tiež preto, že nanajvýš pokorná Pani, ani svätý Jozef o nich nikomu nič nepovedali. Ani nebolo potrebné zmieňovať sa o týchto divoch v živote Krista, nášho Pána, ktorý písali pre založenie našej viery v novej Cirkvi a v zákone milosti, lebo z takých vecí by mohli vzniknúť mnohé nepríjemnosti medzi pohanmi v počiatočných ich obrátení. Obdivuhodná prozreteľnosť Božia vo svojich skrytých a nevyspytateľných úsudkoch uschovala tieto tajomstvá pre vhodnejšiu dobu, o ktorej vedel vo svojej božskej múdrosti. Chcel, keď bude Cirkev založená a katolícka viera upevnená, a veriaci budú potrebovať prímluvu, pomoc a ochranu ich Kráľovnej a Panej, aby mohli z poznania týchto tajomstiev čerpať nové i staré poklady milosti a útechy (Mt 13, 52). Keď pomocou nového osvietenia poznajú, akú milujúcu Matku a pomocnú Prímluvkyňu majú v nebesiach u Jej Syna, ktorému Otec dal moc súdiť (Jn 5, 27), nech sa utiekajú o pomoc k Nej ako k jedinému svätému útočisku hriešnikov. Nech prenasledovania a slzy Cirkvi samej sú svedectvom, či taká doba utrpenia nás nepostihla v našich časoch; lebo nikdy neboli je skúšky väčšie než sú teraz, keď jej vlastní synovia, vychovaní na jej prsiach ju prenasledujú a snažia sa zničiť ju a premrhávajú poklad krvi jeho Nevesty s väčšou krutosťou, než činili jej najhorší nepriatelia. V tejto krajnej núdzi, keď preliata krv jej dietok volá do neba, a ešte oveľa hlasnejšie krv nášho najvyššieho kňaza Krista (Žid 12, 24), pošliapaná a poškvrená pod zámienkou spravodlivosti, volá v úzkostiach, čo robia najvernejšie dietky Cirkvi? Prečo sú také nemé? Prečo nevolajú k najsvätejšej Márii? Prečo sa nedovoľávajú Jej pomoci a nenaliehajú, aby pomohla? Aký teda div, že pomoc neprichádza, keď my odkladáme hľadať Ju a uznávať Ju za pravú Matku Božiu? Ja dosvedčujem, že toto Mesto Božie skrýva veľké tajomstvá, ktoré máme so živou vierou vyznávať a velebiť. Sú také veľké, že ich hlbšie poznanie je vyhradené až na dobu po všeobecnom zmŕtvychvstaní, kedy ich všetci svätí poznajú v Najvyššom. Zatiaľ však nech zbožní veriaci uznávajú blahosklonnosť ich nanajvýš milujúcej Kráľovnej a Panej v zjavovaní niektorých veľkých skrytých tajomstiev skrze mňa, najnehodnejší nástroj, lebo ja vo svojej slabosti a nepatrnosti som sa podobrala na túto prácu iba po opätovných rozkazoch a povzbudzovaniach Matky lásky, ako som už niekoľkokrát uviedla.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná a Pani nebies

414. Dcéra moja, môj účel keď ti v tomto životopise zjavujem tak mnohé posväcujúce udalosti a tajomstvá, ktoré si napísala, i mnohé iné, ktoré nemôžeš napísať, je aby si ich a môj život používala ako zrkadlo a posvätné pravidlá pre tvoje konanie. Všetky by mali byť vyryté na tabuľky tvojho srdca; a ja ti pripomínam učenie života večného, čím plním svoju povinnosť tvojej Učiteľky. Buď hotová poslúchať a plniť všetky prikázania ako ochotná a pozorná žiačka. A pokorná starostlivosť a pozornosť môjho snúbenca svätého Jozefa, jeho poslušnosť k božskému vedeniu a oceňovanie nebeských osvietení nech ti slúžia ako príklad. Lebo iba preto, že jeho srdce bolo dobre pripravené a ochotné konať Božiu vôľu, bol plnosťou milostí úplne zmenený a prispôbený pre úrad, ktorý mu určil Najvyšší. Vedomie tvojich hriechov nech je ti teda pohnútkou pre pokorné vykonávanie diela Božieho a nie zámienkou, aby si sa vyhýbala tomu, čo od teba Boh žiada.

415. Chcem ti však pri tejto príležitosti prejať výtku a nevôľu Najvyššieho voči smrteľníkom; tak pri porovnaní jednaní ľudí s pokorou a tichosťou, s akou som ja jednala so svojím snúbencom svätým Jozefom, môžeš to s pomocou božského osvietenia lepšie porozumieť. Príčina tejto výtky, ktorú Pán i ja musíme proti ľuďom vzniesť je neľudská zvrátenosť svojhlavého vzájomného jednania jedného s druhým s takým veľkým nedostatkom pokory a lásky. Tým sa dopúšťajú troch hriechov, ktoré veľmi urážajú Najvyššieho a nútia Všemohúceho i mňa, aby sme im odopierali mnohé milosrdenstvá. Prvý hriech je, že ľudia, hoci vedia, že všetci sú dietky jedného Otca na nebesiach (Iz 64, 8), dielo Jeho rúk, stvorení v tej istej prirodzenosti, milostivo živení a udržiavaní na žive Jeho Prozreteľnosťou, nasycovaní pri tom istom stole božských tajomstiev a Sviatostí, najmä Jeho vlastným Telom a Krvou, predsa zabúdajú a pohŕdajú všetkými týmito prednosťami a sústreďujú všetko svoj záujem na pozemské a malicherné záležitosti, bez príčiny sa rozčuľujú, nafukujú sa pýchou a hnevom, spôsobujú nesváry, hádky, dovoľujú si hovoriť utrhačné a hrubé slová, z ktorých vzniká vzájomná nenávisť na smrť neľudská pomsta. Druhý hriech je, že keď z ľudskej slabosti alebo v dôsledku neumŕtvenosti a podnietení diabolským pokušením upadnú do

niektorého z týchto hriechov, nehľadia na to, aby sa ho hneď zbavili, ani sa nesnažia zmieriť, ako by to mali bratia urobiť pred Spravodlivým Sudcom. Tým Ho zapierajú ako milosrdného Otca a nútia Ho, aby sa stal prísny a neúprosný Sudcom ich hriechov; pretože žiaden hriech Ho rýchlejšie nepopudí k prísnemu jednaniu než hriech pomsty a nenávisti. Tretia urážka, ktorá Ho popudzuje k veľkému hnevu je, keď niekedy brat príde k druhému, aby sa s ním zmieril a ten, ktorý si myslí, že bol urazený, ho neprijme a žiada väčšie zadosť učinenie, než mu onen ponúka, hoci vie, že by pred Pánom stačilo a že sa rovná tomu, aké on sám ponúka na zadosť učinenie, než mu onen ponúka, aké on sám ponúka na zadosť učinenie Velebnosti Božej. Veď všetci si prajú, aby Boh, ktorý bol najviac urazený, ich prijal a odpustil im, kedykoľvek k Nemu pristupujú s pokorou a skrúsenosťou; kdežto tí, ktorí sú len prach a popol dožadujú sa pomsty na svojich bratoch a nechcú sa uspokojiť so zadosť učinením, aké sám Najvyšší ochotne prijíma za ich vlastné hriechy.

416. Zo všetkých hriechov, ktorých synovia Cirkvi dopúšťajú nie je žiaden hroznejší v očiach Najvyššieho než tieto. To ľahko pochopíš s pomocou božského svetla a podľa prísnosti Božích zákonov, ktoré prikazujú ľuďom, aby odpúšťali svojim bratom, aj keby ich urazili sedemdesiatšedemkrát. A keď sa brat previňuje mnohokrát každý deň, akonáhle povie, že to ľutuje, Pán prikazuje, aby sme mu každý raz odpustili bez počítania. Tým, ktorí nie sú ochotní odpúšťať, hrozí Pán najprísnejším trestom pre pohoršenie, ktoré s tým spôsobili. To môžeme poznať z výhražných slov Boha samého: Beda tomu, skrze ktorého pohoršenia prichádzajú! Pre toho by bolo lepšie, keby mu bol zavesený na hrdlo mlynský kameň a on s ním bol vrhnutý do mora (Lk 17, 1 - 2). Pán toto povedal, aby poukázal na nebezpečenstvo tohoto hriechu a ako ťažko možno dosiahnuť jeho odpustenie, čo musíme usudzovať z prirovnania k človeku hodeného do mora s mlynským kameňom zaveseným na hrdle. Tiež to ukazuje, že trestom za taký hriech je priepasť večných múk. Pre toto prikázania za taký hriech je priepasť večných múk. Pre toto prikázanie môj najsvätejší Syn dal veriacim dobrú radu, aby si radšej nechali vykľať oko a odť ať ruku, než aby sa dopustili hriechu pohoršenia maličkých.

417. Ó, moja najdrahšia dcéra! Krvavými slzami by si mala oplakávať zlobu tohoto hriechu! To je ten hriech, ktorý zarmucuje Ducha Svätého (Ef 34, 30), diablom poskytuje pyšný triumf, z rozumných tvorov činí netvory a ničí v nich obraz večného Otca! Čo je viac nenáležité, odporné a ohavné, ako vidieť zemské tvor, potravu červíkov a hniloby, keď sa v pýche a nadutosti stavajú proti druhému? Nemôžeš nájsť dosť silné slová, ktorými by si mohla popísať túto zlobu a presvedčiť smrteľníkov, aby sa ho báli a chránili sa pred hnevom Pána (Mt 3, 7). Ale ty moja najdrahšia, rozhodne chráň svoje srdce od tejto náказы; vtlač a vry si doň toto nanajvyššie prospešné naučenie pre svoje vedenie. Nikdy ani na okamih nemysli, že urážanie alebo pohoršovanie tvojho blížneho v tomto smere je iba malé previnenie, lebo tieto hriechy všetky sú pre Bohom ťažké. Utlm svoje schopnosti a potlač svoje city, aby si mohla čo najpresnejšie zachovať pravidlá lásky ku všetkým tvorom Najvyššieho. Aj mne urob tú radosť, lebo si prajem, aby si v tej cnosti bola nanajvyššie dokonalá. Prikazujem ti, ako svoj najprísnejší predpis, aby si nikomu nedávala pohoršenie ani zmýšľaním, a tým menej slovami alebo skutkami, a aby si nedovoľovala nikomu zo svojich poddaných a nakoľko môžeš aj iným osobám, aby v tvojej prítomnosti krivdili a ubližovali svojim blížnym. Dobré o tom premýšľaj, lebo to od teba žiadam, moja najdrahšia, lebo toto je učenie nanajvyššie sväté, ale smrteľníkmi najmenej pochopené. Používaj jediný prostriedok proti týmto náruživostiam, to jest povzbudzujúci príklad mojej pokory a tichosti, účinnú úprimnú lásku nielen k môjmu snúbencovi, ale ku všetkým deťom nebeského Otca, ktoré som všetky mala v úcte a pozerala na ne ako na vykúpené za veľkú cenu (1 Pt 1, 16). Bdi nad svojimi rehoľnicami s pravou vernosťou a vynaliezavou láskou. Božskú velebnosť ťažko uráža každý, kto nezachováva toto prikázanie, ktoré môj Syn výslovne prikázal a nazval novým prikázaním (Jn 15, 12); ale neporovnateľne viac je rozhorlený proti osobám rehoľným, ktoré sa previňujú proti tomuto prikázaniu. Sú medzi nimi mnohé, ktoré majú vynikať ako dokonalé detky Otca a Učiteľa tejto cnosti, oni ich však odhodili a tým sa v Jeho očiach stali odpornejší a protivnejší, než svetské osoby.

Svätý Jozef sa rozhodol, že sa úplne venuje službe presvätej Márie; Jej chovanie a iné podrobnosti zo života Panny Márie a Svätého Jozefa.

418. Nanajvýš verný Jozef keď bol upovedomený o tajomstve vtelenia, bol naplnený takým vysokým a primeraným myslením o svojej Snúbenici, že hoci bol vždy svätý a dokonalý, bol zmenený na nového človeka. Predsavzal si, že sa bude chovať voči nebeskej panej podľa nového pravidla a oveľa s väčšou úctou, ako ďalej poviem. To sa zhodovalo s múdrosťou tohto svätca a so vznešenosťou jeho snúbenice, lebo svätý Jozef, osvietený nebeským svetlom, videl dobre, že on je služobník, Ona je Pani neba i zeme. Aby uspokojil svoju túžbu a úctu k Nej ako matke Božej, kedykoľvek Ju stretol alebo s Ňou hovoril osamote, robil to vždy s veľkou vonkajšou úctou a kľaciac na kolenách. Nechcel dovoliť, aby mu slúžila, alebo naň čakala, alebo konala akúkoľvek nízku prácu, ako je čistenie v dome, umývanie riadu a podobne. Presvätý Jozef všetko to chcel vykonávať sám, aby nebola zmenšená Jej kráľovská dôstojnosť.

419. Nebeská Pani, medzi pokornými najpokornejšia, ktorú v pokore nik nemohol predstihnúť, vedela všetko zariadiť tak, že v týchto veciach vždy získala pre seba palmu víťazstva. Prosila svätého Jozefa, aby pred Ňou nekľakal, i keď táto úctu patrila Pánovi, ktorého nosila vo svojom živote, predsa dokedy bol skrytý vnútri a nik ho nevidel, nebol žiaden rozdiel vo vonkajšom preukazovaní úcty medzi jeho a Jej osobou. Svätec sa teda dal presvedčiť a podriadil sa prianiu Kráľovnej nebies; len keď ho nevidela, vždy vzdal túto úctu Pánovi, Ktorého nosila v živote a tiež Jej, ako Jeho Matke, s úmyslom, aby uctil Jeho aj Ju podľa ich vznešenosti. Pre ostatné práce a služby nastal medzi nimi pokorný spor. Svätý Jozef nemohol premôcť presvedčenie, že by sa nepatriło nechať veľkú Kráľovnú a Paniu vykonávať ich a preto hľadel predbehnúť Ju v takých domácich povinnostiach. Jeho nebeskú Snúbenicu tiež naplnila taká horlivosť a snažila sa pri všetkých príležitostiach vykonať takú prácu prv, než ju vykoná svätý Jozef. Keďže však on tieto práce konal v dobe, keď Mária sa modlila a rozjímal, Jozef tak maril Jej stálu túžbu, aby ho mohla obsluhovať a vykonávať všetky domáce práce, o ktorých myslela, že patria jej ako služobnej. Vo svojom zármutku sa v tejto záležitosti nebeská Pani obrátila na Pána s pokornou sťažnosťou a prosila Ho, aby prinútil svätého Jozefa, aby Jej neprekážal cvičiť sa v pokore, ako si priała. Pretože táto cnosť má takú veľkú moc pred božským tribunálom a má voľný prístup, žiadne modlitby, ktoré koná, nie sú malé. Pokora činí všetky modlitby účinnými a nakláňa nezmeniteľnú bytosť Božiu k zľutovaniu a добрôte. Pán vypočul Jej prosbu a prikázal anjelovi strážcovi blahoslaveného manžela, aby Jozefovi oznámil toto. „Nemar pokorné snahy Tej, Ktorá je najvyššia zo všetkých tvorov na nebi i na zemi. Navonok Jej dovoľ, aby ti slúžila, ale vo vnútri maj k Nej najvyššiu úctu a vždy a všade sa klaňaj vtelenému Slovu. Jeho vôľa je tiež, tak ako Jeho Matky, slúžiť a nie, aby sa im slúžilo, aby učili svet vedomostiam života a vznešenosti pokory. V niektorých veciach Jej môžeš pomáhať, ale vždy v Nej uctievaj Pána všetkého tvorstva.“

420. Poučený týmto rozkazom Najvyššieho, svätý Jozef dovolil nebeskej kráľovnej, aby sa cvičila v pokore a tak obidvaja mohli obetovať svoju vôľu: najsvätejšia Mária tým, že sa cvičila najhlbšej pokore a poslušnosti k svojmu Snúbencovi vo všetkých úkonoch cností, ktoré konala, dbajúc aj na najmenšie body dokonalosti a svätý Jozef tým, že poslúchol Všemohúceho a svätými, múdrymi rozpakmi, ktoré mu spôsobovalo pozorovanie, ako naň čaká, aby mu poslúžila Tá, ktorú uznával za Paniu svoju i celého sveta a za Matku svojho Boha a stvoriteľa. Týmto spôsobom tento múdry svätec vynahradil za pokoru, v ktorej sa nemohol cvičiť tým, že konal práce teraz pridelené Jeho Snúbenici. Zdalo sa mu, že tento poriadok ho viac pokoruje a naplňuje úctivejšou bázňou, než keby tie práce konal sám. S touto bázňou pozeral na najsvätejšiu Máriu a stále pamätal na poklad Jej panenského lona a klaňal sa, velebil a chválil Pána. Niekoľkokrát ako za odmenu jeho svätosti a úcty alebo na zvýšenie obojeho sa mu božské Dieťaťko zvláštnym spôsobom ukázalo: videl ho v lone Jeho najsvätejšia čistejšej Matky uzavreté ako v najčistejšom krištáli. Najvyššia Kráľovná hovorievala so slávnym svätcom o vtelení, pretože teraz už nemusela obmedzovať svoje nebeské slová, keď už bol osvietený a poučený o vznešenom tajomstve podstatného zlúčenia božskej a ľudskej prirodzenosti v panenskom lone svojej Snúbenice.

421. Žiadny ľudský jazyk nie je v stave opakovať tie nebeské slová a rozhovory najsvätejšej Márie so svätým Jozefom. Uvediem niektoré z nich v nasledujúcej kapitole, nakoľko mi bude možné. A kto bude môcť vysloviť tie účinky, ktoré také rozhovory spôsobili v nežnom, zbožnom srdci tohoto svätca, keď videl, že je nielen vyvolený za manžela skutočnej Matky jeho Stvoriteľa, ale keď tiež videl, ako mu slúžila, akoby bola najnižšou otrokyňou, a on zatiaľ Ju videl povznesenú vo svätosti a dôstojnosti nad všetkých serafov a nižšiu jedine ako boh? Keď božská pravica obohatila požehnaním dom Obededoma za to, že v ňom niekoľko mesiacov prechovával obraznú archu Starého zákona (1 Par 13, 14), akým požehnaním potom zaplavil svätého Jozefa, ktorému zveril skutočnú archu a Zákonodarcu samého v Nej ukrytého? Šťastie tohoto svätca bolo nadmieru veľké! Nielen preto, že mal u seba vo svojom dome zverené, ale tiež preto, že sa o nich náležito staral a ako verný sluha (Mt 24, 45), ustanovený samotným Pánom nad jeho rodinou, aby v pravom čase, ako najvernejší zásobovateľ, obstaral pre ňu, čo potrebovala. Nech ho všetky pokolenia a všetci ľudia uznávajú a dobrorečia mu a velebia jeho zásluhy, lebo Najvyšší nikoho iného nevyznamenal v takej vysokej miere ako jeho. Ja, nehodný biedny červíček, bo svetle tak úctyhodných tajomstiev chválím a velebím Pána Boha a vyznávam, že je svätý, spravodlivý, milosrdný, múdry a obdivuhodný v usporiadaní všetkých svojich veľkých skutkov.

422. Skromný, ale požehnaný domček svätého Jozefa mal tri izby, ktoré tvorili spolu skoro celý jeho priestor a slúžili výhradne za obydlie týchto dvoch snúbencov; nemali žiadneho sluha, ani žiadnu slúžku. V jednej miestnosti spal svätý Jozef, v druhej pracoval a mal svoje tesárskej náradie; tretiu obyčajne obývala Kráľovná nebies a bola tiež jej spálňou. Bolo v nej lôžko, ktoré vlastnoručne zhotovil svätý Jozef. Toto usporiadanie tak udržoval od svojho zasnúbenia a odo dňa, kedy do tohoto svojho obydlia prišli. Prv než sa svätý Jozef dozvedel o dôstojnosti svojej Snúbenice a Panej, zriedka kedy vošiel do Jej izby, lebo keď Ona bola v ústraní, on bol zamestnaný svojou prácou; do Jej izbičky vošiel len keď bolo potrebné v nejakej záležitosti sa s ňou poradiť. Keď sa však svätý muž dozvedel o svojom veľkom šťastí, viac sa staral o Jej blaho a kvôli obnoveniu radosti svojho srdca začal často prichádzať do izbičky najvyššej Panej, aby Ju navštívil a prijal Jej pokyny. Vždy však k Nej prichádzal s najhlbšou pokorou a úctivou bážňou, a prv než niečo povedal, najprv sa opatrne pozrel, čím sa zamestnáva. Mnohokrát Ju videl v extáze vznášať sa nad zemou, a žiariacou prejasným svetlom; inokedy zasa Ju zastihol v spoločnosti anjelov, s ktorými mala nebeský rozhovor; alebo Ju našiel ležať tvárou k zemi, v podobe kríža; a zhovárajúcu sa s Pánom. Jej prešťastný manžel bol týchto milostí účastný. Ale kedykoľvek Ju našiel tak zamestnanú, alebo v takom postavení, neodvážil sa ničoho viac, než iba s hlbokou úctou sa na ňu dívať; a tým sa stalo, že niekedy si zaslúžil počuť ľubezné zvuky nebeskej hudby, ktorou anjeli obveseľovali svoju Kráľovnú a pocítil obdivuhodnú vôňu, ktorá ho osviežovala a úplne naplňovala plesaním a radosťou ducha.

423. Svätí manželia bývali samy vo vlastnom dome, lebo - ako som už povedala - nemali žiadne služobné osoby, a to nielen pre svoju pokoru, ale tiež preto, aby mohli náležito ukrývať pred svedkami tie divy, ktoré sa s nimi diali a ktoré nemali prísť na verejnosť. Preto tiež Kňazná nebies neopúšťala svoje obydlie, okrem pre veľmi naliehavé príčiny, keď to vyžadovala služba Bohu alebo služba bližným. Kedykoľvek bolo niečo potrebné, požiadali túto dobrú susedku, ktorá, ako som sa predtým zmienila, posluhovala svätému Jozefovi, keď Panna Mária sa zdržovala na návšteve v Dome Zachariáša. Táto žena obdržala od blahoslavenej Márie takú dobrú odmenu, že nielen ona sama sa stala veľmi svätá a dokonalá, ale všetci jej domáci a rodina boli požehnaní pomocou Kráľovnej a Panej sveta. Najsvätejšia Mária ju navštívila pri niektorých jej nemociach a túto ženu i jej rodinu obohatila nebeským požehnaním.

424. Svätý Jozef nikdy nevidel svoju Snúbenicu spať, ani z vlastnej skúsenosti nevedel, či vôbec kedy spala, hoci Ju ponúkal, aby si trochu odpočinula, najmä v dobe Jej posvätného tehotenstva. Miestom odpočinku nebeskej Kňaznej bolo úplne jednoduché lôžko, ktoré ako som povedala, zhotovil svätý Jozef; na ňom boli prikrývky, ktoré Jej slúžili pre krátky svätý spánok. Jej spodný šat bol akási tunika, zhotovená z bavlny, ale mäkkšia, než obyčajná látka. Túto tuniku nikdy nemenila od tej doby, odkedy odišla z chrámu a nikdy sa nezodrala, ani sa neušpinila, nezostarla a žiaden človek ju nikdy nevidel, ani svätý Jozef nevedel, že taký šat nosí, lebo nikdy na Nej nevidel

žiadne iné šaty, než vrchné, ktoré mohol vidieť každý iný človek. Tieto vrchné šaty mali šedú farbu, ako som povedala (Zväz. 1., č. 400) a len tieto a pokrývku hlavy občas zmenila; a to nie preto, že by boli zašpinené, ale preto, že boli všetkým viditeľné a Ona sa chcela vyvarovať pred pozornosťou, ktorú by vzbudila, keby nosila stále tie isté šaty. Nič z toho, čo nosila na svojom prečistom panenskom tele sa nezašpinilo, ani neobnosilo, lebo Ona sa nikdy nepotila, ani nebola podrobená iným trestom, ktorými sú postihnuté hriechom obťažené telá Adamových dietok. Bola v každom ohľade nanajvýš čistá a diela Jej rúk boli ako krištáľové ozdoby; s rovnakou dbala tiež o šaty a iné potreby svätého Jozefa. Pokrm, ktorý požívala, bol veľmi obmedzený v akosti aj v množstve; ale jedla niečo každý deň, a to spoločne so svojim snúbencom; nikdy nejedla mäso, hoci svätý Jozef ho jedol a Ona mu ho pripravovala. Jej potravou bolo ovocie, ryby a spravidla chlieb a varená zelenina; ale i z toho všetkého požívala iba určitú mieru a váhu, iba toľko, koľko bolo potrebné pre výživu tela a udržanie prirodzenej teploty bez akéhokoľvek nadbytku, ktorý by mohol prejsť do nemiernosti škodlivej telu. To isté pravidlo zachovávala aj pri pití, hoci Jej vrúcne úkony lásky často spôsobovali nadprirodzený žiar. Toto pravidlo, týkajúce sa Jej stravy, zachovávala cez celý život, ačkoľvek čo sa týka druhov jedla, prispôbovala sa rôznym okolnostiam, ktoré vyžadovali zmenu, ako budem neskôr rozprávať.

425. Prečistá Mária vo všetkom prejavovala najvyššiu dokonalosť, bez akýchkoľvek chýb alebo nedostatkov milosti; a všetky Jej skutky, v poriadku prirodzenom i nadprirodzenom dosahovali vrchol dokonalosti. Nemám však slov, aby som to popísala - nikdy nie som spokojná, keď vidím, že moje slová ani zďaleka nevystihujú to, čo vidím, a ako oveľa viac predností tento vznešený tvor má, než môžem vysloviť. Moja nedostatočnosť ma stále zarmucuje a som nespokojná s mojimi obmedzenými názvami a popisom a bojím sa, že sa odvažujem konať viac, než by som mala, keď sa snažím vykonať to, čo ďaleko presahuje moje sily. Ale sila poslušnosti ma pobáda akousi neznámou, sladkou mocou, pred ktorou sa rozplýva všetka moja nerozhodnosť a pomáda moju liknavosť, povzbudzujúc ma, aby som odhodlane čelila veľkosti toho, na čo som sa podujala a milosti moje schopnosti. Pracujem pod poslušnosťou a skrze ňu mám nádej na veľký zisk. Slúži mi to tiež ako ospravedlnenie.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies, najsvätejšia Mária

426. Dcéra moja prajem si, aby si v škole pokory, akú ti poskytuje celý môj život, bola usilovná a snaživá; a to by malo byť tvojou prvou a hlavnou starosťou. Ak chceš požívať sladké objatie Pána, zaisti si Jeho priazeň a osvoj si poklad svetla, ktorý je skrytý pred pyšnými (Mt 11, 25), lebo bez pevného základu pokory nie je možné taký poklad zveriť žiadnemu človeku. Nech je tvojou ušľachtilou snahou pokorovať sa vo všetkom, v mienke o sebe aj v myšlienkach tak, aby si svojimi vonkajšími skutkami pravdivo ukazovala pokoru svojho vnútra. Musí to byť predmetom zahanbenia i povzbudením k pokore pre teba i pre všetky duše, ktoré majú Pána za svojho Otca a Ženícha, keď vidia, že namyslenosť a pýcha svetskej múdrosti je silnejšia v tých, ktorí sú jej oddaní, než je pokora a pravé sebaopoznávanie v deťoch svetla. Pozoruj bdelosť, neúnavné štúdium a starostlivosť snaživých a podnikavých ľudí. Hľadaj, ako sa namáhajú, aby vo svetle ctili, snažia sa bezprestania, hoci ich snaha je márna a bezcenná; ako sa navonok chovajú podľa klamnej mienky, ktorú majú o sebe; ako sa vydávajú za to, čím nie sú a tak sa namáhajú, aby pomocou takých klamných pretvárok dosiahli poklady, ktoré si nezaslúžia, hoci sú to iba pozemské poklady. Preto by to malo zarážať a zahanbovať dobrých, že podvod a klam povzbudzuje synov zatratenia s väčšou silou, než povzbudzuje pravda vyvolených; že je na svete tak pomerne malý počet tých, ktorí dychtia prospievať v službe svojmu Bohu a Stvoriteľovi, oproti počtu takých, ktorí slúžia márnosti; a že je tak málo vyvolených, hoci sú všetci povolani (Mt 20, 16).

427. Snaž sa teda, dcéra moja, robiť pokrok v tejto vede pokory a získať pre seba palmu víťazstva v tejto cnosti medzi dietkami tmy; pozoruj, čo som ja robila proti pýche, aby som premohla tmy tohoto sveta pokorným jednaním. Pán si praje, a ja tiež, aby si bola veľmi múdra a obratná. Nepremeškaj žiadnu príležitosť k cvičeniu sa v pokore, hľadaj ich a pros Boha, aby ti ich zoslal, lebo Jeho Velebnosti sa to ľúbi, keď vidí taký druh túžob a žiadostí, ktoré si veľmi praje. Už len pre toto samé zaľúbenie Božie, ty, ako dcéra jeho domu, ako domáca a Jeho nevesta, mala by si si žiadať a vyhľadávať skutky k dosvedčovaniu pokory; veď ľudská žiadostivosť ťa poučí, že v tom

nemáš byť nedbalá. Pozoruj, ako si počína žena vo svojej domácnosti a rodine, aby prospievala a povzniesla ju a ako v tom ohľade nepremešká žiadnu príležitosť; nič sa jej nezdá pre ňu prílišné, a keď niečo, hoci sebemenšie sa stratí, je preto veľmi znepokojená (Lk 15, 8). To všetko spôsobuje svetská žiadostivosť; a nie je zaiste žiadna príčina, aby nebeská múdrosť bola menej pozorná a opatrná na dary, ktoré dostáva. Preto si prajem, aby si nikdy nedovolila nejakej nedbalosti alebo zábudlivosti vo veciach, ktoré sa ňa natoľko týkajú, alebo aby si stratila nejakú príležitosť ku cvičeniu sa v pokore a v práci pre oslavu Pána; hľadaj a snaž sa ako verná dcéra a nevesta dosiahnuť Jeho dary a získať z nich zásluhy. Potom podľa svojej túžby nájdeš milosť v očiach Pána i v mojich.

K a p i t o l a 6

Niektoré výroky a rozhovory najsvätejšej Márie a svätého Jozefa o božských veciach a iné podivuhodné udalosti

428. Prv než bol svätý Jozef poučený o tajomstve vtelenia, Kňazná nebies využívala vhodné príležitosti, aby mu prečítala niektoré miesta z Písma svätého, najmä z Prorokov a zo Žalmov. Ako nanajvýš múdra Učiteľka mu ich tiež vysvetľovala a Jej svätý snúbenec, ktorý bol skutočne schopný pochopiť tie vznešené pravdy, ktoré obsahovali, kládol Jej mnoho otázok a prekvapovali i tešili ho tie nebeské odpovede jeho Snúbenice a tak obidvaja striedavo chválili a vebili Pána. Keď sa však dozvedel o tých veľkých tajomstvách, zhováral sa s našou Kráľovnou ako s osobou, ktorá mala byť pomocnicou pri obdivuhodnom diele a tajomstve nášho vykúpenia. Od tej doby mohli otvorene a jasne rokovať o božských prorockých a výrokoch, týkajúcich sa počatia Slova prostredníctvom panenskej Matky, o Jeho narodení, vchovaní a presvätom živote. Všetky tieto veci presvätá Panna preberala a vysvetľovala, naznačujúc vopred, akým smerom sa veci budú pobrať, keď ten dlho očakávaný deň narodenia Dieťaťa a príde, keď Ona bude držať na svojich rukách, kojiť Ho svojimi prsiami svojím panenským mliekom a kedy svätý snúbenec sa tiež bude podieľať na tomto najväčšom požehnaní udelenom smrteľníkom. Len o Jeho umučení a smrti a o výrokoch Izaiáša a Jeremiáša múdra Kráľovná hovorila zriedkavejšie; pretože Jej snúbenec mal príliš láskavé a nežné srdce, preto myslela, že bude lepšie, keď sa to tom nebude rozširovať alebo predčasne zmieňovať, čo ostatne už sám vedel z výrokov starých spisovateľov ohľadne príchodu a utrpenia Mesiáša. Najmúdrejšia Panna tiež čakala, až Pán sám podrobnejšie zjaví, čo sa má stať, alebo až Ona sama v tomto ohľade pozná lepšie vôľu Božiu.

429. Jej nanajvýš verný a požehnaný manžel bol jej sladkými slovami a hovorom celý rozrútený a so slzami radosti povedal nebeskej Snúbenici: „Je to možné, že Ho budem počuť hovoriť, smiem sa Ho dotýkať a že moje oči budú pozeráť na Jeho božskú Tvár, že pot môjho čela bude taký požehnaný, aby sa rinul v Jeho službu a pre Jeho zachovanie? Že bude s nami bývať a že my budeme s Ním ješť pri tom istom stole a že s Ním budem hovoriť? Odkiaľ mi prišlo toto veľké šťastie, aké si nikto nikdy nemôže zaslúžiť? Ó, ako ľutujem, že som taký chudobný! Kiež by som mal tie najbohatšie paláce k Jeho službe a mohol Mu ponúknuť veľa pokladov!“ A najvyššia Kráľovná Mu na to odvetila: „Pán a snúbenec môj, je zaiste veľa dôvodov, aby sa tvoje priania vzťahovali na všetky možné veci pre prijatie tvojho Stvoriteľa; ale tento veľký Boh a Pán si nepraje prísť na svet s nádhernou okázalosťou bohatstva a s kráľovskou slávou. Nič z toho nepotrebuje (Ž 15, 2) a pre také márnosti z neba neprichádza. On prichádza, aby vykúpil svet a viedol ľudí po ceste života večného (Jn 10, 10); a to urobí pomocou pokory a chudoby; v tých si praje byť narodený, žiť, zomrieť, aby rozlámal v ľudských srdciach okovy žiadostivosti a pýchy, ktoré ich zdržujú od dosiahnutia blaženosti. Preto si zvolil náš chudobný a skromný dom a prial si, aby sme neboli bohatí na viditeľné, klamné a pomíjateľné majetky, ktoré sú iba márnosť nad márnosť a trápením ducha (Sir 1, 24), a ktoré iba zaťažujú a zatemňujú rozum“.

430. Inokedy svätec žiadal najčistejšiu Paniu, aby ho naučila vlastnostiam a podstate cností, najmä lásky k Bohu, aby vedel, ako sa má chovať k Najvyššiemu, Ktorý sa stal človekom, aj aby nebol

odmietnutý, ako neužitočný a neschopný služobník. Kráľovná a Učiteľka cností vyhovelá jeho žiadosti a vysvetlila mu vlastnosti pravých cností i spôsob ako ich má konať so všetkou dokonalosťou. Avšak v týchto hovoroch pokračovala s takou veľkou pokorou a skromnosťou, že sa nezdala byť Učiteľkou svojho snúbenca, ačkoľvek v skutočnosti ňou bola; ale Ona vedela udeľovať svoje poučenia pod rúškom obyčajného hovoru alebo oslovujúc Pána; alebo inokedy zasa kladením otázok svätému Jozefovi, ktoré samy podávali vysvetlenie. Pri všetkých okolnostiach vedela, ako zachovať svoju najhlbšiu pokoru, nepripúšťať ani najmenší pohyb, ktorý by nebol v súlade s Jej pokorou. Tieto striedavé hovory a čítanie z Písma svätého prerušovali ručné práce, ako to potreba kázala. Tieto obdivuhodné hovory a súciti našej Panej ťažkú a unavujúcu prácu svätému Jozefovi nielen uľahčovali, ale Ona s neobyčajnou múdrosťou a opatrnosťou vedela tiež pridávať poučenie, takže tá jeho ručná práca sa stala skôr cvičením v cnostiach, než ručnou prácou. Najmiernejšia Holubička s opatrnosťou najmúdrejšej Panny poskytovala útechy poukazovaním na požehnané ovocie práce. Podľa svojho zmýšľania považovala sa za nehodnú, aby Ju manžel podporoval, a stále sa cítila dlžníčkou za pot svätého Jozefa, a akoby prijímala veľkú almužnu a veľmi štedré dary. Všetky tieto úvahy prebúdali v nej pocity veľkej vďačnosti, ako by bola najneužitočnejší tvor na svete. Napriek tomu, že nemohla pomáhať svätému Jozefovi pri jeho remesle, pretože to bola ťažká práca pre ženu a nevhodná pre skromnosť a život v ústraní Kráľovnej nebies, predsa vo všetkom, čo bolo pre ňu vhodné, mu slúžila ako pokorná slúžka, lebo Jej ohľaduplná pokora a vďačnosť by sa neuspokojili s menším odplácaním za verné služby svätého Jozefa.

431. Mimo iných príhod, ktoré sa stali v spojení s jeho rozhovormi s najsvätejšou Máriou v čase jej tehotnosti, svätý Jozef jedného dňa videl krdeľ vtákov, ktorí zleteli okolo Nej, aby uctili Kráľovnú a Paniu všetkého tvorstva. Obklopili Ju, akoby sa zoradili v chór a pozdvihli svoje hlásky v piesňach lahodne zladených, nie menej obdivuhodných, než bola ich návšteva u nebeskej Panej. Svätý Jozef doteraz nikdy tento div nevidel a preto plný obdivu a radosti povedal svojej presvätej Snúbenici: „Je to možné, moja Pani, že títo jednoduchí vtáci a nerozumné tvory by mali lepšie rozumieť svojej povinnosti a plniť ju lepšie, než ja? Keď Ťa oni uznávajú, slúžia Ti a ctia Ťa podľa svojej možnosti, je zaiste spravodlivé, aby som i ja robil to, čo mi povinnosť káže robiť“. Najčistejšia Panna mu odpovedala: „Pane môj, v počínaní týchto malých vtáčkov nám Stvoriteľ dáva mocnú pohnútku, aby sme náležito používali všetky naše sily a mocnosti k Jeho chvále, tak ako oni poznávajú a uznávajú svojho Stvoriteľa v Mojom lone. Ja však som iba tvor a preto si nezaslúžim žiadne uctievanie, ani by to nebolo správne, aby som to prijímala: moja povinnosť je, aby som prinútila všetko tvorstvo ku chválení Najvyššieho, keď pohliadol na mňa, svoju služobnicu a obohatil ma božskými pokladmi.“ (Lk 1, 48).

432. Často sa stávalo, že nebeská Pani a Jej snúbenec sa ocitli v takej chudobe a nedostatku prostriedkov, že nemali ani nutné životné prostriedky, lebo boli veľmi štedrí pri udeľovaní almužny chudobným a nikdy sa nestarali, aby sa vopred zásobili potravou alebo odevom, ako je zvykom u bázlivých a žiadostivých dietok tohoto sveta (Mt 6, 25). Pán zariadil veci tak, aby viera a trpezlivosť najsvätejšej Márie a svätého Jozefa nebola márna, lebo tento nedostatok bol zdrojom neporovnateľnej útechy pre našu Paniu, nielen preto, že milovala chudobu, ale tiež pre Jej úžasnú pokoru. Považovala sa za nehodnú životných potrieb a myslela, že práve Ona, viac než všetci ostatní má trpieť ich nedostatkom. Preto velebila Pána za tento nedostatok, kým ho Ona cítila, ale zároveň prosila Najvyššieho, aby svätému Jozefovi obstaral, čo potrebuje, lebo je to svätý a spravodlivý muž, a zaslúži si túto pomoc Všemohúceho. Pán nezabudol úplne na svojich chudobných (Ž 73, 19), lebo keď na nich dopustil, aby sa cvičili v cnostiach a získali zásluhy, dal im tiež pokrmy v príhodnom čase (Ž 144, 15). Tieto pokrmy jeho Prozreteľnosť obstarávala rôznymi spôsobmi. Niekedy pohnul srdce ich susedov a známych, aby im priniesli nejaký dobrovoľný dar alebo zaplatili nejaký dlh. Inokedy zase, a to pravidelnejšie, posielala im pomoc svätá Alžbeta zo svojho domova, lebo od tej doby, keď v jej dome bývala Kráľovná nebies, táto zbožná matróna trvala na tom, aby sa Jej občas posielali dary, ktoré pokorná Kráľovná vždy prijala a ako na potvrdenie posielala svätej Alžbete niečo zo svojich ručných prác. Pri niektorých príležitostiach, pre väčšiu slávu Najvyššieho, blahoslavená pani použila moc, ktorá Jej bola daná ako Panej všetkého tvorstva a nariadila vtákom vo vzduchu, aby priniesli ryby z mora alebo plody a

oni najmenšie pranie slnili; niekedy prinášali v zobákoch tiež chlieb, ktorý Pán pre nich obstaral. Prešťastný Jej snúbenec svätý Jozef bol často svedkom takých udalostí.

433. Tiež v iných potrebách pri niektorých príležitostiach obdivuhodným spôsobom prispeli na pomoc svätých anjeli. Aby správne pochopili niektoré veľké zázraky, ktoré sa stali najsvätejšej Márii a svätému Jozefovi pomocou anjelov, je treba vziať do úvahy ušľachtilosť a silu viery svätca, lebo u neho boli tieto cnosti také veľké, že ani tieň žiadostivosti alebo hrabivosti nenašiel prístup do jeho duše. Ačkoľvek pracoval pre druhých, tak ako tiež jeho nebeská Snúbenica, predsa sa nikdy nehlásili o mzdu, ani neurčovali ceny za svoje práce, a nežiadali, aby im ich zaplatili. Všetky svoje práce konali nie pre zisk, ale z poslušnosti, na požiadanie, alebo z lásky, ponechávajúc vyplatenie mzdy úplne na vôľu svojich zamestnávateľov, a keď im bola vyplatená prijali ju nie ako spravodlivý plat, ale ako dobrovoľnú udelenú almužnu. Toto je dokonalosť svätosti, ktorej sa svätý Jozef naučil z nebeského príkladu, aký mu dala v jeho dome najsvätejšia Panna. V dôsledku toho, že mu za prácu nezaplatili, stalo sa niekedy, že sa ocitli v úplnom nedostatku potravín a iných životných potrieb, kým sa o ne Pán nepostaral. Jedného dňa sa stalo, že hodina určená pre jedlo uplynula, a oni nemali v dome nič k jedlu. Strávili veľmi dlhý čas pri modlitbe, vzdávali Pánovi vďaky za tento nedostatok a dúfali, že otvorí svoju všemohúcu Ruku (Ž 144, 16). Zatiaľ anjeli pripravili pokrm a položili na stôl. Bolo to trocha ovocia, chlieb a ryby a najmä akási zaváranina či rôsol obdivuhodnej a výživnej sladkosti. Potom niektorí anjeli išli zavolať svoju Kráľovnú a iní Jej snúbenca, svätého Jozefa. Obaja vyšli, každý zo svojho úkrytu a keď uzreli občerstvenie, ktoré mali pripravené, ďakovali Najvyššiemu a so slzami vrúcnej vďačnosti užili tieto pokrmy; a potom vznešenými piesňami chválili a oslavovali Všemohúceho.

434. Mnohé iné podobné udalosti sa prihodili skoro denne v dome najsvätejšej Márie a Jej snúbenca; pretože boli sami a nebolo potrebné ukrývať tieto divy pred svedkami, Pán ich konal pre svojich milých, ktorých poveril spolupôsobíť v najpodivuhodnejšom diele Jeho mocnej Ruky. Chcem iba podotknúť, keď hovorím, že Mária buď sama, alebo spoločne so svätým Jozefom alebo s anjeli spievala nové piesne chvály, tým myslím, že spievala ako svätá Anna, matka Samuela, alebo ako Mojžiš, Ezechiáš a iní proroci, keď im Pán udelil veľké milosti. Keby všetky chválospevy, ktoré Kráľovná nebies zložila spievala, boli napísané, tvorili by objemný zväzok a ich obsah by spôsobil na svete neslýchané divy.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies

435. Veľmi, milovaná dcéra, si prajem, aby veda Pána bola v tebe mnohokrát obnovovaná, aby si poznala hlas a tak, aby si vedela (a tiež nech všetci smrteľníci poznajú) nebezpečný klam a prevrátenú myseľ, ktorú ako milovníci falošnosti majú o pomínutelných viditeľných majetkoch (Ž 4, 4). Koľko ľudí nie je oddané neobmedzenej hrabivosti? Spravidla všetci zakladajú svoju nádej na zlate a hmotnom bohatstve; a napínajú všetky sily svojej prirodzenosti, aby ho rozmnožili. Tak vynakladajú na tieto márnosti všetok čas svojho života, ktorý im bol daný, aby si zaistili večný odpočinok a večnú radosť. Strácajú sa v týchto temných bludiskách a zmätkoch, ako by nič nevedeli o Bohu a jeho Prozreteľnosti, lebo im ani nenapadne, aby Ho žiadali o to, po čom túžia a neobmedzujú svoje žiadosti tak, aby boli v stave prosíť o to a očakávali to čo žiadajú, z jeho rúk. Tým strácajú všetko, pretože vkladajú svoje nádeje do lživých a klamných vyhládok svojich vlastných snáh. Táto zaslepená chtivosť po peniazoch je koreňom všetkého zla (1 Tim 6, 10); lebo Pán, rozhnevaný tak veľkou prevrátenosťou, dopúšťa, aby smrteľníci zabrdli do biedneho otroctva lakomstva, v ktorom sa ich rozum zatemní a vôľa zatvrdí. Najvyšší pre ďalšie tresty im čoskoro odoberie svoju láskavú starostlivosť, a ako tvorom, ktorí sa Mu zhnusili, dopiera im svoju Otcovskú ochranu a nechá ich klesnúť do najväčšieho nešťastia, aké môže človeka v tomto živote stretnúť.

436. Je ovšem pravda, že sa nič neskryje pred očami Pána (Ž 137, 6), ale keď prestupujúci a nepriatelia Jeho zákona Ho urážajú, dostávajú sa o láskavú pozornosť a starostlivosť Jeho Prozreteľnosti a sú ponechaní svojim vlastným žiadosťami (Ž 80, 13). Prestanú pociťovať otcovskú ochranu a pomoc, ktorú dostávajú tí, ktorí dúfajú v Pána. Tí ktorí dúfajú vo svoje snaženie a v zlato, ktorého sa môžu dotýkať a ohmatávať ho, budú zbierať ovocie svojich nádejí. Avšak, ako ďaleko je vzdialená božská Podstata a Moc od nízkosti a obmedzenosti smrteľníkov, tak ďaleko sú tiež výsledky ľudskej žiadostivosti od pomoci a ochrany večnej Prozreteľnosti, ktorú ukazuje

pokorným, ktorí v nej dúfajú (Ž 17, 31). Na týchto Jeho Velebnosť pozerá s najväčšou láskou, má v nich záľubu, živí ich pri svojich prsiach a venuje pozornosť ich prianiam a potrebám. Ja a môj snúbenec Jozef sme boli chudobní a niekedy sme trpeli veľkým nedostatkom, ale žiaden nedostatok nebol dosť silný, aby splodil v našich srdciach nákazu lakomosti. My sme sa zaoberali výhradne iba slávou Najvyššieho, spoliehajúc sa úplne na Jeho nanajvýš vernú a nežnú starostlivosť. A práve toto sa Mu tak veľmi páčilo, ako si poznala a napísala, že nám rôznym spôsobom pomáhal v našich nedostatkoch, i anjelom rozkázal, aby nám pomáhali a pripravovali pre nás pokrm.

437. Tým nechcem povedať, aby smrteľníci povoľovali lenivosti a nedbalosti; naopak je spravodlivé, aby všetci pracovali (Ž 48, 7), lebo nečinnosť je tiež veľká a veľmi trestuhodná chyba. Ani nechuf, ani starostlivosť nesmie byť nezriadená, ani sa tvor nemá spoliehať na svoju silu, ani dusiť božskú lásku prílišnými starosťami ani vyhľadávať viac než je potrebné pre mierne živobytie. Tvor sa nemá obávať, že Božská Prozreteľnosť sa nepostará o zaopatrenie toho, čo potrebuje, a tiež, že Stvoriteľ s pomocou odkladá. Podobne ani ten, kto má hojnosť (Sir 31, 8) nemá odkladať všetku námahu a zabúdať, že je človekom stvoreným pre prácu a námahu. Bohatstvo i chudoba musia byť prisudzované bohu a majú sa používať svätým a zákonitým spôsobom k oslave Stvoriteľa a Vládcu všetkých vecí. Keby ľudia zachovávali tento poriadok v jednaní, nebol by nikto bez pomoci Pána, ktorý je pravým Otcom, a chudobného by nezvádzal ku hriechu nedostatok, ani bohatého nadbytok. Od teba, dcéra moja, žiadam, aby si zachovávala tieto pravidlá a tvojím prostredníctvom si ich prajem vložiť do srdca tiež ostatných smrteľníkov. Ale najmä musíš toto poučenie vštepiť do srdca tiež ostatných smrteľníkov. Ale najmä musíš toto poučenie vštepiť do mysle svojich poddaných a povedať im, aby sa neznepokojovali a nestrachovali, keď majú nedostatok, ani sa príliš nestarali o to, čo budú jesť a čím sa budú odievať, (Mt 6, 25), ale aby dúfali v Najvyššieho a v Jeho Prozreteľnosť. Ak budú odpovedať Jeho láske, uisťujem ich, že nikdy nebudú trpieť nedostatkom toho, čo potrebujú. Napomínaj ich tiež, aby ich slová a rozhovory stále točili okolo svätých a božských vecí, ktoré slúžia ku chvále a sláve Pána, podľa učenia Písma svätého a svätých spisov. Nech je ich obcovanie v nebesiach (Flp 3, 20) s Najvyšším a so mnou, ich Matkou a Predstavenou, i s anjelmi napodobovaním ich lásky.

K a p i t o l a 7

Presvätá Mária pripravuje plienky a prádielko pre božské Dieťa a vrúcnou túžbou po Jeho narodení

438. Božská tehotnosť Matky večného Slova už ďaleko pokročila. Hoci vedela, že pre svoj pôrod musí pripraviť potrebné prikrývky a prádlo, chcela vo všetkom jednať s plnosťou nebeskej múdrosti. Plniac však všetky povinnosti poslušnej a vernej slúžky, neodvážila sa podniknúť nič bez dovolenia a schválenia Pána a svojho svätého Snúbenca. Hoci mohla sama jednať vo veciach týkajúcich sa Jej poslania ako vyvolenej Matky a jej najsvätejšieho Syna, predsa nechcela podniknúť nič bez toho, aby o tom nehovorila so svätým Jozefom. Preto mu povedala: „Pane môj, je už čas, aby som pripravovala potrebné veci pre narodenie môjho najsvätejšieho Syna. Hoci si Jeho Majestáť praje, aby sa s Ním zachádzalo ako s ostatnými ľudskými deťmi, pokoruje sa a žiada si trpieť s nimi, predsa je len spravodlivé, aby sme Ho uznávali ako svojho Boha a pravého Kráľa a Pána, venovali Mu našu oddanú službu a vykonali všetko pre Jeho detské potreby. Ak mi dovoľíš, začnem pripravovať pokrývky a prádielko pre Jeho ochranu a aby sa mohol prikryť. Už som svojimi rukami utkala kus plátna, ktoré Mu môže poslúžiť ako prvé plienky; a ty, pane môj, vynasnaž sa obstaráť nejaké vlnené mäkké plátno, jednoduchej farby, z ktorého by som pripravila ostatné pokrývky; neskoršie Mu upletiem nezošívanú tuniku Jemu primeranú. Aby sme sa vyvarovali pred každou chybou, vykonajme zvláštne modlitby, v ktorých poprosíme Pána, aby nás viedol správnou cestou, aby sme poznali Jeho vôľu a splnili Jeho prianie.“

439. „Snúbenica a Pani moja“, odpovedal svätý Jozef, „keby som mohol poslúžiť svojmu Pánovi a Bohu mojou vlastnou krvou a tak splniť tvoje rozkazy, rád by som ju preliel pri najkrutejších

mukách; ale pretože to nemôžem urobiť, keď by som mal aspoň veľké bohatstvo, aby som mohol nakúpiť najdrahocenejšie plátna, aby som Ti ich mohol k tejto príležitosti ponúknuť. Len mi povedz, čo uznáš za vhodné, lebo Ti chcem slúžiť ako Tvoj služobník.“ Obidvaja sa oddali modlitbe a každý osve počul odpoveď Pána, opakujúc to, čo najvyššia Kráľovná už mnohokrát počula, čo teraz počula Ona i svätý Jozef: „Prišiel som z neba na zem, aby som povzniesol pokoru a ponížil pýchu, počtil chudobu a pohrdol bohatstvom, skazil márnosť a utvrdil pravdu, aby som náležito zvýšil cenu práce. Preto chcem, aby ste navonok so Mnou jednali podľa pokorného stavu, aký som vzal na seba, akoby som bol prirodzeným dieťaťom vás oboch a vnútorne aby ste Ma uznávali za Syna môjho večného Otca a preukazovali Mi úctu a lásku, aká mi prináleží ako Bohočlovekovi.“

440. Týmto božským hlasom povzbudení, aby hľadali najrozumnejší spôsob vo výchove dieťaťa Božieho, najsvätejšia Mária a svätý Jozef radili sa spolu, akým spôsobom by mohli ukryť najvyššiu a najdokonalejšiu úctu, akú vždy tvory preukazujú pravému Bohu, pod jednanie, ktoré v očiach sveta by bolo také, ako by sa jednalo o prirodzené dieťaťko ich oboch; lebo taká by mala byť mienka sveta a také chovanie sám Pán im prikázal. Keď sa o tom dohodli, žili potom podľa toho prikázania Pána s takou dokonalosťou, že bolo predmetom obdivu pre neho; viac o tom v častiach 506, 508, 536, 554. Obidvaja sa dohodli, že podľa obmedzených prostriedkov, ako vo svojej chudobe budú môcť, vynaložia všetko k službe dieťaťa Božieho, bez toho však, aby zachádzali do krajnosti, alebo niečo zanedbali, lebo tajomstvo Kráľa malo byť skryté v pokornej chudobe, a zároveň chceli Mu preukazovať svoju horúcu lásku, ako ďaleko bude možné. Svätý Jozef vymenil niečo zo svojich prác za dva kusy vlneného plátna, takého, aké si jeho nebeská Snúbenica priala; jeden kus bol, druhý mal morušovú farbu, premiešaný šedou farbou a oba kusy boli najlepšej akosti, akú mohol nájsť. Z týchto dvoch kusov nebeská Kráľovná zhotovila malé šatočky pre svojho najsvätejšieho Syna a z toho kusa plátna, ktoré sama upriadla a utkala, plienky a košieľky. Na tomto plátne začala pracovať hneď od toho dňa, keď sa ubytovali vo svojom dome v Nazarete; mienila ho darovať chrámu. Hoci teraz mohlo poslúžiť oveľa vyššiemu účelu, predsa to, čo ostalo po ušití šatočiek pre Božské dieťaťko, darovala chrámu v Jeruzaleme, ako pôvodne mienila. Všetky veci a pokrývky potrebné pre Božské dieťaťko naša slávna Pani zhotovila vlastnými rukami, a keď šla a obšívala, kľáčala pritom a prelievala slzy zbožnosti. Svätý Jozef nazbieral kvety a byliny, aké mohol nájsť, z ktorých, a tiež z iných vonných vecí, horlivá Matka pripravila ľúbezne voňajúci výťažok. Týmto pokropila posvätné šatočky Toho, ktorý sa obetoval, ktorého očakávala; potom ich zložila a uložila do krabice, v ktorej ich potom vzala so sebou, ako budem neskoršie rozprávať.

441. Nesmieme si všetky tieto skutky nebeskej Kňaznej predstavovať ako bezživotné, nudné a prázdne, ako ich tu ja uvádzam, ale ako skutky nadprirodzenej milosti a pôvodu, plné svätosti a veľkých zásluh, väčšej dokonalosti, než ľudský rozum môže pochopiť, pretože Ona konala všetky tieto práce ako Matka múdrosti a Kráľovná všetkých cností. V prípravách pre príchod najsvätejšieho človečenstva Jej Syna na tento svet slávila posvätenie živého chrámu Božieho. Najvyššia Kráľovná chápala oveľa lepšie než všetky ostatné tvory nevýslovnú veľkosť tajomstva vtelenia Božieho a Jeho príchodu na tento svet. Nie v duchu pochybností ale roznetená láskou a úctou opakovala často slová Šalamúna, ktoré vyslovil, keď stavala chrám: „Ako je to možné, aby Boh prebýval s ľuďmi na zemi? Keď celé nebo a nebesia nebies nemôžu Ho obsiahnuť, ako Ho môže obsiahnuť to ľudské telo, ktoré je utvorené v mojom živote?“ Ale ak chrám Šalamúna, ktorý slúžil iba ako miesto, kde Boh mal počúvať prednášané prosby, bol vybudovaný a zasvätený s takým množstvom zlata a striebra, pokladov a obetí, čo potom má robiť Matka pravého Šalamúna pre postavenie a zasvätenie živého chrámu (Kol 2, 9), v ktorom má prebývať plnosť pravého Božstva, večný, neobsiahnuteľný Boh? Všetky tieto nespočetné obety a poklady predobrazného chrámu najsvätejšia Mária zdvojnásobila, nie síce v zlate, striebre alebo v bohatých látkach, lebo Boh nehľadal také bohatstvo v živom chráme, ale v hrdinských čnostiach a v chválospevoch, ktorými zúrodnila a zvelebila milosti a dary od Najvyššieho. Ako obeť priniesla svoju vrúcnu lásku, a prehľadala všetky sväte spisy a vyhľadala hymny, piesne a žalmy, aby nimi chválila a velebila toto tajomstvo, pridávajúc k nim slová svojich vlastných vznešených citov a myšlienok. V duchovnom, ale predsa v úplne skutočnom spôsobe, uskutočnila staré predobrazy a vzory svojimi cnosťami a

vnútornými i vonkajšími skutkami. Vola ku všetkým tvorom a vyzývala ich ku chvále ich Boha, aby vzdávali česť a slávu svojmu Stvoriteľovi a vkladali nádej na svoje posvätenie do Jeho príchodu na tento svet. Na mnohých týchto cvičeniach sa zúčastnil aj Jej prešťastný snúbenec svätý Jozef.

442. Žiadny ľudský jazyk nemôže popísať a žiadny stvorený rozum nemôže pochopiť tú nesmiernu výšku zásluh, aké Kňazná nebies získala, a stupeň rozkoše a útechy, aké poskytovali Najvyššiemu. Keď aj najmenší stupeň milosti, aký ktorýkoľvek tvor zaslúži úkonom čnosti má väčšiu cenu než celý stvorený vesmír, aké poklady milostí získala blahoslavená Panna Mária, ktorej úkony prevyšovali hodnotu nielen všetky obete a zápalné dary Starého zákona, i všetky zásluhy celého ľudského pokolenia, ale ďaleko prevyšovali zásluhy najvyšších serafov! Láskyplné najvyššie vzlety nebeskej Panej v nádeji, že bude môcť pohliadnuť na svojho Syna a pravého Boha, brať Ho do svojho náručia, kosiť svojimi prsiami, ošetrovať Ho svojimi rukami, zhovárať sa s Ním a slúžiť Mu, klaňať sa Tomu, ktorý sa stal človekom z Jej tela, dosahovali taký stav, že v žiare lásky bola by vydýchla svoju dušu a bola by ním strávená, keby nebola chránená pred takým rozdelením, podporovaná a posilňovaná zázračným zásahom samého Boha. Áno, mnohokrát by bola stratila život, keby Jej ho nebol zachoval Jej najsvätejší Syn; lebo mnohokrát Ho videla vo svojom panenskom lone a s božskou jasnosťou videla Jeho človečenstvo zlúčené s Božstvom, pozorovala vnútorné úkony Jeho najsvätejšej duše, stav a polohu Jeho tela, modlitby, ktoré vysielal za ňu, za svätého Jozefa, za celé ľudské pokolenie a najmä za predurčených. Všetky tieto a iné tajomstvá boli Jej otvorené a pozorujúc ich bola celá roznietená, lebo nosila v sebe horiaci oheň, ktorý osvetľuje, ale nespáľuje.

443. V takom veľkom žiari Božskej lásky niekedy hovorila svojmu najsvätejšiemu Synovi: Moja najsladšia láska, Stvoriteľ vesmíru, kedy moje oči budú požívať svetlo Tvojej božskej Tváre? Kedy moje ruky posvätené ako oltár pre obeť, ktorú očakáva nebeský Otec? Kedy budem bozkávať zem posvätenú krokmi tvojich božských nôh, a kedy ako tvoja Matka dostanem ten vytúžený bozk môjho Milého (Veľp 1, 1), aby som mohla vdýchnuť Tvojho Ducha, ktorý vychádza z Tvojho dychu? Kedy Ty, neprístupné svetlo, pravý Bože z Boha pravého, Svetlo zo Svetla (Jn 1, 9) sa zjavíš smrteľníkom po veky trvajúcim skrývaní nášmu pohľadu? Kedy dietky Adama, obľážené vinou svojich hriechov, poznajú svojho Vykupiteľa (Bar 3, 38), uvidia svoju spásu, uvítajú uprostred seba svojho Učiteľa, svojho Brata, svojho pravého Otca? Ó, svetlo mojej duše, moja sila, môj Milý, pre ktorého umierajúc žijem! Ty Syn môjho lona, ako budem môcť vykonávať službu Matky, keď neviem, ako mám tie povinnosti plniť a nezaslúžim si ani meno otrokyne? Ako budem vedieť s Tebou dôstojne zaobchádzať, veď som iba biedny, nepatrný červík? Ako Ti budem môcť slúžiť a obsluhovať Ťa, ktorý si svätosť sama a nekonečné dobro, a ja iba prach a popol? Ako sa budem môcť odvážiť hovoriť pred Tebou alebo stáť v Tvojej prítomnosti? Ráč Ty sám, Pane mojej bytosti, ktorý si si ma vyvolil spomedzi dcér Adama, spravovať moje jednanie, riadiť moje túžby a roznieť moje náklonnosti, aby som sa Ti všetkými svojimi schopnosťami ľúbila! A čo si počnem, moja jediná radosť, keď máš vyjsť z môjho lona na svet, aby si trpel potupu a smrť za ľudské pokolenie, ak mi nebude dovolené zomrieť zároveň s Tebou a byť spoločníčkou v Tvojej obeti? Keď si Ty môj život a moje všetko, čím som, daj, aby tá istá príčina a pohnútky, ktorá má zapríčiniť Tvoju smrť, zapríčiniť tiež moju; lebo môj život je spojený s tvojím, ako by bol jeden a ten istý. K záchrane sveta, ba i tisícov svetov, postačí menej než Tvoja smrť; nechaj teda, aby som ja zomrela namiesto Teba a nechaj, aby som trpela Tvoju potupu, avšak Ty svojou láskou a svetlom posväť svet a osviet temnosti smrteľníkov. A keď nie je možné odvolať ustanovenie večného Otca, ktoré vyžaduje, aby vykúpenie bolo hojné a Tvoja prílišná láska bola ukojená, pohliadni milostivo na moje túžby a daj mi podiel na všetkých prácach Tvojho života, lebo si môj Syn a Pán.“

444. Rozmanitosť týchto a podobných nežných prejavov lásky, ktoré vyslovila naša Kráľovná, urobili Ju nanajvýš krásnou (Est 2, 9) v očiach Kniežaťa večnosti, ktorý bol ukrytý v panenskej komôrke Jej lona. Všetka činnosť jej vnútra podobala sa úkonom najsvätejšieho božského človečenstva. Ako dôstojná Matka takého Syna pozerala na ne ako na vzor k nasledovaniu. Niekedy dieťa Božie pokľaklo, aby sa modlilo k svojmu Otcovi, alebo zaujalo polohu ukrižovaného, ako by sa v tom chcelo cvičiť vopred. Z tohoto úkrytu (tak ako teraz z najvyššieho trónu nebeského) pozeral na všetko a chápal to vedomosťou svojej najsvätejšej duše tak, ako to

pozná dnes a žiaden z tvorov doby prítomnej, minulej alebo budúcej, i so všetkými svojimi myšlienkami a skutkami, nebol pred Jeho zrakom skrytý. Všetkým veciam venoval pozornosť ako Pán a Vykupiteľ. Pretože tieto tajomstvá boli zjavené tiež Jeho nebeskej Matke, a preto bola obdarená všetkými milosťami a darmi potrebnými k jednaniu v zhode s Ním, priniesla tak veľké ovocie svätosti, že žiadne ľudské slová nikdy ich nebudú môcť popísať. Keby sme neboli prevrátení vo svojich úsudkoch a zatvrdili ako kameň, považovali by sme za možné, aby ostala nedotknutá láskyplným zármutkom a vďačným uznaním pri pohľade na tieto nesmierne a obdivuhodné diela a ich poznaním aj zo skúsenosti.

Poučenie, ktoré mi udelila najsvätejšia Kráľovná Mária

445. Poučením z tejto kapitoly, dcéra moja, by malo byť, aby si si pamätala, s akou úctou máš zachádzať so všetkými vecami posvätenými a určenými pre službu Božiu a zároveň posúdiť, aká odporná je pred Ním neúctivosť, s akou sluhovia Pána Ho urážajú svojou nevážnosťou k posvätným predmetom. Nemali by zabúdať alebo brať na ľahkú váhu hnev jeho Velebnosti, aký má voči nim pre hrubú neúctivosť a nevďačnosť, akú obyčajne prejavujú pri zachádzaní s posvätnými ozdobami a predmetmi určenými ku chvále Božej, bez pozornosti a úcty. Oveľa viac sa Pán hnevá na tých, ktorí majú príjem alebo slúžne z Jeho Najdrahšej Krvi, keď ho premrhávajú na biedne márnosti a neslušné hanebnosti. Pre svoje živobytie a pohodlie vyhľadávajú le to najdrahšie a najlepšie, kdežto čo je pre česť a chválu božiu, uspokojia sa s tým, čo je najlacnejšie, obyčajné a všedné. Keď sa toto stane najmä pri plátnach, ktoré sa dotýkajú Tela a Krvi môjho najsvätejšieho Syna, ako korporále a purifikátory, o tom ti chcem povedať, že svätí anjeli, ktorí prisluhujú pri najsvätejšej a najvelebnejšej obeti, sú ako omráčení hrôzou a zakrývajú si tvár plní údivu nad tým, že Najvyšší to trpí a znáša takú hrubosť a opovážlivosť. Ovšem nepreviňujú sa v tom ohľade všetci, ale je ich predsa veľa; a malo je tých, ktorí sa vyznačujú vonkajšou úctou a starostlivosťou v božskej bohoslužbe a zachádzajú s posvätnými predmetmi s patričnou úctou; tých je menší počet a ani tí nemajú všetci čistý úmysel, aby túto povinnú úctu zachovávali iba v márnivosti alebo z iných ľudských úmyslov. V skutočnosti je veľmi málo tých, ktorí sa klaňajú svojmu Stvoriteľovi v duchu a v pravde a s čistým úmyslom.

446. Uvažuj, dcéra moja, ako by sme mali rozmýšľať, keď na jednej strane pozorujeme nevystihnuteľnú bytosť Božiu, ktorá nás vo svojej nekonečnej добрote stvorila, aby sme Ho ctili a Jemu sa klaňali, čo ustanovil ako zákon pre našu prirodzenosť i pre celý vesmír, a oproti tomu vidíme, akým nevďakom sa ľudia odplácajú svojmu preštedrému Stvoriteľovi za tie dary; že odopierajú pre Jeho službu tie veci ktoré pre ňu boli určené, ponechávajú si z toho pre svoju márnivosť to, čo je najdrahšie a najcennejšie a svojmu Stvoriteľovi dávajú iba to, čo je najlacnejšie čím svet opovrhne. Tomuto hriechu sa venuje málo pozornosti a uznania a preto si prajem, aby si ho nielen s úprimnou ľútosťou oplakávala, ale nakoľko možno, aby si zaň zadosť učinila. Kým si predstavená, dávaj Pánovi to najlepšie a pouč svoje rehoľnice, aby s úprimnou zbožnosťou srdca dbali na to, aby všetky posvätené veci boli udržiavané v poriadku a čistote; a to nielen v ich kláštore, ale aby sa snažili vybaviť tiež iné chudobné kostoly korpólarmi a rúchami, ktoré potrebujú. Nech sú presvedčené, že Pán ich svätú horlivosť pre Jeho česť a chválu odmení a poskytne im úľavu v chudobe a vo všetkých potrebách ich kláštora, ako Otec, a že preto nikdy nebudú chudobnejšie. Také zamestnanie je pre rehoľníčky nanajvýš primerané a je to práca náležitá nevestám Kristovým, ktorej sa majú venovať v čase, ktorý im ostáva po splnení ich chórových a iných povinností, ktoré im prikazuje poslušnosť. Keby sa všetky rehoľníčky venovali účelne tejto čestnej, chvályhodnej a príjemnej práci, nikdy by netrpeli nedostatkom a žili by ako anjeli. Pretože nevenujú pozornosť tejto službe Pánovi, mnohé z nich, opustené pomocnou rukou Božou, oddávajú sa nebezpečnej rozptýlenosti a roztržitosti, ktoré ti kvôli ich špatnosti nechcem ani popisovať alebo na ne poukazovať. Toto som ti naznačila, aby si ich zo srdca oplakávala a zabránila takému zlu a urážaniu Boha.

447. Pretože mám však zvláštnu príčinu priaznivo pozerať na obyvateľov tvojho kláštora, prajem si, aby si mojím menom a mojou autoritou ich napomínala a láskavo nútila, aby vždy žili v odlúčení a mŕtve pre svet a nikdy nedbali o to, čo sa vo svete deje; aby ich spoločenské obcovaniu bolo v nebesiach a nadovšetko, aby si všetky zachovali nerušený vzájomný mier a lásku, ku ktorej som

ť a tak často povzbudzovala (Flp 3, 20). Ak ma budú v tomto poslúchať, poskytnem im svoju ochranu a budem ich Matka a pomocníčka a budem ich chrániť, ako chránim teba a zaručím im svoju ustavičnú a účinnú prímluvu u môjho božského Syna, ak nebudú robiť, sa mi nepáči. Za tým účelom ich musíš stále nabádať k láske a úcte ku mne a vtlačaj im ich do srdca; ak budú také verné, obdržia všetko, čo si pre ne budeš priať, ba ešte oveľa viac, lebo ja to pre ne získam. Aby sa radi a ochotne zamestnávali pripravovaním vecí k službe Božej a radostne sa chápali všetkého, čo sa toho týka, pripomínaj im všetko, čo som ja konala v službe môjho najsvätejšieho Syna a pre chrám. Chcem, aby si vedela, že svätí anjeli boli plní obdivu, keď videli moju horlivosť a opatrnú pozornosť na úhladnosť a čistotu, s akou som obstarávala všetko, čo prináležalo k službe môjho Syna a Pána. Táto láskyplná a úctivá starostlivosť ma viedla k tomu, aby som všetko potrebné pre jeho odchovanie pripravovala vopred, takže mi nikdy nechýbalo (ako niektorí domnievajú), čo som potrebovala pre Jeho ošatenie, alebo aby som Mu poskytla pohodlie a občerstvenie, lebo moja opatrnosť a láska by v tomto ohľade nepripustili žiadnu nedbalosť alebo nepozornosť.

K a p i t o l a 8

Cisár Augustus vydal nariadenie všetkým poddaným svojej ríše, aby sa dali zapísať a čo urobil svätý Jozef, keď sa o tom dopytoval

448. Nezmeniteľnou vôľou Prozreteľnosti bolo ustanovené, že Jednorodený Syn Otca sa má narodiť v mestečku Betleheme (Mich 5, 2) a preto tak predpovedali svätí proroci predošlých vekov (Jerem 10, 9) lebo ustanovenia neobmedzenej vôle Božej sú isté, a preto im nemôže nič prekážať, (Ester 13, 9), lebo prv pominú nebo a zem, než by sa Jeho ustanovenia nesplnili (Mt 24, 35).

Splnenie tohoto nezmeniteľného ustanovenia dosiahol Pán prostredníctvom nariadenia cisára Augusta, ktorý nariadil, aby sa v celom rímskom mocnárstve vykonalo sčítanie a popísanie celého sveta, ako hovorí svätý Lukáš (Lk 2, 1). Rímske cisárstvo obsahovalo v tom čase väčšiu časť vtedy známeho sveta, preto sa nazývali pánmi sveta, ignorujúc všetky ostatné národy. Účelom tohoto sčítania bolo, aby tým všetkých obyvateľov prinútili uznať sa za cisárových poddaných, aj aby platili svojmu dočasnému pánovi isté dane. K tomuto zápisu mal každý ísť do svojho rodného mesta, aby tam bol zapísaný. Toto nariadenie bolo vyhlásené tiež v Nazarete a dopytoval sa o ňom svätý Jozef, keď bol niečo vybavovať. Vrátil sa domov zarmútený a zvestoval tú novinu, ktorá sa šírila o onom nariadení, svojej nebeskej Snúbenici. Nanajvýš múdra Panna odpovedala:

„Neznepokojuj sa pre toto nariadenie pozemského vladára, môj pán a snúbenec, lebo všetko, čo sa nám prihodí, ustanovil Pán, Kráľ neba a zeme; a vo všetkom, čo nás stretne, jeho Prozreteľnosť nám bude pomáhať a nás riadiť (Sir 22, 28). Odovzdajme sa do Jeho rúk a nebudeme sklamaní.“

449. Najsvätejšia Mária bola spôsobilá na to, aby sa Jej zverili všetky tajomstvá týkajúce sa najsvätejšieho Syna a poznala proroctvá o ich splnení; preto tiež vedela, že jednorodený Otca i Jej sa má narodiť v Betleheme ako cudzinec a nepoznaný. Ale Jozefovi o tom nepovedala nič, lebo bez príkazu Pána nezverovala žiadne tajomstvá. Všetko, čo Jej nebolo nariadené zjaviť, s obdivuhodnou opatrnosťou tajila i napriek tomu, že si priala potešiť svojho nanajvýš verného a svätého manžela. Priala si zveriť sa jeho vedeniu a usporiadaniu a nemať žiaden podiel s tými, ktorí sa považujú za múdрых, ako nás Múdrost' varuje (Prísl 3, 7). Preto sa radili spolu, čo by mali urobiť, lebo tehotnosť nebeskej Panej už ďaleko pokročila a blížil sa čas Jej pôrodu. Svätý Jozef povedal: „Kráľovná nebies a moja Pani, ak Ti Všemohúci nedal príkaz, zdá sa mi, že bude nutné, aby som išiel sám. Cisárov rozkaz sa síce týka iba hlavy rodiny, ale nechcem ťa opustiť bez pomoci, a tiež nemôžem bez Teba byť; nemal by som pokoj ani na okamih, keby som sa vzdialil od Teba, lebo moje srdce by nemalo žiaden pokoj, keby som Ťa nevidel. Tvoj pôrod je už veľmi blízky, nemôžem Ťa žiadať, aby si išla so mnou do Betlehema, kam nás rozkaz volá a tiež sa bojím vystaviť Ťa nejakému nebezpečenstvu, ako s ohľadom na Tvoj stav, tak tiež pre moju chudobu. Keby sa pôrod dostavil na ceste, za nepriaznivých okolností, ktorým by som nemohol odpomôcť, bolo by to pre mňa srdcervúce. To sú myšlienky, ktoré ma znepokojujú. Prosím Ťa, Pani, predlož ich Najvyššiemu

a pros Ho, aby splnil moju túžbu, aby som nebol od Teba odlúčený.“

450. Pokorná Snúbenica poslúchla svätého Jozefa, hoci poznala vôľu Božiu; ale nechcela vynechať tento úkon poslušnosti, ako najpoddanejšia manželka. Predniesla Pánovi vrúcne prianie svätého Jozefa a obdržala túto odpoveď: „Moja najdrahšia Holubička, vyhov prianiu môjho služobníka Jozefa v tom, čo navrhuje. Chod' s ním. Ja budem s tebou a budem ti s otcovskou láskou pomáhať v útrapách, ktoré kvôli Mne vytrpíš; hoci budú veľmi veľké, Moja mocná ruka ti pomôže, aby si z nich vyšla víťazne. Tvoje kroky budú v Mojich očiach krásne (Veľp 7, 1), neboj sa teda, lebo je to Moja vôľa.“ Potom za prítomnosti nebeskej Márie dal Pán jej anjelom strážcom nový zvláštny príkaz, aby jej so zvláštnou pozornosťou a starostlivosťou slúžili, ako prísluší pri takých vznešených tajomstvách, ktoré sa majú uskutočniť. Okrem tisíc anjelov, ktorí Jej obyčajne slúžili ako stráž, nariadil Pán ďalším deviatim tisícom anjelov, aby sprevádzali svoju Kráľovnú a Paniu a slúžili jej ako čestná stráž desiatich tisícov silných od prvého dňa, kedy sa vydá na cestu. Túto službu, ako najvernejší služobníci Pána vykonali, čo poviem neskoršie (v č. 456, 489, 616, 622, 631, 634). Veľká Kráľovná bola osviežená a posilnená novým osvietením pre ťažkosti a útrapy, aké zažije Herodesovým prenasledovaním a inými príhodami pri narodení dieťaťa Božieho (Mt 2, 16) keď Jej nepremožiteľné srdce bolo tak posilnené, odovzdala sa Pánovi bez akéhokoľvek nepokoja a ďakovala Mu za všetko, čo a ako sa rozhodol urobiť a zariadiť v nasledujúcich udalostiach.

451. Po tomto nebeskom rozhovore vrátila sa k svätému Jozefovi a oznámila mu vôľu Najvyššieho, že má podľa Jeho priania ísť s ním do Betlehema. Jozef nadobudol novú nádej a radosť, a uznávajúc toto veľké dobrodenie, ktoré mu pravica Najvyššieho udelila, vzdával zaň vďaky vrúcnymi úkonmi vďačnosti a pokory a povedal svojej Snúbenici: „Pani moja, žriedlo mojej radosti a môjho šťastia, jedinou príčinou zármutku budú teraz tie obtiaže, ktoré na ceste zažiješ, pretože nemám bohatstvo na zaistenie pohodlia, aké by som ti pre túto cestu rád poskytol. Ale v Betleheme nájdeme príbuzných, známych a priateľov našej rodiny a dúfam, že nás pohostinne príjmu, a budeš si tam môcť odpočinúť po namáhavej ceste, ak nám dožičí Pán, ako by som si ja, Tvoj služobník prial.“ Tak svätý snúbenec Jozef láskyplne plánoval, ale Pán už všetky veci vopred usporiadal úplne ináč, než svätý Jozef očakával, a preto cítil oveľa väčšiu horkosť za sklamanie, keď všetko jeho láskavé očakávanie zlyhalo, ako ďalej uvidíme. Najsvätejšia Mária nepovedala svätému Jozefovi nič o tom, čo vedela o ustanovení Pána ohľadne Jeho narodenia, hoci dobre vedela, že to bude celkom ináč, než on očakával. Radšej ho povzbudila slovami: „Snúbenec a pán môj, veľmi rada pôjdem s tebou a vykonáme tú cestu ako chudobní ľudia v mene Pána, lebo Najvyšší nepohrdá chudobou, ktorú prišiel hľadať s takou láskou. Budeme cestovať spoliehajúc sa na jeho ochranu a pomoc v našich potrebách a námahách. Zver, Pane môj, Jemu všetky svoje obtiaže.“

452. Zároveň aj ustanovili deň, kedy sa vydávajú na cestu a svätý Jozef usilovne hľadal v Nazarete nejakého oslíka, ktorý by niesol Paniu sveta. Nebolo ľahké ho nájsť, pretože mnohí ľudia išli do rôznych miest, aby splnili požiadavok cisárskeho nariadenia. Ale po mnohom starostlivom hľadaní predsa našiel skromného oslíka, ktorý - ak môžeme také zviera nazvať šťastným - bol najšťastnejším zo všetkých nerozumných zvierat, lebo bol vyznamenaný nielen tým, že niesol Kráľovnú všetkého tvorstva a požehnaný plod Jej života Kráľa kráľov a Pána pánov, ale bol potom prítomný tiež pri Jeho narodení (Iz 1, 3) a tiež vzdal svojmu Stvoriteľovi poctu, ktorú Mu ľudia odopreli, ako budem rozprávať v časti 485. Zaobstarali si veci na cestu, aby im vydržali na päť dní. Výbava týchto nebeských počestných bola rovnaká, akú mali na predošlej ceste do domu Zachariáša pri návšteve Alžbety. A niesli so sebou chlieb, ovocie a niečo rýb, čo bolo ich obvyklým jedlom. Pretože najmúdrejšia Panna bola osvietená o ich dlhšej neprítomnosti, z opatrnosti vzala so sebou potajomky prádielko a šatôčky potrebné pre pôrod dieťaťa, lebo chcela všetky veci zariadiť podľa vysokých úmyslov Pána v príprave na udalosť, ktoré očakávala. Svoj dom, do toho času než sa vrátia, dali na starosť susedke.

453. Nastal deň a hodina ich odchodu a nanajvýš verný a šťastný svätý Jozef, z úcty, ktorú začal prejavovať svojej vznešenej Snúbenici, snažil sa pilne a úzkostlivo vykonať všetko, čo mohol, aby sa Jej zavďačil; s veľkou vrúcnosťou Ju prosil, aby mu zdelila Svoje priania a upozornila ho na všetko, čo by snáď pozabudol urobiť podľa Jej vôle a pre Jej pohodlie, alebo čo by sa páčili Pánovi,

Ktorého nosila vo svojom živote. Pokorná Kráľovná mu ďakovala za jeho láskavú pozornosť a prisudzovala to všetko pre slávu a službu svojho najsvätejšieho Syna a povzbudila svätého Jozefa, aby odhodlane prijal obtiaže cesty a opätovne ho uistovala, že Všemohúcemu sa páči jeho láskyplná starostlivosť a opatrovanie. Povedala mu tiež, že vôľa Jeho Velebnosti je, aby trpezlivo a s radostným srdcom prijímali a znášali obtiaže, ktoré cestou skúsia v dôsledku svojej chudoby. Cisárovná nebies pokľakla pred svätým Jozefom a žiadala ho o požehnanie. Hoci muž Boží sa takej žiadosti zhrozil a veľmi sa tomu bránil kvôli dôstojnosti svojej snúbenice, Ona predsa vo svojej pokore zvíťazila a prinútila ho, že Jej dal požehnanie. Svätý Jozef Jej vyhovel s veľkou skromnosťou a úctou a hneď na to sa plačom vrhol k Jej nohám a prosil Ju, aby ho znovu odporúčala svojmu najsvätejšiemu Synovi a vyprosila mu od Neho jeho božské odpustenie a milosť. Tak pripravení vydali sa na cestu z Nazareta do Betlehema v polovici zimy, ktorá urobila ich cestovanie plnšie útrap a obtiaží. Avšak Matka Božia, ktorá niesla Život večný v sebe, všímala si iba božské úkony a rozhovory Pána, a pozorujúc Ho v komôrke svojho panenského lona, napodobňovala Ho v Jeho úkonoch a poskytovala mu viac rozkoše a cti, než všetci ostatní tvorovia dohromady.

Poučenie Panny Márie, Kráľovny nebies

454. Dcéra moja, vo všetkých pojednaniach o mojom živote a v každej kapitole i v každom tajomstve, ktoré sa doteraz povedalo, zisťuješ obdivuhodnú prozreteľnosť Najvyššieho a Jeho otcovskú lásku ku mne, Jeho pokornej služobnici. Hoci ľudská schopnosť nemôže úplne preniknúť a oceniť tie obdivuhodné diela tak veľkej múdrosti, predsa ich musí zo všetkých síl ctiť a snažiť sa podieľať sa na tých dobrodeniach, aké mi Pán preukazoval tým, že sa bude snažiť napodobňovať ma. Smrteľní ľudia nesmú myslieť, že iba kvôli mne si Boh prial ukazovať sa ako sväté, mocné, nekonečné dobro. Isté je, že keby sa niektorá duša alebo i všetky duše zverili vedeniu a riadeniu tohoto Pána, že by čoskoro prežívali tú istú vernosť, presnosť a sladké pôsobenie, s akou Jeho božská Velebnosť usporiadala všetky veci týkajúce sa Jeho cti a služby v mojom živote. Tiež oni by okúsili podobné rozkoše a božské dojmy, aké som ja cítila, keď som sa spoliehala na Jeho svätú vôľu; a taktiež obdržia z hojnosti Jeho darov, ktoré sú uzavreté v Jeho Božstve ako v nekonečnom oceáne. A práve tak, ako vody oceánu rýchle vtekajú, kde nájdú vhodný otvor, tak tiež milosti a požehnaní Pána pretekajú na rozumné tvory, keď sú dobre pripravené a neprekážajú ich pretekaniu. Táto pravda je pred smrteľníkmi skrytá, pretože sa nezastavia, aby premýšľali a uvažovali o skutkoch Všemohúceho.

455. Prajem si, aby si o tejto pravde premýšľala a zapísala si ju do srdca a naučila sa podľa môjho konania skrytej činnosti svojho vnútra a poznala, čo sa deje v tebe; a tiež aby si sa cvičila v rýchlej poslušnosti a podriadenosti iným a dávala vždy prednosť dobrým radám iných než svojim názorom a úsudkom. Toto musíš plniť až do takej miery; že preto, aby si poslúchala svojich predstavených a duchovných vodcov; nebudeš si všímať to, o čom predvídaš, že sa stane opak toho, čo oni očakávajú; tak ako ja, keď som vedela, že to, čo môj snúbenec Jozef očakával, sa nestane na našej ceste do Betlehema. Ba aj keď niekto tebe rovný alebo i nižší ti prikáže také veci, mlč a skry to, že vopred lepšie vieš, ako vec dopadne; urob všetko, čo nie je hriech alebo nedokonalosť. Načúvaj všetkým pozorne a mlčky, aby si sa poučila; k hovorení nebuď náhlivá, radšej zdržanlivá, lebo v tom spočíva múdre a opatrné jednanie s inými. Vždy pamätaj na to, aby si žiadala Pána o požehnanie pre všetko, čo chceš podniknúť, aby si sa neodchýlila od toho, čo sa Mu páči. Kedykoľvek máš príležitosť, žiadaj tiež o dovolenie svojho duchovného otca a vodcu, aby si neprišla o tie najväčšie zásluhy a dokonalosť vo svojich skutkoch, a aby si tiež mne poskytla útechu, ktorú si od teba žiadam.

Cesta najsvätejšej Márie z Nazareta do Betlehema v spoločnosti jej svätého Snúbenca Jozefa a svätých anjelov strážcov

456. Najčistejšia Mária a slávny svätý Jozef vydali sa na cestu z Nazareta do Betlehema sami, chudobní a nepatrní v očiach sveta. Nikto zo smrteľníkov nepovažoval ich za nič viac, než za to, o čom svedčila ich chudoba skromnosť. Ale aké obdivuhodné tajomstvá Najvyššieho, ktoré telesná múdrosť nemôže preniknúť, sa tu skrývali pred pyšnými! Naši pocestní nešli sami, chudobní alebo opovrhnutí, ale prosperujúci, bohatí a so slávou. V očiach večného Otca boli hodní nesmiernej lásky a Jemu nanajvýš drahí. Niesli so sebou poklad nebies samo Božstvo. Celý dvor nebeských vyslancov ich ctí. Všetky neživé bytosti poznávali pravú a živú Archu Zákona (Jozue 3, 16) ochotnejšie než vody jordánske poznali Jej predobraz a tiež, keď Jej a tým, ktorí išli s Ňou úctivo urobili voľný priechod. Našich pocestných prevádzalo desať tisíc anjelov, ako som sa zmienila v č. 450, ktorých ustanovil sám Boh za služobníkov vznešenej Kráľovnej počas celej cesty. Tieto nebeské oddiely pochodovali s nimi ako ich družina v ľudských postavách, ktoré nebeská Pani videla, žiariace viac než mnoho slnk. Ona išla uprostred nich lepšie strážená a chránená než lôžko Šalamúna, okolo ktorého stálo šesť desiat udatných Izraelitov opášaných mečmi (Veľp 3, 7). Okrem týchto desiatich tisícov anjelov bolo ešte veľa iných, ktorí zostúpili z neba ako poslovia večného Otca k Jeho Jednorodnému, ktorý sa stal človekom vo svojej najsvätejšej Matke; ktorí zase vystupovali zo zeme ako ich poslanci s posolstvami a zmluvami od nich k nebeskému Otcovi.

457. Uprostred tohto kráľovského doprovodu, ukrytí pred zrakom ľudí, najsvätejšia Mária a svätý Jozef pokračovali vo svojej ceste istí, že ich kroky nenarazia na kameň protivenstva (Ž 40, 12), lebo Pán prikázal svojim anjelom, aby ochraňovali a strážili. Tento príkaz najvernejší služobníci a poddaní ich veľkej Kráľovnej vykonávali s obdivom a radosťou, pozorujúc v púhom tvore sústredené také veľké tajomstvá, takú dokonalosť a nesmierne poklady Božstva a vidiac v Nej všetky tieto prednosti spojené s dôstojnosťou a milosťou ďaleko presahujúcou ich anjelské schopnosti. Skladali nové piesne na poctu Pána, ktorého videli spočívať ako najvyššieho Kráľa slávy na jeho zlatom tróne (Veľp 3, 9) a k pocte Jeho nebeskej Matky, ktorá bola ako Jeho živý a neporušený nádherný voz, alebo ako úrodný kukuričný klas zo zasľúbenej zeme, obsahujúci živé zrno (Lev 23, 10); alebo ako obchodná loď, ktorá priváza obilie do domu chleba, aby zrno zomrelo v zemi a mohlo byť rozmnožené pre nebo (Jn 12, 24). Ich cesta trvala päť dní, lebo pre tehotnosť svojej snúbenice svätý Jozef skrátil každý deň dobu cestovania. Najvyššia Kráľovná netrpela nočnou tmou na tejto ceste, lebo keď niekoľkokrát predĺžili cestovanie až do zotmenia, svätí anjeli šíрили okolo seba taký jas, aký by ani slnko na poludnie za najjasnejšieho dňa nevydávalo. V takom čase aj svätý Jozef videl anjelov, ktorí potom utvorili nebeské chóry a striedalo s našimi dvomi pocestnými spievali obdivuhodné hymny a chválospevy, čím premenili pole na nové nebo. Po celej tejto ceste sa naša kráľovná tešila pohľadom na svojich skvejúcich sa poslancov a služobníkov a z pôvabných rozhovorov s nimi.

458. S týmto obdivuhodnými dobrodeniami a útechami spojil však Pána nejaké ťažkosti a nepríjemnosti, ktoré božská Matka cestou pocítila. Nával ľudí v hostincoch, spôsobený v dôsledku cisárskeho rozkazu bol veľmi nepríjemný a obtiažny pre skromnú a samotu milujúcu panenskú Matku a jej snúbencu. Pre svoju chudobu a nesmelú zdržanlivosť dostávali menej pohostinstva a pozornosti než iní, najmä zámožní, lebo svet obyčajne súdi a preukazuje priazeň podľa vonkajšieho výzoru a osobného vplyvu. Naši svätí pútnici znovu a znovu museli vypočuť ostré výtky v hostincoch, do ktorých prišli po ceste unavení a v niektorých z nich odmietli pobyt ako bezvýznamným a nežiadúcim ľudom. Niekoľkokrát Panej neba a zeme pridělili akýsi kútik na chodbe a inde ani to nie, takže sa musela s manželom uchýliť na miesta ešte horšie a podľa ľudského úsudku menej slušné. A však na každom mieste, kde sa zdržovala, nech už bolo považované za akokoľvek opovrhnuté, nebeskí dvorania vždy utvorili čestnú stráž okolo svojho najvyššieho Kráľa a Kráľovnej. Ihneď ich obstúpili a uzavreli ako nepreniknuteľnou stenou a zabezpečili im tak snubnú komoru Šalamúna proti nočným hrôzám. Jej verný snúbenec, keď videl, že Pani nebies je tak dobre chránená zástupmi anjelov, odobral sa na odpočinok a mohol pokojne

spať, k čomu ho Ona nútila, že to potrebuje po obtiažiach cesty. Ona však pokračovala v nebeských rozhovoroch s desiatimi tisícami anjelov sprievodu.

459. Šalamún vo svojej Veľpiesni popisuje v rôznych obrazoch a podobenstvách mnohé veľké tajomstvá o Kráľovnej nebies, ale najmä v tretej kapitole poukazuje podrobnejšie na to, čo sa prihodilo nebeskej Matke, keď bola tehotná a na tejto ceste. V tejto dobe sa doslova splnilo všetko, čo sa tam hovorí o lôžku Šalamúna (Veľp 3, 7), o jeho nosítkach a zlatom lôžku, o stráži, ktorá bola postavená okolo neho, tešiacej sa z božského zjavu; a tiež všetky ostatné výroky, ktoré obsahujú tie prorocktva. To čo som naznačila, stačí pre ich porozumenie a malo by to vzbudiť náš obdiv nad podivuhodnými tajomstvami Božieho pôsobenia pre dobro ľudstva. Či sa nájde medzi smrteľníkmi niekto, ktorého srdce by sa neobmäkčilo? Lebo kto je taký pyšný, aby sa nezahanbil? Alebo taký ľahostajný, že by neobdivoval také zázračné mimoriadne veci? Nekonečný, pravý Boh, skrytý v panenskom lone útlej Devy, plnej milosti a krásy, nevinný, čistý, nežný, milej a príjemnej v očiach Božích i ľudských, prevyšujúcej všetko, čo Pán kedy stvoril alebo stvorí! A tu vidíme túto veľkú Paniu, nesúcu poklad Božstva, ako je opovrhovaná, odstrkovaná, nepovšimnutá a odmietaná slepou nevedomosťou a pýchou tohoto sveta! A naproti tomu, keď je taká odstrčená na posledné miesto, vidíme, ako Ju trojjediný Boh miluje a ctí, osviežuje svojimi útechami, dáva obsluhovať svojimi anjelmi, ktorí Ju ctia, chránia a s veľkou starostlivosťou a bedlivosťou Ju strážia a chránia! Ó, dietky ľudské, váhavé a tvrdého srdca (Ž 4, 3)! Aké klamné sú vaše cesty a aké nesprávne úsudky, keď bohatého ctíte a chudobným opovrhujete (Jak 2, 2), vychvaľujete pyšných a pokorných znižujete! Vo voľbe ste slepí a váš súd je plný omylov a poznáte, že márne boli vaše túžby. Snaživo hľadáte bohatstvo a poklady a zistíte, že ste nadarmo mávali v povetří; keby ste boli prijali pravú Archu Božiu ruka Všemohúceho by vám požehnala ako Obededomovi (2 Kr 6, 11); ale pretože ste s Ňou jednali nehodne, mnohí z vás pocítia trest, aký postihol Ozu.

460. Nebeská Pani videla a poznávala tajnosti duší rôznych osôb, s ktorými sa stretla, prenikla aj ich zmýšľanie a stav každého, či už boli v milosti alebo v hriechoch v rôznych stupňoch. O mnohých dušiach vedela, či sú predurčené ku spásu alebo k zatrateniu, či vytrvajú, klesnú alebo zase vstanú. Všetky tie rôzne pohľady do vnútra povzbudzovali Ju na konanie rôznych hrdinských čností, ako v prospech jedných tak i druhých. Pre mnohých z nich dosiahla milosť zotrvania, pre iných účinnú pomoc, aby vstali zo svojich hriechov a dosiahli milosť; za iných prosila Pána s ľútosťivými slzami a s pocitmi najhlbšieho zármutku nad ich zatratením, hoci tieto Jej prosby nemali taký veľký účinok. Často bola touto ľútosťou vysilená viac než obtiažami cesty, až Jej telesné sily vypovedali službu; pri takých príležitostiach svätí anjeli, plní žiariaceho svetla a krásy, vzali Ju na ruky, aby si mohla odpočinúť a zotaviť sa. Nemocných, zamútených a núdzu trpiacich, ktorých cestou stretla, potešila a prispela im na pomoc prímluvou u svojho najsvätejšieho Syna, aby im pomáhal v ich potrebách a protivenstvách. Zachovávala mlčanie a vyhýbala sa množstvu ľudí, zaoberajúc sa stále s plodom svojho tehotenstva, ktoré bolo už všetkým zrejmé. Takým spôsobom prijímala a splácala Matka milosrdenstva nevľúdnosť smrteľníkov.

461. Pre väčšiu hanbu ľudského nevďaku sa tiež raz stalo, že v týchto zimných dňoch naši pocestní prišli k zastávke za búrlivej plieskanice dažďa so snehom (lebo Pán ich neušetril pred touto nepohodou) a museli tam prijať ako prístrešie dobytčí chliev, pretože majiteľ im nechcel poskytnúť lepšie miesto. Nerozumné zvieratá sa k nim lepšie zachovali než ľudia, ktorí im odopreli ľudský príbytok lebo úctivo odstúpili, akonáhle ich Stvoriteľ a Jeho Matka, ktorá Ho niesla v lone, vstúpili do chlieva. Je ovšem pravda, že Kráľovná tvorstva mohla prikázať vetru, mrazu i snehu, aby Ju neobťažovali, Ona však nechcela dať taký rozkaz, aby sa nezbavila utrpenia, napodobňujúc svojho najsvätejšieho Syna ešte skôr, než prišiel na svet. Preto nepriaznivé počasie na Ňu do istej miery účinkovalo. Verný svätý Jozef Ju síce podľa možnosti chránil, a ešte viac sa snažili Ju chrániť svätí anjeli, najmä sväté knieža Michael, ktorý Jej bol stále po pravici a ani na okamih Ju neopúšťal; niekedykoľvek, keď bola veľmi unavená, viedol Ju po ceste za ruku. Kedykoľvek to Pán dovolil, tiež Ju chránil proti zlému počasiu a konal mnohé iné služby pre Kráľovnú nebies a požehnaný plod Jej života, Ježiša.

462. Tak rozmanito a obdivuhodne podporovaní prišli naši pocestní piateho dňa cesty do mestečka Betlehem o štyroch hodinách odpoľudnia, v sobotu. Pretože to bolo v dobe zimného slnovratu,

slnko už zapadalo a čoskoro nato sa stmievalo. Keď vošli do mestečka, prešli mnoho ulíc, hľadajúc dom alebo hostinec na prenocovanie. Klopali na dvere svojich známych a bližších rodinných príbuzných, ale nikde ich neprijali, ba na mnohých miestach ich ešte s nevľúdnyimi slovami a urážkami odmietli. Nanajvýš skromná Kráľovná nasledovala svojho snúbenca, keď medzi zástupmi ľudí chodil z domu do domu, od jedných dverí ku druhým. Hoci vedela, že srdcia a príbytky ľudí ostanú pre nich zatvorené, a že musela ukazovať svoj stav v jej veku pohľadom verejnosti, čo bolo pre Jej skromnosť trápnejšie než neúspech pri zaobstaraní miesta k prenocovaniu, predsa chcela poslúchať svätého Jozefa a trpieť toto poníženie a nezaslúžený stud. Keď chodili ulicami, prišli k úradovní, v ktorej sa konal zápis, teda zapísali svoje mená i zaplatili povinnú daň, aby splnili príkaz cisárskeho nariadenia a nemuseli sem ísť po druhýkrát a pokračovali v hľadaní bytu v ďalších domoch. Ale keď žiadali už na viac než päťdesiatich miestach a všade ich odmietli, poznali, že by sa ďalej márne pokúšali nájsť miesto v ľudských príbytkoch. Nebeskí duchovia žasli nad týmito nevyspytateľnými tajomstvami Najvyššieho, ktoré vyjavili trpezlivosť a tichosť Jeho panenskej Matky a bezcitnú tvrdosť ľudí. Zároveň velebili Všemohúceho v Jeho dielach skrytých tajomstvách, lebo od toho dňa začal medzi ľuďmi vyvyšovať a ctiť chudobu a pokoru.

463. Bolo už deväť hodín večer, keď nanajvýš verný Jozef plný horkosti a srdcervúceho zármutku vrátil sa ku svojej nanajvýš múdrej Snúbenici a povedal: „Moja najmilšia Pani, srdce mi puká ľútosťou pri myšlienke, že Ti nielen nemôžem nájsť prístrešie, aké si zaslúžiš a aké si prajem, ale nemôžem Ti ani poskytnúť nijakú ochranu proti nepriaznivému počasiu, ani žiadne miesto pre odpočinok, ktoré na tomto svete zriedkakedy odmietajú i tým najchudobnejším a najopovrhnutejším. Bezpochyby nebesia skrývajú nejaké tajomstvo v takej neprístupnosti ľudských srdiec, že sú také neoblomné, keď nám odmietajú nocľah. Spomínam si teraz, Pani moja, že vonku za mestským múrom je jaskyňa, ktorá slúži ako útulok pastierov a ich stádam. Poďme sa tam pozrieť, možno je prázdna a tam môžeme očakávať nejakú pomoc z neba, keď sme žiadnu nedostali od ľudí na zemi.“ Najmúdrejšia Panna odpovedala: „Môj snúbenec a pán, nepripúšťaj svojmu najlákavejšiemu srdcu taký zármutok, že tvoja vrúcna túžba a láska, ktorú Pán v tebe roznietil, nemôže byť splnená. Preto Ho nosím vo svojom lone, vzdajme Mu, prosím ta, vďaka za to, že okolnosti tak zariadil. Miesto, o ktorom sa zmieňuješ, mi úplne postačí. Zmeň svoje slzy zármutku na slzy radosti a privítajme s láskou chudobu, ktorá je neoceniteľným a vzácnym pokladom môjho najsvätejšieho Syna. Prišiel z neba, aby Ju hľadal, preto Mu s radosťou v našich dušiach poskytneme príležitosť, aby sa v nej cvičil; nemôžem byť viac potešená, než keď vidím, ako mi ju poskytol. Poďme s radosťou, kam nás Pán zavedie.“ Svätí anjeli sprevádzali tento svätý pár, ožarovali jasne cestu a keď prišli za mestskú bránu, zistili, že jaskyňa je opustená a neobývaná. Naplnení nebeskou útechou ďakovali Pánovi za toto dobrodenie a potom sa stalo, o čom budem rozprávať v nasledujúcej kapitole.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

464. Moja najdrahšia dcéra, ak máš tiché a ochotné srdce, tieto tajomstvá, ktoré si popísala a pochopila, vzbudia v tebe sladké pocity lásky a náklonnosti voči Pôvodcovi tak veľkých divov. Prajem si, aby si ich nosila v pamäti a odo dneška s novým, veľkým ocenením vítala opovrhovanie od sveta. A povedz mi, moja najdrahšia, keď výmenou za to prehliadnutie a pohrdanie od sveta, tým lákavejšie a s väčšou láskou pozerá na teba Boh - či by si nechcela kúpiť tak lacno to, čo má nesmiernu cenu? Čo ti môže dať svet, i keby ťa čo najviac ctil a vynášal? A čo stratíš, ak ním pohrdneš? Či nie je taká jeho priazeň samá márnosť a klam? (Ž 4, 3). Či to nie je všetko pomínutelné a okamžitý tieň, ktorý uteká pred tými, ktorí sa za ním ženú, aby ho chytili? Preto, i keby si mala všetky svetské výhody vo svojej moci, aké by to bolo hrdinstvo, keby si ním pohrdla ako bezcenným? Uváž, ako málo robíš, ak pohrdaš všetkým pre lásku Božiu, moju a anjelov. A ak tebou svet pohrda natoľko, natoľko by si si priala, ty ním pre svoj prospech pohrdaj, aby si ostala slobodná a nič ti neprekážalo v požívaní najvyššieho Dobra v plnom rozsahu a v plnosti Jeho nanajvýš oblažujúcej lásky a obcovaní s Ním.

465. Môj najdrahší Syn tak verne miluje duše, že ma ustanovil za učiteľku a živý príklad lásky k pokore a úprimnému pohrdaniu svetskými márnosťami a pýchou. On tiež pre svoju väčšiu slávu ako aj pre mňa, svoju služobníčku a Matku ustanovil, aby som ostala bez prístrešia a zapudená

smrteľníkmi, aby neskoršie Jeho milované duše boli tým ochotnejšie Ho uvítať a prinútili Ho umením lásky, aby k ním prišiel a ostával s nimi. On tiež hľadal opustenosť a chudobu; ovšem nie preto, že ich potreboval k najvyššej dokonalosti, ale preto, aby naučil smrteľníkov k najkratšej a najjednoduchšej ceste k dosiahnutiu najvyššej božskej lásky a spojenia s Bohom.

466. Dobré vieš, moja najdrahšia, že Ťa božské osvietenia stále poučovali a napomínali, aby si zabudla na všetko pozemské a viditeľné a opásala sa statočnosťou (Veľp 31, 17), aby si sa povzniesla a nasledovala ma a podľa tvojej možnosti napodobnila cnostné skutky, ktoré ti boli ukázané v mojom živote. To je najprvoradejší účel poznania, ktorý si obdržala z písania tohoto životopisu, lebo vo mne máš vzor, podľa ktorého môžeš zariadiť styky a spôsob svojho života práve tak, ako som ja riadil svoj život napodobňovaním svojho najmilšieho Syna. Strach, ktorý sa Ťa zmocnil, keď si bola vyzvaná, aby si ma napodobnila, ako by to bolo nad tvoje sily, musíš mierniť a musíš sa povzbudzovať slovami môjho najsvätejšieho Syna, uvedenými v evanjeliu svätého Matúša: „Buďte dokonalí, ako i váš nebeský Otec je dokonalý“ (Mt 5, 48). Tento rozkaz Najvyššieho, vložený na Jeho svätú Cirkev, nie je nemožné splniť; a keby sa jej verné dietky náležito pripravili, žiadnemu z nich neodoprie milosť k dosiahnutiu tejto podobnosti s nebeským Otcom. Toto všetko pre nich zaslúžil môj najsvätejší Syn. Avšak nedôstojné zabúdanie a nedbalosť prekážajú ľuďom, aby v nich dozrelo ovocie Jeho vykúpenia.

467. Najmä od teba očakávam túto dokonalosť a pozývam Ťa k nej sladkým zákonom lásky, ktorý sprevádza moje poučovanie. Uvažuj a skúmaj božským svetlom povinnosť, ktorú ti ukladám a snaž sa s ňou spolupôsobiť ako verné a snaživé dieťa, Nedaj sa odstrašiť žiadnou námahou od cnostného cvičenia, aj keby sa ti zdalo akokoľvek ťažké. A neuspokoj sa tým, že sa budeš snažiť o dosiahnutie lásky k Bohu sama; ak chceš byť dokonalá v tom, že ma budeš napodobňovať a plniť všetko, čo učí evanjelium, musíš sa zasadiť aj o spásu iných duší a o zvelebenie najsvätejšieho mena môjho Syna a stať sa nástrojom v Jeho mocných rukách na vykonanie veľkých skutkov pre Jeho väčšiu česť a slávu.

K a p i t o l a 10

Náš Spasiteľ Ježiš Kristus sa narodil z Panny Márie v Betleheme Judskom

468. Palác, ktorý si najvyšší Kráľ kráľov a Pán pánov zvolil pre pohostinské prijatie svojho vteleného Syna na tomto svete bola nanajvýš chudobná, bezvýznamná jaskyňa, do ktorej sa najsvätejšia Mária a Jozef uchýlili, keď im spolublížni odmietli pohostinstvo a obvyklú láskavosť, ako som to popísala v predchádzajúcej kapitole. Toto miesto bolo v takom opovrhnutí, že hoci Betlehem bol plný cudzincov, ktorí nemali prenocovanie, žiaden sa nechcel tak zhodiť alebo znížiť, aby ho použil na prenocovanie, lebo nebol ani jeden, ktorý by ho považoval žiadúci pre ten účel, ako iba títo učitelia pokory a chudoby, Kristus náš Spasiteľ a Jeho najčistejšia Matka. Pre tú príčinu múdrosť večného Otca vyhradila toto miesto pre Niu a posvätila jeho núdzovosť, osamelosť a chudobu za prvý chrám svetla (Malach 4, 2 a Ž 111, 4) a za dom pravého Slnka spravodlivosti, ktoré malo vyjsť pre úprimných srdcom zo skvejúcej rannej žiary Márie, ktorá zmenila moc hriechu na denné svetlo milosti.

469. Najsvätejšia Mária a Jozef vošli do tohoto obydľia pre nich tak vyhradeného a pri žiare desiatich tisícov anjelov, svojich strážcov mohli ľahko zistiť jeho chudobu a opustenosť, ktorú považovali za dobrodenie a vítali ju so slzami útechy a radosti. Ihneď títo dvaja svätí pocestní padli na kolena a chválili Pána, vzdávajúc Mu vďaky za jeho dobrodenie, o ktorom vedeli, že to pripravila Jeho múdrosť pre vlastné skryté plány. O tomto tajomstve nebeská Kňazná Mária mala lepší názor, lebo akonáhle posvätila vnútro jaskyne svojimi svätým šľapajami, pocítila nevýslovnú radosť, ktorá Ju úplne povzniesla a oživila. Prosila, aby Pán požehnal štedrou rukou všetkých obyvateľov susediaceho mesta, pretože tým, že ju odmietli, pomohli jej k veľkému dobrodeniu, ktoré očakávala v tejto opustenej jaskyni. Jaskyňu tvorila holá, drsná skala, bez akejkolvek

prírodnej krásy alebo umeleckých ozdôb; miesto určené iba za skrýšu pre dobytok; a predsa ho Večný Otec vyvolil za skrýšu a príbytok pre svojho vlastného Syna.

470. Anjelskí duchovia, ktorí ako nebeské vojsko strážili svoju kráľovnú a Paniu, zoradili sa na čaty, ako dvorná stráž v kráľovskom paláci. Ukázali sa vo viditeľných podobách tiež svätému Jozefovi, lebo pri tejto príležitosti to bolo potrebné, aby sa tešili z takého významenia, za prvé, aby tým utíšili jeho zármutok pri zhliadnutí tohoto chudobného obydlia tak okrášleného a vyzdobeného ich nebeskou prítomnosťou, a za druhé, aby ho osviežili a povzbudili pre udalosti, ktoré Pán mienil v noci vykonať na tomto opustenom mieste. Veľká Kráľovná a Cisárovná, ktorej už bolo oznámené, aké tajomstvo sa tu uskutoční, začala svojimi rukami čistiť jaskyňu, ktorá mala za krátko slúžiť ako kráľovský trónny sál a posvätný trón milosrdenstva; nechcela si nechať ujsť túto príležitosť k cvičeniu sa v pokore, ani pripraviť svojho jednorodeného Syna o poctu, ktorej sa Mu dostalo touto prípravou a čistením jeho chrámu.

471. Svätý Jozef, pamätajúc na majestát svojej nebeskej Snúbenice (na ktorý, ako sa mu zdalo, Ona vo svojej horlivej túžbe po pokorení, zabúdala), prosil Ju, aby ho nezbavovala tejto práce, o ktorej myslel, že patrí jemu a dal sa rýchlo do čistenia podlahy a kútov jaskyne, ale pokorná Kráľovná mu v tom pomáhala. Pretože svätí anjeli boli prítomní vo viditeľných postavách, boli (podľa nášho spôsobu vyjadrovania) zahanbení takou dychtivosťou po pokorení a rýchlo závodili medzi sebou v pomáhajú pri tejto práci, či skôr, aby sme to povedali zreteľnejšie, snažili sa, aby čo možno v najkratšej dobe jaskyňu vyčistili, a naplňovali ju posvätnou vôňou. Svätý Jozef založil oheň z materiálu, ktorý za tým účelom priniesol so sebou. Pretože bolo veľmi zima, posadili sa k ohňu, aby sa trochu ohriali. Zajedli si z pokrmov, ktoré si priniesli a požívali túto chudobnú večeru s veľkou radosťou v duši. Kráľovná nebies bola tak zaujatá a povznesená myšlienkou na blízke tajomstvo Jej božského pôrodu, že by ani nebola jedla pokrm, keby ju k tomu nebola nútila poslušnosť k jej snúbencovi.

472. Po večeri ako obyčajne, vzdali Pánovi vďaky. Po tejto kratšej modlitbe hovorili spolu o tajomstve vtelenia Slova, pričom najmúdrejšia Panna pocítila, že sa blíži Jej najpožehnanejší pôrod. Požiadala svojho snúbenca svätého Jozefa, aby sa už uložil na odpočinok a spánok, nakoľko noc už ďaleko pokročila. Muž boží privolil žiadosti svojej Snúbenice a naliehal, aby Ona urobila podobne a pre ten účel pripravil pre ňu akési lôžko zo šatstva, ktoré mali, k čomu použil žľab alebo jasle, ktoré tam zanechali pastieri pre svoj dobytok. Ponechal najsvätejšiu Máriu v časti tak upravenej jaskyne a sám odišiel do kúta pri vchode, kde sa začal modliť. Ihneď ho navštívil božský Duch, a prežíval nanajvýš príjemné, neobyčajné účinky, ktoré ho uchvátili a povzniesli do vytrženia. V tomto vytržení mu bolo ukázané všetko, čo sa v tejto noci odohralo v tejto požehnanej jaskyni; k vedomiu prišiel až keď ho jeho nebeská Snúbenica zavolała. Taký spánok svätý Jozef mal v tej noci, a tento bol oveľa vznešenejší a požehnanejší, než Adamov v raji (Gen 21, 2).

473. Kráľovnú všetkého tvorstva zavolał z miesta Jej odpočinku zvučný hlas Najvyššieho, ktorý Ju mocne a sladko povzniesol nad všetky stvorené veci a dal Jej pocítiť nové účinky božskej moci, lebo toto bolo jedno z najvýznamnejších a najpodivnejších vytržení v Jej svätom živote. Okamžite Ju tiež naplnilo nové osvetlenie a božské účinky, aké som popísala už na inom mieste, až dosiahla jasné videnie Boha. Opona padla a Ona videla priamo samo Božstvo v takej sláve a plnosti nazerania, ktoré by ani všetky schopnosti anjelov a ľudí nemohli popísať alebo ho úplne pochopiť.

Všetko poznanie o Božstve i človečenstve Jej najsvätejšieho Syna, ktoré doteraz dostala v predošlých videniach, bolo teraz obnovené a okrem toho ešte iné tajomstvá Jej boli zdesené z nevyčerpatelných archívov Iona Božieho. Nemám však dostatočné slová, ktorými by som mohla náležito vysvetliť, čo mi bolo božským svetlom dovolené vidieť o týchto tajomstvách; ich množstvo a rozmanitosť ma presvedčilo o chudobe a nedostatku patričných výrazov v ľudskej reči.

474. Najvyšší oznámil svojej panenskej Matke, že už nastal čas Jeho príchodu na svet a akým spôsobom to teraz uskutoční a prevedie. Najmúdrejšia Pani uzrela v tomto videní účel a vznešený cieľ týchto obdivuhodných tajomstiev a svätých udalostí, nakoľko sa týkali Pána samého a nakoľko sa týkali tvorov, v prospech ktorých boli hlavne ustanovené. Pokľakla pre trónom Jeho Božstva, chválila a velebila Ho a ďakovala za seba i za všetko tvorstvo tak ako prislúchalo nevýslovnému milosrdenstvu a blahosklonnosti Jeho božskej Lásky. Zároveň požiadala Jeho božskú Velebnosť o

nové svetlo a milosť, aby bola v stave náležito a patrične vziať na seba službu a úctu pri vychovávaní Slova, ktoré sa stalo telom, ktoré má nosiť na rukách a živiť svojim panenským mliekom. Túto žiadosť predniesla nebeská Matka s najhlbšou pokorou, pretože pochopila veľkosť týchto nových tajomstiev. Pokladala sa za nehodnú pre úrad vychovávania a obcovania ako Matka s vteleným Bohom, čoho nie sú schopní ani najvyšší serafi. Opatrne a pokorne Matka milosrdenstva premýšľala a tejto veci a premýšľala o nej. A pretože sa pokorovala až do prachu a uznávala svoju ničotu v prítomnosti Všemohúceho, preto Ju Najvyšší pozdvihol a znovu potvrdil, že má byť nazývaná Matkou Božou. Prikázal Jej, aby vykonávala s pravým Synom večného Otca a zároveň ako so Synom svojím. Toto všetko sa mohlo ľahko zveriť takej Matke, v ktorej boli sústredené také vynikajúce vlastnosti, že ich slovami nie je možné vyjadriť.

475. Najsvätejšia Mária ostala v tomto vytržení mysle a blaženom nazeraní vyše hodiny, až do božského pôrodu. V okamihu keď vyšla z vytrženia a nadobudla zmysly, cítila i vedela, že telo Božieho dieťaťa sa v Jej živote začalo pohybovať, ako sa uvoľňuje z miesta, ktoré podľa prirodzenosti zaberalo po deväť mesiacov a ako sa teraz chystá vyjsť zo svojej posvätnej snubnej komôrky. Tieto pohyby nielen že Jej nespôsobili žiadne bolesti a obtiaže, ako sa stáva iným dcéram Adama a Evy pri ich pôrodoch, ale naplňovali Ju nevýslovnou radosťou a slasťou, spôsobujúc v Jej duši i panenskom tele také vznešené a božské účinky, že prevyšovali všetky ľudské pomyslenia. Jej telo tak oduševnilo nebeskou krásou, že sa už ani nepodobalo na pozemského tvora. Tvár Jej žiarila svetlom ako bledočervené slnko a lesklo sa neopísateľnou vrúcnosťou a velebnosťou, celá roznieťená vrúcnou láskou. Kľáčala v jasliach, pozerala na nebesia, ruky mala zložené na prsiach, dušu ponorenú v božstve, celá úplne podobná bohu. V takej polohe pri ukončení nebeského vytrženia najsvätejšia Pani dala svetlu jednorodeného Syna Otca večného a svojho, nášho Spasiteľa Ježiša, pravého Boha a človeka, v nedeľu o polnoci, v roku od stvorenia sveta 5199, ktorého dátum je udaný v Rímskej Cirkvi a ktorý mi bol zjavený ako pravý a zaručený.

476. Sú ešte ďalšie obdivuhodné okolnosti a podrobnosti spojené s týmto narodením, ktoré veriaci uznávajú za zázračné, ale pretože jediní svedkovia boli Kráľovná nebies a Jej dvoranstvo, nemôžu sa všetky dosvedčiť, okrem tých, ktoré Pán sám zjavil vo svojej svätej Cirkvi všetkým alebo niektorým jednotlivým dušiam rôznymi spôsobmi. Myslím, že sú nejaké rôznosti v názoroch o tejto veci, ktorá je taká vznešená a úctyhodná. Akonáhle som zdelila svojim predstaveným a vodcom, čo mi bolo oznámené, rozkázali mi pod poslušnosťou, aby som sa znovu opýtala na tento božský výrok Cisárovnej nebies, mojej Matky a Učiteľky a svätých anjelov, ktorí ma sprevádzali, aby ma najsvätejšia Mária, Matka Ježiša, nášho Vykupiteľa, poučila o niektorých podrobnostiach pre objasnenie výroku o Jej posvätnom pôrode. Aby som vyhovela tomuto rozkazu, vrátila som sa pre lepšie porozumenie týchto udalostí a potom mi to bolo vysvetlené takto:

477. Pri ukončení oblažujúceho vytrženia a videnia Matky vždy Panny, ktoré som vyššie popísala (v č. 473), narodilo sa Slnko spravodlivosti, Jednorodený večného Otca a Márie, nanajvyšší čistý, krásny, žiariaci a nepoškvrnený, bola nedotknutá vo svojej panenskej neporušenosti a čistote, Ním sa stala viac Bohu podobná a na veky svätá, lebo On neotvoril, ale prenikom panenskú komoru, ako prenikajú slnečné lúče krištáľovú schránku, ktoré ju osvetľujú v dúhovej kráse. Prv než popíšem zázračný spôsob, akým sa to stalo, musím povedať, že Božské dieťaťko sa narodilo čisté a úplne uvoľnené, bez ochrannej blany zvanej sekundina, v ktorej obalené sa občasne rodia iné dietky a ktorou sú obalené v živote matky. Nebudem sa zdržovať vysvetľovaním príčiny a pôvodu omylu, ktorý odporuje tomuto zdeleniu. Nám stačí vedieť a predpokladať, že pri počatí a nerodení vteleného Slova ruka Všemohúceho volila a používala všetko, čo podstatne a nevyhnutne prináležalo k prirodzenému ľudskému počatiu tak, aby sa o večnom Slove podľa pravdy mohlo povedať, že bolo počaté, splodené a narodené ako pravý človek, z podstaty Jeho Matky, vždy Panny. Čo sa týka iných okolností, ktoré nie sú podstatné, ale iba vedľajšie a nepodstatné k splodeniu a narodeniu, musím vypustiť z našich predstáv o Kristovi, našom Pánovi a o najsvätejšej Márii, nielen to, čo je nejakým následkom alebo sa nejakým spôsobom prisudzuje dedičnému hriechu alebo osobnému, ale aj z mnohých iných okolností, ktoré nie sú nutné a podstatné pri plodení alebo narodení, ktoré v sebe zahrňujú nejakú nečistotu alebo zbytočnosť, ktorá by mohla nejakým spôsobom zmenšiť alebo zoslabiť dôstojnosť Márie ako Kráľovnej nebies a pravej Matky Krista, nášho

Pána. Mnoho takých nedokonalostí hriechu alebo prirodzeností nebolo potrebné pre pravé človečenstvo Krista, ani pre Jeho úrad vykupiteľský alebo učiteľský; a čo nebolo potrebné pre tieto tri účely a čokoľvek, keď sa vynechalo, napomáhalo k väčšej dôstojnosti Krista a Jeho Matky, musí sa u oboch odmietnuť. Nesmieme byť úzkoprsí v pripúšťaní zázračného zákroku Pôvodcu prírody i milostí v prospech Tej, ktorá bola Jeho dôstojná Matka, pripravovaná, ozdobovaná a stále viac okrášľovaná pre tento účel, lebo Božská pravica Ju po celý čas obohacovala darmi a milosťami, až dosiahla najvyššiu mieru svojej všemohúcnosti, aká bola možná u púheho tvora.

478. Súhlasne s touto pravdou Jej pravé materstvo nebolo zmenšené tým, že ostala pannou pri Jeho počatí a narodení pôsobením Ducha Svätého. Prirodzeným spôsobom ovšem mohla stratiť panenstvo, bez toho, aby sa dopustila viny, ale v tom prípade by bola Matkou Božou bez tej jedinečnej výsady panenstva. Preto musíme povedať, že z toho dôvodu, aby nebola bez panenstva, božská moc Jej najsvätejšieho Syna ju pre ňu zachovala. Taktiež sa božské dieťa mohlo narodiť v blane, v akej sa rodia iné deti, ale to nebolo potrebné, aby sa mohol narodiť, ako prirodzený Syn požehnanej Matky; preto mohol mať prednosť tomu, aby ju nebral so sebou z panenského a materského lona, práve tak, ako nevolil podriaďiť sa iným požiadavkám nečistoty, ktorým iné ľudské bytosti podliehajú pri svojom príchode na svetlo. Nebolo by spravodlivé, aby vtelené Slovo podliehalo všetkým zákonom Adamových synov, ale bolo to následkom jeho zázračného narodenia, že bol vyňatý a zbavený všetkého, čo by mohlo podľahnúť skaze ale znečisteniu. Tak tiež ona blana, čiže sekundina nemala padnúť za obeť skaze mimo panenského lona, pretože bola tak úzko spojená s Jeho najsvätejšími telom a bola utvorená z krvi a podstaty Jeho Matky; ale tiež nebolo vhodné uschovať ju mimo tela, ani by nebolo slušné prikladať jej zase takú dôležitosť a prednosť ako jeho najsvätejšiemu Telu, pretože tiež pochádzala z tela Jeho najsvätejšej Matky, ako ešte vysvetlím. Div, ktorý by mohol vykonať tým, že sa zbaví tejto pokrývky až vonku, bolo oveľa vhodnejšie vykonať vnútri.

479. Božské dieťa teda prišlo na svet bez všetkých telesných alebo hmotných prekážok. Ale vyšlo slávne a premenené, lebo nekonečná božská Múdrosť ustanovila, aby sláva Jeho najsvätejšej duše pri Jeho narodení zaplavila Jeho telo a učinila Ho účastným na daroch slávy rovnakým spôsobom, ako sa to stalo neskoršie pri premenení na hore Tábor za prítomnosti apoštolov (Mt 17, 2). Tento zázrak nebol potrebný na to, aby mohol preniknúť cez panenské lono a opustiť ho bez porušenia panenstva, lebo Boh to mohol urobiť aj iným zázrakom bez tohoto premenenia. Tak učia svätí učitelia, ktorí pri tomto narodení nevidia žiaden iný zázrak, než, že sa Dieťaťatko narodilo bez porušenia Matkinho Panenstva. Bola to vôľa Božia, aby najsvätejšia Panna prvýkrát uvidela svojho Syna, Bohočloveka, v oslávenom stave, a to z dvoch príčin. Prvá bola, aby najmúdrejšia Matka týmto zjavom obdržala najvyššiu úctu k Velebnosti Toho, s ktorým mala zachádzať ako so svojím Synom, pravým Bohočlovekom. Hoci už bola poučená o Jeho dvojakej prirodzenosti, Pán predsa ustanovil, aby tento názorný dôkaz naplnil Ju novými milosťami, primeranými veľkosti Jej najsvätejšieho Syna, ktoré Jej boli tak ukázané viditeľným spôsobom. Druhá príčina tohoto divu bola, aby sa ním odmenila vernosť a svätosť Matky Božej, lebo Jej najčistejšie oči, ktoré sa odvracali od všetkého pozemského z lásky k svojmu najsvätejšiemu Synovi, mali Ho pri jeho narodení vidieť v tejto sláve a mala tak byť oblažená za svoju vernosť a krásnu lásku.

480. Evanjelista svätý Lukáš nám hovorí, že keď panenská Matka porodila svojho prvorodeného Syna, zavinula Ho do plienok a položila do jasiel. Nehovorí, že Ho vzala do rúk zo svojho panenského života, lebo sa netýkalo účelu jeho rozprávania. Ale dvaja z najvyšších kniežat, svätý Michael a svätý Gabriel, boli pri tejto príležitosti pomocníkmi najsvätejšej Panny. Stáli v ľudských podobách v patričnej vzdialenosti a v okamihu, keď vtelené Slovo božskou mocou prenikalo panenský život a prišlo na svet, s nevýslovnou úctou Ho vzali do rúk a tým istým spôsobom, ako keď kňaz ukazuje najsvätejšiu Hostiu k ucteniu veriacim, títo dvaja nebeskí vyslanci odovzdali božskej Matke Jej slávneho, žiariaceho Syna. Toto všetko sa stalo v krátkej dobe. V okamihu, keď svätí anjel tak podali božské dieťaťatko Jeho Matke, obidvaja, Syn i Matka, vzájomne na seba pozreli a pri tomto pohľade bola Matka ranená láskou milostivého Nemluvniatka a v tom istom okamihu povznesená a premenená v Neho. Z rúk svätých Kniežat prehovorilo Knieža nebies ku svojej svätej Matke. „Matka, buď taká, aký som Ja, lebo tento deň, za ľudskú existenciu, ktorú si Mi dala, Ja ti

dám inú, vznešenejšiu existenciu v milosti a prispôsobím tvoju bytosť ako púheho tvora, na svoju podobu, Ktorý som Boh i človek.“ Najmúdrejšia Matka odpovedala: „Tiahni ma za sebou a pobežím za vôňou Tvojich masť“ (Veľp 1, 3). Podobne boli splnené mnohé tajomstvá, ktoré sú skryté vo Veľpiesni. Aj iné výroky, ktoré si vymenili Dieť a Božie a panenská Matka sú zapísané v tejto Piesni, ako napríklad: „Môj milý je môj a ja som Jeho a túžba Jeho smeruje ku mne“ (Veľp 2, 16) . „Ach, aká si krásna, priateľka Moja, tvoje oči sú ako oči holubice. Ach, aký si krásny, Milý môj.“ A mnoho iných tajomstiev obsahujúcich slová, ktorými by som príliš predĺžila túto kapitolu, keby som ich všetky pripomínala.

481. Slová, ktoré najsvätejšia Mária počula z úst svojho najsvätejšieho Syna poslúžili Jej súčasne k poznaniu vnútorných úkonov Jeho najsvätejšej, s božstvom spojennej duše, aby sa mohla stať Jemu podobná tým, že Ho nasleduje. To bola tá najväčšia milosť, ktorú nanajvýš verná a šťastná matka obdržala z rúk svojho Syna, prvého Boha a človeka. Najväčšia milosť nielen preto, že trvala od toho dňa po celý ďalší život, ale preto, že Jej poskytovala prostriedky, aby mohla napodobňovať Jeho božský život tak verne, ako to púhemu tvorovi bolo možné. Nebeská Pani zároveň pociťovala prítomnosť najsvätejšej Trojice a počula hlas nebeského Otca, ktorý hovoril: „Toto je môj milý Syn, v ktorom mám zaľúbenie“ (Mt 17, 5). Najmúdrejšia matka, učinená úplne podobná Bohu, prekypujúca takým množstvom tajomstiev odpovedala: „Večný Otče a najvyšší Bože, Pán a Stvoriteľ vesmíru, udeľ mi znovu svoje dovolenie a požehnanie, aby som prijala do svojich rúk Žiadaného všetkými národmi (Agg 2, 8) a Ty, Syn môj, nauč ma, Tvoju nehodnú Matku a nízku Otrokyňu, aby som splnila Tvoju svätú vôľu.“ Ihneď počula hlas, ktorý hovoril: „Príjmi svojho jednorodeného Syna, napodobňuj Ho a pamätaj, že Ho musíš obetovať, keď to budem od teba žiadať“. Božská Matka odpovedala: „Ajhľa, tvor Tvojich rúk, ozdob ma svojou milosťou tak, aby Tvoj Syn a môj Boh prijal ma za svoju otrokyňu a ak mi prispeješ na pomoc svojou všemohúcnosťou, budem verná v Jeho službe; a nepokladaj to za opovážlivosť svojmu nepatrnému tvorovi, že nosí na svojich rukách a kojí svojimi prsiami svojho Pána a Stvoriteľa.“

482. Po výmene týchto slov, tak plných tajomstiev, božské Dieť a ukončilo zázrak premenenia, alebo lepšie povedané začalo iný zázrak, zadržovanie účinkov slávy vo svojom najsvätejšom Tele tým, že ich obmedzoval iba na svoju dušu; a teraz prijal podobu človeka schopného utrpenia. V tejto podobe Ho teraz videla najčistejšia Mária a kľaciac doteraz na kolenách a klaňajúc sa Mu, s najhlbšou pokorou a úctou Ho prijala z rúk svätých anjelov. A keď Ho videla vo svojom náručí, takto k Nemu prehovorila: „Moja najsladšia Láska, svetlo mojich očí a život mojej duše, prišiel si na svet v pravej hodine ako slnko spravodlivosti (Malach 4, 2), aby si rozptýlil tmy hriechu a smrti! Pravý Bože z Boha pravého, spas svojich služobníkov a nech každé telo uzrie Teba, ktorý mu zaistí spasenie (Iz 9, 2). Príjmi ma, svoju služobnicu za svoju otrokyňu a vynahraď moje nedostatky, aby som bola schopná Ti náležito slúžiť. Učín ma, Synu môj, takou, akú si ma praješ mať vo svojej službe.“ Potom sa najmúdrejšia Matka obrátila k večnému otcovi, aby Mu obetovala Jeho Jednorodeného Syna hovoriac: „Vznešený Stvoriteľ celého vesmíru, tu je oltár i obeť, ktorá sa ľúbi Tvojim očiam (Malach 3, 4). Od tejto hodiny, pozeraj, ó Pane, na ľudské pokolenie s milosrdenstvom; a pretože sme si zaslúžili Tvoj hnev, teraz je čas, aby si bol uzmierený skrz Tvojho a môjho Syna. Nech sa teraz Tvoja spravodlivosť uspokojí a Tvoje milosrdenstvo povýši, lebo preto večné Slovo prijalo podobu hriešnika (Rim 8, 3) a stalo sa bratom smrteľníkov a hriešnikov (Flp 2, 7), pod týmto názvom ich považujem za bratov a prosím za nich z hĺbky svojej duše. Ty si ma, Pane, urobil Matkou Slova, ktorý sa stal človekom a Vykupiteľom ich všetkých. Nechcem im odopierať svoju lásku alebo prestať sa starať a bdieť o ich spasenie. Príjmi, večný Bože, moje priania a prosby za to, čo je podľa Tvojho priania a vôle.“

483. Matka Milosrdenstva obrátila sa tiež ku všetkým smrteľníkom a oslovila ich: „Potešte sa, ktorí ste sužovaní a radujte sa zarmútení, zdvihnite sa zronení a odpočinite si, ktorí ste obťažení. Spravodliví nech sú potešení, svätí nech sa radujú; nebeskí duchovia nech prepuknú v nový jasot, proroci a patriarchovia v limbe nech čerpajú novú nádej a nech všetky pokolenia chvália a velebia Pána, Ktorý obnovuje svoje divy. Poďte, chudobní, priblížte sa maličkí bez bázne, lebo ja mám v rukách Leva, ktorý sa stal Baránkom, Všemohúci sa stal slabým, Nepremožiteľný podriadeným. Poďte, čerpajte život, ponáhľajte sa získať spasenie, priblížte sa, aby ste získali večný odpočinok,

lebo toto všetko mám pre vás všetkých a dá sa vám to zadarmo a udelí bez závidosti. Nebuďte sklúčení a nemajte ťažké srdce, synovia ľudskí. A Ty, ó najsladšia radosť mojej duše, dovoľ mi prijať od Teba bozk, po ktorom túžili všetci tvorovia.“ Hneď na to najblahoslavenejšia Matka priložila svojej nanajvyš čistej nebeskej pery, aby prijala láskyplný bozk božského Dieťaťatka, ktoré ako Jej pravý Syn, tiež túžilo po ňom od Neja.

484. Držiac Ho na svojich rukách poslúžila tak ako oltár a svätostánok, pri ktorom sa desať tisíc anjelov klaňalo svojmu Stvoriteľovi, vtelenému vo viditeľnom ľudskom tele. A nakoľko najsvätejšia Trojica zvláštnym spôsobom sa zúčastňovala pri vtelení Slova, nebo akoby bolo vyprázdnené od svojich obyvateľov, lebo celý nebeský dvor sa odobral do tej betlehemskej jaskyne a klaňal sa Stvoriteľovi v Jeho odeve a podobe pozemského pútnika (Flp 2,7). A zjednotenými hlasmi chvály spievali svätí anjeli nový chválospev: „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľudom dobrej vôle.“ (Lk 2, 14). V preľúbenej melodickej harmónii opakovali to unesenými divmi a zázrakmi, ktoré sa vtedy uskutočnili a pohľadom na nevýslovnú múdrosť, milosť, pokoru a krásu nežnej pätnásťročnej devy, ktorá sa stala hodnou Dôvernícou a Prostrednicou tak vznešených tajomstiev.

485. Teraz bol už čas zavolať svätého Jozefa, verného snúbenca nanajvyš taktnej a pozornej Panej. Ako som povedala vyššie (č. 472), bol vo vytržení mysle, v ktorom mu boli zjavené všetky tajomstvá o tomto posvätnom narodení tejto noci. Bolo však slušné, aby on pred všetkými smrteľníkmi bol prítomný, videl a svojimi telesnými mocnosťami a zmyslami cítil radosť, poklonil sa a uctil Slovo, ktoré sa stalo telom, lebo on zo všetkých ľudí bol vyvolený za verného strážcu týchto veľkých tajomstiev. Na pranie svojej nebeskej Snúbenice prebral sa z vytrženia a akonáhle nadobudol užívanie zmyslov, prvé čo uvidel, bolo božské Dieťa na rukách nebeskej Matky, naklonené k Jej posvätnému obličaju a k prsiam. Ihneď sa Mu klaňal v najhlbšej pokore a so slzami radosti, bozkával Jeho nožičky s obdivom a radosťou, ktorá by ho bezpochyby pripravila o život, keby ho božská moc nebola zachovala; a bol by zaiste stratil užívanie zmyslov, keby to bol Boh dopustil. Keď sa svätý Jozef začal dieťaťatku klaňať, nanajvyš opatrná Matka poprosila svojho Syna, aby Jej dovoľil vstať (lebo až do toho času stále ešte kľáčala), a keď svätý Jozef podal plienky a obaly, ktoré presvätá Matka so sebou priniesla, s neporovnateľnou úctou, zbožnosťou a nežnosťou Ho do nich zavinula a tak zavinutého s nebeskou múdrosťou Ho položila v jasliach, ako hovorí svätý Lukáš (Lk 2, 7), Pre ten účel narovnala na kameni trochu slamy a sena, aby tým vystlala pre Bohočloveka prvé miesto odpočinku na zemi, aké dostal tu mimo matkinho náručia. Riadením Božím rýchle sem zo susedných polí pribehol vôl, vošiel do jaskyne a postavil sa oproti oslovi, ktorého sem priviedla naša Kráľovná. Požehnaná Matka im prikázala, aby uznali svojho Stvoriteľa a s najväčšou úctou, aká im je možná, sa Mu klaňali. Povoľné zvieratá poslúchli svoju Paniu, pokľakli pri Dieťaťatku a svojím dychom Mu poskytovali teplo, ktoré mu ľudia odopreli. Boh Ktorý sa stal človekom, bol položený medzi dvoma zvieratami, zabalený v plienkach, a tak sa podivuhodne splnilo proroctvo, že „Vôl pozná svojho pána a osol jasle pána svojho, ale Izrael Ma nepoznal a môj ľud Mi neporozumel.“

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

486. Dcéra moja, keby si ľudia zachovali srdce slobodné a správne uvažovali o tomto veľkom tajomstve lásky Najvyššieho k ľudom, našli by v tom mocný prostriedok, ktorý by ich viedol po ceste života a učil ich podrobovať sa láske svojho Stvoriteľa a Vykupiteľa. Pretože ľudia sú schopní premýšľať, keby len použili svoju voľnosť a chovali sa k tomuto tajomstvu s úctou, aká prináleží jeho veľkosti, kto by bol tak zatvrdilý, aby nebol pohnutý k súcitu pri pohľade na svojho Boha, ktorý sa stal človekom, poníženého, v chudobe, pohrdaného, neznámeho, prichádzajúceho na svet v jaskyni, ležiaceho v jasliach medzi nerozumnými zvieratami, chráneného jedine chudobnou Matkou, ktorý bol zapudený nerozumnou pýchou sveta? Kto by sa odvážil milovať márnivosť a pýchu, ktorou Stvoriteľ neba i zeme svojím jednaním tak zrejme pohrda a zavrhuje ju? Nikto nemôže opovrhnuť pokorou, chudobou a nedostatkom, ktoré Pán miloval a vyvolil pre seba ako prostriedok, ktorým učí ceste k životu večnému. Málo ľudí sa zastaví, aby pouvažovali o tejto pravde a príklade; v dôsledku tejto ohavnej nevďačnosti len málo ich bude zbierať ovocie tohoto veľkého tajomstva.

487. Avšak blahosklonnosť môjho najsvätejšieho Syna bola taká veľká, že tak štedro ti udelila svoje svetlo a poznanie týchto nesmiernych požehnaní, preto dobre uvaž, ako veľmi si povinná spolupôsobiť s Jeho svetlom. Aby si mohla splniť túto povinnosť, pripomínam a radím ti, aby si zabudla na všetko pozemské a nemysli na to; aby si neľadala nič, alebo nezamestnávala sa ničím, než, čo ti môže pomáhať vzdialiť a odlúčiť sa od sveta a jeho obyvateľov tak, by so srdcom zbaveným všetkých pozemských myšlienok a náklonností, bola si schopná velebiť v Ňom tajomstvo chudoby, pokory a božskej lásky vteleného Boha. Uč sa z môjho príkladu, s akou úctou, bážňou a vážnosťou máš s Ním jednať a pamätaj, ako som sa ja k Nemu chovala, keď som ho držala na rukách; nasleduj môj príklad, kedykoľvek Ho prijmeš do svojho srdca vo velebnom tajomstve svätej Eucharistie, v ktorej je prítomný ten istý Bohočlovek, ktorý sa narodil z môjho lona. V tej najsvätejšej Sviatosti Ho prijímaš a máš Ho práve tak skutočne, ako som Ho mala ja, a je v tebe práve tak činný a hovorí k tebe, ako som s Ním hovorila ja, hoci iným spôsobom.

488. Chcem, aby si išla až do krajnosti v tejto svätej úcte a bázni a prajem si, aby si si všimla a presvedčila sa, že svojim príchodom do tvojho srdca v najsvätejšej Sviatosti, tvoj Boh ťa povzbudzuje tými istými slovami, ktorými - ako si napísala - hovoril ku mne: staň sa podobná mne. Jeho príchod z neba na zem, jeho narodenie v pokore a v chudobe, Jeho život i smrť v nej, poskytujú nám vzácny príklad pohrdania svetom a jeho lákadlami; poznanie, ktoré si dostala o Jeho chovaní a ktoré si božským zdelaním tak hlboko prenikla, toto všetko by ti malo byť ako živé hlasy, na ktoré musíš dbať a vpísať ich do vnútra svojho srdca. Všetky tieto výsady ti boli udelené, aby si rozumne využívala spoločné milosti po najväčšiu mieru, a aby si poznala, aká musíš byť vďačná môjmu najsvätejšiemu Synovi a Pánovi, a ako sa máš snažiť čo najviac Mu splácať Jeho dobrotu, tak ako by bol zostúpil z neba, aby iba teba jedinú vykúpil a ako by všetky svoje divy a svoje učenie uložil v Cirkvi svätej výhradne pre teba a pre žiadneho iného.

K a p i t o l a 11

Svätí anjeli oznamujú narodenie Pána nášho v rôznych častiach sveta a pastieri sa Mu prichádzajú pokloniť

489. Keď nebeskí dvorania tak oslávili narodenie Boha, ktorý sa stal človekom pri bránach Betlehema, niektorí z nich boli hneď poslaní na rôzne miesta, aby oznámili túto radostnú zvesť tým, ktorí podľa vôle Božej boli náležito pripravení na jej prijatie. Svätý knieža Michael sa odobral ku svätým patriarchom do predpekli, aby im oznámil, že Jednorodený večného Otca sa už narodil na svet a položili Ho, pokoreného a tichého, ako oni prorokovali, do jasiel medzi dve zvieratá. Zvláštnym spôsobom oslovil svätého Joachima a svätú Annu v mene požehnanej Matka, ktorá mu to prikázala; blahoprial im k tomu, že ich dcéra drží na rukách Toho, po ktorom túžili národy a ktorého predpovedali patriarchovia a proroci (Iz 7, 14; 9, 7; atď.). Bol to nanajvýš oblažujúci a radostný deň, aký toto zhromaždenie spravodlivých a svätých vo svojom dlhom vyhnanstve malo. Všetci uznali tohoto nového Bohočloveka za pravého Pôvodcu večného spasenia a spievali nové piesne, ktoré zložili na Jeho česť a chválu. Svätý Joachim a Anna poverili nebeského vyslanca svätého Michaela, aby požiadal ich dcéru Máriu, aby sa v ich mene poklonila božskému Dieťatku, požehnanému plodu svojho života; a veľká Kráľovná sveta to ihneď urobila za nich, a s veľkou radosťou počúvala všetko, čo Jej sväté knieža zdelilo o obyvateľoch predpekli.

490. Iní svätí anjeli, ktorí sprevádzali a strážili nebeskú Matku, boli poslaní k svätej Alžbete a k jej synovi Jánovi, Múdra matróna i jej syn, hoci mal ešte len útlý vek, akonáhle počuli novinu o narodení Vykupiteľa, padli na tváre a klaňali sa v duchu a v pravde (Jn 4, 23), Bohu, ktorý sa stal človekom. Dieťatko, ktoré bolo posvätené za Jeho predchodcu, bolo vo svojom vnútri obnovené a v duchu viac roznietené než Eliáš, že to aj u samotných anjelov vzbudilo obdiv a radosť. Svätý Ján a jeho matka požiadali prostredníctvom anjelov našu Kráľovnú, aby sa v ich mene poklonila svojmu najsvätejšiemu Synovi a ponúkla Mu ich služby, čo nebeská Kráľovná ihneď všetko vykonala.

491. Keď sa svätá Alžbeta takým spôsobom dozvedela, čo sa stalo, poslala urýchlene jedného zo

svojich domácich do Betlehema s darmi pre blahoslavenú Matku a Dieťaťko Božie. Tieto dary pozostávali z trocha peňazí, plátna a iných vecí pre úľavu Novorodeniatka, Jeho Matky a jej snúbenca. Sluha sa vydal na cestu bez akéhokoľvek poučenia, iba s pripomienkou, aby si všimol, čo potrebujú, aby mohol priniesť istú správu, v akých okolnostiach sa nachádzajú. Taktiež nevedel nič o veľkom tajomstve, iba to, čo vedel zistiť svojím zrakom; ale oživený a dotknutý vnútornou božskou mocou sa vrátil a s podivuhodnou radosťou popisoval Alžbete chudobu a očarujúcu milosť jej Sesternice, Dieťaťko i svätého Jozefa, a aké pocity v ňom vznikli, keď ich uvidel. Podivuhodné pocity skrsli aj u zbožnej Matróny, keď to precítene popisoval. Keby to nebola vôľa Božia, aby sa toto tajné a súkromné tajomstvo zachovala, svätá Alžbeta by sa nebola zdržala a navštívila by panenskú Matku a novorodené Dieťa Božie. Naša Kráľovná si z tých vecí, ktoré jej posla, niečo ponechala pre uľavenie ich krajnej chudoby, ostatné však rozdala chudobným, lebo si nepriala, aby bola bez chudobných v tých dňoch, v ktorých mala ostať v jaskyni Narodenia.

492. Iní anjeli boli poslaní so správou k Zachariášovi, Simeonovi a prorokyni Anne, a k niektorým ďalším spravodlivým a svätým ľuďom, ktorí boli hodní, aby sa im zverilo toto nové tajomstvo nášho vykúpenia. Pretože Pána videl, že sú pripravení, aby prijali túto zvesť s vďačnosťou a na svoj prospech, považoval to za spravodlivé pre ich cnosti, aby sa neskrývalo pred nimi toto požehnanie, ktoré obdržalo ľudské pokolenie. Ačkoľvek nimi toto požehnanie neboli všetci spravodliví na zemi vtedy upovedomení o tomto tajomstve, predsa všetci pocítili isté božské účinky v hodine, keď sa Spasiteľ narodil. Všetci spravodliví pocítili v srdci novú nadprirodzenú radosť, hoci nepoznali jej príčiny. A pocity radosti neboli iba u anjelov a spravodlivých, ale podivuhodné pohnutie bolo aj v neživom tvorstve, lebo všetok vplyv planét bol obnovený a oživený. Slnko zrýchlilo svoj beh, hviezdy svietili jasnejšie, a pre kráľov - mudrcov bola utvorená tá podivuhodná hviezda, ktorá im ukazovala cestu do Betlehema (Mt 2, 2). Mnohé stromy rozkvitli a iné splodili ovocie. Niektoré modlárske chrámy sa zrútili, v iných padali modly na zem a ich diabli sa dali na útek. Tieto divy a udalosti, ktoré sa prihodili v ten deň, prisudzovali rôznym príčinám, ale všetky boli ďaleko od pravdy. Iba medzi spravodlivými boli mnohí, ktorí z vnuknutia Božieho sa domnievali alebo verili, že Boh prišiel na svet, ale nik to nevedel s istotou, iba tí, ktorým to bolo zjavené. Medzi týmito boli i traja mudrci, ku ktorým - ku každému osve, do ich východných kráľovstiev - boli poslaní anjeli zo stráže Kráľovnej, aby ich vnútorným rozumovým osvietením upovedomili, že Vykupiteľ ľudského pokolenia sa narodil v chudobe a ponížení. Zároveň ich naplnila náhla túžba, aby Ho vyhľadali a poklonili sa Mu; ihneď uzreli hviezdu ako vodkyňu do Betlehema, ako budem neskôr rozprávať.

493. Celkom zvlášťne požehnanie obdržali v tej krajine pastieri, ktorí v dobe narodenia Krista Pána bdeli nad svojimi stádami (Lk 2, 8), a to nielen preto, že prijímali prácu a obtiaže svojho zamestnania s odovzdanosťou z ruky Božej, ale tiež preto, že boli chudobní, pokorní a svet nimi pohrdal a svojou úprimnosťou a prostotou srdca patrili k tým Izraelitom, ktorí túžobne očakávali a túžili po príchode Mesiáša, často o ňom spolu hovorili a rokovali. Podobali sa Pôvodcovi života, pretože boli ďaleko od bohatstva, márnosti a okázalosti svetskej a zvodov diabolských (Jn 10, 14). Svojím povolaním predstavovali úrad, ktorý prišiel vykonávať dobrý Pastier, ktorý poznal svoje ovce a oni poznali Jeho. Preto si zaslúžili, aby ich povolal a pozval sám Spasiteľ ako prvé ovocie svätých, aby boli prví, ktorým sa večné vtelené Slovo ukázalo a od ktorých si prial, aby Ho chválili, slúžili Mu a klaňali sa Mu. Preto k nim, keď strážili na pastvine, bol poslaný Gabriel, ukázal sa im v ľudskej podobe s veľkou slávou a leskom.

494. Pastierov náhle obkľúčilo svetlo nebeského lesku anjela, a keď ho uvideli, pretože nepoznali také zjavy, naplnila ich, veľká bázeň. Sväté knieža ich upokojilo a povedalo im: „Muži spravodliví, nebojte sa, lebo vám zvestujem veľkú radosť, ktorá je, že sa vám dnes narodil Vykupiteľ Kristus, náš Pán, v meste Dávidovom. Na znak tejto pravdy vám oznamujem, že nájdete Dieťaťko plienkami ovinuté a položené v jaslach (Lk 2, 10 - 12). Pri týchto slovách anjela sa náhle zjavilo veľké množstvo anjelov, ktorí v ľúbeznej harmónii spievali Najvyššiemu tieto slová: „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ Opakujúc tento nebeský chválospev, svetu taký nový, svätí anjeli zmizli. Toto všetko sa odohralo pri štvrtom nočnom bdení. Tento anjelský zjav naplnil šťastných pastierov božským osvietením a všetkých jednomyseľne pudila veľká túžba, aby sa

presvedčili o tomto požehnaní, ktoré sa im zvestovalo.

495. Avšak znamenie, ktoré svätý anjel oznámil, zdalo sa im nepatričné a nehodiace sa ako dôkaz veľkosti Novorodeného. Vidieť telesnými očami dieťaťko ležiace v jasliach a zavnuté v plienkach, nezdalo by sa presvedčujúcim dôkazom kráľovskej vznešenosti, keby týchto pastierov nebolo osvietilo božské svetlo a nebolo by im dalo schopnosť preniknúť toto tajomstvo. Nakoľko však nemali namyslenú múdrosť sveta, preto boli ľahko prístupní múdrosti božej. Keď si navzájom zdelili dojmy, aké v nich vzbudilo toto posolstvo, rozhodli sa, že čo najrýchlejšie pôjdu do Betlehema a uvidieť ten div, ktorý im oznámil Pán. Vydali sa hneď na cestu a keď vošli do jaskyne, našli, ako hovorí svätý Lukáš, Máriu a Jozefa, a Nemluvniatko ležiace v jasliach. Keď to všetko uvideli, poznali pravdivosť toho, čo im bolo povedané o Dieťatku. Potom nastalo vnútorné osvetlenie, ktoré dostali pri pohľade na Slovo, ktoré sa stalo telom, lebo keď pastieri naň hľadeli, On tiež pohliadol na nich, pričom Jeho tvár zažiarila veľkým leskom a tento pohľad ranil veľkou láskou úprimné srdcia týchto chudobných, ale šťastných mužov a božskou mocou ich zmenil a obnovil, a priviedol ich do nového stavu milosti a svätosti, aj im udelil vysoké vedomosti o božských tajomstvách vtelenia a o vykúpení ľudského pokolenia.

496. Padli na tvár a klaňali sa Slovu, ktoré sa stalo telom; nie už ako nevedomí dedinčania, ale ako múdri a rozvážni muži sa Mu klaňali, uznávali a vlebilo Ho ako pravého Boha a človeka, ako Obnoviteľa a Vykupiteľa ľudského pokolenia. Nebeská Pani a Matka Dieťaťa pozorovala všetko, čo robili vnútri i navonok, lebo videla až do vnútra ich srdc. S najvyššou múdrosťou a opatrnosťou zachovala v pamäti všetky tieto udalosti a v duši o nich uvažovala (Lk 2, 19), porovnávala ich s inými tajomstvami, ktoré obsahovali a so svätými prorockými a výrokmi Písma svätého. Pretože bola vtedy nástrojom Ducha svätého a zástupkyňa božského Dieťaťa, hovorila s pastiermi, poučujúc a povzbudzujúc ich, aby zotrvali v láske Božej a v službe Najvyššiemu. Oni tiež hovorili s Ňou a svojimi odpoveďami ukázali, že rozumeli mnohým tajomstvám. Ostali v jaskyni od svitania až do poludnia, kedy im naša veľká Kráľovná dala niečo zajesť a potom odišli plní nebeskej milosti a útechy.

497. V týchto dňoch, pokiaľ najsvätejšia Mária, Dieťaťko a svätý Jozef bývali pri bránach Betlehema, títo svätí pastieri niekoľkokrát prišli a priniesli dary, aké im dovoľovala ich chudoba. Čo hovorí svätý Lukáš o tých, ktorí sa divili tomu, čo vraveli pastieri o svätej Rodine, stalo sa až neskôr, keď Kráľovná, Dieťaťko a svätý Jozef odišli z okolia Betlehema a utiekli do Egypta; lebo božská Prozreteľnosť tak zariadila veci, že pastieri nemohli skôr rozšíriť novinu o narodení Pána. A neuverili im všetci, ktorí o tom počuli hovoriť, pretože na nich pozerali ako na nevzdelaných a hlúpych ľudí. Ale títo pastieri boli svätci plní božského poznania, ktoré si zachovali až do smrti. Medzi tými, ktorí im uverili, bol tiež Herodes, ovšem neuveril z nejakej chvályhodnej viery, ale z pohnútok svojej svetskej a zlomyseľnej bázne, že by mohol stratiť kráľovstvo. Medzi dieťkami, ktoré si zaslúžili byť obetované, boli tiež niektoré z rodín týchto svätých pastierov. Ich rodičia radostne privolili k ich umučeniu, po ktorom dieťky samé túžili, obetujúc ich Pánovi, ktorého pred tým poznali.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

498. Dcéra moja, zabúdavosť a nepozornosť týkajúce sa diela nášho Vykupiteľa sú trestuhodné, pretože sú u smrteľníkov také časté a všeobecné. A predsa sú to diela nanajvýš tajomné, láskyplné, milosrdné a poučné. Ty si bola povolaná a vyvolená, aby si obdržala vedomosti a osvetenia a chránila sa pred takým nebezpečenstvom a hrubou ľahostajnosťou. Preto si prajem, aby si uvažovala najmä o horúcej láske môjho najsvätejšieho Syna, akú ukázal tým, že sa zdeľoval ľudom hneď, akonáhle sa narodil, aby ich nechal bezprostredne sa podieľať na radostnom ovocí svojho príchodu. Ľudia nevedia o tejto povinnosti, pretože iba málo ich preniká k významu tohto veľkého požehnanie, práve tak ako bolo málo tých, ktorí videli Slovo pri Jeho narodení a ďakovali Mu za Jeho príchod. Nie sú si vedomí príčin svojho zlého stavu a slepoty, ktorá nebola ani nebude pripisovaná Pánovi, ani nejakému nedostatku Jeho lásky, ale hriechom a zlým náklonnostiam ľudí. Keby ich zlé náklonnosti neprekážali alebo ich nerobili nehodnými tejto milosti, to isté svetlo, ktoré bolo udelené spravodlivým pastierom a kráľom, by bolo dané i mnohým alebo všetkým iným. Že ich bolo tak málo, z toho môžeš poznať, v akom stave bol svet v dobe príchodu vteleného Slova; a

tiež biedu prítomnej doby, keď tieto tajomstvá sa stali už také zrejmé, ale tak málo sa na ne pamätá. 499. Pozoruj zlý stav smrteľníkov tohto storočia, v ktorom tak mnohé zázraky rozšírili svetlo evanjelia a Boh ho vo svojej Cirkvi potvrdil. Napriek tomu všetkému je tak málo ľudí dokonalých, ktorí sa snažia stať sa spôsobilí pre väčšiu účasť na ovocí a úžitku vykúpenia. Hoci počet pošetilcov je taký veľký a počet nespravodlivosti taký nesmierny, nájdú sa ešte takí, ktorí sa domnievajú, že tiež počet dokonalých je veľký, pretože skutočne sa ľudia tak otvorene neopovážia protiiviť sa Bohu; je ich však oveľa menej, než si myslí a oveľa menej, než by malo byť, keď vidiac, že neveriaci v Boha tak veľmi urážajú; stále túžia rozdávať poklady milostí uložené v Jeho Cirkvi, zo zásluh, ktoré získal Jeho Jednorodený, ktorý sa stal človekom. Pamätaj si moja najdrahšia, na povinnosti, ktoré boli vložené do teba jasným poznaním týchto právd. Nažívaj múdro, s väčšou pozornosťou a bdelosťou spolupracuj s Jeho milosťami, nestrácaj žiaden čas, príležitosti a okolnosti, aby si nanajvýš svätým a dokonalým spôsobom konala, aký len poznáš; ináč neobstojíš pri svojich povinnostiach. Pamätaj si, čo ti hovorím, prikazujem a k čomu ťa nabádam, aby si neprijímala také veľké milosti nadarmo (2 Kor 6, 1); nenechávaj milosti a osvietenia bez úžitku, ale používaj ich s dokonalosťou a vďačnosťou.

K a p i t o l a 12

Čo bolo skryté pred diablom ohľadne tajomstva narodenia vteleného Slova a iné udalosti až do obrezania

500. Pokiaľ sa týka Pána, príchod večného Slova ako človeka bol pre smrteľníkov nanajvýš požehnaný, lebo prišiel, aby udelil svetlo a život všetkým tým, ktorí boli v tme a v tieni smrti (Lk 1, 79). Keď predvedení a neveriaci zavadia o tento kameň a uderia sa (Rim 9, 33), hľadajúc záhubu, kde by mohli a mali nájsť vzkriesenie a život večný, na to nemá vinu kameň, ale tí, ktorí z neho robia pre seba príležitosť k pohoršeniu, úrazu. Iba pre peklo bolo narodenie dieťaťa Božieho hrozné, pretože On bol ten silný a nepremožiteľný, kto prišiel olúpiť tohoto ozbrojeného nepriateľa o jeho tyranskú vládu založenú na lži (Ž 23, 8), ktorý dlho držal v moci svoju pevnosť nespravodlivo, ale doteraz pokojne. Pre zosadenie tohoto kniežaťa sveta a temnosti bolo vhodné skryť pred ním príchod vteleného Slova, pretože pre svoju zlomyseľnosť nebol hodný dozvedieť sa o tajomstvách božskej Múdrosti (Múd 2, 21, 24); naopak, bolo spravodlivé, aby božským riadením zlomyseľnosť tohoto nepriateľa bola zaslepená a zmätená, lebo vo svojej zlobe priviedol na svet podvod a zaslepenosť hriechu a pádom Adama zvrhol celé ľudské pokolenie.

501. Preto Lucifer a jeho služobníci boli ponechaní v nevedomosti o mnohých veciach, ktoré by ináč prirodzene mohol vedieť, o vtelení Slova a iných udalostiach Jeho najsvätejšieho života, čo si v tomto životopise zaslúži pozornosť (č. 326; zv. III č. 217, 226, 284). Keby bol s istotou vedel, že Kristus je pravý Boh, zaiste by nebol spôsobil Jeho smrť (1 Kor 2, 9), naopak, bol by sa snažil ju odvrátiť, ako poviem neskoršie na príslušnom mieste (zv. III 494, 540, 613). O tajomstve narodenia vedel len toľko, že najsvätejšia Mária porodila Syna v chudobe, v opustenej jaskyni a že ani nemohla nájsť miesto a prístrešie na prenocovanie; vedel tiež, že Dieťaťatko bolo obrezané a zachádzalo sa s Ním ako s púhym človekom; to všetko bolo vypočítané skôr pre oklamanie jeho pýchy než na osvietenie. Nevedel však vôbec, akým spôsobom sa narodil, ani o panenstve požehnanej Matky pred narodením i po ňom; taktiež nevedel o posolstve anjelov k spravodlivým a k pastierom, o ich rozhovoroch a klaňaní sa Božiemu Dieťaťtku. Ani nevidel hviezd a nevedel, za akým účelom prišli traja králi do Betlehema, hoci ich videl cestovať, ale domnieval sa, že idú asi za nejakou svetskou záležitosťou. Zloduchovia si tiež nemohli vysvetliť príčinu zmien na hmotách, na hviezdach a planétach, hoci dobre videli ich zmeny a obdivuhodné účinky. Mylné si vykladali slová troch kráľov, ktoré hovorili pred Herodesom aj ich príchod do maštale, ich klaňanie, i dary, ktoré obetovali. Videli síce Herodesov hnev proti dietkam, aj jeho ukojenie, ale nepoznali jeho príčiny a podnecovali jeho krutosť. Lucifer vo svojej pýche sa pevne držal názoru, že večné Slovo pri príchode na tento svet, aby založilo svoju vládu, nepríde v pokore a v skrytosti, ale s okázalou

mocou a s majestádom, kdežto Dieťaťko Božie volilo úplne inú cestu a narodilo sa z Matky chudobnej a svetom opovrhutej.

502. Takto z pravej cesty zvedený Lucifer, keď pozoroval niektoré tie zvláštne udalosti, spojené s narodením Pána, zvolal svojich pomocníkov v pekle a povedal im. „Nevidím žiadnu príčinu, aby sme sa obávali pre tie udalosti, ktoré sme na svete pozorovali. Je síce pravda, že tá Žena, ktorú sme natoľko prenasledovali, porodila Syna, ale v takej chudobe a opustenosti, že ani nemohla nájsť obydlie, kde by porodila. Vieme, že toto všetko je ďaleko od moci a veľkosti Božej. Ak chce vystúpiť proti nám taký slabý ako to Dieťa, ktoré sme videli a o ktorom sme sa presvedčili, to zaiste nič nedokáže proti našej moci. Nemusíme sa obávať, že je to „Mesiáš“; a okrem toho sa kujú tiež plány na Jeho zavraždenie, je teda smrteľný ako ostatní ľudia. To nepripadá, že by poukazovalo na vykúpenie sveta, keď On sám, ako sa zdá, potrebuje zadosť urobiť smrťou ako ostatní ľudia. To nepripadá, že by poukazovalo na vykúpenie sveta, keď On sám, ako sa zdá, potrebuje zadosť urobiť za svoj hriech. Všetky tieto znaky odporujú účelu Mesiášovho príchodu na svet a preto sa mi zdá, že môžeme byť uistení, že Mesiáš ešte neprišiel.“ Pomocníci v zle chválili úsudok svojho prekliateho náčelníka a všetkých potešilo to, že Mesiáš ešte neprišiel, lebo všetci boli spoluúčastníci v zločinoch i v pýche, ktorá ich zaslepovala (Múd 2, 21). Satanovi v jeho márnej a neskrotiteľnej pýche ani nikdy nenapadlo, že velebnosť a veľkosť Božia by sa ponížila, pretože on sám vyhľadával iba chvály, okázalosti, pocty a vyvyšovanie a túžil, keby to bolo možné, všetku poctu privlastniť iba sebe. Pretože Bohu bola dosiahnuteľná všetka pocta, diabli nikdy nenapadlo, že by Boh mohol privoliť k opaku a podrobiť sa pokorovaniu, ktoré sa zlým duchom veľmi ošklivilo.

503. Ó, synovia márnosti! Aké príklady sa vám tu dávajú pre vaše osvietenie! Aký veľký je príklad, ktorým pokora Krista, nášho Učiteľa a najvyššieho Dobra nás učí a pobáda; keď ani to nepohne nami, nech nás aspoň Luciferova pýcha zadržuje a odstrašuje. Ó, ty nepravosť, ty hriech, hroznejší, než si vie človek predstaviť! Keď hriech natoľko pomiatol anjela, ktorý mal také vysoké schopnosti, že nemohol o nekonečnej Dobrote súdiť ináč, než podľa svojho meradla, akým posudzoval seba a svoje zlomyseľné zmýšľanie! Ako ďaleko môže ešte dôjsť človek vo svoje zlobe, keď pridá ku svojej nevedomosti ešte hriech pýchy? Ó ty nešťastný, nanajvýš hlúpy Lucifer! Ako ďaleko si zašiel pri posudzovaní tak múdreho a chvályhodného konania! Čo je krajšie, než pokora a tichosť spojená s velebnosťou a mocou? Prečo si nevidel, ty mizerný tvor, že to, keď sa nevieš pokoriť, poukazuje iba na slabosť tvojho rozumu a pochádza z nízkeho srdca? Tí, ktorí sú veľkodušní a naozaj veľkí, nehľadajú odmenu v márnostiach, ani nevyhľadávali to, čo je nízke a neuspokoja sa tým, čo je klamné a domnelé. Je zrejmé, ó Lucifer, že si vylúčený z pravdy a že si iba nevedomý vodca slepých (Mt 15, 14), keď si nepoznal, že veľkosť štedrosti a lásky Božej (Rim 5, 8) sa ukázala a zvelebila v pokore a poslušnosti až po smrť na kríži (Flp 2, 8).

504. Všetky tieto omyly a všetky bláznovstvá Lucifera a jeho pomocníkov poznala Matka múdrosti a naša Pani a s náležitým ocenením tak veľkých tajomstiev chválila a velebila Pána, že ich skryl pred pyšnými a namyslenými a zjavil ich chudobným a pokorným (Mt 11, 25) a tým začal premáhať tyranstvo diablov. Lásková Matka obetovala vrúcne modlitby za všetkých smrteľníkov, ktorí pre svoje hriechy neboli hodní uzrieť svetlo, ktoré sa ukrývalo na zemi pre ich spásu; všetko to pripomenula svojmu najsladšiemu Synovi s neporovnateľným súcitom a láskou k hriešnikom.

S takým zmýšľaním strávila väčšinu času svojho pobytu v jaskyni Narodenia. Pretože však toto miesto nemalo žiadne pohodlie a bolo veľmi vystavené nepriazni počasia, naša Pani sa veľmi starala o prístrešie pre svoje útle, nežné Dieťaťko. Ako múdra a opatrná Matka priniesla so sebou plášť, ktorým Ho ešte dodatočne zavinutého v plienkach, prikrývala. Okrem toho skoro stále Ho držala v objatí na svojich svätých rukách, okrem prípadov, keď chcela urobiť radosť svätému Jozefovi a požiadala ho, aby ako otec poslúžil vtelenému Bohu a podržal Ho na svojich rukách.

505. Keď najsvätejšia Mária prvýkrát kladla dieťaťko Božie do rúk svätého Jozefa, povedala mu: „Ty, môj manžel a pomocník, prijmi do svojich rúk Stvoriteľa neba i zeme a teš sa z Jeho milostivej a láskavej spoločnosti, aby Pána a Boha môjho potešili a odmenili tvoje verné služby (Prís 8, 31). Prijmi k sebe poklad večného Otca a maj podiel na tomto požehnaní ľudského pokolenia.“ A prehovoriac vnútri k božskému Dieťaťku, povedala: „Najsladšia láska mojej duše a svetlo mojich očí, odpočívaj v náručí Jozefa, môjho priateľa a snúbenca, sladko sa s ním zhováraj a mne odpusť

moje nedostatky. Veľmi cítim aj jediný okamih odlúčenia od teba, ale chcem sa podeliť bez závesti s tým dobrom, ktoré som obdržala so všetkými, ktorí sú toho hodní.“ (Múd 7, 13). Jej nanajvyšší verný manžel, uznávajúc veľkosť tohoto nového požehnania, poklonil sa až k zemi a povedal: „Pani a Veliteľka sveta a moja Snúbenica, ako sa môžem ja, taký nehodný, osmeliť držať na svojich rukách samého Boha, v prítomnosti Ktorého sa strasú stĺpy nebeské? (Jób 26, 11). Ako sa môže taký biedny červíček odvážať prijať také vznešené vyznamenanie? Ja som iba prach a popol, ale Ty, Pani, pomáhaj mi v mojej nízkosti a popros Jeho Velebnosť, aby na mňa dobrotivo zhliadol a urobil ma hodným skrz svoju milosť.“

506. Túžba, aby držal Dieťaťko Božie a jeho úctivá bázeň pred Ním vzbudil vo svätom Jozefovi hrdinské úkony lásky, viery, pokory a najhlbšej úcty. Trasúc sa úctivou báznou padol na kolená a prijal Ho z rúk Jeho najsvätejšej Matky so slzami najsvätejšia sladšej radosti a útechy, ktoré pri tomto obzvláštnom šťastí mu hojne tiekli z očí. Božské Dieťaťko pohliadlo naň láskavo a zároveň v hĺbke jeho duše pôsobilo božskou silou tak mocne, že sa to slovami nedá popísať. Keď spozoroval, že je taký obohatený vznešenými milosťami a požehnaním, dal sa do spevu nových piesní chvály. Keď sa za nejaký čas v duchu tešil najsladšími pocitmi z vedomia, že na svojich rukách drží Pána, ktorý naplňuje nebesia i zem (Iz 40, 12), položil Ho opäť do náručia Jeho prešľastnej Matky, pričom opäť obidvaja kľacali tak ako predtým, keď Ho prijímal. S takou úctou Ho najmúdrejšia Matka vždy brala alebo odkladala, v čom ju svätý Jozef napodobňoval, kedykoľvek mu bolo dopriate to šťastie, že mohol vtelené Slovo držať na svojich rukách. Keď sa približovali k jeho Velebnosti, trikrát pokľakli, pobožkali zem a vzbudzovali hrdinské úkony pokory, klaňania a úcty. Takým spôsobom veľká Kráľovná i svätý Jozef každý raz jednali so všetkou úctou, kedykoľvek jeden od druhého prijímal alebo jeden druhému podával božské Dieťaťko.

507. Kedykoľvek nebeská Matka myslela, že je čas koiť Dieťaťko svojimi prsiami, úctivo žiadala svojho Syna o dovoľenie, lebo hoci vedela, že Ho má koiť ako pravé ľudské dieťa, predsa vždy pamätala na to, že toto Dieťaťko je zároveň pravý Boh a Pán a že je veľká vzdialenosť medzi nekonečnou Bytosťou a púhym tvorom, akým je Ona. Pretože toto vedomie u najmúdrejšej Panny nikdy neochabovalo, jej úcta sa nikdy nezmenšila a nedovolila jej, aby sa ani v najmenšom pozabudla. Pretože Ju vždy naplňovali rozumné názory a prezieravosť, dosahovala vždy najvyššiu dokonalosť vo všetkých skutkoch. Preto nekojila a neobsluhovala svoje Dieťaťko nepokojne sa náhliac, ale s neustálou starostlivosťou, úctou a rozmyslom, vzbudzujúc vždy nový obdiv u anjelov, ktorých nebeské poznanie nesiahalo tak ďaleko, aby mohli pochopiť hrdinské úkony mladej Devy. Pretože po celý čas, kým bola v bránach Betlehema, boli stále prítomní viditeľne, vypomáhali Jej vo všetkom, čo bolo potrebné pre obsluhu Jej a Dieťaťa. Všetky tieto tajomstvá sú také zázračné a obdivuhodné a hodné toho, aby sme si ich všímali a pamätali na ne a nemôžeme zaprieť svoju nedbalosť, že na ne zabúdame; nemôžeme dostatočne poznať, ako si tým škodíme, že na ne nemyslíme, ani dostatočne nechápeme tie božské účinky, aké plynú verným a vďačným dielom Cirkvi, z toho, že na ne pamätajú.

508. Lahko by som mohla predĺžiť svoje rozprávanie o tejto veci tým, čo mi bolo zjavené o úcte, s akou zaobchádzali s vteleným Bohom najsvätejšia Mária, slávny svätý Jozef a anjeli. Chcem sa však toho vyvarovať a súčasne sa vyznať z nedostatku úcty, s akou ja som sa až doteraz tak smelo chovala voči Bohu, ako mnohokrát som sa - podľa toho, ako som poznala - v tomto ohľade previnila. Ako som už napísala a budem ešte aj ďalej písať, všetci anjeli strážni našej nebeskej Kráľovnej, aby jej mohli posluhovať, ostali prítomní vo viditeľných postavách od narodenia božského Dieťaťa až do Jeho úteku do Egypta. Starostlivosť pokornej a milujúcej Matky o jej božské Dieťaťko bola taká veľká, že sa od Neho nechcela odlúčiť a iba zriedka Ho dala svätému Jozefovi alebo svätým Kniežatám Michaelovi a Gabrielovi, iba keď si musela niečo zajať. Tí dvaja archanjeli Ju prosili, aby zverila Dieťaťko ich starostlivosti, keď bude jesť alebo keď svätý Jozef bol v práci. Tak sa stalo, že bol položený do rúk anjelov a podivuhodne sa tým splnili slová Dávida: „Na rukách svojich ťa ponesú“ atď. (Ž 90, 12). Nanajvyššie bdela Matka pre veľkú starostlivosť o svojho najsvätejšieho Syna nechcela ani spať, okrem prípadu, keď jej to On sám prikázal. Ako odmenu za jej starostlivosť dal jej nový, zázračný druh spánku, iný než mala doteraz, lebo aj keď

spala, jej srdce bdelo, pokračujúc, či vlastne neprerušujúc rozumové nazeranie na Boha (Veľp 5, 2). Pán pridal k tomu ešte ďalší zázrak, totiž aj keď spala, čo bolo nutné, mala stále vo svojich rukách silu, aby držala a objímala svoje Dieťaťko rovnakým spôsobom, ako keď bdela; a videla Ho očami svojho ducha tak akoby naň pozerala telesnými očami; chápala a poznávala všetko, čo sama navonok konala, aj čo Dieťaťko robilo. Tak sa zázračne splnilo, čo sa hovorí v Šalamúnovej Piesni: „Spím, ale srdce moje bdie.“

509. Piesne chvály a oslavovania Pána, ktoré naša nebeská Kráľovná skladala ku cti Dieťaťka, spievala striedavo so svätými anjelmi a tiež so svojim snúbencom Jozefom, nemôžem svojimi obmedzenými slovami napísať. Mnoho by sa dalo napísať iba o týchto pretože boli nepretržité; je však ponechané pre zvláštne potečenie vyvolených, aby ich poznali. Zo všetkých smrteľníkov jedine svätý Jozef bol tým vyznamenaný a oblažený, lebo na mnohých z nich mal účasť a mnohým z nich rozumel. Okrem toho požíval ešte iné prednosti, ktoré spôsobovali jeho duši potešenie, ktoré mu poskytovala najmúdrejšia Pani tým, že často, keď sa s ním zhovárala o Dieťaťku, hovorievala o ňom: „náš Syn“ (Lk 2, 18); nie že by bol prirodzeným synom svätého Jozefa, lebo nadprirodzeným spôsobom bol Synom večného Otca a podľa prirodzeného poriadku Synom jeho panenskej Matky; ale preto že podľa domnienky ľudí bol považovaný za syna Jozefa. Táto prednosť a výsada mala pre svätého Jozefa nesmiernu cenu a poskytovala mu nesmiernu radosť; preto jeho nebeská Snúbenica rada používala to pomenovanie, keď hovorila o svojom Synovi.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

510. Dcéra moja, vidím, že ťa naplňuje svätá túžba, aby si prežívala podobné šťastie, aké poskytoval mne, môjmu snúbencovi a svätým anjelom to, že sme mohli byť s mojím Synom a mohli Ho vidieť svojimi telesnými očami, čo by si si aj ty priala, keby to bolo možné. Chcem ťa potešiť a obrátiť tvoju pozornosť na to, čo podľa tvojho postavenia môžeš a máš robiť, aby si dosiahla to šťastie, po ktorom túžiš. Za tým účelom spomeň si, moja milovaná, na to, čo si už dostatočne poznala o cestách Božích pri povznášaní duší, ktoré vyhľadáva s otcovskou láskou a túžbou. Prišla si k tomuto poznaniu pri toľkých návštevách a osvieteniach Pána, ktorý stále čaká pri bráne tvojho srdca a povzbudzuje ťa k pokroku a očakáva tvoje obrátenie (Múd 6, 15). Videla si, ako ťa k sebe priťahuje opätovnými dobrodeniami a najvznešenejšími poučeniami, a vyvolil ťa k úzkemu spojeniu láskyplného obcovania s Ním (Kol 3, 14) a veľkej čistote, aká patrí k takej výsade.

511. Taktiež viera ťa učí, že Boh je všade prítomný svojou podstatou a mocou svojho Božstva a že Jemu sú otvorené bez výnimky všetky myšlienky, túžby a žiadosti. Ak budeš spolupracovať s touto pravdou tak, aby si si zachovala milosti, ktoré dostávaš prostredníctvom sviatostí a iných prostriedkov Bohom zriadených, Pán tiež s tebou bude so svojou zvláštnou božskou pomocou a v tej ťa opojí svojou láskou ako svoju vyvolenú nevestu. Keď teda poznáš všetky tieto pravdy a chápeš ich, povedz mi, čo viac si môžeš priať, keď už všetko máš, po čom tak túžobne vzdycháš? Všetko, čo od teba žiadam a čo ti ostáva urobiť je, aby si sa snažila so svätým zápolením, napodobňovať toto obcovanie a vytvoriť v sebe náklonnosť anjelov, čistotu môjho manžela a nakoľko je ti to možné, vytvoriť v sebe život, ktorý by sa podobal môjmu, aby si bola dôstojným príbytkom Najvyššieho (1 Kor 3, 17). Všetky tvoje snahy, všetky túžby a námahy, ktorými by si priala byť oživená, ak chceš vidieť a uctiť môjho najsvätejšieho Syna v Jeho narodení a v jeho detstve, musia smerovať k splneniu tejto náuky; lebo ak ma budeš napodobňovať, môžeš byť uistená, že ti budem učiteľkou a Pán bude zaiste prebývať v tvojej duši. V tomto dôvernom spojení môžeš sa s Ním zhovárať, objímať Ho a tešiť sa s Ním, ako s niekým prítomným, lebo preto vzal na seba ľudské telo a stal sa dieťaťom, aby mohol čistým dušiam udeľovať tieto rozkoše. Ale vždy naň pozeraj ako na veľkého Boha, hoci je Dieťaťom, aby tvoje útechy boli spojené s úctou a tvoju lásku nech vždy sprevádza svätá bázeň, pretože úcta Mu prináleží ako Bohu a bázeň patrí jeho nekonečnej štedrosti a veľkomyselnosti.

512. V takom obcovaní musíš pokračovať a neprerušovať ho vlačnosťou, aby si sa Mu nestala odporná. Tvoje pravé a vyvolené zamestnanie má byť iba milovanie a chválenie nekonečného Boha. Všetko ostatné si smieš pripúšťať iba málo, tak ako by ťa viditeľné pozemské veci málo zaujímali a nesmú ťa ani na okamih tak zdržať v tvojom pokroku. Musíš sa udržať v tomto lete do hora tak,

aby sa zdalo, že nemáš nič naliehavejšie, čomu by si sa venovala, ako hľadanie Najvyššieho, pravého Boha. Napodobňuj ma a ži jedine pre Boha; všetko ostatné akoby pre teba neexistovalo a ty neexistuj pre nič iné. Prajem si však, aby si tie dary a požehnania, ktoré dostávaš, používala tiež pre dobro svojich blízkych a zachovávaj pri tom poriadok svätej lásky; tak sa tvoje dary nerozplynú, ale ešte rozmnožia (1 Kor 13, 8). Vo všetkom tom sa musíš pridržiavať pravidiel vhodných pre tvoje pomery a stav, ako som ti už ukázala a poučila ťa o tom inde a inokedy.

K a p i t o l a 13

Najsvätejšej Márii bolo oznámené, že podľa vôle Pána Jeho jednorodенý Syn má byť obrezaný; Ona sa o tom radí so svätým Jozefom; najsvätejšie meno Ježiš prinesené z neba

513. Od okamihu, keď najmúdrejšia Panna poznala, že je vyvolená za Matku Božského Slova, začala uvažovať o prácach a utrpeniach, ktoré očakávajú Jej najmilšieho Syna. Pretože jej poznanie Písma svätého bolo také hlboké, rozumela všetkým tajomstvám, ktoré obsahuje a začala predvídať, i pripravovať sa s neporovnateľným súcitom na všetko, čo mal trpieť pre vykúpenie ľudstva. Táto bolesť, predvídaná a očakávaná s takým plným poznaním podrobností, bola predĺženým mučenictvom pre najtichšiu Matku obetného Baránka Božieho (Jer 11, 19). Ale o obrezaní, ktoré sa malo vykonať po narodení Dieťaťa, nebeská Pani nedostala žiaden rozkaz, alebo náznak vôle večného Otca. Táto neistota vzbudila u nežnej milujúcej Matky láskyplnú starostlivosť a sladké sťažnosti. Jej múdra prezieravosť viedla Ju k záveru, že keď jej najsvätejší Syn prišiel uznať a potvrdiť svoj zákon tým, že ho naplní a keď okrem toho prišiel, aby trpel za ľud, Jeho planúca láska a iné dôvody Ho privedú pre podstúpenie bolesti, ktoré Mu spôsobí obrezanie.

514. Oproti tomu zase Jej materská láska a súcit túžili, aby Jej milované Dieťaťko, ak je možné bolo ušetrené pred týmito bolesťami; okrem toho vedela, že obriezka je obrad ustanovený pre očistenie novorodených dieťat od dedičného hriechu, avšak jej božské dieťaťko bolo úplne bez tejto viny, pretože nezhrešilo v Adamovi. V tejto nerozhodnosti medzi láskou ku svojmu božskému Synovi a poslušnosťou večnému Otcovi, najmúdrejšia Panna konala mnoho úkonov hrdinských cností, ktoré sa nevýslovne páčili božskej Velebnosti. Mohla sa síce ľahko zbaviť tejto neistoty, keby sa priamo spýtala Pána, čo má robiť, ale ona bola taká pokorná ako múdra a preto to nespravila. Ani svojich anjelov sa na to nechcela pýtať a s obdivuhodnou múdrosťou čakala vhodný čas a príležitosť, ktorú Božská Prozreteľnosť ku všetkému poskytuje, a nechcela sa odvážiť zvedavo pátrať alebo sa vtierať do Jeho ustanovení tým, že by sa utiekala k nadprirodzeným prostriedkom o informácie a najmä nie preto, aby sa zbavila nejakého utrpenia. Kedykoľvek sa vyskytla vážna a neistá záležitosť, pri ktorej bolo nebezpečenstvo, že by mohol byť urazený Boh, alebo niečo naliehavé pre dobro tvorov, pričom bolo potrebné poznať božskú vôľu, najprv prosila o dovoľenie, aby mohla predložiť svoju žiadosť, a za osvetlenie ohľadne božskej vôle.

515. Toto neodporuje tomu, čo som povedala v desiatej kapitole druhej knihy, totiž, že najsvätejšia Mária nepodnikala nič bez toho, aby si vopred nevyžiadala dovoľenie a rado od Boha, lebo taká porada ohľadne božskej vôle nemala nič spoločné s túžbou po zvláštnom zjavení. V tom, ako som povedala, bola nanajvýš opatrná a nedôverčivá, zriedka kedy žiadala o taký mimoriadny zásah. Mala vo zvyku, bez túžby po novom zjavení poradiť sa iba s obyčajnou nadprirodzenou pomocou Ducha svätého, Ktorý Ju riadil a spravoval vo všetkom konaní. Svoje schopnosti riadila týmto vnútorným svetlom a poznávala väčšiu dokonalosť a svätosť, ktorá sa Jej vyskytla pri vykonávaní všedných každodenných prác. Je ovšem pravda, že Kráľovná nebies mala zvláštny nárok a právo, aby jej Boh rôznymi spôsobmi oznámil svoju vôľu ale pretože bola vzorom svätosti a opatrnosti, nechcela si pomáhať týmto nadprirodzeným postupom a návodom, okrem prípadov, keď to bolo nevyhnutné. Vo všetkom ostatnom sa riadila tým, že plnila to, čo povedal Dávid: „Ako sú oči služobnice obrátené k rukám svojej panej, tak sú obrátne naše oči k Hospodínovi Bohu nášmu, aby

sa zmiľoval nad nami“ (Ž 122, 2). Ale toto prirodzené a obyčajné svetlo bolo v Panej sveta väčšie než u všetkých smrteľníkov dohromady; a v ňom hľadala to stať sa vôľa Božia.

516. Tajomstvo obrezania Pána vyžadovala zvláštnu, mimoriadnu výnimku; bolo k tomu potrebné zvláštne osvietenie Pána, a na to múdra Matka čakala. Zatiaľ, hovoriac k zákonu, ktorý to vyžadoval, povedala: „Ó, zákon, ktorý určený pre všetkých, si spravodlivý a svätý: ale poraníš moje srdce svojou tvrdosťou, ak poraníš Toho, ktorý je tvoj Život a Pôvodca! Že spôsobuješ bolesti tým, ktorí musia byť očistení od hriechu, je spravodlivé, ale že máš svojou prísnosťou navštíviť Nevinného, ktorý je bez poškvrny (Žid 7, 26), zdá sa mi príliš prísne, vyjmúc keď ti Jeho láska prizná toto právo. Ó kież by sa páčilo môjmu Milému, aby seba vyňal z tohoto trestu! Ale ako by mohol odmietnuť, aby ho podstúpil, keď prišiel vyhľadávať bolesti a objať kríž, aby naplnil Zákon? (Mt 5, 17). Ó ty krutý nôž! Kież by si obrátil svoje ostrie proti môjmu životu a nie na Pána, ktorý mi ho dal! Ó, Syn môj, sladká láska a svetlo mojej duše, či je to možné, že tak skoro máš prelievať Krv, ktorá je drahšia, než nebo a zem? Môj láskyplný súcit ma nabáda, aby som Ťa považovala za vyňatého zo všeobecného zákona, z ktorého si vyňatý ako jeho Pôvodca. Avšak snaha po jeho splnení ma núti, aby som k tomu privolila vydala Ťa za obeť jeho prísnosti, leda žeby si Ty, môj sladký život, bol ochotný zmeniť toto ustanovenie a potrestať mňa namiesto seba. Ľudskú prirodzenosť, ktorú máš od Adama, Pane môj, ja som ti dala, ale bez hriechu alebo viny; prvotnej poškvrny. Pretože si Synom večného Otca a obraz Jeho podstaty (Žid 1, 3) a Tvoje splodenie je večné, si nekonečne vzdialený od hriechu. Prečo teda, môj Pane by si sa mal podrobovať liečeniu, ktoré zákon určil pre hriech? Ale viem, Syn môj, že si Učiteľ a Vykupiteľ ľudí a že musíš príkladom potvrdiť svoje ustanovenie, a že v tom ohľade nepovolíš ani v najmenšom bode. Ó, večný Otče, daj, nech ten nôž teraz stratí svoju ostrosť a telo svoju citlivosť! Daj, aby som radšej ja, nepatrný červíček, pocítila tú bolesť; nech Tvoj jednorodený Syn naplní Zákon, ale nech iba ja pocítim trest. Ó, neľudský, krutý hriech, ktorý tak skoro podávaš svoju horkosť Tomu, ktorý tebou nemôže byť vinný! Ó, synovia Adama, bojte sa a nenávidíte hriech, ktorého vyliečenie vyžaduje krvavý trest, ktorý má podstúpiť sám Pán Boh!“

517. Takéto sťažnosti bolestná Matka miešala s radosťami, pozerajúc na Otcovho Jednorodeného, ktorý sa z Nej narodil a odpočíval na jej rukách. Tak prežila dni pred dňom obrezania a jej presvätý snúbenec Jozef Ju verne obsluhoval. Iba s ním hovorila o obriezke, ale iba niekoľkými slovami, ktoré vyslovovali obaja so slzami súcitu. Prv než sa naplnilo osem dní od narodenia, najmúdrejšia Kráľovná pokľakla v prítomnosti Pána a oslovila Ho takto: „Najvyšší Kráľ, Otec môjho Pána (Ef 5, 2), pohliadni na svoju otrokyňu s pravou Obeťou a obetným Darom na rukách. Moje vzdychy aj ich príčinu dobre pozná Tvoja múdrosť (Ž 37, 10). Viem, Pane môj, aké je podľa zákona Tvoje pranie a čo sa má vykonať s týmto Synom. Keby som mohla od toho uchrániť svojho Syna a Boha podstúpením oveľa väčších bolestí, moje srdce je na to ochotné. Avšak rovnako ochotná som vidieť, ako sa podrobuje obriezke, ak je to Tvoja vôľa.“

518. Najsvätejší Jej odpovedal: „Dcéra a Holubička moja, nech sa netrápi Tvoje srdce, pretože sa tvoj Syn má podrobiť nožu a bolestiam obriezky. Ja som Ho poslal na svet ako príklad, aby dokončil Mojžišov zákon tým, že ho verne splní (Mt 5, 17). Je ovšem pravda, že príbytok Jeho človečenstva, ktorý si Mu ako prirodzená Matka dala, má byť porušený a Jeho telo zranené spolu s tvojou dušou, ale pamätaj: On je môj prirodzený Syn večným plodením (Ž 2, 7), obraz Mojej podstaty (Žid 1, 3), rovný mne v bytosti, velebnosti a sláve, a tým, že sa podrobuje posvätnému zákonu oslobodzujúcemu od hriechu (Jn 10, 30), nedávajúc ľuďom poznať, že je z neho vyňatý, trpí tiež pre svoje oslávenie (2 Kor 5, 21). Vieš vopred, Dcéra moja, že musíš ponechať tvojho a môjho Jednorodeného tomuto utrpeniu a ďalším ešte väčším utrpeniam. Podrob sa teda preliatiu Jeho krvi a ochotne mi ponechaj toto prvé ovocie večného vykúpenia človečenstva.“

519. Tomuto ustanoveniu večného Otca podrobila sa nebeská Pani ako spolupôsobiteľka nášho vykúpenia s takou plnosťou všetkej svätosti, že to ďaleko presahovalo ľudské chápanie. S úplnou a láskyplnou poslušnosťou obetovala svojho Jednorodeného slovami: „Najvyšší Pane a Bože, podávam Ti tento obetný dar ako obeť príjemnú s celým svojím srdcom, hoci som plná súcitu a žiaľu nad tým, že ľudia tak urazili Tvoju nekonečnú dobrotu, že tým prinútili Boha, aby za nich zadosť učinil. Večne Ťa budem chváliť za to, že s takou nekonečnou láskou hľadiš na svoje tvory, a

že si dal radšej prednosť tomu, že neušetríš svojho vlastného Syna, než by si prekážal spaseniu ľudstva (Ef 5, 2). Ja, ktorá pre Tvoju blahosklonnosť som Jeho Matkou, musím sa pred všetkými ostatnými smrteľníkmi podrobovať Tvojej vôli, a preto Ti obetujem tohoto najtichšieho Baránka, ktorý má svojou nevinnosťou sňať hriechy sveta (Jn 1, 29). Avšak ak je to možné zmierni tie bolesti, ktoré Mu spôsobí nôž, aby som namiesto Neho ja cítila tie bolesti. Tvoja mocná ruka má možnosť urobiť túto zmenu.“

520. Najsvätejšia Mária skončila svoju modlitbu a požiadala svätého Jozefa, aby urobil potrebné kroky na obrežanie božského Dieťaťa. S neobyčajnou opatrnosťou chránila sa povedať mu, akú odpoveď dostala na svoju modlitbu. Hovorila tak, akoby sa sním chcela poradiť, alebo požiadať o jeho názor ohľadne obriezky; povedala, že už nadišiel zákonom ustanovený čas pre obriezku Dieťaťa, a pretože nedostali žiaden pokyn proti vykonaniu obriezky, bude asi nutné ju vykonať. Povedala, že oni sú viac povinní ľúbiť sa Najvyššiemu a presnejšie poslúchať Jeho predpisy a byť horlivejší v láske a starostlivosti o Jeho najsvätejšieho Syna, než všetci ostatní tvorovia a snažiť sa vi všetkom páčiť sa Bohu, z vďačnosti za Jeho neporovnateľné dobrodenia. Na tieto slová odpovedal svätý Jozef s najväčšou skromnosťou, že keď nedostali žiadne nariadenie proti obriezke Dieťaťa, že si teda praje riadiť sa podľa vôle Božej, ktorú zjavil všeobecným zákonom; že hoci vtelené Slovo ako Boh nepodlieha tomuto zákonu, ale že teraz je zaodiaty naším človečenstvom a ako najdokonalejší Učiteľ a Spasiteľ nepochybne si praje prispôbiť sa ostatným ľuďom v plnení Zákona. Potom sa spýtal svojej nebeskej Snúbenice, ako má byť obriezka vykonaná.

521. Najsvätejšia Mária odpovedala, že obriezka sa má podstate vykonať takým spôsobom, ako sa robieva na iných deťoch; avšak že Ona Ho nemusí zverovať iným osobám, ale že Ho bude pritom držať na svojich rukách. A pretože citlivosť a útlosť Dieťaťa by mu tento obrad urobila bolestnejším než iným deťom, mali byť mať poruke utišujúci liek, aký sa obyčajne používa pri obriezke. Okrem toho žiadala svätého Jozefa, aby obstaral krištáľovú nádobu pre uschovanie svätého ostatku z obriezky božského Dieťaťa. Zatiaľ opatrná Matka pripravila trochu ľanového plátna pre zachytenie najsvätejšej krvi, ktorá teraz má byť prvýkrát preliata pre naše oslobodenie, aby ani jediná kvapka tejto krvi neprišla nazmar alebo nepadla na zem. Po týchto prípravách nebeská Pani požiadala svätého Jozefa, aby to oznámil kňazovi a požiadal ho, aby prišiel do jaskyne a tak aby nebolo potrebné nosiť Dieťaťko na iné miesto, aby ako príslušný a dôstojný sluha takých skrytých veľkých tajomstiev, svojimi kňazskými rukami vykonal obeť obriezky.

522. Potom sa najsvätejšia Mária a Jozef radili, aké meno sa má dať Dieťaťku pri obriezke. Svätý Jozef povedal: „Pani moja, keď mi anjel Najvyššieho zdelil tieto veľké tajomstvá, povedal mi tiež, že Tvoj najsvätejší Syn sa má nazývať Ježiš.“ Panenská Matka odpovedala: „Toto meno bolo zjavené tiež mne, keď v mojom živote prijal na seba telo; a keď nám toto meno zdelil Najvyšší ústami svojich svätých anjelov, svojich vyslancov, patrí sa, aby sme v pokornej úcte súhlasili so skrytými a nevyspytateľnými súdmi Jeho nekonečnej múdrosti a pomenovali môjho Syna a Pána menom JEŽIŠ. Toto predložíme kňazovi, aby ho zapísal do zoznamu obrezaných detí.“

523. Keď tak slávna Pani nebies a svätý Jozef sa spolu zhovárali, nespočetní anjeli zostúpili z výšin v ľudských podobách, zaodiati skvejúcimi bielymi rúchami, v ktorých boli votkané červené ozdoby neobyčajnej krásy. V rukách mali palmy a na hlavách koruny a žiarili väčším jasom, než mnohé slnka. Pri porovnávaní s krásou svätých kniežat, všetka krása, ktorú vidíme na tomto svete javí sa odpudzujúca. Nadovšetko však žiarili štítky, čiže erby na ich prsiach, na ktorých na každom boli vyryté najsladšie meno JEŽIŠ. Žiara, akú každý z týchto erbov vydával, prevyšovala žiaru všetkých anjelov dohromady, a rozmanitosť krásy, ktorú takto ukazovalo toto - veľké množstvo, bola taká neobyčajná, že ľudský jazyk ani predstava to nikdy nepochopia. Svätí anjeli sa v jaskyni rozdelili na dva zbory a upierali svoje zraky na Kráľa a Pána, ktorý spočíval na rukách svojej panenskej Matky. Náčelníkmi týchto dvoch nebeských zástupov boli kniežatá, svätý Michael a svätý Gabriel, žiarili väčším leskom, než ostatní a niesli vo svojich rukách ako zvláštne vyznamenanie najsvätejšie meno JEŽIŠ, napísané väčším písmom na akýchsi štítoch neporovnateľnej krásy a lesku.

524. Títo dvaja archanjeli predstúpili pred svoju Kráľovnú a povedali: „Pani, to je meno Tvojho Syna, ktoré bolo od večnosti napísané v mysli Božej a ktoré najsvätejšia Trojica dala Tvojmu

jednorodnému Synovi a nášmu Pánovi ako znamenie spásy pre celé ľudské pokolenie, ustanovujúce zároveň, aby sedel na tróne Dávida. Na ňom bude panovať a trestať svojich nepriateľov; zvíťazí nad nimi a urobí ich podnožkou svojich nôh a vynesie nad nimi rozsudok; svojich priateľov povýši svojou pravicom ku sláve. Ale všetko to sa dosiahne iba za cenu utrpenia a krvi, ktorú aj teraz už má preliať, keď dostáva toto meno, ktoré znamená Spasiteľ a Vykupiteľ; to bude začiatok Jeho utrpenia v poslušnosti vôli Jeho večného Otca. My všetci prichádzame ako prisluhujúci duchovia Najvyššieho, ustanovení a poslaní presväťou Trojicou, aby sme poslúžili Jednorodnému Otcovmu a Tvojmu, pri všetkých tajomstvách a svätých úkonoch zákona milosti. My Ho máme sprevádzať a slúžiť Mu až do toho času, keď víťazne vystúpi do nebeského Jeruzalema a otvorí nebesia; potom budeme požívať zvláštnu, mimoriadnu slávu, vyššiu ako ostatní blahoslavení, ktorým také poslanie nebolo zverené.“ Spolu s Kráľovnou nebies bol svedkom všetkého toho tiež Jej prešľastný snúbenec Jozef, ale neporozumel tieto udalosti tak hlboko ako Ona, lebo Matka múdrosti poznávala a chápala aj najvyššie tajomstvá vykúpenia. Ačkoľvek svätý Jozef rozumel mnohým tajomstvám lepšie než ostatní smrteľníci, predsa ich nechápal v tej miere, ak jeho nebeská Snúbenica. Obidvoch však naplnila nebeská radosť a obdiv a chválili Pána novými chválospevmi. Všetko, čo zažili pri týchto rôznych, podivuhodných udalostiach, presahuje ľudskú výrečnosť a moje schopnosti, takže nemôžem nájsť dostatok slov, ktorými by som vyjadrila, čo som poznala.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

525. Dcéra moja, prajem si obnoviť v tebe osvietené učenie, ktoré si dostala, aby si mohla jednať so svojím Ženíchom nanajvýš úctivo, lebo pokora a bázeň majú vzrastať v duši s takou istou mierou, s akou sú jej udeľované mimoriadne milosti a dary. Pretože mnohé duše na túto pravdu zabúdajú, stávajú sa buď nehodné alebo neschopné veľkého požehnania, lebo ak ich obdržia upadajú do nebezpečnej hrubosti a ochablosti, ktorá Pána veľmi uráža. Láskavé útechy, ktoré im Pán často dáva prežívať, sú pre nich podnetom k namyslenosti a neúctivej zvedavosti, ktorá je príčinou, že jednájú s Jeho nekonečnou Velebnosťou neúctivo, s márnou túžbou, aby vyskúmali a vyzvedali skryté Božie cesty, ktoré ďaleko presahujú ich schopnosti a pochopenie. Do tejto namyslenosti upadajú preto, že posudzujú dôverné obcovanie s Bohom podľa nedokonalých názorov smrteľníkov a dovoľujú si Ho prirovnávať s priateľským obcovaním ľudských tvorov jedného s druhým.

526. Ale v takomto posudzovaní sa duša veľmi klame, ak meria úctu a vážnosť prislúchajúce nekonečnej Velebnosti, podľa dôvernosti a rovnosti, s akou pôsobí vzájomná ľudská láska smrteľníkov. Rozumní tvoria si si prirodzene navzájom rovní, aj keď ich postavenie a okolnosti sú rôzne; dôvernosť, ľudská láska a priateľstvo nedbajú na náhodlivé rozdiely, keď povoľujú ľudským citom. Ale láska k Bohu sa musí vždy pamätať na nesmiernu vznešenosť nekonečnej Bytosti, lebo jej predmetom je tá istá nekonečná dobrota ako nekonečná Velebnosť Božia; lebo práve preto, že dobrota a velebnosť Božia sú nerozlučiteľné, preto tiež tvor nesmie odlučovať úctu od lásky k Bohu. Vždy musí predchádzať svetlo viery, ktoré má milujúcemu ukazovať veľkosť predmetu, ktorý miluje, prebúdzajú a živiť v ňom úctivú bázeň, zdržovať prílišnosť slepej náklonnosti a krotiť ju tým, že pamätá na vznešenosť a veľkosť Milovaného.

527. Ak má tvor šľachetné srdce, je vycvičený a zvyknutý na svätú a úctivú lásku, nehrozí mu také veľké nebezpečenstvo, že zabudne na úctu, aká patrí Najvyššiemu, i keď dostáva hoci sebväčšie milosti, pretože sa neoddáva neopatrne duchovným útechám a kvôli nim ne stráca úctivé vedomie o Jeho Najvyššej Velebnosti, ale uznáva a ctí Ho v pomere s veľkosťou Jeho božskej lásky a osvietenia. Nech je teda, dcéra moja, tvoje neprekročiteľné pravidlo, že čím užšie objatie a čím väčšie útechy, s ktorými k tebe Najvyšší zavíta, tým viac a tým pevnejšie budeš pamätať na Jeho nezmeniteľnú a nekonečnú Velebnosť a tak Ho budeš súčasne chváliť i milovať. Toto múdre vedomie ťa naučí lepšie a úctivejšie poznávať veľkosť Jeho dobrodení, vyvaruješ sa nebezpečnej namyslenosti, do ktorej upadajú tí, ktorí chcú ľahkomyseľne vyskúmať tajomstvo Pána v každom, malom alebo veľkom prípade a predstavujú si, že nanajvýš múdra Prozreteľnosť by si mala všimnúť ich márnú zvedavosť, ktorú v nich vzbudila nejaká vášeň alebo nezriadenosť, prípadne nejaká ľudská trestuhodná náklonnosť, vzdialená od svätej horlivosti a lásky.

528. Všimni si opatrnosť, s akou som vykonávala svoje povinnosti, hoci čo sa týka nachádzania milosti v očiach Pána, vždy zostáva veľký rozdiel medzi ostatnými tvormi a Mnou. Hoci som aká pravá Matka držala na svojich rukách samého Boha, nikdy som sa neodvážila pýtať sa Ho, aby mi niečo vysvetlil zjavením, niečo zvláštne, ani preto, aby ma to poznanie zbavilo utrpenia, ani za žiadne iné, iba ľudské príčiny, lebo to všetko by bola iba ľudská slabosť, márna a hriešna zvedavosť, ktorá u Mňa nemohla mať miesto. Kedykoľvek ma prinútila potreba pre väčšiu česť a slávu Jeho Velebnosti, alebo pre nejaké okolnosti sa to stalo nevyhnutní, prosila som o dovoľenie, aby som mohla predložiť svoje prianie. Hoci som videla vždy Pána nanajvyššieho dobrotivého a milostivého, ochotného ma vypočuť, ba láskavo a milostivo ma povzbudzoval, aby som vyslovila svoje prianie, predsa som sa pokorovala až do prachu a prosievala iba, aby mi zdelil, čo sa Mu najviac ľúbi a čo by Mu bolo príjemné a najpríjemnejšie.

529. Napíš si, dcéra moja, toto naučenie do srdca a chráň sa všetkých nezriadených zvedavých túžob po vyskúmaní alebo dozvedení sa niečoho, čo je nad schopnosti ľudského rozumu. Lebo nielenže Pán na také pošetilé vyzvedanie neodpovedá, pretože sa mu to veľmi protiví, ale pamätaj si, že u tých, ktorí vedú duchovný život, pôvodcom tejto chyby je diabol. A pretože spravidla on je pôvodcom takého trestuhodného vyzvedania, ktoré prefikane v duši podporuje, aj tú zvedavosť ukája tým, že sám na ňu odpovedá, pričom prijíma podobu anjela svetla a tak klame neopatrne a nedokonalé duše (2 Kor 12, 16). Taktiež keď zvedavosť vzniká z vlastnej prirodzenej náklonnosti človeka, musí každý dávať pozor, aby sa ňou neriadil alebo jej nevenoval pozornosť. Lebo v tom, čo sa týka tak vysokých vecí, ako je dôverné obcovanie s Pánom, vlastný rozum a úsudok nestačí ako vodca, pretože ho oplietajú zlé náklonnosti a vášne. Naša prevrátená a skazená prirodzenosť bola hriechom privedená do veľkého neporiadku a podlieha mnohým smútkom a výstrednostiam, ktoré spôsobujú, že je neschopná pre vedenie a riadenie vo vysokých veciach Božích. Rovnaká chyba je, ak sa chce duša spoliehať na božské zjavenia preto, aby sa zbavila utrpenia a práce, lebo nevesty Kristove a Jeho verní služobníci nesmú hľadať Jeho pomoc za týmto účelom, aby unikli krížu, ale maj ho vyhľadávať a niesť s Pánom (Mt 16, 24) trpezlivým znášaním utrpení, ktoré im Jeho božská Prozreteľnosť pošle. Prajem si, aby si si v pokornej bázni osvojila tento spôsob jednania a radšej išla v tomto ohľade až do krajnosti, aby si sa tým skôr a istejšie vyvarovala opačnej chyby. Chcem, aby si odteraz všetko svoje poznanie a jednanie zdokonaľovala láskou Božou (Flp 1, 9), ako veľkým cieľom všetkého tvojho podnikania. V tom nemusíš zachovávať žiaden stupeň alebo mieru, ale naopak, priala by som si vytvoriť v tebe prílišnú lásku, sprevádzanú takou veľkou svätou bázňou, aby ťa všetky svoje vonkajšie i vnútorné skutky v spravodlivosti. Buď v tom opatrná a pilná, aj keď ťa to bude stáť veľa námahy a bolesti, lebo ja som znášala to isté pri obrezaní môjho najsvätejšieho Syna a to jedine pre tú istú príčinu, že to bolo zjavené v Jeho svätom Zákone a mne zdelené ako vôľa Pána, ktorú máme naprosto vo všetkom poslúchať.

K a p i t o l a 14

Obrezanie Božského Dieťaťa a pomenovanie menom Ježiš

530. Ako iné izraelské mestá, aj Betlehem mal svoju synagógu, kde sa ľudia zhromažďovali ku spoločným modlitbám (preto sa tiež nazývali domom modlitby) a počúvať zákon Mojžišov. Kňaz ho z rečníska hlasne prečítal a vysvetľoval, aby ľudia rozumeli jeho predpisom. Ale v synagógach sa neprinášala žiadna obeta, to bolo vyhradené iba pre chrám v Jeruzaleme, vyjmúc keď Pán ustanovil ináč. Nebolo to ponechané ľudu, aby sa predišlo modlárstvu, ako sa pripomína v piatej knihe Mojžišovej (12, 6). Kňaz, ktorý bol v takých miestach učiteľom aj prisluhovateľom zákona, obyčajne tiež vykonával obriezku; nie že by k tomu bol zákonom viazaný, lebo nielen kňaz, ale ktokoľvek mohol vykonať obriezku, ale zbožné matky verili, že dieťaťko je vystavené menšiemu nebezpečenstvu, keď je obrezané rukami kňaza. Naša veľká Kráľovná si to však nepriala z nejakej obavy pred nebezpečenstvom, ale kvôli vznešenosti Dieťaťa si priala, aby tento obrad vykonal kňaz; preto poslala svojho prešľastného snúbenca, aby priviedol kňaza toho mesta.

531. Kňaz prišiel ku vchodu do jaskyne Narodenia, kde ho očakávalo vtelené Slovo, spočívajúc v náručí svojej panenskej Matky. S kňazom prišli tiež dvaja úradníci, aby mu pri vykonávaní toho obradu posluhovali, ako to bolo zvykom. Drsnosť tohoto príbytku kňaza najprv zarazila a trochu znepokojila, ale najmúdrejšia Kráľovná prehovorila k nemu a privítala ho s takou skromnosťou a láskavosťou, že jeho zarazenosť sa čoskoro premenila na obdiv nad takým pokojom a nanajvýš ušľachtilým majestátnom Matky; a bez toho, aby vedel prečo, bol pohnutý k úcte a vážnosti tejto neobyčajnej Osoby. Keď kňaz pohliadol na tvár Márie a Dieťaťka na jej rukách, prenikla ho veľká zbožnosť a útlocit, diviac sa tomu kontrastu, aký sa tu javil v takej chudobe a v mieste tak nízkom a opovrhnutom. A keď sa dotkol tela božského Dieťaťka, prenikla ho tajomná moc, ktorá ho posvätila a zdokonalila; dala mu novú existenciu v milosti, povzniesla ho do stavu svätosti a urobilo ho veľmi milým najvyššiemu Pánovi.

532. Svätý Jozef, aby preukázal, čo najväčšiu vonkajšiu úctu k posvätnému obradu obrezania, aké v tom mieste bola možná, zapálil dve voskové sviece. Kňaz požiadal panenskú Matku, aby odovzdala Dieťaťko do rúk oných dvoch pomocníkov a na chvíľu sa vzdialila, aby nemusela byť svedkyňou tejto obety. Tento rozkaz priviedol slávnú Pannu do rozpakov, lebo Jej pokora a duch poslušnosti Ju pobádali, aby poslúchla kňaza, ale na druhej strane Ju zdržovala láska a úcta k Jej Jednorodnému. Aby sa neprevinila proti žiadnej z týchto cností, pokorne prosila, aby Jej dovolili ostať; povedala, že by rada bola pri vykonávaní tohoto obradu, pretože ho má vo veľkej úcte a že bude mať pritom dosť statočnosti, aby držala Dieťaťko na svojich rukách, pretože Ho nechcela pri takej príležitosti opustiť. Žiadala iba, aby obriezku vykonali, čo možno najšetrnejšie, z ohľadu na útlosť Dieťaťka. Kňaz sľúbil, že vyhovie Jej žiadosti a dovolil, aby Dieťaťko držala Jeho Matka pri vykonávaní tohoto tajomstva. Tak sa stala posvätným oltárom, na ktorom sa uskutočnili pravdy znázornené starými obetami (Žid 9, 6) a Ona sama obetovala túto rannú obetu, prinášajú na Jej vlastných rukách, aby sa v každom ohľade stala príjemná večnému Otcovi.

533. Božská Matka potom rozvinula plienky, v ktorých bol zavinutý Jej najsvätejší Syn a vyňala zo záňadria uterák, čiže ľanové plátno, ktoré tam predtým vložila, aby ho ohrialo, lebo ten deň bolo veľmi zima. Dieťaťko držala tak, aby odrezaná časť aj krv padli na ne. Kňaz potom pristúpil k vykonaniu svojej povinnosti a obrezal Dieťaťko, pravého Boha a človeka. Pritom Syn Boží s nesmiernou láskou priniesol večnému Otcovi tri obete tak veľkej ceny, že každá z nich by stačila na vykúpenie tisícov svetov. Prvá bola, že hoci bol nevinný a Syn pravého Boha, prijal na seba spôsoby hriešnikov (Flp 2, 7) tým, že sa podrobil obradu ustanovenému ako prostriedok pre očistenie od dedičného hriechu a zákonu, ktorým nebol viazaný (2 Kor 5, 21). Druhou obeťou bola jeho ochota trpieť bolesti obrezania, ktoré cítil, ako pravý a dokonalý človek. Treťou obeťou bola najvznejšia láska, s akou začal prelievať svoju krv za ľudské pokolenie a ďakoval pritom večnému Otcovi za to, že Mu dal ľudskú prirodzenosť schopnú trpieť, pre rozmnoženie Jeho cti a slávy.

534. Túto prosebnú obetu Ježiša, nášho Spasiteľa večný Otec prijal a (podľa spôsobu nášho vyjadrovania) začal prehlasovať, že Mu bolo zadosť učinené a zaplatené za ľudské dlhy. Vtelené Slovo obetovalo toto prvé ovocie svojej krvi ako záruku, že ju dá všetku, aby dokonalo vykúpenie a vymazalo dlh Adamových synov. Všetky tieto vnútorné úvahy a hnutia Jednorodného, Jeho najsvätejšia Matka poznávala a svojou nebeskou múdrosťou prenikala tajomstvá tohoto svätého úkonu a jednala ako Jeho Matka a v zhode so svojím Synom a Pánom vo všetkom, čo konal a trpel. Božské Dieťaťko, podľa svojej ľudskej prirodzenosti, plakalo, ako iné dieťky. Hoci bolesti spôsobené zranením boli veľmi veľké, a to ako následkom citlivosti Jeho tela, tak tiež pre drsnosť noža, ktorý bol zhotovený z kremeňa; avšak príčinou Jeho slz neboli natoľko bolesti citové, ako nadprirodzená bolesť, ktorú Mu spôsobovalo poznanie tvrdosti srdca smrteľníkov. Lebo tieto srdcia boli hrubšie a nepoddajnejšie, ako ten kremeň, pretože odporovali Jeho najsladšej láske a božskému ohňu, ktorý prišiel zapáliť na svete a v srdciach Jeho verných (Lk 12, 49). Nežná a citlivá Matka tiež plakala ako nevinná ovečka, ktorá dvíha svoj hlas k súzvuku s nevinným Baránkom. Vo vzájomnej láske a súcite Dieťaťko sa prituľovalo ku svojej Matke a zatiaľ, čo Ho láskavo hladila pri svojich panenských prsiach. Zachytila posvätný zostatok a tečúcu krv do uteráka. Toto zverila svätému Jozefovi, aby mohla očistiť Dieťaťko a znovu Ho zavinúť do plienok. Kňaz bol trochu prekvapený slzami Matky; avšak nepoznal tajomstvo a domnieval sa, že krása Dieťaťka, ktorému

dala život, spôsobila v nej takú hlbokú láskyplnú bolesť.

535. Pri tomto všetkom konaní Kráľovná nebies bola taká múdra, opatrná a veľkomyseľná, že v chóroch anjelských to vzbudzovalo veľký obdiv a u Stvoriteľa najvyššie zaľúbenie. Nechala žiariť božskú múdrosť, ktorá Ju naplňovala a vykonávala každý skutok tak dokonalo, akoby mala vykonať iba ten jediný. Bola pevná vo svojej túžbe, aby držala Dieťaťko na svojich rukách, keď sa na ňom vykonávala obriezka, veľmi opatrná pri zachovávaní ostatkov, nanajvýš súcitiaca s Jeho bolesťami a slzami, sama cítila Jeho bolesti, láskyplne Ho uspokojovala, veľmi starostlivo sa starala o jeho pohodlie, horlivo Ho napodobňovala v úkonoch, vždy dávala pozor, aby s Ním jednala s najväčšou úctou a pritom nikdy nezabúdala konať svoje úkony cností, pričom jedna dokonalosť nikdy neprekážala druhej. Bol obdivuhodný pohľad na Devu pätnásťročnú, ktorá aj anjelom poskytovala akési poučenie a príčinu k obdivu. Medzitým sa kňaz pýtal rodičov, aké meno si prajú dať Dieťaťku. Nebeská Pani, ktorá vždy dbala na úctu k svojmu snúbencovi, požiadala svätého Jozefa, aby zdelil meno. Svätý Jozef sa však s podobnou úctou obrátil k Nej a povedal Jej, že to pokladá za patričné, aby toto sladké meno vyšlo najprv z Jej úst. A božským riadením obidvaja naraz, Mária i Jozef, povedali: „Ježiš je jeho meno.“ Kňaz poznamenal: „Rodičia sa jednohlasne zhodujú, a veľké je to meno, ktoré dali Dieťaťku;“ a nato ho napísal na tabuľku, a či do zoznamu ostatných detí. Keď ho kňaz písal, cítil veľké vnútorné pohnutie, že slzil a divil sa tomu pocitu, aký doteraz nezažil, a nevediac ani prečo, povedal: „Som si istý, že toto Dieťaťko bude veľkým prorokom Pána. Starostlivo Ho vychováajte a zdieľte mi, v čom by som mohol uľaviť vášmu nedostatku.“ Najsvätejšia Mária a Jozef kňazovi pokorne poďakovali a keď mu darovali niekoľko sviec a iných vecí, rozlúčili sa s ním.

536. Keď opätovne s Dieťaťkom osameli, najsvätejšia Panna Mária a svätý Jozef opäť oslavovali tajomstvo, obrezania, ospevujúc v úbezných chválospevoch so slzami radosti sväté meno Ježiš, ktoré plnšie poznanie (ako ja iných tajomstiev, o ktorých som sa zmienila) je vyhradené ako mimoriadna blaženosť pre svätých v nebi. Najmúdrejšia Matka priložila na ranu spôsobenú nožom taký liek, aký sa pri takých príležitostiach používal pre iné deti: a v tom čase, kým trvali bolesti a rana sa hojila, nechcela sa on Neho vzdialiť ani na okamih a vo dne - v noci Ho držala na rukách. Nežná láska nebeskej matky bola nad všetko ľudské chápanie a porozumenie veľká; už Jej prirodzená láska bola väčšia než akej sú schopné iné matky a Jej nadprirodzená láska prevyšovala lásku všetkých anjelov a svätých dohromady. K jej úcte a klaňaniu nie je možné prirovnať úctu a klaňanie žiadnej inej stvorenej bytosti. To bolo útechou pre vtelené Slovo (Prísl 8, 21), po akej túžilo a smädilo od ľudských dietok; a toto Mu bolo náhradou, ktorú Jeho milujúce Srdce čerpalo z veľkej svätosti panenskej matky v zármutku, ktorý Mu ľudia spôsobovali svojim chovaním. Ačkoľvek v Nej jedinej nachádzal viac útechy než vo všetkých ostatných tvoroch a nachádzal v Nej úplné ukojenie svojej lásky, predsa sa pokorná Kráľovná snažila zmieriť Jeho telesné bolesti všetkými prostriedkami, ktoré mohla získať. Preto prosila svätých anjelov, aby Jej pomáhali a vyludzovali úbeznú hudbu pre svojho vteleného Boha a jej trpiace Dieťaťko. Vyslanci Najvyššieho poslúchli svoju Kráľovnú a hlasito opakovali chválospevy, ktoré Ona zložila so svätým Jozefom, na česť nového sladkého mena Ježiš.

537. Touto hudbou, takou úbeznou, že pri porovnaní s ňou všetka ľudská hudba pripadá ako odporný nesúladi, nebeská Pani oblažovala svojho najsvätejšieho Syna; a ako ešte sladšia hudba boli pre Neho Jej hrdinské cnosti, ktoré v jej duši tvorili „Zbory ako zoradené šípy“, ako Pán a Ženích hovorí v Piesni Šalamúnovej. Ľudské srdcia sú tvrdé a viac než zdlhavé a tupé, keď majú poznávať a vďačne uznávať také úctyhodné tajomstvá, ktoré ustanovila nesmierna láska ich Stvoriteľa a Vykupiteľa pre ich večnú spásu. Ó, najsladšie dobro mojej duše a môjho života! Ako zle sa Ti odpĺcáme za tie nesmierne vynálezy Tvojej večnej lásky! Ó, nezmerateľná láska, ktorú nevie uhasiť ani záplava našej hrubej, nevernej nevďačnosti! Opravdu podstatná štedrosť a svätosť nemohla ísť ďalej v blahosklonnosti z lásky k nám, ani osvedčiť k nám väčšiu lásku, ako s tým, že prijal podobu hriešnika (Flp 2, 7), uvaliac na svoju nevinnosť trest za hriech, ktorý by sa k Nemu ináč nikdy nemohol priblížiť. Keď ľudia pohrdajú takým príkladom a zabúdajú na také dobrodenia, ako môžu hovoriť, že užívajú svoj rozum? Ako sa môžu považovať za múdrych a chvastať sa svojím rozumom, múdrosťou a úsudkom? Bolo by múdre, nevďačný človeče, keby si sa

zarmucoval a plakala nad svojou všeobecne známou tuposťou a zatemnelosťou srdca, ktorá je taká veľká, že ním nepohnú ani také veľké diela tvojho Boha: keď ani Božská láska nemôže roztopiť ľadovosť tvojho srdca.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

538. Dcéra moja, prajem si, aby si pozorne uvažovala o tom požehnanom dobrodení, ktoré si dostala tým, že si bola poučená o tom, akou starostlivosťou a pozornosťou som zahŕňala svojho najsvätejšieho a najsladšieho Syna pri tajomstvách práve popísaných. Najvyšší ti udeľuje toto zvláštne osvietenie iba preto, aby ťa oblažil vedomosťami o týchto tajomstvách, ale preto, aby si ma ako verná služobnica napodobňovala vo všetkých tých veciach, aj aby si vynikala vo vzdávaní vďaky za jeho veľké diela v tej istej miere, v akej si vyznamenávaná, keď ich dokonalejšie poznávaš. Uvažuj teda, moja najdrahšia, ako málo splácajú smrteľníci lásku môjho Syna a Pána a ako aj jeho verní stále zabúdajú na to, aby Mu ďakovali. Vezmi si to ako povinnosť, že budeš - nakoľko ti sily stačia - podávať zadosťučinenie za tieto ťažké urážky tým, že Ho budeš milovať, ďakovať Mu a slúžiť Mu zo všetkých síl za všetkých ostatných ľudí, ktorí tak nerobia. Musíš teda byť anjelom v rýchlosti a ochote, nanajvýš horlivá a presná za všetkých okolností; musíš odumrieť všetkému pozemskému, vytrhať a zničiť v sebe všetky ľudské náklonnosti a vystupovať na krídlach lásky k výšinám lásky, ktoré ti Pán naznačil.

539. Sladké účinky spomienok na skutky, ktoré vykonal môj milý Syn dobre poznáš; a hoci môžeš hojne s prospechom pre seba používať všetko, ktoré si obdržala, aby si bola vďačná, predsa, aby si sa tým viac bála nebezpečenstvá zábudlivosti, aj ja ti ešte zvlášť pripomínam, že svätí v nebi, poznávajúc v božskom svetle tieto tajomstvá, divia sa sami sebe, že im v dobe svojho pozemského života nevenovali viac pozornosti. A keby boli schopní bolesti, veľmi by ľutovali svoju lenivosť a nedbalosť, pretože neprikladali náležitú cenu dielu nášho vykúpenia a zanedbali pripodobniť sa Kristovi. Všetci anjeli a svätí pomocou nazerania, ktoré ľudia nepoznajú, žasnú nad krutosťou ľudských srdiec k sebe samým aj ku Kristovi, svojmu Vykupiteľovi. Ľudia nemajú súcit ani pre trpiaceho Pána, ani pre utrpenie, ktoré pripravujú sami pre seba, nedbajúc na nebezpečenstvo. Keď predzvedení s nekonečnou horkosťou poznajú svoju hroznú zabúdavosť a ľahostajnosť ku skutkom Krista, svojho Spasiteľa a ich zmätok zúfalstvo bude pre nich neznesiteľným trestom, a toto samé bude pre nich mukou nad všetko pomyslenie; lebo potom uvidia hojnosť vykúpenia, ktorým pohrdali (Ž 44, 11). Počúvaj ma, dcéra moja, a nakloň svoje ucho k týmto radám a učeniu o večnom živote. Vypuď zo svojej duše všetky predstavy a náklonnosti k ľudským tvorom a obráť všetky mocnosti svojho srdca k tajomstvám a požehnaniam Vykúpenia. Celkom sa im venuj, premýšľaj a uvažuj o nich, ďakuj za ne tak, akoby si iba ty sama bola na svete a akoby len pre teba všetko bolo vykonané a pre každú ľudskú bytosť zvlášť (Gen 2, 20). Tak nájdeš život a cestu života; ak budeš po nej kráčať, nemôžeš zablúdiť, ale nájdeš na nej svetlo svojich očí a pravý pokoj.

K a p i t o l a 15

Svätá rodina ostala v jaskyni Narodenia až do príchodu mudrcov - kráľov

540. Pomocou vliateho poznania Písma svätého a nadprirodzeného osvietenia naša veľká Kráľovná vedela, že majú prísť mudrci - králi od východu, aby uznali Jej najsvätejšieho Syna za pravého Boha a poklonili sa Mu. Vedela o tom najmä tiež preto, že k nim bol poslaný anjel, aby im zvestoval narodenie vteleného Slova, ako bolo uvedené v druhej kapitole (č 492), o ktorého poslaní panenská Matka vedela. Svätý Jozef nič netušil o týchto tajomstvách, pretože mu neboli zjavené, ani jeho nanajvýš obozretná Snúbenica mu o týchto tajomstvách nič nepovedala. Vo všetkom konala nanajvýš múdro a opatrne, ponechávajúc všetko sladkému a včasnému pôsobeniu božskej Prozreteľnosti (Múd 8, 1). Po obrezaní svätý snúbenec navrhol Panej nebies, že by mali opustiť svoje chudobné, nehostinné bydlisko, pretože neposkytuje dostatočnú ochranu pre Božské Dieťa a Jej, že teraz už by bolo možné nájsť byt v Betleheme, kde by mohli bývať do obetovania Dieťaťa v Jeruzalemskom chráme. Tento návrh dal nanajvýš verný snúbenec zo starostlivosti a obavy o

Dieťaťko a Matku, aby im nechýbalo aspoň také pohodlie, aké si vo svojej chudobe mohli obstaráť; ale nechal to na rozhodnutie svojej nebeskej Snúbenice.

541. Pokorná Kráľovná odpovedala, bez toho aby prezradila tajomstvo: „Môj snúbenec a pán, nechávam to na tvoju vôľu; kamkoľvek si praješ ísť, budem ťa s radosťou nasledovať; zariad' to, ako sa ti páči.“ Nebeská Pani mala rada jaskyňu pre jej najkrajšiu chudobu a tiež preto, že vtelené Slovo ju posvätilo tajomstvom svojho narodenia a obrezania a mala byť ešte posvätená tajomstvom návštevy Mudrcov, ačkoľvek nevedela, kedy sa to stane. Bola to Jej najväčšia túžba, plná zbožnosti a úcty, predsa však dávala prednosť príkladu najvyššej dokonalosti vo všetkom. považovala za dôležitejšie, aby sa podriadila svätému Jozefovi a ponechala rozhodnutie jemu, čo sa má urobiť. Keď sa tak spolu radili, Pán sám im oznámil cez nebeské kniežatá Michaela a Gabriela, ktorí vo viditeľných podobách stáli k službám svojho Pána a Boha a svojej veľkej Kráľovnej. Povedali Márii a Jozefovi: „Božská Prozreteľnosť ustanovila, že traja pozemskí králi, prichádzajú od východu, aby vyhľadali Kráľa nebies, majú sa pokloniť božskému Slovu tu na tomto mieste (Ž 71, 6). Sú už desať dní na ceste, lebo v hodine narodenia Ježiša im bolo oznámené a ihneď sa vydali na cestu. Preto už čoskoro budú tu a tým sa naplní všetko, čo proroci od dávnych dôb predpovedali a predvídali.“

542. Týmto oznámením poučili svätého Jozefa o vôli Pána a Mária, jeho presvätá Snúbenica mu povedala: „Pane môj, toto miesto, ktoré vyvolil Najvyšší pre také vznešené tajomstvá aj keď je chudobné a v očiach sveta nedostatočne vybavené, v očiach večnej Múdrosti je bohaté, vzácne, neoceniteľné a najmilšie na tejto zemi, pretože P8Najvyšší nebies je s ním spokojný a posvätil ho svojou prítomnosťou. Ten, ktorý je pravou zasľúbenou zemou môže nás oblažiť svojím zjavením aj na tomto mieste. Ak sa Mu bude páčiť, poskytne nám nejakú ochranu a záštitu proti nepriaznivému počasiu v tých niekoľkých dňoch, ktoré tu ešte máme stráviť.“ Svätého Jozefa veľmi potešili a povzbudili tieto slová najmúdrejšej Kráľovnej. Povedal Jej, že keď božské Dieťaťko má splniť zákon, aby bolo obetované v chráme, tak ako sa podrobilo zákonu o obrezaní, môžu ostať na tomto mieste až do dňa obetovania bez toho, aby najprv konali ďalekú a vysilujúcu cestu do Nazareta pri nepriaznivom počasi. Keby ich snáď drsnosť počasia prinútila, aby hľadali príbytok v meste, že to ľahko môžu urobiť, lebo Betlehem bol od Jeruzalema iba dve hodiny cesty.

543. Vo všetkých týchto veciach sa najsvätejšia Mária podrobila vôli svojho opatrného snúbenca, lebo poznala jeho starostlivosť o svätý stánok, ktorý bol svätejší a dôstojnejší než svätýňa svätých v chráme. V dobe, keď čakala deň, v ktorom mal Jej Jednorodený byť predstavený v chráme, neochabovala v starostlivosti o Neho, a dávala pozor, aby snáď nezabudla na niečo potrebné k Jeho ochrane proti studenému nepriaznivému počasiu. Taktiež pripravila jaskyňu na príchod troch kráľov. Znovu ju vyčistila a všetko v nej usporiadala, ako to chudoba a neuhladenosť miesta dovoľovala. Avšak najväčšiu pozornosť vždy venovala samotnému Dieťaťku a stále Ho nosila na rukách, vyjmúc, keď neodkladná potreba vyžadovala niečo iné. K tomu všetkému používala i svoju moc, ktorú mala ako Kráľovná všetkého tvorstva. Kedykoľvek krutá zima vrcholila, rozkázala mrazu a vetrom, snehu a ľadu, aby neobťažovali svojho Stvoriteľa a vybili svoju živelnú prudkosť a ostrosť iba na Jej osobe. Nebeská Kráľovná dávala svoje rozkazy takto: „Zadržte svoju zúrivosť pred svojím Stvoriteľom, pôvodcom, Pánom a Udržovateľom, ktorý vás povolal k bytiu a dal vám silu a účinnosť. Pamätajte, tvory môjho Milého, že ste dostali krutosť len kvôli hriechu, pre potrestanie neposlušnosti najprv Adama a potom jeho potomkov. Ale k druhému Adamovi, ktorý prišiel napraviť ten pád a nemá na ňom žiaden podiel, musíte byť zdvorilí, musíte Ho ctiť a neubližovať Mu, lebo ste Mu povinní úctou a poddanosťou. A preto vám v Jeho mene prikazujem, aby ste Mu nespôsobovali obtiaže a nepríjemnosti.“

544. Je hodná nášho obdivu a nasledovania tá rýchla poslušnosť neživých tvorov, s akou plnili božskú vôľu, ktorú im vyslovila Matka Božia, lebo akonáhle im prikázala, sneh a dážď sa nepriblížili viac než na desať krokov, vietor rýchlo prestal a vzduch okolo Dieťaťka udržal miernu teplotu. K tomuto zázraku sa pridružil iný zázrak: v tom istom čase, keď držala božské Dieťaťko na rukách a dostalo sa Mu úcty od živlov a bolo ušetrené pred ich prudkosťou, panenská Matka pociťovala zimu a trpela nepriazňou počasia, akoby v tom mieste vynaložilo všetky svoje prirodzené účinky. Teda i v tom živly poslúchli do písma milujúcu Matku a najvyššiu Paniu

tvorstva, pretože seba nechcela ušetriť pred ich drsnosťou zatiaľ, čo zabránila, aby nimi netrpelo Jej útle Dieťaťko; pozoroval príjemnú zmenu v teplote, ale nevedel, že to bolo následkom rozkazu jeho nebeskej Manželky a následkom Jej moci, pretože mu o tejto výsade nič nepovedala, nakoľko nedostala v tomto ohľade od Najvyššieho žiaden pokyn.

545. O poriadku a spôsobe, ako naša veľká Kráľovná kojila svoje Dieťaťko Ježiša, treba podotknúť, že Mu poskytovala trikrát denne svoje panenské mlieko a to vždy s takou úctou, že najprv vždy žiadala o Jeho dovoľenie a prosila za odpustenie svojej nehodnosti, uznávajúc, že nie je hodná takej výsady. Často, keď Ho držala na rukách, kľáčala a klaňala sa Mu; a keď niekedy bolo nutné, aby sa posadila, vždy Ho žiadala o dovoľenie. S tými istými prejavmi úcty Ho podávala svätému Jozefovi, aj prijímala z jeho rúk, ako som predtým povedala často bozkávala Jeho nožičky a kedykoľvek si priala pobožkať Jeho tvár, žiadala Ho v duchu o láskavé dovoľenie. Najdrahšie Dieťaťko odmeňovalo svoju Matku za tieto nežnosti nielen výrazom zaľúbenia vo svojej tvári, ktorá bola zároveň aj plná majestátu, ale tiež inými prejavmi, aké deti obyčajne mávajú. U Neho sa však diali so zrejmovou rozvahou. Najobyčajnejší prejav Jeho lásky bol, že sa nežne sklonil na prsia svojej najčistejšej Matky, alebo na rameno a objal Ju svojimi božskými ručičkami okolo krku, tieto nežnosti prijímala Cisárovná Mária s takou veľkou pozornosťou a rozvahou, že ich nikdy zo svojej vôle nevyhľadávala, ako to robievajú iné matky, ale ani sa im placho nevyhýbala. Pri všetkom tom konala nanajvýš múdro a dokonale, bez chyby alebo akejkolvek nemiernosti; čím otvorenejšie a láskyplnejšie Jej najsvätejší Synáčik prejavoval svoju lásku k Nej, tým hlbšie sa Ona pokorovala a tým väčšia bola Jej úctivosť; rovnakým spôsobom obmedzovala tiež prejavy príchylnosti, čo Jej šľachetnosti poskytovali nový lesk.

546. Aj ináč si Dieťaťko s Matkou navzájom preukazovali nežnosti, lebo okrem toho, že pomocou božského osvietenia presvätá Mária poznávala všetky vnútorné úkony svojho Jednorodeného, ako som už uviedla (pod č. 481 a 534), často sa stávalo, keď Ho držala na rukách, že Jej bolo dané vidieť skrze Jeho človečenstvo ako cez krištáľovú schránku podstatné zlúčenie Syna Božieho s Jeho ľudskou prirodzenosťou a pozorovala činnosť Jeho duše, ako sa primlúva u večného Otca za ľudské pokolenie. Toto jednanie a prímluvy nebeská Pani verne napodobňovala, úplne pohrúžená a spojená so svojím božským Synáčikom. A On zase vo svojej Velebnosti pozeral na ňu s novou mimoriadnou radosťou a útechou, kochal sa čistotou tohoto tvorstva, radoval sa z toho, že Ju stvoril a že prijatím človečenstva sa dosiahol taký živý obraz Jeho Božstva a človečenstva. Pri pojednávaní o tomto tajomstve napadli mi slová Holofernových vojakov, keď zazreli Juditu v tábore pri Betulii: „Kto by pohrdal národom Hebrejským, ktorý má také krásne ženy? Nemali by sme pre ne slušne bojovať proti nim?“ Zdá sa mi, že tento výrok sa tajomne uskutočnil vo vtelenom Slove, len On ho mohol z lepšej pohnútky povedať svojmu nebeskému Otcovi aj všetkým ostatným tvorom: „Kto by nevidel, že môj príchod z neba a prijatie tela je úplne ospravedlnené, keď mojím príchodom na svet a tým, že som zosadil z trónu diablov sveta a tela a premohol ich, narodila sa zo synov Adamových taká Žena, ako je Moja Matka?“ Ó, najsladšia láska, podstata mojej cnosti, ty život mojej duše, najmilší Ježiš, pohliadni a viď, že najsvätejšia Mária sama je taká nesmierne krásna, že prevyšuje všetky bytosti ľudského pokolenia! Ona jediná je tá vyvolená (Veľp 6, 8), ktorá sa tak dokonale ľúbi Tebe, Pane a Bože môj, že sa nielen vyrovná všetkému Tvojmu ľudu, ale ďaleko ho prevýši, a že Ona sama poskytuje Bohu dostatočnú náhradu za všetku zlobu Adamovho pokolenia.

547. Účinky tohoto utešeného obcovania presvätej Matky so svojím Synom a pravým Bohom boli také mocné, že sa stávala stále viac oduševnená a podobnejšia Bohu. Častokrát v týchto vzletoch duše, sila Jej horúcej lásky bola by pretrhla šľachy Jej údov a odlúčila dušu od tela, keby nebola zázračne posilňovaná a zachovaná. Hovorila k svojmu najsvätejšiemu Synáčikovi tajné slová, také vysoké a plné významu, že ich našimi slovami nie je možné ani zďaleka vystihnúť. To, čo z nich môžem uviesť, nie je nič viac, ako tieň toho, čo mi bolo zjavené. Hovorievala Mu: „Ó, moja láska, sladký život mojej duše, kto si Ty a kto som ja? Čo si praješ urobiť zo mňa tým, že si sa stal človekom z človeka a ponižuješ svoju velebnosť a vznešenosť v prospech takého neužitočného prachu? Čo môže Tvoja otrokyňa urobiť, aby zaplatila dlh lásky, ktorý Ti dlhuje? Ako sa odplatím za tie veľké veci, ktoré si mi urobil? (Ž 115, 12). Moja bytosť, môj život, moje schopnosti, moje city, moje túžby a žiadosti, to všetko náleží Tebe. posilni svoju služobnicu a matku, aby

neomdlievala v Tvojej službe pri pohľade na svoju bezvýznamnosť, i aby nezomrela pre Tvoju lásku. Ó, aká malá je moc človeka! Aká je obmedzená jeho schopnosť! Aká nedostatočná je ľudská láska, že ňou nie je možné náležito zaplatiť za Tvoju lásku! Avšak Tebe vždy musí patriť víťazstvo milosrdenstva a veľkomyselnosti a Tebe patria víťazné piesne lásky: kdežto my naopak musíme sa vždy považovať za premožených Tvojou mocou. My nech sme pokorovaní a plazme sa v prachu, kdežto Tvoja veľkosť nech je velebená a chválená po všetky veky.“ Nebeská Pani, ktorá mala účasť na vedomostiach svojho najsvätejšieho Syna, niekedy videla duše, ktoré v novom zákone milosti budú vynikať v božskej láske, diela, ktoré vykonajú mučeníctvo, ktoré vytrpia pri nasledovaní Pána. Toto poznanie Ju vždy roznieťilo takou láskou, že Jej túžby lásky Jej spôsobovali väčšie mučeníctvo než bolo to, ktoré svätí vytrpeli v skutočnosti. Jej sa stávalo to, o čom sa zmieňuje nevesta v Piesni Šalamúnovej (8, 6), že jej milovanie bolo silné ako smrť a tvrdé ako záhrobie. Na tieto smrteľné úzkosti milujúcej Matky, ktoré Jej spôsobili smrteľné rany božskej lásky, Jej najsvätejší Syn odpovedal slovami toho istého veršu Piesne Šalamúnovej: „Na srdce svoje prilož ma ako prsteň pečatný, ako pečať na svoje rameno“, pričom Jej dával úplne pochopiť tieto slová, ako aj to, ako sa skutočne splnili. Týmto božským utrpením stala sa najsvätejšia Mária mučeníčkou, prevyšujúcou svojím mučeníctvom lásky všetkých mučeníkov. Medzi takými záhonmi ľalií sa prechádzal najpokornejší Baránok, Ježiš, keď začínal svitať deň milosti a tiene Starého zákona začali ustupovať.

548. Božské Dieťaťatko nejedlo nič v tej dobe, keď bolo kojené panenskými prsiami svojej najsvätejšej Matky; toto mlieko bola Jeho jediná potrava. Bolo veľmi sladké a výživné, pretože pochádzalo z tela tak čistého, bolo dokonale čisté a zložené nanajvýš súladne, bez akejkoľvek nezriadenosti alebo nerovnosti. Žiadne iné telo sa zdravím nevyrovnalo telu Márie; a posvätné mlieko, aj keby bolo uschované za dlhú dobu, bolo by ostalo bez akejkoľvek zmeny; zvláštnou výsadou nikdy sa nezmenilo alebo nezkyslo, hoci mlieko iných žien, ako skúsenosti dokazujú, sa rýchlo kazí.

549. Prešľastný Jozef nielenže videl láskavosti a nežnosti, ktoré si navzájom preukazovali Dieťaťatko a Jeho Matka, ale tiež sám sa podieľal na niektorých, ktoré mu Ježiško preukazoval. Nebeská Matka často Ho kládla na ruky svojho snúbenca, aby Ho podržal. To sa obyčajne stávalo, kedykoľvek mala konať nejakú prácu, pri ktorej Ho nemohla držať, ako napríklad keď pripravovala jedlo, dávala do poriadku šaty dieťaťatka alebo čistila dom. Pri takých príležitostiach svätý Jozef držal Dieťaťatko v náručí a vždy pritom cítil účinky božského pôsobenia. Dieťaťatko Ježiš prejavovalo mu svoju lásku vonkajšími znakmi, ako láskavými pohľadmi, skláňaním hlavičky na jeho prsia a inými prejavmi, akými dietky ukazujú náklonnosť k svojim otcom, ale u Neho sa tieto prejavy vždy spájali s kráľovskou dôstojnosťou. Ale voči svätému Jozefovi tieto prejavy nebývali také časté ani také nežné, ako voči Jeho panenskej Matke. Kedykoľvek presvätá Matka zverila Ježiša do opatery svätého Jozefa, obdržala od neho ostatok obriezky, ktorý on pravidelne nosil so sebou pre svoju útechu. Tak oba manželia boli vždy obšľastňovaní. Mária tým, že pestovala svojho najsvätejšieho Syna a Jozef tým, že pri sebe nosil najdrahšiu krv a čiastočku božského Tela. Tieto ostatky uschovávali v krištáľovej nádobe, ktorú svätý Jozef kúpil za peniaze, ktoré im poslala svätá Alžbeta. Do tejto malej vázy uzavrel kúsok tela odrezaného pri obriezke a krv, ktorú pritom zachytili do kúskov plátna. Otvor vázy bol uzavretý striebrom, ktoré mocná Kráľovná utvorila svojím slovom, aby sväté ostatky boli lepšie zabezpečené. Tak bol otvor uzavretý striebrom lepšie, než keby ho zasadroval umelec, ktorý tú vázu zhotovil. V tejto maličkkej váze múdra Matka držala tie ostatky po celý svoj život a potom ich odovzdala apoštolom a zanechala ich ako dedičstvo Cirkvi svätej. V tomto nesmiernom mori tajomstiev sa cítim úplne stratená so svojou ženskou nevedomosťou a taká stiesnená vyjadrovacou obmedzenosťou, že musím veľa vecí ponechať kresťanom, aby ich vystihli svojou vierou a zbožnosťou.

Poučenie, ktoré mi dala najsvätejšia Kráľovná Mária

550. Dcéra moja, v predchádzajúcej kapitole si bola poučená, že nemáš túžiť, aby ťa Pán poučoval nadprirodzeným spôsobom ani pre úľavu nejakého tvojho utrpenia a tým menej pre ukojenie zvedavosti. Teraz ťa chcem poučiť, aby si ani zo žiadnej príčiny nepovoľovala túžbu vykonať nejaký vonkajší skutok iba z prirodzeného popudu. V každej činnosti tvojich vonkajších schopností

a zmyslov musíš sa snažiť obmedzovať a podmaňovať si svoje náklonnosti, nepovoľovať ich požiadavkám, i keby mali zdanie cnosti alebo zbožnosti. Ja som nebola v nebezpečenstve, že zájdem príliš ďaleko v takých náklonnostiach, pretože som bola bez hriechu, ani nechýbala zbožnosť mojej túžby ostať v jaskyni, kde sa narodil a bol obrezaný môj najsvätejší Syn. Predsa však som sa neosmelila vysloviť svoju túžbu, ani keď sa ma na to pýtal môj snúbenec, lebo som dávala prednosť poslušnosti pred svojou zbožnou náklonnosťou a vedela som, že je to pre dušu bezpečnejšie a viac sa to ľúbi Pánovi, keď vyhľadávajú Jeho vôľu v rade a rozhodnutí, ktoré dostávajú od iných než vo vlastnej náklonnosti. Pre mňa sa radil taký spôsob jednania iba kvôli väčšej dokonalosti, ktorú to obsahovalo, ale ty a iné duše, ktoré sú podrobené chybám vo svojich úsudkoch, musíte sa čo najprísnejšie riadiť týmto pravidlom a pilne a opatrne sa snažiť, aby ste zamedzili alebo sa vyhli chybám. Ľudia vo svojej nevedomosti a malodušnosti nechávajú sa uniesť svojimi citmi a náklonnosťami k bezvýznamným veciam a veľmi často sa zamestnávajú maličkosťami, akoby to boli veci veľmi dôležité a márnosťami, akoby boli skutočnosťami. Všetko také jednanie oslabuje dušu a olupuje ju o veľké duchovné požehnania, milosti, osvietenia a zásluhy.

551. Toto poučenie si napíš do srdca spolu s ostatnými, ktoré ti ešte dám. Snaž sa ho používať ako upomienku na všetko, čo som robila ja, aby si - ako si to poznala, aj to v živote konala. Všimni si tiež tú úctu, lásku a starostlivosť, svätú a opatrnú bázeň, s akou som hovorila so svojím najsvätejším Synom. Stále som žila v takej bdelosti; od tej chvíle, keď som Ho počala vo svojom lone, nikdy som ju nepustila z mysle a ani tá veľká láska, ktorú mi prejavoval, túto bdelosť vo mne nezmenšila. V tejto vrúcnej túžbe, aby som sa Mu ľúbila, moje srdce nikdy neprestalo, kým nebolo úplne spojené a celkom zaujaté požívaním tohoto môjho najvyššieho Dobra a konečného cieľa. Vyjmúc istej doby, kedy som odpočívala v Jeho láske ako v mojej jedinej rade, stále som mala túto starostlivosť, ako človek, ktorý neúnavne pokračuje na svojej ceste a nedá sa zdržovať ničím neužitočným, alebo čoby mu prekážalo v dosiahnutí jeho cieľa. Moje srdce bolo natoľko vzdialené od príchylnosti ku všetkým pozemským veciam alebo od nasledovania náklonnosti mojich zmyslov, že som žila, ako by som ani nepozostávala z pozemskej hmoty. Ak sa iné tvory nezbavili vášní, alebo ich nepremáhajú natoľko, koľko je len možné, nech neobviňujú prirodzenosť, ale svoju vlastnú vôľu. Naopak, oni sami si zaslúžia, aby ich pokarhala tá slabá prirodzenosť zvrchovanou mocou vôle, oni tú moc zneužívajú. Nechávajú sa prirodzenými náklonnosťami zaplietať do neporiadkov, podporujúc ich svojou slobodnou vôľou a používajúc svoj rozum na to, aby vyhľadávali ešte nebezpečnejšie zamestnania a príležitosti k záhube. Pre tieto nebezpečné nástrahy, ktoré a vyskytujú v pozemskom živote, varujem ťa, moja najdrahšia, aby si nebažila po viditeľných veciach a nevyhľadávala ich, aj keby sa ti snáď zdali potrebné a pre príležitosti veľmi vhodné. Používaj všetky veci, tvoju celú, šaty, pokrmu, a čokoľvek iné je potrebné pre tento život, iba z poslušnosti a s plným súhlasom svojich predstavených, pretože Pán to od teba žiada; a tiež mne je to veľmi milé, keď vidím, že všetky veci používaš pre službu Všemohúceho. Podľa týchto veľkých pravidiel, ktoré som ti dala, musíš riadiť všetku svoju činnosť.

K a p i t o l a 16

Traja králi od východu prišli do Betlehema, aby sa poklonili Slovu, ktoré sa stalo telom

552. Traja Králi, ktorí išli vyhľadať božské Dieťaťko po Jeho narodení, pochádzali z Perzie, Arábie a Saby (Ž 71, 10), zo zemí ležiacich na východ od Palestíny. Ich príchod predpovedal najmä Dávid a pred ním Balaám, ktorého najal Moabský kráľ Balaám, aby zlorečil Izraelitom; on však naopak, dobrorečil im (Nm 24, 17). V tomto dobrorečení Balaám povedal, že vidí Kráľa Krista, ale nie teraz, a že hľadá Naň, ale nie z blízka, pretože on Ho nevidel svojimi očami, ale skrze svojich potomkov Mudrcov o veľa stáročí neskoršie. Tento prorok tiež povedal, že vzíde hviezda z Jakuba, ktorou je Kristus, ktorý vzišiel, aby kraľoval v dome Jakubovom naveky (Lk 1, 32).

553. Títo traja Králi boli zbehlí v prírodných vedách a poznali Písmo Ludu Božieho; a pre tú svoju vzdelanosť ich nazývali Mudrci. V dôsledku toho, že poznali Písmo sväté, čo získali z toho, že sa stýkali s niektorými židmi, boli preniknutí vierou v príchod Mesiáša, ktorého židia očakávali. Okrem toho boli to muži úprimní, pravdomilovní a veľmi spravodliví pri spravovaní svojich zemí. Pretože ich kráľovstvá neboli také rozsiahle, aké sú za dnešných časov, preto ich ľahko riadili a osobne vynášali rozsudky a tresty, ako múdri vladári. To práve prísluší úradu kráľovskému; preto hovorí Duch svätý, že On drží vo svojej ruke ich srdce a vedie ich ku splneniu svojej svätej vôle, ako vedie vody na zavodňovanie (Prísl 21, 1). Mali tiež šľachetné a veľkomyselné zmýšľanie, bez hrabivosti a lakomstva, ktoré potlačujú, znižujú a zľahčujú ducha kniežat. Keďže kráľovstvá týchto mudrcov susedili, nežili teda príliš vzdialení jeden od druhého a boli spolu priatelia, vzájomne si zdieľovali svoje vedomosti, ktoré získali, a v dôležitejších záležitostiach svojich kráľovstiev sa spolu radili. Všetko si navzájom zdieľovali, ako naj dôvernejší priatelia.

554. Už v jedenástej kapitole (č. 492) som spomenula, že v tú noc, kedy sa narodilo vtelené Slovo, svätí anjeli im podali správu o Jeho narodení. Stalo sa to takto: Jeden strážny anjel našej Kráľovnej, vyššieho rádu, než boli strážni anjeli oných troch kráľov, bol poslaný z jaskyne Narodenia. Svojimi vyššími schopnosťami osvietil troch strážnych anjelov tých kráľov a súčasne im oznámil vôľu a rozkaz Pána, aby každý z nich zdelil svojmu zverencovi tajomstvo o vtelení a narodení Krista, nášho Vykupiteľa. Ihneď, ešte v tej samej hodine všetci traja anjeli to povedali vo sne mudrcom, ktorých mali zverených do ochrany. To je obyčajný postup pri anjelských zjaveniach, keď si Pán praje niečo zdeliť dušiam prostredníctvom anjelov. Toto osvietenie kráľov o tajomstve vtelenia bolo veľmi obsiahle a jasné. Bolo im zdelené, že Kráľ židovský sa narodil ako pravý Boh a človek, že je to Mesiáš a Spasiteľ, ktorého očakávali, že je to Ten, ktorý bol prisľúbený v Písme a v prorockých (Gen 3, 10), a že len ich samých troch kráľov vybral Pán, aby hľadali hviezdu, ktorú Balaám predpovedal. Každý z týchto troch kráľov bol upovedomený, že to isté zjavenie mali aj ďalší dvaja králi, a že to nie je milosť alebo zázrak, ktorý by mohli nechať nevyužitý, ale že sa od nich očakáva spolupôsobenie s božským osvietením a majú vykonať to, čo sa im naznačilo. Prenikla ich a roznieťla veľká láska a túžba poznať Boha, ktorý sa stal človekom, aby sa Mu poklonili ako svojmu Stvoriteľovi a Vykupiteľovi a slúžili Mu s najdokonalejšou oddanosťou. V tom všetkom im veľmi pomáhali ich vynikajúce mravné cnosti, ktoré nadobudli; tieto ich výborne pripravili pre pôsobenie božského osvietenia.

555. Keď obdržali toto nebeské zjavenie vo sne, všetci títo traja králi vstali v tej istej nočnej hodine, padli na svoju tvár a pokorujúc sa až do prachu, klaňali sa nezmeniteľnej bytosti Božej. Velebili Jeho nekonečné milosrdenstvo a dobrotu za to, že poslal božské Slovo, aby vzalo na seba ľudské telo z Panny (Iz 7, 14), vykúpilo svet a zaistilo ľudom spásu. Potom všetci traja, vedení tým istým Duchom, rozhodli sa bezodkladne vydať na cestu do Judské, vyhľadať božské Dieťaťko a pokloniť sa Mu. Povzbudzovalo ich rovnaké tajomné vnuknutie a pripravili si dary, zlato, kadidlo a myrhu v tom istom množstve a bez toho, že by sa boli predtým spolu radili o tom, čo chcú podniknúť, všetci traja došli k rovnakému rozhodnutiu a plánu, ako to urobiť. Aby mohli cestu nastúpiť ihneď, obstarali si ešte v ten deň potrebné ľavy, potravu a služobníctvo. Nedbali na vzrušenie, ktoré nastalo medzi ich obyvateľmi a neuvažovali, že majú ísť do cudzích zemí, nepostarali sa ani o žiadne vonkajšie dôkazy autority, nezisťovali podrobnosti o mieste kam majú ísť, ani nehľadali informácie pre stotožnenie Dieťaťka, rozhodli sa hneď s veľkou horlivosťou a vrúcnou láskou, že sa vydajú na cestu, aby vyhľadali novonarodeného Kráľa.

556. Ten istý svätý anjel, ktorý priniesol kráľom z Betlehema posolstvo, utvoril zároveň zo vzdušnej hmoty jasne žiariacu hviezdu, hoci nie takú veľkú, aké sú na oblohe, lebo táto nemala vystúpiť vyššie, než bolo potrebné pre účel, pre ktorý bola utvorená. A začala sa pohybovať po oblohe, aby viedla svätých kráľov k jaskyni, kde ich očakávalo Dieťaťko. Žiara tejto hviezdy bola inakšia než žiara slnka a iných hviezd; svojím krásnym svetlom ožiarovala noc ako žiariaca pochodňa a vo dne jej neobyčajný trblietavý svit miešal sa s leskom slnka. Keď králi vykročili zo svojich palácov, každý z nich uvidel túto novú hviezdu (Mt 2, 2), ale každý z inej strany, pretože to bola iba jedna hviezda a bola umiestnená tak ďaleko a vysoko, že ju každý z nich zazrel súčasne s ostatnými. Nakoľko všetci traja nasledovali vedenie tejto zázračnej hviezdy, čoskoro sa stretli.

Hneď na to sa k nim hniezda priblížila a zostúpiať o veľa vzdušných vrstiev, veľmi sa rozradostnila svojím jasným svetlom, ktorým ožiarovala ich bližšie okolie. Navzájom si povedali, aké zjavenie dostali a aké majú plány a tu zistili, že všetci mali rovnaké. Stále viac sa roznechovali zbožnosťou a vrúcnou túžbou, aby sa poklonili novonarodenému Bohu a začali chváliť nevyspytateľné a záhadné skutky Všemohúceho.

557. Mudrci išli pod vedením hviezd bez toho, aby niekedy stratili z očí, až do Jeruzalema.

Pretože tam sa hviezda stratila a tiež preto, že to bolo hlavné mesto a židovská metropola, domnievali sa, že asi toto mesto je miesto narodenia ich zákonitého, pravého Kráľa. Vošli do mesta a otvorene sa po ňom vypytovali, vraviac: „Kde je ten novonarodený Kráľ židovský? Lebo videli sme Jeho hviezdu na východe, ktorá nám oznamovala Jeho narodenie, a prišli sme sa Mu pokloniť (Mt 2, 2)“. Ich dopytovanie dostalo sa až k sluchu Herodesa, ktorý v tom čase neoprávnene vládol v Judsku a prebýval v Jeruzaleme. Bohaprázdný kráľ sa veľmi zľakol pri myšlienke, že sa narodil zákonitejší následník trónu, cítil sa veľmi znepokojený a urazený touto správou. S ním znepokojilo sa aj celé mesto, niektorí ľudia sa iba tvárili zarmútené, aby sa kráľovi zalichotili, iní sa zarmucovali z obavy pred nepokojom. Ako svätý Matúš hovorí, hneď Herodes zhromaždil všetky kňazské kniežatá a zákonníkov ľudu a spytoval sa ich, kde sa podľa proroctiev a Písma svätého má Kristus narodiť. Oni odpovedali, že podľa slov jedného z prorokov, Micheáša (Mich 5, 2), má sa narodiť v Betleheme, lebo tento prorok napísal, že odtiaľ vyjde izraelský vojvodca.

558. Keď bol Herodes upovedomený o mieste narodenia nového izraelského Kráľa, začal od toho okamihu kuť úkladné plány na jeho zhubu. Prepustil kňazov a potom zavolať mudrcov a tajne sa ich vypytoval, kedy uvidia hviezdu, zvestovateľku Jeho narodenia. (Mt 2, 7). Mudrci mu to úprimne povedali. Herodes ich potom poslal do Betlehema a povedal im, skrývajúci svoj zlý úmysel: „Choďte a usilovne sa vypyť po Dieťati a keď Ho nájdete, zvestujte mi, aby som i ja prišiel a poklonil sa Mu.“ Mudrci odišli, zanechajúc pokryteckého kráľa znepokojeného a veľmi vzrušeného nad takými neklamnými znameniami, ktoré naznačovali, že prišiel na svet zákonitý kráľ izraelský. Mohol sa však v obavách o svoju zvrchovanosť utešiť myšlienkou, že nedávno narodené nemluvňa nemôže čoskoro zasadiť na trón, ale ľudský blahobyť je taký neistý a klamný, že ho môže aj nemluvňa pokaziť, alebo aj púha hrozba ďalekého nebezpečenstva. Tak môže aj púha predstava neistoty zničiť všetku radosť a šťastie tým, ktorí sa mu tešia.

559. Keď Mudrci upúšťali Jeruzalem, opäť uvidia hviezdu, ktorá pri ich príchode do mesta zmizla. Jej svetlo ich teraz viedlo do Betlehema a do jaskyne Narodenia. Čím viac sa hviezda blížila k jaskyni, tým viac sa zmenšovala a vznášala sa potom nad hlavou dieťaťa Ježiša, zalievajúc Ho svojím jasom; nato sa rozplynula látka, z ktorej pozostávala a hviezda zmizla. Našu slávnú Kráľovnú Pán už pripravil na príchod kráľov, a keď poznala, že sa už približujú k jaskyni, požiadala svätého Jozefa, aby neodchádzal, ale stál pri Nej, čo on urobil, ale v Písme o tom nie je zmienka. V evanjeliu sú mnohé veci vynechané, pretože neboli nutné pre potvrdenie pravdy toho - ktorého tajomstva. Predsa však je isté, že svätý Jozef bol prítomný, keď sa králi prišli pokloniť dieťatku Ježišovi. Tu nebolo treba žiadnej opatrnosti, aby musel byť poslaný von, lebo Mudrci boli už upovedomení, že Matka novorodeniatka je Pannou a dieťaťko je pravým Bohom a nie synom Jozefa. Boh by ani nepripustil, aby boli privedení do jaskyne bez poučenia o takej dôležitej okolnosti, aký bol pôvod božského Dieťaťa a nechal by ich klaňať sa Dieťatku ako synovi Jozefa a synovi Matky nie Panny. O všetkých týchto a iných veciach boli náležito upovedomení a boli hlboko dojatí posvätnosťou všetkých týchto vznešených zložitých tajomstiev.

560. Nebeská Matka očakávala zbožných a oddaných kráľov stojac s Dieťaťom na rukách. V chudobnom prostredí jaskyne, v neporovnateľnej skromnosti a kráse, s tvárou ožiarenou nebeským leskom, javila sa nadľudsky vznešená. A oveľa viac žiarilo Dieťaťko, ktoré svojím jasným leskom ožiarovalo celú jaskyňu a robilo ju podobnú nebu. Traja králi od východu vošli do jaskyne a pri prvom pohľade na Syna a Matku ostali dlhší čas ako omráčení úžasom. Padli na zem na tváre a klaňali sa Dieťatku, uznávajúc Ho za pravého Boha a človeka a za Vykupiteľa ľudského pokolenia. Božskou mocou, pohľadom na Neho a pomocou Jeho prítomnosti obdržali ich duše nové osvetlenie. Uvidia množstvo anjelských duchov, ktorí ako služobníci a vyslanci Kráľa kráľov a Pána pánov slúžili Mu s úctivou bážňou (Žid 1, 7). Keď králi vstali, blahopriali svojej a našej

Kráľovnej ako Matke Syna večného Otca a priblížili sa k Nej na kolenách. Chceli jej pobožkať ruku, ako boli navyknutý robiť vo svojich zemiach svojím kráľovným, ale nanajvýš múdra Pani to nedovolila a namiesto toho podala im na pobožkanie ručičku Vykupiteľa sveta, hovoriac: „Zaplesal duch môj v Pánovi a duša moja Ho velebí a chváli, pretože zo všetkých národov vyvolil a povolal vás, aby ste na to pohliadli a uvideli, čo si mnohí králi a proroci priali vidieť, totiž Toho, Ktorý je večné, vtelené Slovo (Lk 10, 24). Chváľme a vyvyšujeme Jeho meno pre podivuhodné skutky a tajomstvá, ktoré urobil medzi svojím ľudom; pobožkajme zem, ktorú posvätil svojou skutočnou prítomnosťou.

561. Pri takýchto slovách najsvätejšia Mária aj traja králi opäť sa pokorili a klaňali sa dieťatku Ježišovi; ďakovali za tú veľkú milosť, že žijú v dobe, keď vyšlo Slnko spravodlivosti, aby osvietilo temnosti (Malach 4, 2). Potom hovorili so svätým Jozefom; blahopriali mu k šťastiu, že bol vyvolený za snúbenca Matky Božej a poukázali s údivom na veľkú chudobu, pod ktorou sa skrývali najväčšie tajomstvá neba i zeme. V týchto rozhovoroch strávili tri hodiny. Potom požiadali najsvätejšiu Máriu o dovoľenie, aby mohli odísť do mesta a nájsť miesto na prenocovanie, pretože v jaskyni nebolo miesta. Niektorí ľudia ich sprevádzali, ale iba samotní mudrci dostali svetlo a milosť pri tejto návšteve. Ostatní videli iba to, čo sa dialo navonok a pozorovali ich chudobu a nedostatok Márie a Jej manžela. Divili sa síce týmto zvláštnym udalostiam, ale nespozorovali nič z ich tajomstiev. Mudrci sa rozlúčili a odišli a najsvätejšia Mária a Jozef opäť osameli so svojím Dieťatom, chválili Jeho Velebnosť novými chválospevmi za to, že Jeho meno začínajú poznávať a uctievať aj pohania (Ž 85, 9). Čo ďalej robili títo traja mudrci, povieme v nasledujúcej kapitole.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

562. Dcéra moja, udalosti uvedené v tejto kapitole obsahujú mnoho poučení pre kráľov a kniežatá, aj pre iných veriacich; ako napríklad tá ochotná, rýchla poslušnosť mudrcov, ktorú by ľudia mali napodobňovať a zatvrdilá zlomyseľnosť Herodesa, ktorej by sa mali obávať a zavrňovať ju; každý z nich vzal odmenu za svoje skutky. Traja králi zbierali ovocie spravodlivosti a iných cností, ktoré konali, kdežto Herodes zberal ovocie ctižiadostivosti a pýchy, ktoré ho viedli k uchváteniu vlády a k iným nepravostiam, do ktorých sa vrhal bez miery a obmedzovania. Táto poznámka spolu s učením Cirkvi svätej zaiste postačia pre tých, ktorí žijú vo svete. Ty sama si musíš privlastniť učenie obsiahnuté v tom, čo si napísala. Vždy si pamätaj, že všetka dokonalosť kresťanského života musí byť založená na katolíckych pravidlách a že ich treba stále pevne uznávať tak, ako to učí svätá viera. Aby si si ich mohla vtlačiť do svojho srdca, musíš hľadať prospech vo všetkom čo čítaš alebo počuješ v Písme svätom, alebo z toho, čo obsahujú iné nábožné a poučné knihy o cnostiach. Tvoja viera musí byť sprevádzaná konaním cností a mnohými dobrými skutkami a stále máš očakávať príchod slávy veľkého Boha (Tít 2, 13).

563. Takým zmýšľaním pripravíš svoju dušu pre stav, aký od teba žiadam. Prajem si, aby Všemohúci našiel u teba radostnú ohotu, aby si prijala všetko, čokoľvek je ti zjavené a urobila všetko, čokoľvek sa ti prikáže, a nedbala na ľudské ohľady. A sľubujem ti, ak sa budeš riadiť mojimi radami tak, ako sa od teba očakáva, že ti budem vedúcou hviezdou na cestách Pána, takže rýchlo dôjdeš k nazeraniu a požívaniu Tvojho Boha a najvyššieho Dobra na Sione (Ž 83, 8). Táto náuka a to, čo sa stalo zbožným kráľom od východu, obsahuje nanajvýš účinné prostriedky pre spásu duší; ale to málokto pozná a ešte menej je tých, ktorí na to dbajú. A to je: že vnuknutia a osvietenia obyčajne posielajú Boh ľuďom podľa istého poriadku. Najprv pošle niektoré, aby pohol dušu na konanie nejakých cností; ak duša spolupracuje, Najvyšší jej pošle ďalšie a väčšie vnuknutia a osvietenia, aby rozniť dušu k väčšej dokonalosti v cnosti; a tak, keď duša využíva prvé milosti, stáva sa schopná prijať ďalšie a zároveň dostáva stále viac pomoci, zaistenie a rozmnoženie milostí od Pána, podľa toho, ako s nimi spolupracuje. Z toho teda poznáš dve veci: prvá, ako veľmi škodí nedbalosť k vykonaniu nejakej cnosti a k cvičeniu sa v dokonalosti podľa povzbudení božských vnuknutí; druhá, ako často by Boh udelil duši veľkú pomoc keby začala spolupôsobiť s menšími milosťami, lebo On akoby očakával a domnieval sa, že sa duša pripraví pre väčšie, lebo Boh si praje jednať s dušou podľa spravodlivosti. Keď si však duša nevšímá taký poriadok, v takom Boh postupuje pri svojich pozvaniach, Pán zastaví tok svojich božských darov a nedá duši to, čo jej

zamýšľal dať, keby nebola kládla prekážky a necháva ju klesať z jednej priepasti do druhej (Ž 49, 8).

564. Mudrci a Herodes išli opačnými smermi. mudrci použili prvé vnuknutia a milosti pre vykonanie dobrých skutkov: tak sa mnohými cnosťami stali schopní, aby boli povolani a božským zjavením vedení k poznaniu tajomstiev o vtelení a narodení božského Slova a vykúpeniu ľudského pokolenia; a prostredníctvom tohoto k šťastnému a dokonalému spôsobu života. Herodes však naopak svojou tvrdosťou srdca a tým, že zanedbal pomoc, ktorú mu Boh ponúkol pre konanie cností, bol strhnutý do priepasti nesmiernej pýchy a ctižiadosti. Tieto nepravosti vrhli ho do takej hroznej priepasti ukrutnosti, že sa stal prvý z tých ľudí, ktorí hľadali smrť Vykupiteľa sveta pod kepienkom predstieranej zbožnosti a úcty. Keď potom dopustili uzdy svojmu zúrivému vyvádzaniu, povraždil nevinné deti. Takým ošklivým skutkom sa pokúsil dosiahnuť svoj zavrhnutiahodný, prevrátený zámer.

K a p i t o l a 17

Traja králi ešte raz prišli navštíviť dieťaťko Ježiša a pokloniť sa Mu; pri rozlúčení obetovali svoje dary a vrátili sa inou cestou do svojich domovov

565. Z jaskyne Narodenia, do ktorej prišli traja králi priamo z Jeruzalema, odobrali sa do mestečka Betlehem, kde prenocovali. Uchýlili sa do svojej izby, kde prelievali hojné slzy srdečných, vrúcnych citov a strávili väčšiu časť noci rozhovorom o tom, čo videli, aké pocity mal každý z nich a čo každý zvlášť pre seba videl v božskom Dieťatku a Jeho Matke. Týmto rozhovorom sa viac a viac roznecovali božskou láskou, žasli nad velebnosťou a božskou žiarou dieťaťka Ježiša, nad múdrosťou a skromnosťou a zdržanlivosťou Jeho Matky, nad svätosťou Jej snúbenca Jozefa a nad chudobou všetkých troch; divili sa aj tomu, že Pán neba a zeme si prial narodiť sa v takom veľmi chudobnom mieste. Zbožní králi cítili oheň božskej lásky, ktorý horel v ich srdciach, až sa už nemohli ďalej udržať a začali hlasnými výkrikmi prejavovať sladké city lásky a veľkej úcty. „Čo je to, čo cítime?“ volali. „Aká je to moc tohto veľkého Kráľa, ktorá nás pobáda k takým žiadostiam a dojmom? Ako po tomto stretnutí budeme môcť hovoriť s ľuďmi? Čo máme robiť, keď sme prijali poučenie o takých nových skrytých nadprirodzených tajomstvách? Ó, veľkosť Jeho Všemohúcnosti, pre ľudí neznáma a skrytá pod takou veľkou chudobou! Ó, tá pokora, smrteľníkom nepredstaviteľná! Kiež by k nej boli všetci pudení, aby neprišli o také šťastie!“

566. Pri týchto náboženských rozhovoroch spomenuli si Mudrci tiež na veľkú chudobu Ježiša, Márie a Jozefa a rozhodli sa poslať im nejaké dary, aby im ukázali svoju lásku a snahu im pomôcť, keď nič iné pre nich nemohli urobiť. Poslali po sluchoch veľa darov, ktoré mali pre nich pripravené a tiež iné, ktoré mohli obstaráť. Najsvätejšia Mária a Jozef prijali tieto dary s pokorným uznaním a odmenili ich nielen prázdnyimi slovami vďaky, ako obyčajne iní ľudia robievajú, ale mnohými účinnými požehnaniami a milosťami, pre duchovnú útechu troch kráľov. Tieto dary poskytli našej veľkej Kráľovnej možnosť, aby pripravila bohatú hostinu pre svojich pravidelných hosťov, chudobných, lebo chudobní obyčajne dostávali od Nej almužnu a ešte viac ich tiahli k Nej Jej láskavým slovám; preto k Nej prichádzali častejšie na návštevu. Králi sa konečne odobrali na lôžko, naplnení nevýslovnou radosťou v Pánovi a vo sne anjel im oznámil, ktorou cestou sa majú vrátiť domov.

567. Nasledujúci deň už za svitania prišli opäť do jaskyne Narodenia, aby nebeskému Kráľovi obetovali zvláštne dary, ktoré pre Neho pripravili. Pri príchode sa opäť hlboko pokorne poklonili, otvorili svoje poklady, ako vraví Písmo sväté, a obetovali Mu zlato, kadidlo a myrhu (Mt 2, 11). Radili sa s nebeskou Matkou o mnohých tajomstvách a zachovávaní viery, aj o veciach týkajúcich sa ich svedomia a o spravovaní ich zemí, lebo si priali, aby sa vrátili dobre poučení a schopní kráčať po ceste svätosti a dokonalosti vo svojom všednom živote. Naša Pani ich vypočula s veľkou radosťou a vnútorne sa radila s božským Dieťaťkom o všetkom, na čo sa Jej pýtali, aby mohla správne poučiť týchto synov Nového zákona. Ako Učiteľka a nástroj božskej múdrosti zodpovedala

všetky ich otázky a dala im také vysoké pokyny svätosti, že sa s Ňou sotva mohli rozlúčiť pre sladkosť a príťažlivosť Jej slov. Ale anjel Pána sa im zjavil a pripomenul im, že je nutné podľa vôle Pána, aby sa vrátili do svojej zeme. Nie je div, že slová Márie tak mocne zapôsobili na týchto kráľov, lebo všetky slová Jej vnukol Duch svätý a boli plné vliatych vedomostí o všetkom, na čo sa pýtali, aj o mnohých iných veciach.

568. Nebeská Matka prijala dary od kráľov a ich menom obetovala ich dieťaťku Ježišovi. Jeho Majestát prejavil znakmi najvyššieho zaľúbenia, že ich dary prijal a oni sami poznali, akými veľkými nebeskými dobrodeniami im odplatil viac ako stonásobne (Mt 19, 29ñ. Podľa zvyku svojej krajiny podali nebeskej Kráľovnej tiež nejaké drahocenné klenoty, ale Ona ich vrátila kráľom, pretože tieto dary nemali žiaden mystický význam a nevzťahovali sa na Ježiša; ponechala si iba dary zlato, kadidlo a myrhu. Aby odchádzali s väčšou radosťou, darovala im niektoré plátna, v ktorých bolo zavinuté Dieťaťko Božie; lebo Ona nemala, ani nemohla mať väčší viditeľný dôkaz úcty, ktorý by im podarovala pri ich odchode. Traja králi prijali túto vzácnosť s toľkou úctou a vážnosťou, že si ich vložili do skriniek zo zlata a drahých kameňov, aby ich tak navždy zachovali. Ako dôkaz svojej hodnoty vydávali tieto ostatky silnú vôňu, že ju bolo cítiť v okruhu jednej lígy. Avšak cítili ju iba tí, ktorí uverili v príchod Boha na svet; neveriaci necítili nič z tejto vône, ktorú šíрили ostatky okolo seba. Mudrci vykonali potom s týmito ostatkami vo svojich zemiach mnoho zázrakov.

569. Svätí Králi ponúkli Matke Božej aj svoje majetky a dŕžavy; alebo, keby ich nechcela prijať a radšej by žila na tomto mieste, kde sa narodil Jej najsvätejší Syn, že by Jej tam postavili dom, v ktorom by mohla pohodlne bývať. Nanajvýš múdra Matka im poďakovala za ich ponuku, ale ju neprijala. Keď sa s Ňou svätí traja králi lúčili, snažne Ju prosili, aby na nich nezabudla, čo im Ona prisľúbila a tiež to splnila; podobnú žiadosť predniesla tiež svätému Jozefovi. S požehnaním Ježiška, Márie a Jozefa, odišli naplnení takými nežnými citmi, že sa im zdalo, akoby tu zanechali svoje srdce a rozplývali sa v slzách. Vyvolili si inú cestu pre návrat, aby sa nestretli v Jeruzaleme s Herodesom, lebo tak im oznámil anjel v predošlej noci. Keď vychádzali z Betlehema, tá istá hviezda, alebo jej podobná, sa im zase ukázala a viedla ich domov po novej ceste až k miestu, kde sa predtým stretli; teraz sa tu opäť rozišli a každý išiel do svojej zeme.

570. Zvyšujúci čas života strávili títo prešastní králi, verní svojmu božskému povolaniu, ako praví učeníci Majsterky svätosti, spravovali svoje duše i ľud svojich štátov podľa Jej poučenia. Príkladom svojho života i vedomostí o Mesiášovi, ktoré všade rozširovali, obrátili veľký počet duší na vieru k pravému Bohu a priviedli ich na cestu spasenia. Konečne naplnení zásluhami, keď ich v živote aj pri smrti oblažovala priazeň Matky milosrdenstva, po splnení dní zomreli vo svätosti a spravodlivosti. Po odchode kráľov nebeská Kráľovná a svätý Jozef trávili čas spievaním nových chválospevov o podivuhodných skutkoch Najvyššieho, porovnávali ich s výrokmi Písma svätého a s proroctvami patriarchov a videli, ako sa jedno po druhom splňujú na dieťaťku Ježišovi.

Najmúdrejšia Matka, ktorá hlboko prenikala i najhlbší význam týchto veľkých tajomstiev, všetky si ich zapamätala a zachovávala ich v srdci svojom (Lk 2, 19). Svätí anjeli, ktorí boli svedkami týchto svätých tajomstiev, blahopriali svojej Kráľovnej k tomu, že Jej najsvätejší Syn sa zjavil a že ľudia vzdali česť Jeho Velebnosti; a spievali Mu nové chválospevy, velebiac Jeho Milosrdenstvo, ktoré preukázal ľuďom.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

571. Dcéra moja, veľké boli tie dary, ktoré traja Králi obetovali môjmu najsvätejšiemu Synovi, ale ešte oveľa väčšia bola ich láska, s akou ich obetovali a tajomstvo, ktoré sa za nimi skrývalo. A kvôli tomu všetkému sa tieto dary Najvyššiemu veľmi ľúbili. Prajem si, aby si aj ty obetovala podobné dary, ďakujúc Mu za to, že ťa obdaril chudobným povolaním i stavom. Ubezpečujem ťa, moja najmilšia, že nie je milší dar pre Najvyššieho, než dobrovoľná chudoba. V dnešných dňoch je veľmi málo na svete takých, ktorí by správne používali časné bohatstvo a obetovali ho svojmu Bohu a Pánovi s veľkomyselnosťou a s láskou týchto svätých troch kráľov. Pánovi chudobní, ktorých je v dnešných časoch tak veľa, prežívajú a dosvedčujú, aká krutá a hrabivá je dnes ľudská povaha, lebo vo svojich naliehavých potrebách dostávajú veľmi málo pomoci od boháčov. Táto hrubá tvrdosť ľudských sŕdc veľmi uráža anjelov a zarmucuje Ducha Svätého, keď musia hľadiť na to,

ako vznešenosť duší veľmi poklesla a znížila sa k službe hrabivosti a túžbe po zlate všetkými svojimi hriešnymi schopnosťami (Sir 10, 10). Ako by všetky veci boli stvorené iba pre boháčov, privlastňujú si ich a olupujú o ne svojich chudobných bratov, ktorí pochádzajú z tej istej prirodzenosti a z toho istého tela a odopierajú ich aj Bohu, ktorý stvoril a zachováva všetky veci a môže ich ľubovoľne dávať alebo brať. Je to veľmi žalostné, že boháči, hoci by si mohli kúpiť život večný svojím bohatstvom, oni to bohatstvo zneužívajú a uvažujú na seba zatratenie, ako nerozumné a pošetilé tvory (Lk 9, 16).

572. Toto zlo je obyčajné u dietok Adama a preto dobrovoľná chudoba je výborný a bezpečný liek proti tomu zlu. Pánovi sa podáva veľká obeť chudobou, ktorá robí človeka ochotným vzdať sa s veselou myslou majetku v prospechu chudobných. Aj ty môžeš tiež priniesť takú obeť, keď čiastku vecí potrebných pre výživu dáš chudobným a budeš si priať, keby to bolo možné, pracovať do únavy, aby si im všetkým pomohla. Tvojou ustavičnou obetou však musí byť láska, ktorá je zlatom; ustavičná modlitba, ktorá je kadidlo; a trpezlivé prijímanie prác a umŕtvovaní je myrha. Všetko, čo robíš pre Pána, máš Mu obetovať s vrúcnou láskou a ochotou, bez nedbalosti a bázne, lebo nedbalé práce a tie, ktoré neoživuje láska, nie sú príjemnou obetou v očiach Jeho Velebnosti. Aby si mohla prinášať tieto ustavičné obete, je potrebné, aby božská viera a božské svetlo stále roznecovali tvoje srdce tým, že budeš mať pred očami ten veľký predmet tvojej chvály a vyvyšovania a podnet k láske, ktorá ňa pripútava k pravici Najvyššieho. Tak by si mala stále pokračovať v tomto sladkom cvičení sa v láske, ktorá tak veľmi náleží nevestám Jeho Veličenstva; keď už ich meno im ukladá také ustavičné splácanie dlhu lásky.

K a p i t o l a 18

Presvätá Mária a Jozef rozdávali dary, ktoré dostali od troch kráľov a ostali v Betleheme až do toho dňa kedy odišli, aby obetovali dieťaťko Ježiša v chráme

573. Po odchode troch kráľov a keď náležito oslávili veľké tajomstvo uctenia dieťaťka Ježiša, nemali už čo očakávať na tomto chudobnom posvätnom mieste a mohli odísť. Najmúdrejšia Matka potom povedala svätému Jozefovi: „Pán a snúbenec môj, tie dary, ktoré králi priniesli Božiemu Dieťaťku, nesmú tu ostať ležať ladom; musíme ich použiť v službe Jeho Velebnosti a mali by sme ich použiť podľa Jeho vôle a ako sa Mu ľúbi. Ja si nezaslúžim nič z časných vecí; nalož s týmito vecami ako s majetkom môjho Syna a tvojím.“ Najvernejší manžel odpovedal so svojou obvyklou pokorou a úctivosťou, že všetko chce ponechať na ňu a že by bol rád, keby Ona nimi naložila ako si praje. Ale vznešená Kráľovná naliehala znovu a povedala: „Keď sa vyhováraš na pokoru, pane môj, urob to teda z lásky k chudobným, ktorí čakajú na svoj diel; oni majú právo na veci, ktoré ich nebeský Otec stvoril pre ich zachovanie.“ Hneď sa teda dohodli, že tie dary rozdelia na tri diely: jeden určili pre chrám v Jeruzaleme, najmä kadidlo a myrhu a čiastku zlata; druhú časť určili pre kňaza, ktorý vykonal obriezku na Dieťaťku, aby ho použil pre seba a pre synagógu a či modlitebňu v Betleheme a tretiu časť určili pre rozdanie chudobným. Toto rozhodnutie vykonali s veľkomyseľnou a horlivou láskou.

574. Všemohúci použil chudobnú počestnú ženu ako prostredníčku, aby opustili jaskyňu. Prišla niekoľkokrát navštíviť našu Kráľovnú, lebo jej dom stál pri samotnom mestskom múre neďaleko jaskyne. O nejaký čas po odchode troch kráľov táto zbožná žena, ktorá nevedela, čo sa stalo, ale počula správu o príchode troch kráľov, hovorila s najsvätejšou Máriou a pýtala sa Jej, či počula, že nejakí traja mudrci, o ktorých sa hovorí, že sú to králi, prišli sem zďaleka a hľadali Mesiáša? Nebeská Kňazná poznala dobrú povahu tejto ženy, použila teda túto príležitosť a poučila ju o viere, ale nepovedala jej o skrytom tajomstve týkajúcom sa Jej a sladkého Dieťaťka, ktoré držala na rukách (Tob 12, 7). Aby trocha zmiernila chudobných. Tým sa postavenie tejto šťastnej ženy, dala jej trochu zlata, ktoré bolo určené pre chudobných. Tým sa postavenie tejto šťastnej ženy veľmi zlepšilo a celým srdcom i dušou priľnula ku svojej Učiteľke a Dobroditeľke. Pozvala svätú rodinu,

aby bývala v jej dome; a pretože to bol chudobný dom, bol tým vhodnejší pre zakladateľov a pestovateľov svätej chudoby. Chudobná žena ich naliehavo k tomu prehovárala, keď videla tie veľké nepríjemnosti, ktorým boli v jaskyni vystavení Mária a Jozef sa spolu s Dieťaťom. Naša Kráľovná neodmietla jej ponuku a povedala, že jej dá vedieť, ako sa rozhodla. Mária a Jozef sa spolu o tom radili a rozhodli sa opustiť jaskyňu a bývať v dome onej ženy, kde vyčkajú čas k očisťovaniu a obetovaniu v chráme. Urobili to tým ochotnejšie tiež pre ten dôvod, že budú môcť bývať blízko jaskyne Narodenia; a tiež preto, že mnoho ľudí začalo prichádzať do jaskyne v dôsledku povesti, ktorá sa rozšírila o návšteve kráľov.

575. Po uvážení týchto a iných okolností najsvätejšia Mária, Jozef a najsvätejšie Dieťaťo s pocitom ľútosti opustili jaskyňu. Prijali pohostinstvo tej šťastnej ženy, ktorá ich prijala s najväčšou láskou a prenechala im časť svojho obydlia. Svätí anjeli a vyslanci Najvyššieho ich sprevádzali v ľudských podobách, ktoré ešte stále podržovali. A kedykoľvek nebeská Matka a jej snúbenec svätý Jozef navštívili pamätné miesta v jaskyni, anjeli ich sprevádzali tam i naspäť ako čestné dvoranstvo vyslané k ich službe. Okrem toho, keď Dieťaťo a Jeho Matka opustili jaskyňu, Boh ustanovil jedného anjela, aby ju opatroval a strážil, tak ako to urobil v rajskej záhrade po vyhnaní Adama a Evy (1 Mojžiš 3, 24). A tento strážca s mečom v ruke až do dneška stojí pri vchode do jaskyne; od tej doby žiadne zviera do nej nevstúpilo. Tento svätý anjel nezabraňuje prístup nepriateľským nevercom, ktorí majú v rukách toto posvätné miesto, i iné miesto, ak to usúdil Najvyšší, ktorý nechá, aby ľudia uskutočňovali zámyery Jeho múdrosti a spravodlivosti. Boh by to nebol dopustil, keby kresťanskí králi a panovníci mali horlivú snahu o česť a slávu Kristovu a vynasnažili sa o znovu získanie týchto svätých miest, posvätených krvou a prácami Pána a Jeho najsvätejšej Matky a dielom nášho vykúpenia. A keby snáď toto nebolo možné, nijako nie je možno ospravedlniť, že nevenujú pozornosť, aby tieto sväte miesta boli udržiavané v slušnom stave, lebo nič nie je nemožné veriacemu, ktorý môže aj hory prenášať (Mt 17, 19). Bolo mi oznámené, že zbožná oddanosť a úcta ku svätej zemi je jedným z najmocnejších a najúčinnějších prostriedkov pre založenie a upevnenie katolíckych mocnárstiev; a nik nemôže poprieť, že sa mohli vyhnúť mnohým nepotrebným výdavkom, keby boli svoje príjmy použili na tieto sväte podniky, ktoré by sa ľúbili Bohu i ľuďom; lebo pre také čestné používanie príjmov nie je potrebné žiadne vonkajšie ospravedľovanie.

576. Najčistejšia Mária a Jej snúbenec spolu s božským Dieťaťom presťahovali sa do obydlia blízko jaskyne a ostali tam, kým podľa predpisov Zákona musela sa Matka so svojím prvorodeným Synom dostaviť do chrámu na očisťovanie. Pre toto tajomstvo chcela sa najsvätejšia z tvor hodne pripraviť horlivou túžbou zaniešať Dieťaťo Ježiša do chrámu ako obeť večného Otca, napodobňovaním svojho Syna a vyhľadávaním ozdôb a okrás cností, ako dôstojný dar a obeť pre Najvyššieho. S týmto úmyslom nebeská Pani, v dňoch, ktoré ešte ostávali do očisťovania, konala také hrdinské úkony lásky a všetkých iných cností, že žiaden jazyk anjelský ani ľudský to nemôže vyjadriť. Ako oveľa menej je schopná to urobiť neužitočná a úplne nevedomá žena! Kresťan, ktorý sa na to pripraví úprimnou zbožnosťou a horlivým rozjímaním, môže pocítiť toto tajomstvo. Usudzujúc podľa pochopiteľných milostí a darov udelených panenskej Matke, môžu si domyslieť a predstaviť si aj ďalšie, ktoré slovami nie je možné vyjadriť.

577. Dieťaťo Ježiš hneď od narodenia hovorilo ku svojej najmilšej Matke počuteľnými slovami, lebo hneď po narodení (ako je uvedené v desiatej kapitole), povedal Jej Ježiško: „Napodobňuj Ma nevesta Moja, staň sa Mi podobná.“ To sa stalo, keď boli sami; a hoci vždy k Nej hovoril celkom zreteľne, svätý Jozef nikdy nepočul Jeho slová, kým dieťaťo nemalo rok, kedy začalo hovoriť aj s ním. A nebeská Pani toto tajomstvo neprejavila, lebo poznala, že to bolo iba pre ňu. Reči dieťaťa Božieho boli také aké boli hodné veľkosti a vznešenosti Jeho nekonečnej moci a aké prislúchali nanajvýš svätému, múdremu, rozšafnému a Jemu najbližšiemu tvorovi, Jeho Matke. Hovorieval Jej: „Holubička moja, moja vyvolená, moja najdrahšia Matka“ (Veľp 2, 10). Takými nežnými slovami, aké obsahuje Veľpieseň v stálom vnútornom hovore trávili čas najsvätejší Syn s Matkou. A pri týchto hovoroch nebeská Kňažná obdržala milosti a bola oblažovaná nežnosťami takými sladkými a láskyplnými, že ďaleko predstihli tie, ktoré obsahuje Veľpieseň a väčšími, než všetky spravodlivé a sväte duše kedy pocítili alebo až do konca sveta pocítia. Často pri týchto tajomstvách svojej lásky

Ježiško opakoval vyššie uvedené slová: „Staň sa taká, aký som Ja, Matka moja a Holubička moja.“ Pretože to boli slová života a nekonečnej moci, a najsvätejšia Mária bola súčasne obdarená poznávaním všetkej vnútornej činnosti duše svojho Jednorodného, preto žiaden jazyk nemôže vysloviť ani žiadna myseľ pochopiť tie účinky, aké to spôsobilo v najúprimnejšom a láskou roznieťom srdci tejto Matky Bohočloveka.

578. Medzi najvznešenejšími a najvýhodnejšími prednosťami najčistejšej Márie hlavná je tá, že je Matka Božia, ktorá je základom všetkých ostatných. Druhá je, že bola počatá bez hriechu. Tretia je, že za pozemského života prežívala blažené nazeranie na Boha; a štvrtá výsada bola pred Jej zrakom ako najčistejšie zrkadlo, v ktorom sa mohla znovu vidieť a ozdobovať sa najvzácnejšími klenotmi cností, ktoré vykonala tým, že napodobňovala tie, ktoré videla v Jeho najsvätejšej Duši. Tam ju videla spojenú s božským Slovom a hlboko sa pokorovala, keď pozorovala, ako oveľa nižšia je jej ľudská prirodzenosť než Kristova. Nanajvýš jasným nazeraním pozorovala úkony vďačnosti a dobrorečenia, ktorými Duša Kristova chválila Všemohúceho za to, že bola stvorená z ničoho ako iné duše, a za milosti a dary, ktorými bola obdarená ako iné tvory, ale nad všetky; a najmä za to, že bola povýšená a učená ako Boh spojením ľudskej prirodzenosti s Božstvom. Uvažovala o Jeho žiadostiach, prosbách a prímluvách, ktoré vysielal k svojmu večnému Otcovi za ľudské pokolenie; a ako všetkou ostatnou činnosťou sa pripravoval na dielo vykupiteľské a učiteľské ako jediný Vykupiteľ a Učiteľ človečenstva pre život večný.

579. Všetky tieto úkony najsvätejšieho človečenstva Krista, nášho najvyššieho Dobra, Jeho najsvätejšia Matka stále sa snažila napodobňovať. Mnoho by sa dalo napísať v tomto životopise o tomto veľkom tajomstve jej napodobňovania, pretože mala tento vzor stále pred očami a podľa neho riadila svoju činnosť i chovanie v dobe vtelenia a narodenia svojho Syna. Ako usilovná včielka stále stavala najsladší plást rozkoší pre vtelené Slovo. Keď Jeho Majestát prišiel z neba ako náš Vykupiteľ a Učiteľ, prial si, aby Jeho najsvätejšia Matka, z ktorej vzal svoju ľudskú existenciu, sa najvyšším a jedinečným spôsobom účastnila na ovocí všeobecného vykúpenia, a aby bola vybraná a vyvolená Učeníčka, ktorá by niesla zrejmé znaky Jeho učenia a ktorú si prial utvoriť čo najpodobnejšiu sebe. Vo svetle týchto úmyslov a požehnaných účelov vteleného Slova musíme posúdiť veľkosť Máriiných skutkov a útech, aké Kristus prežíval, keď spočíval na jej rukách, sklonený na Jej hrudi, lebo tá bola v skutočnosti snubnou komorou a lôžkom pravého Ženicha (Veľp 1, 15).

580. V dňoch pred očisťovaním, ktoré najsvätejšia Kráľovná trávila v Betleheme, niektorí obyvatelia Ju prišli navštíviť a pohovoriť s Ňou, ale všetci boli iba z najchudobnejšej triedy ľudí. Niektorí z nich prišli kvôli almužne, ktorú dávala, iní preto, že počuli o kráľoch, ktorí navštíviť a pohovoriť s Ňou, ale všetci boli iba z najchudobnejšej triedy ľudí. Niektorí z nich prišli kvôli almužne, ktorú dávala, iní preto, že počuli o kráľoch, ktorí navštívili jaskyňu. Všetci hovorili o tejto návšteve kráľova o príchode Vykupiteľa, lebo v tých dňoch (nie bez božského predriadenia) bola medzi židmi rozšírená viera, že narodenie Mesiáša je veľmi blízko, a často sa o tom hovorilo. Tieto návštevy poskytovali najmúdrejšej Matke príležitosť, aby sa cvičila v šľachetných skutkoch nielen chránením tajomstva svojho srdca a tým, že tajne uvažovala vo svojom srdci o všetkom, čo videla a počula, ale tiež tým, že privádzala mnoho duší k poznaniu Boha keď utvrdzovala v nich vieru, poučovala ich o cvičení sa v cnostiach, vysvetľovala im tajomstvá o Mesiášovi, ktorého očakávali a odstraňovala nevedomosti, v ktorej väzili ako ľudia nevzdelaní, málo oboznámení s vecami Božími. Niekedy ich reči o týchto veciach boli plné omylov a ženského tárania, že úprimný svätý Jozef sa tomu potajomky usmieval a divil sa nebeskej múdrosti a sile odpovedí, aké veľká Pani dávala na tie ich klebety a poučovala ich; ako ich s trpezlivosťou a láskavosťou viedla k pravde a k poznaniu svetla s hlbokou pokorou, ale predsa s trpezlivou zdržanlivosťou; ako ich vedela vždy prepúšťať potešené, rozradosnené a povedala im všetko, čo im bolo prospešné vedieť. Zvestovala im slová života večného, ktoré prenikali, roznecovali a posilňovali ich srdcia (Jn 6, 69).

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

581. Dcéra moja, pomocou božského svetla som vedela lepšie než všetci tvorovia akú malú cenu Najvyšší priznáva pozemskému blahu a bohatstvu. Preto vo svojej svätej slobode ducha cítila som sa znepokojená a stiesnená, keď sme mali tie poklady, ktoré Králi priniesli môjmu Synovi. Pretože

pri všetkých svojich skutkoch mala som sa skvieť pokorou a poslušnosťou, preto som si nepriala ich vlastniť, alebo s nimi naložiť podľa svojej vôle, ale podľa prania môjho snúbenca Jozefa. V duchu tohoto odriekania snažila som sa konať tak, ako by som bola jeho slúžkou a ako by som o žiaden z tých darov nemala záujem, pretože je to ponižujúce a pre nás, slabých tvorov veľmi nebezpečné, ak si privlastňujeme alebo pripisujeme niečo z pozemského tovaru, či sú to už hmotné majetky alebo česť, lebo nič z toho nemožno dosiahnuť bez hrabivosti, ctižiadosti a márneho vystatovania. 582. Hovorím ti to všetko, moja najdrahšia, aby si vedela, ako odmietat bohatstvo a česť, ktoré by ti patrili a neprivlastňovať si z nich nič, najmä ak to pochádza od osôb vplyvných a vysoko postavených. Zachovaj si vnútornú slobodu a nevystatuj sa bezcennými vecami, ktoré ťa pred Bohom nemôžu ospravedlniť. Keď ti niečo prinesú, nikdy nehovor: „Toto som dostala alebo toto mi bolo darované“, ale: „Toto Pán posielal nášmu kláštoru, modlite sa za tých, ktorých Boh poslal ako nástroje svojho milosrdenstva,“ a menuj darcu, aby si rehoľnícky zaň zvlášť modlili, aby sa nesklamal v účele svojho daru. Taktiež neprijímaj dary osobne, aby si nevzbudila podozrenie, že si hrabivá, ale nech ich prijímajú tie, ktoré sú na to určené. A keď ako predstavená musíš niekedy rozdeľovať veci v kláštore, nech sa to koná s odlúčeným srdcom od tých vecí a bez prejavu osobného práva nad nimi; ale zároveň ako ten, kto vie, že nič nezaslúži, nezabúdaj poďakovať Najvyššiemu a tiež darcovi. Aj za to, čo je prinesené iným rehoľníckam, ako predstavená musíš poďakovať a hneď sa postarať, aby sa to použilo pre komunitu bez toho, aby si si nejakú čiastku z toho ponechala pre seba. Nevypytuj sa zvedavo na príjmy kláštora, aby si v tom snád neľadala pocit uspokojenia a potešenia v prijímaní takých darov, lebo krehká a vášnivá prirodzenosť zaviňuje mnoho chýb pri takom prijímaní darov a málokto z tých chybujúcich si to považuje za chybu. Pokazenej ľudskej prirodzenosti nie je možné dôverovať, pretože stále chce viac, než má a nikdy nepovie „už dosť“, a čím viac dostane, tým väčšiu má túžbu dostať ešte viac.

583. Prajem si však, aby si venovala najväčšiu pozornosť dôvernému a častému obcovaniu s Bohom s neprestávajúcou láskou, chválami a úctou. Prajem si, dcéra moja, aby si sa stále zo všetkých síl o to snažila a stále na to s najväčšou pozornosťou a bdelosťou používala svoje schopnosti a mocnosti, lebo bez toho nevyhnutne nižšie časti nadobudnú v duši prevahu, zmätú ju a znepokojia strhnú ju dole, čím stratí nazeranie na najvyššie Dobro (Múd 9, 1). Toto láskyplné obcovanie s Pánom je také delikátne, že ho duša stráca, akonáhle počúva alebo venuje pozornosť zvodom nepriateľa. Preto sa nepriateľ veľmi snaží upútať tvoju pozornosť na seba, lebo vie, že ak ho budeš počúvať, budeš potrestaná tým, že predmet lásky tvojej duše sa skryje (Veľp 5, 6). Akonáhle duša prestane dbať o krásu Pána, vchádza na bludnú cestu nedbalosti a je zbavená božskej útechy (Veľp 1, 7). Keď neskoršie duša s ľútosťou pozná zlo takej neopatrnosti a praje si vrátiť sa a hľadať Pána, nenájde, alebo Ho vždy nedosiahne (Veľp 5, 1-2). Diabol, ktorý ju zviedol, predstavuje jej potom iné rozkoše, také nízke a celkom iné, než na aké bola vnútorná duša navyknutá, v duši nastáva nový smútok, vzrušenie, skleslosť, vlačnosť, nespokojnosť a celé jej vnútro je plné nebezpečného zmätku.

584. O tejto pravde, moja najdrahšia, sama máš už nejaké skúsenosti, z ktorých môžeš poznať následky nedbalosti vo viere v dobrotivosť Pána. Je na čase, aby si už bola opatrná vo svojej úprimnosti a vytrvalá v udržiavaní ohňa svätyne (3 Mojžiš 6, 12) a nikdy ani na okamih nestrácala ten Predmet, ktorému si venovala pozornosť zo všetkých síl svojej duše a všetkými svojimi schopnosťami. Ačkoľvek je veľký rozdiel medzi tvojím chovaním ako obyčajného červíka a tým, ktorý ti doporučujem nasledovať, a hoci ty nemôžeš tak neobmedzene požívať najvyššie Dobro ako ja, ani žiť v takých pomeroch, v akých som žila ja, predsa, pretože ťa poučujem a ukazujem ti, čo som ja robila, aby som sa stala podobná svojmu najsvätejšiemu Synovi, môžeš ma, podľa svojich síl napodobniť, používajúc moje skutky ako zrkadlo. Ja som Ho videla v zrkadle Jeho človečenstva, ty Ho vidíš v mojej duši a bytosti. Keď Všemohúci volá a pozýva všetkých ľudí k najvyššej dokonalosti tým, že Ho majú nasledovať, uváž, čo si ty povinná konať, keď si natoľko priťahovaná k Najvyššiemu tak hojným a mocným pôsobením Jeho pravice (Mt 11, 28; Veľp 1, 3).

Najsvätejšia Mária a Jozef s dieťaťom Ježišom odišli z Betlehema, aby Ho podľa zákona obetovali v jeruzalemskom chráme

585. Už sa priblížil koniec štyridsiatich dní po narodení syna, v ktorých podľa zákona sa žena považovala za nečistú a musela sa v tej dobe stále očisťovať, aby opäť mohla byť pripustená do chrámu (3 Mojžiš 22, 4). Aby splnila tento zákon a zadosť učinila tiež inej povinnosti, ktorá je predpísaná v druhej knihe Mojžišovej v 13. Kapitole, ktorá vyžaduje zasvätenie a obetovanie a či predstavenie všetkých prvorođených synov Pánovi, Matka všetkej čistoty chystala sa na cestu do Jeruzalema, kde sa mala dostaviť do chrámu so svojím Synom, Jednorodeným večného Otca a očistiť sa podľa spôsobu iných žien. Ohľadne tejto časti zákona nemala žiadnu neistotu, lebo ten predpis vzťahovala na seba tak, ako iné matky. Nie, že by nevedela o svojej nevinnosti a čistote, lebo hneď od vtelenia Slova vedela, že je vyňatá od osobného hriechu aj od škvrny dedičného hriechu. Vedela, že počala z Ducha svätého, porodila bez bolesti a ostala pannou čistejšou ako slnko (Lk 1, 15). Napriek tomu neváhala podrobiť sa všeobecnému zákonu; naopak, s vreľou túžbou srdca po pokorení a ponížení sa až do prachu, žiadala si tak urobiť z vlastnej slobodnej vôle.

586. Ohľadne obetovania jej najsvätejšieho Syna boli niektoré chvíle, kedy mala podobnú neistotu ako pri obrezaní, lebo vedela, že je pravý Boh, povýšený nad všetky zákony, ktoré sám ustanovil. Avšak božským svetlom, i vnútornými úkonmi najsvätejšej duše vteleného Slova bola jej zjavená vôľa Pána. Videla túžbu svojho Syna, aby sa obetoval ako Obeta (Ef 5, 2) večnému Otcovi, na poďakovanie za stvorenie svojho najčistejšieho Tela a najsvätejšej duše a za to, že Ho určil za prijateľnú obeť za ľudské pokolenie a pre blaho človečenstva. Najsvätejšia človečenstvo Slova konalo tieto úkony neprestajne a podrobne sa najsvätejšej vôli božskej a to nielen pokiaľ sa to týkalo Jeho oslávania, ale tiež ako pútnika, ktorý doteraz putuje na zemi a je náš Vykupiteľ. Ale dodatočne k týmto vnútorným úkonom a z poslušnosti k Zákonu, chcel sa ešte obetovať večnému Otcovi v chráme, kde sa Mu všetci klaňali a velebili Ho ako v dome modlitby, zmierenie a obety (5 Mojžiš 12, 5).

587. Naša slávna Pani sa radilo so svojím manželom o ceste, a keď sa rozhodli byť v Jeruzaleme presne v deň ustanovený Zákonom a urobili potrebné prípravy, rozlúčili sa s dobrou ženou, ktorá ich tak oddane hostila vo svojom dome. Ačkoľvek táto žena nepoznala tajomstvá, ktoré sa spájali s jej Hostami, predsa ju naplnilo nebeské požehnanie, ktoré jej prinieslo hojný úžitok. Mária a Jozef zašli ešte do jaskyne Narodenia, lebo nechceli nastúpiť cestu bez toho, aby ešte raz neuctili túto svätyňu, síce veľmi chudobnú, ale predsa bohatú na šťastie, o ktorom však vtedy svet ešte nevedel. Matka podala dieťaťo Ježiša svätému Jozefovi, aby mohla padnúť na tvár a uctiť zem, ktorá bola svedkom tak úctyhodných tajomstiev. Keď to urobila s neporovnateľnou zbožnosťou a vrúcnosťou, povedala svojmu manželovi: „Pane môj, daj mi svoje požehnanie na túto cestu, ako to obyčajne robievaš pri odchode z domova. A prosím Ťa tiež, aby si mi dovolil vykonať túto cestu pešky a naboso, lebo budem niesť na rukách Obetný dar, ktorý má byť obetovaný večnému Otcovi. Je to mystický úkon a prajem si ho vykonať čo možno najúctivejšie a s náležitou úctou a oslavou.“ Naša Kráľovná obyčajne zo skromnosti nosila obuv, ktorá Jej zakrývala nohy a slúžila aj ako pančuchy. Bola zhotovená z istého druhu rastliny, podobnej konopiu alebo slezu, ktorú používali chudobní. Rastlina sa usušila a utkala sa z nej hrubá, pevná látka, a obuv z nej, hoci chudobná, bola predsa čistá a slušná.

588. Svätý Jozef Ju požiadal, aby vstala, pretože kľáčala pred ním, a povedal. „Nech najvyšší Syn večného Otca, ktorého držím na rukách, dá ti svoje požehnanie. Čo sa týka ostatného, je dobré a chváľtebné, aby si konala cestu pešky a niesla Ho do Jeruzalema, ale nesmieš ísť bosá, pretože to počasie nedovoľuje; tvoju túžbu Pán prijme namiesto skutku.“ Tak svätý Jozef, aby nepripravil najsvätejšiu Máriu o radosť z pokorenia a z poslušnosti, použil svoju autoritu ako manžel, ale s veľkou úctou. A pretože aj svätý Jozef, len aby Ju poslúchol, pokoril aj umŕtvil sa tým, že Jej prikazoval, stalo, že sa obidvaja cvičili vzájomne v pokore a poslušnosti. Že Jej odmietol dovolenie, aby išla do Jeruzalema bosá, to zapríčinila jeho obava, aby v dôsledku zimy neutrpela ujmu na zdraví, lebo nevedel o zvláštnych kvalitách a zložení Jej panenského, dokonalého tela, ani o iných

výsadách, ktorými Ju obdarila pravica Božia. Poslušná Kráľovná nič nenamietala proti nariadeniu svojho manžela a poslúchla jeho pranie, aby išla obutá. Aby opäť prijala do svojich rúk Ježiša, pokľakla, poklonila sa Mu a ďakovala za to požehnanie a dobrodenie, ktoré v tejto jaskyni priniesol Jej i celému ľudskému pokoleniu a prosila Ho, aby táto svätyňa vždy bola u katolíkov v úcte a vážnosti, aby ostala ich majetkom a znovu ju odporučila pod ochranu anjela, ktorý bol ustanovený za jej strážcu. Zahalila sa do plášťa na cestu a keď vzala poklad nebies Ježiška do svojich rúk, privinula Ho nežne na svoje prsia a starostlivo Ho chránila pred drsným, zimným počasím.

589. Pri odchode z jaskyne požiadali dieťaťko Božie o požehnanie, ktoré im jeho Velebnosť udelila viditeľným spôsobom. Svätý Jozef naložil na osla batožinu, ktorá obsahovala šatôčky Dieťaťka a dary od Kráľov, určené pre chrám a nastúpili najslávnejšiu procesiu, aká sa kedy z Betlehema do Jeruzalema uberala. Lebo spolu s Kniežaťom večnosti Ježišom, s Kráľovnou, Jeho Matkou a svätým Jozefom, Jej manželom, išlo desaťtisíc anjelov, ktorí boli prítomní pri týchto tajomstvách a iné légie anjelov, ktoré priniesli z neba najsladšie meno Ježiš pri obrezaní (č. 523), všetci títo nebeskí dvorania išli vo viditeľných ľudských postavách, takí krásni a žiariaci, že pri porovnaní s nimi, všetko čo je na svete krásne a drahé, je menej než smeti alebo blato proti najčistejšiemu zlatu a svojou žiarou zatieňovali najjasnejšie slnečné svetlo a noc by zmenili na najjasnejší deň. Kráľovnú nebies a svätého Jozefa ich lesk oblažoval a všetci spoločne chváli tieto tajomstvá novými piesňami i zloženými na česť a chválu božského Dieťaťka, ktoré malo byť v chráme obetované. Takým spôsobom konali cestu dvoch líc z Betlehema do Jeruzalema.

590. Keď túto cestu konali, bolo z Božieho dopustenia počasie nepriaznivé; bola plieskanica a studený vietor bezohľadne dotieral na útle Dieťaťko, svojho Stvoriteľa a prenikal do Jeho chvejúcich sa údov tak, že božské Dieťaťko v náručí svojej milovanej Matky plakalo, k čomu však Ho pobádala viac súcitná láska k ľuďom, než účinky nepriaznivého počasia na Jeho telo. Mocná Vládkyňa obrátila sa k vetrom a živlom a ako Pani všetkého tvorstva s nevôľou ich karhala, že by nemali tak prenasledovať svojho Stvoriteľa. Prikázala im, aby zmiernili svoju prudkosť voči Dieťaťku, nie však voči Nej. Živly poslúchli rozkaz svojej skutočnej a zákonitej Panej, studené vlny vzduchu sa zmenili na mierny, príjemný vánok pre Dieťaťko, ale proti Jeho Matke nezmiernili svoju nepriazeň; tak ich cítila iba Ona, ale Jej Dieťaťko nie, ako som sa už predtým zmienila a ešte neskoršie to spomeniem. Oslovila tiež hriech, ktorého sa nikdy nedopustila a povedala: „Och, ty hriech, aký si ukrutný a neľudský, keď Stvoriteľ všetkých vecí, aby za teba zadosť učinil, je trápený tými istými tvormi, ktoré stvoril a zachováva! Si hrozný a desivý netvor, urážajúci Boha a ničiaci tvory; ty ich zneuctievaš a okrádaš o najväčšie šťastie, o priateľstvo Božie. Och dietky ľudské dokedy budete také nerozumné a milovať márnosti a klam? Nebuďte také nevďačné voči Najvyššiemu a také kruté k sebe. Otvorte oči a poznajte svoje nebezpečenstvo. Nepohrdajte prikázaniami vášho večného Otca a nezabúdajte na poučenia svojej Matky, ktorá vás zrodila láskou, lebo keď jednorodený Syn Otca nebeského prijal vo mojom lone telo, urobil ma Matkou všetkého tvorstva. A ako Matka milujem vás a keby to bolo podľa vôle Najvyššieho možné, aby som vytrpela všetky tresty, ktoré vás stihli od času Adama až do teraz, rada by som ich prijala.“

591. Keď naša Pani s dieťaťkom božím bola na ceste do Jeruzalema, stalo sa, že v Jeruzaleme najvyšší kňaz Simeon bol osvietený Duchom svätým o príchode vteleného Slova a Jeho obetovaní v chráme na rukách svojej Matky. To isté zjavenie obdržala tiež svätá vdova Anna, ktoré boli zdelené útrapy a utrpenie svätého Jozefa a najčistejšej Panny na ich ceste do Jeruzalema. Tieto dve sväte osoby si navzájom oznámili, aké zjavenia a osvietenia dostali, zavolali hlavného chrámového správcu súčasných majetkov, udali mu znaky, podľa ktorých pozná svätých počestných a nariadili mu, aby im vyšiel v ústrety k bráne, ktorá vedie k Betlehemu a prijal ich do svojho domu do so všetkou láskavosťou a pohostinstvom. Správca tak urobil a Kráľovnej a Jej manželovi sa veľmi uľavilo, lebo mali starosť kde nájsť vhodný príbytok pre božské Dieťaťko. Keď ich šťastný hosťiteľ dobre zaopatril vo svojom dome, vrátil sa, aby to oznámil najvyššiemu kňazovi.

592. V ten večer, prv než si ľahli, najsvätejšia Mária a Jozef sa radili ohľadne ďalších krokov. Najmúdrejšia Pani pripomenula Jozefovi, že by bolo lepšie, keby dary od kráľov ešte v ten večer priniesli do chrámu, aby mohol priniesť obeť v tichosti, bez hlučnej okázalosti, ako sa to robievalo so všetkými darmi a obetami, a že by pritom mohol obstaráť dve hrdličky, ktoré by nasledujúceho

dňa boli verejnou obetou za Dieťaťko Ježiša. Svätý Jozef s Jej návrhom súhlasil. Ako cudzinec a človek málo známy odovzdal myrhu, kadidlo a zlato tomu, kto obyčajne také dary pre chrám prijímal, ale dával pozor, aby sa neprezradil ako darca týchto veľkých darov. Ačkoľvek mohol kúpiť baránka, ktorého obyčajne bohatí obetovali za svojich prvorodených, rozhodol sa, že tak nespraví, pretože chudobný odev Matky a Dieťaťka ako ja manžela, by sa nezhodovali s verejnou cenou obete, akú dávajú bohatí (Mt 8, 20). Matka múdrosti pokladala to za patričné, aby sa v ničom neodchyľovali od chudoby a pokory, ani pod zámienkou čestného a zbožného úmyslu. Ona bola vo všetkom Učiteľkou dokonalosti, a najmä v cnosti svätej chudoby, v ktorej sa Jej najsvätejší Syn narodil, žil a zomrel.

593. Simeon, ako hovorí svätý Lukáš, bol muž spravodlivý a bohabojný a očakával potešenie Izraela (Lk 2, 24); Duch svätý, ktorý v ňom prebýval, mu zjavil, že neokúsi smrť, kým neuvidí Krista Pána. Z vnuknutia Božieho prišiel do chrámu, lebo okrem toho, čo mu bolo zjavené, v tú noc ho ešte raz Boh osvietil a jasnejšie poučil o tajomstvách vtelenia a vykúpenia človečenstva, o splnení proroctva Izaiáša, že Panna počne a porodí Syna, a že z koreňa Jesseho vypučí kvet, totiž Kristus (Iz 11, 1), ako aj iné proroctvá, obsiahnuté v tomto aj v iných proroctvách. Dostal tiež jasné poznanie o podstatnom spojení dvoch prirodzeností v osobe Slova, aj o tajomstvách a smrti Vykupiteľa. Takto poučeného o týchto dvoch vysokých veciach, bol svätý Simeon zachvátený a roznietený túžbou, aby videl Vykupiteľa sveta. A na druhý deň, ako náhle bol upozornený, že Kristus prichádza, aby sa v chráme obetoval svojmu Otcovi, zaviedol Ho Duch chrámu, lebo taká veľká je moc božského osvietenia. Tam potom nasledovalo to, o čom budem hovoriť v nasledujúcej kapitole. Taktiež svätá matróna Anna bola v tej istej noci obdarená zjavením o mnohých z týchto tajomstiev a v dôsledku toho bola veľká radosť jej ducha, lebo - ako som povedala v prvej časti tohoto životopisu - bola učiteľkou našej Kráľovnej počas Jej pobytu v chráme. Evanjelista nám hovorí, že nikdy neopúšťala chrám a slúžila v ňom Bohu vo dne - v noci modlitbou a pôstom (Lk 2, 37): a že bola prorokynia a dcéra Fanudova z pokolenia Aserovho. Žila so svojím mužom sedem rokov a teraz mala osemdesiat rokov. Ako uvidíme, hovorila prorocky o budúcnosti Dieťaťka.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

594. Dcéra moja, jedným z nešťastí, ktoré okráda dušu o šťastie, alebo ho aspoň zmenšuje, je, že ľudia sa uspokojujú, keď konajú dobré skutky nedbalo a bez horlivosti, akoby boli pre nich to veci nedôležité alebo iba náhodilé. V dôsledku tejto nevedomosti a nízкости srdca, len málo z nich dosahuje úzke priateľstvo s Bohom, Ktorého môžu dosiahnuť jedine vrúcnu láskou. Vrúcnu sa nazýva práve preto, že sa podobá vriacej vode. Tak ako sa voda privedie do varu a vzkypenia ohňom, tak aj duša sladkým násilím žiaru božskej lásky povznáša sa nad seba a nad všetky stvorené veci, i nad svoje vlastné činy. V milovaní sa stále viac a viac rozpaľuje a práve z tohoto milovania vzniká neuhasiteľná láska, ktorá privádza dušu k pohrdaniu a zabúdaniu na všetky pozemské veci a zároveň sa stáva nespokojná so všetkými časnými dobrami. A ako ľudské srdce, keď nedosiahne to, čo vrúčne miluje (ak je dosiahnutie možné), je rozniecované tým väčšou túžbou dosiahnuť ho inými prostriedkami, tak aj milujúca duša nachádza vždy nové a nové veci, za ktorými sa snaží z lásky k svojmu Milovanému a všetka námaha sa jej zdá maličká. Tak postupuje od dobrej vôle k vôli dokonalej až tejto k tomu, čo by sa ešte viac ľúbilo Pánovi až dôjde k úzkemu spojeniu s Ním a k dokonalej zhode s vôľou Božou.

595. Z toho môžeš poznať, moja najdrahšia, prečo som si priala ísť bosá do chrámu, keď som niesla svojho najsvätejšieho Syna, aby som Ho tam obetovala a tiež, prečo som chcela splniť, čo prikazoval zákon o obetovaní; lebo pobádaná láskou, ktorá stále vyžadovala iba to, čo je najdokonalejšie a Pánovi najmilšie, hľadala som plnosť dokonalosti vo všetkých svojich skutkoch, a bola to práve tá starosť, ktorá u mňa spôsobovala takú žiadosť po dokonalosti vo všetkých mojich skutkoch. Snaž sa so všetkým úsilím napodobňovať ma vo všetkom, čo som robila a uisťujem ťa, moja drahá, že Najvyšší si žiada a očakáva od Teba hlavne toto cvičenie v láske. A ako je napísané v Piesni Šalamúnovej (2, 9) o ženíchovi, tak aj Najvyšší ťa pozoruje celkom zblízka, lebo medzi Ním a tvojou dušou je iba jemná záclona, za ktorou sa Pán ukrýva pred jej zrakom. Zamilovaný a priťahovaný láskou približuje sa k tým dušiam, ktoré Ho tak milujú a slúžia Mu vo všetkom, ale od duší vlažných a nedbalých sa vzdáva, alebo s nimi jedná iba podľa všeobecného poriadku svojej

božskej Prozreteľnosti. Preto sa ustavične snaží o najčistejšie a najdokonalejšie cnosti a uč sa vynaliezať vždy nové a nové plány a spôsoby lásky tak, aby všetky mocnosti vnútra i vonkajšie schopnosti sa stále pilne zamestnávali najvyššou a najvznešenejšou službou Pánovi. Zároveň sa zmieni o všetkých týchto účinkoch svojmu duchovnému Otcovi a podrob ich poslušnosti a pokynom svojho radcu a riad sa jeho radou; to bude vždy najlepšia a najjasnejšia cesta.

K a p i t o l a 20

Obetovanie dieťaťka Ježiša v chráme a čo sa pritom stalo

596. Najsvätejšie človečenstvo Krista patrilo večnému Otcovi nielen preto, že bolo stvorené ako iné bytosti, ale bolo Jeho zvláštnym majetkom v dôsledku Jeho podstatného spojenia so Slovom, lebo táto osoba Slova, pretože bola Jeho jednorodeným Synom, bola splodená z Jeho podstaty, pravý Boh z pravého Boha. Predsa však večný Otec ustanovil, že tento Syn Mu má byť obetovaný v chráme v tajomnom súhlase so Zákon, ktorý Kristus, náš Pán ukončil (Rim 10, 4). Tento zákon bol ustanovený iba preto, aby spravodliví ľudia Starého zákona stále posväcovali a obetovali Pánovi svojich prvorodených synov v nádeji, že jeden z tých obetovaných môže dokázať, že je Synom Božím a dieťaťom Matky očakávaného Mesiáša (2 Mojžiš 13, 2). Podľa nášho spôsobu myslenia, Boh jednal ako ľudia, ktorí radi opakujú a tešia znovu a znovu s tým, čo ich baví. Ačkoľvek nebeský Otec vo svojej nekonečnej múdrosti chápal a poznal všetky veci, predsa hľadal zaľúbenie v obeti vteleného Slova, ktorá už z toľkých dôvodov patrila Jemu.

597. Túto vôľu večného Otca, ktorá sa zrovnávala s vôľou s Jeho Syna pokiaľ bol Bohom, poznala Matka života a ľudskej prirodzenosti Slova, lebo videla, že všetky Jeho vnútorné činy boli v zhode s vôľou Jeho večného Otca. Prekypujúc týmto svätým poznaním strávila naša veľká Kňazná noc pred Jeho obetovaním v chráme, v božských rozhovoroch. Prehovoriac k Otcovi povedala: „Môj Pane a najvyšší Bože, Otče môjho Pána, bude to slávnostný deň pre nebo i zem, v ktorom prinesiem a budem Ti obetovať v Tvojom chráme živú obeť, ktorá je zároveň pokladom Tvojho Božstva. Vznesený, ó Pane a Bože môj, je ten dar a môže zaň vyliť hojnosť svojho milosrdenstva na ľudské pokolenie: odpustenie hriešnikom, ktorý sa odchyľili z priamej cesty, potešenie sužovaným, pomoc núdzu trpiacim, obohatenie chudobným, posilu slabým, svetlo slepým a výjsť v ústrety zablúdeným to je, Pane môj, čo od Teba žiadam, keď Ti obetujem Tvojho Jednorodeného, ktorý z Tvojej milosrdnej blahosklonnosti je aj môj Syn. Ty si mi Ho dal ako Boha ja Ti Ho navraciam ako Bohočloveka. Jeho cena je nekonečná, ja však od Teba žiadam oveľa menej. S bohatstvo sa vraciam do svätého chrámu, z ktorého som odišla chudobná a moja duša ťa bude velebiť na veky, pretože tvoja Božská Pravica bola ku mne veľmi štedrá a mocná.“

598. Nasledujúce ráno, za svitania, keď nebeské Slnko bolo už pripravené výjsť z najčistejších zor a malo sa už celé ukázať svetu, nebeská Pani, v rukách, ktorej spočívalo, pripravila dve hrdličky a dve sviece a keď a zavinula Dieťaťko do plienok, odobrala sa so svätým Jozefom do chrámu. Svätí anjeli, ktorí s nimi prišli z Betlehema opäť sa zoradili do procesie a sprevádzali ich v prekrásnych a viditeľných podobách, ako predošlého dňa. Na tejto ceste pridali však svätí duchovia mnoho ďalších chválospevov s preľúbeznými, unášajúcimi melódiami ku cti Božieho dieťaťka, ktoré však počula najčistejšia Mária. Okrem tých desaťtisíc anjelov, ktorí tvorili procesiu z predošlého dňa, prišlo z neba nezčíselné množstvo ďalších anjelov a doprevádzaní tými, ktorý niesli štítu so svätým menom Ježiš, tvorili vtelenému Slovu čestnú stráž pri obetovaní. Títo však neboli vtelených podobách videla ich iba nebeská Kňazná. Keď prišli ku chrámovej bráne, najblahoslavennejšia Panna Mária prekypovala novými vznesenými citmi zbožnosti. Pripojila sa k iným ženám poklonila sa a pokľakla, aby sa v duchu a v pravde klaňala Pánovi a v Jeho svätom chráme (Jn 4, 23) a predstavila pred vznesenú velebnosť Božiu a so svojím Synom na rukách. Ihneď bola pohrúžená do duševného nazerania na najsvätejšiu Trojicu a počula hlas vychádzajúci od večného Otca, ktorý hovoril: „Tento je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“ (Mt 3, 17). Svätý Jozef najšťastnejší zo všetkých mužov cítil v tej chvíli sladkosť Ducha svätého, ktorá ho naplňovala

radosťou a božským svetlom.

599. Najvyšší kňaz svätý Simeon vedený Duchom svätým, ako som písala v predchádzajúcej kapitole, súčasne vošiel tiež do chrámu (Lk 2, 7). Priblížiac sa k miestu, kde stála naša Kráľovná s dieťaťom Ježiškom v náručí, videl Matku a Dieťaťko obklopené žiarou slávy. Prorokyňa Anna - ako hovorí evanjelista - prišla v tej istej hodine do chrámu, tiež videla Máriu a Dieťaťko obklopené podivuhodným svetlom. S radosťou v duši sa obidvaja priblížili ku Kráľovnej nebies a kňaz vzal Dieťaťko Ježiša z Jej rúk do svojho náručia a pozdvihnúc oči k nemu obetoval Ho večnému Otcovi, pričom povedal tieto tajomstvaplné slová: „Teraz prepustíš, Pane, svojho služobníka podľa slova tvojho v pokoji, lebo oči moje videli Tvoju spásu, ktorú si pripravil pred očami všetkých národov, svetlo pre osvetlenie pohanov a na slávu ľudu svojho izraelského.“ (Lk 2, 29 - 32). Bolo to akoby povedal: „Teraz, Pane, uvoľníš ma z pút tohoto smrteľného tela a necháš ma slobodne odísť v pokoji, lebo až doteraz ma v ňom držala nádej, že uvidím splnené tvoje sľuby, a túžba, že uvidím tvojho Jednorodného, ktorý sa stal človekom. Teraz, keď moje oči uzreli tvoju spásu, Jednorodného, ktorý sa stal človekom, spojeného s našou prirodzenosťou, aby jej získal večnú blaženosť, podľa úmyslov a večného ustanovenia tvojej nekonečnej Múdrosti a milosrdenstva, budem požívať pravý a bezpečný pokoj. Teraz, ó Pane, si pripravil a postavil pred všetkých smrteľníkov Tvoje božské svetlo, aby osvecovalo svet, aby všetci, ktorí si prajú, v celom vesmíre mohli ho používať a získať z neho vedenie a spásu. Lebo toto je svetlo, ktoré je zjavené pohanom pre slávu Tvojho Vyvoleného ľudu izraelského.“ (Jn 1, 9).

600. Najsvätejšia Mária a svätý Jozef počuli tento chválospev Simeona a divili tým vznešeným pravdám, ktoré obsahoval. Evanjelista ich na tomto mieste nazýva rodičmi božského Dieťaťa, lebo za také Ho považovali ľudia, ktorí boli pri tejto udalosti prítomní. Simeon potom oslovil najsvätejšiu Matku dieťaťa Ježiša a dodal: „Hľa, toto Dieťaťko je postavené na pád a povstanie mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať. A Tvoju vlastnú dušu prenikne meč, aby sa zjavilo zmýšľanie mnohých srdc.“ Toľko povedal Simeon, a keďže bol kňaz dal šťastným rodičom dieťaťko svoje požehnanie, potom tiež prorokyňa Anna poznala vtelené Slovo a naplnená Duchom svätým o tajomstvách Mesiášových mnohým, ktorí očakávali vykúpenie Izraela. Tieto dve sväte osoby vydali svetu verejné svedectvo o príchode Vykupiteľa.

601. V okamihu, kedy sa kňaz Simeon zmienil i meči a znaku odoprenia, čo boli prorocké slová o umučení a smrti Pána, dieťaťko sklonilo hlavu. Tým i mnohými vnútornými prejavmi poslušnosti Ježiš potvrdil kňazovo proroctvo ako rozsudok večného Otca, vyslovený Jeho sluhom. Milujúca Matka to všetko pozorovala a hneď začala cítiť bolesť Simeonom predpovedanú a tak už vopred Juranil meč, o ktorom bola upovedomená. Jej duša ako v zrkadle všetky tajomstvá, obsiahnuté v tomto proroctve, ako jej Syn má byť kameňom úrazu, zahynutím neveriacich a spásou veriacich, pád synagógy a založenie cirkvi medzi pohanmi: už vopred videla víťazstvo, aké sa dobyje nad diablom a nad smrťou, ale tiež tú veľkú cenu, aká sa za to musí zaplatiť, najmä hroznú smrteľnú úzkosť a smrť na kríži (Kol 2, 15). Videla vopred bezmedzné protiviace sa snahy a odporovanie, aké Pán Ježiš bude znášať proti sebe a proti svojej Cirkvi (Jn 15, 20). Zároveň videla slávu a vznešenosť predurčených duší. Toto všetko najblahoslavenejšia Panna Mária vedela a v radosť i v bolesť svojej prečistej duše, vzrušená Simeonovým proroctvom a tými skrytými tajomstvami vzbudzovali hrdinské úkony cností. Všetky tieto slová aj udalosti sa nezmazateľne vtlačili do Jej pamäti a nezabudla na to najmenšie zo všetko, čo poznala a prežila. Po celý čas na svojho najsvätejšieho Syna s takou živou bolesťou, že my ľudské obyčajné ľudské tvory, ktoré máme srdcia plné nevďačnosti nikdy nepochopíme. Jej snúbenec, svätý Jozef, tiež týmito proroctvami videl mnohé tajomstvá vykúpenia, aj Ježišove námahy a utrpenia, ale Pán mu ich nezjavil toľko a tak jasne, ako ich videla a chápala jeho nebeská Snúbenica, lebo jemu tieto zjavenia mali poslúžiť na iný cieľ, a okrem toho svätý Jozef nemal byť ich svedkom v tomto smrteľnom živote.

602. Po skončení obradov obetovania nebeská Pani pobožkala kňazovi ruku a znova požiadala o požehnanie. To isté spravila i u Anny, svojej niekdajšej učiteľky. Jej dôstojnosť ako Matky Božej, najvyššie možné postavenie pre anjelov a ľudí, Jej nijako neprekážalo, aby konala tieto skutky najhlbšej pokory. Potom spolu so svojím manželom svätým Jozefom, sprevádzaná, štrnásťtisícovým zástupom anjelov, vrátili sa s Božským Dieťaťkom do svojho bytu. Ostali niekoľko dní

v Jeruzaleme. Ako budem ďalej rozprávať, aby ukojili svoju zbožnosť. Za ten čas Mária ešte niekoľkokrát hovorila s kňazom o tajomstvách vykúpeniach a o vyššie uvedených proroctvách. Hoci najmúdrejšia panenská Matka vyslovovala málo slov, odmeraných a zdržanlivých, boli to však slová natoľko závažné a plné múdrosti, že kňaza naplnili úžasom a budili v jeho duši vznešené a sladké pocity radosti. To isté sa stávalo prorokyni Anne. Obidvaja Simeon i Anna krátko potom zomreli v Pánovi. Svätá rodina bývala v Jeruzaleme na trovy Simeona. V tých dňoch naša Kráľovná často navštevovala chráma a obdržala mnohé milosti a útechy ako vynáhradu za bolesť, ktorú Jej spôsobilo Simeonovo proroctvo. Jej najsvätejší Syn, aby útechy tieto zvýšil povedal Jej jedného dňa tieto slova: „Moja najdrahšia Matka a Holubička, osuś si slzy a rozšír si srdce Svoje, lebo je to z vôle môjho Otca, že prijímaš smrť kríža. Prajem si mi bola spoločníčkou v mojich prácach a utrpeniach. Túžim ich podstúpiť pre duše, ktoré sú dielom Mojich rúk (Ef 2, 10), stvorené na môj obraz a podobu, aby som ich spravil účastníkmi môjho kráľovstva a večného života vo víťazstve nad mojimi nepriateľmi (Kol 2, 15). To znamená, čo aj ty sama si praješ spolu so Mnou.“ Matka odpovedala: „Och, moja najsladšia láska a Syn môjho života, keď to, že Ťa budem sprevádzať bude vyžadovať nielen tú výsadu, aby som Ťa pozorovala a ľutovala v Tvojom utrpení, ale tiež, aby som s Tebou zomrela, tým by sa mi uľavilo, lebo keby som ja žila a Teba by som videla zomrieť, bolo by to pre mňa väčšie utrpenie.“ V týchto cvičeniach lásky a súcitu uplynulo niekoľko dní, kým svätému Jozefovi nebolo oznámené., aby utiekol do Egypta, ako to budem rozprávať v nasledujúcej kapitole.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

603. Dcéra moja, poučenie a príklad, ktorý obsahuje táto kapitola naučí Ťa, aby si sa snažila o stálosť a rozšírenie srdca, čím sa môžeš pripraviť na prijímanie požehnaní a protivenstiev, sladkostí a horkostí s pokojnou myslou. Och najdrahšie duše! Aké malicherné a nechotné je ľudské srdce k tomu, čo je nechutné a protivné jeho pozemským náklonnostiam! Ako sa rozčuľuje pri práci! S akou netrpezlivosťou ju prijíma a vykonáva! Aké neznesiteľné sa mu zdá všetko, čo sa protiví jeho túžbam! Ako svojvoľne zabúda, že jeho Učiteľ a Majster bol prvý, ktorý prijal utrpenie a poctil i posvätil ho na svojej vlastnej osobe! Je to veľká hanba, ba veľká opovážlivosť u veriacich, že opovrhujú utrpením ešte aj po tom, čo môj najsvätejší Syn vytrpel za nich zatiaľ čo tak mnohí spravodliví pred Jeho smrťou ochotne prijímali kríž iba pre nádej, že Kristus bude trpieť na ňom, hoci to za svojho života nevideli. Ak sa nám zdá tento nedostatok ochoty trpieť veľkým zlom u iných, uváž dobre, moja najdrahšia, aké ohavné by to bolo u teba, ktorá natoľko túžiš po dosiahnutí milosti a priateľstva Najvyššieho; ktorá si praješ zaslúžiť si meno nevesty a priateľky Božej a patriť úplne Jemu, a On, aby patrila úplne Tebe, ktorá si praješ byť mojou učeníčkou a ja, aby som bola tvoja Učiteľka a chceš ma nasledovať a napodobňovať ako verná dcéra svoju matku (Mt 7, 21). Toto chcenie však sa nesmie uspokojiť iba s pocitmi a prázdnyimi slovami alebo s častým opakovaním: Pane, Pane; a keď sa naskytne príležitosť okúsiť kalich horkosti a kríž utrpenia, nesmieš sa zo zármutkom a žalosťou odvracať od utrpenia, ktorým sa skúša úprimnosť lásky milujúceho srdca.

604. Takým konaním by si popierala skutkami to, čo si vyznávala slovami a bolo by to odchyľovanie sa z cesty vedúcej k životu večnému, lebo nemôžeš nasledovať Krista, ak sa zdráhaš objať kríž a radovať sa z neho; ani mňa nenájdeš žiadnou inou cestou (Mt 8, 34). Keď Ťa tvoria sklamá, pokušenia a trampoty na teba doliehajú, i keby Ťa obkľúčili úzkosti smrti (Ž 17, 5), nijako sa nesmieš znepokojovať alebo zmalomyseľnieť, lebo nič sa natoľko nepáči môjmu najsvätejšiemu Synovi alebo mne, ako keď sa kladú prekážky alebo zneužíva milosť, ktorú ti udelí na tvoju obranu. Keď ich zneužívaš a prijímaš nadarmo, dopraješ veľké víťazstvo diablu, ktorý sa veľmi chvasce a raduje, keď sa mu podarí znepokojiť alebo si podmaniť dušu, ktorá sa nazýva Kristova a moja učeníčka. A keď Ťa raz privedie k pádu v malej veci, čoskoro Ťa premôže aj vo väčších. Preto, dôveruj v ochranu Najvyššieho a s úsilím pokračuj dôverujúc vo mňa. Kedykoľvek na teba dolieha protivenstvo, volaj vrúcne a spevnou dôverou: „Pán je moje osvietenie a spasenie, koho sa budem báť? (Ž 26, 1n). On je môj pomocník, prečo by som sa mala báť? Mám tiež Matku, Kráľovnú a Paniu, ktorá mi pomôže a obráni ma v mojich súženiach.“

605. V tejto istote musíš sa snažiť zachovať si vnútorný pokoj a stále mať pred očami moje skutky a moje kroky, aby si ich mohla nasledovať. Pamätaj na bolesť, aká prenikla moje srdce pri

prorockých slovách Simeona a aký pokoj a kľud som pritom zachovala, bez najmenšieho znaku vzrušenia, hoci moje srdce i moju dušu prenikol meč bolesti. Pri každej príležitosti som hľadala pohnútky pre chválenie a velebenie Jeho obdivuhodnej múdrosti. Keď sa prechodné práce a utrpenia prijímajú s radosťou a pokojom srdca, oduševňujú tvora, povznášajú ho a poskytujú mu božskú prezieravosť a s jej pomocou duša začne oceňovať utrpenia a pripisovať im náležitú cenu a čoskoro prichádza k úteche a požehnaniu z umŕtvovania a oslobodí sa od nezriadených vášní. Toto je učenie školy Vykupiteľa, skryté pred tými, ktorí milujú márnosti (Mt 5, 25). Prajem si, aby si ma nasledovala tiež v úcte ku kňazom a sluhom Pána, ktorých dôstojnosť v Novom zákone je oveľa vyššia, ako bola v Starom zákone, pretože teraz Božské Slovo spojené s ľudskou prirodzenosťou stalo sa večným najvyšším Kňazom podľa rádu Melchizedecha (Ž 109, 4). Poslúchaj ich slová a poučovanie, ako to žiada Boh, ktorého zastupujú. Uvažuj o autorite a moci, aká je im daná, o ktorej evanjelium hovorí: „Kto vás počúva, mňa počúva, a kto vami pohŕda, mnou pohŕda“ (Lk 10, 16). Snaž sa po dokonalosti, ktorej ťa učia. Premýšľaj a bezprestania rozjímaj o tom, čo môj najsvätejší Syn vytrpel, aby sa tvoja duša účastnila na Jeho utrpení. Nech taká zbožná spomienka na Jeho utrpenie vzbudí v tebe ošklivosť a odpor ku všetkým svetským radovánkam a pohŕdaj všetkým viditeľným a zabúdaj na to a namiesto toho nasleduj Pôvodcu života večného.

K a p i t o l a 21

Pán pripravuje najsvätejšiu Máriu na útek do Egypta, anjel hovorí k svätému Jozefovi a iné veci s tým spojené

606. Keď najsvätejšia Mária a slávny svätý Jozef sa vrátili od obetovania dieťaťa Ježiša, dohodli sa, že ostanú v Jeruzaleme deväť dní, aby mohli každý deň navštíviť chrám a obnovovať obetovanie najsvätejšieho obetného Daru, Svojho božského Syna a vzdať tým primerané vďaky za nesmiernu požehnanie, pre ktoré boli vyvolení spomedzi všetkých ľudí. Nebeská Pani mala zvláštnu úctu k počtu deviatich dní, na pamiatku deviatich dní, v ktorých Ju Boh ozdoboval a pripravoval na vtelenie Slova, ako som rozprávala v prvej kapitole tohoto druhého zväzku, taktiež na pamiatku deviatich mesiacov, v ktorých nosila Ježiša vo svojom panenskom živote. K úcte týchto udalostí si priala vykonať túto novú so svojím božským Dieťaťom a toľkokrát Ho obetovať večnému Otcovi ako príjemnú obeť na svoje vznešené úmysly. Novú začínali každý deň pred treťou hodinou a modlili sa v chráme až do zotmenia. Vyhľadali si najskrytejšie a najodľahlejšie miesto, čím si zaslúžili pozvanie Pána hostiny v evanjeliu „Priateľa, postúp vyššie.“ (Lk 14, 10). Toto pozvanie najsvätejšia Mária dostala v jednom z tých dní, keď vylievala svoje city v prítomnosti večného Otca týmito slovami:

607. „Najvyšší Kráľ, Pán a Stvoriteľ všetkého, čo jestvuje, pred Tebou leží bezcenný prach a popol, ktorý Tvoja nevýslovná blahosklonnosť obdarila takou milosťou, o ktorej nikdy nevedel a ani nemôže vedieť, ako by si ju zaslúžil. Ja, Pane, cítim sa nútená nesmiernym množstvom Tvojich milostí vzdať vďaky. Akú však náhradu Ti môže ponúknuť tá, ktorá bola ničím a obdržala svoju existenciu a svoj život od Teba a bola nad všetkých zahrnutá takým veľkým milosrdenstvom a požehnaním Tvojho Božstva? Aké vďaky Ti môže vzdať uznávajúc Tvoju nesmiernu štedrosť? Ako môže podľa zásluhy uctiť Tvoju Velebnosť? Aký dar môže dať Tvojmu nekonečnému Božstvu, keď je iba púhy tvor? Svoju dušu, svoju bytosť a svoje schopnosti, všetko som dostala a dostávam z Tvojej ruky. Tisíckrát Ti to všetko obetujem na Tvoju česť a slávu. Uznávam svoj dlh nielen za všetko, čo si mi dal, ale tiež za lásku, s akou si mi to všetko dal a pretože zo všetkých tvorov jedine mňa Tvoja nekonečná dobrota uchránila od náказы hriechu a zvolila, že mi zverí ľudskú bytosť Tvojho jednorodeného Syna, aby som Ho nosila vo svojom lone a pri svojich prsiach, hoci som iba dcéra Adama a stvorená z nízkej pozemskej hmoty. Vidím Tvoju nevýslovnú blahosklonnosť voči sebe, ó Pane, a z vďačnosti moje srdce sa zastavuje a môj život stravuje žiar Tvojej božskej lásky, lebo nemám nič iné, čím by som Ti splatila všetky tie dobrodenia, ktoré Tvoja pravica udelila Tvojej služke. Teraz však moje srdce ožilo a raduje sa, že má dar hodný Tvojej veľkosti, lebo

môžem Ti obetovať Toho, ktorý je rovnakej podstaty s Tebou, rovný vo velebnosti, dokonalosti, a vlastnostiach, Jednorodený z Tvojho ducha, obraz Tvojej bytosti, plnosť Tvojho zaľúbenia, Tvojho jediného nanajvyš milovaného Syna. Toto, večný Otče a najvyšší Bože, je dar, ktorý Ti ponúkam, Obeta, ktorú Ti prinášam, a som si istá, že ju prijmeš. Obdržala som Ho ako Boha a navraciam Ti Ho ako Bohočloveka. Ani ja, ani žiaden iný tvor, nemôže Ti nikdy ponúknuť väčší dar, ani Tvoja Velebnosť nemôže žiadať drahocennejší dar. Je to dar takej veľkej ceny, že stačí Ti zaplatiť za všetko, čo som od Teba obdržala. Obetujem Ti Ho meno Jeho i svojím. Ja som Matka Tvojho Jednorodeného, Ktorému som dala ľudské telo a spravilo som Ho Bratom smrteľníkov. A pretože On si praje byť ich Vykupiteľom a Učiteľom, mne prislúcha, aby som bola ich Zástankyňa a prevzala ich spory a právnu pomoc na nich. Preto, Otče môjho Jednorodeného, Bože milosrdenstva, obetujem Ti Ho z celého srdca, s Ním a pre Neho Ťa prosím, aby si odpustil hriešnikom a vylial na ľudské pokolenie svoje milosrdenstvá staré a otvoril nové žriedla pre obnovenie Tvojich darov (Sir 38, 6). Tento Lev z Júdey stal sa Baránkom, ktorý sníma hriechy sveta (Zjav 5, 5). On je Pokladom tvojho Božstva.

608. V prvých dňoch novény prednášala Matka lásky v chráme takéto modlitby a prosby. Večný Otec ich všetky vypočul, prijímajúc svojho Jednorodeného ako obetný dar a príjemnú obeť a stále viac miloval čistotu svojej jedinej vyvolenej Dcéry a pozeral na jej svätosť s láskyplným potešením. Ako odpoveď na jej prosby udelil Jej Boh nové výsady, z ktorých jedna bola tiež tá, že kým svet bude trvať, Ona dosiahne všetko, za čo poprosí pre svojich chránencov; že najväčší hriešnici, ak Ju poprosia o prímluvu, dosiahnu spasenie; že v novej Cirkvi a v zákone evanjelia bude Spolupracovníčkou a Učiteľkou spasenia spolu s Kristom, svojím najsvätejším Synom. Toto malo byť Jej privilegiom najmä po Jeho Nanebovstúpení, keď Ona mala ostať ako Kráľovná vesmíru a ako zástupkyňa a nástroj Božskej moci na zemi. Toto ukážem podrobnejšie v treťom dieli, v štvrtom zväzku tohoto životopisu. Mnoho iných predností a tajomstiev udelil Boh nebeskej Matke ako odpoveď na Jej modlitby. Tieto však sú mimo dosahu ľudského jazyka a nemôžem ich opísať svojimi nedostatočnými, obmedzenými slovami.

609. Pri týchto prejavoch, v piatom dni novény po obetovaní a očisťovaní, keď nebeská Pani bola v chráme dieťaťom v náručí, zjavil sa Jej Boh v nepriamom nazeraní a bola úplne povznesená a naplnená Duchom svätým. Je však pravda, že sa Jej to stalo už predtým, ale Božia moc sa poklady sú nesmierne, Boh nikdy nedáva tvorom toľko, že by im už nemohol dať viac. V tomto nepriamom videní Najvyšší opäť navštívil svoju jedinou Nevestu, lebo Ju chcel pripraviť na námahy, ktoré Ju očakávali. Prehovoril k Nej a potešil Ju slovami: „Nevesta a Holubička moja, tvoje priania a úmysly sú príjemné mojim očiam a vždy mám v nich zaľúbenie. Nemôžeš však dokončiť svoju deväťdňovú pobožnosť, ktorú si začala, lebo mám pre teba iné cvičenia v láske. Aby si zachránila život svojho Syna a vychovala Ho, musíš opustiť svoj domov i svoju vlasť a utiecť s Ním aj s tvojím snúbencom Jozefom do Egypta, kde ostaneš, kým ti nenariadim ináč; lebo Herodes hľadá smrť Dieťaťka. Cesta je dlhá, veľmi namáhavá a vysilujúca; znášaj to všetko pre Mňa, lebo Ja som a vždy budem s tebou.“

610. Každá iná viera a cnosť by mohla byť uvedená do zmätku, ako sa u nevriacich skutočne stalo, keby videli mocného Boha utekať pred biednym pozemským tvorom a to preto, aby zachránili svoj život, akoby Boh, ktorý bol Boh aj človek, sa bál smrti. Avšak najmúdrejšia a najposlušnejšia Matka nemala žiadne námietky alebo pochybnosti: nebola ani najmenej vzrušená alebo pohnutá pre toto neočakávané nariadenie. Povedala iba: „Pane a Majstre môj, hľa, tvoja služobná, moje srdce je hotové aj zomrieť pre Tvoju lásku, keby to bolo potrebné. Rozhoduj so mnou podľa Tvoje vôle. Žiadam od Tvojej nesmiernej dobroty iba to, aby si - nehľadiac na nedostatok mojich zásluh a vďačnosti, nepripustil, aby môj Syn a Pán trpel, a aby si všetky bolesti a obtiaže obrátil na mňa, ktorá som povinná ich znášať.“ Pán Ju odkázal na svätého Jozefa a povzbudil Ju, aby sa vo všetkých veciach týkajúcich sa tejto cesty riadila podľa jeho návodu. Tým skončilo Jej videnie, ktoré dostala bez toho, aby stratila užívanie vonkajších zmyslov, zatiaľ čo držala v náručí dieťaťko Ježiša. Iba vyššia časť Jej duše bola v tomto videní povznesená, ale z nej tiekli iné milosti, ktoré oduševňovali Jej zmysly a svedčili o tom, že Jej duša žila viac v Jej láske, než v pozemskom príbytku Jej tela.

611. V dôsledku neporovnateľnej lásky, akou naša Kráľovná milovala svojho najsvätejšieho Syna, Jej materinské súcitné srdce sa trochu trápilo pri pomyslení na útrapy, ktoré - ako predvídala - očakávajú Jej božské Dieťaťko. Prelievajúc hojné slzy opustila chrám a išla do svojho predbežného obydli, pričom neprezradila svojmu manželovi príčinu svojho zármutku. Svätý Jozef sa domnieval, že plače pre Simeonovo proroctvo. Pretože nanajvýš verný Jozef Ju veľmi miloval a mal starostlivú povahu, znepokojilo Ho, keď videl svoju Snúbenicu plačúcu a zarmútenú a že mu neoznámila príčinu tohoto nového zármutku. Tento nepokoj jeho duše bol tiež jednou príčinou, prečo k nemu anjeli hovorili vo sne, ako som napísala predtým, keď som písala o tehotenstve našej Panej. Ešte v tej istej noci, keď svätý Jozef spal, zjavil sa mu anjel a povedal mu, ako napísal svätý Matúš: „Vstaň a vezmi Dieťaťko i Jeho Matku a uteč do Egypta a buď tam, pokým ti poviem; lebo Herodes bude hľadať Dieťa, aby Ho zahubil.“ (Mt 2, 13). Svätý snúbenec ihneď vstal, plný starosti a to isté predvídaj aj u svojej najmilšej Snúbenice. Pristúpil k Jej lôžku a povedal Jej: „Pani moja, Boh nás chce skúšať, lebo Jeho svätý anjel mi oznámil vôľu a ustanovenie Všemohúceho, aby sme vstali a utiekli s Dieťaťkom do Egypta, pretože Herodes ho hľadá na smrť. Vzmuž sa, Pani moja, na znášanie útrap tejto cesty a povedz mi, čo by som mohol urobiť pre Tvoju úľavu, lebo môj život a moja bytosť je k službám Tvojim a Tvojho Dieťaťka.“

612. „Manžel a pán môj,“ odpovedala Kráľovná, „keď sme prijali z ruky Najvyššieho také veľké požehnanie milosti, patrí sa, aby sme s radosťou prijali aj časné utrpenie (Jób 2, 13). Ponesieme so sebou Stvoriteľa neba i zeme; keď nás Boh postavil tak blízko Neho, čie ruky by boli v stave uškodiť nám, i keby to boli ruky Herodesa? Kamkoľvek ponesieme so sebou naše Dobro, najvyšší poklad nebies, nášho Pána, nášho Vodcu a pravé Svetlo, tam nemôže byť púšť, lebo On je náš odpočinok, náš podiel a naša vlasť. Všetky tieto dobré máme, keď je s nami On; preto poďme, aby sme splnili Jeho vôľu.“ Nato najsvätejšia Mária a Jozef pristúpili k postieľke, kde ležalo dieťaťko Ježiš a kde, nie náhodou, v tej chvíli spalo. Nebeská Matka Ho odkryla, bez toho, aby Ho prebudila, lebo On čakal na tie nežné, bolestné slová svojej Milovanej: „Uteč môj milý a pripodobni sa k srne a srnčatú na horách vonných. Poď, môj milý, vyjdime na pole a bývajme v dedinách.“ (Veľp 8, 14; 7, 11). A nežná Matka dodala: „Ty najsladšia láska, najtichší Baránok, Tvoja moc nie je obmedzená týmto jednaním pozemských kráľov; ale Ty si vo svojej vznešenej múdrosti praješ skrývať ju z lásky k ľuďom. Kto spomedzi smrteľníkov, Bože môj, sme pomýšľal vziať Ti život? Či nie je v Tvojej moci zničiť všetok život? Keď Ty dávaš život všetkým, prečo by mali ľudia brať Tvoj? (Jn 10, 10). Keď Ty si ich navštívil, aby si im dal život večný, prečo by si oni mali priať Tebe dať smrť? Kto však pochopí tajnosti Tvojej Prozreteľnosti? (Rim 11, 34). Dovoľ mi teda, ó Pane a svetlo mojej duše, aby som Ťa prebudila, lebo aj keď spíš, Tvoje srdce bdie.“

613. Tiež svätý Jozef vyslovil niekoľko takých pocitov, potom nebeská Matka padla na kolená, prebudila malé Nemluvniatko a vzala Ho na ruky. Ježiško, aby Ju priviedol ešte k väčšej nežnosti, aj aby ukázal, že je pravý človek, trochu zaplakal. Skoro sa však opäť utíšil, a keď Ho najsvätejšia Matka a svätý Jozef požiadali o požehnanie, udelil im ho viditeľným spôsobom. Zložili svoje chudobné šaty do krabice a vložili ju na oslíka, ktorého priviedli so sebou z Nazareta, odišli krátko po polnoci a bez meškania sa vydali na cestu do Egypta, o čom budem rozprávať v nasledujúcej kapitole.

614. Ešte chcem tu dodať, čo mi bolo oznámené o zhode dvoch evanjelií, totiž svätého Matúša a svätého Lukáša o tejto udalosti. Pretože všetci evanjelisti písali pod vedením a osvietením Ducha svätého, každý z nich vedel to, čo ostatní, ktorí svoje evanjelium písali skôr, už napísali a čo si nespomenuli povedať vo svojich evanjeliách. Preto sa stalo, že riadením Božím niektoré udalosti zo života Krista popísali všetci štyria evanjelisti, kdežto iné, o ktorých sa zmienil jeden, tí ostatní vynechali. Svätý Matúš popisuje klaňanie sa troch kráľov a útek do Egypta, kdežto svätý Lukáš sa o tom nezmieňuje, ale popisuje zase obrezanie, obetovanie a očisťovanie, ktoré vynechal svätý Matúš. Tak svätý Matúš po správe o odchode troch kráľov zjavil svätému Jozefovi a prikázal mu, aby utiekol do Egypta. Ale z toho nasleduje, že Dieťaťko nebolo najprv obetované v chráme, lebo je isté, že sa tak stalo o krátky čas po odchode kráľov a pred odchodom do Egypta, ako hovorí svätý Lukáš. A podobne, hoci svätý Lukáš hneď potom, keď popísal obetovanie a očisťovanie píše, že svätá rodina bývala v Nazarete, nesmieme podľa toho uzatvárať, že nebývala predtým v Egypte. Svätý

Lukáš nepíše nič o úteku do Egypta ani pred obetovaním ani po ňom, neopíše nič o úteku do Egypta ani pred obetovaním ani po ňom, pretože to už napísal svätý Matúš. Tento útek sa uskutočnil hneď po obetovaní, prv než sa najsvätejšia Mária a svätý Jozef vrátili do Nazareta. Keďže svätému Lukášovi nebolo zverené, aby písal o tejto ceste, teda prirodzene v pokračovaní svojho rozprávania, musel sa zmieniť o návrate do Nazareta hneď po obetovaní. Tým, že napísal, že keď vykonali všetko podľa zákona Pána, vrátili sa do Galileje, nepopiera útek do Egypta, ale bolo to iba pokračovanie rozprávania bez zmienky o úteku pred Herodesom. Ale aj text svätého Lukáša naznačuje, že návrat do Nazareta sa uskutočnil až po ich pobyte v Egypte, lebo hovorí, že Dieťa rástlo a silnelo, plné múdrosti a milosť Božia bolo v ňom, čo môže byť iba po uplynutí dojčenských rokov. Preto muselo to byť až po návrate z Egypta a vo veku, keď sa u detí začína javiť užívanie rozumu.

615. Tiež mi bolo dané poznať, aká je to naivnosť u neveriacich, že sa potkávajú o tento základný kameň Krista už v Jeho detstve a pohoršujú sa nad tým, že utekal do Egypta, aby sa zachránil pred Herodesom, ako by to bolo v dôsledku Jeho slabosti a nie tajomstvo, a ako by sa to nebolo stalo pre žiaden vyšší účel, než pre záchranu života pred krutým a zlým človekom. Pre dobre zmýšľajúce duše slová evanjelia úplne stačia, lebo vravia, že sa to stalo, aby sa splnilo, čo povedal Pán slovami proroka: „Z Egypta povolal som si Syna“ (Mt 2, 15; Oz 11, 1). Účel, aký mal v pláne, keď poslal svojho Syna do Egypta a potom ho zase povolal späť, je nanajvýš vznešeným tajomstvom, o ktorom čoskoro niečo poviem. Ak nie sú všetky skutky vteleného Slova rovnako obdivuhodné a posvätné, preto predsa nik, kto má zdravý úsudok nemôže popierať alebo ignorovať sladké riadenie Božej prozreteľnosti, že používa vedľajšie príčiny a pritom ponecháva ľudskej vôli plnú slobodu. (Sir 15, 14). Pre tú príčinu a nie pre nedostatok moci, trpí Boh toľké modlárstvo, bludy a iné hriechy, ktoré nie sú o nič menšie, než bol hriech Herodesa. Pre tú istú príčinu pripustil aj zločin Judáša a všetky hriechy, ktoré potom nasledovali pri umučení a ukrižovaní Krista. Zaiste, mohol zabrániť všetkým týmto hriechom, a predsa tak nespravil, a to nielen preto, že chcel uskutočniť naše vykúpenie, ale tiež preto, aby človeku ponechal slobodu vôle v každom konaní. Vo svojej božskej Prozreteľnosti bol ochotný udeliť ľuďom pomoc a milosť, aby mohli konať dobro, keby len boli v tej istej miere používali svoju slobodnú vôľu k dosiahnutiu dobra, v akej ju používali na páchanie zla.

616. V tejto láskavosti zo svojej Prozreteľnosti poskytuje boh hriešnikom čas a dúfa, že sa obrátia, ako to bolo v prípade Herodesa. Keby Najvyšší používal svoju neobmedzenú moc a urobil veľké zázraky, aby zabránil priebehu vedľajších príčin, tým by sa zmiatol prirodzený poriadok a do istej miery by odporoval sám sebe vo svojej dvojitej úlohe ako Pôvodca milosti a Pôvodca prirodzenosti. preto sa musia zázraky diať iba zriedka, v zvláštnych prípadoch a z určitých príčin, alebo keď majú poslúžiť nejakému účelu, preto si ich Boh vyhradzuje na prejavenie svojej moci iba v určitých dobách. Dáva sa poznať ako Autor svojich výtvorov. Nesmieme sa tiež diviť, že dopustil, aby Herodes povraždil nevinné deti, pretože by nebolo na ich prospech, keby ich bol zázračným spôsobom zachránil, lebo svojou smrťou získali život večný aj s hojnou odmenou, čo im nesmierne vynahradilo stratu časného života. Keby boli uchránené od smrti mečom a zomreli prirodzenou smrťou, možno by neboli všetky spasené. Skutky Pána sú spravodlivé a sväté vo všetkých podrobnostiach, i keď nevidíme vždy príčiny, prečo sú také, ale poznáme ich v Pánovi, keď Ho uvidíme z tváre do Tváre.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

617. Dcéra moja, z tejto kapitoly by si si mala vziať poučenie najmä v tom ohľade, ako by si si mala navyknúť vzdávať pokorné vďaky za dobrodenia, ktoré dostávaš, lebo ty si jedna z mnohých generácií zvlášť vyznamenávaná bohatstvom milostí, ktoré ti môj Syn aj ja udeľujeme bez akejkoľvek tvojej zásluhy. Ja som obyčajne mnohokrát opakovala tento Dávidov verš: „Čím sa odplatím Hospodinovi za všetko, čo mi urobil?“ (Ž 15, 12). S takými pocitmi vďačnosti som sa pokorovala až do prachu, pokladajúc sa za úplne neužitočného tvora. Pretože keď vieš, čo som robila ja, Matka Božia, uváž, akú máš potom ty povinnosť, lebo ty sa musíš oveľa pravdivejšie uznávať za nehodnú a že nezasluguješ nič z toho, čo dostávaš a si tak málo schopná vzdávať vďaky a splácať. Svoju nedostatočnosť a biedu musíš dopĺňať tým, že budeš obetovať večnému Otcovi živú Obetu Jeho Jednorodného Syna, najmä keď Ho prijmeš a máš Ho v sebe. V tom by si tiež

mala nasledovať Dávida, ktorý keď sa opýtal Hospodina, čím sa odplatí za všetky dobrodenia, dodáva: „Kalich spasenia vezmem a meno Hospodina vzývať budem“ (Ž 115, 4). Ty musíš prijímať spasenie, ktoré sa ti ponúka a prinášať ovocie dokonalosti svojich skutkov a vzývajúc Meno Pána obetovať mu Jeho Jednorodného. Lebo On je Ten, kto udeľuje cnosť spasenia tým, ktorí si ju zaslúžili, ktorý jediný môže byť dostatočnou odplatou za požehnania udelené ľudskému pokoleniu, najmä s ľuďmi a stať sa majetkom každého z nich. Skrýva sa pod spôsobom chleba a vína, aby sa prispôbil potrebám každého jednotlivca a aby Ho každý mohol považovať za svoj osobný majetok, vhodný k obetovaniu večnému Otcovi. Takým spôsobom poskytuje každému jednotlivcovi obetný dar, aký by ináč nik nemohol obetovať, a Najvyšší je s ním úplne spokojný, lebo tvoria nemajú nič príjemnejšie ani nič vzácnejšie, čo by mohli obetovať.

618. K tejto obeti patrí odovzdanosť, s ktorou duše prijímajú a znášajú s pokojnou myslou a s trpezlivosťou práce a ťažkosti smrteľného života. Môj najsvätejší Syn a Ja sme vynikali v jednaní podľa tejto nauky. Môj Syn ju začal učiť hneď od toho okamihu, keď bol počatý v mojom živote, lebo už vtedy začal trpieť a hneď, akonáhle sa narodil na tento svet, po smrť na kríži. Ja som tiež pracovala až do konca svojho života, ako budeš stále viac poznávať pri písaní tohoto životopisu. Keď teda my sme tak veľmi trpeli pre tvorov a pre ich spásu, priala by som si, aby si nás, ako Jeho nevesta a moja dcéra, nasledovala v tejto zhode s Božskou vôľou. Znášaj útrapy s veľkomyseľným srdcom a snaž sa rozmnožovať majetok svojho Pána a Majstra, to znamená získať duše, ktoré sú Mu také drahé a ktoré vykúpil za cenu svojej krvi a svojho života. Nikdy sa nevyhýbaj námahám, obtiažiam a utrpeniam, ak nimi môžeš získať Pánovi duše alebo ich prinútiť, aby opustili cestu hriechu a prešli na cestu života. Nedaj sa odstrašiť myšlienkou, že si taká neužitočná a úbohá, alebo že tvoje snahy a práce málo prospejú, lebo nemôžeš vedieť, ako ich Pán prijme a za aké prospešné ich uzná pre svoj účel. Máš si aspoň priať, aby si neúnavne pracovala, aby nezaslúžene nejedla chlieb v Jeho dome (Prísl 31, 27).

K a p i t o l a 22

Ježiš, Mária a Jozef nastúpili cestu do Egypta a sprevádzaní anjelskými duchmi prišli do mesta Gazy

619. Naši nebeskí pútnici opustili Jeruzalem a nastúpili svoje vyhnanstvo, keď ešte všade panovalo nočné ticho a tma. Boli plní starosti o nebeské Dieťaťko, ktoré niesli so sebou do cudzej, neznámej zeme. Hoci ich posilňovala viera a nádej (lebo nikoho iného neboli tieto cnosti také pevné ako u našej Kráľovnej a Jej nanajvyš verného manžela), predsa im Pán poskytol príležitosť k starostiam. Ich láska k malému Ježiškovi prirodzene im spôsobovala úzkosti a utrpenia pri takej príležitosti, ako bola táto. Nevedeli, čo sa im môže prihodiť na takej dlhej ceste, ani kedy sa skončí a ako sa im bude vodiť v Egypte, kde budú úplne cudzí, ani aké pohodlie a zariadenie tam nájdu pre výchovu Dieťaťka, ani nevedeli, ako by Ho mohli uchrániť pred veľkým útrapami, ktoré hrozili na ceste do Egypta. Preto srdcia týchto svätých rodičov preplnili mnohé obavy a starostlivé myšlienky, keď náhle opustili svoj byt v Jeruzaleme; ale ich zármutok sa značne zmiernil, keď vyššie zmienených desať tisíc nebeských dvoranov sa im opäť zjavilo v ľudských podobách v takom lesku a kráse ako predtým a keď pre našich svätých pútnikov zmenilo noc na najjasnejší deň. Akonáhle vyšli za mestskú bránu, svätí anjeli vzdávali poctu a klaňali sa vtelenému Slovu v náručí panenskej Matky. Tiež Ju povzbudzovali a ponúkali Jej svoje služby, hovoriac, že je to vôľa Pána, aby Ju na tejto ceste viedli a sprevádzali.

620. Utrápenému srdcu aj tá najmenšia útecha sa zdá vzácna; preto aj táto úľava, ktorá sama osebe bola veľká, veľmi potešila našu Kráľovnú a jej snúbenca Jozefa. Preto nastúpili svoju púť s dobrým srdcom a zvolili cestu, ktorá viedla cez bránu obrátenú smerom k Nazaretu. Nebeská matka túžila navštíviť ešte miesto Narodenia, aby uctila posvätnú jaskyňu a jasle, ktoré Jej a jej najsvätejšiemu Synovi poskytli útulok a pohostinstvo pri Jeho príchode na svet. Avšak anjeli, ktorí vedeli o Jej nevyslovenom prianí, Jej povedali: „Naša Kráľovná a Pani, Matka nášho Stvoriteľa, teraz je

potrebné rýchlo pokračovať na našej ceste bez akéhokoľvek zdržovania, pretože traja králi odišli a nevrátili sa do Jeruzalema, a taktiež v dôsledku slov, ktoré vyslovil kňaz Simeon a prorokyňa Anna, vzbudila u ľudí pozornosť. Niektorí začali rozhlasovať, že Ty si Matka Mesiáša; niektorí zase, že Ho poznáš; iní vravia, že Tvoj Syn je prorokom. Rôzne povesti sa rozniesli tiež o návšteve kráľov v Betleheme a o tom všetkom sa dozvedel Herodes. Nariadil, aby sa po Tebe bedlivo pátralo a preto bolo zahájené veľmi pilné pátranie po Tebe. preto vám Najvyšší prikázal, aby ste ešte v noci veľmi náhlivo utiekli.

621. Kráľovná nebies súhlasila s vôľou Všemohúceho, ktorú Jej zjavil prostredníctvom svätých anjelov. Preto iba zďaleka uctila posvätné miesto narodenia Jednorodeného obnovením spomienok na tie tajomstvá, ktoré sa tam stali a na milosti, ktoré tam obdržala. Svätý anjel, ktorý stál ako strážca pri posvätnnej jaskyni, priblížil sa k nim na ich ceste vo viditeľnej podobe a poklonil sa vtelenému Slovu v náručí Matky. Keď Jej bolo dopriate vidieť tohoto anjela a hovoriť s ním, nebeskú Paniu to znova potešilo a posilnilo. Bola by tiež radšej išla cestou, ktorá viedla cez Hebron, pretože to bolo blízko tej cesty, po ktorej išli, a Alžbeta so svojím synom Jánom sa práve tam zdržovala. Ale aj tejto zmene a zdržovaniu zabránili obavy svätého Jozefa, ktorý bol bojazlivejší. Povedal svojej nebeskej Snúbenici: „Pani moja, považujem to za nanajvýš dôležité, aby sme sa ani na okamih nikde nezdržali a čo najrýchlejšie sa náhlili, aby sme unikli z miesta nebezpečenstva. Preto by nebolo múdre, keby sme išli do Hebronu, kde by nás ľahšie našli, než na ktoromkoľvek inom mieste tohoto kraja.“ „Nech sa stane podľa tvojej vôle,“ odpovedala pokorná Kráľovná, „ale predsa by som si priała, aby si mi dal dovolenie poslať jedného z týchto nebeských duchov k mojej sesternici Alžbete, aby ju informoval o príčine nášho úteku, aby mohla zachrániť svojho syna, lebo hnev Herodesa je taký veľký, že zasiahne aj ich.“

622. Kráľovná nebies vedela o pláne pre zavraždenie dietok, ale vtedy to neoznámila svätému Jozefovi. Tu musíme obdivovať tú vynikajúcu a vzácnu poslušnosť a pokoru najsvätejšej Márie, lebo nielen že poslúchla svätého Jozefa v tom, ako on rozhodol, ale aj v tom, čo sa týkalo Jej samej, totiž v záležitosti poslania anjela k svätej Alžbete. Ačkoľvek mohla poslať anjela jediným prianím bez toho, aby vyslovila slovo, predsa však ona to nechcela urobiť bez dovolenia a poslušnosti k svojmu snúbencovi. Na svoje zahanbenie musím priznať svoju nedbalosť, že hoci som mala pred očami prameň najčistejšej vody, nepijem z neho, aby som uhasila svoj smäd, ani nepoužívam svetlo príkladu, ktoré mám pred sebou, hoci je také živé, také sladké, také mocné a vábivé, učí nás všetkých, aby sme sa zriekali svoje trestuhodnej vôle. S dovolením svätého Jozefa poslala potom najsvätejšia Mária jedného z hlavných strážnych anjelov, aby upovedomil svätú Alžbetu o tom, čo sa dialo. Ako veliteľka anjelských duchov, poučila pri tejto príležitosti svojho posla, čo má povedať svätej matrónke a dieťaťu Jánovi.

623. Anjel podľa priania a nariadenia Kráľovnej odišiel, aby informoval šťastnú a požehnanú Alžbetu, nakoľko bolo potrebné. Povedal jej, že Matka Božia uteká pred hnevom Herodesa do Egypta, pretože ten tyran pátra teraz po Dieťaťmi, aby Ho zavraždil. Upozornil ju, aby sa postarala o bezpečnosť svätého Jána a skryla ho na nejakom bezpečnom mieste. Podľa rozkazu nebeskej Kráľovnej zjavil jej tiež iné tajomstvá o vtelenom Slove. Svätá Alžbeta sa veľmi zaradovala a udivila posolstvu a vyslovila prianie, aby sa stretla s Matkou Dieťaťka Božieho a poklonila sa Mu. Pýtala sa anjela, či by bolo možné stretnúť sa s nimi. Svätý anjel jej však odpovedal, že jeho Kráľ a Pani sú už značne ďaleko od Hebronu, že nemohli čakať na jej návštevu. Svätá Alžbeta sa teda vzdala svojho priania. Prekypujúc nežnými citmi požiadala potom anjela, aby doniesol srdečný pozdrav najsvätejšiemu Synovi a Jeho Matke. Na to sa anjel s týmto posolstvom vrátil ku Kráľovnej. Svätá Alžbeta ihneď poslala sluhu s nejakými drmi, pozostávajúcimi z pokrmov, peňazí a látky pre Dieťaťko. Predvídala ich nedostatok v cudzej zemi a poučila sluhu, aby rýchlo náhlil za nimi. Posol ich dohonil a stretol sa s nimi až v Gaze, ktorá leží necelých dvadsať hodín od Jeruzalema a rieky Besor a na ceste z Palestíny do Egypta, neďaleko Stredozemného mora.

624. V tomto meste ostali dva dni, lebo svätý Jozef i osol, ktorý niesol Kráľovnú, boli námahou cestovania už unavení. Z tohoto miesta poslali služobníka Alžbety späť s príkazom, aby bol opatrný a nikomu nepovedal, kde sa nachádzajú. Boh však urobil ešte bezpečnejšie opatrenie proti tomu nebezpečenstvu tým, že onomu služobníkovi odňal pamäť, že zabudol na všetko, čo mu svätý Jozef

prikazoval zamlčať a zapamätal si iba posolstvo, ktoré mal oznámiť svätej Alžbete. Najsvätejšia Mária tými darmi, ktoré jej Alžbeta poslala. Obšťastnila chudobných, lebo Ona, Matka chudobných, nemohla ísť okolo nich bez toho, aby im pomohla. Z plátna, ktoré Jej poslal, zhotovila pre božské Dieťaťko a pre svätého Jozefa plášte, aby ich chránili pred zlým počasím a útrapami cesty. Aj iné veci, ktoré mala použila pre úľavu svojho Dieťaťka a svätého Jozefa. Najmúdrejšia Panna nechcela sa spoliehať na zázračnú pomoc, kedykoľvek mohla zaobstarať ich denné potreby svojou usilovnosťou a prácou. V týchto veciach sa chcela podrobovať prirodzenému poriadku a spoliehať na vlastné pričinenie. Za tie dva dni, ktoré trávili v Gaze, najsvätejšia Mária, aby toto mesto obohatila veľkým požehnaním, vykonala tam niekoľko podivuhodných skutkov. Zachránila dve choré osoby z nebezpečenstva tým, že ich uzdravila. Jednu zmrzačenú ženu vyliečila a umožnila jej opäť používať údy. Duše mnohých osôb, ktoré s Ňou hovorili, s Božou pomocou priviedla k poznaniu Boha a ku zmene života. Všetci sa cítili pudení chváliť svojho Stvoriteľa. Ale Mária a Jozef sa ani slovom nezmienili o svojej rodnej zemi a o cieľi alebo príčine svojej cesty, lebo keby sa to bolo pridalo k verejnej pozornosti, ktorú spôsobili ich podivuhodné činy, mohli by si to všimnúť Herodesovi agenti a našli by dosť pohnútok, aby sa po ich odchode pustili za nimi.

625. Nemám slová, aby som mohla náležito popísať, čo mi bolo zjavené o tom, čo všetko Ježiša a Máriu na tejto ceste stihlo, ani sa mi nedostáva náležitý pocity úcty a zbožnosti, aké tieto tajomstvá vyžadujú. Ruky najčistejšej Márie stále slúžili novému a pravému kráľovi Šalamúnovi ako lôžko (Veľp 3, 7). Pretože duchom prenikala tajomstvo najsvätejšieho človečenstva Krista, stávalo sa niekedy, že Syn s Matkou striedavo si vymieňali sladké slová a chválospevy, najmä ku cti nekonečnej súcnosti Božej a všetkých Jeho vlastností a dokonalostí. Pri týchto príležitostiach Syn Boží oblažoval svoju vznešenú Matku novými, jasnými rozumovými videniami, v ktorých poznávala jednotu podstaty v Troch Božských Osobách. Ich vnútorné pôsobenie v plodení Slova a vychádzaní Ducha svätého. Poznávala, ako tieto tri Osoby sú od večnosti a ako je slovo plodení pôsobením večnej Múdrosti a Duch svätý vychádza z pôsobenia vôle; ako pritom nie je potrebný žiaden postup, dopredu alebo potom, ale všetko je od večnosti a ako sa to deje, že my chápeme toto pôsobenie v predstave trvania alebo postupu času. Poznávala tiež, ako tieto tri Osoby sa navzájom poznávajú jediným a tým istým úkonom porozumenia, a ako toto porozumenie zahŕňa tiež Božstvo vteleného Slova spojeného s ľudskou prirodzenosťou, tvoriace jednu Osobu a aké účinky toto spojenie plodí v človečenstve.

626. Prekypujúc týmto vznešeným poznaním obrátila vznešená Pani svoju pozornosť od božstva k človečenstvu a zložila nové piesne chvály a vďaky za stvorenie presvätého človečenstva, nanajvýš dokonalého podľa duše i tela: dušu s jej plnosťou a všemožnou hojnosťou múdrosti, darov a milostí Ducha svätého; telo nanajvýš čisté a v najvyššom stupni dobre zložené a nanajvýš dobrou povahou obdarené. Potom zase pozorovala vznešenú účinnosť všetkých Jeho mocností a keď Ho v tom vo svojej duši napodobnila, prešla na dobrorečenie a ďakovanie za to, že Ju robil Svojou Matkou, že spôsobil, aby bola počatá bez poškrvny hriechu, vyvolil ju spomedzi tisícov, obohatil Ju milosťami a darmi svojej mocnej Pravice, nakoľko to len bolo u púheho tvora možné. Pre povznesenie týchto a iných tajomstiev božské Dieťaťko hovorilo s Matkou a Ona odpovedala slovami, ktoré prevyšujú jazyk anjelský i všetko pochopenie iných stvorených bytostí. Tomu všetkému nebeská Pani venovala pozornosť a pritom nezanedbávala starať sa o pohodlie Dieťaťka, trikrát denne Ho kojila a nežne hladkala ako Matka, a to s väčšou pozornosťou a láskou, než by to mohli robiť svojich deťom všetky matky dohromady.

627. Inokedy zase Ona hovorila k svojmu Dieťaťku: „Ty môj najsladší a najmilší Synáčik, dovoľ mi, aby som s Tebou hovorila a prezradila Ti svoje túžby, hoci Ty, Pani ich všetky poznáš; dovoľ mi, aby som sa potešila zvukom Tvojho hlasu, povedz mi, Ty život mojej duše a svetlo mojich očí, či Ťa neunavujú námahy tejto cesty, či Ťa netrápia nepríjemnosti tejto zimnej doby a počasie, a čo by som mohla urobiť, aby som Ti uľavila.“ A božské Dieťaťko Jej odvetilo: „Všetky námahy, Matka, i všetka únava sú mi veľmi ľahké a sladké, pretože ich podstupujem pre česť večného Otca a pre poučenie a vykúpenie ľudstva a najmä, že ich podstupujem v Tvojej spoločnosti.“ Dieťaťko niekoľkokrát plakalo, ale s veľkým pokojom a tak, ako dospelý, dokonalý človek. A milujúca Matka ihneď hľadala vnútornú príčinu týchto slz a našla ju v Jeho duši. Poznala, že to boli slzy lásky a

súcitú pre spásu ľudí a zaviniť ich ľudský nevďak. V tejto ľútosti a plači Ho jeho najláskavejšia Matka napodobňovala. Ona obyčajne na Jeho slzavé náreky odpovedala ako súcitná hrdlička nežným láskaním a upokojovala Ho ako milujúca Matka, bozkávajúc Ho s neporovnateľnou úctou. Šťastný Jozef často bol svedkom týchto božských tajomstiev a dostal tiež podiel na niektorých osvieteniach, čo mu uľahčilo námahy cesty. Inokedy zase pri cestovaní zhováral sa so svojou manželkou a často sa Jej spytoval, či si niečo praje pre seba alebo pre Dieťaťko, alebo pristúpil a klaňal sa Nemluvniatku bozkávajúc Mu nožičky a žiadal Ho o požehnanie, a niekedy Ho bral do svojho náručia. Týmito malými službičkami si tento veľký patriarcha osladzoval svoje námahy a zároveň ho potešovala a povzbudzovala jeho nebeská Snúbenica. Ona venovala všetkému pozornosť s veľkomyselným srdcom a nijako Jej v tom neprekážali vnútorné modlitby alebo vznešené vrúcne úvahy, lebo vo všetkom bola nanajvyš dokonalá.

Poučenie, ktoré mi udelila nebeská Matka a Pani

628. Moja najdrahšia dcéra, prajem si, aby si si z toho, čo si napísala pre poučenie a nasledovanie, vzala za príklad ten láskyplný obdiv, ktorý božské svetlo spôsobilo v mojej duši, keď som videla svojho najsvätejšieho Syna, ako sa ponizuje pred neľudským hnevom zlého človeka, aký prejavoval Herodes pri príležitosti nášho úteku pre jeho hnevom a neskôršie pred zvrhlými služobníkmi najvyššieho kňaza a úradníkov. Zo všetkých skutkov Najvyššieho vyžaruje Jeho veľkosť, dobrota a nekonečná múdrosť. Pretože však pomocou najvyšších vnuknutí moja chápacosť prenikala tak hlboko do podstaty Božej, a vedela som že môj najsvätejší Syn bol večný, všemohúci, nekonečný Stvoriteľ a Zachovávatel všetkých vecí a tento zlovoľný kráľ, ktorého život a existencia úplne záviseli na tejto добрôte, bola som tým viac ohrozená, keď som videla najsvätejšie človečenstvo ako sa modlí a prosí svojho božského Otca, aby práve teraz udelil Herodesovi osvietenie, pomoc a požehnanie; a keď som videla svojho Syna, ktorý mal plnú moc ho potrestať, ako svojimi modlitbami snaží sa odvrátiť od Herodes plnú mieru trestov, aké si zaslúžil. Hoci sa Herodesovi zámer nevydaril, predsa bol tento zvrhlík menej potrestaný, než by bol ináč, keby zaň môj Syn nebol prosil. Toto všetko a čokoľvek iné obsahuje toto neprirovnateľné milosrdenstvo a láskavosť Ježišova, snažila som sa napodobňovať, lebo ako Učiteľ učil ma tak skoro tomu, čo mal v úmysle neskôršie prevádzať skutkami, slovami a príkladom ohľadne lásky k nepriateľom (Mt 5, 44). Keď pozorujem, ako skrýval a tajil svoju nekonečnú moc a ako nepremožiteľný Lev stal sa tichým a pokorným Baránkom (Iz 5, 29) medzi zúrivými, hltavými vlkmi, moje srdce bolo premožené a schopnosti ma opustili, keď som vrúcne zatúžila milovať Ho a napodobňovať Ho v Jeho láske, dobrotivosti, trpezlivosti a miernosti.

629. Tento príklad ti predkladám k ustavičnému napodobňovaniu, aby si poznala, až do akej miery musíš byť ochotná znášať a trpieť, odpúšťať a milovať tých, ktorí ťa urážajú; lebo ani ty, ani žiaden iný tvor nie je nevinný a bez chyby a mnohí sú obťažení početnými, často opakovanými hriechmi, za ktoré si zaslúžia všetky možné urážky a protivenstvá. Keď ti teda prenasledovanie poskytuje príležitosť k napodobňovaniu Pána, prečo by si nemala milovať tých, ktorí ti dávajú príležitosť cvičiť sa v tejto najvyššej dokonalosti, neďakovať im za tieto dobrodenia a nepovažovať ich za nepriateľov, ale za dobrodincov, ktorí ti poskytujú príležitosť dosiahnuť to, čo je také dôležité pre tvoje dobro? Pre poučný predmet, ktorý obsahuje tento životopis, nebudeš bez viny, ak nebudeš podľa toho jednať, lebo božské svetlo a všetko, čo jeho pomocou vidíš a chápeš je také, akoby si mala živý príklad pred očami.

K a p i t o l a 23

Ježiš, Mária a Jozef pokračujú na ceste z mesta Gazy do Heliopolisu v Egypte

630. Tretieho dňa po príchode do Gazy vydali sa naši pútnici na cestu do Egypta. Čoskoro opustili obývané časti Palestíny a vošli na pieskovú púšť Barsabe, po ktorej museli ísť vyše šesťdesiat líc cesty (līga je 3,45 km, čiže asi hodina chôdze), než prišli do Heliopolisu, terajšieho Kaira v Egypte. Táto cesta púšťou trvala viac dní, lebo mohli vykonať za deň iba malú vzdialenosť a to nielen

v dôsledku obtiažnej chôdze v hlbokom piesku, ale tiež pre obtiaže, ktoré sa vyskytli pre nedostatok prístrešia. Na tejto ceste po púšti mali veľa nehôd. Zmienim sa iba o niektorých, podľa ktorých sa môže usudzovať aj o iných, lebo nie je potrebné hovoriť o všetkých. Aby sme pochopili, koľko Mária a Jozef a tiež dieťaťko Ježiš vytrpeli na tejto ceste, musíme pamätať, že Všemohúci dopustil, aby Jeho Jednorodený so svojou Matkou a svätým Jozefom trpeli obtiaže, ktoré sú prirodzene spojené s cestovaním púšťou. Nebeská Pani, hoci si nesťažovala, predsa veľa trpela a Jej manžel taktiež. Obidvaja trpeli mnohými osobnými obtiažami a zármutkom a presvätú Matku okrem toho ešte trápiť utrpenie Jej Syna a svätého Jozefa; a svätý Jozef sa zase veľmi zarmucoval, že pri všetkej svojej snahe o starostlivosť nebol v stave uľaviť Dieťaťku, ani svojej Snúbenici.

631. Na celej ceste šesťdesiatich líc po púšti nemali žiadne prístrešie, než oblohu nebeskú na otvorenej pláni; k tomu to bolo v zimnej dobe, v mesiaci február, iba šesť dní po očistení, ako bolo uvedené v predchádzajúcej kapitole. Prvú noc na tejto pieskovej pláni odpočívali na úpäť malého pahorku, ktorý bol jediným závetrím, aké mohli nájsť. Kráľovná nebies s Dieťaťkom v náručí sa posadila na zem a spolu s manželom si zajedla niečo z pokrmov, ktoré si priniesli z Gazy. Cisárovná nebies tiež nakojila svoje dieťaťko Ježiša a Ono potešilo svoju Matku a jej manžela svojou spokojnosťou. Svätý Jozef, aby obstaral aspoň nejaký úkryt, čo i len malý a nízky, urobil pre božské Slovo a jeho najsvätejšiu Matku, akýsi stan z nejakých tyčiek, na ktorý rozprestrel svoj plášť. Po celú noc desaťtisíc anjelov, plných obdivu, posluhovalo týmto pozemským pútnikom vo viditeľných ľudských podobách a tvorili stráž okolo svojho Kráľa a svojej Kráľovnej. Veľká Pani spozorovala, že Jej Božský Syn obetoval večnému Otcovi obtiaže a námahy, svoje aj Máriine a Jozefove. Kráľovná sa spojila v týchto modlitbách a iných úkonoch božskej duše Dieťaťka a strávila tak väčšiu časť noci. Božské Dieťaťko spalo krátky čas na rukách Matky, pričom Jozef spal na zemi, pod hlavou mal skrinku, v ktorej boli šaty a iné veci.

632. Nasledujúci deň pokračovali na ceste a čoskoro vyčerpali zásobu ovocia a chleba a začali cítiť nedostatok a hlad. Hoci svätý Jozef mal väčšiu starosť, predsa obidvaja veľmi cítili nedostatok. V jednom z prvých dní cesty nejedli nič, až o deviatej hodine večer, pretože nemali ani kúsok suchého chleba, ktorým sa do tej doby posilňovali na namáhavej ceste. Pretože prirodzenosť žiadala nejaké občerstvenie po takej namáhavej a vysilujúcej ceste a nebola žiadna možnosť odpomôcť tomuto nedostatku prirodzenou cestou, tu nebeská Pani oslovila Najvyššieho hovoriac: „Večný, veľká a mocný Bože, ďakujem Ti a velebím Ťa za Tvoju veľkú štedrosť a tiež za to, že bez mojich zásluh, len pre svoju milosrdnú blahosklonnosť dal si mi život a bytie a zachovávaš mi ich, hoci som iba prach a neužitočný tvor a neodplácam sa Ti primerane za všetky tie dobrodenia. Ako teda môžem žiadať pre seba, čo nemôžem odplatiť? Avšak, Pane a Otče môj, pozri na svojho Jednorodeného a udeľ mi čo potrebujem pre zachovanie svojho prirodzeného života a tiež pre môjho manžela, aby som mohla slúžiť Tvojej Velebnosti a Tvojmu Slovu, ktoré sa stalo Telom pre spásu ľudstva.“

633. Aby tieto žiadosti prichádzali ešte z väčšieho utrpenia, dopustil Najvyšší, aby ich živly trápili viac ako inokedy a ako na prídavok k únave, opustenosti a hladu. Prihnala sa prudká búrka s vetrom a dažďom, ktorá ich trápila a oslepovala, čo ešte viac zarmucovalo útlocitnú a milujúcu Matku kvôli útlému Dieťaťku, ktoré nemalo ešte ani päťdesiat dní. Ačkoľvek sa snažila ukryť a chrániť Ho ako mohla, predsa sa Jej nepodarilo zabrániť tomu, aby nepocítil nepriazeň počasia, takže plakal a chvel sa od zimy, tak ako to robia iné deti. Starostlivá Matka potom použila svoju moc ako Kráľovná a Pani tvorstva a prikázala živlom, aby netrápili svojho Stvoriteľa, ale poskytli Mu ochranu a osvieženie a svoj hnev, aby si vyliali iba na Neja. A ako som predtým písala pri narodení Krista a pri ceste do Jeruzalema, vietor sa opäť ihneď utíšil, búrka sa zmiernila a neodvážila sa priblížiť k Matke a Dieťaťku. Ako odmenu za túto láskyplnú starostlivosť dieťaťko Ježiš požiadalo svojich anjelov, aby pomáhali Jeho najláskavejšej Matke a boli Jej ochranou proti nepriaznivému počasiu. Anjeli ihneď poslúchli a utvorili okolo vteleného Slova, Jeho Matky a svätého Jozefa krásnu jasnú kupolu. V tejto boli chránení oveľa lepšie než všetci boháči a mocní tohoto sveta vo svojich palácoch a drahých šatách. Toto urobili anjeli niekoľkokrát, kým svätá Rodina cestovala cez púšť.

634. Napriek tomu však nemali pokrm a potrebovali aj iné veci, ktoré si ľudskou snahou nemohli obstaráť. Pán ich nechal upadnúť do takého nedostatku a počúval príjemné prosby svojej

Snúbenice, aby mohol aj v tomto ohľade urobiť opatrenia cez ruky anjelov, ktorí im doniesli chutný chlieb, zrelé ovocie a k tomu veľmi lahodný nápoj a tým všetkým obsluhovali svätých manželov vlastnými rukami. Potom všetci spoločne spievali hymny chvály a vďaky Pánovi, ktorý nasycuje všetko tvorstvo v príhodnom čase (Ž 135, 25), aby chudobní mohli jesť a nasýtiť sa, ktorých oči s nádejou hľadajú k Jeho kráľovnej Prozreteľnosti a štedrosti. Taká bola tiež chutná hostina, ktorou Pán občerstvil svojich troch Pútnikov na Púšti Bersabe (3 Kr 19, 3), lebo to bola tá istá púšť, na ktorej Eliáš utekajúci pred Jezabelou, bol posilnený podpopolným chlebom, ktorý mu priniesol anjel, aby mohol ísť až k hore Horeb. Avšak ani tento chlieb, ani chlieb a mäso, ktoré mu kedy si každé ráno a večer zázračne prinášali havrany pri potoku Karit, ani manna, ktorá padala z neba pre Izraelitov, hoci bola nazývaná chlebom anjelským, ani prepelice, ktoré im priniesol africký vietor, ani stĺp z oblaku, ktorý ich zatienoval, vôbec nič z toho nie možné prirovnať k občerstveniu a úľave, ktoré poskytol Pán svojmu Jednorodnému a Jeho Matke a svätému Jozefovi. Také občerstvenie sa neposkytovalo prorokovi, alebo nevďačnému, nemysliacemu ľudu; bolo však prichystané pre výživu a ochranu vteleného Boha a Jeho pravú Matku; bolo pripravené pre zachovanie prirodzeného života Krista, na ktorom závisel večný život celého ľudského pokolenia. Ak bol však tento pokrm hodný vznešenosti tých, ktorí k nemu boli pozvaní, boli tiež vďaky a vďačnosť, ktoré boli zaň vyjadrené, hodné toho požehnania, ktoré dostali. Aby sa všetko stalo čím príhodnejšie, Pán nechal dôjsť nedostatok až k najvyššiemu stupňu a tak prirodzeným chodom poskytol pomoc z neba.

635. Nech sa chudobní potešia týmto príkladom, hladujúci nech dúfajú, opustení nech z toho získajú novú odvalu a nikto nech si nesť ažuje na božskú Prozreteľnosť, nech sa ocitnú v akomkoľvek súžení a nedostatku. Kedy Pán opustil tých, ktorí dúfali v Jeho pomoc? (Ž 17, 31). Kedy odvrátil Tvár od svojich trpiacich a strácajúcich dietok? My sme bratia Jeho jediného vteleného Syna, dietky a dedičia požehnania Jeho a tiež Jeho najlákavejšej Matky. Prečo teda, vy dietky Božie a tejto najsvätejšej Matky, vo svojom nedostatku trváte vo svojej nedôvere k takým rodičom? Prečo ich olupujete o česť a seba o výsadu požívanie ich pomoci a podpory? Poďte k nim s pokornou dôverou, aby na vás mohli pohliadnuť očami rodičov a vypočuť vaše volanie o pomoc. Táto Pani vystiera svoje ruky k vám, chudobným a má ich otvorené pre núdzu trpiacich. A vy, boháči tohto sveta, prečo chcete tak dôverovať vo svoje neisté bohatstvo pri veľkom nebezpečenstve, že stratíte vieru a hromadíte pre seba najväčšie starosti a zármutok, ako hovorí apoštol? Pri svojej hrabivosti sa zabúdate chovať ako dietky Boha a Jeho Matky; svojimi skutkami sa predstavujete ako pravé dietky, lebo zákonité dietky dôverujú v starostlivosť a lásku svojich rodičov a opovrhujú dôverou iných, ktorí sú nielen cudzí, ale aj nepriatelia. Som nútená takto hovoriť, lebo tieto pravdy mi ukázalo Božské svetlo a láska.

636. Najvyšší Otec obstaral pre našich pútnikov nielen potravu, ale tiež viditeľnú úľavu proti nutnosti tejto cesty a ustavičnej osamelosti. Niekoľkokrát sa stalo, keď unavená nebeská Pani odpočívala na zemi, že - ako pri iných príležitostiach - zletelo sa k Nej veľké množstvo vtákov z hôr a svojich milých švitorením a rôznosťou farieb peria snažili sa Ju pobaviť a potešiť, s veľkou radosťou Jej sadali na ramená a na ruky. Najmúdrejšia Kráľovná ich láskavo prijala a vyzvala ich, aby svojim spevom uznali svojho Stvoriteľa a boli Mu vďační za to, že ich stvoril tak krásnych a zaodel tak krásnym perím, dal im používanie vzduch a zem, zaopatruje ich denne potravou a obživou. Vtáci na Jej napomenutie odpovedali radostnými pohybmi a ľúbezným švitorením a milujúca Matka sa k nim pripojila ešte s ľúbežnejšími a melodickejšími piesňami na poctu Dieťaťka Ježiša, vychvaľovala a vlebila Ho a uznávala za svojho Boha a zároveň za svojho Syna a pôvodcu všetkých týchto divov. Tiež svätý anjeli sa účastnili na takých rozhovoroch, plných nežnosti a striedavo spievali s Kráľovnou nebies a týmito jednoduchými vtáčkami. Toto všetko vytváralo krásnu harmóniu, ktorú lepšie chápal duch než zmysly a obdivuhodný súlad, ktorý platil viac pre rozumnú dušu.

637. Inokedy nebeská Kňazná hovorila s Dieťaťkom. Hovorila Mu: „Moja láska a svetlo mojej duše, akoby som mohla odľahčiť Tvoje námahy? Akoby som Ti mohla odľahčiť ťažkosti? Čoby som mala urobiť, aby som Ti zmiernila útrapy tejto cesty? Och, tiež by som Ťa mohla radšej niesť vo svojom srdci miesto na rukách a upraviť Ti v ňom mäkké lôžko, aby si v ňom mohol odpočívať

bez únavy!“ A nežný Ježiško odpovedal: „Moja milovaná Matka, veľmi pohodlne odpočívam v Tvojom náručí a konám túto cestu odpočívajúc na Tvojich prsiach, oblažovaný Tvojou láskou a zaujatý Tvojimi slovami.“ Niekedy Syn s Matkou sa zhovárali vnútorne; tieto rozhovory boli také vznešené a božské, že našimi slovami ich nemôžeme vyjadriť. Svätý Jozef sa podieľal na mnohých týchto tajomstvách a tým si obľahčoval cestu, zabúdajúc na obtiaže a cítil vo svojom vnútri útechu a sladkosť v takej spoločnosti. Ale nepočul a nezbadal, čo Dieťaťko nahlas hovorilo Matke, pretože v tej dobe Ježiškovho života bola táto výsada vyhradená iba Jej, ako som povedala predtým. Takým spôsobom konali naši Vyhnanci cestu do Egypta.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

638. Dcéra moja, ako tí, ktorí poznajú Pána, vedia v nebo tiež dôverovať, tak tí, ktorí nedúfajú v Jeho dobrotu a nesmiernu lásku, nepoznajú dokonale velebnosť Božiu. Pretože im chýba viera a nádej a ich láska je nedostatočná. Ochoťne venujeme svoju lásku tomu, ku komu máme dôveru a koho si vážime. V tomto omyle spočíva prameň všetkej škody, ktorá sa deje smrteľníkom; lebo oni majú také nízke poňatie o nekonečnej štedrosti, ktorá im dala bytie a zachováva ich, že nemajú prvú dôveru vo svojho Boha. Ak nemajú dôveru, nemajú ani Lásku, akou Ho majú milovať a obracajú sa na tvorov. Vážia si u nich to, čo hľadajú, totiž moc, bohatstvo, márnú slávu a pýchu. Ačkoľvek veriaci môžu tento škodlivý vplyv potlačiť vierou a nádejou, nechávajú tieto cnosti ležať ľadom, nepoužívajú ich a znižujú sa na úroveň neužitočných tvorov. Tí, ktorí majú bohatstvo, spoliehajú sa naň a tí, ktorí ho nemajú, dychtivo sa za ním ženú; niektorí sa ho domáhajú aj veľmi trestuhodným spôsobom; iní zase spoliehajú na vplyvné osoby, chvália ich a pochlebujú im. A tak sa stáva, že veľmi málo je tých, ktorí hľadajú Pána takým spôsobom, aby si zaslúžili Jeho prozreteľnosťnú starostlivosť. Veľmi málo je tých, ktorí dôverujú v Boha a uznávajú Ho za svojho Otca, ktorý je ochotný starať sa o svoje deti, ktorý ich bude kŕmiť a zachovávať a nesklame ich pri ich potrebách.

639. Tento zvodný blud naplnil zem milovníkmi tohoto sveta; naplnil ich hrabivosťou a chtivosťou, ktorá odporuje zákonu Stvoriteľa; priviedol ľudí k bláznovstvu v ich túžbach, lebo všeobecne sa snažia dosiahnuť bohatstvo a pozemské statky, a tvrdia, že to robia iba pre svoju potrebu, a je to iba predstieranie, ktorým chcú zakryť nedostatok záujmu o vyššie veci. V skutočnosti však sami seba hrozne klamú, lebo vyhľadávajú nadbytok; a to nielen toho, čo naozaj potrebujú, ale aj to, čo slúži pre svetskú pýchu. Keby ľudia neobmedzovali svoje túžby iba na to, čo skutočne potrebujú, bolo by nerozumné spoliehať sa na tvorov, namiesto toho, aby svoju dôveru vložili jedine do Boha, ktorý sa verne stará aj o mladých krkavcov s nie menšou starostlivosťou, než ako keby ich krákoranie bolo prosbou o pomoc vysielanou k svojmu Stvoriteľovi (Jób 38, 41). Bola som upevnená v tejto dôvere a neznepokojovala som sa počas svojho vyhnanstva a na dlhej ceste. Pretože som dôverovala v Pána, pomohol mi v čase núdze. Ty tiež, dcéra moja, pretože vieš o tejto vznešenej Prozreteľnosti, nemáš sa znepokojovať v čase núdze alebo zanedbávať svoje povinnosti preto, aby si obstarala, čo chýba, ani sa nemáš spoliehať na ľudské snahy alebo na tvorov. Keď vykonávaš, čo sa od teba žiada, potom je najprospešnejšie dôverovať v Pánovi bez nepokoja a zmätku: čakaj trpezlivo, aj keď sa pomoc trochu oneskorí. Vždy ju dostaneš včas, keď to bude najlepšie a keď otcovská láska Pána sa bude môcť prejaviť najvhodnejšie a najzrejmejšie. Tak sa stávalo aj mne aj môjmu manželovi v dobe našej núdze a nedostatku.

640. Tí, ktorí nie sú trpezliví v protivenstvách a nechcú znášať nedostatok, ktorí sa obracajú k vyschlým cisternám (Jar 2, 5), dôverujúc v klam a mocných tohto sveta, tí, ktorí sú neskromní, vo svojich žiadostiach a lakomo túžia po tom, čo nie je nutné pre zachovanie života. Tí, ktorí nezriadené lipnú na tom, čo majú a zo strachu, aby im neubudlo, odmietajú chudobným almužnu, tí všetci majú príčinu obávať sa, že božská Prozreteľnosť sa môže ukázať práve taká skúpa v starostlivosti o nich, akí sú oni vo svojej dôvere k Nemu a v dobročinnosti voči chudobným, že im odoprie to, čo ináč ľahko mohli očakávať z Jeho rúk. Avšak nebeský Otec, ktorý necháva slnko vychádzať na spravodlivých i nespravodlivých (Mt 5, 45) a dáva dážď dobrým i zlým, pomáha všetkým a dáva im život aj pokrm. Aj keď Boh udeľuje svoje požehnanie dobrým aj zlým, nemôže byť u neho pravidlom, aby dával viac pozemských majetkov dobrým a zlým menej. Naopak, často radšej ponecháva vyvolených a predurčených v chudobe (Jak 2, 5), pretože tým získavajú zásluhy a

odmenu, a tiež preto, že je málo tých, ktorí vedia užívať bohatstvo správne a ktorí ho môžu mať bez nezriadenej chtivosti. Môj Syn a ja sme sa ovšem nemuseli nijako obávať od tohto nebezpečenstva, ale On si prial zanechať ľuďom tento príklad, aby ich naučil tejto vede, ktorou sa získava život večný.

K a p i t o l a 24

Svätí pútnici, Ježiš, Mária a Jozef prišli do Egypta a po kratšom blúdení prišli do Heliopolisu, kde sa stali veľké zázraky

641. Ako som sa už predtým zmienila, v úteku vteleného Slova boli aj iné tajomstvá, ktoré smerovali k vyšším cieľom, než bol únik pred Herodesovým prenasledovaním. Útek do Egypta mal poskytnúť Dieťaťu Spasiteľovi príležitosť, aby navštívil tú zem a vykonal tam zázraky, o ktorých písali dávny proroci. Najmä Izaiáš o nich výslovne prorokoval, keď hovorí: „Hľa, Pán sa nesie na ľahkom oblaku a ide do Egypta; a trasú sa pred Ním bôžikovia Egypta, a Egyptu v hrudi roztápa sa srdce.“ (Iz 19, 1). Toto aj iné veci, obsiahnuté v tomto proroctve naplnili sa v dobe narodenia Krista Pána. Vynechám však čo sa netýka môjho predmetu a chcem povedať, že keď Ježiš, Mária a Jozef pokračovali na svojej púti spôsobom, aký vyššie popísaný, prišli konečne do obývanej časti Egypta. Prv však než prišli do Heliopolisu, kde sa chceli usadiť, anjeli podľa ustanovenia Najvyššieho viedli ich okľukami tak, aby prešli cez mnohé mestá, na ktorých si Boh prial pre dobro Egyptčanov vykonať zázraky. Tým sa stalo, že strávili na svojej ceste viac než päťdesiat dní a vzdialenosť, ktorú prešli z Betlehema, či z Jeruzalema, bola viac než dvesto líc čiže šesťstodeväťdesiat kilometrov, kdežto, keby išli priamou cestou, by nebolo treba také dlhé cestovanie.

642. Egypt bol veľmi oddaný modloslužbe a s ním spojenej poverčivosti. Aj malé dedinky tejto zeme boli plné modiel. Na mnohých miestach boli chrámy, ktorý prebývali zlý duchovia a obyvatelia diablami poučovaní zhromažďovali sa v tých chrámoch, aby v nich konali svoje obrady a prinášali obete na poctu diablom a títo Egyptanom na ich modlitby veštili a tak dosiahli úplnú nadvládu nad týmto naivným, poverčivým národom. Ponorení v týchto klamoch žili v takých bludoch a natoľko poddaní diablom, že iba silná ruka Pána (ktorým bolo vtelené Slovo) mohla vyslobodiť tento opustený ľud a vyslobodiť z moci Lucifera. Toto bolo ťažšie a nebezpečnejšie otroctvo, než v akom Egyptania držali ľud Izraelský (2 Mojžiš 1, 11). Aby sa dosiahlo vyslobodenie a osvetlenie tých, ktorí žili v krajine tieňa smrti (Lk 1, 79), aj aby mohli zazrieť to veľké svetlo, o ktorom píše Izaiáš (9, 2). Najvyšší ustanovil, aby Slnko spravodlivosti, Kristus (Mal 4, 2), krátko po svojom narodení sa ukázalo v Egypte v náručí svojej nanajvyššej šťastnej Matky a aby cestovalo a prechádzalo po tejto zemi a osvecovalo ju všade mocou svojho božského svetla.

643. Tak Dieťaťo Ježiš so svojou Matkou a svätým Jozefom prišli do obývaného kraja v Egypte. Božské Dieťaťo vchádzajúc do miest v náručí svojej Matky dvíhalo oči aj ruky k večnému Otcovi a prosilo za spásu ich obyvateľov, ktorí sa nachádzali v zajatí satana. A Syn Boží použil ihneď svoju zvrchovanú božskú moc a vyhnal diablov z modiel a vrhol ich do pekelných priepastí. Ako keď blesk vyšľahne z mrakov, tak rýchle vyrazili z modiel a zostúpili do najhlbších priepastí pekla (Lk 10, 18). V tom istom okamihu modly spadli na zem a roztrieštili sa, oltáre sa rozpadli na kusy a chrámy sa zrútili. Nebeská Pani vedela, prečo sa to deje, pretože spájala svoje modlitby s modlitbami svojho najsvätejšieho Syna, ako spolupôsobiteľka spasenia. Svätý Jozef tiež povedal, že je to dielo vteleného Slova a preto Ho zo svätým obdivom chválil a velebil. Diabli však, hoci cítili božskú moc, nevedeli odkiaľ táto moc vychádza.

644. Egyptský ľud žasol nad týmito nevysvetliteľnými udalosťami, hoci medzi vzdelanejšími už od doby, keď prorok Jeremiáš sa zdržoval v Egypte, sa rozprávalo, že má prísť židovský Kráľ zničiť chrámy aj modly. Jednoduchý ľud však o tomto proroctve nič nevedel a ani vzdelaní nevedeli, ako sa to stane a preto sa všetky zmocnila hrôza a zmätok. V tomto vzrušení a strachu niektorí premýšľali o týchto udalostiach a prišli k našej veľkej Pani a k svätému Jozefovi a v horlivosti, keď videli týchto cudzincov v meste, rozprávali im tiež o zborení svojich chrámov a roztriešení modiel.

Matka múdrosti použila túto príležitosť a začala ich vyvádzať z bludu, rozprávala im o pravom Bohu a učila ich, že On jediný je Stvoriteľom neba i zeme, že Jeho jediného majú ctiť a uznávať za Boha, že všetci ostatní bohovia sú falošnými bohmi, nie viac ako kus dreva, hliny alebo kovu, z ktorého sú zhotovení a nemajú ani oči, ani uši, ani žiadnu moc; že umelci, ktorí ich zhotovili, ako aj ktoríkoľvek človek ich môže podľa svojej vôle zničiť; veď každý človek je schopnejší, ušľachtilejší a mocnejší, než takí bohovia; že všetky, ktoré počuli o tých bohov boli odpovede klamajúcich a podvádzajúcich diablov, ktorí v nich boli a že diabol nemá žiadnu moc, pretože je iba jeden pravý Boh.

645. Nebeská Pani bola taká milá a láskavá vo svojich slovách a pritom taká plná života a sily, Jej zjav taký očarujúci a všetko Jej konanie bolo spojené s takými spasiteľnými účinkami, že povest' o príchode týchto cudzích Pútnikov sa rýchlo rozniesla po okolitých mestečkách a mnoho ľudí sa zhromaždilo, aby Ju videli a počuli. Okrem toho ešte mocné modlitby vteleného Slova spôsobili zmenu v srdciach, a rozpadnutie modiel spôsobilo rozruch ľuďom a prebúdzalo v ich mysliach poznávanie pravého Boha a ľútosť nad hriechmi bez toho, aby vedeli, odkiaľ a cez koho toto požehnanie dostávajú. Ježiš, Mária a Jozef prechádzali cez mnohé egyptské mestá a všade konali tieto a mnohé iné zázraky, vyhánali diablov nielen z modiel, ale aj z mnohých diablami posadených ľudí, uzdravili veľa ťažko a nebezpečne chorých, osvecovali srdcia tým, že ich učili pravdám života večného. Týmto a iným časnými dobrodeniami veľmi účinnými získaniu nevedomých, svetsky zmýšľajúcich ľudí mnohých pritiahli, aby počúvali Máriu a Jozefa a poučovali o dobrom, užitočnom živote všetkých.

646. Prišli Heliopolisu, ktorý leží smerom k Tebaide a niektorí ho nazývajú mestom ortuti. V tomto meste bolo mnoho modiel, v ktorých mocní, zlí duchovia. Jeden z nich prebýval v strome pri mestskej bráne; okolití obyvatelia začali ten strom uctievať pre jeho veľkosť a krásu a to bolo príležitosťou diablovi, aby si v ňom postavil trón. Keď sa vtelené Slovo priblížilo na dohľad k tomu stromu nielenže bol diabol zvrhnutý zo svojho trónu a zhodený do pekla, ale strom sa sklonil až k zemi, akoby sa radoval zo svojho šťastia, lebo aj neživé tvorstvo dosvedčovalo, aká tyranská je diabla vláda. Táto zázračná úcta stromov sa vyskytovala aj inde na tejto Kristovej púti, ale také prípady nie sú všetky zaznačené. Avšak pamiatka tejto udalosti ostala po stáročia, pretože ovocie a lístie tohto stromu vyliečilo mnohé choroby. O tomto zázraku sa niektorí spisovatelia zmieňujú, ako aj o iných mestách, ktoré navštívilo vtelené Slovo a Jeho Matka. (Nikefor 1, 10; c.31; Sozomen 1, 5; c. 20; Brocard II, c. 4). Na blízko Kaira je až do dneška tradičná studňa, z ktorej pre seba i pre svoje Dieťaťko nebeská Pani čerpala vodu na pitie a pre pranie prádla. Toto všetko sa zakladá na pravde a úcta k týmto divom a miestam doteraz žije, a to nielen medzi veriacimi, ktorí navštevujú sväté miesta, ale aj medzi neveriacimi, ktorí tam občas zrú Pán obdržia nejaké časné dobro pre svoj prospech. Neveriaci dostávajú občas isté dobrodenia, aby Pán bol nimi ospravedlnený alebo, aby pamiatka na oné zázraky bola zachovaná. Nie je však potrebné hovoriť o nich, pretože hlavné divy za pobytu Pána v Egypte boli vykonané v Heliopolise, ktoré nie bez mystického významu mestom slnka a teraz sa nazýva veľké Kairo.

647. Pri písaní o týchto divoch s údivom som sa pýtala veľkej Kráľovnej, ako mohla cestovať s Dieťaťkom cez tak mnohé cudzie provincie a mestá? Lebo sa mi zdalo, že tým veľmi predĺžila námahu a obtiaže svojej cesty. A naša Pani odvetila: „Nediv sa, že môj najsvätejší Syn a Ja sme išli tak ďaleko, aby sme získali duše, lebo keď sa jedná hoci len o jedinú dušu a keby inej cesty, ochotne by sme precestovali celý svet.“ Ak sa nám to zdá veľké, čo Ježiš a Mária vykonali pre spásu ľudí, je to preto, že nechápeme nesmiernosť ich lásky a práve tiež tak málo vieme splácať takú lásku.

648. V dôsledku týchto neobyčajných udalostí, keď tak mnoho diablov bolo novou neobyčajnou mocou vyhnané a zvrhnuté do pekla, Lucifer bol veľmi podráždený. Zúriac zlosťou vyšiel na svet, aby našiel príčinu takých neobyčajných udalostí. Prechádzal po celom Egypte, kde bolo tak veľa chrámov a oltárov s modlami poborených a keď prišiel do najväčšieho mesta Heliopolis, kde utrpelo jeho panstvo najväčšie straty s najväčším napätím sa snažil zistiť, akí ľudia tam bývajú. Nenašiel nič nové okrem toho, že najsvätejšia Mária prišla do tohto mesta. Dieťaťko Ježiša si nevšímal, považoval Ho len za obyčajné dieťa, ako sú iné toho veku, lebo nič podrobnejšie o ňom

nevedel. Ale pretože bol už mnohokrát porazený cnosťami a svätosťou panenskej Matky, zmocnilo sa ho nové zdesenie. Hoci považoval za veľmi bezvýznamnú pre také veľké skutky, predsa sa rozhodol Ju prenasledovať a popudil proti Nej svojich pomocníkov v zle.

649. Hneď sa vrátil do pekla a zvolal schôdzu kniežat temnosti, upovedomil ich o zničení chrámov a modiel v Egypte, títo diabli boli božskou mocou vyhnaní zo svojich príbytkov a vrhnutí do pekla s takou prudkosťou, zmätkom a mukami, že nemali možnosť pri svojom odchode zistiť osud svojich modiel a chrámov, ktoré museli opustiť. Keď im Lucifer o tom, čo sa stalo v Egypte a vyslovil obavy, že jeho vláda v Egypte je zničená, povedali im, že nemohol zistiť, alebo poznať, čo mohlo byť príčinou tejto skazy, pretože tam nenašiel nič iné než tú Ženu svoju nepriateľku (ako pekelný drak nazývajú najsvätejšiu Máriu); ale hoci vedel, že má neobyčajnú moc, predsa Ju nepovažoval za takú veľkú a žeby mohla toľko znamenať. Predsa však si prial, aby začali proti Nej nový boj, a že sa naň majú všetci pripraviť. Luciferovi stúpenci prehlásili, že ochotne poslúchnu a snažili sa utíšiť jeho zúfalú zlosť, sľubovali mu víťazstvo akoby ich sila bola taká veľká ako ich pýcha a namyslenosť (Iz 16, 6).

650. Z pekla sa vyrútilo mnoho légii diablov a prihnali k miestu, kde v tej dobe bola Kráľovná nebies. Pretože mali podozrenie, že Boh použil najsvätejšiu Máriu ako nástroj, ktorým spôsobil všetky ich straty v tej nešťastnej zemi, mysleli, že získajú dostatočnú náhradu za stratu svojho panstva, ak sa im podarí premôcť Ju. Boli však prekvapení, keď sa k Nej chceli priblížiť, aby začali svoje diabolské pokušenia, že sa k Nej nemohli priblížiť viac než na dvetisíc krokov od Nej, lebo ich držala božská moc, ktorá - ako poznávali - vychádzala zo samotnej nebeskej Panej. Hoci Lucifer aj celá nepriateľská banda snažili zo všetkých síl, boli bezmocnými ako silnými mučivými okovami spútaní a nemohli sa priblížiť k nepremožiteľnej Kráľovnej. Ona držiaca na rukách samého všemohúceho Boha pozorovala ich námahu. Keď tak Lucifer ďalej pokračoval vo svojich pokusoch bol zrazu i so svojími bandami a zlými duchmi zvrhnutý do pekelných priepasti. Táto porážka a zvrhnutie naplnili starého draka nesmiernymi mukami a úzkosťou, a pretože podobne sa mu stávalo už od Vtelenia, začal sa opäť obávať, či Mesiáš nie je na svete. Pretože však nič nevedel o tomto tajomstve a nakoľko očakával, že Mesiáš príde s veľkou slávou a vznešenosťou, ostal i ďalej v neistote a pochybnostiach a naplňovala ho mučivá zlosť a hnev. Zožierala ho túžba, aby zistil príčinu svojich múk a čím viac sa o to snažil, tým väčšia tma ho zahaľovala a tým menej mohol poznať toho pravú príčinu.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

651. Dcéra moja, veľká je a nadovšetko iné sa má ceniť útecha, ktorú dostávajú verní priatelia môjho najsvätejšieho Syna, keď so živou vierou a so zárukou budúcej blaženosti môžu slúžiť Pánovi všetkých pánov a Bohu všetkých bohov, ktorý jediný drží moc a vládu nad všetkým tvorstvom a ktorý víťazí a vládne nad svojimi nepriateľmi. Pocit takej záruky rozum oblažuje, pamäť oživuje, vôľu rozveseľuje a všetky schopnosti zbožnej duše prežívajú sladkosť z usťachtilej činnosti, lebo sú úplne unesení touto zvrchovanou dobrotou, svätosťou a nekonečnou mocou Pána, ktorá nepotrebuje nikoho mimo seba, ktorého vôľa riadi všetky stvorené veci (2 Mach 14, 35; Zjav 4, 11). Ó, aké tisícásobné požehnanie strácajú tvory, ktoré zabúdajú na svoje pravé šťastie, všetok čas svojho života i všetky svoje sily vynakladajú na starostlivosť o viditeľné veci, ženú sa za chvíľkovými rozkošami a hľadajú zdanlivé a klamné dobro tohoto sveta! Prajem si, dcéra moja, aby si sa s poznaním a svetlom, ktoré si dostala, vystríhala pred takým nebezpečenstvom a aby sa tvoj rozum a pamäť zamestnávali stále iba podstatnou súčnosťou Božou. Do tohoto nekonečného mora sa ponor a zanikni v ňom, neprestajne opakujúc: „Kto je ako Boh, náš Pán, ktorý prebýva na výsostiach a hľadá na ponížených na nebi i na zemi?“ (Ž 112, 5). Kto je ako On, všemohúci a nezávislý na nikom? Ktorý ponizuje pyšných a zvrháva tých ktorých zaslepený svet nazýva mocnými, ktorý zvíťazí nad diablom a zvrhuje ho do priepasti?

652. zdržuj sa častejšie a dlhšie na týchto pravdách, aby sa tvoje srdce tým viac rozšírilo a získalo viac moci nad nepriateľmi Najvyššieho a tvojimi; a prajem si, aby si čo možno najlepšie nasledovala mňa, radujúc sa z víťazstiev a triumfov Jeho mocnej ruky a snažiac sa mať podiel na tých víťazstvách, ktoré dosahuje nad tým krutým drakom. Žiaden stvorený jazyk, ani jazyk serafov nemôže vysloviť, čo cítila moja duša, keď som pozorovala, ako môj najsvätejší Syn koná také divy

proti svojim nepriateľom v prospech duší zaslepených a ustrašených svojimi bludmi a pre zvelebenie a česť Najvyššieho. V tejto radosti velebila som Pána a spoločne so svojím Synom som zložila nové hymny a chvály, ako Jeho Matka a Nevesta Ducha svätého. Ty si dcérou Cirkvi svätej a nevestou môjho najpožehnanejšieho Syna, obdarená Jeho milosťou: preto je spravodlivé, aby si horlila za dosiahnutie tejto slávy a cti pre Neho, videla usilovný boj proti jeho nepriateľom a za dobytie triumfov pre svojho Ženícha.

K a p i t o l a 25

V súhlase s vôľou Božou, Ježiš, Mária a Jozef sa usadili a prebývali blízko mesta Heliopolis a zariadili svoj každodenný život vo vyhnanstve

653. Ústne podanie, ktoré na mnohých miestach Egypta udržovalo v živej pamäti zázraky, ktoré spôsobilo vtelené Slovo, zapríčinili rozdielne názory medzi svätými a inými spisovateľmi ohľadne miesta, v ktorom bývali naši Vyhnanci za svojho pobytu v Egypte. Niektorí tvrdia, že bývali v tomto meste, druhí zase, že v inom. Všetci môžu mať pravdu a zhodovať sa so skutočnosťou, pretože každý z nich môže hovoriť o inej dobe pobytu našich Pútnikov, buď v Menfise, čiže egyptskom babylone, alebo Matarieh, pretože nenavštívili iba tieto miesta, ale aj mnohé iné. Čo sa mňa týka, bolo mi povedané, že prišli tými mestami a nakoniec prišli do Heliopolisu a tam sa usadili. Ich strážni anjeli im povedali Kráľovnej nebies a svätému Jozefovi, aby sa usadili v tomto meste, lebo okrem zrútenia chrámov a modiel, ktoré sa tam stalo tak, ako inde pri ich príchode, Pán ustanovil, aby sa tam vykonali ešte ďalšie zázraky, pre Jeho oslávenie a oslobodenie duší. A obyvatelia tohoto mesta (podľa šťastného osudu predpovedaného už v jeho pomenovaní ako „Mesto slnka“), mali vidieť Slnko spravodlivosti a milosti vychádzať a svietiť nad sebou. Svätý Jozef riadil sa pokynom anjelov a snažil sa kúpiť za vhodnú cenu nejaký domček v tom okolí; a Pán zariadil veci tak, že našiel chudobný, skromný, ale predsa pre obývanie vyhovujúci domček kúsok od mesta, čo bolo práve tak, ako si to Kráľovná nebies priala.

654. Keď našli toto obydlie blízko Heliopolisu, ubytovali sa v ňom. Akonáhle doň vstúpili nebeská Pani so svojím božským Synom a svätým Jozefom, naša presvätá Kráľovná padla na zem a v najhlbšej pokore pobožkala zem a vrúcne ďakovala Najvyššiemu za to, že im obstaral toto miesto na odpočinok po ich dlhej, namáhavej ceste. Ďakovala aj zemi aj živlom, že Ju znášala, pretože vo svojej neporovnateľnej pokore stále sa považovala za nehodnú akéhokoľvek dobrodenia. Kľaňala sa, ležiac tvárou na zemi, nezmeniteľnej milosti Božej a zasväcovala seba i všetko, čo sa malo na tomto mieste konať, Jeho cti a sláve. V duchu obetovala všetky svoje mocnosti a schopnosti, ponúkala sa prijímať ochotne a s radosťou všetky práce a námahy, ktorými v dobe vyhnanstva bude môcť Všemohúcemu poslúžiť, lebo ich vo svojej múdrosti predvídala a všetky s láskou prijímala. Pomocou svojej od Boha udelenej vedomosti považovala utrpenie za veľmi cenné; poznávala, ako vysoko cení utrpenie Božský tribunál a ako na ne pozerá Jej najsvätejší Syn, ako na bohatý poklad a dedičstvo. Keď vykonala tieto vznešené úkony zbožnosti, začala pokorne čistiť a robiť poriadok v malom, chudobnom domčeku. Nariadenie, ktoré k tej práci potrebovala, si požičala, Naši nebeskí cudzinci mali síce prístrešie pod štyrmi holými stenami, ale chýbalo im všetko ostatné, čo patrí k zachovaniu a pohodliu každodenného života. Pretože teraz bývali už v obývanej krajine, teraz prestala zázračná pomoc, rukami anjelov, ktorú dostávali na púšti, a Pán ich ponechal odkázaných iba na pomocný zdroj chudobných, totiž aby prosili o almužnu. Keď nedostatok dostúpil až tak ďaleko, že trpeli hlad svätý Jozef išiel, aby pre lásku k Bohu hľadal takú pomoc, čím dal chudobným príklad, aby si nesťažovali na svoj neblahý osud a nedostatok potrebných vecí a neostýchali sa ísť po žobraní. Veď Pán všetkého tvorstva tak skoro usúdil, aby sám upadol do takej biedy, že musel prosiť o almužnu, aby zachoval svoj život, ale tiež preto, aby mal príležitosť tie almužny stonásobne odplatiť.

655. Prvé tri dni po príchode svätej rodiny do Heliopolisu, práve tak ako na iných miestach v Egypte Kráľovná nebies nemala pre seba a pre svojho Jednorodeného Syna žiadnu inú potravu,

než čo vyprosil svätý Jozef. Keď potom svojou prácou začal zarábať nejaké peniaze, urobil pre Matku chudobné lôžko a pre Synáčika kolísku. Sám spával iba na holej zemi, lebo dom bol bez akéhokoľvek nábytku, kým sám nezhotovil najpotrebnejšie kusy zariadenia pre pohodlie všetkých troch. V súvislosti s tým nesmiem obísť mlčaním, že pri svojej krajnej chudobe a nedostatku najsvätejšia Mária a Jozef neľutovali za svojím domčekom v Nazarete a nezatúžili po moci svojich príbuzných a priateľov, ani po daroch kráľov, ktoré rozdali a ktoré by sa im teraz tak dobre boli zišli. Ich myseľ bola vzdialená od takých myšlienok; ani sa nesťažovali na svoj veľký nedostatok, strádanie a opustenosť; nespomínali na minulosť a neprípúšťali si starosti o budúcnosť. Znášali všetko s neobyčajnou vyrovnanosťou, radosťou a pokojom a odovzdávali sa vo všetkom božej Prozreteľnosti. Och, aké maličké sú naše neverné srdcia! Do akých trápnych starostí upadáme, keď vidíme, že nám hrozí chudoba a nedostatok! Hneď začneme spomínať, akú príležitosť sme prepásli, pri ktorej príhode sme to alebo ono premeškali alebo zanedbali, alebo keby sme boli urobili to alebo ono, boli by sme sa vyhli svojmu nešťastiu. Všetky také náreky sú márne a nerozumné, pretože nič nepomôžu, hoci by bolo dobré, keby sme sa neboli dopustili hriechu, za ktorý sme tak trestaný, my ich veľmi často ľutujeme kvôličasnej škode a nie pre vinu, ktorá je s hriechom spojená. Máme pošetilé a váhavé srdce a nechápeme preto duchovné veci, ktoré prispievajú k nášmu ospravedlneniu a vzrastu milosti (Lk 24, 25) a naproti tomu sme tomu plní pozemskej nerozvážnosti a prenáhlenosti, keď ide o časné záležitosti a starosti. Príklad našich Vyhnancov je v skutku vážnym napomenutím pre naše nízke pozemské zmýšľanie.

656. Najmúdrejšia Pani a jej snúbenec, opustení a zbavení všetkej pozemskej pomoci, s radosťou sa prispôsobili chudobe svojho malého obydli. Z troch izbietok, ktoré v ňom boli určili jednu za svätyňu či za chrám pre Dieťaťko Ježiša, o ktorú sa mala starať Jeho najčistejšia Matka; tam postavili kolísku a Jej holé lôžko, ktoré mohli zakryť až po niekoľkých dňoch s námahou a prácou Jej svätého snúbenca a láskavosťou niektorých zbožných žien. Druhá izbička bola určená za spálňu a modlitebňu svätého Jozefa. Tretia slúžila za dielňu, v ktorej vykonával svoje remeslo. Keď naša veľká Pani videla ich veľkú chudobu a veľké ťažkosti získať tesárske práce, rozhodla sa pomáhať svojmu snúbencovi pri zaobstarávaní živobytia prácou svojich rúk. A svoj úmysel tiež ihneď previedla, snažila sa získať nejaké šitie prostredníctvom zbožných žien, ktoré sa s Ňou zoznámili, privábené Jej skromnosťou a láskavosťou. Pretože všetko, čo mala na starosti, alebo čím sa zamestnávala, bolo dokonalé, čoskoro sa rozšírila povest o Jej zručnosti, tak Jej nikdy nechýbalo zamestnanie, ktorým prispievala k zlepšeniu živobytia svojho Syna, prvého Boha a človeka.

657. Aby bolo možné obstaráť nutné jedlo a šatstvo, zariadiť hoci iba chudobne domácnosť a zaplatiť bežné výdavky, bolo však nutné, aby naša Kráľovná venovala práci celý deň a iba v noci sa mohla venovať svojim duchovným cvičeniam, preložila na nočnú dobu, aby získala viac hodín vo dne pre ručné práce, lebo nechcela žiadať alebo očakávať zázračnú pomoc od Boha vo veciach, ktoré si mohla zaobstaráť sama zvýšenou pilnosťou a mimoriadnou prácou. My v takých prípadoch žiadame o zázračnú pomoc viac z pohodlia, než z potreby. Najmúdrejšia Kráľovná prosila večného Otca, aby obstaral pre Jej Syna to, čo potrebuje, ale pritom sama stále pracovala. Konala ako človek, ktorí nedôveruje sám sebe alebo svojim snahám, spájala modlitby so svojimi prácami, aby získala životné potreby tak, ako ostatní ľudia.

658. Malý Ježiško bol veľmi potešený múdrosťou svojej Matky a s jej odovzdanosťou do vôle božej pri takej veľkej chudobe a za Jej vernosť si prial obľahčiť Jej práce, ktoré vzala na seba. Jedného dňa k Nej prehovoril z kolísky a povedal Jej: „Matka moja, rád by som ti stanovil pravidlá pre tvoj denný život a práce.“ Okamžite nebeská Matka kľácala pri Ňom a povedala. „Moja najsladšia láska a Pane celej mojej bytosti, chválim a velebím Ťa za to, že si ráčil vyjsť v ústrety mojim tajným myšlienkam a túžbam; kiež by sa Ti ľúbilo riadiť moje kroky podľa Tvojej svätej vôle, usporiadať všetky moje práce podľa Tvojho priania a určiť mi všetky zamestnania podľa Tvojho božského zaľúbenia. A keď sa Tvoje Božstvo stalo telom a Tvoj Majestáť ráci sa postarať o moje túžby, hovor, Svetlo mojich očí, lebo služobníčka Tvoja počúva.“ Pán Jej odpovedal: „Moja najdrahšia Matka, od hodiny večernej (t. j. od deviatej) trochu si pospiš a odpočinieš. A od polnoci až do svitania môžeš sa zaoberať spolu so Mnou rozjímaním a budeme chváliť večného Otca. Potom priprav potrebné pokrmy pre seba a pre Jozefa a potom nakrmiš Mňa a drž ma v náručí až

do tretej (deviatej) hodiny, kedy ma odovzdáš do náručia svojho manžela, aby sa osviežil pri svojej dennej práci. Potom si odpočin až do toho času, keď sa mu má pripraviť jedlo a potom opäť pracuj. Pretože nemáš so sebou Písmo sväté, ktoré bývalo Tvojou útechou, môžeš s pomocou mojich svätých vedomostí rozjímať o náukách života večného, aby si ma mohla verne nasledovať. A stále sa modli k večnému Otcovi za hriešnikov.“

659. Podľa týchto životných pravidiel najsvätejšia Mária riadila všetky svoje skutky po celý čas pobytu v Egypte. Každý deň trikrát kojila dieťať Božie; nakoľko tým, že Jej určil rannú hodinu pre kojenie, nezakázal Jej koiť v iných dobách, v ktorých Ho kojila od Jeho narodenia. Kedykoľvek sa nebeská Matka v Jeho prítomnosti zapodievala nejakou prácou, vždy ju konala kľaciac na kolenách: a veľmi často sa stávalo, že počas svojich hovorov a konferencií, Kráľ v kolíske a Matka pri práci prespevovali mystické piesne chvály. Keby tieto piesne boli všetky napísané, bolo by ich viac, než je všetkých žalmov a hymien, ktoré používala svätá Cirkev a viac než všetky, ktoré vôbec boli napísané, pretože nie je možné pochybovať, že Boh sa zhováral s pôvodkyňou svojho človečenstva, svojou požehnanou Matkou, vznešenejším a podivuhodnejším spôsobom, než s Dávidom, Mojžišom, Máriou, Annou a so všetkými prorokmi a prorokynami. Tieto hymny nebeskú Matku stále naplňovali novými účinkami božstva a novými žiadosťami po spojení s Jeho nezmeniteľnou Bytosťou, lebo iba Ona jediná bola tým Fénixom, ktorý mohol byť obnovovaný v tomto plameni a kráľovským Orlom, ktorý mohol svojím pohľadom preniknúť nevýslovne svetlo a vzlietať k výšinám, kam sa žiaden tvor nemohol odvážiť zaletieť. Ona splnila úmysly, pre ktoré Slovo prijalo telo v Jej panenskom živote, pritiahla totiž a povzniesla rozumné tvory k Bohu. Pretože Ona bola jediný tvor, ktorý nekládol prekážky hriechom s jeho následkami, ani nezriadenými vášňami a žiadosťami a nemala žiadne k zemi tiahnuce sklony našej pozemskej prirodzenosti, preto sa vznášala hore ku svojmu Milovanému a Jeho vznešeným príbytkom a neodpočívala, kým nedosiahla svoj stred, ktorým bol Boh. Okrem toho Ona mala stále pred očami cestu svetla (Jn 16, 6), vtelené Slovo a všetky Jej túžby a náklonnosti sa zbíjali v nepremenlivej bytosti Najvyššieho; a preto s vrúcnou horlivosťou sa náhlila dopredu a radšej objímala svoj Cieľ, než aby k Nemu vzlietla, a žila viac svojej Lásky než sebe.

660. Niekedy tiež spalo Dieťať Božie pod bdelym dozorom svojej šťastnej a blaženej Matky, aby sa na ňom splnil výrok: „Ja spím, ale moje srdce bdie.“ (Veľp 5, 2), a pretože toto najsvätejšie Telo Jej Syna bolo Jej najčistejším zrkadlom, v ktorom videla a prenikala tajomstvá Jeho presvätej Duše a Jej činnosť (Múd 7, 16), videla sa v ňom znovu a znovu. Zvláštnym potešením pre nebeskú Paniu bolo, keď pozorovala najsvätejšiu Dušu svojho Syna, keď sa Jej zjavovala so všetkými svojimi hrdinskými úkonmi ako duša Pútnika, ale predsa Všeobsahovateľa, dobe, keď Jeho telesné schopnosti zmizli v krásnom detskom spánku a celé Jeho človečenstvo bolo podstatne spojené s Božstvom. Naš jazyk nie je v stave vysloviť tie sladké pocity a vzlety lásky a hrdinských úkonov Kráľovnej nebies pri takých príležitostiach a naše slová sú ďaleko od skutočnosti; ale keď sa nenájdu slová, tam nech viera a láska nahradia nedostatok.

661. Kedykoľvek si Matka Božia priala poskytnúť svätému Jozefovi potešenie podržať Dieťať Božie Ježiša povedala: „Synu a Pane môj, pohliadni na svojho verného služobníka Jozefa láskou Syna i Otca a poteš sa v čistote jeho milujúcej duše, ktorá je Tvojich očiach taká milá.“ A svätému Jozefovi povedala: „Snúbenec môj, príjmi do svojich rúk Pána, ktorý vo svojich rukách drží celý kus neba i zeme a ktorý ich stvoril jedine pre svoju dobrotu. Oddýchni si od práce v Tom. Ktorý je slávou všetkého stvorenia.“ Za tieto milosti svätý Jozef pokorne ďakoval a obyčajne sa spytoval svojej manželky, či môže Dieťať Božie pohľadiť. A povzbudení ňou to robieval a táto výsada mu dávala zabúdať na všetky ťažkosti svojej práce a robila mu ich ľahké a sladké. Kedykoľvek Mária a Jozef požívali jedlo vždy mali Dieťať Božie pri seba; pri podávaní pokrmu Kráľovná nebies Ho držala na rukách a požívajúc s veľkou skromnosťou pokrm poskytovala zároveň aj svojej najčistejšej duši sladší a výživnejší než telu, klaňala sa Mu a milovala Ho ako večného Boha, a hladkala Ho s nežnosťou Matky. Nie je možné predstaviť si pozornosť, ktorú venovala tejto dvojakej povinnosti: aby na jednej strane plnila povinnosť, ktorá Mu patrila ako od tvora Stvoriteľovi, pozerajúc Naň v Jeho Božstve ako na Syna večného Otca a Kráľa kráľov a Pána pánov, ako na Stvoriteľa a Zachovávateľa celého vesmíru a na druhej strane, aby mu venovala všetku pozornosť, aká Mu

patrila ako Dieťatku tým, že Mu slúžili a opatrovala Ho. Medzi týmito dvoma krajnosťami bola celá roznietená láskou a celá Jej bytosť horela hrdinskými úkonmi obdivu, chvály a lásky. O všetkom ostatnom čo títo dvaja manželia robili môžem iba povedať, že boli obdivovaní anjeli, a že dosiahli vrchol svätosti a božskej radosti.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

662. Dcéra moja, keď som prišla do Egypta, kde som nemala žiadnych príbuzných alebo priateľov, do zeme cudzieho náboženstva, v ktorej som nemohla poskytnúť domov, ochranu a pomoc môjmu Synovi, ktorého som tak veľmi milovala. Lahko teda môžeš pochopiť, aké utrpenia a obtiaže sme mali, ktoré Pán na nás dopustil. Nemôžeš však pochopiť, s akou trpezlivosťou som ich prijímala; ani anjeli nemôžu odhadnúť odmenu, akú som si zaslúžila od Najvyššieho láskou a odovzdanosťou, s akou som tie utrpenia a obtiaže znášala; tieto zásluhy boli oveľa väčšie, než by som získala rovnakou odovzdanosťou v najväčšom blahobyte. Je síce pravda, že som veľmi ľutovala svojho manžela, keď som ho videla v takej núdzi a nedostatku, ale súčasne som vlebila Pána za to, že bol schopný ich znášať. Prajem si, aby si ma v tejto ušľachtilej trpezlivosti a radosti ducha nasledovala, kedykoľvek ti Pán dá k tomu príležitosť, i aby si sa učila konať múdro vnútorne aj navonok, správne usporadúvať všetky svoje skutky i myšlienky a neprekážať im.

663. Keď chýbajú životné potreby tým, ktorých máš na starosti, vynasnaž sa ich primerane získať. A nestrácaj pokoj svojej mysle preto, ak musíš niekedy pre plnenie povinností obetovať svoj pokoj, najmä keď si pripomenieš, čo som tak často hovorievala: aby si nestrácala z mysle prítomnosť Pána, lebo s Jeho božským svetlom a milosťou budeš môcť vykonávať všetko. Čo je možné správnym spôsobom dosiahnuť ľudskou námahou, nemá sa očakávať, že to príde zázrakom; ani sa človek nesmie vyhýbať práci v nádeji na nadprirodzený zásah od Boha, lebo Pán milorád spolupôsobí iba s obyčajným a prirodzeným chodom stvorených vecí. Telesná práca slúži duši ako obeť na rozmnoženie zásluh, ktoré získa takou činnosťou. Rozumný človek môže pri práci chváliť Boha a klaňať sa Mu v duchu a v pravde (Jn 4, 23). Aby si mohla plniť túto povinnosť, riaď svoju činnosť podľa Jeho vôle, poraď sa ohľadne nej s Jeho vôľou, váž ju na váhe svätyne a upieraj svoju pozornosť na božské svetlo, ktoré Všemohúci udeľuje tvojej duši.

K a p i t o l a 26

O zázrakoch, ktoré dieťatko Ježiš, najsvätejšia Mária a Jozef vykonali v Heliopolise v Egypte

664. Prorok Izaiáš hovorí, že Hospodin vojde do Egypta na ľahkom oblaku, aby v tejto zemi konal zázraky. Izaiáš tým, že nazýva najčistejšiu Máriu (alebo ako sa iní domnievajú, človečenstvo, ktoré od Nej obdržal) oblakom, nepochybne chce poukázať na to, že Pán mal zúrodiť a zavlažiť neúrodnú pôdu srdc obyvateľov tej zeme, aby mohli ďalej prinášať ovocie svätosti a božského poznania. A to sa skutočne stalo, keď ten nebeský oblak zatienil túto zem, lebo sa v nej hneď začala šíriť viera v Boha a vyhladzovať modlárstvo; cesty života večného, ktoré až doteraz diabli udržiavali zavreté, sa začali otvárať. Toto všetko sa dialo v takej miere, že snáď nebola ani jediná provincia v tej zemi, v ktorej by pravý Boh ostal nepoznaný hneď, len čo tam prišlo vtelené Slovo. Hoci niektorí ľudia získali toto poznanie prostredníctvom stykov so Židmi, aké vtedy boli medzi tými dvoma národmi (4 Kr 17, 24), ale bolo medzi ľuďmi mnoho bludov; povery a uctievanie diabla sa miešali s tým poznaním, práve tak, ako to bolo u Babylončanov, ktorí kedysi prišli a usadili sa v Samárii. Keď však Slnko spravodlivosti začalo ožarovať Egypt a Mária, nanajvýš svätý, nepoškvrnený oblak, začala zatieňovať túto zem, stala sa taká úrodná vo svätosti a milosti, že po mnohé storočia vydávala hojnú úrodu. Dokazuje to ono množstvo svätcov, ktorí tam potom žili a tisíce pustovníkov, ktorí dokázali, že sa v tejto zemi zhromažďoval a vydával taký sladký med svätosti a kresťanskej dokonalosti.

665. Ako som povedala, Pán, aby zaistil toto požehnanie Egyptanom, ubytoval sa v meste Heliopolis, pretože bolo plné modiel, chrámov a diabolských oltárov, ktoré pri jeho príchode padli

do prachu s veľkým rachotom a hlukom, že celé mesto bolo vzbúrené a zmätené náhlosťou tohoto zosunu (Iz 19, 1). Ľudia behali vydesení a akoby boli pomätení; zvedavosť priviedla väčší počet mužov a žien k cudzincom, ktorí nedávno prišli a priali si hovoriť s veľkou Kráľovnou a so svätým Jozefom. Nebeská Matka, ktorá vedela o tajomných plánoch Božích, hovorila s veľkou múdrosťou, opatrnosťou a prívetivosťou priamo k ich srdciam. Títo ľudia veľmi obdivovali Jej neobyčajnú vľúdnosť a vznešené učenie, ktoré ich vyviedlo z ich bludov; a keď hneď uzdravila niektorých z ich chorých, to tým viac a rýchlejšie pôsobilo na ich upokojenie a povzbudenie. Povešť o tých zázrakoch sa rýchlo rozšírila a zakrátko sa dostavil veľký zástup ľudí, ktorí chceli vidieť nebeskú cudzinku. A najmúdrejšia Pani bola nútená poradiť sa so svojím najsvätejším Synom, ako sa má ďalej chovať k tomuto veľkému množstvu ľudí. Dieťaťko Božie povedalo, aby ich poučila o Bohu a naučila, ako Ho majú správne uctievať a nech ich napomenie, aby prestali žiť hriešnym životom. 666. V tomto úkone kázania Egyptanom a ich vyučovania, bola naša nebeská Kňazná nástrojom svojho najsvätejšieho Syna, Ktorý Jej slovám dával silu. Účinky týchto kázni a poučovaní boli také veľké, že by bolo potrebné veľa kníh, aby sa popísali tie divy a obrátenia duší, ktoré sa stali v dobe tých siedmych rokov ich pobytu v tejto provincii, lebo vo svojej službe bola Mária naplnená požehnaním sladkosti (Ž 20, 4). Kedykoľvek nebeská pani počúvala a odpovedala tým, ktorí k Nej prišli, držala na svojich rukách Dieťaťko Ježiša, darcu všetkých milostí, ktoré boli udeľované hriešnikom. Hovorila s každým podľa jeho schopností, aby mu to prospelo a naučil sa náukám o živote večnom. Osvetľovala ich v otázkach týkajúcich sa Božstva, aby pochopili, že nemôže byť viac bohov než jeden. Vysvetlila im niekoľko článkov o pravdách týkajúcich sa stvorenia a vykúpenia sveta. Vtíska im do mysli desatoro prikázaní, založených na prirodzenom zákone a ukázala im, akým spôsobom sa majú klaňať a vzdávať poctu pravému bohu a ako majú očakávať obrodienie ľudského pokolenia.

667. O diabloch im vysvetlila, akí sú to nepriatelia boha aj ľudí, ako hlboko udržiavali ľudí v bludoch uctievaním modiel a falošnými odpoveďami svojich veštieb, ako priviedli ľudí k páchaniu najväčších mrzkostí a potom ich tajne zvädzali tým, že v nich podnecovali nezriadené vášne. Hoci Kráľovná nebies bola taká čistá a nebolo v Nej nič, čo je nedokonalé, predsa pre oslavu Najvyššieho nepovažovala to pod svoju hodnosť, aby im hovorila o tých biednych, nečistých výstrednostiach, v ktorých sa Egypt topil. Tiež im oznámila, že Naprávateľ tých mnohých nerestí, ktorý - ako je napísané - má premôcť diablov, už prišiel na svet; ovšem, že im nepovedala, že Ho drží v náručí. Aby jej učenie ochotnejšie prijímali, a aby pravda bola tým zrejmejšia, potvrdzovala svoje slová veľkými zázrakmi a uzdravovala všetky druhy ľudí, ktorí boli chorí alebo diablami posadení, a ktorí k nej prichádzali zo všetkých častí tej zeme. Niekoľkokrát naša Kráľovná išla tiež do nemocnice a udelila chorým obdivuhodné požehnania. Všade tešila zarmútených a prinášala úľavu trpiacim a nešťastným, všetkých získavala nežnou láskavosťou a dobrotivosťou a napomínala ich s vľúdnou horlivosťou.

668. Pri uzdravovaní chorých a poranených nebeská Pani kolísala medzi dvoma rôznymi pocitmi: medzi láskou, ktorá Ju pobádala obslúžiť ranených svojimi rukami a medzi cudnosťou, ktorá Jej bránila niekoho sa dotýkať. Aby teda mohla zachovať všetku slušnosť, Jej najsvätejší Syn Jej dal moc uzdravovať ľudí púhym slovom a dobrými radami; ženy však mohla uzdravovať dotykom svojich rúk a očistením ich rán. Ďalej zachovávala stále tento spôsob jednania a vzala na seba ako povinnosť matky, tak aj ošetrovateľky chorých. Ako budem ďalej hovoriť, po dvoch rokoch pobytu v tom mieste, svätý Jozef tiež začal uzdravovať chorých, zatiaľ čo nedostihnuteľná láska Kráľovnej zaoberala sa najmä uzdravovaním žien. Hoci sama bola obdarená takou nepoškvrnenou čistotou a nemala nemoci ani bolesti, predsa neváhala ošetrovať ich hnisajúce vredy a svojimi rukami prikladať obklady a obväzy. To všetko robila s takým nežným súcitom, akoby sama niesla ich nešťastie. Niekedy sa stalo, keď chcela poskytnúť úľavu a uzdraviť úbožiaka, požiadala svojho Syna o dovoľenie, aby Ho mohla uložiť do kolísky, čím umožnila Pánovi chudobných pozorovať iný spôsob láskavej dobrotivosti tejto pokornej Panej. Avšak pri všetkom tomto zamestnaní a uzdravovaní (musím s obdivom povedať) táto najskromnejšia a najčistejšia Pani nikdy nepohliadla na tvár muža alebo ženy. I keď bola rana na tvári, jej skromnosť bola taká vynikajúca, že by nikdy nemohla poznať niektorého zo svojich pacientov podľa ľahov tváre, keby nebola poznávala

všetkých ľudí iným, vnútorným spôsobom.

669. Pre prílišnú horúčavu, aká v Egypte prevláda a v dôsledku mnohých neporiadkov, ktoré bujneli medzi ľuďom, boli medzi Egypťanmi rozšírené rôzne ťažké telesné i duševné choroby. Za tie roky, keď tam bola svätá Rodina, zúril v Heliopolise a jeho okolí zhubný mor. Pre tú príčinu a v dôsledku povesti o ich obdivuhodných skutkoch, mnohí ľudia k nim prichádzali zo všetkých častí tej zeme a vracali sa domov uzdravení na tele i na duši. Aby milosť Pána mohla tiecť hojnejšie, aj aby Jeho najláskavejšej Matke bola poskytnutá pomoc v službách milosrdenstva, Boh na žiadosť nebeskej Panej určil svätého Jozefa za Jej pomocníka pri vyučovaní a pri uzdravovaní chorých. Pre ten účel ho obdaril svetlom a mocou uzdravovať. Presvätá Mária začala túto pomoc užívať v treťom roku ich pobytu v Egypte; svätý Jozef obyčajne vyučoval a uzdravoval mužov, zatiaľ čo blahoslavená Pani venovala pozornosť ženám. Výsledok ich práce pre ľudské duše bol neuveriteľný; lebo neprestajná dobročinnosť a milostiplné účinky ich slov priťahovali všetkých k našej Kráľovnej a Jej skromnosť a svätosť naplňovali všetkých oddanou láskou. Ľudia Jej ponúkali mnoho darov a veľké majetky so žiadosťou, aby ich používala, Ona však pre seba neprijala nič, ani si z toho nič neodložila pre svoju potrebu, lebo si stále pre svoje potrebu obstarávala prácou svojich rúk a zárobkom svätého Jozefa. Keď niečo ponúkli blahoslavenej Panej, čo sa jej zdalo užitočné a vhodné pre pomoc chudobným a núdnym, prijala to iba na ten účel. Iba s tým súhlasom vyhovel zbožnému, láskavému naliehaniu zbožných osôb. A aj v takých prípadoch často im za to dala nejaký výrobok svojich rúk. Z toho, čo so tu uviedla, môžeme si urobiť akúsi predstavu, aké veľké a mnoho zázrakov vykonala svätá Rodina počas siedmich rokov pobytu v Egypte a v Heliopolise. Nie je možné vypočítavať a popisovať ich všetky.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

670. Dcéra moja, žasneš nad skutkami milosrdenstva, ktoré som konala v Egypte, keď som uzdravovala chorých z ich chorôb a pomáhala chudobným v ich potrebách, aby som im uľavila telesne aj duševne. Aby si bola v stave pochopiť, ako sa to všetko zhodovalo s mojou láskou ku skromnosti a samote, musíš uvážiť tú nesmiernu lásku, ktorá nútila môjho najsvätejšieho Syna, aby hneď po svojom narodení náhlil sa na pomoc tomuto ľudu a v túžbe po jeho spasení vylial naň svoju nekonečnú lásku. Túto lásku udelil tiež mne a urobil ma tak nástrojom svojej moci, lebo ináč by som sa nebola odvážila na taký veľký podnik. Vždy som síce dávala prednosť zdržanlivosti v reči alebo v stykoch s inými, ale vo všetkom ma viedla vôľa môjho Syna a Pána. Od teba, priateľka moja, žiadam, aby si pracovala pre spásu svojich blízkych tým, že ma budeš napodobňovať, snažiac sa nasledovať ma v dokonalosti a akosti práce. Nemusíš vyhľadávať príležitosti, lebo Pán sám ti ich pošle. Predsa však za niektorých zvláštnych okolností môžeš poznať, že by bolo správne ponúknuť sa k službám. Ale snaž sa používať svoj vplyv na všetkých; uč a napomínaj ich podľa svojho poznania; ale neodvažuj sa brať na seba úrad učiteľky, snaž sa iba potešiť a poľutovať svojich blízkych v ich súženíach a s veľkou zdržanlivosťou, pokorou a láskou povzbudzuj ich k trepezlivosti.

671. Čo sa týka tvojich podriadených, napomínaj, karhaj, riad' a ved' ich k väčšej a väčšej dokonalosti v cnostiach a k plneniu božských prianí. Lebo Boh chce, aby si okrem snahy o svoje zdokonalenie pokladala za najdôležitejšie podľa svojej moci a milosti, ktorú si obdržala, povzbudzovať a učiť tie, ktoré boli zverené tvojej starostlivosti. Modli sa bez prestania za tých, s ktorými nemôžeš hovoriť a tým rozšíriš svoju lásku na všetkých ľuďoch. Pretože nemôžeš vychádzať z kláštora a ošetrovať chorých, vynahraď to starostlivosťou o tie, ktoré žijú s tebou, osobne im horlivo slúž vo všetkom, čo sa týka ich pohodlia a potrieb. Nemysli si, že táto služba je pre teba nízka, pretože si predstavená, lebo práve preto musíš konať ako matka a ukazovať o všetky láskavú starostlivosť a tiež v iných veciach sa musíš považovať za nižšiu od ostatných. Pretože svet obyčajne prenecháva starostlivosť o chorých ľuďoch chudobným a opovrhovaným, iba preto, že nepozná vysokú cenu tejto služby, preto i ja tiež ustanovujem teba, ako chudobnú a zo všetkých najposlednejšiu, do úradu ošetrovateľky chorých, aby si ma v tom mohla nasledovať.

**Herodes vydal rozkaz povraždiť nemluvniatka; najsvätejšia Mária o tom vedela:
svätého Jána ukryli príbuzní**

672. Teraz nechajme Dieťať atko Ježiša, najsvätejšiu Máriu a svätého Jozefa pri ich práci posväcovania Egypta svojou požehnanou prítomnosťou a vráťme sa do Júdska, ktoré ich prítomnosti nebolo hodné. Tak porozumenie diabolské, ľstivé a pokrytecké jednanie Herodesa. Tento bezbožný kráľ čakal na posolstvo od troch kráľov o novo narodenom Kráľovi židovskom a bol pripravený neľudsky Ho usmrtiť. Istý čas spoliehal na svoju ľstivosť, ale konečne jeho nedočkavosť ho pohla k vyšetrovaniu. Keď sa potom dozvedel, ako dlho traja králi sa zdržali v Betleheme, že odišli z Palestíny inou cestou a aké udalosti sa odohrali v chráme, poznal, že jeho plány boli zmarené. Opäť sa radil s niektorými znalcami Zákona a pretože ich výklad Písom o Betleheme a udalosti v Betleheme sa zhodovali s jeho podozrením, nariadil prísne pátranie po našej Kráľovnej, jej Dieťatku o svätom Jozefovi. Pán však, ktorý rozkázal, aby utiekli z Jeruzalema v noci, skryl ich tiež na ich ceste, takže nebol nik, kto by o tom niečo vedel alebo mohol nájsť stopu ich úteku. Herodesovi sluhovia nemohli ich nájsť ani sa o nich nič dozvedieť, po svojom návrate oznámili, že takého muža, ženu a dieťa nenašli v celej zemi.

673. Herodes sa preto náramne rozhneval (Mt 2, 16) a tým viac sa obával. Márne hľadal nejaké prostriedky, aby zamedzil zlu, ktoré mu hrozilo od Kráľa - súpera. Avšak diabol, ktorý dobre vedel, že Herodes je schopný každého zla, vzbudil v jeho srdci hroznú myšlienku, aby použil svoju kráľovskú moc a dal v Betleheme a okolí povraždiť všetky deti do dvoch rokov. Takým spôsobom iste bude zavraždený aj nedávno narodený Kráľ židovský. Tyran Herodes bol veľmi spokojný s tým plánom, aký doteraz nevymyslel ani najväčší barbar a hneď sa rozhodol o jeho prevedení, bez odporu a hrôzy, akú to obyčajne vyvoláva u iných rozumných bytostí. Keď pre svoje uspokojenie preštudoval svoj plán pomsty, poslal trochu vojska do toho kraja a súkromne oznámil niektorým svojim dôvernejším dôstojníkom, aby pod ťažkými pokutami rozkázali vojakom povraždiť v Betleheme a okolí všetky deti do veku dvoch rokov. Herodesov rozkaz bol vykonaný a celá zem bola naplnená zmätkom, nárekom a slzami rodičov a iných príbuzných nevinných obetí, ktoré boli tak odsúdené bez možnosti odporu alebo obrany.

674. Tento Herodesov rozkaz bol vydaný šesť mesiacov po narodení Spasiteľa. Keď ho začali prevádzať, naša veľká Kráľovná práve držala svojho božského Syna v náručí, pohrúžená do pozorovania Jeho najsvätejšej duše. Pozerajúc do nej ako do čistého zrkadla, videla všetko, čo sa odohrávalo v Betleheme jasnejšie, než keby tam bola osobne prítomná a počula nárek detí aj rodičov. Videla tiež, že Jej Syn sa modlil k svojmu večnému Otcovi za rodičov týchto neviniatok, že Mu obetoval zavraždené dietky ako prvé ovocie svojej vlastnej smrti a tiež H žiadal, aby im bolo udelené užívanie rozumu, aby sa stali dobrovoľnou obeťou pre svojho Vykupiteľa a prijali svoju smrť pre Jeho oslavu. Tak mu bolo umožnené odmeniť ich mučeníckou korunou za to, čo vytrpeli. Večný Otec to všetko splnil; a pretože to Kráľovná vo svojom jednorodenom Synovi poznala, spojila sa s Ním v modlitbách i obetiach. Tiež ľutovala rodičov týchto malých mučeníkov v ich srdcervúcom plači a zármutku pre svojich synov. Ona v pravde bola prvá a skutočná Ráchel, plačúca pre betlehemske dietky (Jer 31, 15) a nebola žiadna matka, ktorá by sa pre ne natoľko zarmucovala ako Ona, pretože žiadna im nemohla byť takou Matkou, aká bola najsvätejšia Matka Božia.

675. Vtedy ešte nevedela, čo urobila svätá Alžbeta pre záchranu svojho syna Jána, konajúc podľa varovania anjela, ktorého jej poslala samotná Kráľovná, ako sme uviedli v dvadsiatej druhej kapitole tejto knihy. Hoci pomocou božského osvietenia nepochybovala, že sa splnia všetky tajomstvá, ktoré oznala o Predchodcovi, predsa nemala istotu ohľadne ťažkostí a starostí spôsobených svätej Alžbete a jej synovi, a akým spôsobom unikli pred Herodesovou krutosťou. Nežná Matička neodvážila sa pýtať na to svojho božského Syna pre opatrnosť a úctu, akú vždy zachovávala ohľadne takých zjavení, lebo vo svojej pokore a trepezlivosti považovala sa za nehodnú a za prach pred tvárou Pána. Všemohúci si však všimol Jej zbožnú a súcitnú túžbu a oznámil Jej, že Zachariáš, otec svätého Jána, zomrel o štyri mesiace po Ježišovom narodení a asi tri mesiace potom,

keď svätá Rodina opustila Jeruzalem. Ovdovená svätá Alžbeta mala teraz iba svojho syna Jána, s ktorým trávila dni svojho vdovstva na osamelom, odľahlom mieste. Hneď po oznámení, ktoré jej priniesol anjel a poznajúc krutú Herodesovu povahu, rozhodla sa utiecť s dieťaťom na púšť a žila tam radšej medzi divokými šelmami, než v nebezpečenstve dosahu Herodesa. Toto rozhodnutie previedla so schválením Najvyššieho a vedená Jeho vnuknutím žila teraz skrytá v skalnej úžľabine, a či rozsadline, kde iba s veľkými ťažkosťami si obstarávala živobytie pre seba a pre svojho syna.

676. Nebeská Pani vedela tiež, že svätá Alžbeta po troch rokoch toho osamelého života zomrela v Pánovi a že svätý Ján ostal na púšti a začal žiť anjelský život, a že nemal svoju samotu opustiť, kým mu Všemohúci neoznámí, aby začal hlásať pokánia ako Jeho Predchodca. Tieto posvätné tajomstvá zjavilo dieťaťo Ježiš svojej najsvätejšej Matke s mnohými inými hlbokými požehnaniami, ktoré udelilo svätej Alžbete a jej synovi na púšti. Toto všetko videla najsvätejšia Matka rovnako, ako videla vraždenie neviniatok. Toto všetku Ju naplňovalo radosťou a súcitom; radosťou preto, že videla svätého Jána a jeho matku v bezpečím súcitom pre obtiaže, ktorým boli na púšti vystavení. Ihneď prosila svojho najsvätejšieho Syna o dovoľenie, aby sa smela starať o Alžbetu a jej syna. Od tej doby často posielala svojich svätých anjelov, aby ich s dovoľením Pána navštívili a ich prostredníctvom svätej Alžbete a svätému Jánovi tiež posielala potraviny, ktorými jej poskytovala lepšie pokrmy než boli tie, ktoré mohli nájsť okolo svojho divokého obydľia. Nebeská pani prostredníctvom týchto anjelských poslov udržovala stále spojenie so svojimi príbuznými po celú dobu svojho pobytu v Egypte. Keď sa Alžbete priblížila posledná hodina, Mária poslala veľký počet anjelov, aby boli nápomocní jej a aj jej dieťaťu, ktoré malo štyri roky. Anjeli pomohli tiež svätému Jánovi pochovať jeho matku na púšti. Potom mu Kráľovná nebies posielala každý deň potravu, kým nedosiahol dostatočný vek, aby si sám zaobstarával živobytie svojou prácou a námahou, zbieraním bylín, korenkov a lesného medu (Mk 1, 6), čím sa potom živil a žil neobyčajne zdržanlivo, ako budem neskoršie rozprávať.

677. Žiaden ľudský jazyk nemôže povedať, ani žiaden rozum pochopiť, aké nesmierne zásluhy a aký vzrast vo svätosti si nahromadila najsvätejšia Mária týmito ustavične konanými skutkami; lebo pri všetkom si počínala s múdrosťou a opatrnosťou viac než anjelskou. Veľkým obdivom Ju naplnilo a povzbudilo k láske a chvále Všemohúceho keď videla, ako na prímluvu a jej Syna za sväté Nemluvniatka, jeho Prozreteľnosť sa ukázala voči nim taká štedrá. Poznala tak, ako keby bola prítomná, veľký počet tých detí, ktoré boli zavraždené, že žiadne nemalo viac ako dva roky, a pretože niektoré deti mali iba osem dní, dva mesiace, alebo šesť mesiacov. Žiadne z nich neužívalo rozum, ale na prosbu Jej Syna a Jej obdržali vysoké poznanie o bytosti Božej, dokonalú lásku, vieru a nádej, s ktorými konali hrdinské úkony viery, klaňania a lásky k Bohu, úcty a súcitu ku svojim rodičom. Prosili za svojich rodičov a ako odmenu za svoje utrpenie dosiahli pre nich svetlo a milosť pre pokrok v duchovných veciach. Ochotne sa podrobili umučeniu, hoci mali iba taký útlý vek, čo ich utrpenie veľmi zvýšilo a v dôsledku toho tiež rozmnožili ich zásluhy. Mnoho anjelov im pomáhalo a odnášali ich duše do predpekia, čiže do lona Abrahámovho. Svojím príchodom veľmi potešili dávnych svätcov a upevnili ich v nádeji na skoré vyslobodenie. Toto všetko dosiahli modlitby božského Dieťaťa a Jeho Matky. Keď videla všetky tieto divy, bola rozpálená žiarou vrúcnosti a zvolala: „Dietky, chváľte Pána!“ a spojila sa s nimi v chválení Pôvodcu týchto vznešených skutkov, tak hodných Jeho dobroty a všemohúcnosti. Mária sama ich náležito poznávala a oceňovala. Bola úzko spojená so samým Bohom a dosiahla dokonale ten stupeň pokory, ktorý je potrebný k takému oceneniu; lebo hoci bola Matka nevinnosti, čistoty a svätosti, pokovala sa viac než všetci tvorovia so všetkými svojimi hriechmi, budú kedy b stave poznať, ako by sa mali pokorovať. Najsvätejšia Mária jediná zo všetkých tvorov dosiahla zvláštny stupeň pokory špeciálnej pre ňu samotnú, ktorá sa úplne vyrovnala veľkosti požehnaní a darov, ktoré obdržali všetci ostatní tvorovia, lebo iba ona sama náležito poznávala, aké nedostatočné je to, čím sa tvor môže odplatiť za všetky požehnania, ktoré mu plynú z bezmedznej lásky Božej. Vediať, že bez tejto pokory žiaden skutok tvorom vykonaný nie je hodný boha, dosiahla Mária vrchol všetkej dokonalosti tým, že vedela všetky svoje skutky konať tak, aby boli prejavom vďačnosti za obdržané dobrodenia.

678. Na konci tejto kapitoly prajem si upozorniť na to, že o tých veciach, ktoré popisujem, majú

svätých Otcovia a spisovatelia veľmi rôzne názory, ako napríklad čo sa týka doby zavraždenia Neviniatok, alebo či tiež novonarodené dieťa alebo ktoré boli iba niekoľko dní staré, boli tiež zahrnuté medzi zavraždenými, alebo o iných neistých bodoch, o ktorých sa nebudem zmieňovať, pretože sem nepatria. Ja píšem iba to, čo sa mi ukazuje alebo diktuje, alebo na čo sa z poslušnosti musím pýtať, aby popis bol jasnejší. Nestačí jednoducho spochybňovať to, o čom píšem, lebo hneď na začiatku som povedala, že Pán si praje, aby celé dielo bolo bez púhych názorov, a neobsahovalo nič iné, než čo sa mi božským svetlom oznámi. Rozhodnutie, či to, čo píšem sa zhoduje s Písmom svätým, alebo či je to vhodné pre vznešenosť môjho predmetu, alebo či líčenie udalostí má správny postup alebo spojenie, to všetko ponechávam na rozhodnutie svojim učiteľom a predstaveným a úsudku múdrych, zbožných osôb. Rôznosť názorov o týchto veciach medzi spisovateľmi je skoro nevyhnutná, pretože sa riadia rôznymi autormi a každý sa riadi podľa tých starých autorov, ktorí ho najlepšie uspokojujú. Ale mnohí z tých starých autorov (okrem prípadov uvedených v kanonických spisoch) spoliehajú iba na domnelé alebo pochybné pramene. Ja ako obyčajná žena nemôžem sa však púšťať do takých diskusií.

Poučenie, ktoré mi dala Kráľovná nebies, najsvätejšia Mária

679. Dcéra moja, prajem si, aby si sa poučila z toho, čo si napísala, najmä z toho zármutku a odporu, s akým si tento úkol vykonala. Tvoj zármutok je odôvodnený, keď vidíš, ako taký ušľachtilý tvor, ako je človek stvorený na obraz a podobu Božiu, obdarený božskými vlastnosťami a mocou poznávať, milovať, vidieť a požívať Boha večne, môže tak hlboko klesnúť a poškvŕniť sa takým brutálnym skutkom ako je preliatie krvi nevinných, ktorí nemôžu nikomu ublížiť. To by ťa malo pohnúť k plaču nad záhubou tak mnohých duší, najmä v tej dobe, v ktorej žiješ, keď tá istá túžba po vláde, ktorá popudila Herodesa, roznieť takú veľkú nenávisť a také nepriateľstvo medzi dieťatami Cirkvi, ktoré je príčinou skazy nesčíselných duší a straty drahocennej krvi môjho najsvätejšieho Syna, preliatej za spásu ľudí. Nad touto stratou horko plač.

680. Nech ti je tiež výstrahou, čo si videla na iných; premýšľaj o účinkoch vášni, keď ich necháme vojsť do srdca; lebo akonáhle raz ovládnu srdce, buď ho udusia v žiadostiach ak dosiahnu úspech, alebo sa zožierajú hnevom, ak narazia na odpor. Boj sa, dcéra moja, tohoto nebezpečenstva, nielen pre jeho následky, aké si videla na ctižiadostivom Herodesovi, ale tiež pre to, čo vidíš každú hodinu na iných osobách. Maj sa na pozore, aby si sa nenechala ovládať ničím, aj keby to bolo sebemenšie, lebo na založenie veľkého požiaru stačí maličká iskrička. Často som ti už opakovala túto výstrahu a budem ju aj naďalej opakovať, lebo najťažšia vec, ktorá prekáža cvičeniu sa v cnosti je odumrieť všetkému, čo lahodí zmyslom. Nemôžeš sa stať vhodným nástrojom v rukách Pána, takým, akým si ťa praje mať, ak si neočistíš schopnosti od predstáv všetkých tvorov tak, aby nenašli prístup do tvojich žiadostí. Prajem si, aby ti bolo neúprosným zákonom, že všetky veci, okrem Boha, Jeho anjelov a svätých, budú pre teba akoby nebolo. Boh, anjeli a svätí majú byť tvojím jediným majetkom; preto ti Pán otvoril svoje tajomstvá, vyznamenáva ťa svojou dôvernosťou a zdieľnosťou, aby si nežila ani si nepriali žiť bez Pána.

K a p i t o l a 28

Dieťaťko Ježiš vo veku jedného roka hovorí k svätému Jozefovi a žiada svoju Matku, aby Ho obliekla a nechala chodiť. Začína oslavovať deň svojho vtelenia a narodenia

681. Pri jednom rozhovore Márie s Jozefom o tajomstvách Pána, dieťaťko Ježiš, keď už dosiahol vek jedného roka, rozhodlo sa prerušiť už mlčanie a prehovoriť zreteľnými slovami k svätému Jozefovi, ktorý tak verne plnil povinnosti pestúna. Ako som sa už predtým zmienila v desiatej kapitole, so svojou Matkou hovorieval už od svojho narodenia. Títo dvaja svätí manželia hovorili spolu o nekonečnej bytosti Božej, o jeho добрote a prevelikej láske, ktorá Ho pohla poslať na svet svojho jednorodeného Syna, zaodiať Ho ľudskou podobou, aby mohol s ľuďmi obcovať a trpieť tresty ich pokazenej prirodzenosti. Svätý Jozef bol zahĺbený do obdivovania skutkov Pána a rozpálenými citmi vďačnosti a velebenia Pána. Túto príležitosť použilo božské Dieťaťko,

spočívajúce na rukách svojej matky ako na tróne múdrosti a zrozumiteľne začalo hovoriť k svätému Jozefovi nasledovne; „Otče môj, ja som prišiel z neba na túto zem, aby som bol svetlom sveta a vyviedol ho z tmy hriechu; aby som hľadal a poznal svoje ovečky ako dobrý Pastier, aby som im dal pokrm života večného, učil ich ceste do neba a otvoril jeho brány, ktoré ich hriechy zavreli. Prajem si, aby ste vy obidvaja boli dietkami Svetla, ktoré máte tak blizučko.“

682. Tieto slová dieťaťa Ježiša, plného božského života, naplnili srdce patriarchu svätého Jozefa novou láskou, úctou a radosťou. V najhlbšej pokore padol pred božským Dieťaťom na kolena a ďakoval Mu za to, že prvým slovom, ktoré k nemu prehovorilo nazval ho „otcom“. So slzami prosil pána, aby ho osvietil a urobil schopným dokonale plniť Jeho najsvätejšiu vôľu, aby ho naučil byť vďačným za tie preveľké dobrodenia, ktoré dostáva z Jeho preštedrých rúk. Rodičia, ktorí svoje detky milujú, sú veľmi potešení a hrdí, že ich detky javia znaky veľkej múdrosti a cnosti; ba i keď to nie je tak, sú obyčajne naklonení vychlaňovať ich detské vystráhanie a výroky, lebo to všetko pochádza z ich nežnej lásky k svojmu malému dieťaťu. Hoci svätý Jozef nebol prirodzeným otcom, ale iba pestúnom Ježiška, jeho láska k Nemu ďaleko presahovala všetku lásku rodičov k deťom, pretože v ňom milosť alebo aj prirodzená láska boli mocnejšie, než u iných, ba silnejšie než všetkých rodičov dohromady. Preto musíme radosť jeho duše merať jeho láskou a oceňovaním toho, že je pestúnom dieťaťa Ježiša, lebo súčasne počul, že Syn večnému otca nazval ho svojím otcom a videl Ho takého krásneho v milosti, keď počúval tak vysokú múdrosť a vedomosti Dieťaťa.

683. Po celý prvý rok nežná Matka zavinovala dieťaťko božie do šatočiek a iných prikrývk, do akých sa detky obyčajne zavinujú, lebo On si neprial líšiť sa od ostatných a prial si znášať dôkazy svojho pravého človečenstva a lásky k ľudstvu, znášajúc tieto nepohodlia, ktoré sa od Neho ani nežiadali. Najmúdrejšia Matka, predpokladajúc, že teraz už nastal čas, aby bol zbavený plienok a postavený na nohy, kľakla pred Dieťaťko ležiace v kolíske a povedala: „Syn môj a najsladšia láska mojej duše, Pane môj, ja ako Tvoja otrokyňa chcem čo najlepšie plniť Tvoje priania. Ó, svetlo mojich očí, bol si dlho spútaný plienkami a tým si ukázal nemiernosť svojej lásky k ľuďom; teraz je už čas pre zmenu tohoto spôsobu lásky. Povedz mi, Pane môj, čo mám urobiť, aby som Ťa postavila na nôžky?“

684. „Matka moja,“ odpovedalo dieťaťko Ježiš, „pre lásku, akú máš k ľuďom, ktorých som stvoril a prišiel vykúpiť, plienky môjho detstva sa mi nezdali obťažné, lebo keď vyrastiem, budem spútaný a vydajú ma mojim nepriateľom, aby ma usmrtili (Mt 20, 18). Keď toto očakávanie je mi sladké pre lásku k môjmu Otcovi (Žid 10, 7), všetko ostatné je mi dozaista ľahké. Prajem si mať iba jedno rúcho po celý svoj život, lebo si nežiadam nič viac, než čo stačí pre moje zaodiatie. Hoci nechávam ich všetky ľuďom, aby mi tým viac dlhovali, aj aby som tým naučil, aby podľa môjho príkladu a z lásky ku mne pohrdli všetkým a odmietali všetko. Čo je pre tento život prebytočné. Obleč mi, Matka moja obyčajnú tuniku, skromnej farby. Iba tú budem nosiť a tá so mnou porastie. O toto rúcho budú pri mojej smrti hádzať lós (Ž 21, 19), lebo ani to nebude ponechané, ale iní ju dostanú; tak ľudia uvidia, že som sa narodil a prajem si žiť v chudobe a v nedostatku viditeľných vecí, ktoré, pretože sú pozemské, tiesnia a zatemňujú srdce človeka. Hneď v okamihu svojho počatia v tvojom panenskom živote som sa odriekol a vzdal všetkého, čo obsahuje tento svet, hoci všetko je moje v dôsledku spojenia mojej ľudskej prirodzenosti s božskou. Nechcem mať nič viac spoločné s viditeľnými vecami, než aby som ich obetoval svojmu večnému Otcovi tým, že sa ich budem odriekať z lásky k Nemu a používať len natoľko, koľko stačí pre zachovanie môjho prirodzeného života, ktorý nakoniec položím za spásu ľudstva. Týmto príkladom si prajem vstúpiť do sveta náuku, že musí chudobu milovať a nie pohŕdať ňou; keď ja, ktorý som Pánom celého sveta, úplne zavrhnem a odmietam jeho majetky. Tí, ktorí ma vierou poznajú, mali by sa červenať od hanby, keď pozorujú, ako oni túžia potom, čím som ich ja učil pohŕdať.“

685. Slová božského Dieťaťa spôsobili v srdci nebeskej Matky rôzne dojmy. Narážka na zajatie a smrť Jej najsvätejšieho Syna prenikala Jej čisté, súcitné srdce a učenie i príklad o takej veľkej chudobe a nedostatku vzbudili v Nej obdiv a nútila Ju k nasledovaniu. Jeho obmedzená láska k pozemšťanom roznieťla Ju láskyplnou vďačnosťou k Pánovi a bola iba pohnútkou k heroickým úkonom mnohých cností. Keď Matka zistila, že dieťaťko Ježiš nežiada žiadnu obuv, ale iba jednu

suknicu, povedala Mu: „Syn môj a Pán môj, tvoja Matka nemá také srdce, aby Ťa nechala v Tvojom útlom veku chodiť po zemi bosého; dovoľ mi, láska moja, aby som Ti niečo zhotovila, čo by Ti chránilo nožičky. Obávam sa tiež, že to drsné rúcho, ktoré odo mňa žiadaš, bude zraňovať Tvoje útle telo, ak nedovolíš, aby si pod ním nosil ľanové prádlo.“ „Matka moja, dovoľujem, aby si mi zhotovila obyčajnú, ľahkú obuv pre zaokrytie mojich nôh do tej doby, než začnem verejne učiť, lebo to musím robiť bosý. Ale nepravem si nosiť ľanové prádlo, pretože to podnecuje telesnú rozkoš a je príčinou mnohých hriechov u ľudí. Prajem si naučiť mnohých svojím príkladom, aby si to z lásky ku mne odopierali a mňa napodobňovali.“

686. Kráľovná nebies ihneď sa dala usilovne do práce, aby splnila vôľu svojho najsvätejšieho Syna. Obstarala si trochu vlny, v jej prirodzenom, nezafarbenom stave veľmi jemne ju svojimi rukami spriadla a utkala z nej suknicu v jednom kuse bez švov, podobnú uháčkovanej látke, či skôr šikmo rebrovanému plátnu, pretože bolo upletené zo súkaných nití a nie ako jemne utkaná látka. Utkala ju na malom tkalcovskom stave a háčkováním ju záhadným spôsobom spojila do jedného celku. (Jn 19, 23). Pritom boli obdivuhodné dve veci: že suknicu bola úplne rovnaká a rovná, bez záhybov a že na žiadosť Panny Márie prirodzená farba a zmenila na vhodnejšiu, ktorá bola zmesou farby hnedej a veľmi jemne striebrošedej, takže nemohla byť menovaná úplne hnedou ani striebornou, ani šedou, ale bo zmesou všetkých týchto farieb. Uplietla tiež z pevných nití pár sandálov, ako konopné topánky, ktorými obula nožičky dieťaťa Božieho. Okrem toho zhotovila tiež ľanovú polotuniku, ktorá mala slúžiť ako spodné prádlo. V nasledujúcej kapitole poviem, čo sa stalo, keď obliekla dieťaťko Ježiša.

687. na túto dobu pripadlo výročie Vtelenia a Narodenia božského Slova, oboje keď už boli v Egypte. Kráľovná nebies slávila tieto slávnosti, také radostné pre Matku Božiu, čím začala zvyk oslavovať ich po celý svoj ďalší život, ako uvidíme v treťom a štvrtom zväzku, pojednávajúcich o tajomstvách, ktoré sa udiali neskoršie. Na sviatok Vtelenia začala sa pripravovať deväť dní vopred, v súhlase s deväťdňovou prípravou, kedy dostala veľa veľkých milostí. Na výročie Vtelenia a či Zvestovania pozvala všetkých nebeských anjelov spolu s tými, ktorí u Nej konali službu strážcov, aby Jej boli nápomocní pri oslave tých veľkých tajomstiev a pomohli Jej prejavíť vďačnosť a vzdať vďaky Všemohúcemu. Ležiac tvárou na zemi v podobe kríža pred Dieťaťkom, prosila Ho, aby namiesto Nej chválilo večného Otca a ďakovalo Mu za dobrodenia, ktorá dostala z Jeho pravice a za dar Jeho jednorodeného Syna ľudskému pokoleniu (Jn 3, 16). Tú istú žiadosť podala tiež na výročie Jeho svätého Narodenia. V tých dňoch bola nebeská Pani obdarená mnohými milosťami a útechami od Najvyššieho tým, v Nej obnovil nepretržitú pamiatku a pochopenie týchto vznešených tajomstiev. Pretože dostala poznanie, ako veľmi sa večnému Otcovi zapáčila a zavďačila svojím vonkajším prejavom zármutku, ktorý prejavila svojím pokorným postojom ležiac tvárou na zemi s rozpätými rukami v podobe kríža a že si pripomínala ukrižovanie Baránka Božieho, konávala túto pobožnosť pri všetkých slávnostiach a snažila sa tým uzmierniť Božskú Spravodlivosť a dosiahnuť milosrdenstvo pre hriešnikov. Roznietená láskou vstala a ukončila oslavu obdivuhodnými hymnami, ktoré spievala striedavo s anjelmi, s ktorými utvorila nebeský zladený zbor; anjeli spievali svoje piesne a blahoslavená Pani sama im odpovedala spevmi, ktoré sluchu Božiemu zneli ľúbeznejšie a príjemnejšie než piesne najvyšších serafov a všetkých chórov, pretože boli ozvenou Jej nekonečných cností, prenikajúcich až k samému trónu a tribunálu večného Boha.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

688. Dcéra moja, ani ty, ani všetci tvory dohromady nemôžu pochopiť ducha chudoby môjho najsvätejšieho Syna a čo ma o nej naučil. Ale z toho, čo som ti povedala, môžeš veľa pochopiť o výbornosti tejto cnosti, ktorú jej Pôvodca a Učiteľ tak veľmi miloval a o ošklivosti, akú má k nepravosti lakomstva. Stvoriteľ nemôže nenávidieť bytosti, ktoré stvoril, ale vo svojej múdrosti pozná tú nesmiernu škodu, akú pozemšťanom spôsobuje hrabivosť a baženie po viditeľných veciach, a že táto bláznivá láska prevrátila väčšiu časť ľudskej prirodzenosti. Jeho ošklivosť k tejto nepravosti bola úmerná k počtu hriešnikov a vopred odsúdených, ktorí sú zatratení pre túto nepravosť hrabivosti a chtivosti.

689. Môj najsvätejší Syn z Jeruzalema do Betlehema v

(poznámka: v tejto časti došlo k poškodeniu dokumentu. Časť textu chýba)

Keď najmúdrejšia Pani chcela obliecť božské Dieťaťko do malej suknice a dať Mu na nôžky sandále, ktoré urobila, vrhla sa pred svojím najmilším Synom na kolená a oslovila Ho takto: „Najvyšší Pane a Stvoriteľ neba i zeme, priala by som si Ťa zaodiať, keby bolo možné, ako sa Tvojmu Božstvu patrí a rada by som tie rúcha, ktoré by Ťa zaodievali, zhotovila z krvi môjho srdca; viem však, že ten chudobný a nepatrný odev, ktorý Ti teraz ponúkam, je podľa Tvojho priania. Odpusť mi, Pane a Majstre môj, moje chyby a prijmi milujúce city tej, ktorá je iba prach a popol: dovoľ mi, aby som Ťa obliekla.“ Dieťaťko Ježiša potešila láskyplná služba Jeho najčistejšej Matky a Ona Ho potom obliekla a obula a postavila na nohy. Suknica Mu dobre padla zakrývajúc nohy a pritom Mu neprekážala v chôdzi a rukávy siahali až ku dlaniam, hoci Mária nebrala vopred mieru. Golier bol spravený na guľato, ale nebol na prednej strane otvorený a okolo krku sa trochu zdvihol a priliehal: postačil pre oblečenie šiat cez hlavu Dieťaťka. Šaty pekne priliehali, práve tak, ako si to priala. Pán túto suknicu nikdy nezvliekal, až kati Mu ju strhli, keď Ho chceli bičovať a potom pred ukrižovaním, lebo toto rúcho rástlo s Ním a stále sa prispôbovalo Jeho telu. To isté sa dialo i so sandálmi aj so spodným rúchom, ktoré mu starostlivá Matka zhotovila. Žiaden kus z toho odevu nezostarol, nezodral sa a nezašpinil za tých tridsať dva rokov, kým ich Pán nosil, ani sukňa nestratila farbu, ale ostala stále taká, ako keď vyšla z rúk najsvätejšej Matky; všetky tri kusy tohto odevu zachovali svoju prvotnú čistotu. Rúchom, ktoré Vykupiteľ sveta odložil pre umývanie nôh svojim apoštolom, bol plášť, ktorý nosil na pravidelných šatoch; aj ten zhotovila blahoslavená Panna po návrate do Nazareta. Tak ako iné šaty aj tento rástol s Pánom a mal tú istú farbu ako sukňa iba trochu tmavšiu a utkaný bol tým istým spôsobom ako sukňa.

692. Tak dieťaťko, Pán všetkých vekov, bolo postavené na nohy, keď celý rok bolo zavinované do plienok a vo väčšine toho času Ho pestovala na rukách Jeho najsvätejšia Matka. Ježiš bol najkrajší medzi synmi ľudskými. Anjeli žasli nad chudobnučkým odevom zvoleným pre Toho, Ktorý odieva nebesia svetlom a pole krásou. Pred svojimi rodičmi chodil voľne na svojich nohách, ale pred cudzími ostal tento div po nejaký čas ukrytý, lebo Kráľovná Ho brala na ruky, keď sa blížil niekto cudzí, alebo keď niekam išli. Radosť nebeskej Panej a svätého Jozefa bola neopísateľná, keď videli Dieťaťko chodiť a ukazovať svoju neobyčajnú krásu. Prsia svojej najčistejšej Matky ako pokrm požíval do veku poldruha roka a nie dlhšie. Jeho potrava potom bola veľmi skromná ako v množstve, tak v akosti. Najprv to boli polievky omastené olejom a niečo ovocia alebo ryby. Kým bol vo veku vzrastu Matka Mu dávala jesť trikrát denne, teda toľkokrát, ako Mu predtým dávala svoje mlieko, totiž ráno, napoludnie a večer. Božské Dieťaťko nikdy nežiadalo o jedlo, ale milujúca Matka pripravovala Mu jedlo v pravidelnom čase s pozornou starostlivosťou; ale neskoršie, keď už vyrástol, nechcel jedávať častejšie alebo v inom čase, než jedávali nebeskí manželia. Toto bolo Jeho pravidlom, kým nedosiahol dospelý vek, o čom budem písať neskoršie. Kedykoľvek jedol so svojimi rodičmi, oni vždy počkali, kým sa On pomodlil modlitbu a požehnanie pred jednom a potom po jedle vzdal vďaky.

693. Od tej doby odkedy dieťaťko Ježiš začalo chodiť, začalo sa uchýľovať do samoty a isté hodiny denne trávil v modlitbách v modlitebni svojej Matky. Nakoľko najmúdrejšia Matka bola dychtivá, aby sa dozvedela o Jeho prianiach ohľadne Jej obcovania s Ním, Pán odpovedal na Jej nevyslovenú žiadosť takto: „Matka moja, vojdi a zostaň vždy so Mnou, aby mohla napodobniť moje skutky; lebo si prajem, aby si sa stala dokonalá a ukazovala na sebe vzor vysokej dokonalosti, aký by som rád videl uskutočnený v dušiach. Keby ľudia neboli odporovali mojim prvým úmyslom (1 Tim 2, 4), boli by obdarení mojimi prehojnými darmi; pretože však ľudské pokolenie tomu prekážalo, vyvolil som si Teba za nádobu všetkej dokonalosti a za pokladňu mojej pravice, čo ostatné tvory zneužili a stratili. Pozoruj ma teda pri všetkých mojich skutkoch, aby si ma mohla napodobniť.“

694. Tak bola nebeská Pani znovu ustanovená za učeníčku svojho najsvätejšieho Syna. Od tej doby sa medzi nimi vystriedali mnohé skryté tajomstvá, ktoré nám však do dňa večnosti ostanú neznáme. Božské Dieťaťko častokrát sa kládlo na zem v podobe kríža inokedy zase bolo vyzdvihnuté nad zem v podobe kríža a vrúcne prosilo večného Otca za spásu smrteľníkov. Vo všetkom v tom Ho Jeho najmilšia Matka napodobňovala, lebo Jej bola zjavená vnútorná činnosť Jeho najsvätejšej duše tak, ako vonkajšie pohyby Jeho tela. O tejto vedomosti najsvätejšej Márie som písala na inom mieste toho životopisu a bude potrebné častejšie na ňu poukázať, pretože to

bolo žriedlom svetla, ktoré Ju riadilo v Jej svetom živote. Bolo také jedinečné požehnanie, že ani všetci tvorovia dohromady nebudú v stave ani spojenými silami mu porozumieť a popísať ho. Nebeská Pani nepožívala stále videnie Božstva, ale stále požívala pohľad na sväté človečenstvo a dušu svojho Syna so všetkou jej činnosťou. Zvláštnym spôsobom videla účinky podstatného a blaženého spojenia človečenstva s Božstvom. Aj keď nevidela vždy túto slávu a toto spojenie podstatne, predsa poznávala vnútorné úkony, ktorými Jeho človečenstvo ctilo, milovalo a velebilo Božstvo, s ktorým bolo spojené. Táto výsada bola udelená jedine najsvätejšej Márii.

695. Pri týchto príležitostiach sa často stávalo, že dieťaťko Ježiš za prítomnosti svojej najsvätejšej Matky plakalo a potilo krv, lebo toto sa stalo mnohokrát pred smrteľnou úzkosťou v záhrade. Blahoslavená Pani utierala Jeho tvár, pozorovala a poznávala vnútornú príčinu tejto úzkosti, najmä záhubu osôb predpoznaných a tých, ktorí budú nevďační za dobrodenia obdržané od ich Stvoriteľa a Vykupiteľa, pri ktorých dielo nekonečnej moci a dobroty Pána príde na zmar. Inokedy Ho zas Jeho požehnaná Matka videla žiariaceho nebeským svetlom, obklopeného anjelmi, ktorí spievali ľúbivé chválospevy a poznávala, že nebeský Otec má zaľúbenie vo svojom jednorodenom Synovi (Mt 17, 5). Všetky tieto divy začali od tej doby, kedy Ježiško dosiahol vek jedného roka a začal chodiť, čo však videla iba Jeho najsvätejšia Matka, ktorej srdce malo byť schránkou týchto divov, úkony lásky chválili a úctyplnej vďačnosti, Jeho prosby za ľudské pokolenie, to všetko presahuje moju schopnosť popísať to. Predstavu o tom musíme ponechať viere a zbožnosti kresťanov.

696. Dieťaťko Ježiš rástlo a obdivovali aj Jeho a vážili si Ho všetci, ktorí Ho poznali. Keď dosiahol vek šiestich rokov, začal občas navštevovať chorých v nemocniciach, vyhľadávať najmä ťažko chorých a tajomne ich tešil a povzbudzoval v ich útrapách. Mnoho obyvateľov mesta Heliopolis Ho začínali poznávať; tajomná príťažlivosť Jeho Božstva a svätosti tiahli k nemu srdcia všetkých a mnohí Mu ponúkali dary, ktoré podľa pocitu svojej vnútornej vedomosti buď odmietol alebo prijal pre rozdanie chudobným. Obdiv aký spôsobili Jeho múdre rady a Jeho skromné a vážne chovanie mnohí chválili a blahopriali rodičom, že majú takého Syna, ovšem žiaden z tých ľudí nepoznal tajomstvo ani dôstojnosť Syna a Matky, ale Pán všetkého stvorenia túžil uctiť svoju Matku a preto dopustil, aby bola ctená, nakoľko to bolo možné za tých okolností, bez toho, aby ľudia poznali zvláštnu príčinu, prečo tak robia.

697. Mnohé z detí onoho mesta sa zhromažďovali okolo dieťaťa Ježiša, ako to prirodzene deti v tom veku robievajú. Pretože nebola v nich žiadna zlomyseľnosť a neboli zvedavé, aby pátrali či je viac ako človek, ale ochotne nebeské svetlo. Majster pravdy ich srdečne vítal. Vštepoval im poznanie Boha a cností; učil ich viac a lepšie, než dospelých a spitoval sa ich ako pri vyučovaní katechizmu a k ceste životu večnému. Pretože Jeho slová boli plné života a sily, získal si ich srdcia a hlboko do nich vtláčil svoje pravdy, že zo všetkých, ktorí mali toto šťastie stali sa veľkí a svätí ľudia; lebo časom dozrelo v nich ovocie tejto nebeskej sejby, zasiatkej tak skoro do ich duší.

698. Blahoslavená Matka dobre vedela o tých udalostiach. Kedykoľvek sa Jej najsvätejší Syn vrátil z týchto vychádzok, na ktorých plnil vôľu svojho večného Otca tým, že dozeral na Jeho stádo, Kráľovná i anjeli padli pred božským Dieťaťkom na tváre a vzdávali Mu vďaky za dobrodenia udelené tým nevinným deťom, ktoré ešte nevedeli, že je ich pravým Bohom; a Matka bozkávala Jeho nohy, najvyššieho Kňaza nebies i zeme (Žid 5, 1). Toto robievala tiež vtedy, keď Dieťaťko malo ísť na takú vychádzku. Pri takých príležitostiach Pán Ju vždy so synovskou láskou a úctou dvíhaval zo zeme. Presvätá Matka vždy tiež žiadala o Jeho požehnanie na všetko svoje podnikanie a nikdy nepremeškala príležitosť cvičiť sa v cnosti so všetkou horlivosťou svojej lásky a božskej milosti. Nikdy v Nej žiadna milosť bez úžitku, ale každá pôsobila celej svojej plnosti a zo zvýšenej činnosťou. Slávna Pani vyhľadávala nové prostriedky a cesty k sebakorovaniu, klaňajúc sa vtelenému Slovu pokľakávaním a padaním na tvár, aj inými láskyplnými a pokornými úkonmi, ktoré boli vonkajšími dôkazmi Jej múdrosti a svätosti. Toto vykonávala s takou múdrosťou, že to budilo obdiv u samotným anjelov, ktorí chváliac striedavo Boha hovorili jeden druhému: „Kto je tento čistý tvor, ktorý tak naplňuje rozkošou nášho Stvoriteľa a Jej Syna? Kto je táto, ktorá tak múdro a bedlivo ctí a klania sa Najvyššiemu vynikajúca nad nás všetkých svojou láskyplnou bdelosťou a pozornosťou?“

699. V obcovaní a v hovoroch so svojím rodičmi toto podivuhodné, krásne Dieťaťko, keď začalo

chodiť a trochu podrásťlo, ukazovalo viac vážnosti, než keď bolo mladšie. Nežné láskanie, ktoré bývalo vždy mierne a odmerané, teraz prestalo úplne, lebo z Jeho tváre vyžaroval zvláštny majestát, ako odlesk Jeho skrytého Božstva, takže keby sa k nemu nepojila istá nežnosť a vľúdnosť, úctivá bázeň by bránila všetkému styku s Nim. Nebeská Matka a svätý Jozef cítili účinky božskej moci a pôsobivosti ako aj láskavosť a oddanosť milujúceho Otca, ktorá vychádzala z Jeho tváre. K Jeho majestátu a vznešenosti družila sa Jeho synovská láska k Jeho nebeskej Matke, kdežto so svätým Jozefom jednal ako s človekom, ktorý mal meno a povinnosť otca voči Nemu; preto ich poslúchal obidvoch tak ako najoddanejší Syn poslúcha svojich rodičov. Vo všetkom svojom konaní vtelený Boh zachovával cnosť poslušnosti, pokory a ľudskej láskavosti, spojenou s takou obdivuhodnou vznešenosťou a vážnosťou, že božská múdrosť vyžarovala zo všetkých Jeho skutkov a že žiadnu z Jeho vznešeností nezoslabovala všednosť alebo malichernosť. Nebeská Kráľovná trpezlivo pozorovala všetky tieto tajomstvá a Ona jediná, nakoľko to bolo tvorbu možné, chápala primerane úlohu svojho najsvätejšieho Syna a rozumela cestám Jeho nekonečnej múdrosti. Pokúsila by som sa o nemožnosť, keby som chcela ľudskými slovami popisovať účinky všetkých Jeho činov na Jej najčistejšiu a najrozumnejšiu dušu, alebo nakoľko napodobnila Jeho nevýslovnú svätosť. Duše, ktoré v Heliopolise a v celom Egypte boli obrátené a zachránené, chorí, ktorí boli uzdravení a zázraky vykonané za tých sedem rokov pobytu svätej Rodiny v Egypte, sa nedajú spočítať. Také požehnanie priniesla Egyptu Herodesova krutosť. Dobrota a múdrosť Božia dokáže aj zo zlomyseľnosti a zla hriechu vyvodiť najväčšie dobro. Keď v niektorom smere ľudia zavrhnú Jeho milosrdenstvo a uzatvárajú sa pred ním, volá ich v inom smere, aby Mu otvorili svoje srdcia a prijali Jeho požehnanie (Jób 34, 24). Jeho vrúcna túžba pomáhať ľudskému pokoleniu nemôže byť uhasená záplavou našich hriechov a nevďačností.

Poučenie, ktoré mi udelila Kráľovná nebies, najsvätejšia Mária

700. Dcéra moja, od samého začiatku tohoto životopisu bola si uvedomovaná, že okrem iného Pán si prial upozorniť pozemšťanov, ako sa previňujú, keď nevšímavo zabúdajú na Jeho božskú a na moju lásku voči nim. Je ovšem pravda, že všetka Jeho láska je uzavretá a ukazuje sa v tom, že za nich zomrel na kríži, lebo to bol vrchol Jeho nesmiernej lásky (Jn 3, 16), ale mnohí nevďační ľudia neradi spomínajú aj na túto najväčšiu milosť. Pre takých a všetkých ostatných malo by byť novým povzbudením a podnetom k láske poznanie všetkého, čo pre nich Boh vykonal za dobu tridsiatich rokov, lebo každý z Jeho skutkov má nekonečnú cenu a zaslúži si našu večnú vďačnosť. Všemohúci ma spravil svedkyňou všetkých Jeho skutkov - a uisťujem ťa, že od prvého okamihu Jeho počatia v mojom lone neprestával volať k svojmu Otcovi za spásu ľudstva. Hneď od toho prvého okamihu začal objímať kríž (Žid 10, 5), nielen žiadosťou, ale nakoľko bolo možné, aj v skutočnosti tým, že už od svojho najútľejšieho detstva sa kládol na zem v podobe ukrižovaného a toto robil po celý život. Ja som Ho v tom napodobňovala, spájala som sa s Ním v modlitbách i v námahách pre ľudstvo, už v prvých úkonoch Jeho najsvätejšieho človečenstva, ktorými vzdával vďaky za spásu ľudí.

701. Nech sa teda smrteľníci majú na pozore, aby som ja, ktorá som bola Svedkyňou a Jeho pomocníčkou vo vykúpení, nemusela byť tiež svedkyňou a spolupracovníčkou v súdny deň a prehlasovať, aký spravodlivý je súd Boží nad ľuďmi. Ak budem musieť spravodlivo odoprieť svoju prímluvu tým, ktorí pochabo nechceli vidieť a nedbali na také mnohé a také veľké dobrodenia a požehnania, pochádzajúce z Božskej lásky môjho Syna aj z mojej lásky, akú odveď, akú výhovorku alebo akú vytáčku potom uvedú tí, ktorí boli o všetkom tak dobre informovaní, tak mnohokrát napomínaní a osvecovaní pravdou? Ako môžu títo nevďační a svojhlaví smrteľníci očakávať milosrdenstvo od nanajvýš spravodlivého Boha, keď im dal dosť vhodného času, tak často ich pozýval, volal, čakal na nich a namáhal sa pre nich, udeľoval im veľké požehnania, kdežto oni zneužili a premrhali ich všetky v zhone za márnosťami? Stále oživuj spomienkou na najsvätejšie skutky môjho Syna aj moje a so všetkou horlivosťou ich napodobňuj. Pokračuj v cvičení sa v kríži pod vedením a poslušnosťou, aby si tak zachovala v pamäti, čo máš napodobňovať a aby si za to ďakovala. Všimni si tiež, že môj Syn a Pán mohol ľudské pokolenie vykúpiť aj bez veľkého utrpenia, ale že si prial rozmnožiť svoje utrpenie iba z nesmiernej lásky k dušiam. Z vďačnosti za takú veľkú blahosklonnosť by sa ani tvory nemali uspokojiť iba s nejakou maličkosťou, ako to

obyčajne robievajú nevedomí ľudia. Pridávajú cnosti ku cnosti a snažia sa tak stále lepšie plniť všetky svoje povinnosti, nasledujúc Pána a mňa v prácach za spásu sveta. Všetky svoje zásluhy obetujú za spásu duší, v spojení s Jeho zásluhami v prítomnosti večného Otca.

K a p i t o l a 30

Ježiš, Mária a Jozef na rozkaz Pána sa vracajú do Nazareta

702. Dieťaťko Ježiš za pobytu v Egypte dosiahol vek sedem rokov, ktorú dobu večná Múdrost ustanovila pre Jeho tajomný pobyt v tej zemi. Aby sa splnili proroctvá, bolo potrebné, aby sa vrátil do Nazareta. Toto ustanovenie oznámil večný Otec svojmu najsvätejšiemu Synovi istého dňa v prítomnosti Jeho svätej Matky, keď sa spolu modlili. Ona to videla ako v zrkadle v jeho božskej duši, aj ako sa tomu z poslušnosti k svojmu Otcovi podriadil. V tom sa veľká Pani s Ním spojila, hoci tu boli už lepšie oboznámení a ubytovaní, než vo svojom rodnom meste Nazarete. Matka ani Syn neoznámili toto nové ustanovenie nebies svätému Jozefovi, ale ešte v tú noc anjel Pána, ako píše svätý Matúš (2, 19), hovoril k nemu vo sne a vyzval ho, aby vzal Dieťa a i Matku Jeho a vrátili sa do zeme Izraelskej, lebo Herodes a tí, ktorí s ním hľadali smrť Dieťaťka, sú už všetci mŕtvi. Takú veľkú dôležitosť kladie Všemohúci na patričný poriadok vo stvorených veciach, že - hoci Ježiš bol pravý Boh a Jeho Matka tak vysoko povýšená nad svätým Jozefom, nedopustil, aby k prípravám na túto cestu dal podnet jeho Syn alebo jeho Matka, ale svätý Jozef, ktorý bol hlavou rodiny. Boh tým chce poučiť všetkých smrteľníkov, že si praje, aby všetky veci boli spravované podľa prirodzeného poriadku, ustanoveného Jeho Prozreteľnosťou; a že nižšie a podriadené údy mystického tela Cirkvi, aj keby snád vynikali v cnosti a v iných ohľadoch, musia vo viditeľnom poriadku poslúchať a podrobovať sa svojim predstaveným a prelátom.

703. Svätý Jozef ihneď oznámil dieťaťku Ježišovi a Jeho Matke rozkaz Pána a oni obidvaja odpovedali, že vôľa otca nebeského musí byť splnená. Na to sa rozhodli bez odkladu sa vydať na cestu a ihneď rozdali chudobným neveľa nábytku svojho obydľia. To sa vykonali rukami božského Dieťaťka, lebo nebeská Matka často vkladala do jeho rúk, čo chcela dať ako almužnu chudobným, lebo vedela, že Dieťaťko ako Boh milosrdenstva, rado to robilo svojimi rukami. Keď Mu najsvätejšia Matka dala tieto almužny, padla na kolená a povedala: „Vezmi, Synu a Pane môj, čokoľvek si praješ rozdeliť medzi chudobných, našich priateľov a bratov.“ Požehnané obydlie, ktoré bolo posvätené sedemročným pobytom najvyššieho Kňaza Ježiša, darovali istým veľmi zbožným osobám v Heliopolise. Títo svojimi cnosťami a svätosťou získali ich priazeň, ktorú teraz nemohli dosť oceniť, hoci v dôsledku toho, čo videli a poznali, pokladali sa za veľmi šťastných, že smú bývať v dome, v ktorom títo Cudzinci bývali sedem rokov. Ich horlivá zbožnosť bola odmenená hojným svetlom a milosťou prospešnou ich večnej spásy.

704. Cestu do Palestíny nastúpili so sprievodom anjelov tak, ako keď išli do Egypta. Naša Kráľovná sedela na oslovi s božským Dieťaťkom v lone a svätý Jozef išiel pešky za nimi, nasledujúc zblízka Syna a Matku. Ich známi a priatelia sa veľmi zarmucovali nad stratou tak veľkých dobrodincov a priateľov, akonáhle sa dozvedeli o ich odchode; pozerali sa za odchádzajúcimi s veľkým plačom a vzlykaním, - vedeli a vedeli, že strácajú všetku svoju útechu a útočisko vo svojich potrebách. Keby Boh svojou mocou nebol zakročil, bol by odchod svätej rodiny z Heliopolisu veľmi ťažký, lebo obyvatelia mesta začali cítiť noc svoje biedy, tajne sa vznášajúcu nad svojimi srdcami, pri lúčení so Slnkom, ktoré rozptýlilo a osvietilo tmu (Jn 1, 9). Cestujúc cez obývanú krajinu Egypta prešli cez niektoré mestá, v ktorých zanechali svoje milosti a požehnanie. Správa o ich príchode sa rýchlo rozniesla a všetci chorí, sužovaní a zamútení sa zhromažďovali a pátrali po svätej Rodine a dostali sa im úľavy na tele i na duši. Mnohí chorí boli uzdravení a mnoho diablov bolo vyhnaných bez toho, aby vedeli, kto ich zvrhol späť do pekla. Cítili však božskú moc, ktorá ich prinútila a vykonala také dobrodenia medzi ľuďmi.

705. Nebudem sa zdržiavať popisovaním jednotlivých udalostí tejto cesty dieťaťka Ježiša Jeho požehnanej Matky z Egypta, pretože to nie je potrebné a nemohlo by sa to spraviť bez prílišného

predĺženia tohto životopisu. Stačí keď poviem, že všetci, ktorí k nim prišli s väčšou alebo menšou zbožnosťou, odišli od nich svietení pravdou, posilnení milosťou a ranení láskou k Bohu. Cítili istú tajnú moc, ktorá ich pudila a nútila ku konaniu cností a dovádzajúc ich z cesty smrti ukazovala im cestu života večného. Prišli k Synovi, pritiahnutí k Nemu Otcovi, a navrátili sa k Otcovi, lebo ich poslalo k Nemu svetlo Kristovej pravdy, ktorá roznieťala ich duše poznaním pravého Boha (Jn 6, 44). Avšak skrýval sa, pretože ešte nenastal čas, aby sa zjavil verejne. Ale oheň, ktorý prišiel zapáliť a rozšíriť na celý svet, tajne a neprestajne sa prejavoval svojimi božskými účinkami medzi ľuďmi.

706. Keď splnili tajomstvá ustanovené božskou vôľou a vyšli na neobývané kraje tejto zeme, ktorú vyznamenali svojimi zázrakmi, vkročili naši nebeskí pútnici na púšť, po ktorej sem prišli. Tu opäť trpeli námahy a obtiaže podobné ako na úteku z Palestíny, lebo Pán stále na nich dopúšťal ťažkosti a utrpenie, aby im poskytol príležitosť pre získanie zásluh a pripravil im patričnú úľavu. V týchto potrebách im pomohol rukami anjelov, tak ako na prvej ceste, alebo niekedy chlapec Ježiš sám nariadil anjelom, aby im obstarali pokrm. Aby svätý Jozef poznal božskú moc, bolo mu dopriate počuť tie rozkazy a vidieť, ako títo duchovia poslúchali a rýchlo obstarali, čo sa od nich žiadalo. Toto svätého patriarchu veľmi povzbudzovalo a potešovalo v jeho zármutku a starostiach o Kráľa a Kráľovnú nebies. Inokedy zase božské Dieťaťko použilo svoju všemohúcnosť a vytvorilo z odrobiniek chleba všetko, čo potrebovali. Ináč sa táto spiatočná cesta podobala vo všetkom ceste popísanej v kapitole dvadsiatej druhej, preto myslím, že nie potrebné popis opakovať. Keď však prišli na hranice Palestíny, starostlivý svätý Jozef sa dozvedel, že Archelaus kraľuje v Júdsku namiesto svojho Otca Herodesa (Mt 2, 22). Obávajúc sa, že s kráľovstvom zdedil aj jeho krutosť, odbočil z cesty, ktorá viedla do Jeruzalema alebo Júdska a šiel územím pokolenia Dan a Isachar, ktoré ležalo južne od Galileje, pozdĺž Stredozemného mora a obišiel Jeruzalem ležiaci napravo.

707. Prišli do Nazareta, do svojho domova, lebo Dieťaťko malo byť nazývané Nazaretský. Tu našli svoj domček, ktorý bol pod dozorom zbožnej sesternice svätého Jozefa, ktorá ako som spomenula v dvanástej kapitole tretej knihy, ponúkla mu svoje služby, keď sa naša Kráľovná zdržovala v dome Alžbety. Prv než odišli z Júdska do Egypta, svätý Jozef písal tejto žene a žiadal ju, aby sa starala o ich dom aj o všetko, čo je v ňom. Našli všetko v dobrom poriadku a Jozefova sesternica ich prijala s veľkou radosťou, pre veľkú lásku, ktorú mala ku Kráľovnej nebies, hoci nič nevedela o Jej dôstojnosti. Nebeská Pani vošla do vnútra so svojím Synom a svätým Jozefom a ihneď padla na zem a klaňala sa Pánovi a ďakovala Mu, že ich bezpečne vyviedol pred krutosťou Herodesa, chránil ich pred všetkým nebezpečenstvom v ich vyhnanstve a na dlhých namáhavých cestách a priviedol späť do tohoto zátiašia. Najmä však ďakovala za to, že sa vrátila v spoločnosti svojho Syna, ktorý teraz vzrástol vekom aj milosťou (Lk 2, 40).

708. Poradila sa so svojím božským Synom a prikrčila k zavedeniu životných pravidiel a poriadku náboženských cvičení. Nie, že by pozabudla zachovávať životné pravidlá na svojich cestách, lebo najmúdrejšia Pani napodobňujúc svojho Syna stále zachovávala najdokonalejší poriadok podľa toho ako to okolnosti dovoľovali. Keď sa však teraz pokojne usadil a vo svojom domove, priala si do denného poriadku zahrnúť čo možno najviac cvičení, ktoré na ceste neboli možné. Najväčšia jej starosť bola stále spolupracovať so svojím najsvätejším Synom na spáse duší, čo bolo najnaliehavejšie zamestnanie, ktoré jej uložil večný otec. K tomuto najvyššiemu cieľu naša Kráľovná riadila všetky svoje cvičenia v spojení s Vykupiteľom, čo bolo ich stálym zamestnaním, ako uvidíme ďalej. Svätý Jozef tiež usporiadal svoje zamestnanie a práce tak, aby čo najlepšie mohol zarábať na živobytie pre božské Dieťaťko, Jeho Matku a pre seba. To, čo iní synovia Adama považujú za trest a obťažné bolo pre tohoto svätého patriarchu veľkou radosťou. Lebo zatiaľ čo iní boli odsúdení zachovávať svoj život v pote tváre prácou svojich rúk, svätý Jozef sa cítil nesmierne blažený a šťastný pri pomyslení, že bol vyvolený, aby svojou prácou a potom podporoval samého Boha a Jeho Matku, ktorému patrí nebo i zem so všetkým, čo obsahuje (Est 13, 10).

709. Kráľovná anjelov snažila sa odvdáčiť svätému Jozefovi za jeho práce a starosti. Pripravovala mu pokrmy a s neveriteľnou starostlivosťou a vďačnosťou snažila sa mu obľahčiť. Vo všetkom ho poslúchala a pokorovala sa pred ním akoby bola jeho slúžka a nie manželka, alebo - čo je ešte viac - nie ako Matka Stvoriteľa a Pána všetkého. Myslela si, že nie je hodná existencie a aby chodila po svete, a že by bolo spravodlivé, keby mala vo všetko nedostatok. Uvedomujúc si, že bola stvorená

z ničoho a preto neschopná nejako sa odplatiť za toto alebo ktorékoľvek iné dobrodenie, utvrdiť sa v pokore tak, že sa považovala za menej cennú než prach a za nehodnú, aby bola s ním zmiešaná. Aj za najmenšie dobrodenia vzdávala veľké vďaky Pánovi, ako prvej príčine a pôvodcovi všetkých dobrodení, a tvorom ako nástrojom Jeho štedrosti. Niektorým ďakovala za to, že Jej preukázali dobrodenie, iným zase za to, že Jej ho odmietli, alebo že Ju trpezlivo znášali. Pokladala sa za dlžníčku všetkých a hoci Ona ich naplňovala požehnaním sladkosti, predsa seba stavala k nohám všetkých a hľadala dômyselné a obratné prostriedky, aby Jej neunikol žiaden okamih a žiadna príležitosť cvičiť sa v najdokonalejších a najvznešenejších cnostiach, pre obdiv anjelov a pre záľubu a rozkoš Najvyššieho.

Poučenie najsvätejšej Panny Márie

710. Dcéra moja, keď podľa vôle Pána som cestovala z jednej zeme do druhej, aj pri prácach, ktoré som mala konať, moje srdce nikdy nebolo znepokojené, ani môj duch neklesal, pretože som bola stále pripravená vo všetkom plniť Božiu vôľu. Hoci mi Pán oznámil svoje vysoké plány, nerobil to vždy na začiatku, čím dopustil, aby som viac trpela, lebo pre poslušnutie pána nie je potrebný žiaden iný dôvod, než že Pána a Stvoriteľ to prikazuje alebo dopúšťa. Duša si musí navyknúť hľadať jedine tento dôvod a učiť sa zaľúbiť jedine Pánovi, bez rozlišovania medzi šťastnými alebo nešťastnými udalosťami a bez ohľadu na svoje náklonnosti. Rada by som, aby si pokračovala v takej múdrosti. Keď ma budeš napodobňovať a plniť svoje povinnosti voči môjmu najsvätejšiemu Synovi, prijímaj úspech i neúspech v tomto smrteľnom živote s nepohnutou tvárou a spokojnou myslou. Nepripusti, aby ťa jedno zarmucovalo a druhé strhávalo k márnej radosti, ale všímaj si iba to, čo Všemohúci ustanovuje podľa svoje ľubovôle.

711. Život človeka je popretkávaný príhodami obojakého druhu; niektoré priaznivé, iné nepriaznivé; pred niektorými má hrôzu, po iných túži. Hoci ľudské srdce je malé a obmedzené, veľmi je naklonené k výstrednostiam; bezmedzne túži po tom, čo sa mu ľúbi a čo miluje, alebo sa zarmucuje a trápi pre to, čo sa mu protiví alebo neľúbi. Tieto premenlivé nálady a kolísania sú veľmi nebezpečné všetkým, alebo mnohým cnostiam. Nezriadená láska k jednému tvorovi, ktoré nemôže dosiahnuť, poháňa dušu, aby hneď hľadala iného, očakáva, že tým zmierni bolesť sklamaní s prvým. A keď sa jej to podarí, duša za zapletie a znepokojuje túžbou, aby udržala to, čo má a s týmito túžbami sa vrhá ešte do väčšieho zmätku a vášnivosti. Preto moja najdrahšia, venuj pozornosť týmto nebezpečenstvám a napadni ich hneď pri koreni tým, že si zachováš srdce slobodné a upnuté jedine na božskú Prozreteľnosť a nikdy mu nedovolíš, aby sa znížilo k tomu, čo si žiada alebo po čom túži, alebo mať v nenávisti to, čo je preň bolestné. Tvojou jedinou útechou a radosťou nech je vôľa Pána. Nech ťa žiadosti nepríťažujú, ani bázeň neodstrašuje. Nech ťa tvoje vonkajšie zamestnanie a tým menej ohľad alebo všímanie si tvorov nezdržuje ani odvracia od tvojich svätých cvičení. Pozoruj vždy môj príklad. Snaž sa vždy láskyplne a bedlivo kráčať v mojich stopách.

OBSAH

Schválenie	5
Úsudky európskych univerzít, rehoľných rádov a učených mužov o „Meste božom“	1
Úvod	12

Kapitola 1

Najvyšší začína pripravovať v najsvätejšej Márii tajomstvo vtelenia, čo sa stalo počas deviatich dní, ktoré predchádzali tomuto tajomstvu, najmä v prvom dni.....12

- *Pán deväť dní pripravuje Pannu Máriu na tajomstvo vtelenia. Novéna. Dostáva poznanie o diele*

stvorenia podľa biblických siedmych dní. Poznáva dokonale zem, peklo, ľudí, hriech. Dostáva hlboké základy pokory. Dokonalosť je v sebapoznaní a v zjednotení s vôľou Božou.

Kapitola 2

Pán pokračuje druhý deň v príprave najsvätejšej Márie na vtelenie Slova 12

- *Poznáva tvory, nie účel. Pochabosť ľudí ruší poriadok Božieho obrazu.*

Kapitola 3

Aké milosti udelil Najvyšší presvätej Márii tretieho dňa novény pred vtelením Slova 12

- *Ako Kráľovná tvorstva poznáva vesmír, ktorý je jej podriadený. Poznáva skryté tajomstvá. Venovať sa máme uvažovaniu o poznanom.*

Kapitola 4

Najvyšší štvrtého dňa pokračuje v udeľovaní milostí najsvätejšej Márii 12

- *Je poučená o predurčených a zatratených, o prekážkach. Poznanie zaväzuje k chvále velebe Boha.*

Kapitola 5

Najvyšší piaty deň zjavil najsvätejšej Márii nové tajomstvá a sväté diela spolu s tým, čo sa stalo piaty deň stvorenia a Ona pokračuje v prosbách o Vtelenie Slova 12

Kapitola 6

Najvyšší ukázal Márii, našej Panej, ďalšie tajomstvá a diela šiesteho dňa stvorenia 12

- *Dostáva hlboké poznanie ľudského organizmu, o tele, o duši, o telesných šťavách, o ochoreniach. Spoznala nenávisť satana k ľuďom. Má vliaty odpor proti satanovi.*

Kapitola 7

Najvyšší slávi nové zasnúbenie s Kňaznou nebeskou, aby Ju pripravil na vtelenie a ozdobil preň 12

- *Dostala milosti a výsady. Vzatá je do neba. Jej pokora. Bezprostredná príprava na vtelenie. Zaodetá je žiarivým rúchom s ozdobami - symbolmi.*

Kapitola 8

Naša veľká Kráľovná v prítomnosti Pána sa snažne primlúva, aby urýchlil vtelenie a vykúpenie ľudstva a Jeho Velebnosť povoľuje Jej prosbám..... 12

- *Neustále sa modlí za spásu ľudstva. Je ponorená do hlbín Božstva a anjeli a Svätá Trojica sa kochá v jej kráse. Tajomstvo materstva je pred ňou skryté.*

Kapitola 9

Najvyšší obnovuje v najsvätejšej Márii všetky svoje milosti a svoje dobrodenia., ako poslednú prípravu pre vtelenie a ustanovuje Ju zvrchovanú Kráľovnú celého vesmíru 12

- *Mária v nebi. Posledný deň novény.*

Kapitola 10

Najsvätejšia Trojica posielala archanjela Gabriela ako posla, aby zvestoval najsvätejšej Márii, že je vyvolená za Matku Božiu..... 12

- *Nádherný chrám Jednorodného je hotový. Panna Mária neustále s veľkou láskou túžila po Vykupiteľovi. Jej vnútro. Vyzýva pisateľku, aby ju napodobňovala i keď nechápe dokonalosť jej skutkov.*

Kapitola 11

Mária počúva posolstvo svätého anjela, tajomstvo vtelenia je uskutočnené počatím večného Slova v Jej lone 12

- *Akt Vtelenia. Príroda. Odpoveď Panny Márie predchádza dokonalé skúmanie vôle Božej. Boh sa znížil k nám. Treba za to ďakovať. Bez Vtelenia by bola naša duša hodná zavrhnutia.*

Kapitola 12

O prvých útokoch najsvätejšej duše Krista Pána v prvom okamihu Jeho počatia a o primeraných

úkonoch Jeho najčistejšej Matky12

- *Charakteristika vtelenia. Duša Kristova sa pokoruje a hneď ďakuje za svoje stvorenie. Panna Mária vidí tajomstvo spojenia Božej a ľudskej prirodzenosti, klania sa Bohočlovekovi v jej lone. Nemáme prijímať svetlo milosti nadarmo. Ďakovať a prosiť za odpustenie nevďačnosti ľudí. Lahostajnosť nám bráni prijať vedomosti o Najvyššom.*

Kapitola 13

Vysvetlenie o stave, v akom sa nachádzala presvätá Mária po počatí Božského Slova v Jej panenskom lone.....12

- *Vtelením dostávame právo na vykúpenie. Nazeranie Panny Márie. Oslávené telo je jasné, nepominuteľné, rýchle a prenikajúce. Čistota, jasnosť, Ona nepodlieha chorobám. Je vzorom, ako odpoveď na príchod Boha do duše. Ako správne používať sviatosti.*

Kapitola 14

Akú pozornosť a starostlivosť venovala najsvätejšia Mária plodu svojho života a o niektorých udalostiach s tým spojených.....12

- *Pisateľke hovorí: Máš prirodzene slabú a povolnú povahu, bojíš sa, aby si neurazila a tak môžeš prestúpiť medze, čo je dovolené a spravodlivé. Ľudia málo túžia po poznaní, ako uctievať Boha.*

Kapitola 15

Najsvätejšia Mária bola upovedomená o vôli Pána, aby navštívila svätú Alžbetu, žiada svätého Jozefa o dovoľenie k tejto ceste, zachovávajúc mlčanie o tom, čo sa Jej stalo 12

- *Je ochotná ísť hneď k Alžbete, chce plniť Božiu vôľu. Požehnaný, kto plní Božiu vôľu. Treba byť v tom pozorný.*

Kapitola 16

Najsvätejšia Mária ide navštíviť svätú Alžbetu. Jej príchod do domu Zachariáša 12

- *Jozef a Mária idú za doprovodu anjelov k Alžbete štyri dni. Oddaná duša Bohu pociťuje radosť z konania dobrých skutkov. Zákon Stvoriteľa dáva múdrosť.*

Kapitola 17

O pozdrave, ktorým nebeská Kráľovná pozdravila svätú Alžbetu a o posvätení Jána 12

- *Magnifikat. Dialógy Panny Márie s Alžbetou. Pisateľka sa má chrániť stykov s nežiadúcich, neprospešných duší.*

Kapitola 18

Najsvätejšia Mária si zostavuje denný poriadok svojich duchovných úkonov v dome Zachariáša, niektoré z Jej rozhovorov so svätou Alžbetou.....12

- *Pokora Panny Márie a naša pochybnosť pýcha.*

Kapitola 19

O niektorých rozhovoroch, ktoré najsvätejšia Mária viedla v dome svätej Alžbety so svojimi anjeli a tiež so svojou sesternicou12

- *Panna Mária zametá svoju izbu. Každý skutok dobre usporiadaný je ku cti Stvoriteľa. Všetko, čo robíme, tým sa môžeme klaňať Bohu. Syn prišiel, aby učil svet pokore.*

Kapitola 20

O niektorých dobrodeniach, ktoré najsvätejšia Mária preukázala niekoľkým osobám v dome Zachariáša12

- *Zlostná slúžka u Alžbety sa stáva tichou po napomenutí Panny Márie. Treba žiť v milosti a vyprosovať ju aj pre iných. Usilovne pracujme a keď nám Pán pošle dušu, vyzvime diabla, aby ju opustili.*

Kapitola 21

Svätá Alžbeta prosí Kráľovnú o pomoc v čase pôrodu a je osvietená o narodení svätého Jána 12

- *Chvíľa rozlúčky. Alžbeta sa zdôverí Panne Márii, aby ostali bývať u nej. Ona ju vypočula a vyzvala,*

aby sa modlili a zistili vôľu Božiu. Plány a prania prednášajme v mene Pána a Panny Márie.

Kapitola 22

Narodenie predchodcu Krista a čo pri tej príležitosti robila Panna Mária 12

- *Ján a svet. Boh tróni v duši. Diabol vniká do duše hriechom, roztržitosťou.*

Kapitola 23

Prospešná rada a poučenie, ktoré najsvätejšia Mária dala svätej Alžbete na jej žiadosť, svätý Ján bol obrezaný a obdržal meno, Zachariáš prorokoval12

- *Dobré rady Panny Márie dané Alžbete do ďalšieho života, aby si srdce zachovala voľné a zbavené všetkého vzhladom na posledný cieľ. Jej komentár k majetku, poslušnosť k manželovi. Komentár k Benediktus. Kňaz má žiť dôstojne. Nevyhľadávajú svoju chválu.*

Kapitola 24

Najsvätejšia Mária odchádza z domu Zachariáša a vracia sa do svojho domova v Nazarete 12

- *Rozlúčka Zachariáša a Alžbety s Máriou. Simeon v chráme túži po Mesiášovi. Panna Mária sa riadi vôľou Božou a nie náklonnosťami. Pred Božou láskou nemá vojsť do srdca náklonnosť. Božia vôľa je mať úctu ku kňazom a ženy k manželom.*

Kapitola 25

Cesta najsvätejšej Márie z domu Zachariáša do Jej domova v Nazarete 12

- *Mladá žena v moci diabla. Obrátenie. Lucifer nechápe, čo je to za žena, ktorá ho prinúti na odchod do pekla. Obrátenie hostinského. Človek má napredovať v duchovnom raste. Treba sa modliť najmä za duše nám zverené.*

Kapitola 26

Zlí duchovia konajú v pekle schôdzu, aby sa poradili proti najsvätejšej Márii 12

- *Lucifer sa rozhodne premôcť tú ženu. Diabli nepoznajú ženu odetú slnkom. Pýcha Lucifera. Boh používa pokoru a tichosť ak svoje zbrane. Zo zaujatosti ľudí pre hmotu, ľudia nevidia diablov. Bez Božieho milosrdenstva by Lucifer zničil svet. Lahkomyseľnosť a rozkoš vrhajú ľudí do skazy. Satan veľmi číha na pisateľku.*

Kapitola 27

Pán pripravuje najsvätejšiu Máriu na boj s Luciferom a drak ju začína prenasledovať 12

- *Panna Mária vidí, že je nástrojom Božím. Živá viera a pokora sú dvojité pancier k víťazstvu. Sedem Luciferových légii vyrazí proti Panne Márii. Útočia na vášne a náklonnosti. Diabli sa menia na anjelov svetla. Lucifer sľubuje, ponúka jej bohatstvo pre chudobných. Útočia na jej čistotu. Ona zatvorí svoje zmysly. Navádzajú ju k hnevu a poštvú proti nej istú ženu. Vyvolávajú pokušenie hladom. Ona zamkla svoje zmysly. Eva urobila opak. Duchovia závidia a lenivosti. S diablom sa nepúšťame do hádky ani vyjednávania. Treba zachovať pokoj a prosiť o pomoc zhora.*

Kapitola 28

Lucifer so všetkými siedmimi légiami vytrvalo pokračuje v pokúšaní najsvätejšej Márie. Ona však draka premôže a rozšliape jeho hlavu12

- *Satan zúri a šíri bludy, čo je zvlášť nebezpečné pre slabé duše. Sekty. Víťazstvo nad zlom je v jej rukách. Satan chce pokúšať Jozefa a zasial spor u susedov. Panna Mária ich udobrí. Ostražitosť je potrebná hneď na začiatku pokúšania, aby duša nepovolila vášni a nazakalila si svetlo rozumu.*

OBSAH DRUHEJ KNIHY

O starostiach svätého Jozefa, ktoré mu spôsobilo tehotenstvo najsvätejšej Márie; narodenie Krista, Pána nášho, Jeho obrezanie, príchod kráľov, obetovanie dieťaťka Ježiša v chráme; útek do Egypta, smrť svätých neviniatok; návrat do Nazareta.

Kapitola 1

Svätý Jozef spozoroval tehotnosť svojej snúbenice Panny Márie a je naplnený veľkou úzkosťou a starosťou, lebo vedel, že on na tom nemal účasť 12

- *Čo to je oddať sa do vôle Božej. Ľudia nepoznajú svoje cesty.*

Kapitola 2

Nepokoj svätého Jozefa vzrastá, rozhodol sa opustiť svoju snúbenicu, z toho dôvodu sa uchýlil k modlitbe 12

- *Cnosť mlčanlivosti. Dva druhy náklonnosti a ich príčiny.*

Kapitola 3

Anjel Pána hovorí k Jozefovi vo sne a poučuje ho o tajomstve vtelenia, ako sa choval potom 12

- *Je dôležité zachovať klud a vnútorný pokoj.*

Kapitola 4

Svätý Jozef prosí svoju Snúbenicu najsvätejšiu Máriu o odpustenie a nebeská Pani ho s veľkou múdrosťou utešuje 12

- *Učenie života večného. Neľudská zvrátenosť vzájomného jednaní ľudí s nedostatkom pokory a lásky zapríčiňujú tri veľmi veľké hriechy.*

Kapitola 5

Svätý Jozef sa rozhodol venovať úplne službe presvätej Márie. Jej chovanie a iné podrobnosti zo života Panny Márie a svätého Jozefa 12

- *Základ a škola pokory.*

Kapitola 6

Niektoré výroky a rozhovory najsvätejšej Márie a svätého Jozefa o božských veciach a iné podivuhodné udalosti 12

- *Túžba po peniazoch je koreňom mnohého zla. Náказа lakomosti. Pravidlá bohatstva a chudoby.*

Kapitola 7

Presvätá Mária pripravuje plienky a pradielko pre božské Dieťaťko, s vrúcnuou túžbou po Jeho narodení 12

- *Úcta k posvätným predmetom. Korporála a purifikátory. Podiel prác rehoľníčok v službe Pána a pre chrám.*

Kapitola 8

Cisár Augustus vydal nariadenie všetkým poddaným svojej ríše, aby sa dali zapísať a čo urobil svätý Jozef, keď o tom počul 12

- *Poslušnosť a podriadenosť prívolaávajú milosti. Múdre jednanie.*

Kapitola 9

Cesta najsvätejšej Márie z Jeruzalema do Betlehema v spoločnosti jej svätého snúbenca Jozefa a svätých anjelov strážnych 12

- *Pohrdanie svetskými márnosťami. Najkratšia cesta k božskej láske vedie cez čnosť chudoby. Spolupôsobenie s božským svetlom.*

Kapitola 10

Náš Spasiteľ Ježiš Kristus sa narodil z Panny Márie v Betleheme Judskom 12

- *Rozumne využívať milosti. Vedieť splácať dobrotu Pána.*

Kapitola 11

Svätí anjeli oznamujú narodenie nášho Pána v rôznych častiach sveta a pastieri

prichádzajú sa Mu pokloniť12
- *Naše hriechy a zlé náklonnosti bránia pôsobeniu horúcej lásky Pána. Nestrácať čas a príležitosti pre spoluprácu s milosťami.*

Kapitola 12

Čo bolo skryté pred diablom ohľadne tajomstva narodenia vteleného slova a iné udalosti až do obrezania12

- *Naša vlažnosť brzdí dušu v rozlete do hora. Mária pri kojení.*

Kapitola 13

Najsvätejšej Márii bolo oznámené, že podľa vôle Pána Jeho jednorodený Syn má byť obrezaný. Ona sa o tom radí so svätým Jozefom, najsvätejšie meno Ježiš prinesené z neba 12

- *Pokora a bázeň majú vzrastať v duši. Božie útechy nemajú byť podnetom k nebezpečnej namyslenosti a ľudskej zvedavosti.*

Kapitola 14

Božské Dieťaťko je obrezané a dostáva meno Ježiš12

- *Tieto tajomstvá sa nepodávajú pre oblaženie duše, ale pre lepšie poznanie a napodobňovanie. Súcit. Rady pre večný život.*

Kapitola 15

Svätá Rodina ostala v Jaskyni narodenia až do príchodu mudrcov – kráľov 12

- *Poslušnosť má prednosť pred zbožnosťou. Zovňajšie skutky. Vášne možno ovládať jedine vôľou. Bdelosť.*

Kapitola 16

Traja králi od východu prišli do Betlehema pokloniť sa Slovu, ktoré sa stalo telom 12

- *Ochotná a rýchla poslušnosť mudrcov. Zatvrdilá zlomyseľnosť Herodesa. Vnuknutia a osvietenie ako prostriedky k spásu.*

Kapitola 17

Traja králi ešte raz prišli navštíviť dieťaťko Ježiša a pokloniť sa Mu a pri rozlúčení obetovali svoje dary a vrátili sa inou cestou do svojich domovov.....12

- *Krutá a hrabivá povaha ľudí dnes. Dobrovoľná chudoba. Boháči.*

Kapitola 18

Presvätá Mária a Jozef rozdávali dary, ktoré obdržali od troch kráľov a ostali v Betleheme až do toho dňa, keď dieťaťko Ježiša obetovali v chráme.....12

- *Bohatstvo a dary. Ako ich odmietnuť alebo prijať. Snaha o neustále kontakty s Bohom. Nepriateľ zvádza na bludné cesty rozkoší.*

Kapitola 19

Najsvätejšia Mária a Jozef s dieťaťom Ježišom odišli z Betlehema, aby Ho podľa zákona obetovali v chráme jeruzalemskom12

- *Dobrá vôľa, dokonalá vôľa a spojenie s vôľou Božou. Cvičenie.*

Kapitola 20

Obetovanie dieťaťka Ježiša v chráme a čo sa pri tom prihodilo 12

- *Rozčúlenie. Utrpenia, protivenstvá a vnútorný pokoj. Úcta ku kňazom.*

Kapitola 21

Pán pripravuje najsvätejšiu Máriu na útek do Egypta, anjel hovorí so svätým Jozefom a iné veci s tým spojené12

- *Vzdávať pokorne vďaky za dobrodenia Pánove. Nevyhýbať sa útrapám.*

Kapitola 22

Ježiš, Mária a Jozef nastúpili cestu do Egypta a sprevádzaní anjelskými duchmi prišli do mesta Gazy12

- *Až do akej miery treba trpieť, odpúšťať a milovať svojich nepriateľov. Ježišova modlitba za Herodesa.*

Kapitola 23

Ježiš, Mária a Jozef pokračujú na ceste z mesta Gazy do Heliopolisu v Egypte 12

- *Ochotne venujeme lásku tvorom, koho si vážime alebo mu dôverujeme, a tento blud privádza veľa škody. Je málo tých, ktorí majú bohatstvo bez nezriadenej chtivosti a tiež ho neužívajú správne.*

Kapitola 24

Svätí pútnici, Ježiš, Mária a Jozef prišli do Egypta a po kratšom blúdení prišli do Heliopolisu, kde sa stali veľké zázraky12

- *Útecha. Horlenie za slávu Pána.*

Kapitola 25

V súhlase s vôľou Božou Ježiš, Mária a Jozef sa usadili k bývaniu blízko mesta Heliopolis a zariadili svoj každodenný život vo vyhnanstve12

- *S láskou prijaté utrpenia.*

Kapitola 26

O zázrakoch, ktoré dieťaťko Ježiš, najsvätejšia Mária a svätý Jozef vykonali v Heliopolise v Egypte12

- *Za spásu blížnych. Dokonalosť. Starosť o chorých.*

Kapitola 27

Herodes vydal rozkaz povraždiť nemluvniatka, najsvätejšia Mária o tom vedela, svätého Jána príbuzní ukryli.....12

- *Túžba po vláde roznieti veľkú nenávisť. Účinky vášni v srdci.*

Kapitola 28

Dieťaťko Ježiš vo veku jedného roka hovorí so svätým Jozefom a žiada svoju Matku, aby Ho obliekla a nechala chodiť. Začína oslavovať deň svojho vtelenia a narodenia 12

- *Cnosť chudoby. Zatratení pre hrabivosť a chtivosť. Pozornosť voči dobrodeniam Pána.*

Kapitola 29

Najsvätejšia Matka obliekla dieťaťko Ježiša do nezošívanej suknice a na nohy mu dala topánočky. Skutky a pozornosť Pána.....12

- *Uvažovanie, čo Pán pre nás vykonal za tridsaťtri rokov.*

Kapitola 30

Ježiš, Mária a Jozef na rozkaz Pána vracajú sa do Nazareta.....12

- *Premenlivé nálady. Nezriadená láska. Vôľa Pána a jej plnenie.*

V obsahu znamienko „-“, u jednotlivých kapitol z ľavej strany značí, že ide o rozšírený obsah slovenského prekladu.